

کتاب شمع علی الحافظ

۴۵

۱۲

۱

ایام
۲۲۲

۱

ایام
۲۲۳

٤٠٦٢

مكتبة العصر
محمد الممدوح محمد راو
عمر لها

مدون في يد
والبحر من خادم الحرمين الشريفين
الغاري محمود خان وصفي
واما واسبغ حلة الله بركة
احمد سحر راده المصطفى
السريع عمر لها

بختم ایوانی که کی زیر اسکنج جاگلی کوردی مرادش پنه جانان سعادت سبباید و کن
 بیان در روغن لطافت آب تشبیه ایدر بخت خواب آلود بخت بد معنا سنده
 استعمال و لنور با صبا همراه بغیرت از رخت کلدسته باد صبا ایلد زخکدن بر دست
 کل کوندر بوکه بونی بشنومیم ان خاکستان شما اولد که سرت بوستانکز خاکسندن
 بر ریخته ایشیده وز بعضی کس بویتی بو وجهه تقدیر ایدوب معنی ویر رحی بودر کم
 کم و کلدرد با صبا همراه بغیرت از خاکستان شما بوکه بونی بشنومیم از رخت
 کلدسته از رخ کلدسته است تقدیر و در که بو تقدیر او زره معنی بویله اولور باد صبا
 ایلد بوستانکوز خاکسندن کوندرد اولد که سرت کلدسته سنده بکر زخکدن بر ریخته ایشیده
 بو ارکتاب قافیه ایچوندر مراد فضل الی سببی ایلد نغمه رحانیه طلب اندوکن اشعار و
 غزلان باد و مراد ای ساقیان بزم جم ستره عمر و مراد اولسون ای جم بزمک ساقی
 یعنی اندک حضرتی عمر کی اوزون و مراد کزی حاصل ایسون کر چه جام مانده
 بر می بدوران شما که چه بزم جام سرت دور کرده شراب ایلد بر اولدی یعنی
 سرت زما کزده بزم رعایت اولدی میکند حافظ دعای بشنوا مینی بکو حافظ
 بر دعا ایدراشت بر آمین دی اول دعا بودر روزی ما باد لعل شکر افشان شما
 بزمه نصیب اولسون سرت شکر افشان لیکر مراد طر افتد حصول مراد طلبه کن
 اشعار و ای صبا با ساکنان شهر یزدان من بو ای صبا یزد شهرت ساکنان
 بزدن دی کای سرحق ناشناسان کوی چوکان شما که ای یزد شهرت ساکنی
 انعام واحسان حقنیم بجهتک باشی سرت چوکانک طوسیه اولسون یعنی باشی
 کسون مراد پادشاه یزد در دیر عظمتا صیغه جمعا کتوری یزد شهرت
 اولیاسی مراد اولمنق احتمال کلدرد کر چه دوریم از بسا طرب همت دوریت
 یعنی همت بعد ضرر اتمز بنده شاه شایم و فنا خوان شما سرت شاکت بنده سی یوز
 و سرت فنا خوانکز بو بیت لردن دخی معلوم اولور که مراد پادشاه و ای
 شهنشاه بلند اختر خدا را همتی ای بلند اختر شهنشاه اندیچون بر همت ایلد
 نایبوسم بکو کردون خاک ایوان شما ملک که سرت ایوانکرت خاکینه اویم
 مراد ظرافت ایلد پادشاه دن قرب و احسان طلبین اشعار و در اوله **بیت**

بخت او را خور
 زیر طلب و دنیا اعلای در ایلد و تقدیر
 اوزره و جانی غلبه
 غزلان طرقت لعلکرت جیدر بخت
 سرت ایلد و تو قدر
 بزم نصیب اولسون بود و دخی
 جان و در
 قرب لعلکرت شاکت و کلدرد رخت افشان
 زیاده بعبود
 فنا خوان و عطف بر کبد
 مراد و در خافور

ساقی بنور باده بر افروز جام ما ای مرشد کامل عشق الی نوری ایلد بزم قلبی روشنی ایلد
 مطرب بوکه کار جهان شد بجام ما ای مطرب سان حال ترغم ایلد که جهانک ایشی بزم
 مراد مراد اولدی زیرا مراد عشق خدا ایدی مرشدک سایه سنده حاصل اولدی
 مادر پیاله کس رخ یار دین ایم بزم قلیمزده وجود عشق سببی ایلد یارک یوزی مکنی کور شتر
 یعنی ذات خدا کت ایشی مشایخ ایشی شتر ای بی خبر ز لذت شرب مدام ما ای
 بزم شرب مدام لذت ندن بی خبر عجب سن بزی شراب می ایچر صانور سن چندان
 کرشمه و ناز سنی قدان اول زمانه دکن اولور سنی قدر که ناز و شیشه سی کاید بکلوه
 سر و صبور خرام که بزم صنوبر صالشلو سر و در جلوه یه کله یعنی ظاهر اوله سنی قدان
 مراد بنیاد رسل در و سر و صبور خرام دن مراد حبیب اکرم اولمن روشن در زیر ابونک
 ظهوری ایلد انکرت ظهوری ایلد ملت لری منوخ اولدی **بیت** نه ازلات و غری بر آورد
 کرد که توریت و انجیل منوخ کرد و سر و صبور خرام دن مراد شدی و محبوب
 مجازی اولمن جائز در که شیخی سایر شیخ لردن و محبوبی سایر **بیت** بزدن ترجیح اتمک
 طریقی ایلد **بیت** چو تو کرشمه کنان میری در خومان ز شرم روی تو راه کریم جو نبه
 هرگز نمزدانکه دلش زنده شد بعشق سرت کز اوله اول کس که انوک قلبی عشق الی ایلدی
 اولدی بنیست بر جوی عالم دوام ما ایلد عالم دقتر اوزره بزم و مراد ثابت و قرار
 رسم که صرفه بیزد روز باز خواست قورقم که بر زیاده ایلتمیه قیامت کونی نان لال
 شیخ زاب حرام ما شیخک حلال اتمک بزم حرام صومزدن یعنی شیخ و قفدن حلال در
 الدعی نان بزم شراب کیه حرام اولد مراد بود اولمقده جائز در لیکن بو صورت ایلد نور اولد
 شیخک ریایله اولن طاعتی بزم فسزدن بر صرفه التیمیه ز نهار عرضه ده بر جانان پیام ما
 ز نهار عرض ایلد جانان قنده بزم خبر دی خبردن مراد بو بیت در کونام ما زیاده و عباد
 می بری جانان دی بزم نامزی قصد ایلد یاد کردن نه ایلد رسن خود ایدانکه یاد نیاید
 ز نام ما اول خود کلودر که بزم نامزدن یاد کلید که اولوب کید زر بو بیت دن حافظک
 مرادی دوستلری سلام کوندر که قدیم در منی چشم شاهد دیند ما خوش
 بزم دیند شاید سرت چشمه بست لکت خوش ویر شمش در زبان رو سپرده اند بستی
 ز نام ما اول سبیدن بزم یولار غری مست که طیش مشر در یعنی بزم مستکدن

زین طلب و تقوی
 مدام بونی شرب
 ساقی بنور باده
 جوی دقتر ساقی
 مراد زیاده و قاف
 و اشی مشایخ
 بد درجه خفکرت سوزنده تنزل اندوکن
 کور و در بیخ فضا اتمک که بزم ایشی
 فضا و کور و قاف
 کاف خلدن کور کشتن اصحاب کیزی
 ش باد اگر کشتن کشتن کاف و خفین
 اولد اگر کرد و کشتن کاف و خفین
 بر کت کسری ایلد
 عذمت سنده در
 مستی ده اولن با
 صدر ایچوندر

مراد ذات باری ده صفت استغنا کمال ده اولده غنن غشاقده دخی صفت استغنا
مقرر اید و کن بیان در چشم دن مراد ذات در حافظ ز دیده دانده اشکی همی نشان
ای حافظ چشمکدن بر اشک دانده سنی صیاح یعنی آغله باشد که مرغ وصل کند قصد دادم
اوله که وصال مرغی بزم دامنه قصد اید یعنی حق ایکن آغله که حق تعالی حضرتی سنگ
کو بزرگ یاشنی کور و ب سنی واصلین دن اید در یای اخضر فلک کشتی بلال
در یای اخضر بزرگ فلک کشتی به مشاب اولان بلال بود جمله دخی معنی جایز در
فلک در یای اخضر و بلال کشتی سی هستند غرق نعمت حاجی قوام ما بزم قوافل
نعمت غرق در حاجی قوام زیاده کریم و صاحب دل برگ در که نامی حسن در خواب
حافظ رحمه الله انک سخاسی صفده زیاده مبالغه اید **وله ایضا** ساقیا بر خیز و ده
حام را ای ساقی خالق و جام عشقی صون خاک بر سر کن غم ایام را ایام غمک باشی اوز
طریق اید یعنی غم وجود و بر سر ساعری بر کف نه تاز بر می ساغری کفم اوزره قوما
اوستدن بر کشتی دلق ازرق قوام را بو کوک رنکو دلقی جفوم یعنی ای شد
جام عشقی صون که انک اید زیاده خلاص ولم کر چه بدنامیت نزد عاقبان
اگر چه بوحالت عاقلگر یعنی اهل ظاهر قنده بدناملق در مانی خواهم نک و نام را
بزا اید نیامی نام و نک استمز نباده در ده چند ازین باد غرور عشق جامنی و
نوش اید لم نیجه به دکن نفک بو غرور بلندن الم واضطراب اید اولالم خاک
بر سر نفس فرجام را عاقبت سزا و اصلاح سز نفک باشی اوزره طبع اید
بومعنی کن مقدر اولده و غنه کوره بار مقدر اولمق دخی جائز در معنی اکاکوره اولو
دود آه سینه سوزان من بنم یانچی سیمک آهی تو چی سوخت این افسر و کان
عشق آهی دن بی بهره اولن بو خام طوک کشی یا قدی یعنی انره دخی سرایت ایدی
محرم راز دل شیدای خود کند و دیوانه کو کلک راز نه محرم کس نمی بینم ز خاص
و عام را خاص دن و عام دن که کور زم زیرا با که هم بر او لغه لیا قتلری یوقه
بلکه خاص الخاص استرم **بیت** سینه خواهم شره از فراق تا بگویم شرح درد آید
با دلارامی مرا خاطر خوشست بر دلارام اید بنم خاطر خوشد ز یعنی اگر عاشق اولد
کن دلم بکار بر دادم را که اولد لارام بر او غردن کو کلکدن ارایه التدریج

ای حافظ معنای ده صفت
و به اوزره که به شنبه
لفظ مضایف در
ساقیا بر خیز و ده
ساقی خالق و جام عشقی
صون خاک بر سر کن غم
ایام را ایام غمک باشی
اوزره قوما
اوستدن بر کشتی
دلق ازرق قوام را
بو کوک رنکو دلقی
جفوم یعنی ای شد
جام عشقی صون که
انک اید زیاده خلاص
ولم کر چه بدنامیت
نزد عاقبان
اگر چه بوحالت
عاقلگر یعنی اهل
ظاهر قنده بدناملق
در مانی خواهم نک
و نام را
بزا اید نیامی
نام و نک استمز
نباده در ده چند
ازین باد غرور
عشق جامنی و
نوش اید لم
نیجه به دکن
نفک بو غرور
بلندن الم
واضطراب اید
اولالم خاک
بر سر نفس
فرجام را
عاقبت سزا و
اصلاح سز
نفک باشی
اوزره طبع
اید
بومعنی کن
مقدر اولده
و غنه کوره
بار مقدر
اولمق دخی
جائز در
معنی اکاکوره
اولو
دود آه
سینه سوزان
من بنم
یانچی
سیمک
آهی تو
چی سوخت
این افسر
و کان
عشق آهی
دن بی
بهره اولن
بو خام
طوک کشی
یا قدی
یعنی انره
دخی
سرایت
ایدی
محرم
راز دل
شیدای
خود کند
و دیوانه
کو کلک
راز نه
محرم
کس نمی
بینم
ز خاص
و عام
را خاص
دن و عام
دن که
کور زم
زیرا با
که هم
بر او
لغه
لیا قتلری
یوقه
بلکه
خاص
الخاص
استرم
بیت
سینه
خواهم
شره
از فراق
تا بگویم
شرح
درد آید
با دلارامی
مرا خاطر
خوشست
بر دلارام
اید بنم
خاطر
خوشد
ز یعنی
اگر
عاشق
اولد
کن دلم
بکار
بر دادم
را که
اولد
لارام
بر او
غردن
کو کلکدن
ارایه
التدریج

هر که دلارام دید از دلش آرام رفت دلارام دن و ادحق تعالی حضرتی در نگر
دیگر بر و اندر چمن که و چمن ده اولن سر و نه نظر الیز هر که دید آن سر و
اندام را هر که اول سیم اندام سر و کوردی یعنی هر که وصال حقه ایشدی غنیه
التفات اتمدی صبر کن حافظ بسختی روز و شب ای حافظ بلا و مشقه صبر اید
عاقبت روزی بیانی کام را عاقبت بر کون مراد کی بولور سن یعنی وصال جانانه
بعد شور سن **وله ایضا** دل میرود در دستم صاحب دلان خدارا ای صاحب لک لک
کو کلم الدن کیدر در داکه راز بهمان خواهد شد انکارا در داکه مخفی راز انکارا اولد کر که
بو بیت دن داد او یا الله دن معاونت و بهمت طلب اید و کن اشعار در راز بهمان
انکارا اولد کشتی نشانیم ای باد شرط بر خیز کمیسی او تور مشلر یعنی کما او تور مشلر
ای موافق میل اس کشتی دن مراد کو کلر شرط دن مراد فیض آهی در یعنی ای فیض آهی
ایش که قلمر طاعت ده زیاده سست در باشد که باز بینیم آن بار انشا اولد کر که کو
اول انشا باری یعنی فیض آهی سببی اید عالم فیض دن عالم بسط و اصل بولاوز بوسوز علم
قبضه کوره در ده دوزه مهر کردون افسانه است و افسون فلکک اون کون مقدار
مجبتی افسانه و افسون در یعنی آورد صادر در که اعتماد بر آدم نیکی بجای یارن فرصت
شمار بار دوستره ایملک ایملکی فرصت صای ای یار یعنی بود نیا دولت اعتماد اید که زیاده
سریع الزوال در **بیت** غدر اتمه جهانک غزینده نجانی دوشده سلطان اولد کمی در حلقه
کل و مل خوش خواند دوش لبیل کل و شرب مجلسنده دون که لبیل لطیف او قدی
بومصرع ثانی ملی فات الصبح حیوا یا ایها الککاری صیاح شرابی فوت اولدی و یاکز
ای سر خوشلر یعنی صیاح طاعتی فوت اولدی نو ایدن فالقز ای صوفیلر لبیل دن مراد
در شد در که کلمات الهیه اید شوق و بری در هیوا بهت بهت دن او حاضر در جمع نکادر
او یاکز معنای نه مات اعتبار اولد فی اوزره یونن ما تو معنای نه در که سکاری اکاکوره
هم شهادت کم ده اولن کم لفظی و ملوا معنای نه اولد و غنه قرینه اولد فی کی اکثری بوانع مات
واقع اولد اول وقت الصبح فتح حایله مات نک مفعولی در بعض کنایه حیوا
واقع اولور و بعض کنایه حیوا واقع اولور لیکن فات واقع اولد غنه کوره هیوا
لطیف در سکاری سکرانک جمیع در که مست ل معنای نه در آیه سکندر جام بیت

هر که دید آن سر و
اندام را هر که
اول سیم اندام
سر و کوردی
یعنی هر که
وصال حقه
ایشدی غنیه
التفات اتمدی
صبر کن حافظ
بسختی روز و
شب ای حافظ
بلا و مشقه
صبر اید
عاقبت روزی
بیانی کام را
عاقبت بر کون
مراد کی
بولور سن
یعنی وصال
جانانه
بعد شور سن
وله ایضا
دل میرود در
دستم صاحب
دلان خدارا
ای صاحب
لک لک
کو کلم الدن
کیدر در داکه
راز بهمان
خواهد شد
انکارا در
داکه مخفی
راز انکارا
اولد کر که
بو بیت دن
داد او یا
الله دن
معاونت و
بهمت طلب
اید و کن
اشعار در
راز بهمان
انکارا
اولد کشتی
نشانیم
ای باد
شرط بر
خیز کمیسی
او تور
مشلر
یعنی کما
او تور
مشلر
ای موافق
میل اس
کشتی دن
مراد کو
کلر شرط
دن مراد
فیض آهی
در یعنی
ای فیض
آهی
ایش که
قلمر
طاعت
ده
زیاده
سست در
باشد که
باز
بینیم
آن بار
انشا
اولد کر
که کو
اول انشا
باری
یعنی
فیض
آهی
سببی
اید
عالم
فیض
دن
عالم
بسط و
اصل
بولاوز
بوسوز
علم
قبضه
کوره
در
ده
دوزه
مهر
کردون
افسانه
است و
افسون
فلکک
اون
کون
مقدار
مجبتی
افسانه
و
افسون
در
یعنی
آورد
صادر
در
که
اعتماد
بر
آدم
نیکی
بجای
یارن
فرصت
شمار
بار
دوستره
ایملک
ایملکی
فرصت
صای
ای
یار
یعنی
بود
نیا
دولت
اعتماد
اید
که
زیاده
سریع
الزوال
در
بیت
غدر
اتم
جهانک
غزینده
نجانی
دوشده
سلطان
اولد
کمی
در
حلقه
کل و
مل
خوش
خواند
دوش
لبیل
کل و
شراب
مجلسنده
دون
که
لبیل
لطیف
او
قدی
بومصرع
ثانی
ملی
فات
الصبح
حیوا
یا
ایها
الککاری
صیاح
شرابی
فوت
اولدی
و
یا
کز
ای
سر
خوشلر
یعنی
صیاح
طاعتی
فوت
اولدی
نو
ایدن
فالقز
ای
صوفیلر
لبیل
دن
مراد
در
شد
در
که
کلمات
الهیه
اید
شوق
و
بری
در
هیوا
بهت
بهت
دن
او
حاضر
در
جمع
نکادر
او
یا
کز
معنای
نه
مات
اعتبار
اولد
فی
اوزره
یونن
ما
تو
معنای
نه
در
که
سکاری
اکاکوره
هم
شهادت
کم
ده
اولن
کم
لفظی
و
ملوا
معنای
نه
اولد
و
غنه
قرینه
اولد
فی
کی
اکثری
بوانع
مات
واقع
اولد
اول
وقت
الصبح
فتح
حایله
مات
نک
مفعولی
در
بعض
کنایه
حیوا
واقع
اولور
و
بعض
کنایه
حیوا
واقع
اولور
لیکن
فات
واقع
اولد
غنه
کوره
هیوا
لطیف
در
سکاری
سکرانک
جمیع
در
که
مست
ل
معنای
نه
در
آیه
سکندر
جام
بیت

آینه اسکندر که مشهور در اول جام می در نظر آید اسکندر یانده اولن حکمای
 طلسم آید بر آینه اندرب اسکندر یانک مناسی اوزن نصب آید موافقه
 بو ترکیب آید واقع اولمشدر علی مناسی الا اسکندر یانک مناسی اوزن نصب آید
 حافظت مادی بود که اصل آینه عشق آلی آید پر اولن قلب در که معقولانیست
 و محسوسانی کوستر آینه اسکندر محسوسانی کوستر غیره فائده سی بود که
 بر نوعی در احوال ملک دارا تا دارا ملک ملکی احوالی سا که عرض آید
 بنجه خراب اولمشدر ملک دارا دن مادی عالم اسرار اولق ده ممکن در ای صاحب
 کرامت شکرانه سلامت ای کرامت صاحبی سلامت شکرانه سینه یعنی سن سلامت
 در فایده اولد نک شکرانه روزی نقدی کن کن در ویش می نوایر ابر
 قدر تندر ویشی بر تفرقه و بخش آید صاحب کرامت دن مادی اولد غنی اعتبار اوز
 در ویش می نوایر مادی فیض ستر صوفی اولور صاحب کرامت دن غنی مادی اولد
 در ویش می نوایر سیم وزری اولمین در ویش اولور بیت دعای کوشه
 نشینان بلا بگرداند چرا کوشه چشمی بمانی کتری آسایشی دو کیتی تفسیر این
 دو خست ایکی عالمک آسایشی بویکی حرفک تفسیری در بادستان لطف
 بادستان مدارا دوستدار دوست دشمندار مدارا بیت دنیا متاع است که
 از رو بنزای با ختم مدارا کن و بادوست ماسا در کوی نیک نامی مارا کذر نماند
 نیک نام ملک محله سنده بزه بخت و بر مدیل بوندن مادی غنیه در که بد نام اولد
 طعن اتمیل زیرا روز از لعل مرکه استعداده کوره نه ویرلدی ایسه همان اولد
 بوندن می سر اولدی امانی الحقیقه بوجالتدن مادی عشق آلی در که بزم ملک اکا لازم
 بیت نه خود میرود مر که جویای اوست بعفش کشان می بر دلفظ دوست
 کرونمی پسندی بغیر کن قصارا اگر سن بونی بکنز ایست حکم آلی می تغییر آید بو خودی
 آن تلخ و ش که صوفی ام الخبايشش خواند اول آلی کبی که صوفی ام الخبايشش و قدی
 ام الخبايشش دن مادی معنای ظاهری اوزر می در لیکن حافظت مادی اوزر
 عشق در زیاده ایامی عشق خدایه تشبیه اتمک عادتی در بو معنی اهل ان قست
 زیاده روشن در آتش لاینا و احلی من قبلة العذارا بکر قیز را و بکدن بزه لند

نقدی در اولن
 و صفت احوال

آینه اسکندر

کوی محله سندن

نقدی در اولن

و مملوک در زیر عشق جناب قدس آید آشنا لغ سبدر اشرفی احلی اسم
 تفضیلکدر عذارا جمع عذار در بکر قیز معناسه جرمی که رخت ماکرم فن کشد
 بهتر ز عتی که بروی در یاکشد هنگام تنگ دستی در عیش کوش و مستی
 قدر تندر و قنده عیش و مستی حالش مادی حالت ففوده عشته سنی آید دیکدر
 کین کیمیا میستی فارون کند کارا زیرا بو وارلق کیمیا می کدایی فارون آید
 یعنی عیش و مستی که مادی عشق در کشتی جمیع سندن مستی آید بو وجه ذی جاز
 عشق و فایده چالش زیرا وجود کشتی می ضال آید بو تقدیر اوزر فارون ضال معانی
 اولور ازوم طریقی آید سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوزد اودن اعراض آید
 اولد که شمع کی سنی غیرتدن یقیر دلبر که در کف او مومست سنگ خارا دلبر که محکم طاش
 آنک انده موم در دلبردن مادی بوندن خدا اولق روشن در و مومد و مجوب و مجازی
 اولق جاز در خوابان پاری کوشند کان عمره فارسی تکلم آید جی خوب حیات غشجی آید
 ساقی بده بشارت پیران پارسا ای ساقی بشارت دیر صایر لره خوابان قار کون
 مادی فارس مملکتک اولیسی در پیران پارسا دن مادی غزلنی صلاح کجور و ب
 عشق آلی دن بهره اولد در حافظ خود بنوشید این خرقه می آلود حافظ می آلود خرقه
 کند و اختیار بکمدی خرقه می آلود دن مادی عاشق اولوب ملائمه زمره سندن اولد
 اولمقدر ای شیخ پاک دامن معذور دار مارا ای صالح شیخ بزی معذور طوت که
 بو خصوص بزم اختیار مادی دکلدر بیت کفرتم که خود هستی از عیب پاک نعت ممکن
 بر من عیب ناک **ولایضا** رونق عهد شبابست در بستانرا یکنک زمانی نیک رونق
 و لطافتی وار در کر و بستانک یعنی بهار ایر شمشدر بستاندن مادی قلب عاشق در که
 تفحات رحمانیه سببی آید از مارا سر آید فتن اولوب مکاشفه و مشاهدیه وصول
 بولمشدر میرسد مژه کل لبیل خوش الحازا خوش آواز بلبله کل مشتلفی ایر شور
 کل دن مادی معشوق حقیقه در بلسدن مادی اکا عاشق اولن در ای صبا کن جوانان
 بچمن بازرسی ای صبا اگر چمن جوانر نه کیر و ایر شه سن صبا دن مادی فیض آلی در
 بچمن دن مادی عالم قدس در جوانان دن مادی مقبول در کاه اولد در خدمت
 برسان سر و کل در بجان را سروده و کلن ریجانه بزم خند متری ایر شدر

سند مملکت

نقدی در اولن

کیمیای اولن

نقدی در اولن

معشوق زدن

نقدی در اولن

بود و چون مرادینه جوانان چمن در فزونی بود که اول اجمال بود تفصیل در کربین
 جلوه کند پیچیده باده ووشش باده ووشش پیچیده اگر بویله ناز و شیشه ایلوه جلوه ایلوه
 مراد مریک تریتند و حشک و وجه حسن ایلوه ظهورن بیان در خاک روب
 در میخانه کنه مرکا ترا مرکانی میخانه قبوسنک سوپر که سسی ایدم یعنی ارادت کلیته
 کتورم ای برمه کشی از غنیر سارا چوکان ای محبوب که ماه اوزره غنیر سار دن
 چوکان چکرستن یعنی زلفک ایلوه جاکلی ستر ایدرسن غنیر سار دن در ازلت که
 حق نسبت ظلمت کون مراد در که جمال جانانه زیاده صعب حجاب در محبوب نسبت
 زلف در که معنی سی یوزکی اورتمه دیکدر ممد دن مراد معنی حقیقت اوزره جمال
 حق در معنی مجاز اوزره روی محبوب در مضطرب حال مکر دان من سرگردان
 بن سرگردنی جاکلی ستر اتمک ایلوه مضطرب حال ایلوه رسم این قوم که بر دزدگان
 می خندند قور قورم بوقوم که در دشت اوزره خنده ایدر یعنی تمسخر ایدر رسم
 بونک کی محله دره غنیر و غنیرت ایچوندر در دشت دن مراد اولیا اتمه خندیدن
 مشتق اولن کلمه در ایلوه استعمال ولف کند و معناسند در بر ایلوه استعمال ولف
 تمسخر معناسند در شکم منطق الطیر کلیل حکایتده بوبیت ده ایکسی بده واقع اید
بیت در کدر از ان کل کل مر نو بهار بر نومی خندند در تو شرم دار کاهی
 بر سن تمسخر معناسند استعمال اولور شکم شاهی نک بوبیتند واقع اولمشدر
بیت کارم بسینه تخم وفای تو کشنت خود عقل خنده میزند از کار و کشت ما
 در سر کار خوابات کند ایمانرا خوابات اشی شوکسند ایمانی ضایع ایده لر یعنی
 خوف وار در اولیا به طعن و تمسخر ایدن ایمانرا اولر یار مردان خدا باش که
 در کشتی نوح خدا دوستلر یار اولر یار نوح پیغمبر گیرسند هست خاکی که بانی
 نخر طوفان را بر خاک وارد که بر بجم آیه املر طوفانی یعنی طوفان انک قنده
 هیچ در خاک دن مراد حضرت نوح در بوجه دخی جائز در که خاکه منسوب بر که
 هر که خوابکه اخوید و شستی خاکست مر کیمک که او یونجی یری بر اکی آوج خاکه ر
 یعنی مر کیمک اولد که نصکره قبره کیر که چه حاجت که بر افلاک کشد ایوانا
 دی اکانه حاجت که ایوانی افلاک اوزره جکه یعنی بلند جبار طاق بنا ایده

غنیر سار ستر بوبیت و زلفک ستر
 زلفک ستر بوبیت و زلفک ستر

سارا ستر بوبیت و زلفک ستر
 زلفک ستر بوبیت و زلفک ستر

زلفک ستر بوبیت و زلفک ستر
 زلفک ستر بوبیت و زلفک ستر

بر و از ان خانه کرون بدرونان مطلب فلک خانه سندن طشره کت و مان
 طلب ایلوه مراد فلک محبت اتمه داندن بر ایدم طومه دیکدر کین سیه کاسه باخکند
 همارا زیر بوسیه کاسه آخر نهانی دپلر سیه کاسه دن مراد سفله و خیس معانه
 استعمال اولور سیه کاسه بر ملکک اسمی رک همالری دپلر بوسوز بوجلدن خوب
 واقع اولمشدر ماه کفانی من مسند مهران نوشد ای بنم کفانوما هم مهر خنی سنک
 ملک اولدی ماه دن مراد بونده کند و نک قلبی رک عشق آلی ایلوه پرا اولمشدر ممد دن
 مراد عالم لاهوت در وقت انست که بدرو دکنی زندان را انک وقتی در که زندان
 و داع یعنی ترک ایلوه سن زندان مراد بوند دنیا در در ستر زلفک ندانم که چسود
 و رسی زلفک او جنده بلزم که نه سودا طوترسن یعنی نه استرسن باز برهم زده
 کیسوی مشک افشارا کر و مشک افشان کیسوی قرش مورش ایلوش سن یعنی کیسوی
 جاکلک اوزره پریشان ایدوب عشاقه حجاب اتمش سن حافظامی خور و رندی
 کن و خوش باش ولی ای حافظ می ایچ و رندلک ایلوه خوش اول یعنی غم بیه انا
 دام زور مکن چون در ان و ازرا غریب لری قرائی ترزور دامی ایلوه یعنی قرائی دنیا
 حصوله و سید اتمه زیر بوند کفر لازم کلور **وله ایضا** اگر ان ترک شیرازی بدت
 ارد دل را اول شیراز لومجوب اگر بزم کو کلمزی الی کتوره یعنی مراد حاصل انک
 ایلوه قلمری شاد ایلوه ترک دن مراد بونده مرشد در که محبوب منزله سنه تزلزل اید
 بحال هند ویش بخشم سمرقند و بخارا انک سیاه بکن باغشیم سمرقند بخارا استی
 یعنی انک جزوی تربیه سندن اوتری دنیا و آخری ترک ایلوه بن ساقی می بانی که
 در جنت نخواهی یافت ای ساقی شرابی ویر زیر اجنت ده بولیس سن بکار
 آب رکن باد کلکشت مصارا رکن باد صویک کن رنی و نماز کاسیری خواجه حافظ
 کند و مرشد نه خطاب ایدوب ایدر که عشق آلی کلماتی بوجلدن بزه سولیه زیرا
 بوجلدن کی جنت بولمسن می باقی دن عشق و فغان کین لولیان شوخ شیرین
 کار شهر آشوب فغان که بوشهر آشوب شیرین کار شوخ لولی لول چنان بردند
 صبر از دل که ترکان خوان یغارا کوکلدن صبری انجلین التدر که دلخیز یغارا چون
 قونلن طعانی التدر کیری و یغارا التدر کیری کبی نه کم بیرا ملرده و فطیم دو کولمده میداند

بعضی نسخ ده کت و زلفک ستر
 او در سنی اکا کت و زلفک ستر

ای ماه کفانی من
 مسند مهران نوشد

ملک اولدی ماه دن
 مراد بونده کند

کیسوی مشک افشارا کر
 و مشک افشان کیسوی

دام زور مکن چون
 در ان و ازرا غریب لری

یعنی انک جزوی
 تربیه سندن اوتری

در جنت نخواهی
 یافت ای ساقی شرابی

آب رکن باد کلکشت
 مصارا رکن باد صویک کن

چنانکه ایله دیزر ترکان بونده کدایان معناسنه در که معیار جادائی بو معنی مسطور
 و هم محل بو که قرینه در ترکان بونده تانارار معناسنه دکدر خوان یغما بو معنی مانع
 زیرا بو حال انجی که ارا بچوندر اگر یغما مطلق ذکر اولسیدی اول وقت بو معنی مقبول
 اولوردی بوجسدن قطع نظر ایله معلوم در ز عشق نام تمام با جمال راستغیت
 بزم نام تمام عشق زدن یارک جمالی مستغنی در یاردن در ادداد در رنگ و بوی خال
 و خط چه حاجت روی زیبارا زیبا یوزک رنگ و بوی و خال و خط نه احتیاج
 وار در **در** حاجت مشاط نیست روی دلارام را حدیث از مطرب و می کو و راز در
 کمتر جو سوزی می و مطرب دن سوله و دهرک رازنی استمه یعنی عشق آئی نک حصوله
 سخی ایله فلک راز و حقیقتی فهم انکه سخی ایله که کس نمشود نکند بکمت این مقار
 زیرا که حکمت ایله بو معنای فتح ایلمدی و ایلمز معادن در ادداد در **بیت** تو بر
 افج فلک چه دانی چیست چون ندانی که در سرای تو کیت من ازان حسن
 روز افزون که یوسر **در** داشت دانستم من اول کوندن کونه زیاده اولی حسن دن
 که یوسف طودی یعنی یوسف ده و ار ایدی بیدم که عشق از پرده عصمت برون
 آر دزینی را که عشق عصمت پرده سندن زینجانی طشه کتور یعنی رسوای ایدر زیرا
 چونکه محبوبک حسنی دمدم زیاده اوله عاشق اکا بنجه تحمل ایلمر در عشق مستور اولمزدیکه
بیت در ره منزل ایلی که خطر باست در ان شرط اول قدم آنت که مجنون باشی
 بدم گفتی و خر ستم عفاک اندک کو گفتی جواب تلخ می زید لب لعل شکر خارا بکه یاز
 سوز سولیک و بن راضیم اند سنی عفو ایسون خوب دیک زیرا اچی جواب
 بر اشور شکر چینی فردی لبه بو سوز جانان جانبدن اولوب استفهام انکار ایلمق
 اوزره در **بیت** بدشنام تلخ سوزای رقیب که از لعل یار این حکایت بخش
 بو وجه زیاده لطیف در بکه نام مقبول سوز سولیک و بن راضیم اند سنی عفو ایسون
 سنگ دما کند اولدنی تقدیر اوزره خوب دیک لیکن اچی جواب بر اشور
 شکر چینی فردی لبه بو تقدیر اوزره مصراع ثانی حافظ جانبدن اولوب استفهام
 اولور نصیحت کوش کن جاناکه از جان دوست دارند نصیحت استماع ایله ای جان
 زیرا جانان سوکلو رک و مقبول رک طویر از جوانان سعادت مند پیردانا را

سوز و جوار حاضری

روز افزون است حال در که کوندن کونه
 زیاده اولی حسن دن
 که یوسف طودی یعنی یوسف ده و ار ایدی بیدم که عشق از پرده عصمت برون

شکر خارا بکه یاز

سوز و جوار حاضری

سعادت و جوار دانا پیرک بندنی زیرا انک ایله سعادت ایر شور غزل گفتی و در سغنی یا
 و خوش بچوان حافظ غزل دیک و حقیقتنه در دلک غایت خوب دیک
 کل لطیف اوقی ای حافظ که بر نظم افشاند فلک مقدمت را که تعظیما فلک سنگ
 فلک اوزره عقد ثریا سنی شارا این در ادداد شعری مدح در **بیت** شو گفتن کر چه
 دز سفتن بود لیکن فهمیدن به از گفتن بود **اوله ایضا** صبا بلطف بکوان غزال
عنا ای صبا لطفه اول رعنا غزاله دی غزالان در ادداد شد کامل اولمق زیاده
 روشن در که سر بکوه دیباان توداده مارا که بزم باشم می طایغ و صحرا یه سن و روشن
 یعنی بزی سن دیوانه اتمش سن **شکر** فروش که عمرش در از باد چرا شکر صابجی که
 اولک عمری اوزرون اولسون بچون تفقدی نکند طوطی شکر خارا شکر چینی طوطی سنی
 بر تفحص ایلمز شکر فروش دن در ادداد شد در طوطی شکر خارا دن در ادداد عشق دن بهر یه
 اولن دریدر جو با حبیب نشینی و یاده بیانی چونکه محبوبه اوتوره سن و شراب ایچ سن
 بیاد در محبان باد پیارا یاد کده طوت بیل اوچی یعنی ذوق و عشق دن دور اولن
 محبدری در ادداد سن که دایم عشق آئی ایله مستفیض سن وصال جانان ایله مشرف سن
 اول شکرانه یه بوئی فیضی خاطر کدن چقرمه دیکدر **غزل** حسن اجازت مکن در ادداد
 ای کل حشک غزوری مکر اجازت ویرمدی ای کل که بر سنی کنی عنایب شیدا
 که بر پرشش ایلمز سن دیوانه بلی کلدن در ادداد شد در لبیل دن در ادداد در جلد
 بخلق و لطف توان کرد صیدا ایل **نظم** اهل نظری خلق و لطف ایله صیدا ایلمک
 ممکن در **بیت** خواهی که زهر دل نظری سوی تو باشد ز نهار در جان دل صاحب
 نظری را به بند و دام بگیرند مرغ دانا را زیرک مرغی بند و دام طوطی لر یعنی صاحب
 دلگری صیدا ایلمک خلق و لطفه قابل در ندانم از چه سبب رنگ آشنایی بت
 بلزم نه سبب دن آشنایی زکی یوقدر سسی قدان سید چشم ماه سیمارا آئی یوز
 قره کوز لوس سسی قدرک بومصر اعدن در ادداد اولیا اند در که حق تعالی حضرت ایله
 آشنا اولد قلندر خلق ایله آشنا اولمزر جز این قدر نتوان گفت در جمال
 تو عیب بو قدر دن غیری سنگ جا کده عیب وار دیک ممکن دکدر
 که دفع مهر و وفا نیست روی زیبارا که زیبا یوزک مهر و وفا سلو نیی یوقدر

تقدیر و غزل که بوست خاطر غزل که در ادداد

ای صبا لطفه اول

در ادداد در اولن سن

یاده بیانی

ت

سوز و جوار حاضری

بعضی شکر خارا بکه یاز

سوز و جوار حاضری

سعادت

هر دو فاذا کرده ایسام لطیف وار در **بیت** ماقصه کند و دارا خوانده ایم
 از انجا حکایت هر دو وفا پیرس **بشکر صحبت اصحاب** و آشنائی نکت دوست
 ایله اولن صحبت و نکت ایله اولن آشنائی شکر سببی ایله **بیاد دار غریبا**
 دشت و صحرا را دشت و صحرا غریبانی یاد کن طوت در آسمان ز عجب
 کر ز کفنه احافظ عجب دکل اگر حافظک سوزندن آسمان سماعی زهره برقص
 آورد سیحارا زهره نک سماعی سیحابی رقصه کتوره یعنی حافظک شعوه
 اول قدر سوز و ار در که انک سوزندن زهره سماعه کله و زهره نک سماعدن
 حضرت عیسی رقصه کله عجب دکل در **بیت** دوش از مسجد سوی میخانه آمد
 پیرما دون که مسجد دن میخانه جانبند کلدی بزم شیخ یعنی روز از زلده
 تکمیل شریعت دن صکره بزم پیرمه مرتبه طریقت ویرلدی مسجد دن داد
 مرتبه شریعت در میخانه دن داد مرتبه طریقت در جیت یاران طریقت
 بعد ازین تدبیرهای طریقت دوستی بوندن صکره بزم تدبیرم نه در
 یعنی تدبیر اکا تابع اولمق در مصراع ثانی ده اولن طریقت لفظی مبتدی در
 میخانه دن داد فی الحقیقه میخانه دکل در طریقت در و مصراع ثالث ده اولن
 طریقت لفظی دخی بو معنایه شاهد در **در خرابات طریقت ما بهم منزل شویم**
 طریقت خراباتنده بزبری بریم ایله هم منزل اولام کین چنین رفت در عهد
 از ل تقدیرما زیر بویه واقع اولمش در عهد از ل بزه حکم آبی ما مریدان
 روی سوی کعبه چون آریم چون بزمیدار کعبه جانبند بجه توبه اید لم چون بوند
 شیخ صفاقه سنا اشارت وار در روی سوی خانه اخار دار دیرما بزم
 پیر خرمی خوشک خانه سی طرفه یوز طوتر یعنی توجهی اول جانبند در خانه قادن
 داد دانه لاهوت در عقل اگر داند که دل در بند زلفت چون خوشست
 امل عقل اگر بله یعنی اگر بلیدی که کوکل سنک زلفک بندند نیجه خوشن در نیجه
 حضور ده در عاقلان دیوانه گردن ازلی زنجیرما عاقل در دیوانه اولور لر یعنی
 اولور لر ایدی بزم زنجیرم دن یعنی اول زنجیره با غلنمقدن اتری زلف دن
 داد اسرار آتیه در که اولیا اللهک کوکلری انوک ایله مقید در که مصراع ثانی

در دشت و صحرا غریبانی یاد کن طوت در آسمان ز عجب کر ز کفنه احافظ عجب دکل اگر حافظک سوزندن آسمان سماعی زهره برقص آورد سیحارا زهره نک سماعی سیحابی رقصه کتوره یعنی حافظک شعوه

ای یاران تدبیرهای طریقت دوستی بوندن صکره بزم تدبیرم نه در یعنی تدبیر اکا تابع اولمق در مصراع ثانی ده اولن طریقت لفظی مبتدی در میخانه دن داد فی الحقیقه میخانه دکل در طریقت در و مصراع ثالث ده اولن طریقت لفظی دخی بو معنایه شاهد در در خرابات طریقت ما بهم منزل شویم

چون توبه اید لم چون بوند شیخ صفاقه سنا اشارت وار در روی سوی خانه اخار دار دیرما بزم پیر خرمی خوشک خانه سی طرفه یوز طوتر یعنی توجهی اول جانبند در خانه قادن

داد اسرار آتیه در که اولیا اللهک کوکلری انوک ایله مقید در که مصراع ثانی

زنجیر له ادا تدی **بیت** کفتمش دل نجم زلف تو در قید بماند گفت دیوانه همان که
 مقید باشد مع دل را صید جمعیت بدام افتاده بود جمعیت صیدی کوکل زلفک
 دامن دوشمش ایدی قلیبه جمعیت کلدی زلف بکت دی ز دست مانت
 بجزرما زلفکی اجدک بزم صیدم بزم المزدن کلدی یعنی چونکه اسرار آتیه دن فلن
 دور دوشدی برین ان اولوب امور دنیا به مقید اولدی روی خوبت آبی
 ان لطف بر ما کشف کرد سنک خوب یوزک لطف دن بزم او زمره برایت
 کشف ایدی زان سبب جو لطف و خوبی نیست در قفسیرما اول سبب دن بزم
 تفسیرم زده لطف و خوبمقدن غیری یوقدر زیرا بر بسندن همان بونری کوردن
 خطاب خدایه در بادل سنکیت آیا هیچ در کبر دخی سنک طاش کی محکم فلک
 عجب هیچ بر کجه تاثیر این می آه انشبار و سوز ناله شبکیرما بزم آتش باغدری
 آهز و بزم شبکیرده اولن ناله دکت سوزی شبکیر کجه او بو مین که و سحر و فنی
 و بر قاج معنایه دخی کلور شبکیر آه انشبار دخی صرف اولمقدن حازور دل سنکین
 ذکر حق تعالی نک صفت استغناسی بیان در **بیت** بیار باده که در بارگاه استغنا
 چه پاسبان و چه سلطان چه هوشیار و چه مست زلف تو آمده شد جهان بر من سیاه
 سنک زلفک بیل طوقندی جهان نیم او زمره سیاه اولدی زیرا جمالی سترایدوب
 بنی مشاهد دن محروم ایدی یعنی جالک تجلی سنه محبت مصنوعات پرده اولدی
 نیست از سودای زلفت بیش ازین توفیرما سنک زلفک سودا سندن بزه
 بوند زیاده فائز یوقدر بونک ایله تنبیه ایدر که مصنوعات محبت انک صانع
 حجاب اولور خیراه ما ز کردون بکدر حافظ خموش بزم آهز فلکدن کچرای حافظ
 ابرسم اول رحم کن بر جان خود پر هیز کن از تیرما کند و جانکه رحم ایله بزم تیرم دن
 حذر ایله خواه حافظ اگر چه ظاهر کند و سنه خطاب ایدر اما معنی ده جانانه خطاب ایدر
 تنگم ترکید وار در قیرم سا که سویلم کلنم سن ایش **وله ایضا** بملا زمان سلطان
 رساند این دعا را سلطانک مصاحبه نه کم ایر شد ر بود عیالی که داد مصراع ثانی
 که بشکر پادشاهی زلفم در ان کدارا که پادشاهی شکر کدای نظردن سورمه
 یعنی پادشاه اولد نکت شکرانه یکدالره رعایت ایله مصراع ثانی دعا اولسی خیره دلالت

زنجیر له ادا تدی بیت کفتمش دل نجم زلف تو در قید بماند گفت دیوانه همان که مقید باشد مع دل را صید جمعیت بدام افتاده بود جمعیت صیدی کوکل زلفک

دامن دوشمش ایدی قلیبه جمعیت کلدی زلف بکت دی ز دست مانت بجزرما زلفکی اجدک بزم صیدم بزم المزدن کلدی یعنی چونکه اسرار آتیه دن فلن

دور دوشدی برین ان اولوب امور دنیا به مقید اولدی روی خوبت آبی ان لطف بر ما کشف کرد سنک خوب یوزک لطف دن بزم او زمره برایت

کشف ایدی زان سبب جو لطف و خوبی نیست در قفسیرما اول سبب دن بزم

تفسیرم زده لطف و خوبمقدن غیری یوقدر زیرا بر بسندن همان بونری کوردن

خطاب خدایه در بادل سنکیت آیا هیچ در کبر دخی سنک طاش کی محکم فلک عجب هیچ بر کجه تاثیر این می آه انشبار و سوز ناله شبکیرما بزم آتش باغدری

زنجیر

آنکه و کد ارک دعا سینه منظر اولی اعتباری ایلد در زرقیب دیو سیرت بخدای خود
چنانچه شیطان خوی رقیب دن کند و خدامه صفورم رقیب دن داد بونه نفسی که
وصال خدایه مانع در گمان شهاب تا بقیت مددی کند سهار او که اول نور
شهاب بر مدد اید شهاب دن داد جذبه الهیه در سهادن داد کند و سی در
سهار کو چک کو کبک اسی در چه قیامت جاناکه عاشقان نمودی نه قیامت
ای جان که عاشق که کوستر دکت که آنکه بود در اضطراب و دوشدی سج بخواه
تا بان قدس و در بار ماه تابان کی رخک کو کل قانچی سرودنکی داد تجلی ذات که
عاشق را کمال اید خزار دل عالمی بسوزی چو عذار بر فروزی عالم خلقنک کو کلنی
چونکه عذار کی شعله ندره سن دل و جان فدای رویت بنما عذار یار دل جان
سنگ یوز که فدا اولسون ای یار کوستر عذار کی همه شب درین امیدم که نسیم صبحگاه
دو کلی که بو امیدم که بر صبحگاه ملی به پیام آشنایان بنواذ آشنایان آشنایان
ایله آشنایان او خشیه صبح یلندن داد فیض الهی در آشنایان دن داد اولیا اندر
رزه سیاهمت از کرد چون ما اشارت سنگ سیاه کرچک اگر بزم ملاکزه اشارت
اتدی ایله زرقیب او بیندیش و غلط ممکن کنار آنک فرییدن اندیشه ایله غلط
ایله ای کنار زرقیب چشم جادو دن رومند خون شد جادو چشمک فرییدن در و
کو کل خون اولدی نظری کن ای عزیزم که چگونه گشت یار بر نظر ایله ای عزیزم که
بزی نیجه ملک ایلدی بخدا که جوعده تو بعاثق سحر خیز الله چون که سن سحر خیز عا
بر جود ویر جوعده در اد طلب احسان در معنای ظاهری اوزره در مشد دن
فیض استنک در معنای باطنی اوزره که دعای بیگانه ای اثری کند شمار اگر بر سحر و قضا
دعای سزه بر اثر ایله یعنی اول وقت ده سزه دعا ایدر دل در و مند حافظ که
رهجرت بر خون حافظ در و مند کو کلی سنگ فرافکدن قانله پرور چه شود
اگر زمانی برسد بو صبح را بر زبان سنگ و صا که ابر شه نه اولور ای یار والله
صوفی بیا که آینه صافست جام را ای صوفی کل که جامک آینه سی صافی در
یعنی قلمه عشق الهی سببی ایله زرق وریادن پاک و صافی در تا بگری صفای
می لغام را تا لعل رنگو میک صفا سنی کوره سن می دن داد عشق در جام دن

در باره شهاب

نبا و خدایه

ساعت و وقت

در باره

در باره

نام نیک من بخ
ایده ای
مک

دل در شود که اهل مذهب را خبر از مشرب زندان بگردانند منجهایا موزنه مشربها
عشق شکار کس نشود دام باز چنین عشق کسیه شکار اولم دانی دیو شرب یعنی بوفکدن
فرغت ایله کما بخا همیشه یاد بدست دامت زیرا او داده عشق ایچون دامت قلمن
رده دایم دامت انده ییل و در عشقادن داد ذات حق در تنک نصوف رساله
جوق واقع اولور دامت دن داد فرط عشق و کثرت عمل در داد بود که حق تعالی نک
ذاتی حبیب سینه ایله احاطه و ادراک آنکه امکان یوقدر در عیش نقد کوشی کوهن
آنچور عاقد حاضر عیش چالش زیر ایچون جنت ده رزقی قانلدی آدم بهشت رزق
دار السلام را آدم علیه السلام باغچه سنی ترک ایلدی عیش نقد دن داد عشق در که
آدم جنتی آنوک ایچون ترک اتدی سن دنیایی عشق ایچون ترک ایله در بزم دور
دو قیج در کش و برو دور بزمده برایکی قیج چک و کت یعنی طمع مدار وصال
دوام را یعنی ابدی وصال امید طومه ای دل شهاب رفت و بچیدی کنی عمر ای
کو کل جوانم کندی و عمر دن بر کلن بر مدک یعنی ثواب دن بر سنه حاصل آمدک
بیرانه سر بکن هنری تنک دامت را باری پیرکک و قنده تنک دامت ایچون بر هنر حاصل
ایله آخره تنی دست کتمه راز درون پرده زردان مست مهرس پرده ایچنده
اولن رازی شراب عشقه مست اولمش عاشق درون صور کین حال مست
صوفی عالی مقام را زیرا مقامی عالی صوفیک بو حالی یوقدر یعنی پرده ایچنده
اولن رازی بیلر زیرا عشق الهی ایله مست دکلدر مارا بر آستان توبس حق نعت
است سنگ آستانک اوزره بزم جوق نعت حق دارد در داد کند و سنه اولن
کثرت انعامی بیان در ای خواجه بازین بر تخم غلام را ای افندی زخمه کرو غلام
نظر ایله حافظ مرید جام مست ای صابرو حافظ جام میک یعنی عشق محبتی در
ای صابیوری و زیندگی برسان شیخ جام را و بند دن بتنک لک ایشدر جام
شیخه یعنی دشد کامله که حافظ سنگ غلامکدر وله ایضا صلاح کارگی و من حجاب
کجا عل صلاح قنده و بن فاسق قنده به بین تفاوت ره کن کجا است تاب کجا لک
باینده اولن یو لک تفاوتی کور که قندن قند در یعنی جوق تفاوت وار در
چه نسبت برندی صلاح و تقوی را صلاح و تقوی نک زندگن ایله مستی وار در

نکته ای

طبع امید من

در باره

در باره

در باره

در باره

ف

سماع و غلبه کجا غلبه رباب کجا و غلبه سماع آنکه قنده رباب غلبه سنی استماع آنکه
 قنده رباب کت دن داد عاشق در داد عاشق غلبه صلاح و تقوی دن ترجیح
 اندکن بیان در رباب دن داد مرشد کجاست بخش سوزی در دلم و صوم
 بگرفت و غلبه سماع کوکلم صومعه دن در یا غرقه سندن منقبض اولدیکه
 کجاست دیر مغان و شراب ناب کجا منع لدری قنده و صافی شراب قنده در
 دیر مغان دن داد مرشد کامل لک آستانه سی در بعض دیوانه بیر مغان افق
 اولور اول وقت مرشد کامل مراد اولور ناب دن داد عشق پاک در بویت
 معلوم اولور که یوقار و ده ذکر اولان بیتلردن مراد رندگی مدح در اگرچه ظاهر
 دهم در بند که یاد خوشن یاد روزگار وصال وصال روزگاری کندی که آنک
 لطیف یاری اولسون یعنی اکلسون خود آن کرشمه کجا دان عتاب کجا خود
 اول کوزاوجی ایله نظر قنده کندی همان باکلیه علاقه لی قطع اندکی تر روی دوست
 دل دشمنان چه در رباب دوستک یوزندن دشمنک کوکلی نه ادراک ایدر
 چراغ مرده کجا شمع آفتاب کجا سونمش چراغ قنده آفتاب شمع قنده یعنی منکر
 عشق اولنمر شد کمالک احوال دن بی خبر لردر و اصلا مناسب یوقدر تنوش
 چراغ آفتاب شمعندن روشن اولدوغی کبی جوکل بنیش خاک آستان
 چونکه بزم کوز خنک سرمه سی نرک آستانک خاک کی در که چشم بوندن روشن اولد
 کجا رویم بغما ازین جناب کجا بیور بوجناب دن قنده کیده لم قنده حال بوکم
 بودرگاه دن غیری درگاه بلمز مراد بوندن حق تعالی حضرتی و مرشد اولمق روشن
 نمین بسبب زخندان که چاه در راهست محبوبک سبب کبی لطیف زخندان
 نظر ایله زیر یولن قیودار در کجای همی روی ای نین شتاب کجا ای کوکل
 بوسرعت ایله قنده کدر سن قنده مراد نفس هوا سنده تابع اولمق دن تخویف و
 قرار و صبر ز حافظ طمع مدارای دوست ای دوست حافظ دن قرار و صبر
 طومه قرار چیست صبوری کدام و خواب کجا قرار نه در بر صبور نفسی و
 و خواب قنده در یعنی بولمر عاشق ده اولمز صبوری کلمه سنده یا وحدت
 ایچوندر **ریت** نازنین را عشق دوزیدن نرید جان من شیر مردان بلش

کجاست یونع منقبض
 اولدیکه سندن

بند روزگار وصال
 یاد خوشن یاد روزگار

یزید و صافرد

سبب زخندان

سبب زخندان
 سبب زخندان

یادین غوغا نهند و له ایضا ما بر قیم تو دانی و دل نهار ما بزرگدن سن بوست
 و بزم غم سببی کوکلم بلور دانی نکت مفعولی مصراع ثانی در رفتم دن مرکه
 و او یا زلمق خطا در بخت بد تا کجای می بردا بشخور ما یر غم بخت قنده ایلدر
 ایشخور غمی بوندن مراد جانان دن دور اولان بلا و محنت ایر شور دیگر **ریت**
 دور از چه داغ بود کایم بر جان و دل فکار نهاد از نثار مرده چون زلف
 بود در ز کیرم مرده نثار ندن سنک زلفک که ز را بچنه با تورم نه که خلق
 ما بینده عادتدر که اطفالک کیسولر بنی التون تل ایله اورر لر قدیمی کز تو سلمی
 برساند بر ما برک که سندن بزم قمره بر سلام ایر شده بود و دخی ذکر جز
 و اراده کل طریقی ایله اولور نثار مرده دن مراد سرور ندن زیاده فان اعلیم
 دیگر نثار تعظیم ایچون صاحبن سندن نکت اسمیدر سیم و زرد جوهر کبی بدعا
 آمده ام هم بد عادت برار دعایه کلمش سن دعایه الی قالدر بو خصوص دن
 ادتری که وفا با تو قرین باد خدا با در ما که وفا سا که قرین خدا بزه معین ایچون
 نمرت کر سیمه عالم بسم سیم زنده سنک باشک حقیقون اردو کلی عالم بنم بنم
 شیخ اورر لر نتوان برد هوای تو برون از **سما** سنک مجتبی بزم بکشنزدن
 طشه التک ممکن دکلدر قسم مصراع ثانی نکت مضمونه معروف در فلک
 اواره بهر سو گندم می دانی فلک بنی سر جانیه اواره ایدر بیور سن زنگ
 می آیدش از صحبت جان پرور ما بزم حیات بخش مصاحبندون که شکله
 کلور می دانی نکت مفعولی مصراع ثانی در کر همه خلق جهان بر من و صفا
 کند اگر دو کلی همان خلقی سا که و با که ظلم ایله ر نکشد از همه انصاف و تم
 داور ما دو کلی خلق دن چکر یعنی لور عدل و ظلمی بزم حاکم که مراد الله تعالی
 حضرتی در روز باشد که بیاید بامت باز تم کون اولامی که یارم سلامت ایله
 کروکای باشد ده معنای استغنام اعتبار اولمق اولی در وی خوشن آن روز
 آید سلامی بر ما ای خوش اول کون که یار بر سلامه بزم قمره کله مراد مرشد نکت
 و صالنی طلب اندوکن اشعار در نر که کوید سفری دورنداری حافظ سر که راق
 سفر طومر سن ای حافظ دیه کو در ازنی سفر بنزد از سر ما دی اکا سفر ارفیغ

کجاست یونع منقبض
 اولدیکه سندن

بند روزگار وصال
 یاد خوشن یاد روزگار

یزید و صافرد

سبب زخندان

سبب زخندان
 سبب زخندان

بزم با ترمزدن محبت و موسی از راه ایلز زیرا بزم عشق غیر بزم عشق بزم و **واله ایضا**
لطف باشد که بنوشی از که **ماروت** را لطف در اگر که اردن یوزکی اور تکیس
بجام دل به بیند دید **ماروت** را تا بزم کوزم کوز کل مرادی ایلز سنگ یوزکی کوزه
همچو **ماروتیم** دایم در بلای عشق زار **ماروت** کی دایم عشق با سنده زار در
کاشکی هرگز ندیدی دین **ماروت** را فولیدی بزم کوزم هرگز سنگ یوزکی کوزی
که بولایه او غمزدی کی شدی **ماروت** در چاه رخدادت **اسیر** **ماروت**
سنگ ز نخدانک چاهنده فجن **اسیر** اولودی کرنگفتی شمه از سن تو **ماروت** را
اگر سنگ حسدن **ماروت** بر شمه و میبیدی بوی کل برخواست کولی از بری اندرین
چمن ده کل رایحه سی ظاهر اولدی یعنی بهار ایر شدی ای بری دیرسن بلبان
مستند کویا دین **ماروت** را کویا و مترم اولدی بلبل **اسیر** **ماروت** یعنی
ساحر کوز که مست اولمش در بوی کل ایلز مست اولمش در قی کشد حور و جفا
تایت ز بجران ای صم فراق کدن سنگ جور و جفا رک جگر ای صم لطف
فرمانابه بیند حافظ **ماروت** را لطف بیور تا بزم حافظ سنگ یوزکی کوزه
واله ایضا تا بحالت عاشقان را زد و وصل **تو** تا سنگ جاکت عاشقده
بکند و وصاله صلا اولدی جان و دل افتاده اند از زلف و حالت در بلای
جان و دل سنگ زلف و خاک کدن بلایه دو شمش در آنچه جان عاشقان
از دست مجرت می کشد اتی که عاشق کت جانی سنگ بجزک اندن چکر
کس ندیده در جهان جوشنکان کر بلا صومسز لرندن غیری جهانده یک
مکورمش در خطاب خدایه در ترک من کر میکند مستی در ندی جان من ای نیم جام
اگر نیم محبوبم مشک در نندک **ترک** مستوری و زهدت کرد باید اولاول
ساکه مستور لکی وزدهی ترک ایملک کرکت وقت عیش و موسم شادی و **هنگام**
شراب عیش و قتی در و سرور موسی در و شراب و قتی در بیچ روز ایام
عشرت را غنیمت دان تا بش کون عشرت ایامنی ای غنیمت بل یعنی طاعت و عشق
زمانی در بویر تاج کون که عمر دن هنوز باقی در امانی غنیمت بل نیز اسکره انک
در دمنه عالمی خوش دیر سنگ **الکر** **مز بیت** سکندر که بر عالمی حکم داشت

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

در آن دم که می رفت عالم کذاشت مبرر نبودش کز و عالمی ستانده و مهلت و مهلتش
دنی حافظ کربایی بوس شاه دست می دهد ای حافظ اگر سا که شاک ایغنی او بیک
مستراول پای بوس دن مراد تقرب حاصل اتمک در شاه دن مراد حضرت باری
و در شد کامل و ملق ممکن در یافتی در مرد و عالم رتبت عز و عطا نیز یکی عالمده عت و بلند
مرتب سنی بولمک **حرف اب** **واله ایضا** کفتم ای سلطان خوبان رحم کن بر این حسرت
ای خوبک سلطان بوعزب اوزره رحم ایلز دیدم گفت در دنبال دات کم کند
مسکین **غریب** جانان بوسوزی ایشیدوب ایتدی کوکلی آرزو سندن مسکین
غریب ادب سزک ایلز دنبال بونه آرزو معنا سنده عجم ده استعمال در نه کم زکیده
کوکلی آرزو سنده دوشدی دیرلر کوکلی تابع اولدی و بک یزده ده کم کند بونده
ادب سزک معنا سنده استعمال در یعنی سن مسکین **غریب** با که سوز سولمک
ادب سزک در **بیت** آخرای سلطان خوبان رحم کن بر این **غریب** از تو کر لطفی نبیند
چون کند مسکین **غریب** کفتمش مگذر زمانی گفت معذورم **ماروت** جانانه بر زمان
بچه توقف ایلز دیدم جانان جواب ویروب ایتدی بنی معذور طوط خانه پروردی
چناناب آرد غم جنتین **غریب** ناز و نعمت ایلز سایه ده بستمش بر نازنین **غریب**
بو قدر غم نه طاقت کنور مصرع ثانی جانان جانبدن بیان اعتذار و ملق اولی در
خفته بر سجالی شامی نازنینی را چه غم شامق سجالی اوزره یا تمش او بوشن نازنین
نه غم کز خار و قاره سازد بستر و بالین **غریب** اگر **غریب** خارون دوشک و خارون
یصدق دوزه یعنی دکن که بکشته و طاشش بصدنه مراد حضور ده اولد لوله اولد لکر
حالی بلر دیکدر ای که در زنجیر زلفت جان چندین آشناست ای محبوب که
سنگ زلفک زنجیرن بو قدر آشنایک جانی کرفار در خوشنق آن خال شکین
بر رخ زکین **غریب** آل رخک اوزره اول سیاه بک خوش عجب واقع اولدی که
زلفکده آشنایک جانی کرفار اولد و فنه یوزک ده اولن سیاه خال شاه در **غریب**
لفظی زکین لفظه مصروف و ملق و فی جائز در فی نماید عکس می در رنگ روی مهوش
سنگ ماه کی لطیف یوزک زکنده همک عکسی یعنی حمیه کورینور نیمو برکب ارغوان
بر صفی انترین **غریب** ارغوان پیرانی سرینک یوزی اوزره عجب و **غریب** کوزندگی

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

نخستین بیت در این کتاب

حافظ بویتمه شده خطاب ایدوب ایدر بزم عقده سن بر جام نوشش امن سن
 که انک اثری سنک آئی کی بوزکن زیاده ظاهر در وذن مرادی مرشدنی مدحدر
 پس غریب افتاده است ان مور خط کرد رشت سنک چوره سنده اول مو
 بکر خط زیاده عجیب واقع اولشدر کرچه نبود در کنارستان خط مشکین غریب
 اگر چه کنارستان سیاه خط عجیب و مقبول اوله بو معنی ثانی استاد دن مسوع
 اگر چه سایر محبوبک یوزن اولن مور خط محسن دوشندی لیکن سا که زیاده محسن
 دوشندی بو تقدیر اوزره کنارستاندن دراد سایر محبوبک یوزی اولور کفتم ای
 شام عربان طسره شهرت تو ایندم ای جانان عشر بیک شامی سنک طسره
 سیاه بکدر در سحر کالان حذر کن چون بناله این غریب حذر ایله چونکه حذر قند
 بو غریب ناله ایله زیرا اول و قنکرده دعال استجاب اولور گفت حافظ آشنا بان
 در مقام جیرتند جانان ایدی ای حافظ آشنا جیرت مقامنده در یعنی اندر دخی
 تخرن خلاص بولورله دور شو کر نشیند خسته و غمگین غریب بعید دکلر اگر غریب
 خسته و غمگین اوتوره زیرا آشنا ایله بولید معامله ایدن غریب ایله بنجه معامله ات
 کر کرد مراد مرشد کمال ملک کمال استغناسی بیان در **وله ایضا** نمید به صبح کلوت
صباح صبح ظاهر اولور و صباب برده با غلدی یعنی هوا بولت لندی لطیف اولدی
 که آنک بک مرارتمی دفع ایلمدی **الصبح الصبح** یا **الصحاب** صباح شرابی صلیح شراب
 ایچک ای احباب کو یا بو بیت شیخک اغزند در که بونک ایله مرید لندی بر لطیف
 وقده عشق و طاعت قندر نیمچکه ناله بر رخ لاله هو انک لطافتندن لالانک
 رخی اوزره شبیم طاهر المدام المدام یا احباب مدام ایچک مدام ایچک ای دوست
 مراد غفلت ایله بو عزیز دقتی فوت انک دیکدر نمی وزد ارچمن نسیم بهشت
 هندن جنت بی اسر پس بنوشید دایمانی ناب چونکه بولید اولیه دایمانی
 شراب نوش ایلکوز زیرا نسیم بهشت ایله چمن بهشت اولدی بهشت ده
 خود شراب منع یوقدر مراد عشق و طاعت سعی در تحت زمره درست کل بچم
 کل چمنده یا شل تحت قورش در زاج چون غسل نشین در باب چونکه حال
 بولید در سن دخی آتش کی فرحی شرابی نه ارک ایله مراد بونک کی لطیف وقده

در سنک اثری سنک آئی کی بوزکن

در سحر کالان حذر کن چون بناله این غریب

در صبح کلوت

در شبیم طاهر المدام المدام یا احباب

در بنوشید دایمانی ناب

در زاج چون غسل نشین در باب

عشق

عشق و طاعتی الدن قومه دیکدر در چمن موسی عجب باشد بونک کی لطیف وزنده
 عجب در که بیند ند میکره بشناب که میخانه سرعت ایله بغلیه یعنی مرشد مرید لندی
 فیضن محروم ایدر در میخانه بسته اندر که میخانه قیوسن کر و غلشد آفتخ
 یا مفتح الابواب سن سنح ایلمای بالرفح ایدر کی مفتح الابواب دن مراد حق تعالی
 حضرت در دیکر لفظی یوقر و سسته معروف اولمق اوزره شرح اولندی معنی ثانی به
 معن اعتبار او بخت اولور معنی بولید اولور میخانه قیوسنی با غلشد کر و سن فنج ایلمای
 بالرفح ایدر کی لب لعل زاحقونک سنک لعل کی زکین لکک خطری هست برش
 سینهای کباب آتش عشقه کباب اولمش سینه لک یاره سی اوزره واردر مخاطب دن
 مراد مرشد کامل در که اسرار الهیه به متعلق اولان کلمات ایله مرید لکک دلخانی خواطر دن
 خلاص ایدر حافظ غنم محو که شاید تحت ای حافظ غم به زیرا بخت محبوبی غایت
 بر کند زهره نقاب عاقبت یوزندن نقابی رفع ایدر یعنی عاقبت نیک بخت اولوب
 مراد که دامل اولور سن **وله ایضا** ضج دولت بعد مد کو جام بچم آفتاب دولت
 صبحی ظاهر اولور یعنی آفتاب کی جام فرصتی زمین به کجایی بده جام شراب بوندن بک
 فرصت قند بولور سن ویر مشاب جامنی یعنی عشق و توحید بوندن ایو زمان اولور
 زهره فرصتی فوت ایله **بیت** صلا ی باده زو پیر خرابات بیاسائی که فی ان خیرات
 خانه بی تشویش و ساقی بار و مطرب بذل کو خانه تشویش سن ساقی دله و مطرب لطیف
 سولجی موسم عیشت و دور ساغر و عهد شهاب عیش موسی و ساغر دوری و بکلک
 زمانی در یعنی تمام حضور قلب طاعت ایدر بک و مستفیض و بختی زمان در آنزلی **بیت**
طبع و زور سن **طرب** طبع و زور مکدن و طربک حسنی زینت انکدن اوترو یعنی طریقه
 زیاده انکدن اوترو و بعضی نسخ ده حسن و طرب واقع اولور وادع طیف ایدر اول وقت
 معنی عطف طریقی ایله اولور خوش بود ترکیب زین جام عمل مذاپ لطیف در التون
 قدحی ایش لعل ایله ترکیب ایلمک یعنی التون قدح شراب نوش ایلمک زیاده
 مفقودر معنای تصوفی سی بودر نه لطیف در اخلاق ذمیر دن بک و صافی و لن قلب
 شراب عشق ایله پراوله زیرا سر کز اکا غنم طاری اولور لعل مذاپ دن مرادی در
 مذاپ ضم میله ایش معنای تصوفی اوزره لعل مذاپ دن مراد عشق آفر

در سنک اثری سنک آئی کی بوزکن

در سحر کالان حذر کن چون بناله این غریب

در صبح کلوت

در شبیم طاهر المدام المدام یا احباب

عشق

شاید و مطرب بدست افشان و ستان پای کوب محبوب و مطرب ال سبکی
 و مستلایق و دویکی یعنی بوزلرقص و سماع اید یکی در در غمزه ساقی جو چشم می پرستان
 ست خواب ساقی نکت غمزه سی می پرستان چشمتی کی خواب وارش یعنی عالم استغراق
 وارش خلوت خاصیت و جای امن و نزهتگاه انش خلوت حاصل در واقع بری در
 وانش نزهتگاهی در نزهتگاه سیر انگاه و سرور بری در انش اشتیاق معناسنه در
 سرکه این صحبت بیاید با دوا صد فتح باب مرکم بوجعتی بول اول که حقیقت بوزنج
 باب بولور حاد اسرار و قرب حصولی در از خیال لطف مشاطه چالاک طبع
 میکش لطافتی فکر اند و کندن چالاک طبع مشاطه یعنی باد که نباتات مجازاتی سی در
 در ضمیر برکت کل خوش میکند پنهان کلاب کل برای ایچنده کلامی لطیف پنهان
 زیرا کور که شرابده اولان کیفیت و حالت کلاب یوقدر بومعنی چالاک طبع دن حاد
 با داولد فیه کوره در بومعنا یه کوره می دن واد عشق در و خوش لفظی استنزا ایچوندر **در بیت**
 کای همه به عهدی ارسه سبای خوش و فاد عهدی آری بجای بود و دخی جائز در میکش
 لطافتی صورتدن چالاک طبع مشاطه کل برای ایچنده کلامی لطیف پنهان اید و معنی
 اوزره چالاک طبع دن حاد ساقی و برکت کلاب دن حاد غذا محبوب و کلاب دن
 حاد شراب اولور و شراب کلاب اخلاقی بود یوانک بویتندن روشن **در بیت**
 بروی زن ارساغر کلامی که خواب آلوده ایم ای نخت بیداره ناشد آن مده شتری
 در غای حافظ را کتون تاکه اولاه حافظک در رنه یعنی انکت لطیف اشعار مینری
 اولدی شمدی غیر سه مردم بوش زهره کلاب **در باب** مردم حافظک ربانی
 صدای زمره نکت قولغنه ایشور بوسوز زیاده سرور دن کنایت در هم مدن
 حاد بونع حشدی اولمق زیاده روشن در **اوله ایضا** زباغ وصل تو یا بدر باض
 رضوان آب جنت باغچاری سنک وصلک باغدن بولور لطافتی خطاب حضرت
 خدایه در آب بونده لطافت معناسنه در نته کمینه بود یواند و افع اولمش **در بیت**
 منور جام عشقم ساقی به شراب به برکن قدح که می می مجلس ندارد دلی - **در باب**
 هجو تو دار و شرار و درخ تاب دوزخ شراری حراسینه سنک ذراتک شکستدن
 لوز یعنی سکر جنت و صلاکت منظری دریدی دوزخ ذراتک منظری در او کلسی

در بیت
 در بیت

در بیت
 در بیت

در بیت
 در بیت

در بیت
 در بیت

از جمال در ناخشی اثر جلال در بحسن عارض و قد تو برره اند پناه سنک حسن
 عارض که و قد که صفینش در نهشت و طوبی و طوبی لهم و حسن **در باب** جنت و طوبی
 افاجی و سعادت و حسن مرجع انرا ایچون در خطاب خدایه در بوبیت ده صنعت
 لغت و نشر مرتب و ار در جو چشم من همه شب جو بار بارع بهشت بنم چشم کیم
 در جنت باغک از باغی و کلی کجه یعنی مردم کرمان در خیال زکس مست بوبیند اندر
در باب سنک مست چشمک حیلانی خواب ده کوره دیو کور معناسنه دخی جائز در
 زکس چشم معناسنه در که اندن واد دات باری در بونده دخی خطاب خدایه در بهار
 شرح جمال تو داده در **در فصل** بهار **در فصل** ده سنک جالک شرحی ویرمش در بهشت ذکر
 جمیل تو کرده در **در باب** جنت مرابده سنک ذکر جمیلک ایمنه خطاب یه خدایه در
 بهار شرح جمال تو داده در **در فصل** بهار **در فصل** ده سنک جالک شرحی ویرمش در
 بهشت ذکر جمیل تو کرده در **در باب** جنت مرابده سنک ذکر جمیلک ایمنه خطاب
 یه خدایه در نبوخت این دل غام و بکام دل رسید بوخام کوکل باندی و کوکل دادنه
 ایرشمدی بخام دل برسدی زبختی خواب اگر دادنه ایرشمدی فالتو یا ندر و کوزی
 زبختی دخی جائز در لیکن معنی بولید اولور اگر دادنه ایرشمدی فالتو یا ندر و کرمی ایدی
 یعنی دو کرم ایدی لب و دمان ترای با حقوق نکت سنک لب و دمانک ای چون
 نکت حقاری که هست بر جگر ریش و سینهای کبایت که مجروح جگر اوزره و کباب اولمش
 سین را اوزره وار در نکان مبر که بدور تو عاشقان **در بیت** صند که سنک دور که همان
 عاشق مست در خبر نداری از احوال زاهدان **در باب** عشق ایلد خواب اولمش زاهدان
 احوالندن خبر طومر سن حاد عشق انکت جمیع اشیا به شمولن اشعار در **در باب** خواب و در بیت
 شد یقین که جوهر لعل سنک لیک دورند با که یقین حاصل اولدی که لعل جوهری بوکل
 خاصه اضافتی قبیلند در جوهر عام لعل خاص در بهر میشود از آفتاب عالم **در باب**
 عالمی روشن ایدنجی آفتاب بدن ظاهر اولور زیرا اگر یوزک آفتاب اولمیدی لیکه بوش
 لندن حاصل اولور ایدی عشق روی تو عاشق غریق بحر بلاست سنک یوزک
 عشق سببی ایلد یعنی سا که عاشق اولمق ایلد عاشقک بلاد یاسنه غریق در که فوت می شود
 اینک با یکی **در باب** که اشسته شمدی فوت اولور کل اکابر ایرش هم که غربه بود که

جنت و طوبی
 در بیت

در بیت

در بیت
 در بیت

در بیت
 در بیت

قوهر قیامت بر روی فانی که ای حافظ بکوش و حاصل غریزه را در باب چالش
 و غریزه حرکت حاصل بول یعنی مگر می بود و هر صفت ایلم **حرف التاء** بجان خوا
 و حق قدیم و عهد درست **خواج** نک چنانچه چون **خواج** دن در ادبیب اکرم اولمق
 روشن در حق قدیم دن در ادبیب است **بیشند** اولن حق تربیت در عهد
 درست دن در ادبیب است **بریکم** ده اولن عهد در که موشم دم بمجم دعای دولت
 تست که بنم سحر و قتی موشم سنگ دونک دعای در سر شک من که ز طوفان
 فوج دست **بر** دم کوزم یا شی که نوک طوفانندن ال الدی یعنی که قلب الیدی
الوج سینه بنا رست نقش مهر تو شست سینه لاجندن محبت نقشش بومعه
 قادر اولدی خطاب بر صاحب دوله اولمق روشن در بکن معامله دین
 شکست جز بر معامله ایله و بوضیق کوکلی صانون آل که بانگ تنگی از زل بصدغ
 درست زیرا صنفی ایله یوزیک فلوری به در درست فلوری و آنچه معانی
 استعمال و نور الیمن فلوری معانی **در بیت** بدست آوردن دنیا هنر
 یکی را که توانی دل بدست آر **ملا** تم بخرایه مکن که مرشد عشق خرایه ایله سیخ
 ملامت ایلم زیرا عشق مرشدی یعنی خدا **خوالم** بخرایات کرد روز تخت روز
 ازل ده بنی خرابه حواله الیدی **صدق** کوشش که خورشید را یار از نقت
 صدقه حالش که سنگ نفکدن آفتاب طوفه که از دروغ سیه روی کشت
 هیچ تخت زیرا که ب دن سیه روی اولدی صبح اول یعنی صبح کاذب
 سیه رویی مسکده دن و کلق اولسی در مراد صدق سبب سعادت اید و کس
 بیان در دلاطم مبر از لطف بی نهایت **دوست** ای کوکل دوستک نهایی
 لطفندن امید کسبه دوست دن مراد اعتقاد در خولاف عشق زدی سر باز
 چاکت و جبت چونکه عشق لافنی او در کت چاکت و جبت باشکی فدای ایلم شدم
 درست تو شیدای کوه و دشت و منور سنگ الکن طاع و محراب لوی اولدی
 و هنوز نمی کنی بر تم لطف سلسه است زخم ایله قوشانک زنجیر یعنی بندگی
 گلشن بلبل سن که سنگ بنم کدن خلاص میسر اوله زبان مور باصف دراز
 کشت از آن مورک ز با آصف دراز اولدی اول سبیدن آصف بیابنیک

بجان و درون تیره
 بچون در
 ملخ

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

علیه السلام وزیر بخت اسمیر که خواج خام تم باوه گرد و باز تخت که سلیمان پیغمبر
 سلطنت خاتمی ضلع الیدی وانی کرو طلب اتدی بو حکایت زیاده روشن در
 میج حافظ و ز دلبران حافظ بجوی **انجمنه** ای حافظ و دلبران و فاستر حافظ و
 و فامعنا سنه در کنه مانع چه باشد چو این کیه **زست** بانگ کنایه نه در چونکه
 باوست بتمدی یعنی دلبر رده و فایو قدر **وله ایضا** رواق منظر چشم من آشیانه
مست بنم چشم منظر نک رواتی سنگ آشیانه کدر یعنی سنگ مکان کدر رواق
 بونده چار داق معانی در آشیانه یوا کرم نما و قد و داکه خانه خانه کرم کرم
 و اشغ کل زیر چشم خانه سی سنگ اوک در زلف خال و خطا عارفان ره دیال
 زلف و خال و خطا ایله عارفان کوکل قاپک لطیفهای عجب زیر دام و دان
 سنگ دام و دانک انده عجب لطیفه وار در خطاب خدایه **دست** بوصل
 کل ای بصل بحر شش یاد ای بحر بصل کل صد ایلم سنگ کوکل خوش اولسون
 که در چمن سمر کبابک عاشقانه **زست** زیرا چمن ده و کوکل سنگ عاشقانه آواز کدر
 یعنی حال حق شول کسبه سزا کدر که بحر فیض اولوب حق را چون طاعت و تسبیح اید
 علاج ضعف دل **باب** حواله کن بزم و لضعف نک علانی بکه حواله ایله که آن
 با توت در خرابه **زست** زیرا اول مفرج یا قوت سنگ خرنیکه در خطاب خدایه
 و مرشد اولمق مکن در بنم مقدم ارد دولت ملازمت جسمه سنگ ملازمتک
 دولندن مقدم یعنی عاجز ولی خلاصه جان خاک **استانه** **زست** اما جان خدایه
 یعنی دل سنگ استانگن خاکی در بو خطاب حق تعالی حضرت اولمق اولی و روشن
 من آن بنم که دم نقد دل بهر شوی بن اولن کلم که کوکل نقدن سر بر شوه ویرم در خونه
مرو و **زست** خرنه یعنی کوکل قوسی سنگ مهرک و سنگ نشانک ایله در که هرگز نه
 محبت ماسوی یوقدر مراد عهد است ده اولن محبت ثباتی بیان در تو خود چه یعنی ی
 شهسوار شیرین کار سن خود ز لبت باز سن ای لطیف و شیرین ایندو شهسوار
 که نوسنی جو فلک رام تا با **زست** که فلک کبی بر توسن سنگ تا با که مطیع در حق تعالی
 حضرت خطاب اید و ب ایدر که عجب قادر حاکم سن که جمیع امور سنگ قد زک انده در
 نه جای من که بلوغ سپهر سعیده باز نه بنم برم حق باز فلک بطور ازین حیل که

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

سینه بنام
 سینه بنام

زیرا بنا به بهانه است بوجیه ردن که سنگ بهانه طوف جفکه در زیر قیامت بهانه
اینه فلکی بقار سن و هم غیر الحارین سن سرد و محبت اکنون فلک برقص آورد سنگ
مجلسک سروری شمدی فلکی رقصه کتور که شعر حافظ شیرین سخن ترانه است زیرا شیرین
سخن حافظک شعری سنگ ترانکه در یعنی سنگ مجلسکه که حافظک شعری اوقونه
انوک شوقدن فلک دخی رقصه کتور قنده قالدی که انده اولندر بو خطاب مرشده
اولمق اولی در **اوله ایضاً دل سر برده محبت اوست** دل آنک محبتک سر برده کمال
یعنی قلمیده آنک محبتدن غیر یوقدر دین آینه از طلعت اوست کوز آنک طلعتک
آینه داری در یعنی آنک جانندن غیر یه نظم م یوقدر من که سر درینا ورم بید کون
بن که یکی عالمه باش اکرم کردم زیر بار مرث اوست بونیم آنک متنی یو کنگ استده در
زیر اول خدا دن بی حد ولی حساب احسان کورشم که هرگز استغنا به مجال یوقدر نود کون
وما وقامت یاز سن و طوبی افاجی دین و پاکت فاحی یعنی اوسا که بوزنه فکر هر کس
بقدر همت اوست کسک فکری آنک متنی مقدار بنجه در **بیت** طوبی آمد قد تو وقت
خرام که خرا صد سوی ماطوین لاه من که چشم در آن حرم که صبا بن کم اولم اول حرم که یاد صبا
برده دار حرم حرم اوست آنک حرمی حرمک برده داری در که ایچ رویه یول بچوش
حرم دن در اوجناب قدس در کرم آنک و دهم چه محبت اگر بن آلوده دامن و فاسق اولم
نه محبت اگر اصدا زبان یوقدر همه عالم کواه صمت اوست دو کلی عالم آنک صمت و دود
شاید در ضمیر غایب خدایه راجع در دور چون گذشت و نوبت ماست مجنونک دوری
کجدی و بودم بزم نوبتوزر زیرا یو کا عالم ده بقا ممکن دکلد کمر کسی بیخ روز نوبت اوست
هر یک که عالمه کلدورش کون آنک نوبتی در **ملکت عاشقی و کج طرب** عاشق ملکنی
و طرب کنی کج کاف عجبیک فحیده مال معناسنه در هر چه دارم زمین دولت اوست
هر نیه کم مالکم آنک دولتک یمنندن در ضمیر غایب خدایه راجع در من و دل کردا
شدم چه پاکت بن و کوکل اگر آنک بولنده خدا اولدی ایسه پاکت غرض اندر میان سلا
است غرض او زناده آنک سلامتی و بقاسی در بتی خیالش مباد منظر چشم چشم قهری
آنک خیالش از دلسون زانکه این گوشه خاص خلوت اوست زیرا یو گوشه آنک خاص
خلوتی در **بیت** از نقش کلانیات مبین جز خیال و دست یعنی ز غیر دیده غیرت و از دار

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

هر یک نو که شد چن آرای هر یکی کل که بن زمین ایچی اولدی یعنی ظاهر اولدی اثر زمین
و بوی محبت اوست اول خدا آنک محبتی یونیک و رنگک اثری در زیر اسر لطیف و رنگین
سنگ که پیدا اولوز جمعی اندن بر اثر در فقر ظاهر مبین که حافظ را که سنگ حاضر فقره باقیه زیر
حافظک سینه کجینه محبت اوست بینه سی آنک محبتی خزینه سی در یعنی صورت با کور و رنگ
کستی زینهار تخفیر ایله زیرا احتمال در که اولک اویا امتدن اوله **بیت** مر آنک که
ز دیک نطنت بد است چه دانی که صاحب ولایت خود اوست بعضی نسخ ده بویه
واقع اولور اول وقت فقرک معناسی حافظ معروف اولور فقر ظاهر مبین حافظ است
وله ایضاً بر اردت ما آستان حضرت دوست بزم ارادت بانی و دوست خرمک
آستانی که مرکز اندن غیر یه جز یوقدر که مرجه بر سر مایه و ارادت اوست زیرا بر سر
بزم با شمر اوزره کیدر آنک ارادتی در دایره نیست که برخاک آستانه اوست
جو تیر غمزده زند جان و دل نشانه اوست **نظم** بزم یدم اگر چه از مده مهر دوستک
یعنی خدا آنک نظریه کوردم نهادم آینه در رخ مقابل دوست دوستک رخ مقابل
آینه از قوم مراد خدا آنک وحدانیت اقرار در هم چشم ظاهر جهان از کنگ مشا به
مست اولم و غن اشعار در صبا ز حال دل تنگ مایه شرح ده صبا بزم طر کو کلر جانندن
در شرح ویرر یعنی عیان آنکه قادر دکلد که چون مشکب در قهای غنچه تو بر نوبت
زیر غنچه و در قلز آنک بوکلمی کیسه قات قات در نه من سبک کن این دیر رند سوزم و حسن
بوزند باغی دیرک سبک کنی ایچ بن دکلم با سر که دین آستانه خاک سبوت ای چون
باش که بو آستانه ده دستی طیرانی در سکر توشانه زدی زلف عنایتن را مکر سن
عنایتن زلفکی طره دک که بادغایه ساکت و خاک عنایتن که بادغایه مسک
اولدی و خاک عنایتن قو در مراد جمیع آنک ذات باری دن اید و کن اشعار در نثار
روی تو هر یک کل که در محبت سنگ بوزنگ نثاری در هر یک پراخی که چمنده در
سنگ بوز که نثار دلسون بوجه دخی جائز در فدای قید تو هر سرین که برب جوست
سنگ قدک فدا سی در سر و فدائی در که ارمق کنارنده در سنگ قد که فدا اولسون
بوجه دخی جائز در زبان ناطقه در وصف شوق اوله است قوت ناطقین
ایسانی بنم که اولمن شوکک و صفنده لال در یعنی دلسوز در چه جای کلک بریده زبان بید

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

سنگ بهانه

ما معقول سوچي زباني قطع اولنشن فلک نیری در رخ تو دردم آمد ماد خواهم یافت
سنگ رخک خاطر مکدی داد بوسم **چرا که حال نکودر قفای فال نکوست**
بچون زیر ابرو حال ابو فالک قفا سنده در نه این زمان دل حافظ در آتش طلبت
حافظک کو کلی سان بوزمان طلب آشنده دکدر که داغدار ازل بچو لاله خود را
بلکه روز از لک داغوسی در کند و دن بتن لاله کیسه **بیت** ای کل تو دوش جام
صبوحی کشیده ما آن شفا بقیم که با داغ زاده ایم **وله ایضا** آن سیه چرده که شیرینی
عالم با **اوست** اول سیه چرده محبوب که عالمک شیرین لکی و لطافتی آنک ایله در
چشم میگون لب خندان **با اوست** میگون چشم خندان لب خرم دل آنک ایله در
کر چه شیرین دهنان پادشاهان دلی اگر چه جمیع شیرین دهن ز پادشاهان در آقا
اوسلیان رمانست که خاتم با **اوست** اوسلیان زماندر زیر خاتم انوکیده در
سیه چرده دن و سلیمان زماندن در حبیب اکرم در سید المرسلین و خاتم النبیین
آنک مبارک چشمند حرمت و ارادیکه مرکز زلالی و لمدی و چشم میگونه اکا اشارت
ایدره هم بسم ایدی که خندان لب ایله اکا اشارت ایدره هم قنوت قلب دن
بک ایله که دل خرم ایله اکا اشارت ایدره شیرین دهنلردن در دسایر انبیاء
خال مشکین که بر آن عارض کندم **کوست** سیاه بک که اول کندم کون عارض
اوزره در سر آن دانه که شد رهن آدم با **اوست** اول آنک ستری و لطافتی که
اول دانه آدم علیه السلام یون اوری اولدی اول حال ایله در در دینه حبیب اکرم
محبوب وصفی ایله وصف انشدر **دلبرم غم سوز که خدا را باران** دلبرم سفر قصد
اندی اندی بچون با که در مان ایلت ای دوستلر چه کنم بادل مجروح که در هم با **اوست**
مخروج کو کلمه نه در مان ایلم که در هم آنک ایله در در شدن معاونت طلب ایدر که در
فیض الهی ایله مستفیض اوله زوی خوبست و کمال هنر و دامن پاک خوب یوزی و هنر
کمالی و پاک دامن و در کمال ایله هنر و تاسنده و او بقدر **لاجرم** همت کان دو عالم
با **اوست** اول سبیدن ایکی عالم پاکیزه همتی آنک ایله در در در شدنی معج در
با که بن بکت توان گفت که آن سنگین دل بو نکته بی کیمه دیکت ممکن در که اول سنگین
گشت ما و دم عیسی **در هم با اوست** بزی دلدی و در هم او غلی غلب آنک نفسی آنک ایله در

صبر و صفا

سنگین دهن و دامن

مخبر و وصف

صبر و صفا

صبر و صفا

کیمه معراج ثانی در **بیت** لعل جان بخت که با از آب حیوان می دهد زنده راجان
می ستاده درده راجان می دهد حافظان معتقد است کرامی دارش حافظ محبت معتقد
آنی حرمت و طوط کرامی کاف غمی بکت کسری ایله حرمت و معانسه در بزرگ بخت ایش
بس روح مکرم اوست اول سبیدن که جوق روح مکرمک آنک ایله خدایش و در در
بود جوقی جاندر جوق روح مکرمک آنک بخت ایش و در در یعنی حافظ جوق غز و دن مستفیض
بود شد که اگر رعایت لاله در **وله ایضا** دارم امید عاطفی از جناب دوست دوست
جانندن بر ترخم امید به طوتم کرم جنایتی و امیدم بقوا دوست بر جرم ایلم و لیکن
امیدم آنک عفو نه در دوست دن داد بونده حق تعالی حضرتی در دانه که گذر در زجر
من او بیلورم که نیم جرمم بوسندن کچر یعنی عفو ایدر زیرا او که چه پری و شست و لیکن
زشته خوشتر اگر چه حسن ده پری کبی در انافزشته خویودر در داد خدا در ماسه چو کوی
در سر کوی تو با خیم بزرگ سر کویده طوب کبی باش او بندق یعنی سنگ عشقک
بولنده سر می خداتک واقف نشد کسی که چه کویست **چرا که کوست** بر که
واقف اولدی که اول نه طوب در و بونه محله در در جناب قدس وصول سبیل
کند و وجودندن و سایر موجوداتدن کچوب بی نشان اولدن بیان در خطاب
خدا به در بی گفت و کوی زلف تو دل را می کشد سوبکک و اجازت سر سنگ
زلفک کو کل جگر زلف دن در بونده اسرار الهیه در هم خطاب خدایه در بارف
دکیش تو کار روی گفت و کوست سنگ دکش زلفک ایله بکت گفت و کوی
و کوی قد رسته و در در شجاعت آن دمان و نیم از و نشان هیچ در اول دمان
و آندن نشان کورمزم نویت آن میان و دانه که آن چه **کوست** اول میان
موی در و اما غمزم که اول نه مودر غریبت تا زلف تو بوی شنیده ام بر مودر
یعنی جوقی زماندر که سنگ زلفکدن بر رای ایشتمش زبان بوی در منام دل من منو
کوست اول بوی دن بنم کو کلم مشامنده هنوز بوی و در در در ادقیر حمانیه ایله مفتنم
اولد و فن بیان در دارم عجب نه نقش خیالت که چون زلف سنگ خیالک
نقشندن محب طوتم که بنجه کندی از دیده ام که دم بدش کاششت و شوست
چشم دن که متصل آنک ایش بویق و ارق در خطاب خدایه در حافظ برست حال بر نشان

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

صبر و صفا

ای حافظ سنگ پریشان حالک برادر اما بر بوی زلف دوست پرست
 گویست دوست زلفی رایج سی اوزره پریشان خلک ایودر زیر عشق حقیقی در
 بیت آن شب قدری که گویند اهل خلوت است اول بر قدری که سی که اهل
خلوت ایدر بر بوی که در بود و جلد دخی جایز در بوی که در شب قدری در اد و کشف
 واقع اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب
 ذکر نه در یعنی دعا ایدر رگشته چاه زخندان توام که هر طرف سنگ زخندانک
 چاهنک مقتولیم که هر طرف در صد هزارش کردن جان زیر طوق غیبت یوز
 بیک جان بونی انک غیبت طوق التنده در بو بیتله اسرار الهیه نک غوامضه
 اشارت ایدر سوار من که می آینه دار روی اوست بنم مجبوم که ماه انک
 یوزنیک آینه داری در مراد مجبومک حسنی ما یکم حسندن زیاده اید و کن
 اشعار در تاج خورشید بلندش خاک نعل مرکبت بلند خورشیدک
 تاجی انک مرکبی نعلنک خاکی در عکس خوی بر عارضش بین کافقاب کرم
 رفت انک عارضی اوزره اولن عرقک عکس یعنی لطافتنی کور که تیز بوی
 آفتاب در هوای آن عرق تا هست هر روزش اول عرقک مجتهد
 ما داکمه وار در هر کون آفتاب ستمه وار در که متصل در تر من نخواهم کرد ترک
 نعل بار و جام می بن یارک لبی و جام می ترک انیم نعل در مراد کلمات
 آئینه در یارون مراد خدا در جام می دن مراد عشق در زاهدان معذور و ایدر
 که اینم مذمبت ای زاهدان بوی مخصوص ده سینه معذور و طومور زیرا بو بنم مذمبت
 انکه ما کت بر دل من ز بر چشمی میزند اول کسه که کوزا شدن بنم کوه کله اوق
 او در مراد نهایی نظری در قوت جان حافظش در خنده زیر لبست حافظک
 خدای روحی انک لبی التنده اولن خنده سنده در آملان موکب که بر پشت
 صیانه درین اول موکب ده که صبا به سوار اولور ابیدما چون بر نم من که مورم مذمبت

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بن سلیمان اینم بجه هم عنان اولم بنم در کم مور در مراد عشقه فضل الی ایدر سلوک ایدر
 عاشقک هوا پرست ایدر سیری برابر اولم و فن بیان در موکب باد شاه ایدر بخش
 کسبه در لنگر خاص معناسند مور دن مراد بوند نفس در تشبیه طریقی ایدر آب جوانش
 در شفق بلاغت میچکه اول فلک بلاغتی بوزندن آب حیات طاهر جوانش اولان
 ضمیر غایب اضرار قبل از کسری اوزره مذکور در که مصرع ثانی ده اولن زاغ کلک ایدر
 نعل کلک من بنامیز دجه عالی مشربست بنم زاغ کی سباه قلمه تحسین که نه عالی مشرب
 آب جوانن مراد کند و نک حیات بخش اشعاری در قلمه تحسین معفقه کند و تحسین
 بنامیز داکتر محله در تحسین معناسند در اندر تحسین معناسند اولور در نعل مطلب غایت
 و بیان و صلاح از من مست بن مست دن طاقت و بیان و صلاح طلب اند که به
 بیانه کشی شده سد رد زالت زیرا و زازل ده بیانه کشک ایدر مشهور اولم
 بیانه کشکدن مراد عاشق در من همان دم وضو ساختم از چشمه عشق همانم که به
 عشق چشمه سندن آبدست آلدن یعنی عشق الی که با که میست او قادر بگر زدم کسوک
 بر هر چه که هست برادر غدن دورت بکیر و دم یعنی میت نمازنی قلمه جمیع موجود اوزره
 بوندن مراد عاشقه ترک ماسوی لازم ایدر و کین اشعار در قی بده تا دهمت الی زتر قضا
 شراب ویر تا تر قضا دن سا که اگا باقی ویرم که بروی که شدم عاشق و بر بوی که است
 که یکم بوزنه عاشق اولم و یکم رایج سی اوزره مست اولم می دن مراد عشق در
 بوی دن مراد فخر حمانه در هم مصرع اول ایدر اشعار ایدر که عشق الی اسرار الهیه نک
 اقلاعه سبب اولور بگر کوه کست از کم مو رانجا طاغی بلی بو راده یعنی حق در کاهند
 فرجه نک بلند کم در حاصل معنی بود که خدای عز و جل نک عفو قنده طاغ قدر
 کناه فرجه نک بلی قدر بود که ما امید از در رحمت شوای باده پرست ای باده پرست
 یعنی ای کنکار رحمت نبوسندن نو مید اولم بجران ز کس مستانه که در ساد اولن چشم
 غیری که کوزد کسون زیرا بن طارم قیر و زه کشتی خوش مست بو قیر و زه زنگلو جبار دنا
 آئینه بر که خوش او تریدی بوندن مراد و لبر نک چشمی مدح در جان فدای دهمت
 با که در باغ نظره جانم سنگ ده که خدا اولسون که نظره باغده چمن آرای جهان
 خوشتر ازین چشمه مست جهان چمنی زمین ایدر می بوندن خوشتر غنچه باغ سلمی

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

بیت اولن بجه در یارب این تاثیر دولت از کد امین گوگبت بود دولت تاثیر
 گوگبت قنقندن در تا بکسیوی تو دست تا سرایان کم رسد تا سنگ کیسوک
 ما معقول ارک الی ایر شیمی کم رسد بونده ایر شیمی معناسند در از ایر شیه معناسند
 هر دلی در حلقه در ذکر یاد است هر بدل اول کیسوک حلقه سنده یا یارب

یعنی غنائی عالم بنم دلبر ملک و مانند لطیف بردمان حلق المیدی حافظان دولت
 عشق تو سلیمانی سند حافظ سنگ عشق دولتند بر سلیمان اولدی یعنی از وصل
 تو اش نیست بجز با دوست یعنی سنگ و صالکدن انک الله بیلدن غیر یوقدر
 خطاب فدایه در درا ایضا زاهد ظاهر پرست از حال آگاه نیست نیا هر پرست زاهد
 بزم حاملزون آگاه دکلدر حال معرفت اولن معنی دن غیر ی کاه کاه ایرشن فیضه حال
 ثابت اوله مقام دیر از حق ما هر چه گوید جای هیچ اگر است بزم خمرده هر نه که دید
 اگر او اعراض یری دکلدر در طریق لغت هر چه پیش سالک آید غیر دوست طریق
 هر نه که سالک او که کلور که نفقد زفا اگر ما شروع اوله بر صراط مستقیم ای دل کسی
کراه نیست صراط مستقیم اوزره ای کوکل بر کسه کراه دکلدر تا چه بازی رخ نماید بید
 خواهم راند عجب نه او یون یوز کوستر بر بیدق سور ملک استر ز بیدق سور مکدن
 مراد اختیار جزئی اظهار یری در غرضه شیطنج زنده را محال شاه نیست زنده شیطنجی
 باطنده شاه محال شاه زیرا اولیا الله اختیار و حکمی بد قدر نه تسلیم نشود و کند و رده
 اصلا اختیار قالمشدر و خدا دن مر نه کلور سه جان و دلدن اگر اراضی اولمشدر دوست
 عاشقان را بر سر خود حکم نیست هر چه فرمان تو باشد آن کنند چیست این سقف بلند
 ساده بسیار نقش ندر بو جوق نقش ساده بلند سقف بسیار نقش اولمشدر
 و میل سی جوق اولوب مؤثر حقیقی نک آثار نه سبب اولدوغی در بنی الامیر المذنبه کبی
 ساده اولمشدر ظاهرده نقش اولمشدر در سقف بلند دن مراد فلک در زمین متعجب
 داند در جهان آگاه نیست جهانده بومها دن هیچ عالم آگاه دکلدر دوست تو بر اوج
 فلک چه دانی چیست چون دانی که در سراسر ای تو کیست این چه استغنائت یارب
 دین چه قدر حکمتت یارب بوند استغناد و بوند قادر حاکم در بوند مراد الله تعالی
 جبریه در گنیم همه زخم نهان است و محال است که بود و کلی جسم نهان داند
 و آه محال یوقدر زخم نهان دن مراد عشاقی عالم بسط دن عالم قبضه ایرشدر سی در
 و آنچه سنی مظهر جمال ایدوب مملوب الایمان هلاک اولمشدر و بوند دن زیاده سی
 خفیة دار که اید معلوم در صاحب دیوان ما گویندی داند حساب کو با بزم وزیر اعظم
 حساب قیامتی بزم عالم حساب بزم معناسنی ایهام ایدر تکاند برین طغرائشان حسبه مقدست

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

سوره خال مناسنه
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

زیرا

زیرا بوطغاده حسبه تقدشانی یوقدر بوندن مراد وزیرک حق اوزره حکم الله و کن
 بیان در هم معنی ده که غایتله لطیف نصیحت در و با بر عجم ده عادت در که رانزک
 یوقاری کن رنح حسبه تقد با زبور هر که خواهد کوبیا و هر چه خواهد کوبو هر کمن دکان
 شکست استر کلسون دی و هر نه مراد که استر سولیسون دی کبر و ناز و حاجب و درمان
 بدین درگاه نیست بوی معنی خدا انک درگاهنده کبر و ناز و حاجب و درمان یوقدر که
 منی منع ایله اغنیای بوسنده منع اند کله کی هر چه هست از قامت ناسازی اندام است
 هر نه قیامت که دارد بزم اندام استر قیامتزدن در و نه تشریف تو بر بالای کس نیست
 یوخسه سنگ خلعت کسک قامت قصه دکلدر یعنی سن قیامت سن سنگ فیضه قصه
 یوقدر اما بزم استعداد دزده قصور و ارد در خطاب فدایه دوست من ازین کس
 شورین بر خشم و دنی بهر مند از سر کوبیت در کی نیست که نیست زور در میخانه رفتن
 کاریکر لکان بود میخانه قبوسی اوزره کنگ یکرنگ لک اینی در یکرنگ لردن مراد اوایا
 الله در در میخانه دن مراد مرشد کامل آستانه سی در خود خورش را بکوی می فروشان
 راه نیست خود خورشده می فروشند محله سینه یوقدر یعنی حکمر خود و دین اولمشدر
 جناب عشاقه یوقدر بولر بند پیر خوابام که لطفش دایمست خوابات بیکرک بنده ای
 زیرا انک لطیف و فیضه دایم در پیر خوابات دن مراد مرشد کامل در و نه لطف شیخ
 در آیدگاه هست دگاه نیست یوخسه شیخ و زاهدک لطیف گاه دارد و گاه یوقدر زیرا
 عشق دن سینه بهره لردر حافظ از بر صدر نشیند ز عالی نیست حافظ اگر صدر
 اوزره او تور میه عالی همت لوکندن در شرف المکان بالکین عاشق در دی کش
 اندر بند مال و جاه نیست زیرا در دکنش یعنی عشق پرست عاشق مال و منصب
 قیدنده دکلدر در دی یا یله عسینه در دزد یا سز فارسیست در شراکت پوریه
 معناسنه نیست هر که حسد بزم بر منصبی مالی الا بر آنکه دارد با دلبری و صاحب
داند ایضا این بیک نامور که رسید از دیار دوست بر نامه در بیک
 که دوست و یارندن ایرشدی بیک نامور دن مراد حبیب اکرم خضیه در
 دیار دوستدن مراد جناب قدس در و آرد در عز جان نخط مشکی در دوست
 دوستک مشکبار خطی ایله جان هر زین کتوردی حوزدن مراد بونده آن غیظدر

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

سوره خال مناسنه
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

باید که در اولان
 ز دست بچکان در
 سلا

مشکبار اولی سیاه مرکب اید مسطور اولدی در دوستی خطی اید دید و سیکه
 جناب قدس دن اید و کنه اصلا شکی اولد و غی در خوش می دهرت ان ز جمال
 و جلال باز اول نامدار پیک لطیف و راست نشان ویر یارک جانان و جلال
 زیر البشیر و نذیر در تمار طلب شود دل امیدوار دوست تادوسته امیدوار اولن
 کوکل طلب ده اولد دوست دن مراد خداور دل داد مش بزرده و خلعت همی برم
 اول نامدار پیکه کوکل می مشتاق ویر دم ایدرم یعنی حق تعالی نک و حدایتنه و رسو کلامه
 رسالتنه اقرار ایدرم ایدینه خجلم بن نقد قلب خویش که کردم تار دوست بو کند قلب
 نقد مدن که دوسته تار ایدرم زیرا کمال این دکلدر شکر خدا که از مدد و کتب کار ساز
 خدایه شکر که بختک معاودتدن بوجه دخی جائز در خدایه شکر اولسون بوجه اوزره
 باد مقدر اعتبار اولنور بر حسب آرد دوست همه کار و بار دوست دوستک دو کلی
 ایشی و کوچی آرزوم اقتضایه اوزره در یعنی حق تعالی حضرتی بونده نک حقیقه هر نه
 نقدیر ایدی ای جمله به دادم اوزره در مراد فضایه رضا و بلایه تحمل لازم اید و کن
 اشعار در بیت توبی که درد و غمت یار نا کر بزم منت و جفا و هر چه رسد از تو
 دلپذیر منت و نیر سپهر و دور قمر را چه اختیار فلکک سیرنه و قمرک دور نه خیار
 یعنی الموده اصلا اختیار یوقدر قنده قالدی که فی الحقیقه الموده تاثیرات اولد
 و بختک عادتی در که تقوی یک کنارین اختیار بازر در کرد شلاند بر حسب
 اختیار دوست فلک و قمر دوستک اختیاری اوزره دو نمک در حکما تاثیراتی
 فلک و نجوم اسناد امتداد در شاعر موقد انری تخطئه ایدر از بادفته هر دو هم
 بهم زنده اگر فتنه ملی ایکی جسمانی بری برینه اوزره ماد چراغ چشم ویره انتظار دوست
 بز و چراغ چشم و دوستک انتظاری بولی مادن مراد عشق در چراغ چشم دن
 مراد خدا در تشبیه طبعی اید ره انتظار دوست دن مراد عشق در کحل الجواهری من
 آرای نسیم صبح ای صبح بلیه بجا جواهر اید تعبیه اولمش سر مکتور زبان خاک نیکبخت
 که شد رکبگذار دوست اول نیک نکت خاکدن که دوستک رکبگذاری اید
 نسیم صبحدن مراد فیض الهی در خاک نیکبخت دن مراد سرمد اسرار در رکبگذاری
 مراد جناب قدس در نسیم و آستانه عشق و سر نیاز بزر و عشق آستانه و تضرع باشد

این بیت در وصف
 دوست است

این بیت در وصف
 دوست است

این بیت در وصف
 دوست است

این بیت در وصف
 دوست است

یعنی بوندایه قناعت اید زر تا خواب خوش گرا بود اندر کن دوست دوستک
 من زنده عجب لطیف خواب کیده اولور که بزبوسا دندن سینه بهره ایز شام فسیح
 بو حال دن دور اولد غنه تخت را ظهار ایدر دشمن بقصد حافظ اگر دم زنده به باکت
 دشمن حافظ قصد نه کردم اوزره نه باکت دشمندن مراد بونده شیطان اولن روشنند
 منت خدایا که بنم شمسار دوست منت خدایه که دوستک شرمند ی دلم
 زبانتک جمع امره انقبایم واردر بو غزل ده واقع اولان دوست دن مراد خدای عز
 و جل در ده ایضا مر جیای پیک مشتاقان بهر بیغام دوست مر جیای منت فکر
 پیک دوستک خبر سینه ویر پیک دن مراد حبیب اگر در مشتاقدن مراد عشاق در
 دوست دن مراد خدای تعالی حضرتی در تا کنم جان از سر رغبت فدای نام دوست
 تا که رغبت او جندن یعنی تمام رغبتک دوستک نامنه جانی فدایم و الله و شهید است
 دایم بچو بلبل در قفس قفسه اولن بلبل کیده دایم و الله شهید ادر طوطی طبع عشق
 شکر و بادام دوست طبع طوطیسی دوستک شکر و بادامی عشق شکر لب معانی
 و بادام چشم معانیه در مراد طبع عاشق ذات و کلام باریدن مستند و بهر مناد
 زلف او دامت و خالکس داننه آن دام و من و انک زلفی دام در و انک اول
 دامک داننه در وین بر امید داننه افتادم اندر دام دوست بر داننه امیدی اید
 دوستک دامن دوشدم زلف دن مراد بونق ظلمت کون در که آنده فائز لکنت
 امیدی اید مصنوع دامن گرفتار اولمش در تنگ جانی نک بویتنه بو معنای واقع اولمش
 بت ظلمت کو غم غرض باشد زلف نقطه اذاتم مراد آمد ز خال و سر زنی بر کرد
 تا بصبح روز ششم مست لکدن باشنی قالد مرز قیامت کونینک صبا حنه و کین
 هر که چون من در ازل یکت جریه تور و از جام دوست هر گکه بخلین از لده دوستک
 جامندن بر جریه ایچدی بیت مست می بیدار کرد و نیم شب مست ساقی روز
 امداده من نکویم شمه از شرح شوق خود از ان بن کند و شوقم شرمندن اول سبیدن
 بر شمه دیزم در دیر باشد نمودن بیش ازین ابرام دوست زیرا دوسته بوندن زایه
 ابرام کو شرمک باش اغری در اید دوستی کند و اردنی اوزره و توفیق گرت میل من یو
 وصال و قصد او سوی ذاق بنم میل وصال جانیه و انک قصدی مشراق شرف

یک دن در وصف
 دوست است

یک دن در وصف
 دوست است

یک دن در وصف
 دوست است

یک دن در وصف
 دوست است

یک دن در وصف
 دوست است

هر گز کام خود گرفتار آید کام دوست کند و مراد مک ترک طوتم تا دوستک
مرادی حاصل اولد کرد هرستم گشتم در دین همچون توتیا اگر با که میت اولد کوزمه
سر میکی چکم خاک راهی کان مشرف کرد و از آقام دوست شول یول طراغی که
اول طراغ دوستک قد بلندن مشرف اولد حافظ اندر در دواوی سوز دلی در ما
بستان ای حافظ انک در دنده بان و در مان سر کج زانکه در مالی ندارد و در دلی آرام
دوست اول سبدن که دوستک آرام سز در دی بر در مان طوتمز دوست دن
مراد خدا و اولد ایضا صبا اگر کذری اوقه بکشور دوست ای صبا اگر سا که دوست
کشور نه بر او غرق دوشه بیار نغمة از کیسوی معتبر دوست دوستک معبر کیسوسند
برای که کشور تجان او که بشکرانه جان بر افتا تم انک بقاسی جیچون که جانی شکرانی
نثار ایدم اگر سوی من آری پیامی از پر دوست اگر دوست قندن بنم جانم بر خیزد
بوندن مراد حق ایله آشنای حصوله تمام تخت در در که چنانکه در ان حضرت نباشد
و اگر آنجلین که اول حضرت ده سا که اجازت اولمیه که انچه و یکر سن برای دین برادر
قباری از در دوست باری کوزم ایچون دوست قبوسندن بر قبار کتور من کرد
و تنای وصل و هیسات بن که او انک وصل تنایه هیسات یعنی میسر و کله
مکر خواب به بیم خیال منظر دوست مکر دوشده کورم دوستک بوزی خیالین
دل صنوبریم همچو بید ز راست بنم صنوبری قلم سکودکی در تنگی در صنوبردن مراد
بوندن تو ز غنی در ز حسرت قد بالای چون صنوبر دوست دوستک صنوبر کیسه بلند
قدی سزندن صنوبردن مراد بوندن در خنی در اگر چه دوست بخیزی نمی خود مارا
اگر چه دوست بزی بر نسبه صا تون المز بغالی فقر و شیم بوی از سر دوست انبار
دوستک باشندن بر قیل تون عالمه صا تمز ز چه باشد ار شود از بند غم دلش آزاد
نه ضرر و نه نقصان اولور اگر حافظک کوکلی غم بندندن آزاد اولد دلش ده اول
ضمیر غایب معراج نمایی ده اولن حافظ غفلت را جدر اضا قبل الذکر طریقی ایله
چو هست حافظ مسکین غلام و چاکر دوست چو که مسکین حافظ دوست غلامی
و چاکری در دوست دن مراد حضرت خدا و ایضا بیا که غیر اصل سخت است
انیا دست کل که امید و اصل قهری زیاده ضعیف بنیاد در که اصلا اعتماد به را مز

دوست

دوست صبح قدم

ای حافظ غفلت را جدر

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

بیار باده که بنیاد بر باد است باده کتور یعنی عشق الی سعی ایله زیر انک بنیادی بل از نو
مراد نفس در که سینه ثبات در بیت نه بر باد رفتی سحرگاه و شام سر بر سیمان غلام
باغ زیدی که بر باد رفت خنک انکه بر دانش و داد رفت غلام همت انک که زیر
جیح کتود اول کسک همتک توییم که کوک فلک التند زهر چه رنگ نعلق پرد
ازاد است هر سنده که نعلق رنگی قبول ایدر آندن آزاد در مراد حق دن غیر یی بخت
انک زیاده بلند مرنده اید و کن بیان در بیت نعلق حجابست و بجا صلی
چو بوند ما بکلی واصلی چو کوکیت که میخانه دوش مست و خراب نه دیم سا که که
میخانه ده دون که شراب عشقه مست و خراب ایکن سر و ش عالم غیم چه مراد اوست
عالم غیبک سر و ش با که نه مشتلق و بر مشدر میخانه دن مراد خانقاه در سر و ش مطلقا
ملک و جبرائیل معناسه استعمال اولور مست و خراب دن مراد باده عشقه میکف
اولد غنی در که ای بلند نظر شاه باز سره نشین که ای بلند نظر شاه باز سره
نشین که ای بلند نظر لو سره نشین شاه باز یعنی ای و ملک بلند پرواز
ساکی نشین توندن این کنج تحت آباد است سنک بو محنت ایچون معمور اولش
بو جاق و کله ر بوندن مراد دنیا در که بلا و در اولد پر در تر از کنگره عرش میزنده صغیر
عالم قدس ساکنی سا که عرش نبیندن صیقل اورر ربوبیه دیو ندانمت که
درین دام که چه افتاد است بلغم که بودام برین یعنی دنیا ده سا که واقع اولمشدر
و انک دوشمشدر که که جا و دلدن بو قدر نعلق آتش سن مرده بو ذکر اولن تیر
نصیحتی کیمت یادگیر و در عمل آرسا که بر نصیحت ایدرم باد طوت و انک اید عمل اید
که این حدیث ز پیر طریقت یافتم یاد است زیرا بو حدیث طریقت پیرندن بنم یاد مع در
فخو درستی اعد از جهان سست بنیاد سست خلقت جهانن عهد در ست لکنی
استمه یعنی فانی دنیا دن بقا طلب اتمه که این عجز عروس هزار داماد است زیرا بر خور
مراد دنیا در بیک کوکیت کلنی در و هرگز بر نه وفا ایلمشدر غم جهان مجوز و بند من
مبارز یاد جهان غنی می و بنم پندی یاد کن التمه که این لطیفه عشقم ز هر دی یاد است
زیرا بو عشق لطیفه سی که مراد نصیحت در بر شیخدن خاطر مرده در رضا بداده به در حسین
بکشای و بر مشدر رضا ویر و انک کن که ای چوز یعنی قسنداده اولن قسنداده اول و کوکلدن

دوست

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

دوست صبح قدم

فنی دفع ایدوب یوزک است که بر من و تو در اختیار گشت دست زیرا هم اوزر
و سنگ اوزر که اختیار قبوی چلشن در یعنی حق تعالی مضربه اجماع شد نشان
همد و وفاست در بهتم کل کلک تسنیده عهد و وفا نشانی یوقدر بنال طبل
دل که جای قریا دست ناله ایلهای عاشق بلبل که فریادیری در زیر اکل ه هرگز یاقدر
مراد دنیا پرستله تنبیه و توبخ در حدی می برای است نظم بر حافظ ای است
نظم حافظ اوزر نه حد اید رسن ای نظمی است بوجه دخی جائز در قبول خاطر
و لطف سخن حداد است خاطر مقبول اولسی و سوزن لطافتی خدا داد در یعنی
جمع خوب و سوزم و غوب اولمق اید مقبول عالم اولمق لطف حق و در **اوله ایضا**
نام زلف نو در دست نسیم افتاد است تا که سنگ زلفک اوجی نسیمک اندوخته
دل سودا زده از غصه دو نیم افتاد است سودای کوکل غصه دن ایکی پاره دو شمشیر
یعنی پاک اولمش در چشم جادوی تو خود عین سودا محروست سنگ جادو و جنمک
خود سحر مسوده سنگ یعنی در که جمله تاثیرات اندن در این قدر هست که این نسخه سفیم
افتاد است لیکن بوقدر وار در که بونسخه یعنی چشم دو نسیم دشمن در مراد ذات در
جمع تاثیرات اندن ظهور کور لیکن بی بصیرت سستی قویوب آنای اسبابه اسناد اید
سفیم چشمه نسبت بیمار معانسه خوب واقع اولمش در نسخه نسبت غلط معانسه در
در هم زلف توان خال سید دانی چیست سنگ زلفک بوکلنده اول سیاه خال
در بلور می سن نقطه دوده که در حلقه جیم افتاد است مرکب نقطه سی در که جیم حلقه
واقع اولمش در زلف مشکین نو در کلشن در دوس عذار سنگ سیاه زلفک فردا
کشتنه بزار عذار که چیست طاووس که در باغ نسیم افتاد است ندر طاووس در که جنت
با غنچه واقع اولمش در **بیت** نه با سایه لوطاوس اولور اول زلفی کورک کلک
جمال و لیش اکت جلوه کمی دای من از هوس بوی توای مونس جان بنم قلمده سنگ
بوکت هوسندن ای جانک مونس خاک چیست که در پای نسیم افتاد است
در خاک راه در که باد نسیمک با غنچه دو شمشیر که آنی هر جانده ایدر نیمچو کر داین تن
خاک می تواند بر خاست بوخاک تن عیار کبیه سر کوکیدن قافله فادر دکلدر
از کوی نوزان روای نسیم افتاد است اول سبیدن که محکم دو شمشیر

جایگاه

خانه سنگ

سنگ

سنگ

سنگ

سایه سرو تو بر قابلم ای چینی م سنگ سرک سایه سی بنم جسم اوزر ای عیبی نقش
سرو دن خاد جانک قدی در عکس رو نیست که بر چشم رسیم افتاد است بر رو مک
عکس یعنی اثری در که چو ریش اسخون اوزر دو شمشیر خاد موجود اکت حیاتی و جمیع آنای
حق تعالی دن اید و کن اشعار در آنکه جر که مقامش بنداز بادلت اول که که اکت مفی
کعبه دن فیری دکل ایدی زیاده صلاحندن از بادلت ترکیبک معناسی مصرع نانی یقید اول
سخت معنی ایچون بر در میگده دیدم که مقیم افتاد است سنگ لبت شوقندن کورم که نیچانه
قبوی اوزر مقیم دو شمشیر حافظ دلشده را با عمت ای جان حسرت کوکل کشش حافظن
سنگ عکس ایلهای جان عزیز خطاب خدایه در آنجا دلت که در عهد قدیم افتاد است بر اکت
و دوستان و در که اول اتحاد و زار زده واقع اولمش در **اوله ایضا** کل در بروی در کف و غنچه
بکاست کل قنده و شراب کفتم اوزر و معشوقه مرادم اید در نشان جهانم بچین روز
عقامت جهان پادشاهی بو بخلین کونده بنم غلامم در بوجه دخی لطیف در جهان شادی
بو بخلین کونده بنده در بوقدر اوزر میم روز لفظه مصروف در بچین نشیوه نشان بر
سلطان واقع اولمش در مراد وصال جانانه و اسرار و مشاهد و وصول بولد و غن بیان در
بیت بفرغ دل زمانی نظری بهار و دین به از آنکه جز شاهی همه عمر وای و هوای کوتم
مبار بذرین جمع که مشب دی بوجوه شمع کور مکوز یعنی کور مسوز بکجه در مجلس
ماه رخ بار تمام است بزم مجلس زده یارک ماهی منور عذاری تمام و کافی در در مذهب
حالت و لیکن بزم مد همزده باده حلال در لیکن اولیا اند مذمبده محبت و عشق
حلال در آتانی روی توای سر دکل اندام حرام است سنگ یوز کسری یعنی ذاکسری کل اندام
سر و حرام در یعنی حقن غیری به عاشق اولمق حرام در خطاب خدایه در **بیت** ندر مذمب
دلان دل پوست و کرا بللی رازی مغزاد است در مجلس عطر میا میز که جان را بزم
مجلس زده عطر فارشده زیر جانک مردم زیر زلف تو خوشبوی مشامت مشامی
مردم سنگ زلفک اوچکن خوش تقو و در اصلا عطره احتیاج یوقدر خطاب خدایه
کو ششم همه بر قول بی و نغمه چنگست قولاد و کل بی سوزی و چنگ نغمه سیه اوزر در
چشم همه بر عسل تو و کردش حاست چشم دو کل سنگ لعلک اوزر و جانک کرشی اوزر
لعل دن مراد لب در جام دن خاد عشق در و نظر دخی اعتباری اید بی و چنگ دن مراد مرشد کامل در

جایگاه

جایگاه

جایگاه

جایگاه

جایگاه

شکم کند و سی بعض مجله زباده روشن ایدر بیت چنگ جمیده قامت می خواند
بعثت بشنو که بند پیران بیچت زبان ندارد از چاشنی قند مگو هیچ و ز شکر قند
و شکر کند تن هیچ سوله زانو که در از لب شیرین تو کامست اول سبیدن که بنم ادا
سنگ شیرین لبیدن در بونک اشعار ایدر که عاشق طالب دیدار کرک جنت کرک
تا کج غمت در دل و برانه مقیمست مادامکه سنگ غمت کجی برانه کوکله مقیم در
پیوسته در کج خرابات مقامست دایما میخانه بوجانی با مقام در بود و در می جند
بنم مقام در یعنی مادامکه سنگ عشقت قلبم در مرشد کامل استانه سندن دور
اولم خطاب خدایه در از سنگ چو کوی که در نام ز سنگست عار دن ز سوکن
که باک نک دن نام وار در و نام چه برسی که در انک ز نامست و نام دن
صور رسن که باک نام دن نک وار در یعنی باک نام و نک یوقی در دیو سولرسن
باک نام دن نک کرک در زیر بونک عجب وجوده سبیل در بن خود وجود دن غمت
اتشم بیت کرا ای خاطر بر آمد بسنگ نیندیشد از شیشه نام و نکست
میخواره و سرشته و ز ندیم و نظر باز میخواره و متخیر و رند و نظر باز می خوا
عاشق معاسنه در رند ماسوی دن فارغ معاسنه در نظر باز خدا بی هریده
حاضر کورن در و انکس چو بایست در بن شهر که است و اول که که بوشهره
بز جلیں دکله بوشهره فنی در مراد عشق و توحید کشوری در با محبت عیب مگو
بید که او نیز محبت به نیم عیبی بکوز زیرا اول فنی پیوسته چمن در طلب عیش زناست
دایما بجلین شراب ذوقی طلبنده در حافظ مشین می می و معشوق زمانی ای حافظ
مبسن و معشوق سز بر زمان او تورمه گایم کل یاسمن و عید صیامت زیرا کل یاسمن
و اورج بیرامی زمانی در می دن مراد عشق در و معشوق دن مراد جدای تقاد کل یاسمن
مراد لطافت ایام و زمان مکاشفه در عید صیام دن مراد شجاعت اعکاف دن
فراغتی کوئی در که مرید کر و جذبات عشق ایدر مجذوب اولور لایف باغ مراد حاجت مراد
بسنورست بنم انکست سر و مسنوره نه احتیاجی وار در باغ دن مراد بونده کوکل در
نشاد سایه پرور ما از که کمتر است بزم سایه ده بلمنش نشاد موبدن اکسر کر
نشاد دن مراد مرشد کامل که دایما ریاضت ده در آئی نازنین پس نوبه مذمب گرفت

شکر

شکر

شکر

شکر

شکر

ای ناز و پسرسن نه مذمب طوشت سن بکت خون کلال ترا از شیر ما درست که بزم می ناز
ساکه انک سندن کلال رکدر آمد کاهیلین حافظ محبوب منزله سندن تنزاعی بدوب اکا
خطاب ایدر ریاضت و مجاهده بقا بعد الفنا مسجده کند و سندن زباده اقدام اندکی ایچون
چون نقش غم زدور به بینی شراب خواست چون زمانه دن غم نقشنی یعنی ظهوری کور رسن
شراب است و نوش ایدر تشخیص کرده ایم و مدافا مقرر است تشخیص بلش رسن و مدافا مقرر
در غم دنیا ایدر عشق و طاعت زایل اولور دیکدر از استان پرمغان سرچر کشیم پرمغان
استانندن بچون باش چکلم دولت درین سر او کشایش درین درست حال بوکه دولت
بوسری ده و فتح دام بویاب ده در یعنی در شد کاهلک استانندن اعراض الیمز زیرا
فیض وصال اول سبب اولمشده در راه ما شکسته دلی می خورد و رسن بزم بولر ده که داد
راه عشق در شکسته دل لک و بچاره لک صائون آلور لایق باز خود فروش از ان راه
دیگر است اول سبیدن خود فروش خلق بازری بغیری بول در دی و عد داد و صلح و در سر
شراب داشت دن باک وصالی و عد و بر دی و مست ایدی یا ز ناز که کوبد و بازش
چه در سرست عجب بوکون نه در و کر و انک باشند نه وار در که دلی اقرار اوزره می در
یوشه و عد به خلا فی ایدر بیکت تصدیش نیست غم عشق دابن عجب بر قضا دن زباده
دکله عشق غمی و بوعجب کر کسی که می نسوم نامکر است که هر یکسدن اشیدرم کر
دکله بوکه سبب بود که هر که که اسرار عشق دن خبر ویر کند و طبقه سی و استعدادی
مقدار بجه سولر فی الحقیقه قصه عشق معشوقه نسبت بر در احوال عشق نسبت مختلف و نامکر
زیرا هر یکسی کند و حالندن سولر کر که رایلیه بالضروری اختلاف لازم کلور شیر از لب
کلی و آن باد و نسیم شیر از آب رکنی سی و اول لطیف رایلیه لوری عیش ممکن که خال
رخ هفت کشور است آنی قییب ایدر زرایدی اقلیم بوزنک یکی در یعنی مشهور در
حب الوطن من الایمان مسجده کند و وطنی مدح ایدر اکا اظهار محبت ایدر بیت چه
مهر و چه شام و چه بز و چه بکوه همه دستباید و شیر از شهرن هر کشی به کند و شهری یککدر
بشد و دن و فرقت از آب خمر کت ظلمات جای اوست آب حیات دن کظلمات انک
ری در فرق وار در تا آب ماکه ببعش اندا کبر است بزم صویزه دکن یعنی بزم بزم بزم
زیرا انک منبعی اندا کبر در بعض نسخه مابره با واقع اولور اول وقت معنی بولیا اولور بزم صولر

شکر

شکر

شکر

شکر

شکر

شکر

شکر

اما نمیشد بدی حضرت درویشانت انک سببی درویش حضرتک قول نمی در
ای تو انکر مغرور باش این همه غنوت که ترا ای غنی بود و کلی گیری حسامه یعنی درویش را وزره
کبرتمه زیرا سنگ سروز در کتب ملت درویش است باشک و التوگ
 درویشک همی و دعلیست حفظنده در کج فارون که فرموده دازهر هنوز قارو
 کجی که التوگ قهرندن هنوز آشفه کیدر خوانده باشی که هم از غیبت درویش است
 انوش اولاسن یعنی او قوش سن که هم درویشک غیر تمدن در مراد حضرت
 موسی علیه السلام در که آینه یره حنف اتمشدر بونده واحد قوی الف مشا پس سینه خیل
 ایدوب صیغه جمعه کنور مشدر خفتنا به و داره الارض بو میت سابق انکه معلوم اولو
درویش اندن مراد اولیا و انبیاء در جبهه بخت که دل میبرد از شاه و کدا بخت یوزی که شاه
و کداون کوکل ایلدر زیرا هر کس بخت مایل در بعضی شیخ ده اول مصرع یرنه واقع اولور
روی مقصود که شایان به عای طلبند مقصود یوزنی که شاه دعا ایلد طلب اید راه
منظرش آینه طلعت درویش است انک ظاهر ادب یوزی آری کجی روشن طلعت
من علام نظیر آصف عهدم کور بن زمانه آصفک نظری قولیم زیرا انک آصف
 بونده وزیر معناسند در صورت خواجکی و سیرت درویش است خواجگی صورتی
 و درویش سیرتی دارد یعنی غنی صورت و درویش سیرت بر کس در حافظ از اب
 حیات ابدی مطلبی ای حافظ اگر ابدی حیات استر ایسک که مراد عشق الهی در منبش
خاک دری خلوت درویش است انک منبعی درویشک قوسنک خاکی در بعضی شیخ
 مخلص بویت ده واقع اولور حافظ اینجا باب باش که سلطانی ملک ای حافظ بونده
 یعنی درویش حضورنده ادب ایل اول زیرا ملک سلطانی هم از بنده کی حضرت
 درویش است و کلی درویش حضرتک قول لغندن در یعنی دشارد درویشله قوللق
 اند و کندن اوتری بویله عزیزا و مشدر و کرنه انکر سلطانی قنده کور را ایدی اوله ایضا
 در دیر معان آمد یارم قدی در دست یارم انده بر قبح مغرور دیر ز کلدی مست ازلی
 و سحران از زکس مست مست کندوسی معنی مست و میخور انک مست چشندن
 مست یعنی در شکامل خانقا منه کلدی عشق و اسرار سوزن سولیه رک کند و یسه
 شراب عشقندن مست و در انک چشندن ظاهر اولن حالت دن مست

اما نمیشد بدی حضرت درویشانت انک سببی درویش حضرتک قول نمی در
ای تو انکر مغرور باش این همه غنوت که ترا ای غنی بود و کلی گیری حسامه یعنی درویش را وزره
کبرتمه زیرا سنگ سروز در کتب ملت درویش است باشک و التوگ
 درویشک همی و دعلیست حفظنده در کج فارون که فرموده دازهر هنوز قارو
 کجی که التوگ قهرندن هنوز آشفه کیدر خوانده باشی که هم از غیبت درویش است
 انوش اولاسن یعنی او قوش سن که هم درویشک غیر تمدن در مراد حضرت
 موسی علیه السلام در که آینه یره حنف اتمشدر بونده واحد قوی الف مشا پس سینه خیل
 ایدوب صیغه جمعه کنور مشدر خفتنا به و داره الارض بو میت سابق انکه معلوم اولو
درویش اندن مراد اولیا و انبیاء در جبهه بخت که دل میبرد از شاه و کدا بخت یوزی که شاه
و کداون کوکل ایلدر زیرا هر کس بخت مایل در بعضی شیخ ده اول مصرع یرنه واقع اولور
روی مقصود که شایان به عای طلبند مقصود یوزنی که شاه دعا ایلد طلب اید راه
منظرش آینه طلعت درویش است انک ظاهر ادب یوزی آری کجی روشن طلعت
من علام نظیر آصف عهدم کور بن زمانه آصفک نظری قولیم زیرا انک آصف
 بونده وزیر معناسند در صورت خواجکی و سیرت درویش است خواجگی صورتی
 و درویش سیرتی دارد یعنی غنی صورت و درویش سیرت بر کس در حافظ از اب
 حیات ابدی مطلبی ای حافظ اگر ابدی حیات استر ایسک که مراد عشق الهی در منبش
خاک دری خلوت درویش است انک منبعی درویشک قوسنک خاکی در بعضی شیخ
 مخلص بویت ده واقع اولور حافظ اینجا باب باش که سلطانی ملک ای حافظ بونده
 یعنی درویش حضورنده ادب ایل اول زیرا ملک سلطانی هم از بنده کی حضرت
 درویش است و کلی درویش حضرتک قول لغندن در یعنی دشارد درویشله قوللق
 اند و کندن اوتری بویله عزیزا و مشدر و کرنه انکر سلطانی قنده کور را ایدی اوله ایضا
 در دیر معان آمد یارم قدی در دست یارم انده بر قبح مغرور دیر ز کلدی مست ازلی
 و سحران از زکس مست مست کندوسی معنی مست و میخور انک مست چشندن
 مست یعنی در شکامل خانقا منه کلدی عشق و اسرار سوزن سولیه رک کند و یسه
 شراب عشقندن مست و در انک چشندن ظاهر اولن حالت دن مست

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

نمیشد بدی

در فعل سمناد و شکل نو پیدا آنک آنک نعلنده یکی ای شکلی ظاهر ایدی و زرقه بلند و بالای
 سنور است و آنک بلند قدندن صندوک قامتی آید ایدی بودند مراد مرشد کت
 زیاده علوق درین بیان در آخر چه گویم است از خود جرم چون است آخره و جمله
 صبری و ایدم چون که کدم دن خبرم بود در من عرفت نفسه قد عرفت ربه معراج اول ان
 مراد معرفت کند در اول هرگز نیست در کلد در از هر چه گویم نیست با و نظرم چون است
 ندن اوتری یوق دیم چون که که نظرم و ارد در اردن مؤثره استدلال طریقی ایدی
 مصنوعیات و جودی البته صانع و جوینی مستلزم در شمع دل و سازان
 جو او بر خاست معاصی که کوکلی شمع سویدی یعنی قلب لرزنده شوق و صفا قلمی
 چون که مرشد کامل مجلس دن قالدی یعنی کندی و آفتان رنظن باران بر خاست
 جو او است و عاشق در دن فغان کندی چون که مرشد بر نه او توری افغان زیاده
 اولدی معناسنه دکلدر غفلت اولمیه کر غایه خوشبو شد در کیسوی و بچید
 اگر غایه خوشبوی ایدی ایب آنک کیسوسنه تعلق ایدی که بو حالتی اندن بود
 و در سیمه کما کش کشت در ابروی او پیوست اگر و سیمه کما کش اولدی ایب
 آنک ابروسنه متصل اولدی اول حالتی اندن بولدی زیرا راستی ابروسنه
 کوره او را و او را در مقوس او و کما کش معنای لازمیسی مقوس در
 فتح و اوله اگر چه معنای ترکیبسی بای چکی در بودند مراد جمیع اشیا ده اولان
 لطافت و حالت خدا دان اید و کن بیان در بازای که باز آید عمره شده جافظ
 هر دو کل ای جانان حافظ کما کش عمری کرد کلد هر چند که نماید باز تیری که بشد از است
 هر نه دکل که کرد کلد بر تیر که شست دن کندی مراد عمر گذشته بک عدم رجوعی بیان
 دنیا پرست اولان غافلره و لا ایضا خواب آن زکس فغان ای چیزی نیست سینگ
 فغان زکس کک او فیوسیه قولاینه دکلدر بر غرض و ارد که عتاککی غافل فلق
 استرسن تاب آن زلف پریشان تویی چیزی نیست سنگ اول پریشان
 بوکلی قولاینه دکلدر مراد و ارد که کوکلد صید اتمک استرسن از لب شیر دن
 بود که من می کفتم سنگ بکدن سد روان ایدی یعنی هنوز طفل ایدک که بر
 ایدم این شکر دکلدر تویی چیزی نیست سنگ بکدن ایدم ایدم و شکر قولاینه دکلدر

باز این است

باز این است

باز این است

باز این است

نکدان

نکدان دن مراد و مان در و شکردن مراد لب در ای چیزی نک معنای منظوم
 بر نشنه سزد کلد ر لیکن عجب قولاینه دکلدر معناسنه استعمال بدر نیست لفظی ایلم
 چشمه آب حیات است و مانیت اما سنگ دیک آب حیات چشمه سیدر اما بر لبش
 جابه زرخدان تویی چیزی نیست اول دیک کک کن ری او زره یعنی اگر قریب اول
 زرخدان جای قولاینه دکلدر بکد دیک طبعی ایلم خلقی جابه بر فلق استرسن لب
 معناسنه در کند و معناسنه دکلدر و هم لبش در لبست دکلدر جان درازی تو با
 که یقین می داتم سکا حیات و عرا و زلفی اولسون که یقین بیلورم در کان ناوک خکان
 تویی چیزی نیست کما کک ده سنگ خکان قولاینه دکلدر بر اصلی و ارد در کان دن
 مراد ابر و در مبتلای جسم و محنت و اندوه و فراق غم و محنت و فراق غصه سینه مبتلان
 ای دل این ناله و آفتان تویی چیزی نیست ای کوکل بو سنگ ناله و آفتان قولاینه دکلدر
 و در شای از سر کوشش بکستان بکد نیست دون کچه باد آنک سر کوبدن کستانه او غرای
 ای کل این چاک گریبان تویی چیزی نیست ای کل سنگ کربا بکد ای قولاینه دکلدر اول
 دیکر بونی شوقه بر تش سن در در عشق از چه دل از خلق نهان می دارد کوکل غنچه
 اگر چه خلق دن نهان طور حافظ این سینه نالان تویی چیزی نیست لیکن ای حافظ بو سنگ
 نالان سینگ قولاینه دکلدر بر دلبره عاشق سن و لا ایضا نزد بکار خود ای و اعطای این چه
 فریاد است بوری کند و این که ای و اعطای بوند فریاد در و افتاد دل از ره ترا جدا است
 هم کوکلم و شدی بولدن سا که دشمن در یعنی حال او لشدر بود و دخی جائز در سنگ نک
 دشمن در حاصل معنی بن کراه اولدم سا که اندن نه که بولید فریاد اید رسن دیکدر بیت
 شمنه را که در دین بوری زری کردن و اعطای شمنه خلیب میان او که خدا آفریده است
 از هیچ آنک میانی که خدائی هیچ دن خلق ایشدر دقیقه است که هیچ آفریده نکند است
 بر دقیقه در که هیچ آفریده ایشدر یعنی موی میان در که کدی کوی نواز هشت حلد استغنیست
 سنگ کوکک کدای سکر جنت دن مستغنی در اسیر بند از هر دو عالم آزاد است سنگ بندک
 اسیری هر یکی عالم دن آزاد در خطاب خدایه در اگر چه سستی عشق خواب کرد ولی اگر چه سستی
 عشق مستلکی خواب ایدی اما اساس هستی من زن خرابی اباد است بنم دار لنگ است
 اول خواسیه دن معمور در زیر صوفیون فتنه بقا بعد الفنا در دلائل زبید و جور که با

باز این است

باز این است

باز این است

باز این است

ای کوکل یارک جور و ظلمدن ناله ایله زیر یار تر نصیب همین کرده است این داد
ساکه انجی بونی نصیب ایلمش در و بونی ویر مشدر و این دادست ایچون بو معنی دخی و
و بو عدل در نهایتی ظاهر جور و ظلم در معنی ده عدل در زیر احق تعالی ضریقه ظلمدن
منزه در زیر اجمع اشیا به ویرن حالت و خصلت استعدادنه کوره در و مارک
بطلام للعبد بغض نسخ ده بویه واقع اولور تر نصیب همین داد و این از و دادست
بو که کوره واد ثانی بونع عدل معنای اولسی زیاده روشن در یار دن مراد بود
حق تعالی ضریقه در هر بلای کز و رسد پذیرد هر جفایی که او کند به پسند بکام نازساند
مرایش چون فی مادمه انک لبی بی بی کی مراد میرشد ریمه نصیحت همه عالم بکوشش
یادست دو کلی عالم نصیحتی بنم قولافه یل در که اصل تاثیر یو قدر جونی مصراع ثانی به
مصرف اولوق جانز در اول وقت معنی بویه اولور فی کبی دو کلی عالم نصیحتی بنم
قولافه یل در برو فانه خوان و فسون مدم حافظ یوری با که قصه او قوم و افسون
او نورمه ای حافظ در آوردی صادر دی ترک ایله بر حال وار سه کور کرین فانه
و افسون مالبسی یادست زیرا بوفانه دن و افسون دن بنم خاطر مدده جوق در
یعنی عشق ده اعتبار حاله در مقاله و کلد وله ایضا لعل سیراب بخون تشنه لب یارست
فانه ضویمش و نازک و لطیف لعل بنم یار مک لبی در سراب نازک و صویه فاش
معنای سنه کلور اما بونع اول مراد در و زنی دیدن او دادن جان کار مست والی
کور مک دن او زو جان ویر مک بنم ایشم در شرم از ان چشم سیه بادش
و زگان در از بنم محبوبک سیاه چشمندن و او زون زگانندن اکا شرم اولسون
بادش اولن ضمیر غایب مصراع ثانی ده اولن هر که به راجع در اضماع قبل آنکه طریقه
هر که دل بردن او دید و در افکار مست هر یکمه انک کوکل التمنی کوردی و بنم
افکار مد در یعنی سن اکا عاشق دکل سن دیر بوندن مراد مرشد در ساربان
رخت بدر وازه میرکان هر کوی ای ساربان رخت واسبانی در وازه به التمه
زیرا اول سیرکوی در وازه بونده شهر سو فانی معنای در شاه راهیست که سرفزل
دلدار مست بر شاه راه در که بنم دلدار مک سر نینجی در شاه راه طریقی و اسع معنی
مراد کوی جانان یاده خطر ناک اید و کن اشعار در بیت ای که در کوی محشود و اما نیکد

عشق

بونی

بونی

بر حذر باش که سری شکند دیوارش بنده طالع خویشم که درین محظوظا کند و طالعک
قولی بن بو محظوظ فاده عشق آن لولوی سرمست خود ارمست اول عالمی جناب محبوبک
عشقی بنم مشربیدر یعنی خالکعت سعادت کور که بو فاسر لقمه عشق الهی بدن جدا اولور
بیت و فامجوی زکس و زسجن نمی شنوی بهرزه طالب سیمغ و کیمیا می باش طبله
عطر کل و درج جبرافت نش کلک عطر طبله سی و انکت عبیر افشان قفس یک نم
ای خوش عطر بر مست بنم عطار مک لطیف رایجه شدن بر شمه یک اثری در عطار
مراد خدا و کز جمیع آثار اندن در باغبان بچو نسیم ز در خویش در ان ای باغبان با نسیم
بکی بنی کند و قیو کدن سورمه کباب کلار تو از اشک چو کلان بر مست زیر اسکن کلار کلک
لطافتی بنم کلان کبی فردی کوزم یا شدن در کلان انار چکی در خطاب محبوب مجازی یا لوق
روشن در باغبان دن مراد دلبر در شربت قند و کلاب از لب یارم فرمود یارک
لبدن با که کلاب ایله مطبب اولمش شکر شربت به یوردی زکس او که طیب دل به یار
انکت چشمی که بنم بهار کو کلک طیبی ز فرمودک فاعلی زکس در وله مراد خدا در شربت
لبدن مراد کلام الهی در زکس ن داد ذات در که زکس چشم معنای در و چشم
ذات معنای در انکه در طرر غزل گفته بحافظ آموخت اول کسه که غزل اسلوبنده
حافظ نکته او کرتدی یار شیرین سخن نادره گفتار مست بنم نادره گفتار اولن شیرین
سوز لو یارم در گفتار سوزینش دینور سخن یکی قسمه بویه دینور بون مراد مرشد در وله فیه
روزگار ریت که سودای بنانی دین مست بر زماند که خوبک سودای بنم دیند ریتان
مراد او بیا اند در غم این کار نشاط دل کلکین مست بواشک غمی بنم غمک کو کلک سوزی
داد جوق زماندن طریق عشق سالک اید و کن بیان در دیدن لعل ترا دیده جان بین باید
سنگ لبکی کور مک جان کورچی کرک دین کجا مر به چشم جهان بین مست بوقند بنم جهان
کورچی کوز مک مر به سیه در خطاب خدایه در یار من باش که زیب فلک و زینت دهر
بنم محبوب اول زیر افلک زیب و دهرک زینتی از مر و روی تو و اشک چو پروین مست
سنگ ماه کبی روشن یوز کدن و بنم بر وین کبی کوزم یا شدن در مراد ایجاد عده عشق سبب
اولد غن بیان در تمامه عشق نو تعلیم سخن گفتن داد تا نک باک سنگ سوز سوزیک تعلیم در
عشق راورد زمان مدت و خشن مست خلقت و در زبانی بنم مدح و تحسین در سخن نادره

عشق

عشق

عشق

عشق

عشق

ایدر که بنم بو حاله سنگ عشق سبب اولدی دولت قورخدا یا بمن ارزانی داره
ای خدا فقر دولتن با که لایق طوت تکین کرامت سبب شمت و تمکین منست
زیرا بو کرامت که ماز فقر در بنم عظمتی و قدرتمه سبب در زیر بو تک ایدر سنگ مقبولک اولدی
واعظ شمت سنان این غمت کو مفروش صوابشی تک دوستی اولن واعظ دی بو غمت
صافسون ادر حاضر دن صکره ننی حاضر واقع اولسه ننی غایب معناسنه اولور بو محفل
زاکه منزل که سلطان دل سکیں منست اول سبیدن که بنم سکیں کو کلکه سلطان از تک
منزل کاهی در که شمت انک قنده ذره دکلدر یارب این کعبه مقصود تماشا که کیست
یارب بو مقصود کعبه سی کیست تماشا کاهی در ماز وصول جانان از دل در که مغیلان طوفان
کل در بن منست که انک طریقک مغیلانی بنم کل و سر بنم در ماز جمیع بلایه رضا اظهار
وصال جانان ایچون بیت کوی یار وطن دشمندن فتن وار و فتن کعبه به وار مر شوکم خار مغیلا
فجر از که در یاری امومت خیال تو مکر سنگ خیالک یونج کی گیدن او کندی مکر لفظ تک
معنایه مصراع ثانی ید اولدی سهولت معنی ایچون رہمایش شده این اشک جوهر
منست وار سه بو بنم بر دین کی کوزم باشی اکا دلیل اولمشدر حافظ از شمت پر ویز در قفص
ای حافظ ارتق پر ویز تک غمتندن قصه اوقیه یعنی انی وصف ایلمیه پر ویز دن ماز سیریک
عاشق اولن خسرو در که لبش جوهرش خسرو شیرین منست زیرا اول پر ویز تک بی شمع
گند وی بنم شیرین خسرو مک جرعه کشی در یعنی ارتقوش ایلمیه در لب ذکری بونده ذکر جز
اراده کل تبیلندن در ولایت انم که گوشه میخانه خانقاه منست بنم که میخانه گوشه سی بنم خانقاه
دعای پیرمغان و در صبحک منست بنم صبح و تمک و ردی پیرمغانک دعاسی در یعنی
پیرمغان دعای ایدرم پیرمغان دن ماز مرشد کامل در کرم راز اجنک صیوح است چه باک
اگر بنم صیوح چکی ترانه سی یوق ایسه بنم غنم نوای من بسوکه عذر خواه منست
سحر وقتند بنم انیس و شیم بنم عذر خواهیم در یعنی اگر مقبولان در کا کبی بنم ایچون طاعت
سحر یوق ایسه آه و فغان سحری وار در ز پادشاه و کد افار غم محمد الله پادشاه و کد اف
فی غنم محمد الله کد ای خاک در دوست پادشاه منست دوستک قبوسی خاک تک که آ
بنم پادشاهم در دوست دن ماز خدا در کد اف دن ماز مقبولان در کا در غرض زجده
و میخانه ام وصال شامت مسجد و میخانه دن غنم سنگن و صالکدر مسجد مزبیه شریعت

در ماز عذر خواه

در ماز شمت

در ماز شمت

در ماز شمت

در ماز شمت

در ماز شمت

میخانه طبقه طریقت و حقیقت در یعنی ایکنده دخی تو خیم خدایه در شمان ماز خدا
شما تعظیم ایچون در جوان خیال ندارم خدا گواه منست بو فکر دن غیر طوغم
خدا بنم شادم در که بو خصوص ده صادق اید و کمی بلور مرا کد ای تو بودن سلطنت
خوشتر بسنگ کد اک اولن با که سلطنت دن خوشتر در خطاب خدایه در میت
بر آستان جانان کر سر توان نهادن کلبا تک سر بلند ی بر آستان توان زره
تو خلی جور و جفای تو عز و جاه منست زیرا سنگ جور و جفاک خور لغی بنم عز و جاهیم
از ان زمان که برین آستان نهادم روی اول زماندن که بو آستان اوزره
یوز قوم آستان دن ماز جناب قدس در قراز مسند خورشید کی کاه منست
خورشیدک تختی اوستی بنم تکیه کاهم در یعنی مکاتم فلک رابع دن رفیع در مکر بیج
اجل خیمه بر کیم درنی مکر اجل یعنی ایله خیمه سی قورم یوسه رسیدن از در دولت در رسم
وراه منست باب دولندن لغت انک بنم عادم و طسر بنم دکلدر یعنی اولمجه سندن
جدا اولمزم کنه اگر چه بنم اختیار ما حافظ کنه اگر چه بنم اختیار کدی ای حافظ تو
در طریقی ادب کوش و کر کنه منست سن ادب طریقه چالش دی کنه بندر یعنی
کنه بدن در بو بیتک مصراع اولی مقام توحیدی و مصراع ثانیه مقام ادبی بیان ایدر
تعلیم طسریقی ایله ولایت ایضا شگفته شد کل ممر اوشت لبیل منست قوی کل اچلدی و لبیل
انک بولی ایله منست اولدی ماز موسم بهار ایر شد و کل بیان در صلاهی سر خوشی ای
صوفیان باده پرست سرخ شلق صلابه در ای باده پرست صوفیل ماز بودر که عشق
و طاعتک تمام زمانی در غفلت ایکنک ای عاشق اساس توبه که در محکم جوسنگ نمود
توبه تک تملی یعنی اولی که محکم لک ده طاش کی کورندی به بین که جام زجاجی چه طره اشک
کور که بر مر چه قدح انی نه عجب صیدی ماز مکر عشق اولن بر جذبه ایله طالب عشق اولدن
اشعار در بیار باده که در بارگاه استغنا کتور باده که نوش ایدم زیرا استغنا بارگاه
چه با سبان و چه سلطان چه هوشیار و چه منست پاسبان نه د سلطان نه آق نه
منست نه جمعی انک استغناسنه نسبت یکساندر ازین رباط و ذرحون ضرورت
رجل بویکی قبولی کاروان سرای دن که ماز دنیا در چونکه رحلت ضروری در رواق و
طاق معیشت چه سر بلند و چه بیت معیشت طاقی و رواقی نه فرق سر بلند و بلند

در ماز شمت

در ماز شمت

در ماز شمت

و نه فرق پست اویش یعنی معیشتک غنایله یا فقره اولمش نه فائده طاق جان
 رواق صوندره مقام مقام عیش میسر می شود یعنی ریح و حضور مقایسه
 بخیر میسر اولماز بلی حکم بلاست اندام است بلی است بر یکم عهدی بلی
 با غلظت در تغییره مجال بود در بهشت و نیست مرجان تمیز خوشن انش
 دار و یوق الیه خاطر کی بی حضور اتمه و خوشن اول که نیست سر انجام هر حال
 هست بر بر هر حال که وارد در عاقبتی یوق خلق در یعنی هر سینه که کماله ایر شده
 زوال مقرر در شکوه آصفی واسب باد و منطق طیر آصف منسوب اولن شکوه
 یعنی سلیمان پیغمبر علیه السلام پادشاه لغی و ییلانی که آنکس تختی کنور بکیده
 و خوشن لی که جمیع قوشنک دلتی بلوب انله حکم اید ایدی بیاد رفت و از
 و خواجده هیچ طرف نیست عاقبت یکه کندی و سلیمان علیه السلام اندن فائده قلیله
 حاصل اتمه طرف امید معناسنه دخی کلور ببال و پر و دوزره که تیر پرتا سینه
 بال و پرایله بولدن کتله پرتاب اوقی هوا گرفت زمانی ولی بجاک نشست
 بر زمان هو طودی که یوقار و یه کندی اما صکره خاکه او تور دی که اشغه یه دوشدی
 حاصل معنی مال قدرته و عمر و عزته مغرور اولوب صراط مستقیم جقه زیرا ایتنا
 بر زمان هوا و هوس اوزره اولاسن لیکن عاقبت قبره کر رسن اولیه تمام
 تزارک اوزره اول دیکدر زبان کاکت تو ما لحظه چه شکران گوید ای حافظ سنک
 قلکک دلی اول نعمتک نه شکرن دیز یعنی آنک شکر ادا آنکه نیجه قادر اولور
 که گفته سخنش می بر نه دست بدست که اول قلکک سوزنک گفته سنی خلق الدن
 الاله در یعنی تمام اعتبار و التفات ایدر گفته سولمنش دیر سخن سولمنش
 و سولمنش دیر **اوله ایضا** زلف آشفته و خوی کرده و خندان لب و دست زلفی
 بریشان و دیش و لبی کوچکی و دست پیرهن چاک و غزل خوان و صراحی در
 دست پیرهنی چاک یعنی سینه سی آجق و غزل او قبی و انده صراحی تر کشش
 عرب جوئی و لبش السون کنان آنک چشمی چنک و غوغا طلب ایدنجی و آنک
 ای عشاقی نسخ ایدنجی نیم شب دوش ببالین من آمد **بهشت** بود و صافه متعلق
 اولن دلبر دن کج نصف اللیل نه نیم صید غم یعنی با ششم او جبهه کلدی او نور دبی

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

سر او کوس من آورد و با و از حریفان باشی نیم قول غم یقین کنور دی و نرم و خرم آواز گفت
 ای عاشق بی چاره من خوابت هست جانان بکا خطاب اید و ب ایدی ای نیم چاره
 عاشق او یقین دارد در استفهام اولمق ده جائز در مراد جانانک وجه احسن اوزره اولن
 خلی سن بیان در عارفی را که چپین بادنه شبگیر دهنه بر عارفه بونجهین که بادنه شبگیر
 شبگیر اولد که کج نک احیاسنه سبب اوله و سحر و قس و دخی شبگیر دیر و شب معناسنه دخی
 واقع اولور کاف عشق بود کن شود بادنه **بهشت** اول عارف منکر عشق در اگر عشق پرست
 اولیه بروای زاهد بر در دشت آن خنده مکبر یوری زاید و عاشق اوزره عیب و نقصان
 نه داد و بخرین تحفه بمار و زالت است زیرا روز از لعل بزه تحفه دن غیر و برسد لیک مراد عشق
 ازنی در آنچه او زحمت به پیمان مالو شنیدیم اول سنه لی اول اندنیم بیانه مره دو کدی
 نوش ایدیک اگر از نمر بهشت است و کرازه بادنه **بهشت** اگر جنت شرابدن در در دست به دق
 اوکی دن مراد حقیقت در یکجی مراد مجاز در معنی شراب مراد در بادنه مست است ایدنجی بادنه در
 خنده جام می و زلف که کبر کار جام یک حنده سی و نکارکت او **اوله** زلفی ای بس توبه که
 چون توبه حافظ شکست ای جوق توبه حافظ توبه سی کبی صدی مراد عشقک ظهوری و اسرار
 الهیه نک منکشف اولسی جوق که بی ماسودن فارغ ایلدی دیکدر خنده می دن مراد عشقک
 ظهوری در نکاردن مراد خدای تعالی در زلف که کبر دن مراد اسرار الهیه نک منکشف اولسی
اوله ایضا زلفش هزار دل بکلی تار مو **بهشت** آنک زلفی بیک کوکلی بر تاقیل اید یعنی
 مراد از اجن جذبه و سرایله وافر عاشقک دلتی بناید و ب هوا و هوس دن خلاص ایلدی
 دیکدر بعضی شخوه زلف در تار و خطایله ایکنده دخی مراد الله تعالی در **راه** هزار چاره
 کرازه چاره **سویست** بیک ایدنجی لکن یولنی دورست طرفدن با غلدی مراد جوق نکنه دان
 و ذوق نوری که عقل ایلد بر قلبی قرق یار را کین اسیر عشق اولمق ایلد آشفته و بچاره اولد
 دیکدر **بهشت** اگر خود هفت شمع از بر بخوانی جو آشفته الف لی فی ذانی تا هر کسی بگوید
 نسیمی هند جان تا هر کس یعنی جمعی بر ایچه ایلدی ایل جان ویره رک بشود نافه و دوز
 آرزو **بهشت** بر نافه آجدی و آرزو و شوق قیوسنی با غلدی مراد حق تعالی غفرانی بخاندن
 بر نغمه ایلد هر عاشق معشوق ایلدی تا که جان هوسندن کجوب وصاله وصول بولمغه
 زیاده سعی اوزره اولد دیکدر رسیدن آزان شدم که کجایم جو ماه نو اول سیدن دیوانه

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نسخه
 شماره
 ۱۰۰

نهارم ماه نوکی ابرو نمود و جلوه کردی دور بست قاش کو ستردی و جلوه کرد ایلمدی و شور
 اورتدی ابرو نمود و در آتشنا نقد حق ایلمد جلوه کردی کردن مراد بونده حق تعالی نک
 تجلی سی در عاشقنه رو بست و مراد کند و سنی متریکد که عاشقنک شوقی زیاده اوله
 نکاردن مراد اند تعالی در ساقی بچند رنگ می اندر بیال تخت ساقی کو تا کون شرسینه که
 بیال به دوکدی این نقشها که در خوش در کرد و بست بونقشری کور که بقیه ده نه لطیف
 ظاهر اولدی بوبیت دن مراد حق تعالی ضربت که قفاده جذبه و عشق دن و فیض و شمع دن
 و کونما کون اسرار و ذوق دن که عشقنک کو کلی بیال سنی برایش ایدی قدرده نه اولالت
 انزوده می ظهور بولدی دیگر بوند کور معنی دن قطع نقش بوبیت ملل و ادیان اعتبار اوز
 اولتی ممکن در بوخت فکر دقیق لازم در ساقی دن مراد خدا در یارب چه جرم که در حاجی که خونه
 هم عجب مرانی نه جرم ایلدی که کو پکت قانی یعنی شراب با ستمهای فلفلس اندر کلو بیت
 قلقل نقری ایلمد نک بونما زدن با غلندی صراحی دن مراد طالب عشق اولان مرید در
 خم دن مراد مرشد کامل که مرید انک قنق اسرار عشق دن سوز سوزیکه قادر اولدی
 مطرب چه پرده ساخت که در پرده سماع مطرب نه عجب مقام چالیدی که سماع پرده سنده
 بر اهل جد و حال در مای و هو بیت وجد و حال و زره مای و هو یقبوسنی با غلندی مراد
 مرشد کامل سماع ده نه عجب حالت اندیکه مرید اول حالت دن مست و بهوش اولوب مای
 و هو دی قالدیر دیگر بومعنی دخی جائز در مای و هو به باشد بر اما معنای اول خوب
 زیرا بونده مبالغه وار در مصراع اول ده اولن چه لغظی استفهام در که تعجب معناسنی افاده
 کفتم که حسن چهره اورا صفت کنم و بدم یعنی قصد اندیم که انک خوب یوزنی وصف ایم
 اوروی خود نمود و در گفت و کو بیت اول لطفدن کند و یوزنی کو ستردی و گفت
 و کو قبوسنی با غلندی اصلا و صفا حنیج قودی حافظ هر انکه عشق نور در بر و وصل خواست
 ای حافظ مراد اول که عشق خدایه سی ایلدی و وصال حق طلب ایلدی احرام طوبی
 دل بی وصف بیت کو کل کعبه سی طوافنک احرامنی ابدست سزا با غلندی بو خود محال
 بعد دن مراد جناب قدس در وان لیس لکات ان الایستی وله ایضا خدا جو صورت
 ابروی دکت می جو بیت بنم ایشک کشا دنی سنک کرشمه کرکم با غلندی بهان
 سن با که کوزا دخی ایلمد نقشه ایلمک مرادم حاصل اولور مراد مخاطب دن مرشد کامل

اولتی

اولتی اولی در و کش دن کار دن مراد وصول وصال جانان اولور مراد و چمن بیت رخت
 بنی و چمن سرولی بول طسبه اغنه دلدی یعنی عاشق بی صبر به و ب بزی انتظاری اوزره طوتدی رمانه
 ناقصب زکس قبی بیت رمانه تا که سنک زکس نقشه و فکک قصبی با غلندی یعنی طوتدی
 قصب بونده ایچنه زمنا سنده در که ابر شیم دن در که جانان کید و کی جامه نک زمینی واقع اولمش که
 زکس نقشه در معنای محضی سی سن اول جامه نی کیدن سکا زیاده حسن نی مراد اولدی دیگر
 اخلاص که بوندن مرادم مرشد کامل اوله که آنی محبوب منزله سنده قویوب وصف انش اولر نشانه
 و بست لفظ لک فاعل دی زمانه در زکار مراد اول غنچه صد که بکشود بزم ایشدن و غنچه نک
 کو کلدن یوز کره آجی یعنی وافر انقباض و اضطرار سی از الی ایلدی نسیم صبح جودل در پی بوی
 تو بیت صبح ییله چون کو کلنی سنک مجتک اردنده با غلندی یعنی صبح سکه عاشق اولدن
 بزم سندن لطیف رایجی رکنور مرشد زریا عاشق در محله که او غرامت قادر دکلدر بوبیت دن
 و زره خوش و لطیف بولیر ایشدر در نسیم صبح دن مراد فیض اکی در مخاطب دن مراد خدای عز
 و جل در آیه بند و دوران چرخ را می کرد بنی سنک بند که دوران چرخ ایلدی ولی چه سود که سر
 و رضای تو بیت آمانه فائده که سر رشته سنک رضاک ده با غلندی نویدی غم لوم ویریدی که بکر
 سنک بند کدن خلاص اولتی قیدی اولمیدی یعنی عشق بندندن خلاص ستمزم جونا نه بر دل
 مسکین من کره معقن نافه کیه غم مسکین کو کلم اوزره عقده برانته یعنی منبج منقبض و مضطرب
 ایلمد جو عهد با سر زلف کرکته ی تو بیت چونکه کو کلم سنک کرکته ی زلفک اوجی ایلمد عهد با غلندی
 خطاب خدایه در تو خود حیات ذکر بودی از زمان وصال سن اوزر که لطیف حیات ایدوک
 ای وصال زمان خطا نکمر که دل امید و وفای تو بیت خطاب کو که کو کل سنک وفا که بند
 با غلندی وصال ده وفا و اردی مع یکدم دیدار دوست هر دو بهمانش بهاست مراد
 تو کفتم ز شهر خواهم رفت جانانه ایتدم سنک الکلدن شهر دن کنک استرم زیرا جور و جاکه
 تحمل انکه مجالتم فالمدی بخنده گفت که حافظ برو که پای تو بیت خنده ایلمد جانان ایلدی که ای
 حافظ یوری سنک ایلمدی کم با غلندی بیت آهوی باله نک در که دن نتواند خوشتر رفتن
وله ایضا درین زمانه رفیع که خالی از خلل است بوزمانه ده بر رفیق که خلل مع و ضرر دن خالی در
 صراحی می ناب و سقیه غزلت صافی می اید بر اولمش صراحی و غزل رساله سید صراحی
 می ناب دن مراد عشق الهی در سفینه غزلان مراد غزلیات توحید شعار له بر اولمش کتاب در که

مراد خدای
 صبح ییله
 چون کو کلنی
 سنک مجتک
 اردنده
 با غلندی
 یعنی صبح
 سکه عاشق
 اولدن

مراد خدای
 خطاب
 خدایه
 در تو
 خود حیات
 ذکر بودی
 از زمان
 وصال
 سن اوزر
 که لطیف
 حیات
 ایدوک

مراد خدای
 خطاب
 خدایه
 در تو
 خود حیات
 ذکر بودی
 از زمان
 وصال
 سن اوزر
 که لطیف
 حیات
 ایدوک

اولتی

اولتی

اولتی

اولتی

طریقت و حقیقت متعلق اصطلاحات عجیبه و استعالات غریبه دارد در جریده در که
گذرگاه عاقبت تکست جریده یوری زیر عاقبت و حضور او غرافی طار در
یعنی دنیا در حضور یوقدر جریده دورش و مجرد دفتر معناسنه کلور اما بوند
نامی در اد در پیاله کبر که عمر غریبه بدست پیاله طوت که عمر غریبه بدست در
در اد عمر که عشق آتی دن غیره صرف ایله دیمکدر پیاله دن در اد عشق در نظر دینی
اعتبار یله نمن زنی محلی در جهان ملولم و بس جهان غلظت لقی دن جهان
بن ملول و کلم ملائت علمایم ز علم یی تکست علمایم ملائتی هم علم نمر علم
در اد بوندن طند اقله علمایه طعن و دخل در چشم عقل درین رکبزار بر آبشوب
بو غوغا و فتنه ایله پراولش رکبزار ده که در اد دنیا در بعیرت و تدارک ایله اول
جهان و کار جهان بی ثبات و بی محاسن معین در که جهان و جهانک ایشی یعنی دنیا
و ما فیها ثبات ندر محل ندر در دلم امید فراوان بوصول دی تو داشت کو کلم سنگ
یوزک و صله یعنی رک و صالکه و افرامید طودی ولی اجل بره عمر برهن املت
اما اجل عمر بولنده امیدک بولن او زنجی در بیکر طره مد چهره و فتنه تخوان برای یوزکونک
طره سنی طوت و فتنه او قوم بولنده دیو که سعد و خس زبانی بره و زحمت که سعد
نه هرک و خس زحمت نماندن در مد چهره دن در اد مرشد کامل در که سنگ نفک
اصلاحه جمع نمنه دن اهم و انوم در علم کوک مک سا اصلاحه فائده سی یوقدر زهره فلک
نالت ده بر کوکبک اسیدر که سعادت اوزره در زحل فلک سابعده بر کوکبک
اسیدر که غایتلک حسن در بیچ دوزنه خواهند یافت هشیارش اصلاحه آتی بر دور
آینق بولیمدر در هشیارش اولن ضمیر غایب مصراع ثانی ده اولن حافظ لفظه راجعه
اضمار قبل الکر طریق ایله چنین که حافظ ماست باده ازست بولنده که نرم حافظ
باده ازکست مستی در باده ازان در اد عشق آتی در ایضا ما ز خیال توجه روی
شرابست سنگ خیالکدن زره نه شراب قیوسی در خم کوکبک خود کبر که فحشاء خرابت
کوچه دی کند و باشتی طوتسون یعنی کند و تدارک کند اولسون زبانی خراب در شدن
مزدون اکامک و از زخم نسبت سر خود کبر که بی خوب واقع اولمش در بر محل ده ایکی
در حاضر جمع اولن ثانی او غایب معناسنه اولور که نکست تکست جریده در که دوست

اول در صفت
سک

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

اگر حجت سرائی ایسه ده دو کوکب زبیرا دوست دن در اد خدا در هر شربت مذم که دهی عین
نکست تکست هر لذت شربت که با که دیر رسن عین مذاب در افسوس که شد و کبر در دیده
کریان خیف که دیکرندی و کریان کوزمه تجر خیال خط او نقش بر آبست تکست خطی خیالک
تجربری آب اوزره نقش در نقش بر آب بوند استخکام معناسنه اولق روشن در
زیرا بو معنی ده نبوت وفا دارد در کوکبا تکست خطی خیالی قی در اگر چه کند می کشد زنه کم
نه جریده بوبیت بو معنای شاعر در بیت بی پرستی ازان نقش خود بر آب زدم
که تا خراب کم نقش خود پرستیدن بو محمل دقیقه زیاده دقت لازم که حقیقت معنی
طبیع ایله بیدار شوی دیده که ایمن توان بود بیدار اولی چشم که ایمن اولق اولمانه
زین سبیل مادام که درین منزل خوابست بو متصل جریانی اولن سبیل دن که بو خراب
منزله در سبیل مادام دن در اد حوادث روزگار در غم و محنت و درد و مشقت
و موت و فرقت کی و بوندن غیره هر که دارد در منزل خواب دن در اد دنیا در که
فصلت یری در معشوقه عیان میکند در بر تو و لیکن معشوقه سک اوزر که انکار کج
اما اغیار همی بین ازان بسته نقابست اغیار کوکب راندن اوتری نقاب باغشدر
معشوقه دن در اد حق تعالی حضرتی در که مصنوعانی کند و سینه نقاب اتمدر لیکن
بو حال اغیار ایچون در عشاق ایچون دکدر کل برنج لیکن تو ما لطف عرف دید
کل سنگ زکین زحمت اوزره تا که عرقت لطافتی کوردی زراش رنگ ارشم
دل عرف کلا بست کوکل غندن رنگ آتشنده کلامه عرف در یعنی مصنوع دایم صانع
آتشنده چکل در که تکست وجودی قنده وجودی یوقدر در کج دماغم مطلب جای نصیحت بنم
دماغم بوجانده نصیحت یری طلب ایله کین حجره پراز زمره در بابست زیرا بو حجره
چنگ و رباب صد اسندن طلور در اد بودر که نی عمل عطر لک سوزنی استماع انرم
زیرا دماغم مرشد کاملک عشق آمیز و شوق انگیز سوز لریله پراولمشدر چنگ و رباب دن
در اد مرشد کامل بیت عنان بیکده خواهم یافت زین مجلس که و غنای عملان و
است نشیندن راه توجه راست که از عایت تعظیم سنگ بوکک نه عجب بولد که
غایت غنظدن چه بوند استغنام در تعجب مناسبی ایله ذریای محیط فکشن عین
فلکک در یای محیطی تکست عین سرائی در بوندن در اد جناب قدس غنظن بیان در

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

نکست
تکست
جریده در که دوست

سبزه است در دشت بیابان که در دشت سبز در کلان کجور میلم دست از سر آبی که
جهان جمله سبزه است المری بر آب طرفدن زیر اجهان جسمه سبزه در هر کز اعاده یازده
دراد بوکت کی زمانه که دره و دپه و صحرا با ط سبزه سبزه اولمشد بر آب کن رینه
الکتورب عشق آبی یله ذوق و شوق ایده لم دیکدر دز بونده دپه باشی و دره مغاسنه
دشت صحرا معناسنه در سبزه غایت استی ده آب کی کورنن سنه در سر آبی ده اولن
سر بونده طرف معناسنه در شکم مشوی ده واقع اولمشد **بیت** عاشقی کر زین عمر و
کر زان سرشت عاقبت مارا بدان سر بهرست **در بزم دل ز روی تو صد شمع برافروخته**
کوکل سکن بوز کدن یوز شمع شعله نندی وین طرفه که بر روی تو صد کوه نجاست
بوجب که سکن بوز کدن و زره یوز در لوجاب وار در دود که چون آینه دل صیقل عشق
پاک و مجلی اوله ذات دن منکس اولن انواری قبول انکه هیچ بر سنه حایل مانع اولمز
روی دن دراد ذات در سروری افندی مصراع اولکت معناسنی بویه یازمشد بزم ده
کوکل سکن بوز کدن **بیت** شمع یا قدی لیکن معنای لطیف بونده اختیار اندکی در بی روی
دلاری توای شمع و لغو و سکن دلاری بوز کسری کوکل شعله نندرجی یعنی کوکله سرور و زنجی
شمع دل رقص کنان بر سیر آتش بوجب است کوکل آتش اوزره کباب کی رقص ایچی در
یعنی دل که سندن دور اوله حد دن زیاده مضطرب اولور بوجده دخی جائز در کوکل آتش
اوزره اولن کباب کی رقص ایچی در حافظ چه شد از عاشق و رند است و نظر باز حافظ اگر
عاشق و رند و نظر باز ایسه نولدی پس طور محجب لازم ایام شب است جوق عجب
اسلوب که یکجنگ زمانه لازم در بوندن دراد جو املق عالنده عشق و طامعه سعی لازم اید و کن
اشعار در **واله ایضا** کنون که برگ گل جام باده صافست شدی که کلک کفی اوزره باده صافه
بر اولت جام وار در بعد هزار زبان بلبش دراد صافست یوز بیک دله ببل انکت
او صافده در یعنی هرگاه که مرشد کامل لطیف ادا ایلد عشق آبی شهر لکنی بیان ایلد مرید طالب
اول دمه بیک دله انکت و صفائی در زیر اندن مستفیض اولور بخواجه دفتر اشعار و راه
محاکمه اشعار دفتر بلی است و صحرا بوی طوط چه وقت در سر دخت کشف و کشف
در سر بیک و کشف و کشف فک نه بختی در کشف کشف حاشیه لکن برینک اسی در بزم
زلفی و زلفا قیاس کر بکیر خاق دن که در اینک قیاسی مفاد ن طوط یعنی عفا کت

در دشت سبز در کلان کجور میلم دست از سر آبی که

جهان جمله سبزه است المری بر آب طرفدن زیر اجهان جسمه سبزه در هر کز اعاده یازده

دراد بوکت کی زمانه که دره و دپه و صحرا با ط سبزه سبزه اولمشد بر آب کن رینه

الکتورب عشق آبی یله ذوق و شوق ایده لم دیکدر دز بونده دپه باشی و دره مغاسنه

دشت صحرا معناسنه در سبزه غایت استی ده آب کی کورنن سنه در سر آبی ده اولن

سر بونده طرف معناسنه در شکم مشوی ده واقع اولمشد بیت عاشقی کر زین عمر و

شهرتی

شهرتی که ایلد اختلاطی اولمد و غدن اوتری سن دخی انجلین اولن عام شهرت بویکن
که صیت گوشه نشینان ز قاف تا قافست زیر گوشه نشین رکت آوانه می فادن قافه در
فقیه در سه دی مست بود و فتوی داد مدرس دون مست ایدی و فتوی و بردی بویچه
که می حرام دلی به زمال او قافست که می حرام در اما اوقات مالذن یکت در زیر اوقات
مالی حق عبد بکه حقوق عباد املق احتمال در نامی ایلد دکلدر و میدد اندن ابو اولسنی باده
رو حسن اولد غدن مدرس لیکن انکت فتوا سنده خطا اندی دیکت اسنر بدر دوصت
ترا حکم بیت دم در کس در دو صافه سنک حکمت یوقدر خاموش اول که هر چه سانی ما
کر دین الطافست زیر بزم سانی دهر نه که ایلدی عین الطاف در سانی دن دراد حق نقی
حضرتی در خدیت مدعیان و خیال همکاران مدعیل سوزی و اولیا اند خیالی یعنی مدعیل
بزدخی اولیا اند کیبیه ایزدید کلری همان حکایت زرد و زور بویا بافت چهار دوز
و حصیر بی حکایتی در که اصلا مناسب یوقدر که مدعیل بویا بافت و اولیا اند زرد و زور
همکاران دن دراد اولیا اند در مدعیل دن دراد عشق آبی دن بی خبر ام شیخ در خوش
حافظ و این نیکنای چون در سرخ خاموش اولی حافظ و بوقری النون کی نکته لری که سنک
اشعار که در نگاه دار که قلاب شمر صافست صافه زیر شهرت قلابی صراف در بیکه اردن
دراد اشعار لطیفنده اولن کلک عاشق در که اول کلک قایق و حقایق ایلد و خیالات و منابع ایلد
پیراسته اولمشد قلاب شهر دن دراد صورت صلا حده اولن در ایلدر در قلاب شهرده مبالغه
وار در آنو کچون صراف شهر دیدی زیر بوکت ایلد اشعار ایدر که قلاب صراف بر بیکه اردن
اصلا صرافلق دن بهره یی یوقدر بویه دکلدر که صراف قلاب اوله **واله ایضا** کر لطف
بخوانی زید الطافست اگر لطفه زری فکله اوقیه سن لطفکرت زیاده در و کر تقهر براتی درون
صافست و کر زری قهر لطفکرت سوره سن بزم در و غر صاف در اصلا بخنور اولمز
بنامه وصف نو کردن نه حد امکانست نامه ایلد سنی وصف ایلمک امکان حدیه
دکلدر چرا که حسن تو بیرون ز حد او صافست بچون زیر اسنک حسنک او صاف
حد دن طشره در بعض سنخ ده حسن رینه وصف واقع اولمشد بویندر ده اولان
خطاب خدایه در چشم عشق توان دید روی شاهد با بزم محبوب بیک یوز بیه عشق
اکوزی ایلد ممکن در ظاهر چشم ایلد قابل کلد ز که نور دین خوابان ز قاف تا قافست

در دشت سبز در کلان کجور میلم دست از سر آبی که

جهان جمله سبزه است المری بر آب طرفدن زیر اجهان جسمه سبزه در هر کز اعاده یازده

دراد بوکت کی زمانه که دره و دپه و صحرا با ط سبزه سبزه اولمشد بر آب کن رینه

الکتورب عشق آبی یله ذوق و شوق ایده لم دیکدر دز بونده دپه باشی و دره مغاسنه

دشت صحرا معناسنه در سبزه غایت استی ده آب کی کورنن سنه در سر آبی ده اولن

زیرا اولیا، الهک کوزی نوری قافه در اول سیدن حق کورر شادون
 مراد خدای چشم عقده شده ایدر ر بیت جهان دات حسن شادمانست
 نشاید وجه فی کل ذرات در مصحف رخ دلدار آبی بر خوان دلدارک رخی مصحف
 برایت اونی دلدار دن مراد خدای عزوجل در که آن بیان مقامات کشف و کشف
 که او یعنی اندن برایت اونی کشف و کشف مقاماتک بیانی در که هر که که جانان
 از لک مشاهده سندن بر هویت و بر جذبه حاصل ایده کشف و کشف
 معلومی اولور چوسر و سرکشی ای یار سنگدل بابا ای سنگدل یار بزمه سر و کی سرکش
 که اصلا ملائمتی یوقدر سر و سرکش لفظنه مضاف اعتبار اولور معنی بولید اولور
 سرکش سر و کی سن چه چشمهاست که بر روی نور اظرافست نه چشمه دارد که
 اطراف دن سنگ یوزک اوزره در مراد بود که انکه فیض واحسانک مبدول
 اما بزه یوقدر خطاب مرشده اولمق روشن در ترا که مایه خلعت نزل و هفت
 سنگ که مایه خلعت یعنی هفت مایه سی با حضرت در و سنگ نظیرت یوقدر که اول حضرت
 سنگ ایلده هم سفره اوله از آن مثال کریم روان در اعرافست اول مثال کریم
 اوزر که مراد حبیب اکرم در روانم اعراف ده در که انک ایلده قناعت ایدر مراد
 با که جنت طلب ایلک ادب سنگ در بو بیت ده صنعت التفات دارد در
 خطاب دن عیبته زیر امضای اول ده تر ایلده خطاب اندی حبیب اگر مخلص منزه
 تنزلی انک ایلده و از آن مثال کریم که تو رنگ ایلده غایب منزله سینه تنزیل اندی
 عدو که منطق حافظ طمع کند در شعر عدو که شعرون حافظک سوزینه طمع یعنی
 انک شعرون اولن حالت و لطافت بنم شعرون داخلی دارد در جهان
 همان حدیث های و سیرتی خطاقت همان ها سوزی و تر لغوج طسری
 یعنی بواکی مرغ ما بیننده اولن تفاوت قدر تفاوت دارد در عدو و یله حافظ
 بیننده خطاقت غم خایله در دلا شاکلوت کریم را تماشاچه حاجت
 خلوت اختیار تمسک سنگ تماشاچه نی حاجت دارد در چون کوی هست
 بجوای حاجتست چونکه دوست محاسنی دارم ای حاجت دار کوی دوست
 مراد درگاه خدای ر بیت ای ملامت کر من و خاکت دوش که ترا خاطر می کشد

در این
 باب

در این
 باب

در این
 باب

جانا حاجتی که ترا هست با خدای ای جان شول حاجت همچون که سنگ خدیه دارد
 کا خردی بیس که مارچه حاجتست که آخر بر دم سوال ایلده که بزه حاجت منزه در بوندن
 مرشد در آر باب حاجت و زبان سوال نیست حاجت صاحبی از سوالی یوقدر
 یعنی سواله قادر دکلز در حضرت کریم من حاجت که یک حضور نده تمنانه حاجت
 محتاج جنگ نیست کرت قصه خون ماست جنگه احتیاج یوقدر اگر سنگ بزم قافه قصه
 واده چون رخت از آن است بیغایه حاجتست چونکه رخت سنگ ملک در
 بیغایه نه احتیاج دارد خطاب حق تعالی حضرت در خام جهان نماست ضمیر میر دوست
 جهان کو ستر می جام در دوستک روشن خاطری اظهار احتیاج خود اینجا حاجت
 انده کند احتیاجی عرض و اظهار ایلک نه احتیاج در یعنی حق علام الغیوب در
 مرادک ایچون تقاضی لازم دکلدر دوست دن مراد خدا اولمق روشن در مرشد
 کامل دخی اولمق ممکن در آن شد که بار منت ملایج بردی اول کندی که ملاحک متقی
 یوکنی ایلدر ایدم یعنی اکامنت ایدر ایدم کو هر چو دست داد بد چه حاجت کو هر
 چونکه میسر اولدی در بایه نه احتیاج دارد در یعنی سمد نفکره مرشده احتیاج یوقدر
 زیرا وصال جانان میسر اولدی ای عاشق که اجوبه روح بخشین ای که عاشق
 چونکه یارک حیات بخش بیه نمیداندت وظیفه تقاضاچه حاجتست سنگ قطعه که
 بلور تقاضایه نه احتیاج دارد در یار دن مراد خدا در کد دن مراد مد طالب فیض در
 عرب تقاضی عجم تقاضا در ای مدی بر و مراد با تو کار نیست ای مدی یوری که بنم سنگ ایلده
 ایشم یوقدر احباب حاضرند با دعاچه حاجتست دوستل حاضر در عدایه نه احتیاج
 دارد در مدی دشمن معناسنه اولوب احباب کند و معناسنه اولمق روشن در مدی
 مراد ایل ظاهر اولوب احباب دن مراد اصحاب طریقت و آریاب حقیقت اولمق اقبال
 بعید در زرا مخلص متقی مدی معنای اولی مؤتید و مبتین حافظ تو ختم کن که هر خود عیان
 شود ای حافظ سن سوزی ختم ایلده یعنی خاموش اول زیرا هر کند وی عیان اولور
بمدی نزاع و محاکمه حاجتست مدی ایلده نزاع و حکایت لشک یعنی بحث و جدل ایلک
 نه حاجت در دلا بقا محن بستان ذوق بخش و محبت یار دن خوشست بستان محن
 ذوق باغلیجی در و یار دن محبتی خوشش در یار دن مراد طالب عشق اولور در

در این
 باب

در این
 باب

در این
 باب

در این
 باب

وقت کل خوش باد کز وی وقت میخیزان خوشست کل فنی خوش اولسون که کل وقت
میخیزان رک و فنی خوش در کل ن مراد عالم فیض و کشف در میخیزان رک و فنی خوش
مست اولن در از صبا هر دم مشام جان ما خوش می شود صبا در هر دم بزم جان
دماغی خوش اولوز آری آری طیب انقاس هواداران خوشست بلی بی عاشق کل
طیب انقاس خوش در صبا در مراد فیض آبی در هواداران در مراد شند در رک و فنی خوش
نفس لری مرده احیا ایدر تا کشوده کل نقاب آهنگ رحلت ساز کرد کل نقاب چشمت
کوچک قصدی دوزدی آهنگ قصه و آواز و معروف معنی که مقام شناسا سر قنده
معلوم در آما بونده معنای اول مراد در وسازه آهنگ خوب واقع اولمش در ناکه کن
بیل که کلانک و لفظکاران خوشست ناله ای بیل که کوکلی محو حرکت فریادی خوش
فرغ شب خوان را بشارت یاد کا در راه عشق شبنجان مرغ بشارت اولسون که عشق
یولنده دوست را با ناله شبهای بیداران خوشست بیدار رک و فنی خوش اولن ناله ای
دوست خوش در بزم که ایاد و بویوب حق تعالی نک شوقند ناله و چنین اید حق
تعالی نک قنده زیاده مقبول در دوست دن مراد حدای تعالی در دوست آفرنده
اولن را زان اولمق روشن در از زبان سوسن آزاده ام آمد بگویش آزاده سوسنک
زبانند بنم گوشه کلدیکه لسان حاله بویله دیدی کا ندرین دیر کن کار سبکباران خوش
که بواسطی دیر ده که مراد دنیا در بوی مینی اولن رک و فنی خوش در بیت سبکبار مردم
سبکتر رنده حق امنت و صاحب دلان بشنوند نیست در بازار عالم خوش دلی
ور **رنگه** **بیت** عالم بازارنده خوش ل لکت بو قدر واکراندن که وار در شیوه زندگی
و خوشی ناشی عیاران خوشست عیار رک و فنی خوش و بلیقی شیوه می خوش در
یعنی اولیا و الهک ما سواي غمدن آزاد اولوب صورت عواده لایالی دیر لکت لری
خوش در بو معنی دخی جائز در رند لکت شیوه می و عیار رک و فنی خوش اولی لک شیوه می
خوشد اما بو معنای اول لطیف در عیار رک و فنی خوش اما **بیت** در حاکم رک جهان
کفتن طریق خوش **بیت** ای حافظ جهانی ترک ای لکت خوش ل لکت طریق در کفتن بونده
مر بونک کمی محله کرده دن معناسنه استعمال اولنر زمانه پنداری که احوال جهان داران
خوشست صفین صافی سن که جهاندار رک و فنی خوش **بیت** نکهای ملک

دود

دود

دود

دود

دود

دود

دود دولت بلاست که ابادت است و نامش کد است **و** **بیت** یارب این شمع دلفروز
زکاشانه کیست بو کوکله سرور ویرجی شمع مجب کیست کاشانه سندن رکاشانه دولت
خانه و مجره و قیش اوی و شنه نشین و مطلقا خانه و صحبت خانه معناسنه کلور لیکن
مخده اولی معنای اول در جان ما سوخت پرسید که جانانه کیست بزم جانمزی باقدی
صور کو زک کیست جانانه سیدر خالیا خانه برانداز دل و دین مست شندی اول جانان
نیم در و نیم خانه سنی خراب ایچی در تمام آغوش که می باشد و هم خانه کیست عجب کیست
هم آغوشی اولور و یکم هم خانه سیت در هم آغوش برکسه اید فوجو شب با تمی هم خانه
بر خانه ده بله اولمق باده لعل لبش کز لب من دور مباد انک لب لعلی باده سی که نیم بدن
دور اولسون راج روح که و بیان ده و بیان کیست یکم روحنک شرفی در و یکم
اید عهد شجی در و یکم پیانه سیه در یعنی انک لبی پیانه سنگ شربیه کم نوش ایدر در دن
مراد مرشد کامل در و بود وصف کردن مراد فیض کو تا کون در نمید هر کسش افسوسه و معلوم
شد هر کس که ابرافسون دیر یعنی آن سوز اید الدایوب کند و **بیت** انک استر و اما
معلوم اولمدی که دل نازک او بایل افسانه کیست که انک نازک کوکلی کیست افسانه سینه
بایل در یارب آن شاه دوش ماه رخ زهره جبین یارب اول زهره آلتو آلی کا قلو
دلبر ذریکتای که کو هر کیدانه کیست یکم لا نظیر ذری و یکم بک دانه کو بری در یعنی
یکم فرزندی در دولت صحبت آن شمع سعادت بر تو اول سعادت بر تو شو شمعک مصاحبه
دوئی باز پرسید خدا را که پروانه کیست کیر و صور کو زانند چون که یکم پروانه سندن
پروانه بونده خبر می معناسنه در که عاشق جانندن معشوق طهر فیه وسیله وصال ایچون
کلور و تذکره و شمع کلکی و بوشش او غلامی و قول اغوز و خبر می و حواله معناسنه کلور کفتم آه
از دل دیوانه حافظ سینه تو آکه ایتدم آه حافظک دیوانه کو کلندن سننر که عجب حال
نیجه اولور زیر لب خنده زمان کفت که دیوانه کیست لب التده خنده ایدر رک ایتدی که
یکم دیوانه سیدر مراد حیدنه نیاز عرض اندکن مرشد استغنا اید و کن بیان در **و** **بیت**
اگر چه عرض هنر پیش یارنی ادب نیست بار قنده هنر عرض ای لکت اگر چه ادب سندر لکت در
زبان خموش ولیکن دغان بر از عربیت زبانم خموش در ولیکن دماغم عربی دن یعنی
علم و معرفتدن بر در یار دن مراد حداد در که و الله معکم اینا کثتم اعتباری اید هر قنده سوسه

دود

دود

دود

دود

در بیان شکر

انک فتنه سولیش اولور پری نهفته رخ و دیو در کشته حسن پری یوزن کرشمه شیطان
حسن عرض نموده مراد اولیا است که خلوت ده منزوی و خلوت نشین اولوب و ملازم
وزناد و مدعی شیخ و دعوی کرامت اندکرن بیان در بسوخت عقل ز حیرت که این
چه بوجوب **عجیب** عقل حیرت یاندی یعنی بوک حقیقتی و سستی تعقل نمک قادر اولدی
که بونه زیاده عجب بر سینه در دیو بوجوب زیاده عجب بولغظی بوک کبی محاکمه
زیاده معناسنی افاده ایدر بوالهوس و بوالفضل کیس سبب میرس که چرخ
سفته پرور شد سبب صور که چرخ ندن سفته پرور اولدی که کام بخشی اورا
بهانه بی سبب زیرا فلک کام بخش لغنه بهانه سبب سرفقد مراد جمله به واد
فلک ر عایتی بی سبب ایدوکن اشعار در درین چمن کلن بچار بر بچیداری بومند
یعنی دنیا ده مک خار سز کل ویرمدی بی چراغ مصطفوی با شرار بولجست
مصطفای چو افی بولجست شراری ایلد در یعنی کل ایلد خار اولدی کی مصطفای ایلد
بر بولجست موسی بر فرعون واردر هر ایلد مقابله سنده بر ایلد واردر یکدر
به نیم جو خرم طاق خانقاه و رواق یارم ایلد به صا تون المزم خانقاهت کمرینه
و چار طاقینه نرا که مصطفی ابوان و پای خم طینست بنم که مصطفی ابوانم و کوب
دنی بویر از لغم در مصطفی دن مراد مرشد کامل استانه سی در خم دن مراد مرشد کامل
عشق آلی شرابک طایفه اولس مرید لاندن مستفیض اولور و نفع حاصل ایلد
بای بونم دیب معناسنه در ظننی بویرا زلق معناسنه در جمال ختر ز نور
چشم است مکر اوزم چو غنی قرنگ جالی که مرادی در وار سه بزم کوزم ز نوری در
که در نقاب زجاجی و پرده عیسیت زیرا دختر ز بزم کوزم ز نوری کیس زجاجی
و عینی پرده ده در دختر ز عین لکی حالده عینی دیر و خرا اولد قد نفکره زجاجی
نقاب فایله یرنم در کوزده یری طبقه واردر بری عینی بری زجاجی معلوم
اولا که حق نقاب خسرین عین استایدی طبقه و اوج رطوبتدن ترکیب اتمشدر که
بو ترکیب اوزره در طبقه صلیبه و طبقه مشیمیه و طبقه شکیه و رطوبت
زجاجیه و رطوبت جلیدیه و طبقه عن کبوتیه و رطوبت بضمیه و طبقه عینیه
و طبقه قرنیه و طبقه ملتیه دوای در خود انون ازان مغر جوی کند و در دک

در بیان شکر

در بیان شکر

در بیان شکر

دوایی

دوایی نمادی اول مغر دن است که در مرانی چینی و شیشه علمیت که چینی مرانی ده
و چینی شیشه ده در که معنای ظاهری اوزره می در و معنای تصوفی سی اوزره عشق در
بزار عقل و ادب داشتیم من ای خواجده بوندن اول بن بکین عقل و ادب طو را یدم ای خواجده
یعنی زیاده عاقل و مودب ایدم کنون که مست و خراجم صلاهی بی ادبیت شدی که عشق آلی
شرابی ایلد مست و خراجم اول سزک صلاهی در یعنی انک زمانی در مراد مجذوب دن بر ایلد
صاحب اول معذ و ایدوکن اشعار در بیار می که چو حافظ مدام استقلها شراب کتور که
حافظ سبکی دایم بنم اعتماد بکر یا سحری و نیاز بهم شیبست سحر و قنک کر به سینه و نصف لیلک
نیاز نه در که بویکی شنه سببی ایلد بچید کن ایلد مغفور اولور وال ایضا خوشتر میش و صحبت
و باغ و بهار چیست عیش و صحبت و باغ و بهار دن خوشتر که نه در ساقی کجاست کوب
انتظار چیست ساقی قنده در دی انتظاره سبب نه در عیش و صحبت دن مراد عشق
بری بر ایلد اولن مصاحبتی در باغ و بهار دن مراد عالم کشف و مشاهده در ساقی دن مراد
مرشد کامل در نروقت خوش که دست دهد مفتنم شمار هر لطیف وقت که ال ویر غنیمت
صای کس را وقت نیست که انجام کار چیست کسک و قوفی بو قدر که ایشک عاقبتی ندر
یعنی عمر غریزی هواد هوسه حرف ایلد بیت ساقیا عشرت اوزر بعد افکن باز دیوان قضا
خطا نامی بمن آن پیوند عمر بسته بویست هوش را عمر پیوندی بر مولیه با غنمش در عقل طوت
یعنی فیم ایلد غنما و خوشیش اش ششم روز کار چیست کند و فلک بجی اول روز کار غنی ندر که
اکا بو قدر مقید سن معنی آب زندگی در و قه ارم آب حیات و جنت با غنجه سک منجا
یعنی بویکی دن مقصود بخر طرف جو یار دخی خوشگوار چیست ارمق کن رندن و لطیف
هضم اولجی طعام دن غیری ندر جو یار دن مراد توحید و رمی دن مراد عشق در مستودست
هر دو جوانیکت قبیل اند صالح و فاسق هر یکسی چو که بر قبیل دندر که مراد جناب قدس در
ماد ان معشوه که دیم اختیار چیست بر یکک عشوه سینه کول و بره لم اختیار ندر یعنی بزده
اختیار بو قدر و شوبه ایکن یند هر نه که بزه اندن ایرشور استعدادم کوره در جبر و ظلم و کد
بیت سرانخشن جان طریق لطف و احسانست اگر تسبیح می فرمود اگر ز تار می آورد
راز درون پرده چه داند فلک خموش پرده ایچند یعنی حق فتنه اولن رازی فلک نیلور
خاموش اولور ای مدعی نزاع تو با پرده دار چیست ای مدعی پرده دار ایلد سزک ز انک ندر

در بیان شکر

در بیان شکر

در بیان شکر

در بیان شکر

در بیان شکر

در بیان شکر

برده دار فلک در سهو و خطای بنده گشت نست اعتبار بنده نک سهو و خطا
 اگر آنک اعتباری یوق ایست که مراد عفو و رحمت اتم ایست معنی عفو و رحمت از کار
 چیست عفو آنک عفو آنک و رحمت آنک معنای بنده مراد بنده آنک سهو و خطا
 عفو ایدر دیگر و مراد عفو و رحمت استی البته مظهر اقتضای ایدر ترا به شراب کوزه و حافظ
 پیاله خواست ترا به شراب کوزه و حافظ پیاله استدی مراد ترا به جنت طلب ایلدی
 و حافظ وسیله دیدار اولن عشق طلب ایلدی دیگر نماید در میان خواسته خواست
 چیست عجب اور تا ده حق تعالی آنک مطلوبین و مرادی ندر مقرر طالب عشق اولن
 چیست کیت معنای بنده واقع اولمش در اگر بونده بود و جا اعتبار و نور سه معنی بولیم
 اولور خدای استمش کیدر ولایه نفا ما هم این هفته شد و چشم سالیست بنم ماهم
 بوهفته شهر دن کندی و بنم چشمه برین در بومضراع ده لطافت اجتماع وار در
 ماه هفته شهر سال حال بجران تو به دانی که مشکک حالیت بجران حالنی سن نه
 بیورسن که نه مشکک مال در نشته الوصل نشته و نشته البحر مدم دیده ز لطف
 رخ او در رخ او کوز یکی آنک رخک لطافتدن آنک رخنده فکس خود دید و کما
 برد که مشکین خالیت کند و عکس کوردی وطن التدی که بوبر سیاه رنگ در
 میجد شیر هنوز از لب همچون شکرش آنک شکر کیه لذت لبیدن هنوز نه
 طاهر کر چه در شیوه هر فزه اثر قالیست اگر چه عشوه کر لکده آنک هر فزه سیه
 قتال در ای که آنکشت غمائی بکرم در همه شهر ای کسه که دو کلی شهر ده کرم ایلم
 آنکشت ناسن یعنی کرم ایلم شهرورسن فزه که در کار غریبان عجب است اهمالیت
 و اه که غریبک ایشنده سنک راهالک و اردر بعد از نیم نبود شایه در جوهر
 فردن شدن صکره جوهر فزک و جو دنده با که شک اولماز جوهر فرد که اکا جز لایجرتی
 دیر اصل بر جنت ایله انفا فابل کلدر بومشکمون فابل حکما فابل کلدر که دنان
 تو برین نکته خوش استدلالت نست زیرا سنک و آنک بونکته او زره که مراد
 جوهر فزک و جوهری در بر لطیف استدلال در حکمانی ملزم آنکه فزده دانند که
 بداند ری خواهی کرد که زده او غرسن دیو شتلق ویر در نیت خیر مکران که مبارک
 قالیست خیر نیتی دوندر مکه بر مبارک فال در کو و اندوه فزاکت بجه جنت بکشت

بنده نک سهو و خطا
 بنده نک سهو و خطا
 بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

سنک فزاکت قصه سی طافنی نه جلد ایلم جکر حافظ سنه که از ناله تنش را نالیت
 فسته حافظ که ناله دن آنک تنی بر نال کیه در نال ایچنه قاش و قلم و قلم ایچنه اولن
 اتم در بوغزان مراد مرشد کامل رولایه نفا اگر چه فزده فزجش و باد کلبه رست
 اگر چه فزده فزج باغشلیج و دل کل ایلمجی در یعنی خوش بوی در زیرا باد که شکوفه را جانیدن
 اسه آنک رایجه سی ایلم خوش بوی اولور مراد بهار ایرشد کن بیان در نیایک چنک
 مخدومی که محتسب تیرست لیکن شرابنه چنک آوازی ایلم ایچمه زیرا محتسب ایلمی در
 یعنی عشق خدای فاش ایلم زیرا اهل ظاهر با و زور سکا ضرر ایرشد در مرافنی و مرافنی
 کرت چنک افتد بر مرافنی و بر مصاحب اگر سنک بنجه دوشه مرافنی دن واد عشق
 منظور فی اعتبار ایلم حریفدن مراد مرشد کامل در بقول نوش که آیام فتنه اکبرست
 عقل ایلم نوش ایلم زیرا زمانه فتنه قوهرجی در بوندن واد عشقی پنهان آنکه تنبیه در
 در آستین مر قع پیاله پنهان کن مر قفک کینه پیاله تی پنهان ایلم مراد صوبه
 کسوتده عشقه سعی اولی ایلم کن اشعار در بهیچو چشم مرافنی ماه خو زیر زیر
 مرافنی نک کوزی کئی غن دو کئی در زرنک باده بشویم فزده در اشک باده زکند
 حرقه ری کوزی باشی ایچنه بویالم که موسم در ع و روز کار پر بهرست زیرا تقوی
 زمانی و پر بهر روز کاری در که ایلم شرک ایلم عشق او زره زیاده بهجوم و فضا
 وار در بیت منکر ایلم شریعت را ز عز فان بهره نیت نیت جز جمل جلی جلی
 این کار را سپهر بر شده بر ویر نیت خون بالا لمنه فلک قان سوز جی بر الک در
 که ریزه اثر بهر کسری و تاج بر ویرست که آنک فزده سی کسری نک با و ویرک
 تاجی در کسری کاف عزنی نک فتنی و کسری ایلم عجم باد شاهنک لقبی در آما بوند
 نوشیروان مراد در هم عین در جمعی اکا سه کلور نجوی غیش خوش از دور و از
 کون سپهر فلک منعکس و رندن لطیف عیش استمه که صاف این سرخ جمله
 در دی امیزست زیرا بکوب باشک صافی جمله در دی ایلم فزجی در زیرا بهیچ
 آشفه اولمش در مراد دنیاده در دو محنت سز بر ذوق و بر حضور یوقدر دیگر
 در دی عین در در دیاسر فارسیه در عراق فارس گرفتنی بشو خوش حافظ
 ای حافظ لطیف شعر ایلم عراق و فارسی طوندک که ایکی ملکیت ده نظیرک یوقدر

بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

بنده نک سهو و خطا

بنا که توبت بغداد و وقت تبریز است کل که شمدی بغداد و تبریز و دینی در میان
مرا دو بونده اصفهان در فارسی دن داد شیراز در که کند و ملکتی در والایغا بنال
بلبل اگر بامنت سر باریست ناله ایله ای بلبل اگر سا که بنم ایله یار و ملق هوسی و ازیسه
که ماد و عاشق زاریم کار ما زار نیست زیرا بر ایکی عاشق زار زرد بزم ایشیز
زار یقین در مراد عاشقه ناله و دفغان لازم ایله و کن بیان ایله در قرآن زمین که
نیمی و زرد طره دوست اول یرده که دوستک طره سینه طوقنوب طوقنوب
چند جای دم زدن ناهای تاتار نیست تاتار ه منسوب اولن ناهه کرک
نه دم اور مق یریدر طره دن مراد ناهه اسرار در که ناهه تاتار انک قنده نی خبر
بیار باده که زکین کینم جامه زرق کتور شرانیه که ریا جامه سنی زکین ایله لم
که مست جام غوریم و نام مشیار نیست زیرا غرور جامه مستز و هوشیار لغا
نامی وار در مراد آئی سبی ایله ریا عجب دن خلاص طلب اند کن بیان در خیال
زلف تو پختن نه کا مامانیت سنک زلفک خیالی بشور منک خام از بشی
دکدر که زیر سلسله رفتن طریق عیار است زیرا سلسله التنه کتک یعنی کند و نی
بر غیر کسوده پنهان ایکن عیارلق طریقی در مراد اسرار آتیه می عوام دن ستر
ایکن مخنه و عازظک ایشی دکل یرد کن بیان در لطیفه ایست نهانی که عشق ازانه
خیر نهانی بر حالت وار در که عشق اندن حاصل ولور که نام آن نه لب لعل
و خط زنگار نیست که اول لطیفه نک نامی قرضی لب و زنگاری یعنی تازه خط
دکدر بکه بر حالت در که اکا آن دیر لر یعنی در شد لک بر ظاهری حالت دکدر
لطیفه بونده لطافت و حالت معناسنه در قلندر ان حقیقت بنیم جو محرم
حقیقت قلندر لر یارم اریه صا تون المزل قلندر ان حقیقت دن مراد اولیا
اند در قبی اطلس آن کس که از هنر عاریست اول کم سنک اطلس قفتا بنی
که هنر دن عاری در جمال شخص نه چشمت و زلف و عارض و خال کشنک جمالی
و زلف و عارض و خال دکدر یعنی همان بونزه مخصوص دکدر نه از کنه درین
کا و بار دلداریست بو محبوبق کار و بار زنج بیک نکته وار در معلوم اوله که
بوکن کی محالدره کار و بار احوال معناسنه در که ترکیده ایش و کوچ دیر لر یعنی

بنال ایضا

نیم و زرد طره دوست اول یرده که دوستک طره سینه طوقنوب

سلسله رفتن طریق عیار است

بنام آن کس که از هنر عاریست

یعنی بر که مقبول حق اولوب مرشد اولمغه چوق نشنه لازم در آستان نوشکل
توان رسید آری سنک آستانکه ایر شکمشکل در بلی خطاب خدایه در غروج
بر فلک سروری بدشوار نیست سرور لک فلکی وزره جقق صعبت او زره در
ایله در یعنی سنک آستانکه ایر شکمشکل سرور لک ایر شکمشکل کی در که غایت ایله مشکدر
سحر شمه وصلش بخواب می دیدم سحر دقنی خوابه آنک و سالک کوزا و می ایله نظر
کوچم زهی مراتب خوابی که به بیداریست تحسین خوابه منسوب اولن مرتبه که
بیدار قلندر بکدر وصلش ده اولن ضمیر غایب خدایه راجع در جغای دوست بغایت
رسید می رسم دوستک جغاسی غایت ایر سدی و خوف ایدرم که اندن محروم اوله
که انتهای جغابتدای بیزاریست زیرا جغاکن انتهای بیزار لک ابتدای در یعنی هر
حضور و سرور ده اولمق ایو دکدر دوست دن مراد حد اور دلش نیال میازار
و ختم کن حافظه انوک کوکلی ناله ایله انجته و سوزکی ختم ایله ای حافظه که رشکاری جادیه
در کم آزار نیست زیرا ابدی قور تملق لک کسه می انجتمک لک در یعنی فضا به رضایه
کم آزاری بوکن کی محالدره سینه آزاری معناسنه در والایغا غیب رندان مکن
ای زاهد پاکیزه سرشت زندری یقیب ایله ای پاک خلقنوزا به که کن در آن
بر تو خواهند نوشت زیرا غیر بیک کناهی سنک او زره که باز مسکر لدر ولا زور
وا زره و زراخری من اگر نیم و کرد به نور و خور را باش بن اگر صالح و کریم سن
یوری کندک ایچون یعنی کند و تدار کده اول نه کسی آن در و عاقبت کار که گشت
هر یک که آئی بجز عاقبت کار که اکی مراد دنیا ده نه عمل اندی ایله آختره انک جو استی
کور و دیکدر نما امیدم مکن از سابقه لطف ازل لطف ازل سابقه سندن بنی
مایوس ایله تو پسی پرده چه دانی که که توبت و که زشت پرده ایدنده سن نه بیلور
که کیم خوب و کیم زشت در مراد بود که سن نه بیلور سن که اند تعالی نک قنده مقبول
و مراد دیکدر سن حاله نظر ایله ناله نظره ایله زیرا انده حاله ولور همه کس طالب باز
چه هشیار و چه مست دو کلی کسه طالب حق در مؤمن نه صالح نه فاسق نه هشیار دن
مراد مؤمن و صالح در مست دن مراد کافر و فاسق در همه جا خانه عشقت چه سجد
چه گشت دو کلی بر عشق خانه سی در مسجد نه گشت نه یعنی بو خصوصه ایکنک مابینده

بنال ایضا

نیم و زرد طره دوست اول یرده که دوستک طره سینه طوقنوب

سلسله رفتن طریق عیار است

بنام آن کس که از هنر عاریست

بنام آن کس که از هنر عاریست

فرق بود زیرا یکسند به بر تو عشق دارد که هر برسی کند و ایمنی او زره عبادت حق
مشغول در هم جوق واقع اولمش در جوق واقع اولو که عمری جوق زمان گذشت ده
کفر که بچو رنکن خدای عزوجل نک صفت جانانه مظهر و شوب نیچه زمان طاعت
اولن درن مقبول مقبول و مقرب اولمش در پس معلوم اولد بیکه بسی و کشت
و دو کلمی محل خانه عشق در من از خلوت تقوی بدرا قادم و بس تقوی بدرا آفتاب
و تقوی خلوتدن بهمان بن بن طشه دو شدم پد رم نیز بهشت ابد از دست بهشت
پد رم دخی ابدی جنتی الندن قودی یعنی ترک اندی سر تسلیم من و خشت در یکده
بیم تسلیم باشم و میخانه لربوسنک کرنگی یعنی بویته ترک انتم میخانه لردن دراد
مرشد کامل آستانه سی در غدی کرنگند خصم سخن کو سر و خشت مدعی اگر سوز فام تیه
اکه سر و خشت دی دراد بود که اکا امل ظاهر بزم سوز فزون دراد نه اید و کنی فهم انیم بیکه
همان کند و نک زلم فاسدی او زره قاله اکه دی باشکی خشته اور نکم ترکی ده دارد
باشکی طاشه اور در لربوسنک اکلدن نه کلور وینه قادر سن مصرع ثانیه اولن خشت کرنگ
معنا سده اولیوب حربه و کرز معنا سده اولمق اولی و روشن در نکم بوستانک
بویتنه واقع اولمش در بیت نزد تارک جنگ جوئی نکشت که خود و شر
رانه در هم سرشت باغ فردوس لطیفست و لیکن زنه تار باغ فردوس لطیف در
ولیکن زنه تار تا غنیمت شمری سایه بید و لب کشت تا غنیمت صایه سن
سو که سایه سنی و اکن کنار بی یعنی فر صیه فوت ایله طاعت او زره اول بر عمل
مکن زانکه در آن روز نازل عماد الیه ز اول نازل کونده توچه دانی قلم صنع
بنامت چه نوشت سن نه بیلوسن صنع قلمی سنک نامکه نه باز دی خاتقار روز
اجل کر کیف آری جامی ای حافظ اجل کوئی اگر بر جام اگر کتوره سن روز اجل دن
در خاتمه حیات در جام دن دراد کلام شهادت در یکسر زکوی خرابات برندت بهشت
بر و غردان سنی خرابات محله سندن جنته الیه رر کوی خرابات دن دراد خانقاه اولمق
روشن در کر شهادت بهشت نه می نیک تنها اگر طبعی نک بود و کلی ایسه که ظاهر
زهی ابو طبیعت در سر ششت بهشت نه می خوب سر ششت اگر خلقت نک بود و کلی ایسه که
سند و در زده می خوب خلقت نهاد و سر ششت بری بر نک معنا سده کلور رر

نکستین خاتمه

نکستین خاتمه

اول ایضا کنون که می و زرد از بوستان نسیم بهشت شمدی که بوستاندن جنت بی
یعنی وقت بهار در من و شراب فرج بخش و یار جور بهشت بن و فرج بخش شراب
و جور خلقتو محبوب که بولر با که کافی در بولردن غیری نه استنم شراب دن دراد عشق
یا ردن دراد مرشد در خلقت و اخلاق حمیده ده جور و ملک کبی پاک و لطیف در کد اجرا
نزد لایب سلطنت امر در کد ابو کون که بهار در بخون سلطنت لافنی اور میه که خیمه سایه
ابر و بزمیکه لب کشت ابر سایه سی چادری و اکن کنار ی بزم نور حق یری در یعنی کد
بو نک کی زمان طاعت ایده پادشاه وقت در که کسبه احتیاجی بود قدر چمن حکایت اید
میگوید چمن سان حاله ارد بهشت حکایتن ایدر یعنی اوره یاز آبی در در نه عاقلست که
تسبه خرب و نقد بهشت عاقل کد راول کسه که بو نک کی لطیف زمانه نسیم بی صانون
الهی و نقدی ترک اندی دراد زمان حالی غفلت ایدر کوروب زمان استقبال مغرور
اولوب عشق و طاعتدن بی بهره اولدی دیکدر ارد بهشت جلال شاه تاریخی او زره اوره
یاز آبی که وفاجوی ز دشمن که بر توی نه ده دشمن دن وفا اسد بر بر بر تو دیر مز چو
شمع صومعه آفریزی از چراغ کشت چونکه صومعه نک شمعین کشت چراغدن شعله لند در سنا
بو خود خلاف عادت در ایله بو بجه محال ای دشمن دن دخی و فاحال در بود و دخی
جائز در که چونکه ایمان شمعین کفر چراغدن شعله لند و ره سن یعنی شعله لند ر مک دراد ایدر
نکم بو حال ممکن دکلدر دشمن دن دخی و فاحال ممکن دکلدر بعضی شخ جور نه که واقع اولور تا
چو اولی در نه می عا رت دل کن که این جهان خرابات عشق الهی ایدر قلبی معمور ایدر زیرا بو غرب
جهان بر آن سرت که از خاکت مابست از خشت اول هوس او زره در که بزم خاکزدن
کرچه دوزخ یعنی عاقبت فنا مقرر در نمکن بنامه سیاهی ملامت من مست بن سنی کنه کار
ایله ملامت ایدر که نکست که تقدیر بر سرش چه نوشت کیم اکاه در که حکم الهی انک باشند
نه یازدی قدم در بزم در از زبنا زده حافظ حافظک جنازه سندن قدم در بزم طوطه که کرچه
غرق کن هست میرود بهر هست اگر چکن بهر غرقدر لیکن جنته کیدر بوسوز کند و نک پاک
اعتقاد و غفارت مغفرتنه اعتماد داند و کنه کوره در حکایت ایدر که خواجه حافظک
و فانی کوئی غریز لردن بر پنج کس نه نمازی ظنی مقرر اتشدر مکر آنکرا را سنده گران جانا
بزاره دار امیش کند و می نمازه کند و کند غیری اول غریزری منع انک طریقی ایله بعضی

نکستین خاتمه

نکستین خاتمه

نکستین خاتمه

نکستین خاتمه

نکستین خاتمه

سوز و میلش اتفاقا اول محله دیوان حافظ حاضر بولنش اول منکره اینست که کل بواندن
 بر تفرات ایله اول که تفرات اندکده بوسابق مخلص جتی کلش **وله ایضا** بزوای زاهد
 و دعوت مکنم سوی بهشت یوری ای زاهدنی جنت جانبد دعوت ایلمه که خدا در
 ازل از اهل بهشت بهشت زیر احق تعالی حضرتی از لده بنی جنت اهلندن خلق
 ایلمدی اصلا سا که احتیاج بوقدر بعض نسخ ده نسرشت واقع اولور نون نافیله
 اول وقتن معنی بویله اولور یوری ای زاهدنی جنت جانبد دعوت ایلمه زیرا خدا حضرتی
 روز از لده بنی جنت اهلندن خلق ایلمدی بلکه عشاق زره سندن خلق ایلمدی ای
 زاهد اگر طریق عشقه ارشاد اتمکه قادر ایست فیهما والانی ترک ایدوب کند و تدارک
 اوزره اول خواجه حافظ بویله اشارت ایدر که عاشق صادق اولدر که انک میلی
 همان خدایه اوله غیره اولیه زیرا دنیا و آخرت اهل اند اوزره حرام در یکت جواز خرم
 هستی نتواند برداشت وجود فرمندن برابر حاصل اتمکه قادر اولر نه که در کوی
 فنا در ره حق دایه نکند هر یککه فنا محله سنده حق بولنه دانه اگدی مراد بونده هر یککه
 دنیا ده عشق و طاعت سنی امدی عقبی ده مرتبه و ثواب بولمدی تو و تسبیح و مصلی و زهد
 و ورع سن و تسبیح و سجاده و زهد و تقوی بولی یعنی بولر سکا من و میخانه و ناقوس
 و زهد ویر و کشت بن و میخانه و ناقوس و دیر و کشت بولی یعنی بولری اکامیخانه دن
 مراد خانقاه عشق در ناقوس دن مراد مرشد در که مدیک شوق و ذوق و جوش و خودش
 و قدری منبه و مبین در نکم عنزل اولده جری مرشد تشبیه اتمشد در کشت دن
 مراد عالم لاهوت در نکم تصوف رساله لنده مسطور در منتقم از می مکن ای صوفی صانع
 که حکیم ای عشق دن صافی ولی بهره صوفی بنی می ن منع ایلمه زیرا الله تعالی حضرتی در اول
لیست مارپی ب سرت از لده بزم طینتری صافی می ایلمه بوغدی یعنی روز از لده بزم
 حکیم صافی عشقه محرم اولمشد ز صوفی صافی بهشتی بنود زانکه چومن عشق صافی اولمشد
 جنت لو اولر زیر انجلین خرقه در میکده مادر کرد و باده نهشت میخانه رده خرقه سنی باده
 رجه نه قوم ای مراد عشقه کوشش امدی دیکدر لذت از عیش و بهشت و لب حورش
 بنود جنت عیشندن و حور لبندن اول کسبه لذت و منصب اولماز حورش ده اولن
 ضمیر غریب مصرع نمایی ده اولن هر که به راجعه راضی قبل الکر طریقه قبله ترک کرد ایدر

سینتی حاضر

و در کشت بن و میخانه و ناقوس و دیر و کشت بولی

لیست مارپی ب سرت

از لده بزم طینتری

ضمیر غریب مصرع نمایی

از دست بهشت هر اول که کند و دلدار کنت دامننی الدن قودی یعنی هر که
 اللهک طاعت و فرمانده اولیه عقیده اکاسعاد و حضور بوقدر حافظ الطف
 حق از با تو عنایت دارد ای حافظ حقی لطیف اگر سا که عنایت طوته باش فارغ
 رخسم و درخ و ایدن ز بهشت و درخ غمندن فارغ و جنت دن ایمن اول
وله ایضا ای نسیم بحر اتمکه یار کجاست ای نسیم بحر یارک آرام ایدر جک یری قنده
 منزله عیش کشش عیار کجاست اول عیار عاشق کشش هک منزله قنده در
 نسیم بحر دن مراد فیض الهی در یار دن و مراد محبوب حقیقی ایدر کن اشعار ایدر
 عیار لغنی کسبه یوز کوسر مددی در که چه حق تعالی حضرتی مکاندن منزله در مراد همان
 خدایه وصول طلب ایلمک در و بوجالت زیاده صعوبت اوزره اولدغن اشعار
 ایچون نسیم بحر دن استفسار ایدر شب تارست و ره وادی ایمن در پیش قوه کو
 کجه در وادی ایمن بولی اوکدر در شب تاددن مراد دنیا در وادی ایمن دن مراد جناب
 قدس ز آتش طور کجا موعده دیدار کجاست طور آتش قنده **وله ایضا** موعده قنده در
 آتش طور دن مراد نور خدایک ظهور و تجلیسی در دنیا ده موعده اسم مکان در اندن
 مراد قیامت در که دیدار اند اولور نمر که آند بجهان نقش خرابیه دارد سر مکه جهان
 کلدی خرابی نقشنی طور یعنی فنا بولور در خرابات پیر سید که هشیار کجاست صومر کوه
 میخانه ده ایق قنده در یعنی میخانه ده هشیار اولمد و فی کبی جهان کلندر دن بر فرد باقی قائل
 هر شیر موی مراد با تو میزان کارست بنم هر قیلم او جنگ سنگ ایلمه بجه یکت ایشی
 دارد در یعنی هر قیلم که باشه محبت اتمشد تا کجا بیم و ملامت کر بیکار کجاست
 بز قنده ایز و ملامتک ثانییری یوق ملا متجی قنده در مراد ملامت ایلمه عشق اولمدغن
 بیان در آنکست احل اشارت که اشارت دانه ایل اشارت اول که در که
 اشارت بیلد نکته است بسی محرم اسرار کجاست نکته لچوقدر اما محرم اسرار قنده در که
 بوسر لری فهم ایدر عقل دیوانه شد آن سلسله مشکین کو عقل دیوانه اولدی اول مشکین
 در خیر قنی جنون عقل دن مراد عشق الهی ن غیر یی میل تمسجی در که چاره اسرار الهیه ایلمه
 بند ایلمکدر سلسله مشکین دن مراد اسرار الهیه در ذل زما کوشه گرفت ابروی دلدار
 کجاست دل بزدن کوشه طوتدی دلدار کت ابروی قنده در یعنی دل لایق اولان کوشه

بزم بهشت

از لده بزم طینتری

ضمیر غریب مصرع نمایی

لیست مارپی ب سرت

از لده بزم طینتری

دلدارک ابروی در که بوندن مراد زیاده فزونی در دلداردن مراد محبوب حقیقی در گونه
 گرفت فراغت اندی معناسنه در نیاده و مطرب و کلن جمله مہیاست ولی باده
 باده و مطرب و کلن جمله حاضر در آنما محبتش بی یار مہیا نشود یار کجاست یار سرکش
 مہیا اولی یار قندہ در مراد بود کہ اسباب طاعتک حصولی آسان در صعوبت ہمان
 جانان از لکت وصالندہ در حافظ از یاد و خزان در چہن دہر حج آی حافظ زمانہ بہ
 جہنندہ یاد خزانہ انجمنہ فکر معقول بقول کلنی خار کجاست معقول فکر بے خار
 کل قندہ در یعنی قندہ وار در **ولای** ایضاً قلمی کہ ابروی شوخ تو در کمان انداخت شول
 بوکلمی کہ سنک شوقا شک کمانہ اندی یعنی قودی بقصد خون من زار نا توان انداخت
 بن نا توان زارک ہلاکی قصد نہ اندی مراد ہلاک انکدن اوتری اور و کی بوشد کہ
 شراب خوردہ و خوی کردہ کر شدی بچمن شراب انجمنہ و در مثلہ جہنہ قہر کندک کاب
 روی تو آتش در ارغوان انداخت کہ سنک بوز لک لطافتی ارغوانہ آتش اندی
 آتش من مراد انک **حیثی** در آب بوندہ لطافت معناسنہ در آب معناسنہ اولند
 محل آبی در ہیک کرشمہ کہ زکسن بخود فروشی کرد زکس کہ خود فروشی ایلہ بر کرشمہ
 و شیوہ ایلدی قریب چشم نو صد قندہ در جہان انداخت اول شیوہ بسی ایلہ یعنی کہ
 رغاسنک چشمک فزینی جہانہ یوز قندہ اندی بیک دہ اولن یا اسبیتیک معناسنہ
 مصرع ثانی بر قید اولندی سہولت معنی ایچون ز شرم انکہ بروی تو لبش کردہ
 اول نجالت دن کہ سنی سنک بوز کہ نسبت اندیل نسبت دہ اولن ضمیر غایب مصرع ثانی
 اولن سمن لفظنہ راجعہ راضا ر قبل اند کر طریقی اوزرہ سمن بدست صبا خاک
 در دلمان انداخت سمن صبا الی ایلہ اغزنہ خاک اندی مراد قصور نہ اقراف اندی
 دیکدر خاک در دلمان انداخت قصور نہ اقراف اندی معناسنہ استعمال
 اولنور بنفشہ طرہ مغلول خود کردہ میزد بنفشہ کند و نک اور لبش طرہ سندرہ اور
 یعنی تزیین ایدر ایلدی کردہ میزد بونک کبی محکمدہ بوند کور معناسنہ استعمال اولنور
 صبا حکایت زلف تو در میان انداخت صبا سنک زلفک حکایت اور تانی
 یعنی صبا سنک زلفکی بنفشہ قندہ و صف ایلدی تاکہ بنفشہ کند و طرہ سنک قصور نہ
 بلوب شرمندہ اولہ من از و رع می و مطرب ندید می ترین پیش بن تقوی دن

معنی باده و مطرب
 و کلن جمله مہیاست

معنی باده و مطرب

معنی باده و مطرب

معنی باده و مطرب

معنی باده و مطرب

یعنی

یعنی منفی اولد و غمدن بوندن اول می و مطرب کور مردم ایدم ہوای مہیچک نم باین
 و آن انداخت مہیچک لکت محبتی بنی بوکہ واکہ اندی مراد بود کہ بن عاشق اولون
 اول عشق و مرشد نہ اید و کن بلز ایدم طالب عشق اولن مرید لکت شوقی بنی عشق
 و مرشدہ اید شد زدی کتب باب کی لعل خرقدہ میثوبیم شمدی می لعل ایلہ خرقدہ
 یوز یعنی مستغرق عشق می دن مراد عشق در خرقدہ دن مراد بدن در نصیبہ ازل از خود
 نمی تو ای انداخت ازل دہ نصیب اولن سنہ بی کند و فردن نفع ایکل ممکن دکلہ
 نبودر نک دو عالم کہ نقش الفت بود ایکی عالم زکی یوق ایدی کہ آشنایق نقشی وار
 ایدی زمانہ طسح محبت نہ این زمان انداخت زمانہ محبت تملنی بوزمان اندی
 بلکہ ازلی در طرح بوندہ تمل معناسنہ در بعض محلہ رسم معناسنہ کلور بہ بزمکامہ چمن
 دوش مست بکند ششم چمن مجلسی برینہ دون کجہ مست او غرام چو از دلمان توام
 غنچہ در کمان انداخت چونکہ سنک دناکدن غنچہ سبت کمانہ اندی مراد بود کہ باکہ خاطر
 اولدیکہ غنچہ نک سنک دناکدہ مسابہتی اولہ مست ایکن واروب **بمانظ** ایدم کوردم کہ
 اصلا مناسبت یوقدر نمکرت بش حافظ درین خواستہ بود مکر حافظ فتح باب وصول
 مراد بو خواستہ دہ ایدی کہ بخشش از لش در می معان انداخت کہ ازل بخششی اتی
 مغرہ اندی یعنی لطف اتی آبی عشقہ سوق اندی جہان کجام من اکنون شود کہ دوزخ
 جہان شمدی بنم مراد ایلہ اولور کہ زمانک دوری ترابہ بندکی خواجہ جہان انداخت
 بنی خواجہ جہانک قولغہ اندی بعض نسخ دہ خواجہ زمان واقع اولش در **ولای** بکوی
 میکدہ ہر سالکی کہ رہ داشت میخانہ محلہ سنہ ہر سالک کہ بول بیلدی یعنی واصل اولدی
 ذری دگر زدن اندیشہ نہ داشت بر غیر قیو قفنی نامعقول فکر ایلدی مراد ہر نگہ واصل
 حق اولدی ماسوایی زک اندی دیکدر بر آستانہ میخانہ ہر کہ یافت رہی میخانہ نک آستانہ
 اوزرہ ہر نگہ بر بول بولدی رفیق جام می اسرار خانقہ داشت جام میک فیضدن خانقہ
 سرانی بیدی مراد ہر نگہ شراب عشق نوش ایلدی خانقہ ہر ریاضتہ حاصل اولن اسرار اکابر
 منکشف اولدی دیکدر زمانہ **اسرار** شمدی مراد ہر کجی زمانہ رنک تاجنی شول کس دن
 غیر یہ ویرمدی رنک دن مراد ولایت در کہ سر فرازی عالم درین کلمہ داشت
 کہ عالمک سر فرازی یعنی ہر کجہ مرتبہ ولایتک رفعت و قدر دہ

معنی باده و مطرب

معنی باده و مطرب

معنی باده و مطرب

اولدغن هم ایلدی جام عشق اکه صولمادی ورا بی طاعت دیوانخان زمان مطلب دیوانه
 ی اعتدن غیری بزدن طلب ایلدی دیوانه لردن مراد مجذوب و بلر که طاعتی شریعت
 و طریقت دن صکره در تبه حقیقت ایر شوب مو تو اقبل ان مو تو ابله عامل اولوب وجود
 فانی لرئی فانی و محوایدوب بقا بعد الفنا سبجه بقا سرمد بولشدر که شیخ مدد هب
 عاقلی کنه دانست زیرا بزم مد همیشی عاقلن کنه بیلدی مذهب دن دراد مذهب
 عشق در شیخ دن دراد مرشد در عاقلن مراد عجب و وجود در هر امله را بر حق عالم
 رخص ساقی خواند مراد اول کسه که یکی عالمک رازینه ساغرک خطنده اوقدی خط ساغر
 مراد شراب در که بوند عشق الهی دراد در نیکم بو معنی حسن دهلوی نکت بوینده واقع
 اولشد **ربیت** خط ساغر کی است بگرفتست دل من از کتابت اشعار زمره
 جام جم از نقش خاک ره دانست جام هکت رفر لری بول طراغی نقشندن بیلدی
 مراد بود که هر گکه یکی عالمک رازینه وسیله عشقه بلدی جام جم که بر شهور جامک
 اسمیدر که حسانده رفر کورینور ایدی اول رفر لری بول طراغی نقشندن بیلدی که
 اصلا انک قنده بر شنی و کلد در حاصل معنی بود که حاک ره ده اولن نقوش نجفی اعتبار
 جام هکت رفر لری دخی انک قنده ایلدینه اعتبار در دلم ز کرس ساقی امان نخواست بیان
 دلم ساقی نکت جشمندن جاننه امان استمدی چرا که شیوه آن ترک دل سیه دانست
 پنچون زیرا اول سیه دل ترک سیه سنی بیلدی که امان ویر میسر در ترک دل سیه دن
 مراد بوند چشم ساقی در ساقی و کلد در مصراع اولده ز کرس عبارتی ایل ذکر اولمشدر
 دل سیه اولسی بیک اعتباری ایلد و بی امان اولد و غی مناسبدر زیر امشد مدین
 اخلاف ذمیر سنی افنا انکده اصلا ترخم انز ساقی دن مراد مرشد در زجور کوکب طالع
 سحر کمان چشم طالع کوکبک جو رندن سحر و قتلنده چشم جهان کربست که **ما حید**
 دید و نه دانست انجلیین اغلیدی که زمره کوردی و آی بیلدی مراد بر خلقندن غیره
 کوکب خلقی دخی بلدی دیکدر خوش آن نقش که لب جام و روی ساقی را تحسین اولن
 حاکم کن رنی و ساقی نکت یوزنی بلال کیشه و ماه جاره دانست بر کچه لک بلال
 اولن کچه لک آی بیلدی بلال لب جامه و ماه جاره روی ساقی بکوره در لفت و نشر
 مرتب طریقی ایلد حدیث حافظ و ساغر کشیدش بنه آن حافظ سوزی و انک نه سبجه

عاشق و معشوقه

در بیان عشق

در بیان عشق

ساغر جکسی یعنی حافظانی و انک نهانی عشقه سنی اتسی چه جای محبت و محنه بادش
 دانست نه محبت و صوباشی بریدر پادشاه بیلدی مراد حق تعالی حضرتی اولمق روشن
 و کند و پادشاهی اولمق دخی ممکن ممکن در میان طریقی ایلد مدح اتش اولد بلند مرتبه شاهی
 که نه رواقی سپهر بلند مرتبه لوبر پادشاه در که فلک طغوز جبار طاقی نمونه زخم طاق
 بار که دانست بار کاهی ممکن اگر سندن بر نمونه بیلدی دانست لفظنک فاعلی شاه در
 فلک **دکدر** **دله ایضا** سینه ام بر آتش دل در غم جانانه بسوخت بنم سینم دل آتشندن
 جانانه نکت غنمه باندی آتشی بود درین خانه که کاشانه بسوخت بوخنده بر آتش ارایدی که
 کاشانه دخی باندی خانه دن مراد کوکل در کاشانه دن مراد جسی در غم از واسطه دوری
 در لبر کد اخت جسم دیکر اراقلغی سیندن ایدی جانم از آتش مهر رخ جانانه بسوخت
 جانم جانانه نکت یوزی مجتنبک آتشندن باندی مهر بونده محبت معنا سندن غیر آفتاب
 معنا سنا اولمق دخی روشن در اول وقت معنی بول اولور جانانه نکت آفتاب کی یوزنک
 آتشندن جانم باندی سر که زنجیر سر زلف بر تی رویی دید مر کیمکه چری یوزلونک زنجیر
 بجز سر زلفی کوردی دل سود از ده اش بر من دیوانه بسوخت انک سودایی کوکلی من
 دیوانه نکت اوزرنه باندی یعنی با که ترخم اتدی سوز دل بین که زبس آتش ششم بو شمع
 قلبک حرارتی کور که کوزم باشی آتشک یعنی حار تنک کثرتندن شمعک کوکلی ووش
 بر من ز سر کبر پر دانه بسوخت دون کچه بنم اوزر مد محبت اوجندن پروانه کی باندی
 پروانه بونده عاشق شمع اولن کلکک معنا سنده در چراغ معنا سنی ایهام انک طریقی ایلد
 زیرا پروانه چراغ معنا سنده دخی کلور آشنایی نه غربت که دلسوز مست عجب
 دکدر بر آشناکه بنم دلسوزم در یعنی بر آشناکه ترخم ایلد چون من از خویش بر غم
 دل بیکانه بسوخت چونکه بن کند مدن کدم بیکانه نکت کوکلی باندی یعنی بیکانه دخی با که
 ترخم ایدر خرقه زهد مر آب خرابات ببرد بنم زهدم خرقه سنی آب خرابات الهی مراد
 عشق بنی زهد مرتبه سندن خلاص ایلدی دیکدر مراد عشق الهی بنی عقل معاش طریقی ایلد
 بری ایلدی دیکدر چون پیاله دلم از توبه که کدم بشکست توبه دن یعنی شول توبه
 که ایلدم کوکلم آن پیاله کی صدی از بونده بیانیه معنا سنده در بودجه دخی جائز در
 توبه دن که ایلدم کوکلم پیاله کی صدی مراد توبه اند و کدن قلم شکست

در بیان عشق

در بیان عشق

در بیان عشق

در بیان عشق

و پیریشان اولدی دیکدر بچو بلده جگر می می و بیانه بسوخت می و بیانه ستر جگر
 باده کبی یاندی باده شراکت پنجه سینه دیر ر تا جگر کم کن و باز اگر مراحم چشم کو یکدن
 ایلد بر دوستی بینده خصومت واقع اولمش صلح اتمک ایچون که خطاب ایلد
 ایدر باجوالی از یعنی ترک ایلد و کر و کل زیر بزم کوزم یکی ما جرادن مراد دوستی ایلد
 مابینده واقع اولان خصومت سوز لر در کم بونک کی محل لرده عدم صرف معانیه
 استعمال و نور خرقه از سر بر آرد و بشکرانه بسوخت خرقه سنی باستعمال
 چقاردی و سنک قد و مک شکرانه سینه یقیدی بونده مرد چشمک خرقه سندن
 خوابد ر کویا دوستنه ایدر چشم خوانی ترک ایدوب سنک قد و مک تمام منتظر
 و حالکه زیاده مختدر در عجم ده عادتد بر کسبه منصب ویرسه اوستنده لب سنی بیا
 و یکی لباس کیر ایش کویا در دم چشمک خرقه سی اول خواب ایدی دوستک ملاقاتیه
 منصب منزله سینه تنزیل اولمش ایلد که در دم چشم اندن متمتع اولدی خواب خرقه سنی
 چقاروب یا قدی پذیرار جابه سنی کیدی یا فحق کن بیدر ترک افسانه کوجو حافظ
 می نوش دمی ای حافظ افسانه تی ترک ایلد و بر دم می ایچ بکو ترک ایلد استعمال
 اولسه کن معناسنه اولور گفت ترک ایلد استعمال اولسه که در معناسنه اولور
 باقیسی بونله قیاس اولد که تخفیم شب و شمع با فانه بسوخت که کچه اویومدی و شمع
 آورد و صاورد ایلد یاندی یعنی عمر می هوا و هو سه صرف ایلدک اصلا عشق و عبادت
 سعی اتمک می دن مراد عشق در شب دن مراد دنیا در شمع دن مراد عمر در مراد
 کند و سینه خطاب طریقی ایلد غیر نصیحت در **اوله ابقا** عارف از بر توی راز نهانی
 دانست عارف بامد عشق الی بر توندن راز نهانی بلدی گوهر هر کس ازین لعل
 توانی دانست هر کسک ذاتی بولعل دن بکجه قادر سن مراد بودر که اگر سن دخی
 عشق الی تحصیل ایلد سن انک سببی ایلد هر کسک ماهیتنی عارف بامدی ادر اک
 انکه قادر اولور سن بو مذکور بیت ده صنعت التفات واردر غیبت دن خطاب
 قدر مجموع کل مرع سحر داند و بس کل مجموع سنک قدر سینه ایچ بلبل زیر انچه کوه
 اندن چقار مشق بولشد که نه هر کوه و سینه خواند معانی دانست زیرا هر کسکه ایدر و فای
 او قدی معانی بلدی نه لفظی دانست لفظه معروف در مراد بودر که کل مجموع سنک قدر

نارنگ

نارنگ

نارنگ

نارنگ

ایچ

ایچ بلبل بلدی کی بی فیض و وصال قدر سینه دخی طریق عشق سلوک ایدوب نیچر کوه نام
 بسط و نیچر کوه عالم فیضه دوشن ساکت بلور غرضه کردم دو جهان بر دل کار افتاده
 کار افتاده کو کلر ایچ جهانی عرض ایلد کار افتاده باشند ایش و احوال کورمش کسدر
 بجز از عشق تو بایه همه فایه دانست سنک عشقی باقی و سنک عشق کن غیر باقی
 نه وار سه دو کلی سنی فانی بلدی **بیت** افسون دل افسانه عشقت و کره باقی بحالت
 که فوسحت و فسانه بیت سابق ده و بوبیت ده اولن خطاب خدا یه در سنک
 و کلر کند ازین نظر لعل و حقیق سنک و کلی نظر بمتندن لعل و حقیق ایلر هر که قدر
 باد باقی دانست هر کسکه بمنه منسوب اولن بادرک نفسی قدر سینه بلدی اصل بوندن
 مراد و بس قونی حضرتی در که حبیب اکرم حضرتی انک حقیقه اتی لاجدر روح الرحمن من
 قبل **المن** بومرشد در لیک بوند اولیا مراد در حاصل معنی بودر هر کسکه اولیا انک نفسی
 قدر سنی بلدی و انک خدمت اختیار ایلدی عاقبت اول نفس خدمت سببی اید عشق
 الی دن مستفیض اولو سنک و کلر مثابه سنده مقیم اولن کسکه لعل و حقیق طبقه سنده
 ایرشد ر یعنی انکه قادر اولور آن شد اکون که رافسوس عوام اندیشم اول کندی شدی
 که عوامک طعن و تمسخر دن خوف ایدم محتسب نیز درین عیش نهانی دانست محتسب
 دخی بو عیش نهانی ده اولن حالی بلدی مراد بودر که صورت مجازی ده اولن اشعار
 واقع اولن کلمات حقایق و اسرار اید و کنی محتسب بلدی ایلد صوب باطنی و عوام دن
 خوف قائم بیکه تفاقله هجوم ایدوب با که بر ضرر ایرشد و ره رای که از دفتر عقل آیت
آموزی ای کسکه عقل معاش کنا بدن عشق آیتنی او کر نک استر سن آموزی ده
 ارادت معناسی مقدرا و لعل اوزره شرح اولندی زیرا آنست معنی راست اولماز
 شکم بو ستانک بو بیتند معنی ارادت لازم در **بیت** در هر چه باشد مراد ادت خوری
 ز دوران بسنی مرادی بری **رسم** این نکته تحقیق ندانی دانست تور فرم بونکته یه
 که مراد عشق الی در تحقیقه بلکی بلیمه سن یعنی بکجه قادر اولیمه سن مراد ثمره عقل معاش
 اولن عجب و انانیت ایلد عشق الی نک حصولی میسترا و لماز دیکدر می بیا و کره نازد
 کل باج جهان می کنور یعنی عشق و طاعته جالش زیر اجهان باغ نک کللی ایلد فخر ایلد
 هر که عازر کنی با و خرائی دانست هر کسکه خزان یلنک نیما حبلغنی بیلدیه

نارنگ

نارنگ

نارنگ

نارنگ

نارنگ

دلبر آسایش مصلحت و وقت مدید و لبر بزم آسایشی شد که وقت مصلحت
 کورمدی بلکه بروقت دخی تاخیر اندی یعنی در شد کامل حکم ایصال فیض ده تاخیر اختیار
 اندی و در نه از جانب مادل کمرانی داشت یوشه بزم جانمزدن اولن انتظار
 و میلهزی بیلدی حافظ این کوهر منظوم که از طبع انیکت حافظ بو منظوم کوهری
 مراد شعری در طبعندن ظهوره کتوری یعنی زاده طبعی در اثر تربیت آصف ثانی
 داشت آصف ثانی نک تربیتش اثری بیلدی یعنی بو غزلت ظهوره و ظهورک
 اتفاق سبب اولدی وله ایضا خست با اتفاق ملاحت جهان گرفت سنگ
 حسنگ ملاحت اتفاق ایله جهانی طوتدی آری با اتفاق جهان می توان گرفت
 بی اتفاق جهانی طوتیق ممکن در خطاب مرشد در افشای راز خلوتیان خواست
 کرد شمع شمع خلوتیکرک رازی افشا ایلمک استدی شکر خدا که ترش در زبان
 گرفت خدایه شکر اولسون که انک کوکلک سرتی زباننده طوتدی مراد آتش عشق
 زبانی یاقدی سولطدی و بیکدر می خواست کل که دم زند از رنگ و بوی دوست
 کل استدی یارک رنگ و بویدن سوز سولطیه یعنی کند و سنی دوست تشبیه ایده
 از غیرتش صبا نفس اندر دمان گرفت غیرندن صبا انک اغرنده طوتدی یعنی
 سولطدی زین آتش نهفته که در سینه است بو مخفی آتشندن که بنم سینده در
 مراد عشق در خورشید شعله ایست که در آسمان گرفت خورشید بر شعله در که آسمان
 طوتدی یعنی نمانده ظاهر اولدی آسوده بر کنار جوهر کار می شدم کنار و بر کار کی آسوده
 اولدم دوران بو نقطه عاقبت در میان گرفت دوران عاقبت بی نقطه کبیه اورتاده
 طوتدی آن روز شوق ساغر می فرستم بسوخت می ساغر نک شوقی اول کون بنم خونی
 یاقدی کاتش ز عکس عارض ساقی دران گرفت که ساقی نک عارضی عکسندن
 اول ساغده آتش طوتدی یعنی اثری واقع اولدی خواهتم شدن بکوی مغان
 استین نشان مغار حله سینه بیکرک نک استرم بوسوز استیجال دن
 سنایت در زین قنبا که دامن آفر زمان گرفت بو فتنه لردن که آفر زمان انک طوتدی
 یعنی ظاهر اولدی می خور که هر که آخر کار جهان بدید شراب ایج زیرا هر یکجه جهان
 ایشک عاقبتی یعنی فنا سنی کوردی می خور عشقه سنی ایله دیکدر از غم سبک

در این کلام

در این کلام

در این کلام

در این کلام

در این کلام

برآمد و رطل کران گرفت غم دن بی کدی و آفر رطل طوتدی یعنی دنیا سودا سی غمندن
 فارغ اولوب عشقه سنی اندی رطل کران دن مراد عشقه زیاده کوشش رطل لغت
 نصف من معناسه در من بمن معناسه در بر برک کل بخون شقایق نوشته اند
 کل پیرا غی اوزره شقایق قانی ایله یازمشد در بو ادعائی در کاکمس که بخت شد
 جوی ارغوان گرفت که اول مک که سلوک ده بخت اولدی ارغوان کی می طوتدی یعنی
 نوش جوی می دن مراد عشق آتی در می ده بجام زر که صبح صبحیان جام زر ایله
 می و بر زرا صبح و فتنه شراب نوش ایله بیکرک صبحی چون پادشاه به تیغ زلفش
 جهان گرفت جهانی طوتدی پادشاه زرافشان تیغله جهانی طوتدی کی صبح
 صبح و فتنه ایچکن شراب در اما بونع عشق مراد در صبحیان دن مراد اولیا
 اند در که بحر خیز لور حافظ جواب لطف رظم تو بیچکه ای حافظ چونک سنگ
 نهمکن آب لطافت طر حاسد چگونه نکته تواند بران گرفت حاسد آنک اوزره
 نکته طوتدی بخت قادر اولور نکته بونع عیب معناسه در قرص نک که فتنه جود عالم
 او قناد فرصت کوزت غافل اوله زیرا چون عالم فتنه دوشدی یعنی پیدا اولدی
 حافظ بجام می رود و از چشم کران گرفت حافظ کند و سنی جام میله اوردی و غمندن
 کنار طوتدی مراد عشق و عبادت مشغول اولدی دیکدر بعضی که مصراع ثانی نک
 معناسنی بویه و بر اما اول اولی در بو معنی اعتباری اوزره جام می لفظه مضاف
 اولم حافظ جامه شراب ایچدی و غمندن کنار طوتدی وله ایضا ساقی بیا که یار نرج
 پرده بر گرفت ای ساقی کل که یار بوزندن پرده رفع اندی کار چراغ خلوتیان
 باز در گرفت خلوتیکرک چراغی ایشی کیر و طوتدی مراد جانان ازل عرض جمال نک
 خلوتی اولدی چراغ محتاج ایلمدی دیکدر ساقی دن مراد مرشد در ین بودیوانع
 بو معنای مشعر بر میت واقع اولمشد ربیت کو شمع مبارک در ین شمع که امشب
 در مجلس ماه رخ دوست تمامست آن شمع سر گرفته در چهره بر فروخت اول
 عشق قندن فراغت ایشی دیکر و عرض جمال اندی چهره بر افروخت عرض جمال اندی
 دیکدر سر گرفته شمع نسبت زیاده خوب واقع اولمشد و ین پیر ساخورده جوانی
 ز سر گرفت و بو باشلو پیرانک جمالی شوقندن جوانمغنی باشند طوتدی مراد شاهه جانم

در این کلام

در این کلام

در این کلام

حاصل اولی شوق و جالین اشعار و آن عشوه که عشق که تقوی زره برکت اول
 شیوه بی ایلدی و عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی
 برینجه سرری فهم انک ایلد تقوی ترک ایدوب راه عشق سالک اولدی و یکدر
 بود و بدخی جائز در عشق فک بعض افعالی اهل تقوی غافل ایلدی که انکرت حقیقه نامعقول
 طعن اندیکر که بنجه سنک بلکه فتوی ویر دیر بعض دیوانه بوبیکت مصراع اولی بویله
 واقع اولمشدر آن جلوه کردیار که معنی زره برکت بونک دخی معنی که در
 و آن لطف کرد دوست که دشمن حذر گرفت و اول لطیف ایلدی دوست که دشمن
 حذر طوتدی دوست دن در ادخای عز و جل در دشمندن در اد شیطان اولی روشنی
 ز نهرا زین عبادت شیرین و در لغوب ز نهرا سنک بوشیرین و در لغوب سوزکدن
 کوئی که بسته تو سخن در شکر گرفت ویرسن که سنک و انک سوزنی شکرده طوتدی
 در اد عشاقی الدامق ایچون ظاهرا شیرین و لطیف سولیکت دیکدر بومعنایه کوره
 خطاب جانانه در بویله ده بومعنی دخی لطیف در بوا اعتبار اوزره حافظ کند و سنده
 خطاب ایدوب ایدر ز نهرا بوا اسرار الهیه ایلد آمیخته اولمش شیرین و در لغوب شوکدن
 که ناله فاش انیمه سن کویا سنک و انک سوزنی شکرده طوتدی یعنی شکره بانوری
 که بویله شیرین و لطیف در حقیقت ده سوزنی شکره تشبیه امش اولور بارغی که خاطره
 خسته کرده بود شول غم بوی که بزم خاطر می مجروح ایش ایدی عیسی می خدا بر فتاد
 و بر گرفت حق تقاضا حضرت عیسی نفس کوندردی و اول غم بونکی قالدردی غم دن
 در اد غم وصال اولی در عیسی نفس دن در اد شد در که وصاله و سید اولوب آفی غدن
 خلاص ایلدی غم دن در اد غم دنیا اولی اقبال در بوقدیر اوزره معنی بویله اولور در شد
 عشق الهی ایلد قلبدن دنیا مجتبی و غمی کیدردی هر سر و قد که برده و خورشین میفرقت
 هر سر و قد محبوب که ماه و آفتاب اوزره حسن صا زدی چون نور آمدی بی کاری در گرفت
 چونکه سن کلکت هر رسی بر فیری ایش آردنی طوتدی یعنی دعوی دن فراغت اندیکر
 بوندن در اد شدی در که سایر مرشد را انک قنده ارشاد دعوی سن انکه قادر
 اولدی زین قصه هفت کبند افلاک بر صداست بوقصه دن افلاک بدی
 غمیه سی بر صد در قصه دن در اد بوند سوز در تنگ مصراع ثانی آینه مبین در

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

کونه نظر بین که سخن مختصر گرفت کونه نظری کور که سوزی مختصر طوتدی حال بوی سوزدن
 لطیف برکت بوقدر زره اذن سکر یک عالم سوزدن ظهور بولمشدر که کن در و انک
 زمینه سوزنازل اولمشدر و انک جو انانیدن امتیازی سوز ایلد در حافظ توان
 دعا که زاموخی که تحت ای حافظ سن بود عیانی کیدن او کدنک ایل تحت تعویذ کرد
 شعر او بر کرد سنک سوکی جلیل ایلدی و التونه قبلدی بوسوز دیوانه کوره در که لطیف
 خطبه بوزوب جدول و لوحه سنی و جلدی التونه زین اندر در خصوص صانع اول زیبا
 جلدی که حافظک بوسوز نه تمام موافق در تعویذ دن در اد جلیل کی با لری کتور و کلری در
 تعویذ ذال معجز ایلد در لیکن غبم دال مملکه ایلد و قورر و اول ایضا جلیل برکت کلی خوش رنگ
 در منقار داشت بر لب لطیف رنگو بر کل پراغنی بوزنده یعنی اغرض طوتدی و اندر آن
 برکت و نوا خوش ناله های زار داشت و اول ذوق و رفاهیت ده که در اد کلک و صافی
 خوش زار و ناله طوتدی گفتش در عین و صیل این ناله و فریاد چیست اول لبلیه ایدم عین
 و صله بوناله و فریاد نذر گرفت مار شیوه معشوق در این کار است بیل کالسان
 حاله جواب ویروب ایدی معشوقک شیوه می بزی بوا ایشده طوتدی بوندن در اد بود
 هر یکک که قرنی حقه زیاده اولد انک در د و محنتی زیاده اولور بونود معلوم در که حبیب ارم
 صلی الله علیه و سلم صاحب تاج لعلک و قیای لوانک لوانک لما خلقت الافلاک ایکن کجه ایلد
 نازده ایاق چوق طور مقدر مبارک ایاقلری نیچه ششمش ایدی هم کفره النذن نیچه بلار
 کورمش ایدی و تنگ حبیب ارم بیور مشدر انشد الناس بلای الانبیاء غم الادبیا غم
 الامثل فالامثل یا اگر کشتست با ما نیست جانی اعراض یا اگر بزم او نور مدی اید
 اعراض اری دکلدر پادشاه کا در است از کدایان عار داشت کا درن و عالی جناب
 پادشاه ایدی کوالدن عار طوتدی در اد حقک صفت استغناس بیان در که جمیع
 عالم انک کداسی در در می کیدر دنیا زونا زما با شین دوست بزم ناز و نیاز در دینک
 سنه تاثیر اتمز خرم آن کز ناز زینان تحت بر خور دار داشت خرم اول که کز نازین اید
 قائده لخی تحت طوتدی یار و دوست دن در اد خدای عز و جل در نازین دن در اد
 استا اید در حاصل معنی بود که زهی سعادت اول نیک نیچه که مقبول حق اولوب دیر
 شریفی ایلد منتفع اولد که بزوب حال نه ناز نه نیاز ایلد ایر شدک خبر نابر کلک ن نفاش خان

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

عشق که تقوی بولند کندی در اول عشق است اسرار ندان اهل تقوی

افشان گتم خالق اول تقاضی که مراد حق تعالی حضرتی در قلمی او زره جان خاریه
 کین همه نقش عجب در کردش پرکار داشت که بود و کلی پرکار کرد و شنیده طومدی
 یعنی فلکات پرکار یکی دورین بود و عجایب ظاهر ایلدی که مراد حوادث علم در بوند
 مراد صنع حق استخوان در کردش راه عشقی فکر دما می ممکن اگر عشق بولنک مریدی
 و محبت ایست بدنا ملن فکر ایلمه شیخ صنفا حرقه دهن خانه خا ر داشت
شیخ صنفا عشق مجازی ده سخی خلق خرقه سنی می خروشک خانه سده قودی پیر چهار
 اتمدی عاقبت ینه سعادته ایشدی صحیحی صنفا در نون سرکه صفایمین در وقت ان شیرین
 قلندر خوش که در اطوار سیر اول شیرین قلندر کت وقتی خوش که عشق مجازی سیرینک
 اسلوب برنده ذکر و تسبیح ملک در حلقه ز ناز داشت ملک ذکر و تسبیحی ز ناز حلقه
 طومدی یعنی ملک کی ذکر و تسبیح اتمدی بوند مراد ملامت کسوتنده اولوب حق تعالی نک
 ذکر و تسبیح و عشق و طاعت مشغول اولان عشاق در که ریادن خلاص بولشد در
 و شیخ صنفا به دخی بهیچام مقرر در ملک ده لامک فتحی مشهور در که فرشته میخند
 لامک کسری دخی جائز در که پادشاه معناسند در مراد حق تعالی حضرتی در و معنی که کوره
 چشم حافظ را برام قصر آن حوری سرشت حافظک چشمی اول حوری سرشت محبوبک
 قصری کی ملک التند شبیه جنات بحری نعمت الانهار داشت جنات بحری نعمت الانهار
 شبیه بنی طومدی یعنی کر به دن هرگز خلاص بولدی و ایف دیدی که بار جور سر جور و ستم
 داشت کوردکی که یار جور و ظلم موسندن غیر طومدی بشکست عهد و عزم با هیچ قسم
 داشت عهدی مدی و بزم غمزدن هیچ عهد طومدی یار ب مکیش از چه دل چون بگویم
 یارب آبی موافق ایلدی اگر چه بزم کور سبکی کوکلی مکیش ده اولن ضمیر غایب یاره راجع در
 افکند داشت و عزت صبر هم داشت و شورزی و قتل ایلدی و حرم صیده عزت طومدی
 یارون مراد بونده مرشد در که فیض ده ناخیز در یافت ده اهتمام اتمد کردن شکایت اید
 بر من بخا بخت من آمد و کرد یار بزم از مرده بخا بختن کلدی یوسف یار حاشا که رسم
 لطف و طری کر نه داشت حاشا که لطف رسی و گرم سیر یعنی طومدی یعنی طومدی باین
 همه هر کدی و ری کت پادشاه بود و کلی ایله هر اوک که اول یاریق خوارق بکدی مراد مراد تقابل
 اتمدی و قفسه زخمی و مدی دیگر در هر یک که رفت هیچ کسش محترم داشت هر یک که کدی

شیخ صنفا عشق مجازی ده سخی خلق خرقه سنی می خروشک خانه سده قودی پیر چهار

قصری کی ملک التند شبیه جنات بحری نعمت الانهار داشت جنات بحری نعمت الانهار

بشکست عهد و عزم با هیچ قسم

افکند داشت و عزت صبر هم داشت و شورزی و قتل ایلدی و حرم صیده عزت طومدی

هیچ که آبی محترم طومدی بیت غریزی که هر کردش سر زبافت بهر در که شد هیچ عزت
 سانی بیار باده و مدی بکو ای سانی کنور باده و مدی به دی انکار ما ممکن که چنین جام
 هم داشت بزه انکار ایلدی که بونجلین جام جسم طومدی یعنی طومدی دیوانه رانه هر
 رو که ره محرم درش نبرد هر سالک که انک قبوسی حرمه یول اتمدی یعنی جدایه واصل
 اولدی درش ده اولن ضمیر غایب خدایه راجع در مسکین برید وادی و ره در حرم داشت
 سینی وادی ملی قطع ایلدی و حرمه یول طومدی یعنی جناب قدسه وصول بولمین مالک
 شو که بزرگ بر که کعبه شریف محرابی با و مشتق قطع ایلدی لیکن حرمه واصل اتمدی
بیت بجان شو ساکن کعبه بیابان چند بیایی چو بنود قرب روحانی چه حاصل قطع نرخی
 حافظ بیکوی فصاحت که مدی ای حافظ سن فصاحت طوبین الت که دشمن هیچش
 هنر نبود و هر نیز هم داشت هیچ انک هنری بوق ایدی و هنزدن دخی هم هیچ خبر طومدی
 بوندن مراد اعتراف در هنر حصول که اعدا نک مغلوب اولمسته سبب در زمانه ده اولان
 ادانی و سفاکی که همان دم و قناعت اتمد در ایفائی هر همت روز مراد نور نماند
 سنک آفتاب کی روشن بوز کسرتیم کونک نوری قالمشدر مهر بونده آفتاب معناسند در که
 رخ لفظه مضاف در مهر مشبه به در رخ مشبه در وز عمر در اجور شب و جور نماندست و نیم غم
 خرم که کجی دن غیر قالمشدر بود و دخی جائز در و باک کردن بو تقدیر او زره مرقطی مرای مضاف
 اولماز بهنگام و دایج نور بس کر یکدم سنک و دایک و قنده زیاده کر به که یکدم یعنی باده
 کر یاند و کم دن دور از رخ نور چشم مراد نور نماندست سنک رخ کردن اراق بزم کوز منک نوری
 قالمشدر خطاب مرشد اولمق روشن در میرفت خیال نور چشم من و سبکست سنک
 خیالک نیم چشم من کید رایدی و اید ایدی بهیمات که زمین کونده که معمور نماندست
 بهیمات بو کوشه دن که معمور قالمشدر یعنی بو کوشه شدن کر و خراب اولور واصل تو
 اجل را ز سرم دور همی داشت سنک و صالک اجل نیم باشند اراق طوز دیه
 از دولت و صل بجز تو کونون دور نماندست سنک فرانک دولتندن شدی اراق
 قالمشدر نزدیک شدن دم که رقیب تو کبویه قریب اولدی اول دم که سنک
 رقیب دیه دور از درت آن خسته بهجور نماندست سنک قبو کدن اراق اول بهجور
 خسته قالمشدر من بعد چه سود از قدحی رنج کند دوست شدن صکره نه فایده کردوست

شیخ صنفا عشق مجازی ده سخی خلق خرقه سنی می خروشک خانه سده قودی پیر چهار

قصری کی ملک التند شبیه جنات بحری نعمت الانهار داشت جنات بحری نعمت الانهار

بشکست عهد و عزم با هیچ قسم

افکند داشت و عزت صبر هم داشت و شورزی و قتل ایلدی و حرم صیده عزت طومدی

بر قدم رنجه ایلیه یعنی حالت ترعه اولن عاشقک خاطر فی صورغه و حالنی کور مکمل
 کرجان رمقی در تن مجبور نمادست زیرا رنجور تن ده جانن بر روق قالمشدر
 روق جانک صوکی در در مجبور کور چشم در آب نمادست سنگ فزاکده کریدن
 اگر نیم چشمک ابی قالمیه بعضی شخه نمادست واقع اولور معنی بویله اولور اگر
 ابی قالمس ایسه کونون جگر ریزه معذور نمادست چشمه دی جگر قانی دو کسون زیر
 معذور قالمشدر خطاب خدایه در صبر سراجاره ایوان تو لیکن سنگ کور کله
 چاره با که صبر لیکن چون صبر توان کرد که معذور نمادست صبر ایکن نیمه ممکن در
 که قدرت قالمشدر حافظ رحم و کریم پیر داشت بخنده حافظ غم ذکر به دن خنده
 مشغول اولدی ماتم زده راداعیه سور نمادست یا سلویه دو کون قایوسی قالمشدر
والله ایننا زکریه دم چشم شسته در خوشتر کریدن چشم بکی قان ایچنده او تور مشدر
 یعنی خونه غرق اولمشدر بیتی که در طلب حال مردمان چوست کور که سنگ طلبیده
 مردم رک حالی نیمه در مردم مفرد مردمان جعفر و ادایکی چشم بکری در آدم معناسنه دخی
 ایهامی مقرر در بیا و لعل لولی چشم است می کونست سنگ لبک شوقه می ز کله دست کور
 ز جام غم می لعلی که مجبورم خوشتر غم جامنده شول فردی شرابیه که نوشا یدرم قان در
 خطاب خدایه در مراد عالم فیضه چکد کی المن بیان در ز مشرق سیر کو افتاب طلعت تو
 سر کو یک مشرقدن سنگ آفتابه بکر طلعتک اگر طلوع کند عالم جامه بولست اگر طلوع
 عالم مبارک در مراد وصال سببی ایمنشاده جمال طلب اندوکن بیان در حکایت لب
 شیرین کلام فرما دست شیرینک لبی حکایتی فرمادک کلامی در که من آبت شیا اکثر ذکرة
 مسجده فرمادک سوزی همان شیرینک لبی در غیر سنی فراموش اتمشدر شکلی طره لیلی
 مقام محبوبست لیکن طره می بولکمی مجنونک مقامی در که کوکلی اندن غیر برده قرار ایلمز
 دلم بگو که قدرت همچو سرود و بچوبست کوه کله تسلیم در زیر اقدک موزون سرو کبی در بود
 دخی جائز در قدک سرو کبی موزون در معنای ثانی به کوره سرو و لجویه مضاف و کله
 سخن بگو که کلامت لطیف و موزونست سوز سوبله زیرا سنگ کلامک لطیف و موزون
 خطاب مرشد در ز دفر باده بجان راحتی رسان سائی باده دوریدن جان بر رحت
 ایرشد رای سائی مراد مرشدون فیض عشقه زمانه غمندن خلاص ایچون معنای طلب اتمی

معدود در صورت معناسنه
 معنای در صورت معناسنه

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

کریج

که رنج خاطر از خور و در دوست زیرا خاطر مک ربی فلک دوری تور نمادست
 از ان زمان که ز چشم برقت زود عزیز اول زمانن که غمز محبوبم نیم چشمندن
 کندی زود محبوب و پسر دور که آرد غنرت و ساز قلی آما بونده معنای اول مراد
 کن رومن من مجبور و در چوبست بنم دامنک کن ری بسجود دره سی کبی در که شغل
 کوزم باشی اذن جریان ایدر زود اذن صوجوی صواقین بر در جویه آب اطلاق ذکر محل
 و اوده حال قبیلدن در چگونه شاد سودنرون ملکیم نیم شاد اولوب نیم غلکین خاطر
 اختیار ایدر اختیار که از اختیار بر و دست که اختیار دن طشره در مراد اختیار کند
 الله اولمد و غنی اظهار و تمام عجزیه اشعار در اختیارک معنای مصرع اوله قید
 اولدی سهولت معنی ایچون ز مجودی طلب یا می کند حافظ سینه خود نقدن یا
 طلب ایدر حافظ یا ردن مراد خدادار چو مفلسی که طلبکار کنج قار دست شول مفلس
 کبی که کنج قارون طلب ایدر کنج در بوندن مراد وصال محقق حصولی زیاده ادر سیر
 ایدر کن بیان در **والله ایننا** مردم دیده ماجر برنت ناظر نیست برم کوز فریکی سنگ غلک
 غیر بی ناظر دکلدر دل سرشته ناظر را ذکر نیست بزم عشقه متخیر اولمش کوه کلمه بسند
 غیر بی زاکر دکلدر خطاب حق تعالی حضرت در زاکر بونده ذکر دندر ذال اولک صفتی ایدر
 که قلب ایدر اولن ذکره دیر و کسر ذال لسان ایدر اولن ذکره دیر اشکم احرام طواف
 حرمت می بندد نیم کوزم باشی سنگ حرمت طوافی احرامینه بانگر که چه از خون دل ریش
 دمی ظاهر نیست اگر چه مجروح کوکل فاندن بر دم پاک دکلدر احرام خود پاکک لازم در بعض
 کس ظاهر او تو ز ظاهر عجز ایدر حق بود که انک دخی معناسی وار در و هم آمده اولان دم خون
 معناسنه اولور لیکن ظاهرک وجه اول ده اولی ایدر کی زیاده ظاهر در عاشق مفلس
 قلب دلت کردنار مفلس عاشق اگر سا که قلب قلبی شازندی ایدر ممکنش عیب که بر نقد
 روان قادر نیست آتی تعجب ایدر زیر انقدر وانه قادر دکلدر مراد عاشق حقیرک حق لایق
 نثاره قدر سینه اولمد و غنیم بیان در روان بونده رایج معناسنه ایهامی اولی روشن در
 زیرا روان جان معناسنه غایت لطیف در بیت کرتاعی جوق اولن ایر رسه وصله
 عاشقک جان در متاعی آنه شنی قلیل عاقبت دست بدان سرو بلندت برسد عاقبت
 سنگ اول بلند سرو که الی ایرشور هر کادر طلب است او قاهر نیست هر یک که سنگ طلبیده

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

باید صبر و شکیلی
 و در صورت معناسنه

آنکه منی قاصد دکلدر مراد طالب حق اوله بلند همت لازم اید و کن بیان در من طلب
شیا و جده از روان بخشی عیسی نرم پیش تو دم عیسی کن روان بخشیدن
سنگ او گلد سوزنم ترا که در روح خزان بولیت ماهریت زیرا روح خالقده سنگ
لک کی ماهر دکلدر خطاب خدایه در من که در آتش سودای تو ای نرم بن که سنگ سودا کن
آتشنده بر آه او ز غم که بود صبر ایدرم بعضی نسخ ده نردم واقع اولور او ردمم معناسه
لی توان گفت که بر دماغ دلم صابر نیست چمن و یک ممکن در کوکل دغی اوزره صابر دکلدر
نستم تقدیرنده اولوق جائز در که معنی بولید اولور چمن و یک ممکن در کوکل دغی اوزره صابر
دکلم خطاب خدایه در بسته دام نفس باد که جویم وحشی وحشی مرغ کیسه نفس طوزا غنه
بغلنش اولسون در حسن دن خلاص بولسون دیکدر خطاب سدره اگر دطلبت طایر
بست مرغ سدره اگر سنگ طلبکون بر و از اید بچی دکل ایسه طایر سدره دن مراد حضرت
جبریل در روز اول که سیر زلف تو دیدم کفتم اول کون که سنگ زلفکی کوردم ایدم
که برینانی این سلسله را آخر نیست که بوسه بکشد بک برینا نلفه آخر و نهایت بود در
سیر زلف دن مراد ظلمت کون در سربوید تو تنها دل حافظ راست سنگ و صاکن
موسی با کز حافظک کوکل ایچون دکلدر یکست انگس سربوید تو در خاطر نیست یکدر
اول که سنگ و صاکن موسی آنک خاطر نه بود در بوغز لده اولن خطا خدایه در وله ایضا
راهیت راه عشق که هیچش کناره نیست بر یول در عشق بولی که اکا هیچ کناره و نهایت
بودر آنجا جز آنکه جان بسیار نه چاره نیست انده اندن غیری که جان و بر لر چاره بود در
یعنی اولمک مقرر در بیت ای برادر منی نهایت در کعبه است بر آنچه میری با تدا نیست
نارایم عقل مترسان وی بیار بزی عقل کنک اید تو رفته و شراب کنور کان شمه در تو لا
ما هیچ کاره نیست زیرا اول شمه نرم و لایم زده اصدا ایش برار دکلدر می دن مراد عشق
شمه دن مراد عقل معاش در ولایت دن مراد کشور عشق در هر دم که دل عشق دلی
تو ش می بود هر دم که عشق کوکل دیر سن خوش دملک اولور یعنی غمدن خلاص بولور سن
مراد هر چن عشق الهی به وصول بولاسن جمیع غمدن از داد اولوب مسرور اولور سن دیکدر
در کار غیر حاجت هیچ استخاره نیست خیر ایشده استخاره به هیچ حاجت بود در مراد کار
عشق غیر محض اید و کن بیان در بیت که از کرد و دن ملالی باشد بر عشق املاکن

نارایم

عقل مترسان

سیر زلف

نارایم

عقل مترسان

که عشق آمد درین شکل مهر و حل مشکها از چشم خود بپرس که مارا که می گشت کند
چشمکدن صور که بزی کم اولدر بر یعنی چشمک هلاکت ایدر چشم دن مراد ذات خداد
کل شنی مالک لا اوتنه سبج جمیع اشیا آنک قهری الله هلاکت اولیسه در جانا
کنا طالع و جرم ستاره نیست ای جان طالعک کنایه و ستاره یک جرمی بود در
بوسه حقیقت ده توحید صرف در رویش چشم پاک توان دید چون بلال آنوک
یو حق بلال کی پاک چشمه کور ممکن در داد ابتدا بلالی هر چشم کور مکده قادر بود مکده
کی حضرت خدایی دخی هر دیک کور مکده قادر اولماز دیکدر هر دیده جای جلوه آن ماه پاره
هر چشم اول ماه پاره یک جلوه سی و ظهوری یری دکلدر بومیت دن مراد خدای عزوجل
اولوق روشن در فرصت شمر طرقت رندی که این نشان عاشق طریقه منی فرصت
صای زیر ابونشان طریقه اسلوب و طریق معناسه در چون راه کنج بر همه کس آشکاره
بست کنج مدفون بولی کی دوکل کی کسه اوزره آشکاره دکلدر نکرفت در تو کر به حافظ
بچه روی حافظک کر به سی هیچ و جمله سا که تاثیر اندی چنان من دلم که کم از سنگ خانه
بست اول دکل جیرانی ام که محکم نک ده سنگ خاره دن اکست دکلدر بوندن مراد
حق تعالی نک صفت استغناسن بیان در که اون سکر یک عالم آنک قنده دانده
خردل دکلدر در ایضا سابقا آمدن حمید مبارک بادت ای سانی بیرامک کلمسی که
مبارک اولسون باد بونده ابر غایب در و آن مواعید که کردی مراد از بادت
داول وعده که یکدک با دکن کنسون سانی دن مراد مرشد در مراد مرشد افکده
ایمن مرید نه بعد الا عنکاف فیضه وعده لرا تاد و کن بیان در در شکفتم که درین
دلت ایام فراق تعجب ده دایم که فراق ایامی مدتنع در شکفتم ماضی اولوق جائز در که در
لفظی زاندا اوله در گرفت ده اولن در کبیه معنی اول وقت تعجب ادم اولور بر خشی
ز حریفان دل و دل میداوت حریفان دن کوکل قالدردک و کوکلک ویردب
دلت میداوت تقدیرنده در که راضی و قایل ولدک معناسه استعمال اولور
مرکس بو استعماله مطلع دکلدر حریفان دن مراد مرید در خطاب مرشده در
دل بر رفتی فراغت اندک معناسه در برسان بندگی دختر ز کوکل راکی بزودن
دختر زده بر قوللق ایرشدر دی اگر طشده کلسون که دم سمیت ماکردن بند از اوت

نارایم

سیر زلف

عقل مترسان

نارایم

عقل مترسان

نازی آرایه زیر بویان ده که داد دنیا در جوق سبیلین آجلدی کل بخندید که از راست برنجیم
 کل کلدی و ایند که راست سوزدن اینجمنز آما هیچ عاشق سخت معشوق گفت هیچ
 عاشق معشوقه قنی سوز سولیدی بو حالت لسان حالدر بوئی ایل حال در اک ایدر
 هم قصه دن حصه اخذ انک ممکن در که بیل دن در ادم بد کل دن در ادم شد اوله ختم
 بو بیت بوئی مبین در تا ابد بوی محبت بشامش رسد تا ابدی محبت را یکی انک
 مشامنه ایرشمن هر که خاک در میخانه بر سازه زلفت هر کیکه میخانه قبوسند
 یکانغی ایل سبور مدی میخانه دن در ادم شد کامل استاسی حاصل معنی بودر که طلب
 عشق آئی ده هر گنگه مرشد نه ارادت کلیه کتور میه اصلا که بر فیض میسر دکلدر کر جمع
 دری ازان جام مرصع می لعل اگر اول مرصع جام دن قمری شراب امید طو ترایست
 جام مرصع دن در ادم جام عشق در می دن در ادم عشق در در و یا قوت بنوب مژه ان باب
 سفت کر یک اوچی ایله سکه در و یا قوت دکلر کرک یعنی جوق کوز باشی اتمیق و جوق
 قان اغلیق کرک سن در دن در ادم صافی کوز باشی در یا قوت دن در ادم صافی قان در
 در کلستان ارم دوش جوار لطف هوا ارم کلسانده دون کجه چونکه هوا انک لطف
 زلف سنبیل نسیم سحری آشف سنبیل زلفی سحری ایل پریشان اولدی یعنی آجلدی
 کفتم ای مسند جم جام جهان مینت کو سنبیل خطاب ایدوب ایتدم ای بکک مسندی
 سکن جام جهان مینک قنی جم دن در ادم بونده کل در گفت اسون که آن دولت بیدار
 بخت سنبیل با که لسان حاله جواب ویروب ایتدی میفا که اول بیدار دولت ایدوب
 یعنی کندی در دولت دنیا بی با اید و کن اشعار در دولت بیدار اید دولت معانسه در
 سخن عشق نه است که اید بزبان عشق سوزی اول سنه دکلدر که زبانه کله ساقی می
 و کو ماه کن این گفت و شفت ای مرشد شراب عشقی در گفت و شفتی قو انک حافظ
 خود و صبر بر یا اید است حافظک کوزی باشی عقل و صبری در یا اید ایدی در ادا انک
 خدایه یوب آئی عقل و صبر دن جدا ایدی دیکدر چه کند سوز غم عشق بارست نهفت
 نیسون عشق غمک سوزنی پنهان انکه قادر اولدی ایضا دل و دیم شد و دلبه بکلا
 بر خاست دلم و دیم کندی و دلبه ملامت قالدی گفت با مانتین کنز تو سلامت بر خاست
 دلبه بکلا بتدی بزمده اوتورمه زیر سندن سلامت قالدی یعنی کندی عشق وزیریم

این شعر در وصف
 عشق است که
 در این دنیا
 هیچ کس
 نمی تواند
 بداند

این شعر
 در وصف
 عشق است

این شعر
 در وصف
 عشق است

این شعر
 در وصف
 عشق است

و غم بسلامت بر خاست هر که عاشق شد از و راه سلامت بر خاست که سیدی
 که درین بزم دی خوش نشست کی ایستد بوزم ده که داد دنیا در بزم خوش اوتوردی
 که نه در آخر صحبت بسلامت بر خاست که صحبت آفرنده ایله قالدی شمع اگر زان رخ خدای
 بزبان لالی زد شمع اگر اول خندان یعنی منور رخ زبان ایله بر لاف اوردی ایله زبان ده
 ایهام دارد در زیر زبان لسان و لعل معنانه کلور پیش عشاق تو شبها بزم
 بر است سکن عاشقک او کند کجه رغبت قالدی غرامت اودن و خطاسن
 بلوب قصور نه افرات انکدر در بزم باد بهاری رکن رکل و سرو چمنده بهاری کل سرو
 کن از دن بهوادری آن عارض و قامت بر خاست اول عارض و قامت مجننه قالدی
 یعنی اسدی در ادم بود که باد بهار ککل و سرو یا نندن کنز نسیم جانک عارضی قاتی
 شوقه در که کل عارضه و سرو قامت کوره در لطف و شمر متب صفی ایلست بکشد شتی
 دار خلوتیان ملکوت جناب قدسه شراب عشقه مست کچک و عالم ملکوت خلوتی نندن
 تماشای تو آشوب و قیامت بر خاست سکن تماشاک ایله قیامت غوغای قالدی
 خلوتیان دن در ادم ملکه در خطاب حبیب اگر مه در که انک جسمانی اولن معراج شش رضی
 اجمال طسیرنی ایله پیش رفتار تو با بر کرفت از بخت سکن رفتار او کند و جالت
 ایاق قالدی مدی یعنی رفتار قادر اولدی سرو سرکش که باز قد و قامت بر خاست
 سرکش سرو که قد و قامت تفاخر ایدوب قالدی حافظ این خرقه بند از مکر جان ببر
 ای حافظ بو خرقه بی آت اوله که جان ایلده سن در ادم یا صورتی و اظهار کرامت دعوی
 ترک ایل که دوزخ دن خلاص بولده سن دیکدر کاکش از خرقه سالوس و کرامت بر خاست
 زیر سالوس و کرامت خرقه نشدن آتش قالدی یعنی ظاهر اولدی در ادم هر کجه که زیبا
 و دعوی کرامت اوله دوزخه کبر دیکدر اول ایضا روی تو کس ندید و وزارت رقیب
 هست سکن بوز کی که کور مدی و بیک رقیبک دارد در در غنچه هنوز و صحت
 غنچه است هنوز غنچه ده سن و سکن بوز غنچه بیک دارد در خطاب خدایه دره
 غنچه دیکدن در ادا انکار دکل سن و کسه سنی معاینه کورمشن بیکدر که ادم بکوی تو چندان
 غریب هست اگر سکن محله که کلام ایلده اول قدر عجب دکلدر زیر اچون من درین دبار
 فراوان غریب هست بودیا رده بخلین جوق غریب وارد در بوندن در امدی رب العالمین

این شعر
 در وصف
 عشق است

این شعر
 در وصف
 عشق است

این شعر
 در وصف
 عشق است

این شعر
 در وصف
 عشق است

نسخ و نیاز در که چو کند و کی نک مقبول درگاه اولسندن کند و سنده دمی اول سعادت
میترا اول خطاب خدایه در هر چند که دورم از تو که دور از تو کس مباد مرچند که
سندن از غم که سندن از غم اولسون لیکن امید وصل تو ام عن قرب هست
ایکین با که ستنک و صالک امید عن قرب وار در خطاب خدایه در در عشق
خانقاه و خرابات فرق نیست عشق ده خانقاه ایله میخانه نک فرقی یوقدر هر جا که
هست بر نوروی حبیب هست هر که وار در حبیب حقیقی نک ذات اثری وار
زیرا جمعی نک مصنوعی در که حقیقتده هر شئی انک ذاتی مشابه سنده برایت و زینت
که مختلف دیرم که ساکن مسجد یعنی ترا مبطلم خانه بخانه آنجا که کار صومعه را جلوه می دهند
اول یرده که صومعه ایشان جلوه و زینت و بررار ذکر و توجید و طاعت و تسبیح ایله تا تو
دیر و راهب و نام صلیب هست صومعه مقابل سنده دیرک چاک و کشیشی حاج آدی
وار در که بونکرک هر رسی اول صانع بر کمالک وجود تجلی سنده دال در زیر جمعی
انک مصنوعی در نهایی اول یکی موضع با سندن فرق بود که بری جمال نک و بری جلال
نظری در که تفضل من لا اوتدی من لا مقتضای سنج سر که استعداد و قابلیت
کوره حکم آتی لوح حکمت اوزره بر حالت تسلیم تشدر اصلا اشتیاد بر شیه جبر و
اول تشدر عاشق که شد که یا زحاکش نظر کرد کیم عاشق اولدی که با نک حالت نظر
ایلمدی آتی خواجه در نیست و کر نه حبیب هست ای کشی سنده در یوقدر یوقدر
در دره طبیب وار در یاردن مراد خدای تعالی در میت عاشقان مرچند مشتاق
جمال دلبرند دلبران بر عاشقان از عاشقان عاشق زنده فریاد حافظ این همه آفرین
نیست حال نک بود و کلی سرایدی آخر عبت بره و کلد در هم قصه قریب و حدیث
محبب هست هم بر غریب نغمه و بر غیب سوز وار در مراد سوز ایله ناله و فریاد ابدی کس
عشق آتی نک وجودی مقرر اید و کن بیان در وله ایضا بدام زلف تو دل مبتلای
خویش تن است کو کل کند و اختیاری ایله ستنک زلف نک دامن مبتلا اولمش در نک
بنغمه که اینش سزی خویش تن است غمزه ایله دلچه زبیرا بوا که کند و لایقی در زیر انصاف
که کاجر تشدر زلف دن مراد سرار القیه در غمزه دن مراد صفت جمال نظری در
نموتوا قبل ان تموتوا سبب عشق نک وجود غایبی افنا ایله وجود باقی یا بر شد رجبی در

خطاب

خطاب خدایه در کت دست بر آید مراد خاطر ما اگر ستنک الکن بزم خاطر نک مرادی
سکوره یعنی قادر ایکست بدست باش که خبری بجای نویشتنت نیز اول که کند و یرنده
بر خبر در بدست باش نیز اول معناسنه استعمال او نور اگر چه نغمه الله لغتده و افق و لسته
بجانت ای بت شیرین من که همچون طمع ستنک بقا نک جیچون ای نیم شیرین محبوبم که شمع
یکی شبان تیره مراد م قنای خویش تن است قره کو کچه لوده مراد م کندی افنا ایکست در
یعنی عشق و طاعت نفسی مغلوب و مقهور ایکست دوم در چو رای عشق زدی با تو گفتیم
ای بلبل ممکن که آن کل خود و و رای خویش تن است کلا عاشق اولمق فکر ایله زبیرا
اول کل خود و کند و رای ایله در یعنی خود رای در کسه دن سوز قبول ایدر و کلد در شکل
خود رویان کلی در که کسه اکا تربیت انیمه برای ده اولن رای معناسنه شرح اولندی
لیکن اجل معناسنه دمی اولمق قابل در که معنی بویله اولور کلا عاشق اولمق فکر ایله
زیرا اول خود و کل کند و چون در اصلا سا که فائده سی یوقدر بشک چین و چکل
نیست حسن کل محتاج کلک حسن چین و چکل مشکه محتاج دکلر نه ناهاش ز بند قای
خویش تنست زیرا کلک نافه لری کند و قیاسی بندند مراد بود که سر کله انده هنر و کمال
و عشق و حال دن بی بهره اوله اول کس نک اول سنده لوده غیره احتیاجی یوقدر کلک
منک را یجده سنده احتیاجی اولمق دمی کی چین و چکل هر رسی بر شدرک اسمی در مشک
چون و محبوبی غایت خوب اولور مراد بخانه ار باب بی دروت دهر زمانه نک دوت سر
صاحب دولندر نک خانه سنده کتمه یعنی المردن بر سنده استمه که کج عاقبت در سرای
خویش تنست زیرا عاقبت و حضور کجی ستنک کند و سر ایدر در بسوخت حافظ و در
شرط عشق و جانباری حافظ عشق آتشی ایله باندی و عشق و جانباری شرطده هنوز
بسر عهد و وفای خویش تنست هنوز کند و نک عهد و وفای و زره در وله ایضا حایر
با تو گفتیم هوس است سا که کو کل حالی دیکه هوسم وار در میردن شفقتم هوس است
سندن کو کل خبرن اشکده هوسم وار در خطاب خدایه بوبیت دن مراد خدایه نصیحت
و نیازنی و مناجاتی اظهار در طمع خام بین که قصه افاش حاصل اولما زبیری کور که
فانش اولمش قصه کی که مراد عشق در آرزو قیام نهفتم هوس است رقیل دن ستر انکه
هوسم وار در رقیبان دن مراد عوام در شب قدری چنین عزیز و شریف بو چنین عزیز

خطاب خدایه

سختی خاطر

خانقاه

خانقاه

نسخ

نسخ

و شریف بر قدر کجی با تو بار و در خشم هوس است سنگ ایلد صبا دکن یا تخته هوس
 وار در خطاب یه خدایه در بوبیت دن در ادحق تعالی به تمام قرب و وصول طلب
 اندکن بیان در زهار الفاظ ظاهره به التفات و نظر ایلد اصطلاحات بنی تا که بزرگ
 حقیقه بدکان اولمق ایلد بلایه او غرامیه سن و که در دانه چلین نازک و اه که بوجلین
 نازک بر دزدانه سی در شب ناز ششم هوس است قره کو کجده دلمکه هوسم وار در
 دزدانه دن در ادعشق الی در شب تار دن در محبت دنیا در که انک وجودی ایلد عشق الی نیک
 حصولن طلب اندکن نخرن و خست اظهار ایدر زیر ایلور که بوحال میسر دکلر کند و
 اسناد طریقی ایلد غیر یله بند اولمق جائز در یعنی صبت دنیا یله عشق الی میسر اولماز ای صبا
 ششم مد فرمای ای صبا بوی که بکا مد دیور یعنی مد و معاونت ایلد که سحر که شکستم هوس
 زیرا سحر وقتی اجله هوسم وار در صبا دن در اد فیض الی در که عالم فیض ن خلاصه سبب
 اولوب عالم بسط و مکاشفه به ایر شکمه و سبیل و لور از برای شرف بونک مره با که شرف
 ویر مکن اوتری کر چکت اوجی ایلد خاک راه تور فتم هوس است سنگ یو لک خاکنی سپور
 هوسم وار در خطاب خدایه در در ادعشق بولنده شوق و اخلاصه اولن سعین بیان
 همچو حافظ بر غم مد میان حافظ کیست دشمن ترک کور لکنه شور ندانه گفتیم هوس است
 رندانه شود بیکه هوسم وار در در صورت مجازی ده توحید آمیز و شوق انگیز اولان
 عاشقانه فری در حافظ بونده کند و سنی غایب منزله سینه تنزیل تمشدر **والله** **جانی**
 و به صبا بسبا میفرستمت ای صبا به هدی سنی سبایه کوندر دم صبا دن در اد فیض الی
 وصال و مکاشفه به و سبیل در به هدی که بلقیسک وصاله ایر شکمه سلیمان و سبیل اولد
 به دشته به در صبا مشته در **بلکه** **ارکجا** **بجای میفرستمت** کور که سنی قذن قنده
 کوندر دم یعنی عاشق طرفدن معشوق طسرفه کوندر دم **حیفست** طبری جو تو در
 خاکدان غم سنجلین بر طایر غم جو بکنده اولمق صیف در طایر دن در ادعشق سببی ایلد
 بلند پرواز اولن کوکل در که خطاب ایدر خاکدان غم دن در اد دنیا در که دار مجنی
 نیجی آشیان و فامیفرستمت بوران سنی و فاما آشیان کوندر دم آشیان وفلان
 در جناب قدس در در راه عشق مرحله قرب و بعد نیست عشق بولنده قرب و بعد
 توانای یوقدر نمی بهمت میان و در میفرستمت سنی میان کور دم و سکا دعا کوندر دم

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

زیرا سحر وقتی اجله هوسم

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

عیان کورسی مصنوعدن صانعه نظر اعتباری ایلد در زیر مصنوعه نظر صاحب نظر
 قنده همان صانعه نظر در دعا کوندر مسی نظام کور میوب طافت و عسدر
 اتمسی در حضرت جانی سلسله الذهب ده کوندر مشدر که عالمک ایکی طائفه وار در
 بری بوم تبه ده کثرت مصنوعات ارا سنده اندن صانعی کور راندن مصنوعاتی
 کور و بری اول مصنوعاتی کور لیکن بر عینده نظر ایدر که صانع بی نظیری جمیع
 اعیان ده آشکاره کور ریکه کور صبح و شام قافله **ار دعا** **تیر هر صبح** و هم
 اختتام غیر دن بر قافله یعنی دا فر دعا در محبت شال و صبا میفرستمت بادشال بادشال
 سا که کوندر دم در اد صبح و شام سا که طاعت ایدرم دیکدر خطاب خدایه در ای غایب
 از نظر که شدن بهشتین دل ای نظردن غایب اولن جهانان که دلمک مصاحبی
 اولدک میگویمت دعا و ثنا میفرستمت سا که دعا و یرم و سا که ثنا کوندر دم در اد و الله
 معکم اینا کنتم حسینچه هر برده حاضر اولد غمک اعتبار ایلد سا که دعا ایدرم و ظام غایب
 اولد غمک اعتبار ایلد سا که ثنا کوندر دم خطاب خدایه در **تا عکرمک** **کنند ملک دل**
غراب **تا سنگ غمک** **شکری کوکل** **ملکن غراب** **انیمه جان غریز** **دو میفرستمت**
 کند و غریز جانی سا که نوا ایلد کوندر دم خطاب خدایه انجا اندوکن بیان در نوارین تو از غنا
 و غنان و نعمت و وسپاه و علم موستقی دن بر مقام سوزنده سازنی و اوج که آتش
 دوستان و رونق حال و بهره و رعنا و فراق و چکر دکت و طوطی و زندان و صدای
 معناسنه کلو ولیکن معنای اولی اولی در و فانی دخی جائز در باقیسی مخایه ملایم
تا مطربان **رسوق منت** **اکبی دهند** **تا مطربانم** **شوقدن** **سکا اگا باقی** **و برر قول**
و غزل ساز و نوا میفرستمت ساز و نوا ایلد سا که قول و غزل کوندر دم بوندن در اد
 وجد و سماع مجلس لنده کند و کمک شوق انگیز و ذوق آمیز اولن عاشقانه غزل لری
 طریقت شعار و حقیقت دثار بوبیت ده واقع اولن خطاب مر شده در قول و غزل
 خوب واقع اولمشدر و بوسوزدن در اد مر شده اولن سوتنی خلقه اشعار در سانی
 بیا که مالتف غیمم بمرده گفت ای ساتی کل که مالتف غیب با که مرده ایلد ایتدی با در
 کن که **دوا میفرستمت** در و صبر ایلد که سا که دعا کوندر دم ساتی دن در اد مر شد در صراغ
 نمانی ده اولن خطاب حافظ در مالتف غیب دن در روی خود تقصیر صانع خدا کن

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

در دانه چلین نازک و اه که بوجلین

کند و بوز که صنع خدای تعالی تفریح ایلد کاینه خدای تمامی فرستمت که سا که خدای تعالی ای
کوستریجی آینه کوندردم آینه دن مراد عشق الی ایلد آینه کی روشن اولمش کواکی در بو
خطاب حافظ در حلق غیب دن حافظ سرود مجلس مادر خیرست ای حافظ بزم مجلس
سروری سنگ ذکر خیرک در سرود بترکی ابرنجیل کن که اسب و قبا میرست استیال الیه
سا که اسب و قبا کوندردم بوندن مراد مجاز اولق اولی در کویا بر صاحب دولت حافظ
بوید و میش اوله و بونده حافظ کند و سنی غایب منزله سینه تنزل ایدوب کند و سینه خطاب
امشدر و لا ایضا ای غایب از نظر خدای سپارمت ای نظردن عایب سنی خدایه توفیق
ایدرم عالم بوقلمنی و بدل دوست دارمت جانبی یا قدت و کوکل ای سنی دوست طوتم
مخاطب دن مراد مرشد اولق اولی در که طالب فیض اولن غایب مرید که بونده حافظ کند و
مراد در که اکاد ما اید و محبوب اولمقد فوب در تادامن کفن کشم زیر پای خاک ما دانه
کفن اکمن قبر باغی الله بکیم یعنی اولمقد فوب باور ممکن که دست ز دامن دارمت اعتقاد ایلد که
سنگ دامکدن ال کیم سنی ترک انرم محراب اروان بنما سحر کبی محراب بکر زار و رکی
کوسترنا بر بحر وقتی دست دعا بر ارم و در کردن ارمت دعا الی قالدم و سنگ کرد که کوزم
یعنی کوز و کمن ایچون سا که دعا ایدرم بونده دخی خطاب مرشد و محبوب اولمقد جانر و ز کرایم
شدن سوی مارون باجلی اگر ایل چا پنده محبوبس اولن مروت حاینه کمنک بکه لازم
کلویه یعنی میراد اوله صد کونه جادوقی بکتم تا بیا رست یوز دور و لوجا دلق ایدم تاسنی کوزم
یعنی اگر سنگ و صالکت فرضا سحر ایلد حاصل اولد آن دخی اختیار ایدرم دیو مبالغه ایدر اشتیاقی
انها ایچون بارم ده اگر بر خود تا بسوز دل بکه جازت ویر کر ممکن کند و فکده تا کوکل در سحر ایلد
در پای دمیدم که ایدر دیده بارمت دمیدم کوزدن سنگ ایا فکده کوهر یا فکده مراد خواندن
زبانه مناتم اید و کن بیان در صدجوی آب بسته ام از دیده در کنار بوز ارماق صوبن
با غلش یعنی جمع انشم کوزدن کنار مده بر بوی تخم مهر که در دل بکارمت سنگ فلکده
محبت تخمی انکم امیدی اوزره یعنی بوقی کر یا ایدرم که محبت ایدرسن دیو بو مصرع کتا
محتلبی اوزره شرح اولندی بو و جمله آسان اولد و غندن اوزری بعضی نسخ ده بوید
واقع اولور میکریم و مرادم ازین اشک سیلابی را غلرم و مرادم بوسیل یا فکده دخی کوز
باشندن تخم محبتست که در دل بکارمت محبت در که سنگ فلکده اکم یعنی مرادم محبت

نسخه خدایه

نسخه خدایه

نسخه خدایه

نسخه خدایه

نسخه خدایه

نسخه خدایه

نسخه خدایه حوتم بر بخت وز غم باجم خلاص داو قانی دو کدی و فریق غندن بکه غن
ویردی بخت پذیر غنزه بخیر گذارمت سنگ خنجر گذار غنزه کلک منتنی قبول ایدم بکیم
کنار پهلوان معاصنه در خطاب مرشد در که ریاضت و مجاهده ایلد اولک وجودیست
افنا ایدوب انانیت دن خلاص انیمجه وصال جانان میراد اولدی خواهم که پیش
میرمت ای لی و قاطیب درم که سنگ او کله اولم ای و قاطیب طیب بیمار بار بر سر که
در انک درمت خشکی کبر و صوره سنگ انتظار که ایم خطاب مرشد در که تمام استغفاسنی
بیان ایدر حافظ شراب و شاه و وردی نه وضع است ای حافظ شراب و محبوب و زندک
سنگ نه وضعک و کدر یعنی خدک و کدر نفی امله میکنی و فرامیگردمت محض کلام بولی
اختیار ایدرسن سنی ترک ایدرم مراد حق تعالی دن غیر یه محبت انکم انکم حقن جدا
اولمقد سبب اید و کن بیان در میکنی دن صکره اولان داو زاندر خطاب بونده
حافظ در و لا ایضا یار سببی ساز که یارم سلامت یارب بر سبب ایلد که یارم سلامت ایلد
باز اید و بر نامدم از چنگ سلامت کیر و کله بنی سلامت پنجه سندن حکم ایدر یار دن مراد
مرشدی اولمقد روشن در خاک ره آن یار سحر کرده یار ایدر اول سفر ایش یارک بولی غیر غنی
کستور کز نا چشم جهان بین گشتن جای قامت تا جهان کوز می انکم قاضی بری ایدم قیاد
از شش چشم راه بستند فریاد که الی طرفدن نیم بولی با غلدر آن خال خط و زلف و رخ
او عارض و قامت بوالقی نسند که مراد مصنوعات در که بونمره محبت ایدن کشی در که حقن
دور اولور ایدر که در دست توام محمی کن بوکون سنگ الکه ام بر رحمت ایلد ایدر که شوم
خاک چه سودا شک نداشت یارن که خاک اولم نداشت اشکی نه قائده یعنی پشیمان اولوب
کر به انکم فائده سی یوفدر ای انکه بنقره و بیان دم زنی از عشق ای شول که که تفریر و بیان
عشق دن سولرسن ما با نود ایدم سخن خیر و سلامت بر سنگ ایلد سوز طومار یعنی سنگ بزم
سوزم بو قدر خیر و سلامت یعنی وارکت در ویش ممکن ناله زخمیه احباب ای در ویش احباب خیر
ماله ایلد کین طائفه از گشته ستانده غرامت زیرا بو طائفه مقتولن دن قان بها آلور را جانان
مراد مرشد در که مجاهد و ریاضت مرید لکن وجود فانی سنی افنا انکم ایلد امتنان ایدر زبیر
انمره بقا و وصال حق میراد اولور بیت دم آخر سوی ما بین که شهیدن راه شهادت کج
خواستن از قاتل خویش در خور و زدن آتش که هم ایدوی ساقی خود به آتش او یعنی فرقی باقی

نسخه خدایه

نسخه خدایه

براسانی نکت قاشی بولمکی برسی شکند کوفه خراب امامت امامت محرابک کوفه
هرز یعنی خراب ایدر دراد شدک حالات عشقه اولن رمزی کشی نه بدن دورا یه
عاشق ایلر دیکدر حاشاک من از جور و جفا و تو بهالم حاشاک بن سنگ جور و جفا
ایکلم بید اولطیفان همه لطفت و کرامت لطیفک ظلمی و کلمی لطف و کرامت در
لطفان دن دراد شدک در معراج اول ده اول خطاب خدا به در کوفه نکند تخت سرفیغ
نوحافظ حافظ سنگ سز لکک تختی قصه بلز بیوسته شد این سلسله تار و زلفیغت
مسلسل اولدی بوخت قیامت کوفه دکن سز لکک دن دراد اسرار آینه در که کانهایت
یوقدر خطاب خدایه در بیت هرگز حدیث زلف تو کوفه نمی شوده این گفت و گوی
ناتقیات مسلسل ولایضا زان یار دلنوازم شکر بیت با شکایت اول و لنوازیار دن
بر شکر و وار در شکایت ایلر کر نکند دان عشقی شکر این حکایت اگر نکند دان عشقی ایکن
بو حکایتی خوش استماع ایلر یار دن دراد شد اولیق روشن در محبوب اولمقده احتمال در
نی در بود و منت بهر متی که کردم اجر سز و منش اولدی هر بر خدمت که ایلدم
یار ب مباد کس را مخدوم بی عنایت یارب کسک مخدومی عنایت سزا و مسون لیکن
بوده اوزره مخدوم مضاف اولور شکایتی خدمتی الی منت اولدی در شکری خدمت
سببی ایلر مخدومندان جدا اولدی و فی در مخدوم دن دراد شد اولیق الی در زندان نشسته
اب را آئی می ده کس نشسته رنداره کس برانهم صودیرم رندان دن دراد اولیا ایلر
اولیق روشن در بعضی نسخ ده آئی برینه جانی واقع اولشد کوفی دلی شناسان نشسته
ازین ولایت در سن که دلی شناسان ولایت دن کندیلر ولایت دن دراد شیراز در
دراد اولیا به خلق رعایت انهد و کندان شکایت در در زلف چون کندش الی الی
ای کوکل انک کند کی زاننده طوشتم زیرا انده سرما بریده یعنی الی جرم و جنایت جرم سز
و جنایت سز با شکری کسکش کور رسن بنسخت بفره مار خون نور دوی بسندی سنگ
چشمک غمزه ایلر نیم غامزی ابعدی و سن بکنور سن جانار و انباشد خونیر را حمایت
ای جان خونیر نه حمایت انک معقول اومار و زین شب سیاهم کم گشت راه مقصود
بویل ظلمه مقصودم بوی کم دنا پید اولدی شب دن دراد دنیا در راه دن دراد عشق
فریغی در از کوفه برون می می کوکب هدایت بر کوفه دن طلوع ایلر ایدر هدایت پلیدی

کوکب

کوکب هدایت دن دراد هدایت حق در از هر طرف که رستم جز و ششم بقدر عشق بولنه طرفین
که کندم دشمندن غیر تر یاده اولمدی زنه را زین بیابان دین راه بی نهایت صفین
بویا باندن و بونهایستند بولنه که دراد طریق عشق در بود و دخی جائز در زنه را بونهایستند
بیاباندن و بونهایستند بولنه که نهایت اکیستند بید مصروف اوله این راه را
نهایت صورت کجاقان است بورا به نهایت مقصود اولیق قنده ممکن در یعنی نهایت
مقصود دکلر رکش صد هزار هزاران نیست در جایت کم انک ایند اسنده همان بوز بیک
نزلدن زباده در ای آفتاب خوبان می جوشد اندر دهم ای خوبک آفتابی در دهم آتش
عشق دن جوش ایدر یک ساعت بکجان در ساید عنایت بر ساعت بنی عنایت ساید سنده
صفندر دراد عنایت حق طلب اند و کن بیان در آفتاب خوبان دن دراد باری تعالی در
هر چند بروی آیم روی از دورت شایم هر چند که نیم یوزم صوبین التک یعنی بی جز سز انک
سنگ قبو کدن بوز چور دهم جوزان حبیب خوشتر از مدلی حمایت حبیب دن جور خوشتر از
که مدلی دن حمایت یعنی حبیب جوری دشمنک حمایتدن یکدر سز بفراد از خود
بسان حافظ عشق الی ایشور سنگ فریاد که اگر خود حافظ کبی قران زبزه خوالی
در چاره روایت قرآن غلطی اون دورت روایت ده از براد قیسن یعنی قرب حق
وسید اولن عشق الی در قرآن عظیم دکلر زیرا اگر بویلر اولسه لازم کلور ایدی که حافظ
مقبول حق اولار لیکن بویلر دکلر بیت چو قرآن حفظ قاری کند از مرزا پسندیدیک
افتد حفظ قرآن پیش یزدانش ولایضا اندام مست میدار و نسیم بعد کسویت
سنگ کبسوک نور جفنگ نسیمی یعنی دایم مست طو تر نسیم دن دراد نغز حانیه در خرام
میکند هر دم قرب چشم جادویت سنگ جادو چشمک فریبی بی هر دم خراب ایدر چشم دن
دراد ذات در جادو دن دراد قدرت و تاثیر صاحبی اولدی در پس از چندین تنگیابی
شبی یارب توان دیدن بو قدر صابر لعدن صکره عجب بر کج کور مکن مکن سیدر
که شمع دیده افروریم در خراب ایدر بیت که دیده شمع شعله ندره اوز سنگ محراب کبر
خاشکده دراد بو قدر مجاهده و ریاضت دن صکره عجب دیدار میسر اولوری دیکدر
خطاب خدایه در سواد لوح پیش را غمزه از بهر آن دارم کوز بیکه اندن اتری غمزه
طو ترم که جان را شعله باشد ز نقش غل هندویت که سنگ سیاه خاک نقشندن جان

سنگ جادو

سنگ جادو

سنگ جادو

سنگ جادو

بر سنجه اوله زیرا بر سنجه اولور بوجو دی جائزور بوجو اوزره که علت آنچون اولور
خال دن مراد ذات در نه کم مولانا جامی ویشدر بیت ظلمت کو نم عرض باشد
ز زلف نقطه اذاتم مراد آمد ز خال یا کز همان بیک ذات دن بر سنجه اولسه
سبب رحمان سائر اعضا اوزره انکه شریفی زیاده اولد و غندن اوتری
نکم مشنوی ده واقع اولمشدر بیت آدمی دیدست و باقی بوستت دیده
آن که دید دست اگر خواهی که جادویان جهان یکسر بیارسی اگر استرحتک
که جهانی بالتمام بزه یسن که اصلا تغیر قبول اتیه صبارا کو که بر دار و زمانی برقع
از ریت صبا ی دی که یوز کردن بر زمان بر قعی فالدر سن بر دار بونده صورت
مضارع ده افرغایب اولق روشن در صبا دن مراد فیض و فضل الکی در بر قعدن مراد
مصنوعات در که نقاب الوهیت و کبریا در روی دن مراد ذات در اگر اشیا
منظومات اولیدی اصلا فنا بولمزدی بلکه جمیع اشیا منظاهر انساوار و جمیع اسما منظاهر
ذات در بیت چو منما منظاهر ذاتند همه اشیا منظاهر اسما و کرسم فنا خواهی که
از عالم بر اندازی و اگر استرحتک که عالم دن فنا بر سنی برقع ابد سن
که اندن صکره هرگز فنا طاری اولیه بیفتان تا دور بزد هران جان رهر
موت سکن تا سکن هر موکیدن نیچه بیک جان اشغ دوکله زلفکی سکن
معنا سنه دخی جائز در نه کم سروری افندی آید شرح اتمشدر مراد جمیع ارواح
سنگ قید که در چونکه اندری خلاص ابد سن عالم اندن صکره فنا پذیر اولمزد یکدر
من و باد صبا مسکین دوسر گردان بی حاصل بن و سکین باد صبا یکی بی حاصل
سر گردان نرمن ارافسون چمت مست وادار بوی کسوت بن سنگ چشمت
افسوندن مستم و دو سنگ کیسوت رایج سندن مست در نه کم حق تعالی حضرتی بوز
وان من شی بیج بجمده و لکن لا تفقهون چشم دن مراد ذات باری در که جمیع
ناتیرات اندر با نفسی جوامع سید در بیت ال محمد بایدت ای دوست بست
که عاجز ترند از منم هر که هست و رهی همت که حافظ رست کز دینی دار عقی زهی
همت که حافظ بچونه یعنی حافظان همتن حسن که دنیا دن و عقی بن نیاید هیچ در چشم
بجز خاک سکویت هیچ کت چشمه کلمر یعنی کوزه کوزه سنگ محکمت خاکندن غیر

قادر
نمایند و منظره جادوی منظره
نمایند و منظره جادوی منظره

بیت

بیت

بیت

مراد عاشق دیدار اولد خدادن غیر بی میل و محبت آنک نامعقول اید و سن اشعار در
بوغز لده واقع اولن خطاب خدایه در بیت المنه منکره در میکره بارسنت شکر خدایه
که منجانه قیوسی چقدر نان رو که مراد بر او روی بارسنت اول سبیدن که نوک قیوسی
اوزره بنم نیاز یوزم دارد میکره دن مراد بون فیض عشق یری در که جناب قدس مراد
نما همه در جوش و غرور سندرستی جمیع کواچوش و غرور و شوق در مستلکدن خمدادن مراد سندرستی
جمیع شرب عشقه جوش ده در وان می که در انجاست حقیقت مجاز است و اول می که
آند در حقیقت در مجاز دکلدر از دی همه سی و غرور دست و کبر اندن دوکلی مست کت
و غرور و غفلت در وی غفلت میده و نمایه راجع اولق جائز در در زما همه بچاره کی و عجز
و نیاز است و بزد و کلچ چاه کت و عجز و نیاز در یعنی انمره لایق اول و بنه لایق اولور
رازی که بر خلق کمینم و کموبیم بر رازی که خلق قتنده دیدک و دینیز باد دست کجوبیم که او
حرم راز است دوسته دینیز زبیرا و محرم راز در دست دن مراد حق تعالی حضرتی اولق
روشن در هیچ شکر زلف نم اندر نم جانان جانانک نم ایچم زلفانک بوکلی نرخی
کو نه توان کرد که این قصه در راز است قصه ایکن ممکن دکلدر زبیرا بوقصه اوز و ندر مراد
اسرار آتیه نکت مشکلاته نهایت بوق دیکدر بار دل مجنون و غم ستره لیلی مجنونک
کوکلی یوکی و لیلی نکت طره سی غمی یعنی مجنونک کوکلی مرادی لیلی نکت طره سی غمی در غم بوند
بوکلم معنا سنه در رخ راه محمود و کف پای ایاز است سلطان محمودک یکافی ایاز
ایامی کبابی در یعنی سلطان محمود بوقدر سلطنته اکین بو حالت که اکا سلطنت دن
لطیف و لذت در روایت اتمشدر که بر کچه سلطان محمود شاما بر بزم ترتیب اید و ب
عیش و نوش مشغول اولمش ایدی کیفیت عشق و کیفیت باده اید بهوش اولوب بی اختیار
ام اتمش بر التون لکن کتورب کلابه بر ایشدر سلطان محمود اول کلابه ایازک ایاغی بوب
رخساری اوزره قومش بو بیت بو حکایت مینی اولد غندن اوتری بونده یازدم بر دوش
دیده چو بار از همه عالم طوغان کی دوکلی عالم دن کوز می دگشم در نادیده من بر روح زب
نو بار است تا بکم کوزم سنگ زیبا نوک اوزره آیشدر مراد بودر که ماسودن فراغت
ایده خطاب خدایه در در کعبه کوی توهر اکس که در اید هر کله سنگ کوکیت کعبه سنه
از قبله ابروی تو در عین نماز است سنگ ابرو کت قبله سندن عین نمازده در یعنی

نمایند و منظره جادوی منظره

نمایند و منظره جادوی منظره

نمایند و منظره جادوی منظره

بیت

هر گاه خدای رب العالمین ایدر قرب و وصال حاصل الیدی فی الحقیقه اول کسی که از دنیا می رود
 زیرا آنکه توفیق دات با کمال کند و سنده در ای ملک بیان سوز دل حافظ مسکین ای
 مجله او دنیا مسکین حافظ کمالی حار تنی از شمع پیر سید که در سوز و کداز است
 شمع در صورت که با تمقده و اریکده در داد در عشق اهلنک حالتی اهل در و عشق
 اولان بیلور دیگر **اولا ایضا** حاصل کار که کون و مکان این همه نیست کون و مکان کار
 خانه سنگ حاصل بود و کلی بود که کار که کون و مکان دن داد دنیا در حاصل دن داد دنیا بچند
 اولن سنده در که اصلا اعتقاد بر ما باده پیش از که اسباب جهان این همه نیست عشق و وفا
 سعی ایله زیرا اسباب جهان بود و کلی بود یعنی عاقبت فنا بولور از دل و جان شرف محبت
 جانان **غرضت** دل و جانان غرض جانانک محبتی شریفی در جانان دن داد محبوب حقیقی
 همه **غرضت** دل و جان این همه نیست دو کلی بود که داد جانانک محبتی شریفی در
 یوسف دل و جان بود و کلی حاصل معنی انسانه که خدای عز و جل دل و جان جان
 انشدر م ادا کند و **محبت** صحتی و وصال شریفی بچون در یوسف دل و جان
 نه اینه برار دیگر **دولت** آنست که فی خون دل اید بختار دولت اولد که
 کوکل فان اولفنه کنار کله داد سهولت حاصل اولد دیگر **دوره** با سعی و عمل
 باغ جهان این همه نیست یوسف سعی و عمل ایله باغ جهان بود و کلی بود زیرا دولت
 اولد که مشقت سز مقصود دل نیست اولد **منت** سدره و طوبی زنی سایه مکش
 سایه دن اوری سدره و طوبی منتنی بچکه که جو خوش بکری ای سدره و دان این همه
 نیست زیرا چونکه امعان نظر اید سنی ای سدره و دان بود و کلی بود را دل سبیدن
 که جمیع سنگ مقننه کل شئی پاکت الاده واقع اولد در پنج روزی که درین مرحله
 مهلت داری بر لبش کون که بود مرحله ده مهلت طو تر سن پنج روز دن داد زمان قلیل
 مرحله دن داد دنیا در خوش بیاسای زمانی که زمان این همه نیست بر زمان خوش کن
 زیرا بود و کلی زمان بود بر لب بحر فنا مشغول ای سانی فنا در بیاسی کن زنده مشغول
 ی سانی بحر فنا بلند داد دنیا در سانی دن داد مرشد در قوسی دان که زلب برمان
 این همه نیست بو حاضر وقتی نیست بیل زیرا لب دن دمانه دکن بود و کلی بود قدر
 نه آنکس ممکن اندیشه و چون کل خوش با بخش نهنگ یعنی شوار اقدن اندیشه

مجلس

در بیان

در بیان

در بیان

وکل

وکل کبی خوش اول نهنگ پرده بر تلق معناسنه در که رسوایق معنای لاریسی
 زیرا که تمکین جهان گذران این همه نیست اول سبیدن که فانی دنیا یک بود و کلی
 قدرت و دولتی بود یعنی عشق کوشش آنک ایله خلق قشده عز و قدرم قالمیوب
 بدنام و رسوای اولورم دیو بختور اولد زیرا دنیا یک عز و قدری فنا پذیر در اما
 عشق الهی باقی در زاهد این مشوار بازی غیرت زهار ای زاهد غیرت او بودند
 ابرع اور صقن که ره از صومعه نادر معان این همه نیست زیرا صومعه دن در معان
 دکن بود و کلی بول بود در داد زهد و عبادت غرور کرد دیگر زیرا خدای زاهدت
 زهد دن فائده و نه کافرت کفر دن زبان وار در در مندی من هسته زار و زار
 بن ضعیف و لاغر سوخته نک در دمنه کی ظاهر حاجت تقو و بیان این همه نیست
 ظاهر بود و کلی تقو و بیان حاجت بود یعنی عاشق اید کم زیاده روشن در
 نام حافظ **رقم نیک** پذیرفت و لی حافظک نامی ابو رقم قبول آندی تا پیش رندان
 رقم سود و زبان این همه نیست رندان قشده بود و کلی سود بکاران رقمی بود یعنی
 حافظک نامی ایک ایلد مشهور اولدی ولیکن رندان نام نیک و شهنه اصلا التفات
 و اعتبار اتمار بلکه همان فضل خدایه اعتبار ایدر حافظ دخی ایلد در رندان در داد ایا
 اندر **اولا ایضا** چو لطف بود که ناکاه رنجه قلمت نه لطف ایدی که ناکاه سنگ قلمک
 رنجه سی حقوق خدمت با عرض کرد برگشت بزم خدمت محقری سنگ کر مکن و زره عرض
 ایلدی خواجه حافظ ایلد بر صاحب دولت ما بیند نجه زمان مصاحبت و مناسب
 واقع اولمش لیکن ناکاه مفارقت واقع بو حال اوزره بر زمان بکد کن عکره
 اتفاق اول صاحب دولتدن عنوانی محبت شعار و مضموینه مودت دنا ر
 بر مکتوب ایرتمش خواجه حافظ دخی بو غنمدی یازب اکا ارسال اتمش بنوک غلمه
 رقم کرده سلام در حکم اوجی ایلد با که سلام بایش سن که کار خانه دوران مبادی
 رنجه که دور آنک کار خانه سی سنگ رقمک سز اولسون داد خواجه حافظ کند و بی
 اول صاحب دولت عمر اوز لغنی بچون دعا دعا اند و کن اشعار در نکوم از من بی
 دل بسو کردی باد بن بی بدل دن سهولت یاد ایلد که دینم که در حساب جرد
 سهولت در قلمت زیرا عقل مساند سنگ قلمک سهو بود قدر

در بیان

در بیان

در بیان

در اول ملوک و ان بکر این توفیق بود توفیق شکر نه بی خورایله که داشت دولت
 سرمد عزیر محترم که ازلی و ابدی دولت سنی عزیز و محترم طویدی بیا که با سز نفقت
 قرار خواهم بست کل که سنگ سز نفقه دار با قلمم کرد که که سرم برود و بداند
 از قدمت که اگر بشنم کیده سنگ قدم کن باش قالد ریمم ز حال مالدت آگاه
 شود ولی وقتی سنگ کوکاکت بزم حالزون آگاه اولور اما شول وقت که لاله برود
 از حال کشتن کان غمت که سنگ غمت مقتول لریک قبر ندن لاله به صبار زلفه تو
 با هر کلی حدیثی گفت صبا سنگ زلفه کن هر یک بر سوز دیدی رقیب کی ره غماز
 داد در دولت رقیب سنگ حرمکه غمازه قن بول و بردی مراد اول صاحب دولت
 رقیب دن شکایت در که غمازه بول و بر که بنی سا که غماز ایدر دیو ظرافت ایدر تپینه
 اشعار ایدر رقیب دن مراد بوند در باند بود وجه دخی احتمال در در بان غیره اجازه
 و بر سنگ خلوت که کر مک آما با که اجازه و بر مراد بونی بود جمله اول صاحب دولت غیره
 زوان تشنه مارا بجز صلابت بزم موسر جانمزه بر جرمه ایدر ایش مراد بزمه رقا
 ایله و یکدر که میده حست ز لان خضر حاتم حمت که سا که جم جامندن آب حیات و بره
 یعنی سا که رعایت ایدر میده هندک فاعلی الله تعالی خضریت غنظی صیغه جمعد
 گنور شد در بیت امتحان کن که بسی کج رادت بدهند که خوابی چوم الطف تو آما که
 دلم مقیم در رت حوش میدار بنم کوکلم سنگ قبوگن مقیمی در آنی حرم طوط
 بشکر ایله آدا شست بی آلت اول شکر این که خدا سنی المسر و غنم طویش در
 کمین گشت تو خوش تیز میردی هشت دار پوسی بری وار در و سن تیزی باک کیدر سن
 عقل طوت مراد بود که فواجه حافظ اول صاحب دولت نصیحت طریق ایله خطا باید
 ایدر دشمن سنگ هلاکله پوسی تو مشدر و سن اندن غافل سن تدارک اوزره
 اول ممکن که کرد بر آید ترشه ره عدمت فقلت ایله که عدم شاه را هندن سا که
 تو ز کور یعنی دشمندن سا که هلاکلت ابر شو همیشه وقت تو ای عیسی صبا خوش باد
 ای عیسی کی حیات بخش صبا سنگ و فک دایما خوش اولسون مکتونی کتور و ب
 ایدن کسه بی صبارینه تو یوب دعا ایدر که جان حافظ و خسته زنده شد بدمت که
 کوکلم خسته حافظ جان سنگ نفسک ایدر بری اولدی و ایضا ای شاه قدس که

سرمد عزیر محترم
 رقیب کی ره غماز
 در بان غیره اجازه
 جمعد
 حاتم حمت
 حرم طوط
 حاتم حمت
 حاتم حمت

کشد

کشد بند نقابت ای عالم قدسک محبوبی سنگ نقابت بندنی کم چوزر یعنی جاگلی که برادر
 وی مرغ بهشتی که دهد دانه دانت وی جنت مرغی سا که دانه و آلی کم و بر مراد یکم
 قنده پرورش بولور سن و یکدر خواهم بشد از دین درین فکر جگر سوز و جگر سوز و بول
 فکر و چشم دن خواب کندی کاغوش که شد منزل آسایش و خوابت که یکم قوجانی
 اولدی سنگ و خوابت منزله مرشدی محبوب منزله سسته تنزیل تمشدر هر ناله و فریاد
 که کرم شنیدی هر ناله و فریاد که ایدم ایشتم کن پیداست نکار که بلند ست جنابت
 ظاهر درای نکار که جنابت بلند در مراد عالی جناب سن و یکدر مراد شدن کمال استغسان
 بیان در درویش نمی بری و رسم که نباشد درویشی صور من یعنی درویش رعایتکن
 یوقدر قور قورم که اولیه اندیشه امزش و بر وای خوابت سکا مغفرت فکری و خواب
 بر وای یعنی آخرت ده مغفور و شاب اولیه سن بونده خطاب بزم مرشد در که میباید
 قیور مدعی همچون بویه خطاب تمشدر آمی قصه دلفروز که منزله السی ای کوکله سرور
 و بر بچی قصه که انس منزله کی سن یعنی بنم مرشد سنه دار ایدر حرم بملکنا دانت ایام
 خرابت حق تعالی دن استرم که آفت ایام سنی خواب ایسون اگر چه خطاب مرشد
 اولمق اوزره شرح اولدی لیکن محبوب و بر صاحب دولت مراد اولمق ممکن در
 دور ست سرب درین بادیه هشت دار بو صحرا ده سر شمه اراق در عقل طوت
 یعنی تدارک اوزره اول تا غول بیابان لغزیت برات تا بیابان غولی سنی سرب اید
 الدیه یعنی جناب قدس ارا قدر اولور اولماز سنگ ارشادی ایدر راه عشقه سلوک
 ایله که غول بیابان کی خیالات باطله ایدر اول کسه سنی صراط مستقیم جفا رر بو خطاب عام در
 تیری که زدی بر دلم از غمره خطا رفت غمره دن بنم کوکله بر تیر که اور دک خطا واقع اولدی
 تا باز به اندیشه کنده رای صوابت عجب کیر و نه فکر ایدر سنگ معقول را یکت بوند تیر غره دن
 مراد فخر جانان در که که چه ظاهره تیر در لیکن معنی ده عاشقان مجموع کوکله مرهم در آنون چون
 خطا رفت دیوب بر تیر دخی طلب ایدر چه اندیشه کنده رای صوابت و یکله شکم دیوان شامی
 بو مضمون واقع اولمشدر بیت تیری زدی درین ال سوده شد زرده مان ای طب
 خسته دلان مرهمی که نادره پیری بچو آیین زدی ای کل عجب بیرکت بولنده نآیین و سلو
 کیدر سن ای کوکلم باری بقلط صرف شد ایام شبابت حیف و درین سنگ یککلک زانک

سرمد عزیر محترم
 رقیب کی ره غماز
 در بان غیره اجازه
 جمعد
 حاتم حمت
 حرم طوط
 حاتم حمت
 حاتم حمت

غلط صرف اولدی غلط اید صرف اولدی بودجه دنی جائز در داد کند و ب خطاب در مسیبه
طریق اوزره که جو املی زمانک غریبه هواد هوسه صرف ایدک باری بیرک زمانده عفت
و عبادت چالش بلکه حقیقه بزه نصیحت در باری الله معناسه کلور عریده و فارسی ده
تجیر و خیر ایچون دله معناسه دنی کلور بودجه ر یا نفس کلور دن اولد و غنه کوره دره
بودجه دنی جائز در که برکزه یعنی برادر دن یکنکک زمانی غلط صرف اولدی بودجه اوزره
باری ده اولن یا وحدت ایچون اولور راه دل عشاق رد آن چشم خماری اول مست چشم
عشق کک کوکلی بولنی اوردی پیداست ازین مشیوه که مست شرابت ظاهر در پوشیده دن
که سنک شرابک مست در یعنی نوش اندک شراب مست ایدجی در شراب مست می
قتال معناسه در که محکم مست ایدر می دن مراد عشق در بو خطاب مر شده در حلقه نه
غلامیست که از خواجه کرید حافظ اید بر غلام دکلر که افندیسن دن قچه لطیف کن و بار که
خرام بر عتابت بر لطف اید و ک و کل که سنک عتابکدن خوام حافظ کند و سنی بونده
غلام منزله سنه تنزیل شد مشایخ کبار یکی که انکک عادتی در که عوانمکری خادم کلور
الفقر یا زار اوله ایضا آن ترک بری چهره که دوشش از بر مارفت اول پری نوزو محبوب
که دون کچه بزم قمر دن کندی آیا چه خطا دید که از راه خطا رفت عجب نه خطا کوردی که
خطا بولدن کندی یعنی خطا اندی ترک دن مراد بونده یا صادقی در که محبوب منزله سنه
تنزیل تشدر راه خطا ده ایهام وار در خطا دن مراد بونده لفظ عربی ده اولن خطا
و فتح خایه خطا بر مملکتک اسمی در تارفت مر از نظر آن چشم جهان بین تاکه اول
جهان کو تبحی کوزم نیم نشردن کندی کس واقف مایست که از دیده چهار رفت که
بزم واقف دکلر که کوز دن نکر کندی یعنی واقف غلطی تمام برنده در بر شمع رفت
انکدر آتش دل روش شمع اوزره کندی کوکل آتشک او فرامسندن دون کچه
آن دو که از سوز جگر بر سر مارفت اول توون که جگر یا نمسندن بزم باشم اوزره کندی
یعنی دپزه چقدی مراد اول یارک فراق دن شمع دن زیاده یا ندیم دیکدر دور از رخ
نور مبدم از جنبه چشم انک رخنن اراق و مبدم چشم چشم مسندن سیلاب سرنگ
آه طوفان بلارفت سرنگ سیلابی کلدی و بلا طوفانی واقع اولدی رفت بونده
واقع اولدی معناسه در کند و معناسه اصلا ملایم دکلر رفت واقع اولدی معناسه

جایزه در دنیا

در دنیا

در دنیا

در دنیا

حد دن زیاده واقع اولمشدر و هم شاهی نکت بو بینه واقع اولمشدر بیت بو کلک
صنع چنین رفت بر صحیفه کن ممکن خورده برار باب عشق و عیب ممکن نوشج اولن
بیت دن مراد اول دوستک مغا رفتدن چوق کر بر اند و کن و حد دن زیاده تلم اولد
بیان در از پای قاده ییم جو اند غم بجران ایا قدن دوشدک چو که هجران غمی کلدی
مراد فراق غمته تدارکک انکه قادر اولدق دیکدر در در دیر دیم چو از دست دو
رفت در دده اولدک چو که الدن دو اکندی در ددن مراد غم فراق و دودان مراد
وصال دوست در دل گفت وصالشید عا باز توان یافت کوکل ایددی دعا اید
بیر و انکک و صالنی بولق ممکن در عمر بست که عمر همه در کار دعا رفت بر عمر یعنی چوق
زمان در که عمر دکلدی عا ایشنده کندی احرام چه بندیم چو آن قبله نه اینجا ست نه احوام
با غم چو که اول قبله بونده دکلر یعنی دوستک محله سنه نه دارم لم چو که دوست انده
دکلر در سعی چه کوشیم چو از کعبه صفا رفت سعی ده نه سعی اید لم چو که کعبه دن صفا کندی
صفا و موه کعبه ده بر موضوعک اسمی در که سعی انکک اورده سنه اولور دی گفت طیب
از سر حیرت چو مراد اید دون چو که طیب بی کوردی تشدر دن دبدی نهیات که رنج تو
از قانون شفا رفت نهیات که سنک رنجک قانون و شفا دن کندی یعنی ساک علاج شد
دکلر زیر سنک مرضک قانون و شفا دن کندی یعنی اول کتاب اول مرضه علاج
مستور دکلر قانون و شفا علم طب ده بر رکت بکت اسمی در لیکن بو بیت ده اضافت اید
معنای لغوی مراد در دیکک اطباء که قانون و شفا یا ز مقدر همز اولد که غم دلبره در مان
یا زه را ای دوست بهر سیدن حافظ قدمی نه ای دوست حافظی صور مغه بر قدم قوه
آن پیش که گویند که از دار قمار رفت اندن اوک که دیار حافظ دار فادن کندی
خطاب سفره کتمش دوسته در که آتی محلی طب منزله سنه تنزیل تشدر و ایضا جواستان
نوام در جهان پناهی نیست سنک آستانک دن غیری جهاند با که بر پناه یوقدر خطا بخداید
سیر ماجراین در حواله کاهی نیست بنم باشم یوقدون غیری بر حواله کاه یوقدر در دن مراد
باب خدار عدو چو تیغ کشدن سپر بندازم عدو چو که جنگ ایچون تیغ چکه بن جنگ
ترغم که تیغ ما بجز از ناله و آهی نیست زیرا بزم تیغ بر ناله و بر آه دن غیری دکلر سلاح
الضعفاء الشکایه سپر بندازم فراغت ایدرم معناسه استعمال در نکت بو ستانده

جایزه در دنیا

در دنیا

در دنیا

در دنیا

واقع اولمش در بیت نه هر جای توان تاختن که جا با سپر باید انداختن نه راه کوی
خرابات بر تنایم روی میخانه محله سنگ بولندن بوز و نذر زم کوی خرابات دن داد
در شد آستانه سیدر کزین بهم بچمان روی در ای نیست زیرا همانی که بوندن
هیچ بر سمت و بر بول یو قدر روی طرف و راه بول معناسنه در زمانه که رفتند آتش
نخستین عمر زمانه اگر نم عمرم خرمه آتش بر افه یعنی موت ایرشه بکوسور که بر من برک
کاهی نیست زمانه به یاقسون دی زیرا نم فتمه خرم بر صمان پیراخی قدر یو قدر
غلام ز کس جانش آن سسی سر دم اول سسی سر دکن جانش چشمک غلامیم که از
شراب غرورش بکس بکاهی نیست که غرور شرابندن آنک اصله کسبه نظری یو قدر
سسی سر دکن وادد شد در و جانش و لدر که شکارانی او غزلین کور ب بولر صید آنک
فرستی کوزر یعنی مرشد کامل دخی عشق الهی اید شولیه عالی جناب اولمش در که کسبه بکله یکی
عالمه التفاتی یو قدر معان دیدار جانانه ناطق در چنین که از همه سودام راه می بینم
بویله که هر طر فدن بول سوز افنی کور دم بجز حایت زلفش در پایش نیست آنک
زلفی حایتندن غیر ی با که سر پناه یو قدر زلف دن داد بونده اسرار آتیه در یعنی عالم کون
دفا که ستر اسرام در اندن خلاص بولق ایچون اسرار آتیه به متعلق آنمکن واکه مقید
اولمقدن غیر بر چاره یو قدر عنان کشیده روای پادشاه کشور سن ای حسن
اقلیمک پادشاهی عنان کشیده یعنی آنک باشن جگرک بوری که بیت بر سر راهی که
داوخواهی بیت زیرا بر بول باشی یو قدر که اند بر شکایتی یو قدر یعنی وار در تمایش زلفی
ازار و هر چه خواهی کن کستی برین خاطر آنک آرد پنجه اوله و هر نه اسستر سک ایل
که در شریعت ما غیر ازین کن می نیست زیرا بزم شریعتی که دادند هب عشق بوندن
غیری بویله معادل بر کن یو قدر مراد اولیا اند فتنه خاطر برینان کی بر عظیم کنه یو قدر
دیکدر زیرا قلب المؤمن عرش الرحمن یعنی که بوجیت دن خواجه حافظی مباحی ظن اید
اما خطا فاحش در عقاب جو رکش دست بال در سیم شهر جور عقابی دو کلی شهره
قناد چشمت در مراد عالمی ظلم احاطه اند کن بیان در کمان گوشه نشینی و تیرا می بیت
بر گوشه نشینک بانی و بر آه اوئی یو قدر مراد استجاب الدعوه یو قدر که ظالم ملک بلکی ایچون
معایده و بختی ظلم دن خدص اید دیکدر خرمه دل حافظ زلف و حال مدیه حافظک

درم غزلین

درم غزلین

درم غزلین

کوی

کوکلی خرمه سنی زلف و خاله ویرمه که کاره چشمت بیت سیه ای نیست زیرا بویله
ایشدر سیه ای که حدی دکلدر حافظ بونده کندی غیر منزله سینه تنزل آنک ایل
کند و سینه خطاب ایشدر دله ایضا سانی بیار باده ماه صیام رفت ای سانی کتور
شرایع که صوم آلی کندی ده قحج که موس ناموس و نام رفت قحج ویر که ناموس نام
زمانی کندی مراد مرشدک اعتقاددن چقدنی و مریدرک نصفه ایر شجک زمانی دکلدر
دیکدر در وقت غریز رفت بیاتاقضا کیم غریز وقت کندی کلن قضا اید لم غری که بختو
صراخی و جام رفت بر غری که صراخی و جام حضور نشتر کندی وقت غری که صراخی غری
و مضمونی در صراخی و جام دن واد عشق و سوز در در قاپ توبه چند توان سوخت
مجموعه توبه حار تنده عود کیمه نیجه بر یافنی کرک می ده که عمر در سیر سودای خام رفت
می ویر که عمر خام سودا طر فتنه کندی مراد فیض عشق دن نیجه بر سینه بهره اولام بزی
عشق الهی ایل مستفیض ایله دیکدر نسیم کن ایچنان که ندانم زنجودی شراب عشقه
بنی ایچنین مست اید که می خود لقدن بلیم در عرصه خیال که بیکدم کلام رفت خیالم
میدانم کم کلدی فقیسی کندی مراد مریدر است توافی طلب اندوکن اشعار در که در
عفتی که امین فتنی لیکن که نام فتنی معناسنه دخی کلور بر بوی آنکه جوعه جات بار
اول میداوزه که سنگ جامک جوعه سی بزه ایرشه در مصطفی دعای تو هر صبح
و شام رفت هر صبح و شام مصطفی ده سا که دعا واقع اولدی یعنی دعا اندک مصطفی
مراد بو خانقاه در حاصل معنی جانب قدس ن سا که ایرشن شراب عشقندن بزه جوعه
ایر شه دیو هر صبح و شام سا که دعا اید زرد دیکدر خطاب مر شده در دل را که مرده
بود حیاتی ز نور سید دل که اولمش ایدی یکی بر حیات ایر شدی تابوتی از نسیم
میشد در مقام رفت تا که می رایجه سندن کوکل و ماغنه بر رایجه ایر شدی مراد محبت دنیا
و خطا و عصیان مرده اولمش قلبه عشق الهی ن بر حالت ایر شک ایل حیات بولوب
طاعت حق ایچون جوش و فروشه کلدی دیکدر نسیم رایجه معناسنه در زاهد غرور
داشت سلامت بر در راه زاهد علان غرور طودی بولی سلامت ایلندی دوزخ کندی
رند از ره نیار بدار السلام رفت رند تضرع و نیاز بولندن جسته کندی مراد غرور کن
شامتی و نیاز کن حسن عاقبتی اشعار در نقد دلی که بود مراد صفت باده شد نیم بر نقد دلی که

درم غزلین

درم غزلین

درم غزلین

درم غزلین

دارایدی شرابه مرت اولدی قلب سیاه بود از آن در حرام رفت قلب سیاه ایدی
اول سبیدن حرام کندی مراد کثرت عصیان سیاه اولمش قلبه زهد و طاعتدن
بر حالت و بر صفا ظهور بولد غندن اوتری عشق اختیار ادم دیگر مکس
نصیحت حافظ که ره نیافت کبر و حافظ نصیحت ایله زیر ابواج لمدی کم گشته که باده
مهرش بجام رفت بر کم گشته که محبت باده سنی نوش اندی بعض محل ده معنای محضکی
اوزره شرح اولمش در خطاطن اولمیه مراد بود که شراب عشقه عقل معاشدن دور
اولمش عاشق هوام دن نصیحت پذیرا و لمدی کبی حافظ دخی کسه دن بند قبول پیر کلمه
نیافت کلمه سنگ فاعلی کم گشته در وای ایضا نقش دارد دلم ماوی گرفت انک غمی تاکه
کو کلمه مکان طوتمش در سرم چون زلف او سودا گرفت بنم باشم انک زلفی کبی
سودا طوتمش در او قلم مظهر عشق اتی و ولدن سودایی و مجنون اولوب جمیع ننددن
فارغ اولمش دیگر در ضمیر غایب حق تعالی حضرت راجع در لب چون آتش آب
حیات انک آتش کج غری بی آب حیات در زبان آتش در مار گرفت اول
اول لبیک لطافتدن بزده بر آتش طوتمش یعنی ظاهر اولمش در لب دن مراد کلام
خدا در که قلب مؤمنه آتش کبی تاثیر ایدر و آب حیات در که قلب مومنی موت دن
حفظ ایدر آب بولطافت معناسنه در آب معناسی ایها میسی در ضمیر غایب
خدایه راجع در همای همت عمر است که جان بنم همت هماسی بر عمر یعنی جوق زمان در که
جان دن هوای آن قد بالا گرفت اول بلند قدک مجتبی طوتمش در قد بالا دن
مراد ذات باری در که عشق فک سعی و همتی اکا وصول بولمدر خدم عاشق بابای
بلندش انک بلند قامتند عاشق اولدم که کار عاشقان بالا گرفت زیرا عاشق ک
ایشی بلند طوتمش در یعنی عشاق بلند همت در که محبت ذات دن غیری به سر مشرو
اتمر در ضمیر غایب به خدایه راجع در چو مادر سایه الطاف اویم چونکه بزانک الطاف
سایه سنده ایز خدایه سایه ارما و گرفت بنچون اول سایه سنی بزدن در بیغ طوتمش
مراد سایه سنی بزدن در بیغ اتمزدیکدر زیرا الآن انک سایه سنده ایز ضمیر غایب
خدایه راجع در نسیم صبح غنیز بوست امروز نسیم صبح بوکون غنیز ایچک لودر مکر بارم
ره محرار گرفت و ارایه بارم محرابونی طوتمش در که نسیم صبح انک بولندن بولم جو

اولمشدر

اولمشدر مراد نفحات رحمانیه نکت عالمه اولن ظهور و تاثیر بیاننده در یار دن
خدا در بیت امروز نسیم صبحی بوی در داشت کوننی گذر از خاک سیر کوی دیگر داشت
زور بای دو چشم کوهر اشک ایکی چشم در یاسندن کوز یا شی کوهری جهان در لولوی
لالا گرفت جسمانی لولوی لالا دلوتمشدر یعنی اکا با تورش و غرق ایلمشدر لالا بلند بای
و بهالو دنی نظیر معناسنه در که اصل همه ایلدر و لالا مخدوم و خادم معناسنه دخی کلور
مخلک کوره قد بیت حافظ از سر و سن بر حافظک سوزی ای سن سینه لوسر و وصف
قد تو بالا گرفت سنگ قدک وصفی ایله بلند طوتمشدر مراد بود که حافظ سوزی بلند
اولدی خدا نکت ذاتی وصفی ایله اولد غندن زیر اکلامک علوی مدلولنک علویه کوره
خطاب خدایه در وای ایضا میر من خوشس میردی کاند سر با میرمت ای بنم میرم خوش
و لطیف کیدرسن سنگ باشکدن ایانکده اولم یعنی جمیع اعضا که فرمان اولم سر و سن
خوش می خرا می پیش بالا میرمت ای بنم سر و دم خوش و لطیف صالنور سن سنگ
قدک اوکنده اولم مراد خدا نکت وجه احسنه تجلی سنی بیان در مکنه بودی کی میردی چشم
این تعجیل نیست حافظ جانانه خطاب ایدر و ابایدر با که دیش ایدک که بنم اوکنده جان
اولور سن ای جانان بونجیل ندر خوش تقاضا میکنی پیش تقاضا میرمت لطیف
تقاضا ایدرسن سنگ تقاضاک اوکنده اولم مراد مو تو اقبل ان مو تو احسنه اولم دن
اول اوکنک جانانک مقبول ایدکن اشعار در عجم تقاضا عرب تقاضی او قور عاشق
مهور و مخورم بت ساتی کجاست مهور و مخور ساتی محبوب قنده در که خرامان شوکه
پیش قد رعنا میرمت دی صان که رعنا قدک اوکنده اولم بت ساتی دن مراد
مرشد در انکه عمری رفت تا بهارم از بجران او اول کسه که بر عمر کندی یعنی جوق زمان
اولدی که انک فراقدن خسته ام کو کما هی کن پیش چشم شهلا میرمت دی بر نظر ایله که
شهلا کوکت اوکنده اولم خطاب مرشد در کفنه العسل بیم هم در دیشم هم دوا دیش سن
بنم قری بیم هم در دیم دوا با غش کاه پیش در دو که پیش مراد امیر مت کاه سنگ
در دک و کاه سنگ مراد انک اوکنده اولم مراد صفت جمال و صفت جلال عاشق صادق
قنده بر ایدر کن بیان در خوش خرامان میردی چشم بزار روی بود در برام کوز سنگ
بوز کدن اراق اولسون لطیف خرامان کیدرسن دارم اتمر سر خیال انکه در با میرمت

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

در این غنیز بوست

باشنده اول خیالی طوثرم که سنگ ایامکده اولم خوخرامان دن دراد ذات پاکک اسما
وصفات برده لندن کمال صنعی ایله تجلی و ظهوری در پای ذکرند زباده قلبی مشعر در
خطاب خدایه در که چه جای حافظ اندر خلوت و صلب تو نیست اگر چه و صلاک
خلوتنده حافظ بر یو قدر ای همه جای تو خوش پیش همه جا میرست ای جانان سنگ
دو کلی یک خوش در سنگ دو کلی یک اوکنده اولم مراد بود که زمره و اصلین دن
اولم ایسم طالبین زمره سندن اولدغم کافی در خطاب خدایه در وله ایضا مدنی خند
کاش سودای او در جان ماست بر دست اولدی که انک سودای آتشی بزم جانمزه
زان تمنا که دایم در دل ویران ماست اول تمنا لندن که دایم بزم ویران کوکلمزده در
مراد نیاز و تمنا اندک عشق آتشی بزمه قرار آتش بیکدم چشم خوناب جگر غرقت
ازان بزم کوثرم یکی جگرک قانقو صوبه غرق در چشمه مهر رخس در سینه نالان ماست اول
سبب دن انک آفتاب بکزر رخ بزم نالان سینه مرده در مراد راه طلب ده که یه خونین
حصول عشقه سبب اید و کس بیان در بود و چه دخی جانمزه باری تعالی نک عشقی دلدۀ ظاهر
اولدن چشمه خوناب و دو کلمدن عادت اولمش در بعضی شمع ده غرقند واقع اولمش در اول
وقت معنی بویله اولور کوثرم بیکری آب حیوان قطره زان لعل همچو شکرست آب حیات
اول شکرکی لذت لایب دن بر قطره در قرص خورشید کسی ز روی آن مه تابان ماست
قرص آفتاب یعنی جرم شمس بزم اول ماه تابانک یوزندن بر پر تو در مراد بود که آب حیات
کلام آتشی دن بر قطره در که کن دیک ایله اولمش در آفتاب ذاتدن بر پر تو در که
انک صنعی ایله روشن اولمش و ظهور بولمش در تافتخت قیه من روحی شنیدم شد یقین
تا که بویست کریمتی شنیدم یقین و معین اولدی بزم این معنی که ماران دی اوزان
ماست بکه بومعنی که بزم کوثر و او بزم در یعنی حقیقت ده بر در زیرا جمله موجودات اندن
هویدا در بومکل زیاده صعوبت اوثره اولدغمی بوکلتن بیت ایله اشعار ایدر زیرا مال
و حدت وجود دن مراد فنا طاری اولین وجود در که اول وجود واجب در و الّا
حاشا مشایخ کبار دن که موجوداتک وجود نه منکر اولد نکم حضرت شیخ سعدی بوستانده
بو تری روشن ایدر بیت کور مشدر بیت ره عقل چه بیج نیست بر عارفان
بزم خدا هیچ نیست بو بیت وجود مصنوعات وجود صافه نسبت یوق مشابهه ایدر

بیت و در این بیت

ازان بزم کوثرم یکی جگرک قانقو صوبه غرق در چشمه مهر رخس در سینه نالان ماست اول

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

هردی

هردی را اخلاقی نیست بر سر عشق سر بر دلت اسرار عشقه اطلالی یو قدر محرم این سر
معنی دایره علوی جا ماست بر علوی معنی دار سرک محرمی بزم جانمزه که مراد عشق در
بوندن مراد اسرار آتیه به اطلالع عشق آتشی ایله میرست اولدغم اشعار در بود و چه دخی جانمزه
بر یعنی دار سرک محرمی بزم علوی جانمزه بود و چه اوثره معنی داره مضامین و کلمه چند کوی
ای مذکر شرح دن خاموش باش ای داعظ دین شش حنی بنجه بر دیر سن خاموش اول
دین ما هر دو عالم محبت جانان ماست سر یکی عالم بزم دینم بزم جانانک صحبتی در
حافظات ما روز آخر شکر این نعمت که در ای حافظ او بنجه به دکن بوغوش شکر ای ادا ایله کان جسم
کن روز اول بومکل همان ماست که اول صنم عالم او احدن روز آخره دکن بزم کوثر
و همانمزه در دایکی عالم بوندن عظیم نعمت یو قدر بوغلدن مراد من اوله الی آخره محبوب
حقیقی در صنم ذکر بوندن ستر ایچون در که تعبیر بالیقین بر وله ایضا خیال روی تو در هر
طریق همه ماست سنگ یوزک خیالی هر طریقه بزم بولد اشتمزه بود و چه دخی جانمزه در
بزم بولد اش در مراد ذات پاکک فکری خاطر فزدن کتمز دیکم بزم موی تو بوند جان
اگر ماست سنگ مویک رایحه سی بزم اکاه جانمزه متصل در موی دن مراد اسرار آتیه در
خطاب خدایه در بزم مدعیان که منع عشق کنند شول نه عیبرک کور کنه که عشقی منع ایدر
جبال جبره تو حجت موجه ماست سنگ خوب یوزک بزم لطیف و موجه مجتهد در موجه
چهره یه کوره تمام برین در خطاب خدایه در به بین که چاه رخندان تو چه می گوید کور که سنگ
ز نخل انک چاهی نه دیر هزار یوسف مصری قاده در چه ماست بیک یوسف مصری
بزم قیومزه در و شمش در مراد عشاق خدا بسیار اید و کن بیان در بعضی شمع ده معراج اول
چاه برینه سبب واقع اولور بیت در چه انگندی دلم رازان زقن از حیا موی فو
انکد اشقی اگر زلف دراز تو دوست ما زسه اگر سنگ دراز زلفک بزم المزایر ششبه
کنه بخت پریشان و دست کونه ماست کناه بزم پریشان بختک و قصه انک در
خطاب خدایه در مراد بود که اسرار آتیه به عدم اطلالع استعداد ذک قصورندن
دیو اعتراف اظهار ایدر حاجب در خلوت سرای خاص بکو خاص خلوت سرای قیومک
قیومچی سندی فلان ز کوشه نشینان خاک در که ماست فلان بزم در کاهنر خاکک
کوشه نشین لندن در فلان دن مراد بوندن حافظ در بصورت از نظر ما که چه محبوبست

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

بیت و در این بیت

صورتها اگر چه بزم نظر مژدن استور و دور در همیشه در نظر خاطر مرقه است و با بزم
 استوده و مسرور خاطر مژدن نظر مژده در مظاهر مده اولن بعد خاطر مده اولن محبت
 و آشنایه نقصان و بزم اگر بانی حافظ در ری رند بکشی اگر حافظ سائل گفت
 بر کوزه قیو قفد آج که سالهاست که مشتاق روی چون چه است آنچه بیل کرده
 که بزم آبی کی یوز مژه مشتاقی در کویا حافظ اول صاحب دولت و دیر که در بانه دی که
 آشنایه که وارد قفد بزم مانع اولیه و دایضا اگر در دست زلف مشکینت خطابانی رفت
رفت اگر سنگ زلف مشکینت اندن بر خطا کندی ایسه کندی مراد مضی مضی یعنی
اولن اولدی و کیدن کندی دیگر در و رهندی شایا جفایی رفت رفت اگر سنگ
بهند و کزن بزم بر جفا کندی ایسه بزم کندی بوندن مراد معنای تصوفی اوزره غیب
هویت و اسرار الحقیقه در معنای مجازی اوزره بهند و بزمه معنای اولمق روشن در
زلف معنای اولمق کویا یاران صفا از سنده بر جزوی خصوصیت واقع اولمش در
آنی بو اسلوب ایله شعر و ایدر برق عشق از خرقه پشمینه پوشی سوخت سوخت عشق
برقی اگر بر عاشقک خرقه سنی یا قدی ایسه یا قدی اندن نه لازم کلور جور شاه کامران
کر بر کدی رفت رفت کامران شایک جوری اگر بر کدی اوزره واقع اولدی ایسه واقع
اولدی شمدی انی یا دایمک معقول و لایق دکلر کردی از خرقه دکلر باری بر دکلر اگر بر کدی
بر دکلر اکثرا غمزه سندن بر یوکت التدی ایسه التدی در میان جان و جانان ما جراتی
رفت رفت اگر جان و جانان اوزرنا سنده بر ما جراتی ایسه کندی یعنی انی فراموش
انمک کرک از سخن چنان ملاقاتها بدید اید ولی عمار زدن ملاقاتها هر اولور ولی بر میان
همسنان تا سر انی رفت رفت اگر معاصیل اوزرنا سنده بر ما معقول کندی ایسه کندی
یعنی الم غماز زدن ریخته دوستها بینه خصوصیت واقع اولمق عیب دکلر در
فرقت ریختن خاطر نباشدی یا رطبه ریخته خاطر انجمنک اولمز شراب کتور مراد
عشق و طاعت سعی اید دیگر خاطر انجمنک اولمز یعنی جور و جفا به تحمل بدوب ریخته خاطر
اولمق کرک بود و دخی جائز در نمرکد و رت که یعنی چون صفایی رفت رفت هر که در
کر که در رسن بر صفایه دکی کبی کندی مراد نه کد و رت نه صفا قالور دیگر عشق بازی را
عمل با بدی دل پای دار عاشقانه غمتل کرک ای کوکل نامت قدم اول

بزم ایستاد

بزم ایستاد

بزم ایستاد

کرطالی

کرطالی بود بود و رجایی رفت رفت اگر بر ملال اولدی ایسه اولدی و اگر بر جفا
 کندی ایسه کندی یعنی مضی مضی عیب حافظ کوکلن که رفت از خانقاه و اخطه وی که
 خانقاه دن کندی و بو حافظی تعیب الیمسون پای آزادی بزم کدن بجایی رفت رفت
 بر آزادک ایامنی با غمزه را اگر بر کندی ایسه کندی بعضی نسخ ده نه بندن بر بزم بندی
 واقع اولور و دایضا مران حسنه نظر در بی سعادت رفت رفت هر اول مبارک نظر او که
سعادت اردنه کندی یعنی طالب سعادت اولدی بکج میبکده و خانه ارادت رفت
میخانه بو جافه و ارادت خانه سندن کندی مراد مرشد کامله مرید اولوب خانقاه بو جافه
عشق و طاعت سعی اید دیگر رجایم نیم می کشف کرد سالک راه بر ایدرم بمن قدح شرب الیه
سالک راه کشف ایلدی رموز غیب که در عالم شهادت رفت رفت غیب در مراب که
عالم شهادتی واقع اولدی جام نیم من دن مراد عشق در حاصل معنی سر کما عشق الی
حاصل این انک سیمی اید چوق رموز غیب کشف انکه قادر اولور دیگر بیا معرفت
از من بشنود که در ختم کل و بندن معرفت ایشیت زیر انهم سوزمکن زلفیض روح قدس
نکته استفادت رفت روح قدسک فیضندن نکته استفادده واقع اولدی
یعنی نیم شعر من حضرت جبریک سوزی فیضندن از و نکته وار در مجوز طالع مولود
من بجز رندی بنم طالع مولود من رندکک غیری استمه که این معامله با کوکب
ولادت رفت زیرا بو معامله که مراد رندکک در ولادت کوکبی اید واقع اولدی
تغییر امکان بو قدر بو بیتک بیانن تفصیل بو در که شب و روز که کیمی درت ساعت
و هر ساعت سبعة ستیان دن بر نه متعلق در مر مولود که بر ساعت ده من اولور
اول ساعت کوکبی که اکا کوکب ولادت دیر مقتضای نیجه ایسه مولودده اول مولود
اگر سعادت و اگر غصه در رندکک دن مراد معنای ظاهری اوزره فاسقلق در
و معنای تصوفی ای اوزر عاشق در بو بیت ده مرتبه تحقیق بود که حق حق و عدا
روز از لد هر کسک استعداده کوره کفر و ایمان و صلاح و طغیان تقدیر تشدر
ولادت دخی اکا مناسبت عتد تعیین ایشدر بو احوالی منجه کوکبه اسناد ایدر
موقد فاعل مختار اسناد ایدر ز با مداد بدست دکر بر آمل صبح دن بر غیر
اسلوب ایله کلمش سن بدست دکر بو معنای استعمال در وظیفه می و ثقیل مکر زیادت رفت

کرطالی

کرطالی

کرطالی

کرطالی

کرطالی

کرطالی

دو نیکه که شراب و طیف سی مکرزاده اولدی زیادت لفظ عربی در که فارسی ده و زون
سایه یا زیور خواجه حافظ مرشد خطاب اندوب ایدر بکون برغیری حالت اید کلک
وار سه دون کجه عشق و طاعت زیاده کوشش التمش سن که جذبات عشق الهی یوز کمر زاده
و ظاهر اولمش در مکرر معجزه کوشند طیب عیسی نفس طیب مکر معجزه به چالش و کره
کار من خسته از عیادت رفت یوشه بن خسته نک ایشی عبادت کن کنده یعنی علاج
قالدی عیادت خسته خاطر من صور مغه ویرر مراد بود که بنم کثرت عصیانله تبره اولمش
کو کلم ریاضت و مجاهد اید فیض پذیرا و مقدر کجشد چاره همان مرشد کامل بنم ایچون
حق تعالی حضرت دعا انکدر هزار شکر که حافظ ز کج بکده دوشن خدایه شکر اولسون
میخانه بوجاغنده دون کجه کج خاتمه طاعت و عبادت رفت طاعت و عبادت خاتمه
بوجاغنده کنده دوشن مراد و زارل در حاصل معنی باری تعالی به بیک شکر اولسون
که روز از لده لطفی اید بنی کفر طغیان اهلندن اتیوب ایمان و هدایت احسان اون
طائفه دن ایلدی دیکدر و اشعار ایدر که هدایت اولونمت در که زیاده شکر لازمدر
رف نه شری از لب لعلش چشیدیم و بر رفت انک قومی لبدن بر شربت طامق
و کنده روی مکرر او سیر ندیم و بر رفت انک ای کی خوب یوزنی طوبی کور مد کن کنده
استاد دن سموع در که بوندن مراد مرشد کامل بیش که شیرازه اقامت قصه نه کلمش اتفاقا
سفر لازم اولمش خواجه حافظ تحت را بوغزلی انک حقه ده دیش کولی از محبت مانیک تنک
آمده بود دیر سن یعنی کویا نرم صیحه زن زیاده طارلش و یحضور اولمش ایدی بار بست
و بر دوش رسیدیم و بر رفت بوکن باغدی انک توزه ایر شمد کنده بسی که مانیک
و حرز بانی خواندیم شمدن کتم دیو جوق که بز فاخته و حوز بانی او فودق در پیش سوره
احصا و رسیدیم و بر رفت و انک اردن احصا سوره سن او قیوب او فور دکت
و کنده اصلا تاثیر اولدی بوندن مراد اظهار تحت در انک صحبت فوتندن مشوه
می دار که از کوی ارادت زوم عشوه و بر روی که ارادت محمد سندن یعنی طالبی
ترک انرم دیدی آخر کجه بن عشق خریدیم و بر رفت کور دکی آخر که بوخلین عشق صانون
آلدق یعنی انک سوزنه اعتماد اید کنده کنده گفت از خود بهر دهر که و سالم طلب اول
مرشد ایددی کند و سندن منقطع اولور سر کم بنم و سالم طلب ایدر یعنی هر گله با که مرید اولور

نکته

نکته

نکته

نکته

انایتدن دور اولتی کر که برید صورت مضارع ده ام غایب اولتی ممکن در
اول وقت معنی بوید اولور کند و سندن منقطع اولسون نابا میدوی از خویش
بر بیم و بر رفت بزا اول امید اید کند و سندن منقطع اولتی و کنده یعنی انایتی ترک
انک و وجود طبیعی دن فراغت اید کنده سندن جهان در جبن حسن و مدامت لیکن حسن
و مدامت چنده صالحی اولدی اما در کلستان و صالح بنم و بر رفت انک و صالحی
کلمت ننده صالحی و کنده مراد انک مستفیض اولتی دیکدر همچو حافظ همه شب
ناله و زاری کردیم حافظ کی دو کلی کجه ناله و زاری اید کنده کای در بقا بود اعش نرسیدیم
و بر رفت کای در بیخ و حیف انک و داغده ایر شمد کنده دلا ایضا در داکه بار دغم
و در دم بماند و رفت در داود ریفا که باری غم و در دوده تودی کنده مارا چودود
بر سر آتش نشاند و رفت بزی تون کی آتش و زره دکنده و کنده مراد مرشدی ایچون
عشر و سخن اظهاری در مخمور با ده طرب انکیز عشق را عشق شوق تو بر جی با ده تنک
طرب مخمور نه جامی نداد و زهر جی چشاند و رفت بر جام دیکدی و جدالق زهرین
طاهر ردی و کنده مخمور دن مراد مرید طالب فیض در آتا بونده کندی و لوق روشن
چون صید او شدم من محروم خسته را چون انک صیدی اولیم بن فیض عشق دن
محروم خسته در بحر غم بماند و جنبیت بر اند و رفت غم در یا سنده تودی وید کن سوره
و کنده جنبیت یکد کفتم مکرر حیلک بقیدش در آ ورم کنده ایدم مکررانی حیلک بقیده
کنورم از من رمید و نوس بنم رماند و رفت بندن اور کنده و بنم نوسنی و کنده
و کنده مراد مرشد نه طرافت اید مصاحبت اولایم دیدیم بندن نفرت ایدی و کنی
تمام اضطرابه قیوب کنده دیکدر خون دلم چود در دل من جای تنک بافت خون
دلم چونکه بنم دلمه برنی طار بولدی کلکون ز راه دین همچو ادانه و رفت چشم بولندن
صحای کلکون ایدردی و کنده کلکون آلات مغاسنه در که خون دل مراد در که
بونده بنجید و ارد در مضمون بیت زیاده المندن قان اغله و غن بیان در بیت
سید بز خط دلبر تو زب تو زب کلکون کلکون اشک عاتق طوب طوب
بکمر جو بنده را سعادت خدمت نداد دست چونکه بند به اول مرشد کن خدمت
سعادت میسر اولدی بر سید آستانه و خدمت رساند و رفت مرشد کن آستانه

نکته

نکته

نکته

او پدی و مر شده بنده لک خدمتی ایر شد روی و گندی کل و حجاب بود که مرغ سحر کبی کل
آچشمش ایدی که سحر و قنک لبلی آمد بنای حافظ و غریب کرد و وقت حافظک باغنه کلدی
و فریاد ایدی و گندی کل حجاب ده اولسی عالم فین کنایت در مرغ سحر کبی کل و حجاب
سحری در که عدم استعدادن قلب حافظه تاثیر اندکن اشعار در باغ حافظ دن مراد دل
حافظ در حاصل معنی حافظ وقت سحرده نفخه رحمانی دن و حجاب یزدانی دن محروم اولدی
دیگر بود و دخی جائز در حافظ اول مرشدک ذوقندن برالیه ایر شدی که انک بو حاشیه
مرغ دخی ناله و فغان ایدی و **ایست** کس نیست که افتاده آن زلف و نایست که
یوقدر که اول یکی قات زلفک افتاده سسی دکدر زلف و نایست که مراد ظلمت کون در که
انک وجودی جناب قدسه و اصل و منفه مانع قوی در شکم مضارع ثانی اتنی مبتین در
در که کدی کلیست که دای زلف نیست کیدر که ر هکند رنده بلادن بر طوزاق یوقدر
بیت هر کس بقدر خویش گرفتار محنت کس را نداده اند برات سلمی روی تو بگر
آینه نور آینه سنک یوزک مکر نور آینه سی در خطاب مر شده اولمق روشن در
محبوب مجازی به اولمقن حقا که چنین است درین روی در یا نیست حقا که بولیدر
و بوسوزده روی در یا یوقدر حقا که ای معنایست عمل بر بری ثبوت بری قسم در هر
محل ده که روی ریا ایل جمع اول روی آنده ریا معنایست اولور زاید و دم توبه ز روی
تو ز روی زاید سنک یوزکدن با که توبه ویر روی زوی یوز زوی روی ترکیده انصاف
صورته دید کاری در هیچش ز خدا شرم و ز روی تو جانیست خداون هیچ انک شرمی
و سنک یوزکدن حیاسی یوقدر مراد زاید حافظی مرشدون منع اند و کن و حافظ انک
سوزینه رد اند و کن بیان در **بیت** منع کینه ز عشق و می مفتی زمان معذور
دار مت که تو او را نداده ای شمع سحر که به حال من و خود کن ای سحر شمع بنم حاله
و کن و حاله که ریه ایل کین سوز مخانی نه ترا هست و نایست زیرا دکدر که بوسوز
نهانی سنده اوله و بنده اولیه یعنی ایگزده بیل دار در شکم مضارع اول بو معنای
مبتین در سروری افندی هست برینه نیست کنور مشد لیکن معنی علیل و زین
تغییل امشد ر انده شهید و کفی انده شهید آ انده حضرتی شاهد در و انده حضرتی
کافی اولدی شهادت یومندن یعنی الله تعالی کن شهادتی کفایت ایدر غیره احتیاج یوقدر

حافظ و غریب کرد و وقت حافظک باغنه کلدی

در که کدی کلیست که دای زلف نیست کیدر که ر هکند رنده بلادن بر طوزاق یوقدر

صورته دید کاری در هیچش ز خدا شرم و ز روی تو جانیست خداون هیچ انک شرمی

دار مت که تو او را نداده ای سحر شمع سحر که به حال من و خود کن ای سحر شمع بنم حاله

کین

کین که ریه که از ریز خون شهید نیست که بگر به شهید افانک دو کند سندن ماض
دکدر ریزس اسم مصدر در که دو کلن نشسته کنک اسی در زکس لبیده شیوه چشم
تو زوی چشم زکس سنک چشمک شیوه سن طلب ایدر زوی چشم زوی تحسین و استه
ایچون کلور بونی نانی مراد در خطاب مر شده اولمق اولی در مسکین خبرش از سر در دیو
ضیانت مسکین باشند خبری یوقدر و کوزنده ضیا یوقدر اکثر شیخ ده خبرش واقع
اولور از بهر خدا زلف مبارای که مارا اندایچون زلفکی زینت آند زیر ایزم **بیت**
که عربه بابا و صبا نیست کچه یوقدر که باد صبا یل یوز غوغا و جنگم یوقدر یعنی وار در روی می شد
و کفتم مناهم بجای آر و ون جانان کیدر ایدی و ایتم ای صم عیدی برینه کنور کفنا غلطی
خواجہ درین عهد و فانیست صم ایدی ای کشی غلط ایدر سن بوز مانع و فای یوقدر بو معنی
دخی جائز در بوعهد و قول ده و فای یوقدر بر عهد دخی سا که وفا ایدم غلطی فعل مضارع
مخاطب در و جامی نک بوسوز زلفا سنده واقع اولمشد که نوکده فعل نفی مخاطب در
بعد حذف النون فعل مضارع می طلب در که غلطیدن دن **بیت** الا غلطی که
مکولی که از ما کاشفی از روی کونی چون چشم تو دل میرد از گوشه شبستان چون که سنک
چشمک گوشه نشین اردن کوکل ایدر و نبال تو بودن کن از حجاب مانیست سنک ارد کچه
اولمق کنه بزم جانمزدن دکدر خطاب خدایه اولمق روشن در که چشم ذات معنایست
اوله خواجہ حافظ و مضارع ثانی بی شیخ سعدینک دیوانندن تقنین امشد که انده مضارع اول
دنبال تو بودن کن از جانب مانیست باغنه بکوتادل مردم نساند بازای بی روی نوی
شمع و کفر و زکر و کل که سنک یوز کسند ای کوکله سرور و بزکی در بزم حریفان اثر نور و صفا
بیت هر بغل بزمده نور و صفا اثری یوقدر که بیر معنایست مرشد من شد چه تفاوت اگر
بیر معنایست بنم مرشد اولدی ایسه نه تفاوت یعنی تفاوت اتم در هیچ سری نیست که
سری ز خدا نیست زیرا هیچ بر سر یوقدر که خدا دن انده بر سر یوقدر یعنی هر کس ده
بر سر وار در ایل اول سرده مرشد اولسون سز کری بونی ذکر و اراده کل فیلسدن در
کفن بر خورشید که من چشمه نورم خورشید فنده بن چشمه نورن دیکر دانند بزرگانه
که سر وار سنانیست اولور بیور که شهاب لایق دکدر کفن لفظک فاعلی سها در
مضارع ثانی ده اولن سها انک مغسری در سها بر کوکله کوکله اسمیه مراد احترام کین

حافظ و غریب کرد و وقت حافظک باغنه کلدی

در که کدی کلیست که دای زلف نیست کیدر که ر هکند رنده بلادن بر طوزاق یوقدر

صورته دید کاری در هیچش ز خدا شرم و ز روی تو جانیست خداون هیچ انک شرمی

دار مت که تو او را نداده ای سحر شمع سحر که به حال من و خود کن ای سحر شمع بنم حاله

کند و در اعظم اولانک فتند که بر ایست معقول اید و کن اشعار در بیمار طریبان سب
 ذکر نیست غریبه رعایت ایست ذکر جمید سبب در جانا مکر این قاعده در
 شهر شایسته ای جان سرت سر کرده مکر بوقاعد یوقدر زیر غریبه هیچ التفات
 یوقدر عاشق چکند که خور دیر ملامت عاشق نیل به نیت قادر در اگر ملامت اوقنی
 بیمه در عاشقه ملامت دن خلاص میسر و کل اید و کن اشعار در با هیچ دلاور سپر
 تیر قضا نیست هیچ دلاور ایلد قضا تیر نه سپر یوقدر یعنی آتی کند و سندن دفع انکه قادر
 دکلدر در صومعه از اید و در خلوت عابد زاهدک صومعه سنده و عابدک خلوت سنده
 جو گوشه ابروی تو محراب و عایست سنگ ابرو کن گوشه سندن غیری دعا محرابی
 یوقدر یعنی توجله ری ساک در خطاب خدا اید در ای جنگ فرورده بخون دل حافظ ای
 حافظک کو کلی قانده پنجه سبن با تور مش که فکر مکر از غیرت قرآن خدا نیست
 خدای عزوجلک قرآنی غیرتدن مکر سنگ فکر یوقدر در ادا ایل قرآنه تعظیم و رعایت
 لازم اید و کن بیان **ایضا** روشن از پر نور بیت نظری نیست که نیست بر نظر
 یوقدر که سنگ یوزک پر توندن روشن دکلدر یعنی جمیع سنگ چشمه سن نور و بر رسن
 منت خاک درت بر بهری نیست که نیست بر بهر یوقدر که انک اوزره سنگ خاک درک
 منتی یوقدر یعنی دارد در زیر جلدی سا که محتاج در خطاب خدای تعالی حضرت در ناظر
 روی تو صاحب نظر اندازی سنگ یوزک نظر ایچی صاحب نظر در بلی صاحب
 نظر در دنا اولیا الله سر کیسوی بود هیچ سری نیست که نیست هیچ بر سر یوقدر که
 انده سنگ کیسوک هوسی یوقدر در اید بود که مکر سنگ اسرار آئینه به مطلع اولمق بوی
 دارد در اما هر که در خطاب بنده خدا اید در اشک من کر زلفت سرخ بر آید چه عجب
 بنم کوزم باشی اگر سنگ نکلدن فرودی ایسه نه عجب یعنی عجب دکلدر فجل از کرده خود
 پرده در می نیست که نیست بر پرده برنجی یوقدر که کند و ایشندن فجل دکلدر اشکه
 فجلت قان اولوب فرسید ز بر حضرت فجل و صغره و جل در در عاشق ده اولن
 کر یخونی کن تله اشعار در خطاب بنده خدا اید در آب چشم که بر و منت خاک درت
 کوزم باشی که انوک اوزره سنگ خاک درک منتی دارد در زیر صد منت از خاک
 در می نیست که نیست بر خاک یوقدر که کوزم باشنک یوز منتی التند دکلدر یعنی منتی

جامع عادت

جزئی نیست

انکه نیست در دین

نور چشمه

نور چشمه

التند در تاب من **نشد** ز نیست کردی تا باد نسیم دن سنگ دامک بر غبار
 او تور میه یعنی ایر شیه دیو **سیل** خون از لظم دم رکندری نیست که نیست
 بر رکندری یوقدر که بنم نظر دن قان سیلی دکلدر یعنی هر رکندری سیل خون دارد
 در عاشق ده عاشقه کثرت بکال لازم اید و کن اشعار در تازکان راسخ عشق حرامت
 نازکده عشق سفری حرام در حرام که بهر کام درین ره خطری نیست که نیست زیرا
 یو یعنی عشق یولنده بر آدم یوقدر که انده بر خطره یوقدر یعنی زیاده خطره ناک در
بیت نازنین را عشق و زربدن زید جان من شیر ددان بلاکش پادربین غوغا نند
 آدم از شام سر زلف تو سر جان زنده ما هر برده سنگ سیاه سر زلفکدن سولیه
 با صبا گفت و شنیدم خری نیست که نیست بر بحر یوقدر که باد صبا اید گفت و شنیدم
 یوقدر یعنی دارد در اسرار آئینه و غیب و هویت دن هر برده سوز سولین کسلی
 افش اتکدن منع ایدرم دیکدر **تعلیمت** نیست که از پرده برون افتد از معقول کلد
 راز پرده دن طشده دوشه ورنه در مجلس رندان خبری نیست که نیست زیرا بر جبه
 یوقدر که اولیا الله مجلسنده یوقدر یعنی اولیا الله احوال عالمه و اسراره مطلع و مشر
 لیکن راز افش اتکد خدا دن اجازت یوقدر **بیت** علت عاشق ز علتها جداست
 عشق اصطلا ب اسرار خداست **من** ازین طالع شوریده بر تخم دلی بن بو بر نشان
 و بر امر طالع من انجورم پخته بهر مند اسر کویت در می نیست که نیست بر غیر
 کس یوقدر که سنگ سر کوکیدن نصیب یوقدر یعنی بهر مند اولمش در خواج حافظ طری
 ادب سلوک اید و ب ایدر که در ادبک عدم حصولی طالع من در و کر نه خاک کرم فضا
 نهایت یوقدر **شعر** آذ بوالنفس اتیا الاحباب طرق العشق کلها آداب از جای لب
شیرین نوای چشمه نوش سنگ شیرین لبک حیا سندن ای نوش چشمه سی غرق آب
 و عرق اکنون شکری نیست که نیست شدی بر شکر یوقدر که آب و غرقه غرق دکلدر
 عرق دن در ادب بونده کلاب اولمق اطیب در تنم عادت ناس در که شکری شربت اندکری
 وقت اکثر زمانه کلابه تعبیر ایدر غرق کلاب معانسه زیاده روشن در سروری آذی
 بونده اصابت آتش در تن من دل شده از دست تو خمین جگرم همان بن عاشق سنگ
 اکدن خونین جگر دکلدر **نظم** عشق تو بر خون جگری نیست که نیست که بر جگر یوقدر که سنگ

نور چشمه

نور چشمه

نور چشمه

نور چشمه

نور چشمه

عشق غنچه بر خون دکلدر یعنی بر خون در خطاب خدایه در خیر در بادیه عشق
 تو رو باد شود ارسلان سنگ عشق صحرای سنده دکلور آه ازین راه که
 در وی خطری نیست که نیست آه بویولدن که بر خطر بود که آندو قدر یعنی
 وار در خطاب خدایه در ماد طریقی عشق زیاد خطراتک اید و کن بیا در
 از وجود این قدر نام و نشان هست که هست بنم وجودم دن بو قدر نام و نشان
 وار در که وار در یعنی وجودم همان وجود محسوس در که اصلا اندک کبر و انانیت دن
 بر شتمه بو قدر و در نه از ضعف در آنجا ازنی نیست که نیست یو خسته انده ماد وجودی
 ضعف دن بر اثر بو قدر که بو قدر یعنی وجودم ده حد دن زیاده ضعف وار در
 غیر ازین نکته که حافظ از توانش بودست بو نکته دن غیر که حافظ سندن خوشود
 دکلدر در سر پای تو وجودت هنری نیست که نیست سنگ باشند ایامه یعنی
 جمیع وجود کن بر هنر بو قدر که یعنی جمیع هنر سنگ ذاکمه موجود در نکته بونده
 عیب معناسنه در نکته بونده کنه بو معنایه واقع اولمشد ر بیت حافظ
 جواب لطف زلفم تو میچکده حافظ چه گونه نکته تواند بر آن گرفت وله ایضا
 مرشد کمالک نظری عیش و طرب سبب در زلفه میکند ر آب و هوای عجبت
 میخانه باغچه سنگ عجب آب هوای وار در در ماد بود که مرشد کمالک نظری مدیدی
 ریاضت و عشق و فیض و جذب سببی ایله جناب قدسه و اصل ایدر زلفه میکند
 ماد مرشد کمالک آستانه سی در که دلد دنیا غنچه بر اثر قوم مجو ایدر سرار باب کرم
 در قدم او اولست ار باب کرمک باشی انک قدمنده اولمق اولی در غیر ازین
 شرح و بیان جرات ترک ادبست بوندن غیر یعنی بوندن زیاده اول مرشد کمالک
 و صفنده سوز سوزیمک ترک ادب جرات در بود وجه دخی جائز در بو شرح و بیان دن
 غیر که شرح و بیان لغظری این لفظه معروف اوله ماد در عیله اول مرشد دن
 سعادت ایر شمه سن دیکه زلفه جنت و آواز بیت المعمور جنت نقه سی بیت
 المعمور آوازه سی بیت معمور معروف در که باقوت احمد دن بر بیت ایدی که طوفان
 نوح ده آسمانه رفیع اولندی که کعبه شریف انک برنده بنیاد اولندی شری از جلوه
 غنی نه بیت العجبست بیت العجب میخانه سنگ ظهور ندن بر شرح در بیت العجب

نورانی در این باب
در بیت العجبست

نورانی در این باب

نورانی در این باب

نورانی در این باب

شراب

شراب در که بونده عشق آتی ماد در میخانه دن ماد مرشد آستانه سی در که عشق الهی کن
 جلوه و ظهور ایدر جکت بری در یعنی کعبه و بیت معمور تجلی عشق دن بر پر نور زبر
 جمیع اشیا کن وجود نه عشق سبب اولمشد سروری فندی بیت برینه بیت اختیار
 اولمشد اما بو بیت مناسب دکلدر خاطر عاظمه با دله عسل طلبید بزم نقحات رحمانه
 سببی ایله خاطر شریف اولمش خاطر عشق آتی طلب ایدی ممسک اندر طلب نقه
 و جلب ذهبت خیس سیم طلبنده و زر جلنده در یعنی بونرک کب و جمعه سی
 ایدر در ازل بر سر هر کس قلمی رقت خوش ازلده هر کس کنک باشی اوزره بر قلم کنی
 خوش اول ماد بود که هدایت و ضلالت و صلاح و فسق روز ازلده مسطور و
 اولمشد کعبه و بنکده و جنت و دوزخ بیت کعبه و میخانه و جنت و دوزخ سبب
 و بهانه در کعبه ای میشت نشود نقه خوان کعبه مار سیمیت اولمشد نقه او قیمة سیمیت
 آوردی و صاوردی تو دولت مصطفوی را لب بو عیبت مصطفایه منسوب
 دولت بو لبک لبی وار در یعنی حبیب اگر چه اگر چه نبوتک دولتی ویرلدی لیکن
 ملعون ابو طیب اکامعارض ایدی وانک اندن بو قدر بلار چکدی پس معلوم
 اولدیکه هر دولت محنت و هر عزت زلت و هر رحمت زحمت لازم در کونر پاک بود
 جوهر شمت لیکن پاک ذات شمت جوهری اولور اما یعنی دنیا ده شمت و دولت
 اگر چه حب و نسب صاجی ایچوندر لیکن بعل کوش که شمت نه باصل و سبب است
 عمل جالش زیر عقاب ده شمت اصل و نسب ایله دکلدر عمل ایله در فاذا تلخ فی الصور فلما
 انساب بینم ولایت اولون دل عاظمه همین راه بوفیق حدای حافظک گو کلی همین بو
 یولده که ماد راه عشق در خدا انک توفیق ایله نه جاودان سعی کنان روز و شب اندر
 طلبست ایدی کیچه و کوندر طلب ده سعی ایدی در و له فیه خم زلف تو دام کفر و دشت
 سنگ زلفک بو کلی کفر و دینک طوزاغی در زکارستان تو یک شمه ایست سنگ
 کارنا کندن بر شتمه بودر بود وجه دخی جائز در بویر شتمه در خم زلف دن ماد بوندن طلبت
 کونک متضاعف اولسی در که ایلین و ایل کفر اکامیقید و مبتلا اولمشد در و خم
 زلف دن ماد غیب هویت اولمق احتمال رک ایل سلام و ایل کفر که کفر در
 اول سبیدن که یکی زمره دن بله عشاق پیدا اولور زیر اچوق واقع اولور که کافر لیکن

نورانی در این باب

نورانی در این باب

نورانی در این باب

نورانی در این باب

نورانی در این باب

درایت حق مظهر و شب مقبول درگاه اولور خطاب خدا به درجالت بحر است
لیکن سنگ جملک بحر حسن در یعنی حسن ده سا که نظیر و همتا بود و لیکن
خدمت غمره از بحر بین است غمره لک سوزی یعنی غمره کند و سی اشکاو بحر که
نیمه نذر اندن هویدا اولور دید آن چشم به صد آفرین باد اول سیه چشمه یوز
نخسین اولسون که در عاشق کشی سحر آفرین است که عاشق کشک ده سحر خیر بر می
چشم دن در اوقات باری در که جمله تاثیرات اندن در عاشق کش اولمسی عاشق
وجود فانی سنی عشقه افنا ایدوب وجود باقی به ایشد رسی در عجب علمیت علم
هیات عشق عشق علم هیاتی بر عجب علم در که چرخ هشت من هفت رست
که سزنجی فلک اکایدی بر در مراد مرتبه عشق بلند لکن بیان در که فلک نامس
بور فغده که نسبت بدیگی یکی الجق در نه پنداری که بد کورفت و جان برد صانیه
که خلق حقنه هیرام سولجی دنیا دن کندی و عذاب خدا دن جان التدی یعنی خدا
بولدی حسابش کرام کما بیت انک حسابی کرام الکاتبین ایلد در یعنی
دنیا ده نه اتدی ایسه آخرتده آتی بولور من عمل صالحی فلفسه و من اسما فعلیه
ز چشم شوخ او جان چون توان برود انک شوخ چشمندن جانی خلاص انک نجبه
ممکن در که دایم با کمال اندر میست که دایم یای ایلد پسوده در مراد عین الله ناطقه
الینا سبج حق تعالی دن اختفا قابل دکل ایدوکن و موت دن خلاص مستر اولمدن
بیان در مشو حافظ ز کید زلفش ایمن ای حافظ انک زلفی مکرندن ایمن اولمه
که دل برد و کتور در بیدر است که کوکل شمدی دینی انک قیده در بوندن درام
مکر خدا دن ایمن اولمغه تنبیه در بعض دیوانده مخلص بیت واقع اولمشدر رجام
عشق می نوشتید حافظ عشق جامندن می نوش اتدی حافظ مدامش رندی و سنی
از رست مدام حافظک زندگی و مست لکی بوندن در که مراد شراب عشق در
بعض نسخ ده بویه واقع اولمشدر زبجان می کش جو حافظ نازش ای دل اولن زینیک
نازنی حافظ کی جانکه چک ای کوکل حافظ بونده کند و سنی غایب منزله سینه تریل اشد
که ناز ناز زبجان ناز نیست زبنا نازین رک نازی نازین و لطیف در نازش ده
اولن ضمیر غایب خدا به رجعدر ده زوزه یکسو شد و عید آمد و دلجا رخواست

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

صوم

صوم بر جانده کندی و بیرام کلدی و کوکل خوش اتدی می میخانه بخوش آمد و می باید خواست
شراب میخانه دن خوشه کلدی اشک کرک مراد مرشدک اشک اندن جقوب و برارک
مستفیض و لجن زمانی کلدوکن اشعار در نوبت زهد فروشان کران جان بکشدت کران
جان زهد فروشکر نوبتی کجی وقت شادی و طرب کردن زندان برخواست زهد کرک
شاد لعی و ششکلی وقتی فالقده یعنی کلدی مراد مراد یکرک زهدی زمانی کندی و عشق نک
خوش و خروشی زمانی کلدی دیگر چه ملامت رسد از که چوما باده خورد نه ملامت
ایر شور اول کسبه که بزجلین شراب ایچه این نه عیبت بر عاشق رند و نه فحاست
رند عاشق قنده بو عیب و خطا دکلدر مراد بود در که شراب عشقه مست اولان
طعن و ملامت ایرشمنز زیر ابو حالت فسق و عصیان دکلدر بعض دیوانده بویه واقع و شمد
چه ملامت خور داکس که چوما باده خورد بو معنی دخی خوب در نه ملامت بر یعنی چوق
ملامت بر اول کسه که بزجلین شراب عشق نوش ایلدی چه بو معنی به چوق واقع اولور
باده نوشی که در و هیچ ربای بود بر باده نوش که انده هیچ ربای اولمیه بهتر از زهد فروشی
که در و روی و ریاست یکرکد راول زهد فروش دن که انده ربای وار در نامه مدان ربای
وند از اهل نفاق بزنده ربای در زنده اهل نفاق دن ایز انکه او عالم سرست برص
حال کواست اول اند که او عالم سر در بو حال اوزره شاهد در فرض ایز دیکد اربم و ربای
کینم الله تعالی نک فرضی ادا ایده زردنا مشروع فعل دخی الیز و ایچه گویند و ایست
گویم رداست وانی که اهل شرع نامشر و عددر دیر اشر و عددر دیزر چه شود کرمن دنو
هر دو بهم باده خوریم نه ضرر اولور اگر بن و سن هر یکز بیلد شراب ایچه یوز باده از خون
رزا است نه از خون شماست شراب زرک تانندن در سکر تانندن دکلدر
رزا حه داو ز جیوهی مراد عشقه کوشش انکدن بزه فاق مقرر سزه اندن نه صبر
ایر شور دیکدر این نه عیبت کرین عیب خلل خواهد بود بو عیب دکلدر بو عیب دن
خلل نقصان اولد کرک در بود عیب چه شد مردم عیب کجاست اگر عیب اولد
نه اولدی عیب سکر که قنده در حافظ از چون و چرا بکدر و می نوش دمی ای حافظ چون
وجودن فراغت ایلد و مردم شراب ایچه یعنی عشقه چالش نزد کش چه حال سخن چون در
اول الکک حکمی قنده چون و چرا سوزنه نه مجال دارد در زیر لابلل غما یفعل سبج

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

کلیه سینه در سینه

حضرت حق هیچ بر وجه اعتراض آنکه امکان و مجال یوقدر همان قضایه رضا گرفت
وله ایضا دلم ملال گرفت از جهان و هر چه در دست جهانند و آنکه از چنده
 سر نهند ملال طودی یعنی منقبض و لدی و گیرندی درون خاطر و کس نکند
 الا دوست بزم خاطر و آنچه که صغیر الا دوست یعنی قلبه و عشق الهی دن
 غیر بر نهند یوقدر اگر زکشتن و صلت بهار سه بوی اگر سنگ و صالک
 کشتند بزه بر رایچه ایش خطاب خدایه در بوی دن مراد فخر الهیه در دلم
 چو غنچه کجور ز شادی اندر بوست کو کلم غنچه کیسه شاد لقندن بوستنه صغیر
 نصیحت من دیوانه در طریقت عشق طر یقنده بن دیوانه نصیحت همان
 حکایت دیوانه و سنگ و سبوست همان بر دیوانه و طاش و دستی حکایتی در
 مراد دیوانه دستی طاش نیجه شکست ایدر سه بن عقل معاش دن دور اولش
 عاشق و خنی نصیحتی ایدر شکست ایدر دم دیگر بگو براه خلوت نشین که عیب بکن
 خلوت نشین زاده و حق که بزی تعیب ایلسون آنرا که گوشه محراب باقم ابروست
 اول سبیدن که محراب گوشه سی جانانک ابروسی بو کلمی در خم ابرودن مراد غیب
 هویت در میان کعبه و پنجاه آوز ناسنده هیچ بر فرق یوقدر معراج ثانی نک
 مضمونی خصوصند بهر طرف که نظر میکنی برابر اوست هر طرف که نظر ایدرسن اول
 خدا نک برابری در مراد قایما تو کو اللهم وجه الله ای ذات الله سبجه هر چنده
 بی جهت حاضر در وقت ضرورت ده نمازده سر جانیه توجیه جائز اولسند حکمت بود
 قلندر ری در نیست موی با بره قلندر لک صفق و قیل و قاش تراش تمکله
 و قلندر حساب راه قلندر بد آنکه موی بموست قلندر یعنی قلندر لک حسابی
 بیل که موی موی در یعنی زیاده مشکل در زیرا حقیقتده قلندر لک ماسو ادن
 فراغت در کدشتن از سر مودر قلندر سیست قلندر لک ده موی سوزن
 بگمت آسان در چو حافظ آنکه ز سر بگذرد قلندر اوست اول که که حافظ
 یکی باشند بگر قلندر او در و در حدیث سر و که گوید پیش قامت دوست
 سر و سوزن کم سوزید و سستک فامتی قنده که سر بلند ی سر و سبسی ز قامت اوست
 زیرا سر و سبسی نک سر بلند لکی آنک قامتند در دوست دن خدی تعالی در

و صلیت ده اوست
نقش ایچون در

کنتی صغیر

زنجیر صغیر

نقش ایچون در

نتیجه کلام مصنوعک صانع قنده نه وجودی و نه قدری و ایدر دیگر خیال
 قامت سر و سبسی نیکم زان رو آنک قندی سر و سبسی انمزم اول سبیدن
 که سر و اگر چه بلندست خود دوست که سر و ک اگر چه قندی بلند در لیکن خود را
 که تر به به مقارن اولما مشر و تا سلق در خود رو کند و دن بو بچی معنا سده
 بو و جده خنی جائز در که سر و اگر چه بلند در مراد خدای عزوجل در خیال قامت سر و
 مقیم دیده ماست آنک سر و قامتک خیالی بزم کو زرم مقیم در یعنی دایم بزم
 نظر مرده در از آنکه سر و سبسی را مقام بر لب بوست زیرا سر و سبسی نک مقامی
 ارمای کن رنده در مراد محبوب حقیقی نک خیالی چشمند غایب اولم و غن بیان
 صبا زلف و خط و خال و حدیثی چند صبا آنک زلف و خط و خالند بر بچه سوز
 بشک گفت از آنست کین چنین خوشبوست مشک دیدی اول سبیدن که
 بوی خوشبوی در خوشبوی اولن بونده مشک اولمق اولی در باد صبا اولمقند
 کو یا اول زلف و خال و خط دن که بوی تاثیر ایلدی در مشک ده اولن لطیف
 رایحه نفحات رحمانیه دن بر شمه اید و کن بیان در قرار بر منیرش خطیست لیکن
 کس آنک بدر منیری یعنی منور یوزی اوزره بر خط دارد تا که نداند آنکه بلالت
 یا خم ابروست بلزانی که مال میدر یا قاش بو کلمی در مراد صنع خدا نک غرضی استخوان
 آنک و ارا اول وقت منیرش ده اولن ضمیر غایب مجازی مجبو به راجع اولور بدر منیر دن
 مراد روی در روی دن مراد ذات باری در و خط دن مراد صفی اولمق ممکن دره
 بو و جده اوزره ضمیر غایب خدایه راجع در مراد جان کرامی خدای آنکه سرش بیک عزیز
 جان اول کسبه فدا اولسون که انوک باشی قاده در خم بو کازلف او چون کوست
 آنک زلفی چو کانی بو کلنده طوب کی دو شمش در مراد کلمه غیب هویت مطلق اولوب تحک
 ارادتی بو کند رضا و تسلیم باشی طوب اید مراد جان کرامی اکا فدا اولسون دیگر
 نواز و دانش طلب کام دل اگر کوئی سن اگر مراد دل طلب ایدر سک آنک دماندن
 طلب اید چو حافظ از لی شمش مراد که عیده بوست حافظ کی شمش آرد بجه که زیر اچشم شک
 استیجی یعنی شک و غوغا ایدگی در مراد مراد وصول کلام الله دن آسان و ذات دن شکل
 اید و کن اشعار و زنگم حبیب اکرم بو مرشد تفکر وافی الا الله ولا تعجلوا فی ذات الله

نقش ایچون در

نقش ایچون در

نقش ایچون در

نقش ایچون در

وماندن در کلام الهی در چشم دن در ذات باری در دلیلی سخن شناس
 دلبر خطای ایجاب است سخن شناس کل سن ای دلبر خطا بود و در چوبستوی سخن اهل دل
 منکر که خطاست چونکه اهل لک سوزنی ایشیده من خطا در دمه مراد اولی است اصطلاح
 فهم انکار قادر و لمیه سن انکه خطا است اداته بلکه خطایی کند و نسبت اید و بکدر اهل
 دلدن مراد اولی است و الله در سرم برینی و عقی خودی اید با ششم دنیا به و عقبا آتش کلمه
 تبارک الله ازین گفتنا که در سر است تبارک الله بوفتنه درون یعنی تخمین بوفتنه درون
 که نرم با شمرده در فتنه درون مراد عشق الهی و مستلک و غیب هویت در در اندرون
 من خسته دل ندانم کیست بن خسته دلکند بچند بچند که من خموشم و او در فغان
 و در غوغاست که بن خاموشم اول فغان ده و غوغا ده کیست دن مراد عشق الهی اید
 بر او لشکر دلد و دلد برده برودن شد کجایی ای مطرب کو کلام پرده دن طشده کندی یعنی
 رسوای اولدی قنده سن ای مطرب که مراد شد در بنال ثان که ازین پرده کجا بخواست
 ناله اید آگاه اول که بپرده درون که مراد ناله در نرم ایشمر ز فاهیتکه در مراد حق تعالی
 قنده ناله مقبول اولوب وصال و سبیل اولد غن بیان در بنال مراد حاضر در خطاب
 عام طریق اید مطربه دکلدر مراد کجا جهان هرگز التفات بود جهان ایشنه هرگز نرم التفات
 یوقدر رخ تو در نقش من چنین خوشش آراست سنک رخک انی نیم نظرمده بولید
 خوش تزیین ایلدی بوسه ز جهانی مرایای شاد سر برده غیب اولدی اعتبار له در بیت
 جهان دات حسن شاد مات و شاد و وجه فی کل ذرات مخفته ام ز حیالی که می نرم بهشت
 بچکر در او بومش شول خیال دن که بشور و نرم یعنی فکر اید نرم شمارده شبه دارم
 شمرانجه کجاست اون کجه خار طو نرم شمرانجه قنده در مراد بود که زمان کثیر در که عالم
 فیض ده و ایم مرشد کامل قنده در که انک فیضی سببی اید عالم بسط ایشمر چنین که صومعه
 آلود شد ز خون دلم بود که صومعه نیم خون دلم دن ملوث اولدی کرم باده بشوید
 خوبه است شماس اگر بنی سربله یور سکر حق سکر الکرده در مراد صومعه ده جانان
 از لک جمالی تجلی سندن با که بهره میسر اولد غندن بر مرتبه قان اغلدم که صومعه خون
 دلم دن آلوده اولدی و یکدر و اگر شندی بنی شرب عشقه یور سکر حق سکر الکرده در
 بوسه معنی ده صومعه بنی دم در با که نده عشق دن فیض ایشمر دیو ازان بر مر مغام

در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

غزلی در تداول سبیدن بنی دیر معانده غزل طو نرم که آتشی که نمرد همیشه در دل
 ماست زیر بر آتش که سویمز نرم کو کلمه در بود و دخی جائز در زیر بر آتش که ایدی
 سویمز نرم کو کلمه در دیر معان دن مراد مرشدک آستانه سی در آتش دن مراد
 عشق الهی در چه ساز بود که بخواست دوش آن مطرب نه ساز ایدی که دون کجه
 اول مطرب چالیدی که رفت عمر و دماغم هنوز پر زده است که عمر کندی و دماغم
 هنوز صداد دن پرور مراد بود که عالم ار و احده محبوب حقیقی دن کوش جان است
 بیکم نداسی ایشمری عمر آخره ایشمری هنوز اول صداد دن پرور بیت است
 از ازل همچنان شان بکوش بغیر دقا لوالی در خودش ندای عشق تو دوشم
 و راندرون دادند دون کجه درون دل با که سنک عشق نداسنی ویر دیر
 خضای سینه حافظ هنوز پر زده است حافظک سینه سی محاسی هنوز صداد دن
 بر در خطاب خدایه در مراد عشق الهی کسب کل اید و کن بیان در بعضی نسخ ده مخلص
 بویت ده واقع اولد در زمان زمان که بجا قطره بعد صوت جیب اول
 زماندن که حافظ دوستک صداسی ایشمری جیب دن مراد حضرت خدا در
 خضای سینه ز شوقم هنوز پر زده است شوقدن سینه محاسی هنوز صداد دن پرور
وله ایضاً فی حرف ان در و ما را نیست در مان الغیث الغیث لغتده مدیدم
 اید بچی معنایه در مراد در در عشق قابل علاج دکل اید و کن بیان در بجز را نیست
 با یان الغیث نرم فراقه نهایت یوقدر الغیث دین و دل بردند و قصد جان کن
 دین و دل التدیرو جان قصدن اید در الغیث از جور خوبان الغیث الغیث غولبر
 جورندن الغیث خوبان دن مراد شد در در جور دن مراد میرد قنده ریاضت و مجاز
 ایچون اولان اهتمام لری در و مجازی محبوبلا و لمقده جائز در که مرادی خلقی خوب دن
 تنفیر انک اوله در بهای بوسه جانی طلب بر بوسه بهاسنده بر جان طلب اید در
 میکنند این داستانان الغیث بود داستان الغیث میکنند معنای مصرع اوله
 قید اولدی سهولت معنی ایچون بوسه دن مراد جذب خدایی در که انکر تزییه سی اید حاصل
 اولور بر جان دکل بیک جان مفت در داستان دن مراد شد لرا و ملق روشن در
 و مجاز محبوبلا و لمقده جائز در خون ما خورند این کما قولان بزی بیکان التدیرو بترشد

در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

ای مسلمانان چه در زمان الغیبت ای مسلمانان در زمان الغیبت بویک مضمون
 بودند اول مذکور اولان بیت کبی در معنای حقیقی سنده داد مسکینان بده ای
 ای روز وصل مسکینان دادنی ویرای وصال کوئی از شب یلدا ای بجزان لغیا
 بجزان شب یلدا سندن الغیبت هر زمانی در دیگر میرسد هر زمان بر غیر
 در دایر شور ترین حریف بی دل و جان الغیبت بوی دل و بی جان معاصیان
 الغیبت حریف دن در اد فراق در سحر حافظ روز و شب بی خویش حافظ کبی
 روز و شب بی خود بی اختیار گشته ام گریان و سوزان الغیبت گریان و سوزان
 اولش الغیبت فی حریف **بیم نمرده** از همه دلبران ستانی باج لایق در که دلبزرگ
 جمیع سندن باج اله سن که بر سر همه خوبان کشور می چون تاج زیرا اقلیم خوبانک
 جمیع سندن باجی از ره تاج کبی سن خطاب جیب اگر چه اولوب خوبان در دایر
 انبیا اولق روشن در بیت ای خاک ره تو عرش را تاج یک باب ز قدر تو موج
 دو چشم مست تو آشوب بیدارستان سنک ای چشم مستن جمله ترکستان غوغا
 و فتنه سیدر بچین زلف تو ماچین دهند داده حراج سنک زلفک بوکلمنه ماچین
 دهند خراج ویر مشدر ماچین زلفک چینه دهند و سواد نه کوره در بند جیب اگر چه داد
 اولق روشن در بیت روحی فدای ای صنم ای قلب آشوب ترک و شور عجم فتنه
 عرب بیاض روی تو روشن ترست از رخ روز سنک یوزک بیاضی کون یوزدن
 روشن رک در سواد زلف تو تا رنگ زلفکست داج سنک زلفک سواد یوزد کور
 ظلمت داج دن مراد بونده نه جیب اگر چه در آیین مرض تحقیق شفا کجا یایم بومرغ
 حقیقت فنده شفا بولم که ز تو در دل من گئی رسد بعللاج بنم کو کلم در دی اگر سندن
 علاج بر شمیم خطاب جیب اگر چه در مرض دن مراد فراق خدا در شفا دن مراد وصال
 جانانه از سنک ای فراق دن خدای اولمقدر دایان تنک تو داده باب خضر بقا سنک
 نه دایانک ویر مشدر آب حیات بقای لب چو فند تو برد از نبات مصر و واج
 سنک فند کبی لبک نبات مصر دن قدر و رواجی التدی بیت بالب شیرین تو ز
 لاف شیرینی نبات مصر بان از شهر خود بیرون کردنش بچوب چراهی شکنی جان من
 بسنک دلی ای بنم جانم سنک دل لک بایه بنم هر سن دل ضعیف که است او

بیاغی از

سندری و ده اولن با خطا
 و لقی او در تاج
 و لقی او در تاج

سندری و ده اولن با خطا
 و لقی او در تاج
 و لقی او در تاج

بیاغی از

بنازک چو راج ضعیف کو کل که نامک لک ده اول کو کل صر جی در خطا
 سنک دل لکدن مراد صفت استغناسی در چگونه بسته بوی میان و بکست ده بر موی
 نه لطیف میان باغش یعنی موی کبی میان خلق بخشش شده نمک معنای معراج نانی به قید
 اولدی سهولت معنی بچون می چو نبل و سروی بکن کبد عراج و قبل کبی برنی و عاجدن
 دوزخش بر فیه کبی بر سروی چشم یعنی عددن وجوده کتور مشدر سرون او چه معنای
 عراج قبل استخوانی کبد فیه بسته و بکست ده نمک فاعلی حق تعالی خضریت در بوندن مراد
 صنع خدایی استغراب در و وجه الطف ایز صنی بیان در خطا و خضر و دمان تو آب
 حیوانست سنک خطک خضر و سنک دایانک آب حیات در قد و سرو و میان تو مو
 در چون عراج سنک قدک سرو و میانک موی و سبک عراج کبی در قاده در سر حافظ
 هوای چون تو شمشیر حافظک باشنه سنجین بر شا بک مجتبی دوشمشدر کینه بنده
 خاک در تو بودی کجاشکی کینه بنده ای اولیدی خطاب خدایه با جیب اگر چه اولق روشن
 و لایق فی حریف **الحا** اگر بدهب تو خون عاشقت مباح اگر سنک نه همکده عا
 قانی یعنی ملاک مباح ایسه صلاح ما همه است کان تراست صلاح بزه صلاح و فاند لو
 دوکلی اولد که اول سا که صلاح در خطاب خدایه در مراد قضا به رضا سن ظاهر در
 سواد موی تو محمود جاعل الظلمات سنک مویک سواد جاعل الظلمات کو بتردی
 بیاض روی تو بختود فائق الاصاب سنک یوزک بیاضی فائق الاصاب اجدی یعنی مویک
 سواد موی منظر جاعل الظلمات در یوزک بیاض منظر فائق الاصاب در جاعل فائق بونده
 خالق معناسنه در اصباح بونده صبح معناسنه در خطاب جیب اگر چه اولق روشن در
 ز دیده ام شده یک چشمه در کن روان بنم چشمه کن رده بر چشمه روان اولمش در
 که استنایکند در آن میان ملاک که انک ایچنده ملاک یوزیکه فادر اولمانه مراد راه عشق و فدا
 جانان از لک وصالی و دیداری شوقدن اولن کثرت بکاسن اشعار در لب که آب
 حیات و قوت روح در دست سنک لبک که آب حیات در دانه روحک قوتی
 دار در وجود خاکی مار از دست لذت راج بزم حقیر و ضعیف وجود مره شراب لذتی
 اندن در مراد کلمات آتیه روح و تنه امتداد حیات ده قوت اید و کن و صاحب و لک
 اندن تمام لذت شراب حاصل اند کلان بیان در زچنگ زلف کندن کسی نیافت بجا

بیاغی از

بیاغی از

بیاغی از

بیاغی از

بیاغی از

سنگ کند زلفک پنجه سندن بر که خلاص بولدی نه از کجا پنجه ابر و ویر چشم
 حجاج ز ابر و سی کجا پنجه سندن و چشمک تیرندن بر که خلاص بولدی خطاب
 خدایه در بونده زلف دن در اظلمت کون در ابر و دن در اد غیب هویت در
 تیر چشم دن در اد تاثیرات ذات در که مرکز کسبه اندن خلاص میسر دکلدر
 صلاح و توبه و تقوی زما جو هرگز بزدن هرگز صلاح و تقوی و توبه استمه
 ز رند عاشق و مجنون محبت قلاج عاشق و مجنون رند دن بر که قلاج استدی
 در اد مرتبه عشق الهی زهد و تقوی طبقه سندن بلند اید و کن اشعار در حاصل میغه
 عشق الهی سببی اید بر انزله سرفروا تمز دیکدر اول مرتبه ر عشقه نسبت طبقات عوام
 نداد لعل لب لبوسه بعد تبیس سنگ لعل لبک یوز تبیس اید بر بوسه ویردی
 نیافت کام دلم زو بعد شرار الحاح یوز بیک ابرامه کو کلم اندن در ادنی بولدی در اد
 جذبات عشقه استعدادی اولین اندن مستفیض و لطف زیاده صعوبت اوزره
 اید و کن اشعار در پیاپیست که باید بگوئیم مدام پیاپی ندر که دایم سنگ یاد که یعنی
 شوکه نوش اید لم بود و جغی جائز در سنگ ناکون اید و سخن شرب شراب کذک
 الا قلاج بر شراب نوش اید ز نوش تمک و شراب نوش اند و کز کبی قد حلری
 دخی نوش اید ز در اد عشق الهی به تو غل اظهاری در شرابی ظرفلری اید نوش
 اید رم دیکدر بیت اگر می برسی باده نوشی من به نوشم می بجام و سابقش هم
 دعای جان تو در زبان حافظ باد سنگ جاکم دعای حافظ و در دبا و سون
 مدام که بود متصل مدام و مدام مدام مدام مدام مدام مدام مدام مدام مدام
 در اد قیامت دکن دیکدر خطاب مرشد در بیت عمری دعای جاه و جلال تو گفته ایم
 منت خدایا که همه مستجاب شد و له ایف بین هلال محترم خواه ساغر جراح ماه محنتک بهمان
 کور شراب ساغری است که ماه امن و امانست و سال صلح و صلاح زیرا امن امان
 آملی و صلح و صلاح بی در اد بود که بیلده درت آی اشهر حرم در که بری فرد یعنی
 یکلوز در که اول حب آبی در اد وچی سرد یعنی بری برینه متصل در که ذی القعدة و
 ذی الحجه و محرم در بود درت آی الله تعالی قنده زیاده مقبول در زیر بو آید و طاعت
 آتمکک ثواب کثیره سبب در اد بود که چون ساغر صفت اولان هلال محرمی کور

سید بنی سراج

بوسه و ابر و سی کجا پنجه سندن

نوش اید ز نوش تمک و شراب نوش اند و کز کبی قد حلری

منت خدایا که همه مستجاب شد

وانک قلع دور نه اشارت اند و کی رمزی فهم اید سن شراب عشق الهی نوشه مشغول
 اول زیر تمام زمانی در نزاع بر سر دنیای دون که انکند دنی دنیا موسی اوزره یعنی
 دنیا انچون که انکند اید نزاع الیز بیا دشته به ای نور دیده کوی قلاج ای کوزم نوری نه
 طوبین پادشاه قوراد که انکند سلطنت اید نه ایشی وار دیکدر عزیز دار زمان وصال
 را کادم وصال زمانی غریز طوت زیر اولدم مقابل شب قدر است و روز استفتح
 شب قدر و روز استفتح مقابلی در یعنی قدر و شرف ده بو کز کبی در روز استفتح
 روز فتح معنا سندن در بیا باده که روزش بخیر خواهد بود شراب کنور یعنی شراب ایچ
 که انکند کونی خیر اولی در روزش ده اولان ضمیر غایب مطاع غانی اولان هر که
 راجع در افکار قبل الی ذکر طریق اید هر که جام مسبوحی نه در جراح صبح مراد که صبح
 جراحی رینه جام صبحی قوی در اد هر که که وقت سحرده عشق و طاعت سنی اید انکند کونی
 سعادت اولور که لطف حقه منظره و شردیکدر که ام طاعت شایسته از اید من مست
 بن مست دن قنقی مقبول طاعت کلور که پاک شام مدام فانی الا صبح که اخشام
 از ان صبح اذ اندن بزم بوسوز هضاتلف در دلا و غافل از کار خویش و می رسم
 ای کوکل سن کند و ایشکدن غافل سن و قور قورم که سن رت بکشاید جو کم می مفتاح
 که کس سنگ قبوکی اچمه جو که مفتاحی ضایع اید سن در اد جو که توبه سز اوله سن سا که سن دن
 فاعله ابر ششزدیکدر بوی جد به جو حافظ شعی بر و ر آور جذبات رحمانیه اید بر جذبه به وصل
 بولق امید اید حافظ کبی بر کجی تی روز کنور یعنی احیا اید بوی بونده امید معنا سندن در غیر محاله
 بو قدر که شکست کل سخت زنفه افق کرسنگ بختک کل فتاحک نفع سندن اچله در اد نفعات
 رحمانیه دن بر نفعه به ایشک اید سعادت ابدیه بولور سن قلاج دن در اد خدا در و لا یفقا
 دل من در هوای روی فتح نیم کو کلم قزحک یوزی مجتنبه بود استغفه همچون سوی قزحک
 موتی کبی بریشان در بود بونده ادات زمانیه در بچو هندوی رطش هیچ کس بیت انک
 سیاه زلفندن غیری هیچ کس بود که بر نور باشد اوز روی قزح که بویه بچی و متنع اول
 اول که قزحک بوزندن زیر ادایم یوزی اوزره در بوسوز پاک دامن کندن و عالی
 جناب کندن کنا بیدر سیاهی بیک سخت انکند دایم ایو بختور سیاه در او که دایم بود
 همراه و همرا نوی قزحک بولداشی و همرا نوی در سیاه دن در اد زلفی در که انکند اید بیدر

نوش اید ز نوش تمک و شراب نوش اند و کز کبی قد حلری

منت خدایا که همه مستجاب شد

نوش اید ز نوش تمک و شراب نوش اند و کز کبی قد حلری

منت خدایا که همه مستجاب شد

شود چون بیدار از آن سر درستان سکودگی و تریکی اولور بستانک سر وی اگر بیدار شود
فرخ اگر فرخک موزون قدی کوره بیت آن نه بالاست نه بالست که از روضه
قدس بتماشا که عشاق روان ساخته اند بده ساقی شراب ارغوانی ای ساقی ارغوان
ویر بیاد ز کس جادوی فرخ فرخک چشمی شوقه یاد بونک کی محله ده شوق و عشق معانی
نه کم دیر لر شوقه نوش ایدم و عشقه نوش ایدم دو ناستد فامتم همچون کمانی قائم برای
یکی یکی فات اولدی رطم پیوسته چون ابروی فرخ غدن متصل فرخک ابروی سبکی
ابرو مناسبتی ایلد پیوسته غایت خوب واقع اولمشدر نسیم مشک تاناری فجل کرد
تاناره منسوب اولان مشک رایحه سنی فجل ایلدی نسیم رایحه معناسند در نسیم
زلف غبر بوی فرخ فرخک غبر رایحه لوزلفنک رایحه کی کر میل دل هر کس بجایست
اگر هر کس کک کوکلی میلی بر بره یعنی بر دلبره ایسه بود میل دل من سوی فرخ نیم کوکلیک
میلی فرخ جانبد در غلام خاطر اتم که باشد اول کسک خاطر نک قولیم که اوله جو حافظ
چاکر هندوی فرخ حافظ کی فرخک جاکری دهندوسی اوله هند و بونده بنده معناسند
فرخ دن مراد محبوب مجازی اولمق زیاده روشن در و مرشد کامل اولمق ممکن در
المعنی فی بطن الشاع سروری افندی مراد حبیب اکرم در دیو تهرج اتمشدر لیکن
محله چند ان مناسب دکلدر **وله ایضا فی حرف الدال** دیدی ای دل که غم عشق در
بار چه کرد که رد کی ای کوکل که عشق غمی کرده ایلدی چون بشد دلبر و یار وفادار چه کرد
چون دلبر کندی وفادار یار نه ایلدی چون اماله استفهام در که سروری افندی بونی
اختیار اتمشدر که دلبر نه کندی بن اختیار اتمم اوزره استفهام دکلدر آه ازان
ز کس جادو که چه بازی انیمخت آه اول ساحر چشمندن که نه ادیون پیدا ایلدی آه ازان
مست که با مردم مشیار چه کرد آه اول مست دن که مشیار مردنه ایلدی بعضی
معراج ثانی ده آه برینه داد واقع اولور معنی اکاکوره اولور اتمک من رنگ شفق یافت
زنی مهره یار بنم کوزم باشی بارک محبت نرنگدن شفق رنگ بولدی طالع بی شفقت
مین که درین کار چه کرد شفقت نر طالعی کور که بواشده نه ایلدی برقی از منزل سیلی
به خشب بحر سحر و قتی لیلی نک منزله دن بر برق بلد رادی ده که با خرمن مجنون و لعل
چه کرد و ده که دلفکار مجنونک خرمن نه ایلدی مراد عشق آبی مجنون اولمش محبوب حقیقی نک

غلی

تجلی سندن بر بر تو ابر شک ایلد وجودی خرمنی فنیایه ویر مشن دیکدر **بیت** به بند دیده کرت
نست دیده مجنون که برق منزل سیلی قوی درخشانست ساقیا باده بیاور که کار نده
عجب ای ساقی کور شرابی که غیب نقاشی **بیت** معلوم که در برده اسرار چه کرد معلوم کده
اسرار برده سنده نه ایلدی مراد کثرت ذنوب سیلی ایلد مغفرت دن امید قطع اتمک معقول
دکل ایدوکن بیان در زیر اسرار خدا اید که مطلع دکلدر آنکه بر نقش ز داین دانه
مینایی اول اتم که بود ازاره مینایی نقش اوزره اوردی یعنی نقش و مژن ایلدی امانزیت
الستاه الله نیا بمصباح دانه مینایی دن مراد آسمان در کس نداشت که در کوش بر کار
چه کرد که ایلدی که فلک پرکاری دوشنده نه ایلدی مراد کسک اسرار آئینه یا قلمی
اولد دیکدر ز فکر عشق آتش چشم در دل حافظ زد و سوخت عشق فکری غم آشنی جانک
کوکله اوردی و باقدی یار دیرینه بیند که با یار چه کرد قدیم یاری کور کوز که یار نه ایلدی
یار دن مراد عشق آبی در که روز از لده ویر لشد در آتشدن مراد حالات عشق در شعر
آه من العشق وحالاته احرق قلبی بخارانه **وله ایضا** بحر حبس حکایت با صبا کرد سحر قتی
بلبل با صبا حکایت ایلدی بلکه شکایت ایلدی بویه دیو که عشق روی کلن با چهار کرد
که کلک یوزی عشقی بزه غرایلدی بوبیت دن مراد جفا اولمق روشن در ازان
رنگ رخم خون در دل انداخت اول رنگ رخن کل نیم کوکله فان ایلدی مراد
بنی خونین دل ایلدی دیکدر **وزن کلشن** بخارم بشنا کرد و بوکلشن بنی خاره بشنا
ایلدی زیرا کل صوب بلبل خار له قالور بلبل ز روی کل همه حرف جفا شنید
آه از ورق بیاد داین رساله راه مراد عشق میازی نک بلا سندن غیر فانی
وارد دیکدر غلام همت **آن ناز غیم** اول نازینک همتد قولیم که کار خیری روی
ور یار که خیر ایشی با سز ایلدی مراد حق ایگون کار خیر ایدن بلند همت ایدوکن بیاد
خوشش با دان نسیم صبحاکی انک اول صبح وقتک یلی خوش اولسون که در شب
نشینان رادو کرد که شب نشین رنگ در دنده دوا ایلدی شب نشینان دن مراد
اولیاه اتمد در مراد احیا لیل ایلد مره فیض سحر میسر اولد و غن بیان در من از یکا
دیکر ناکم بن کرویدار دن ناله ایلدیم که با من هر چه کرد آن اشنا کرد زیرا که هر نه که
ایلدی اول اشنا ایلدی بوندن مراد بر حقیقت سزد و سندن شکایتند

نست دیده مجنون
عجب ای ساقی
اسرار برده
دکل ایدوکن
الستاه الله
چه کرد که
اولد دیکدر
کوکله اوردی
یار دن مراد
آه من العشق
بلبل با صبا
که کلک یوزی
رنگ رخم خون
بنی خونین
ایلدی زیرا
آه از ورق
وارد دیکدر
ور یار که
خوشش با دان
نشینان رادو
اولیاه اتمد
دیکر ناکم بن
ایلدی اول اشنا

کر از سلطان طمع کردم خطا بود اگر سلطان دن امید اتم ایسه خطا اولدی زیرا امید
حاصل اولدی و از اولی و فاشم جفا کرد اگر دلبر دن وفا اسندم ایسه جفا ایلمدی
هر سو بیل ایله از افغان هر جانیده بر عاشق بسبب افغانده تنم ارمیان باد صبا کرد
تنم اورتادون باد صبا ایلمدی یعنی محبت صبا به چقدی دادنا اهل دلش حضور ده ایکن
اشعار در بیت بسبب ز شوق نغمه زمان در حرم باغ کل مرزبان بچلشن نا محرمی کرد
بو بیت ایله صبا نکت تنم نه و جمله اید و کن بیان ایدره نقاب کل کشیده و زلف بسبب
کلک تقابنی و سبب نکت زلفنی چقدی مراد بولمیری او شادی دیکدر کشیدن صکره
و او عاطفه وار در کره بند قبا بی غنچه و اگر غنچه نکت قفتانی کره بندی جوزدی کره بند
نکت و محرم کید و کی قفتان نکت قوتنی اتند و اولن باغی در بشارت بر بکوی می فروشان
می فروشگر محله سینه بشارت ایست که حافظ توبه از ره ریگرد که حافظ ریای اولن
زهد دن توبه ایلمدی می فروشان دن مراد مرشد لرد و فاش از خوابکان دهر با من زمانه
خواجهر لردن با که وفا کمال دولت و دین بوالوفا دولت و دینک کمالی بوالوفا
ایلمدی مراد دنیاده کریم کسب اید و کن اشعار در دله ایضا بسبب خون جگر خورد و کوی
حاصل کرد بر بسبب جگر قان یدی و بر کل حاصل ایلمدی با و غیرت بعدش خار بریشان
دل کرد غیرت ملی یور خازله آتی بریشان دل ایلمدی بوجه دخی جائز در غیرت ملی یور خاز
انکت دلی بریشان ایلمدی طوطی را بخیال شکری دل خوش بود بر طوطی نکت بر شکر
خیالی اید کوکلی خوش ایدی ناکش سبب قنا نقش املن طل کرد ناکاه فنا سبب نکت ایدی
نقشنی بوزدی یعنی دنیاده تمام مرادی اوزره اولمق میسر دکلدر خواجهر حافظ نکت
بر فرزند دل بندی وفات آتش بویکی میت ساقی کند و نکت حب حاله براءت ستملال
منه پسندیده ذکر آتش در قره العین من آن میوه دل یادش باد بنم اول کوکلم میوه سی کوزم بوی
انکت نکت یادی اولسون یعنی فراموش اولسون که خود آسان بشد و کار مراد مشکل کرد
که کند و سی دار فنادن آسان کنیدی و بنم انشی مشکل ایلمدی بوجه دخی جائز در و نشی
با که مشکل ایدی بوجه اوزره کار لفظی مزایه مضافت اولماز مراد فرزند نکت فراتندن
بریشان اولد فن اشعار در ساربان بار من افتاد خدا را مددی ای ساربان
بنم بوم دو شدی امتد ایچون برمد دایله که امید کریم همزه محل کرد زیرا کریم امید بی بوم

سینه

سینه

سینه

سینه

سینه

بولد اش

بولد اش ایلمدی ساربان دن مراد مرشد اولمق روشن در محلی ذکر ساربان سینه
ایله در بوم دو شک دن مراد فرزند نکت وفاتی در که مرشد دن پریشان خطره
تسلط ایدر دوی خاکی و نم چشم مراد خوار مدار بنم خاک یعنی خاکه منسوب بوزدی
و کوزم غمی خوار طومنه چرخ فیروزه طرب خانه ازین کمال کرد فیروزه رنگ و فلک شوق
و طرب خانه سنی بوسه نانو با چقدن ایلمدی بوندن مراد تنبیه در که خدا دوستدنی خاطر
خوار کور و ب تخفیر امتد هم فلک خفتنه سبب انسان اولد غمی بیان در آه و شرباد
که از چشم سود به چرخ آه و فریاد که فلک ماهی سودی چشمندن در خد ماه کمان ابروی من
منزل کرد بنم کمان ابرو و ماهم قیده منزل ایلمدی کویا ماه دن خوب ایدی که ماهک کوزی
و کدی مراد فرزند نکت ذاتندن اولن تختن بیان در سود دن مراد به چرخ در نزدی ساق
رخ و فوت شد امکان حافظ شاه رخ اور مدک و امکان فوت اولدی ای حافظ
چکنم بازی ایام مراد غافل کرد تسلیم ایامک او بونی بنی غافل ایلمدی مراد اور مدینه تختنی
بیان در که اندن باری بر فرزند قیالور ایدی که انوک ایلمدی اولور ایدک دیو کند سینه
خطاب ایدر دله ایضا بیا که ترک فلک خوان روزه عارت کرد کل که فلک ترک
صوم طعانی بیفا ایلمدی ترک فلک دن مراد ماه نوا اولمق روشن در فلک کند و اولمق دن
که اولا تشبیه طریقی اید ترک دیه و ثانیاً هلال عید دیو تهریح اید هلال عید به و بر قدح اشارت
کرد بیرام هلالی قدح و ورنه اشارت ایلمدی مراد اشکات دن خلاص بولوب مدیر
مرشد دن مستفیض اولاجن زمان کلدی دیکدر کوکلو خصوصه هلال عید اشارت ایدر
نواب روزه و حج قبول کس در مقبول حج و مقبول صوم نوابی شول کس اللهی که
خاک میکن عشق را زیارت کرد که عشق میخانه سنک خاکنی زیارت ایلمدی مراد عشق
سعی ایدی دیکدر نماز در حرم آن ابروان محرابی اول محرابه بکر ابرو درک غنچه نماز
کسی کند که بخون جگر طهارت کرد بر کس قنور که جگر قانی اید طهارت ایلمدی مراد غیب
سویته و عین الیقین مرتبه سینه وصول زیاده مشقت و الم دن لابد اید و کن اشعار در
مقام اصلی ما گوشه خراب است بزم مقام اصیلر میخانه گوشه سیدر زیرا ان عشق
و طاعت ایچون خلق اولمشدر خداش جیر دادان که این عمارت کرد اول کس که
ابونی عمارت ایلمدی اند حضرتی اکا فیر ویرسون نشد بقعه خیر است گوشه در

سینه

سینه

سینه

پس فی الکائنات نایبها غیش جامی در دمام خوشست طیب الله عیش نایبها
 خوش نماز و نیاز کسی که از سر در نه خوشد را اول کسی که نماز و نیازی که
 در او جندن باب دیده و خون جگر طهارت کرد آب دیده و خون جگر طهارت
 ایلدی مراد ریاضانیت دن پاک اولن عشاقک عبادت لکن استخوان در
 بروی یار نظر کن ز دیده منت دار یارک یوز نه نظر ایلد و بوحالی دیده دن
 منت طوت که دیده کار همه از سر بصارت کرد زیرا و کلی ایشی بصارت او جندن
 ایلدی مراد دیده لطیف نعمت اید و کن اشعار در یار دن مراد خدا در که از نظر
 همان که نظر در صاحب نظر رقتند بهما بادیه چون اصل هست جوهر عقل
 لعل کی باده نک بسکسی ندر عقل جوهری در بیا که سود کسی بر دکن مجارت کرد کل که
 بر کس فایده ایلدی که بو بخاری ایلدی مراد کلمه عقل معاشنی عشق الهی به تبدیل ایلدی
 جوق فایده ایلدی دیکدر فغان که ز کس جانش شیخ شهادت فغان شهر شیک
 جتانش جشی بوکون نظر بدرد کسان از سر حقارت کرد عشاقه حقارت او جندن
 نظر ایلدی اگر امام جماعت طلب کند او را اگر بوکون جماعت امامی طلب اید
 خبر دهید که صوفی می نصارت کرد جماعت خبر ویر یکوز که صوفی یعنی امام می اید نصارت
 ایلدی مراد امام چاشنی عشق دن متلذذ اولوب امامت دن فراغت اید و ب
 طالب عشق الهی اولدی دیکدر نصارت بزجر یک ناما بونده پاک اتمک معنا سنده
 حدیث عشق ز حافظ شونزه از و اعظ عشق سوزنی حافظ دن اشت و اعظ دن اتمک
 اگر چه صفت بسیار در عبارت کرد اگر چه و اعظ عبارتند جوق صفت ایلدی
 زلف باب روشن می عارفی طهارت کرد میک روشن آبی ایلد شول عارف
 طهارت ایلدی علی الصباح که بخانه راز یار ت کرد علی الصباح که میخانه زیار ایلدی
 مراد عشق سنی ایلدی دیکدر همان که ساغر زترین خور همان کردید همان که آفتاب
 آنتوان ساغری نهان اولدی یعنی شمس غروب ایلدی ساغر زترین دن مراد آفتاب
 خورشید ساغر مشبه به در یعنی آفتاب باشق ساغر زترین باشق اوله بولید و کلام
 مال ابروی سانی می اشارت کرد سانی نک مال بکر ابروی می نوشنه اشارت
 ایلدی مراد اعتقاد دن مسکرمه وید لکن مستفیض اید و کن اشعار در دلم بکلمه افش

در این مثنوی
 جوهر عقل است
 جوهر عقل است
 جوهر عقل است

در این مثنوی

در این مثنوی

بجان خرد اخوب کو کلمه نک زلفی خلق سنده غوغایی جان اید صاوتن الهی چه سود
 دیدند اتم که این تجارت کرد بزم نه فایده کوردی که بو بخاری ایلدی زلف دن مراد
 بونده خلعت کون در حاصل معنی کو کلمه جان اید حق دن غیر به تعقیق و میں اتم و کندن
 بزم که ضرر دن غیر نه فایده حاصل ایلدی دیکدر امام خواجه که بودش بهر بیزار
 امام خواجه که اکا نماز هوسی و ارایدی یعنی نماز ده زیاده اکلنور ایلدی بکون دختر
 ز خرده راقصارت کرد شراب ایلد خرقه سنی پاک ایلدی مراد ریاض اولن نمازی
 ترک اید و ب عشق طالب اولدی دیکدر خون دختر زدن مراد شراب در که بونده
 عشق مراد در نکات عشق ز حافظ شونزه از و اعظ عشق نکات لکن حافظ دن اشت
 و اعظ دن اتمک اگر چه دقت بسیار در فصاحت کرد اگر چه فصاحت ده جوق دقت
 ایلدی زیرا بو قال ایلد اولد حال ایلد اولور و نه خطا بود عزم سکوئی بار خور هم کرد و یادگی
 یارک محبتی طرفه عزم اتم کرک نفس جوی خوشش مشکبار خواهم کرد نفسی اتمک لطیف
 رایحه سی اید مشکبار اتم کرک مراد جناب قدس توجه اید و ب نجات رحمانه اید مستفیض
 اولمق استرم دیکدر نثر آب روی که اند و ختم ز دانش و دین هر غرض و وقار که علم
 و دین دن حاصل اتم نثار خاک ره آن کجا خواهم کرد اول نکات خاک را همه
 نثار اتم کرک نکات دن مراد محبوب حقیقی در حاصل معنی اتمک عشق حصوله جمیع نند دن
 فراغت اید رم دیکدر بهرزه می می و معشوق عمر میکند رد شراب و محبوب سز غرض به
 کچر شراب دن عشق و معشوق دن باری تعالی مراد و ب طالعیم بس از ارم و ز کار خواهم کرد
 بو وقت دکن بطالعیم بتر بوکوندن ایش اتم کرک یعنی عشق سنی اتم کرک صبا کیت
 که این جان خون گرفته چو گل صبا فنده در که بوکل کی قان طومنت جانی فدای نکت کبوت
 بار خواهم کرد بار کبوتی رایحه سنده فدای اتم کرک یار دن مراد خدای عز و جل در
 نکمت کبوت دن مراد نفیات رحمانیه دن بر نفی در صبا دن مراد فیض الهی در جو شمع
 مسجد تم شد زهر او روشن صبا و قنک شمع کی با که روشن اولدی اتمک مجتهدن
 که عمر در سز این کار و بار خواهم کرد که عمری بو عشق کار و باری سودا سنده صرف میسه
 کرک بو معنی او زره شمع مسجد دن مراد آفتاب و لمق روشن در بودجه دخی جانزد در
 با که روشن اولدی که مسجد شمع کی اتمک مجتهدن عمری بو عشق کار و باری سودا سنده

در این مثنوی

در این مثنوی

در این مثنوی

در این مثنوی

در این مثنوی

حرف ایسم کرک بود و از ره مسجد من در صبح دکن یان شمع اولور یعنی شمعک
 ایسی یانق اولدی کی نیم دخی عمرم انک عشقی آتشنه یانق ایله بجر کار و بار ایس
 و کوچ معناسنه در بیا چشم کو خود را خراب خواهم ساخت سنک چشمک یاده
 کند می خراب ایسم کرک چشم دن در ذات پاری در حاصل معنی وجود باقی حصولی
 ایچون وجود فانی بی افنا ایدرم دیکدر عهد قدیم دن در دست بر کیم ده اولن عهد در
 نفاق و زرق شمش صفای دل حافظ نفاق و زرق صفای دل باغشملز ای حافظ
 طریقی رندی و عشق اختیار خواهم کرد زندگت و عشق طریقی اختیار ایسم کرک
 زندگت دن در صورت ملائمه اولمقدن وله ایضا کنون که در چین آمد کل از چین بوجود
 سدی که کل چسبده عدم دن وجوده کلدی بنفشه در قدم او نهادن سجود بنفشه سجده
 انک قد مننه باش قودی بنوش جام صبوحی بناله دفت و چنگ دفت و چنگ
 ناله سی ایله جام صبوحی نوش ایله بوس غریبانی بنغمه ای وعودنی وعود نغمه سی ایله ساقی کنک
 غنغنی اوب دردم شد دن مستفیض اولمیکدر تدر و کل نشین نی شراب و شاه
 و چنگ کل ورنده شراب و محبوب سن و چنگ سن او نور من که وجود در بقا هفته بود
 معدود زیرا کل نیامعدود و معتین بر هفته در شد از بروج ریاچین چو آسمان روشن
 ریاچین بر جلزندن آسمان کی روشن اولدی زمین باختر میمون و طالع مسعود
 زمین مبارک ستاره ایله و مسعود طالع ایله یابغ ناز کن آیین در دشتی زرد شسته
 منسوب اولن بده یک عبادتی باغده نازه ایله کنون که لاله برادر دخت آتش مرود
 شدی که ناله مرود آتشی شعله ندردی دراد لطیف و قنده عشقه سعی ایله دیکدر زرد ش
 مجوسیدک اولوسی و ابراهیم بنجیرم اما ملرندن بری در غرود قسم نونکدر در دست شاه
 یوسف جمال عیسی تم عیسی بن یوسف حسود محبوب الذن شراب نوش در کان
 حدیث عاد و ثمود شراب هیچ و عاد و ثمود سوزن کرک ایله در ابر مرشد دن عشق آبی
 حاصل ایله دیکدر جهان چو خلد برین شد بد در سوسن و کل سوسن و کل نمانده
 جهان جنت اعلی کی اولدی دلی چه سود که درونی نه ممکنست خود آمانه فائده که آند
 بقا ممکن دیکدر جو کل سوار شود بر هوا سیمان دار چو کل سیمان کی هوا اوزره سوار
 اوله یعنی شاخ اوزره پیدا اوله محو که رخ در آینه داود سحر و قنی که بلبل اودی نند بکه

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

و نغمه باشلیه بخواه جام لبالب بیا دصف عهد زمانه وزیری شوقه جام لبالب است
 وزیر ملک سیمان عادیون محمود سیمان ملکک وزیر عیسی عیسی محمود ملک سیمان
 دردم شد در زحمت کام ابد جود و نشن حافظ انک دلتند عیش دن ابدی دولت است
 ای حافظ که باد تا باید ظل را نشن محمد و که تا ابدی خلق اوزره انک رحمتی مبارک
 محدود و دایم اولسون مراد وزیره امداد حیات طلب اتکن اشعار در بعضی نسخ
 مخلص بومیت واقع اولمش بیار یاده که حافظ مداحش استظهار شراب کتور
 یعنی نوش ایله که حافظک دایم استظهاری و اعتمادی بفضل رحمت غفار بود
 و خواهد بود فقارک رحمتی فضلنه ابدی وینه که اوله کرک در قصه صوبه
 نهاد دام و سیر حقه باز کرد صوفی طوزاق قودی و حقه باشنی اجدی بنیاد مکر فلک
 حقه باز کرد حقه باز فلک مکر بنیادن ایله مراد حرافی صوفیک مکر و حیده سی جوق ایکن
 اشعار در بازی جرح بشکند شن قصه در کلاه فلکک او یونی صوفیک کلاه منده
 بومرود بی صبر یعنی رسوای ایدرنه کم حقه باز کرک عادی در که ایدر لر زبراکه عرض شعبه
 با اهل راز کرد زیرا که اهل رازه شعبه عرض ایله حق تعالی حضرتی بر کسته تی رسوای
 انمک استهانی کند و دن اعلا ایله خصومه سوق ایدر ساقی بی که شاه رعای صوفیان
 ای ساقی کل که صوفیک رعای محبوبی و بجز بخلوه آمد و آغاز ناز کرد و جوده یه کلدی
 و نازه باشلدی شاه دن مراد بون مرشد در این مطرب ارکجاست که ساز عشق
 ساخت بومطرب فندن در که عراق سازنی دوزدی یعنی عراق پرده سنی چالیدی و منک
 بازگشت بر اه مجاز کرد و کرد مجاز پرده سینه رجوع قصدن ایله دی بود و دخی جاز در کرد
 و منک اینکنی مجاز پرده سینه ایله دی آنمک سازه نسبت تمام برنده در که وجه اوزر کرد
 قصد معناسنه در راه بونده پرده و مقام معناسنه در که سازن لفته مشهور در مطرب
 مراد مرشد در که مراتب و طبقات حاجی در که مقامات عشقک کاه تجلی ذات و کاه تجلی
 صفات پرده سندن ستر آغاز ایدر ای ل بیا که مایه پناه خدا رویم ای دل که بخرید
 التجا ایدم زانچه استین گوته و دست دراز کرد اول سنه دن که یعنی اولن معقول کن
 قصه کینت و اوزر و نال ایله یعنی بویکی صفته متصف اولن طایفه بو معنی مصراعت بحسب
 انک رب اولن معناسی در لیکن معنای محصلی سی بویه اولن مشروع دن کی قصه و لی و زن ایله

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

نعت یونیس
 در راه

مراد صوفی در کتب صوفی که در کتب عامه ملایم و الهی اوزن در نامشروع
 از کتاب انکسب سببی ایل حاصل معنی صوره صلاحه اولن و نام مقبول صوفی که
 قیاس حق بیان در **حیات** صوفی بیایه بیا حافظ خرابه برداره ای کوته استینان تاکی
 در از دوستی **صفت** ممکن که مر که محبت **نه راست باحت** صنعت و طرافت ایل
 زیرا هر که محبتی راست او بنامدی یعنی محبتی صادق اولدی عشقش بروی دل در معنی
 و از کرد عشق آتی انک کوکلی یوزنه معنی قیوسنی قیادی مراد عشق ده صادق اولمیان
 وصال عاتان میسر اولماز دیکدر **قردا که پیشگاه حقیقت** شود بدید یارن یعنی قیامت
 که حقیقت صدوی ظاهر اوله پیشگاه حقیقت دن مراد احکام الحاکمینک حاکم اولسی در
 شرمند ره روی که عمل مجاز کرد نخل اولور شول سالک که مجاز اوزره یعنی ریا ایل
 عمل ایلدی مراد دنیا ده ریا ایل عمل ایدن عقیقه شرمسار اولور و عذاب کور دیکدر
 ای کبک خوش خرام بجا میردی **بایست** ای خوش خرام کبک قنده کبر رسن طور غره
 مستو که ربا عابد نماز کرد مغرور اولد که کربکی جید کار و داری اولن عابد نماز قندی
 بو محل مشبه به مشبه لفظنه مضاف اولن قیلدن اولن اولی در روشن در کر به مراد اولوب
 عابد انک صفتی اولمقدن زیرا بونوع فی الحقیقه کبک و کر به مراد و کلد ر بک کبک دن
 مراد محبوب در لیکن کلید و زمنه ده کبک و کر به حکایت اشارت ایدر که بوک تلخیص
 یعنی فاضل اولد که کر به طنز افند کبکی صید اندوکی کی داری عابد دخی سن دلبری صید انک
 امر حاصل معنی بی سر اصلاح و عبادتده اولن لک جمیع اعتماد و اعتقاد جائز دکل ایل
 بیان در حافظ ملامت رندان که در ازل ای حافظ رندی ملامت ایلد زیرا از لده
 مارا خدا از زهد ریا بی نیازی کرد حق تعالی حضرت بزرگ ریا ایل اولن زهد دن مستغنی
 زهد ایلد ریا اورتا سنده و او عاطفه یوقدر و **ایضا** سالک عادل طلب جام بسم
 از ما میگرد نیجه بیلر کوکل بزدن جام بسم طلب ایلدی میگرد ایلدی و ایلر ایدی معانسه
 جائز در محله کوره و آنچه خود دانست زیبکانه نمنا میگرد وانی که کند و طو تر ایدی یعنی
 کند و سنده و ارایدی یار دن تمنا ایلدی جام جم دن مراد بونده عشق آتی در بعضی محلا
 دل مراد اولور گوهری که صدف کون و مکان بیرون بود بر کوهر که کون و مکان صدقند
 طشره ایدی قلب از کم شدن لب در یا میگرد در یا کن رنگ کم اولمش لیدن طلالیدی

در کتب صوفی

در کتب صوفی

در کتب صوفی

کومر دن مراد عشق آتی در یار دن مراد بحر توحید و ذات باری اولن ممکن در کمند
 کاندن مراد مشایخ کسوتنده اولوب عشق آتی دن بی بهره اولن بی خبر لور مشایخ
 زمانه کبی که اغنیا قیوسندن بر آن خالی اولمرا اگر انکره بر کس سوال است که اغنیا
 قیوسنده نه استر من جواب ویرر که خلقک مصالحنی کور مکملوزر یارب زمانه
 خلقنی انکرت شمر لیدن حفظ ایلد زیرا هر بیسی دجال وقت در که بیجلی چاره نک
 ضلالتنه سبب اولور رنجی دلی را که خدا در همه جا با وی بود بر عاشق که دو کلی برده
 خدا انک ایل ایدی و آینه معکم اینا کستم بی دلی راده اولن را زاندر اولمی دیدش
 و از دور خدا یا میگرد اول عاشق خدای کور فرایدی و اراقدن خدا یا ایلر ایدی
 یعنی ای خدا ابرایدی مراد خدائی کند و سندن دور نطن ایدوب عون و مدد طلب
 ایلدی دیکدر بعضی نسخ ده خدا را واقع اولمشد معنی ایا کوره اولور **حیات**
 دوست نزدیکتر از من نمشت و دشت مشکل که من از وی دورم آن همه شعبه
 عقل که میگرد اینجا عقل اول دو کلی حقه باز یعنی که بونده ایلدی سامری پیش عصا
 دید بیضا میگرد کو با سامری عصا وید بیضا یعنی بوا یکی معجزه صاحبی قنده که مراد موسی علیه
 حقه باز یعنی ایلدی حقه باز لقی سامری به کوره در موسایه کوره دکا در یعنی سامری حضرت موسی
 قنده نیجه مغلوب اولدی یسه عقل دخی عشق قنده اولی مغلوب اولدی عصایه وید
 بیضایه اسناد مستبته اسناد اولن قیلدند رنجی ال میرا لمدینه کبی **حیات** سحر باخونه
 بهلوزند امین باش سامری کبک که دست ازید بیضا بیرده مشکل خویش بر بیر مغفان
 بر دم دوش دون کچه کند و مشکلی پیر مغفان قنده اندم که مراد مرشد در کو بتا بید لکر
 حل مقام میگرد که اول پیر مغفان نماید نظیر له مقاحل ایلر ایدی مقادن مراد مشکلا عشق
 دیدمش خرم و خندان قدح باده بدست پیر مغفانی کور دم مسرور و خندان و باده قدحی
 النده و اندران آینه صد کونه تماشا میگرد و اول آینه ده یوز در لور راز و اسرار نما
 ایلر ایدی قدح دن مراد بوند عشق آتی ایلر آینه و ش صاف و محلی اولمش لدر که نیجه
 اسرار نهانی انده پیدا نیجه رموز پنهانی انده هویدا اولور کفتم این جام جهان
 بین بونکی دار حکیم که ایتدم بوجان بین جامی حکیم یعنی خدا سا که فچن ویردی گفت
 آن روز که این کینه منا میگرد پیر مغفان ایتدی اول کون که بوقته بی ایلدی یعنی

در کتب صوفی

در کتب صوفی

در کتب صوفی

در کتب صوفی

بجای ایدر و وصال یله سنی مشرف ایدر که انک طاعتیه سحر خیز اوله سن دیمکر بوم
 در حلقه عشق پیش به قدمی عشق و مدعی قصد نه بر قدم ایلر و تو که سود گمانی از این سفر توانی
 کرد زیرا فایده را ایدر سن اگر بوسفری انکه قادر اوله سن بیای که چاره ذوق حضور و نظم
 امور کل که حضور ذوق و امور نظم چاره بطیض بخشش ایل نظر توانی کرد ایل نظر بخشش
 فیضی یله انکه قادر اولور سن در ادب و ادب و لیا، اللهک التفتایله حاصل اولور غیر نشانه
 حاصل اولور دیکر بیت درین میخانه کمر صدر قبولی ارز و داری چو شاهی همی در یوزه
 می کن از در دلها جمال یار ندارد و نقاب و پرده ولی یارکست جمال نقاب و پرده طومره
 یعنی مستور دکلدر اما عیار ره نشان ناظره توانی کرد یول یوزنی ساکن ایلد تا نظر انکه
 قادر اوله سن عیار ره دن مراد محبت ماسوی در چونکه بونی ترک ایدر سن کی کورین
 فکور ساری طبیعت نمی روی بیرون سن طبیعت سر ایندن طشه که نمر سن
 کجا بگوی حقیقت گذر توانی کرد حقیقت محله سینه گذر انکه قنده قادر اولور سن
 در خواب و خوری و سایر عاداتی ترک آمدن وصال جانان میست و ملاز دیکر
 بیت سعادت خواهی از عادت گذر کن که ترک عادت است اصل سعادت
 که ای در میخانه قبوسنک کدالنی بر عجب کیمیا در که این عمل بکنی خاک زر توانی کرد اگر
 بوم عمل ایدر سن خاکی زر انکه قادر اولور سن در ادب بود که وجود انسانی عشق آبی سر
 خاک مشابیه سنده در عشق آبی یله مقبول درگاه انکه ممکن در دلا ز نور ریاضت
 اگر ای بابی ای کوکل ریاضت نوزندن اگر اکا هلق بولر سن چو شمع خنده زنان
 ترک سرتوانی کرد شمع کبی کلرک باش ترک انکه قادر اولور سن بیت سر انداز
 در عاشقی صبا و قست که بد زهره بر خویش عشق عاشقت ولی تو بالب معشوق
 و جام می بینی انما مادام که سن لب معشوق و جام می کور سن طبع مدار که کار و کز توانی
 کرد امید طومره که بر غیریش ایش انکه قادر اوله سن در ادب بود مادام که خط نف نیدن
 فراغت انمیه سن بوماده و اصل اولما ز سن گر این نصیحت شایمانه بشنوی حافظ
 اگر بوشا مانده نصیحتی استماع ایدر سن ای حافظ خواجه حافظ بون کند و سنی محاطب
 منزله سنده تزیل تشدر بشاه راه طریقت گذر توانی کرد طریقت شاه راه نه اوغراغه
 قادر اولور سن یعنی از باب طریقت دن اولور سن **بیت** افسا بعد ازین دست

در ادب و ادب

سنت مایه صاف

در ادب و ادب

در ادب و ادب

در ادب و ادب

و دامن سن سر و بند بوندن صکره بنم اوله و اول سر و بندن دامن یعنی هر گزانی ترک آمدن
 که بیایدی جان ازین و بچم بر کند که ناز و صالچی قامنی ایلد یعنی بن و بچم دن تو پردی بن دیب
 بچ کوک معناسنه در سر و بندن در ادب باری تعالی اولمق روشن در بالای جهان دن داد
 بجای ذات در حاصل معنی انک بجای سی بی ماسوی دن فارغ اندی دیکر بیت اگر مردم
 زنی صد تیغ بر ما بریدن از تو توانیم قطعا حاجت مطرب ولی نیست تو برقع بختی
 مطرب و میه احتیاج بود قدر سن بر فعلی کج که برقص آوردم آتش رویت چو سپیده
 که سنگ یوزک آتشی بی یوزر کنت کبی رقصه کنوره در ادب جانان ازل عرض جمال بدجک
 اولور سه عاشق پر وجد و شوق اولوب بالفردی رقص و سماع ایلر دیکر هیچ روی
 نشود آینه چهره بخت هیچ بر یوز بخت یوزینه آینه اولما ز یعنی دولت که یوز کوسنر ز
 مکر آن روی که مالند بر آن ستم ستمند مکر اول یوز بخت چهره سینه آینه اولور که جانانک
 آنکست طینا غی اوزره سور در مراد بود که هر گشت راه عشقه روی نیازی خاک
 نذر نه قوبه سعادت ابدیه دن که سنده یوقدر رسم طیناق معناسنه در کفتم اسرار
 غمت مرچه شود کوی شو سنگ غمک سر لری دیدم یعنی فاش ایدم دی هر نه اولور سه
 اولسون صبر ازین بهینس ندارم چکنم مکی و چند بوندن زیاده صبر طومر مازم نیلیم فحشه دن
 و پنجه دکن بیت ای که در عشق بتان لاف صوری میزنی صبر کن تا زین حکایت
 چند کاهی بگذرد مکش آن هو می شکین در ای صبا ای صبا دهنم اول شکین ای
 دلچشم شرم از آن چشم سیه دار و میندش بکند اول سیه چشم دن اونن انی کندله با غلم
 سروری افندی مکش قبول تشدر چکمه معناسنه من خاکی که ازین در نتوانم برخاست
 بن خاک کبی حفر که یوقودن قانعده قادر دکلم از کجا بوسه زخم بر لب ان قصر بلند
 اول بلند قصر کت کتاری فندن اوچم در ادب تعالی نکست علو و کبر یاسنی و کند و نکست
 قمار تینی اشعار در بوسوز تشبیه طریقی اوزره در غفلت اولمیه چو پهلای زود گشت
 حافظ تشود چون حافظک لطیف و دلکش غزل لری استماع ایدر که کمالیسن بود
 شعر گوید بخند فرضا اول کمال خجندی ایسه دخی خجندده شود ییز بیت دو کمال در جهان
 مشهوره یکی از اصفهان دکر ز خجند این یکی در غزل عدیم المثل وان دکر در قصیده
 ای مانده فی المثل در میان این دو کمال نیست فرقی مکر بمولی چند بمولی چند

در ادب و ادب

در ادب و ادب

در ادب و ادب

در ادب و ادب

در ادب و ادب

ایهام دارد زیرا که حال اصفهانی کوسه و کمال مجندی تمام الحیه امیش اول سبب
بموتی چند و بیش بعضی منخ ده مخلص بتی بویه واقع اولش بازستان دل
از آن کیسوی مشکین حافظ ای حافظ اول مشکین کیسودن کوکلکی الیه باز لفظی بونه
زانکه در زانکه دیوانه همان که بود اندر بند اول سبب که دیوانه همان یک که
بند ده اوله کیسودن داد اسرار آئینه در که دل عاشق آنک ایله بسته در دل دیوانه دن
مرا محبت ماسوی دن پاک اولن دل در بعضی دیوانه مخلص بتی بویه واقع اولش
جز زلف تو ندارد دل حافظ میلی حافظک کوکلکی سنگ زلفکدن غیر ی به بریل طوطی
آه ازین دل که بصد بندی گیر دیند آه بو کوکل که یوز بندله بر بند طوطی **بند دست در**
آن زلف دو تا توان کرد اول زلف دو تا حلقه سنده ال ایلمک یعنی ال ایر شد رنگ
اولما زنگیه بر عهد تو و باد صبا یار که سبک عهد که و باد صبا یار اعتقاد آنک اولما
آنچه سعیت من اندر طلبت بنایم اول سنده که سبک عهد بن سنگ طلبکه که کو ستر دم یعنی
سیده قصورم یوقدر این قدر هست که تغییر قضا توان کرد یوقدر وار که قضای تغییر ایلمک ممکن
دکدر خطاب خدایه در دامن دوست بصد خون دل **فتاد بدست دوستک دایینه**
یوز خون دلله دوشدی یعنی یوز کزه کوکل قان اولقی ایله ال کردی بغسوسی که کند خصم را نتوان
کرد شول طعن و تمسخری که دشمن ایلمک سببیه ترک ایلمک اولما **زیت دامن چون**
تو بخاری زلف آسان ندیم که بخونا به بسیار بدست آمده عارضش را بمشقه فلک
توان گفت **ایلمک عاضی ماه فلک بیز دیمک اولما ز نسبت دوست بهزی سرو پانوان**
کرد دوستی بهزی سرو پای یعنی هر حق و تشبیه ایلمک اولما ز را صانع بی نظیره نسبت مصنوعا
لاشقی در دوست دن مرا حق تعالی حضرتی در سرو بالای من آن دم که در آید بسامع
بنم سرو قد محبوب اول دم که ساعده ساعدن مراد بونده نحلی در سرو بالادن مراد محبوب حقیقی
اولمق بر دوشند و مرشد اولمق دخی ممکن در اول وقت سماع کند و معناسنه اولور چه
محل جان را که قبا توان کرد نه مح جان فغانه که برحق ممکن اولمیه مراد بود هر قبا که
اول ساعده کلان اولن که ر جان دیر یک مقرر در قبا بونده برحق معناسنه در جان
جان فبا کردن اولمق معناسنه در من که کوکم که را نامکی طبع لطیف بن سبب عالم دن
نه دیم که سنگ لطیف طبعک زنگی تا حدیست که هسته دقا توان کرد تا بر مرید ده در که

مشکین مشکین

سبب سبب

سبب سبب

سبب سبب

احسن دعا ایلمک اولما ز را و جمیع خصوص ده قضایه رضا و ریب سکوت از ره اولمق
لازم اید و کن بیان در نظر پاک تو انر رخ جانان دیدن پاک نظر قادر اولور جانانک رضی
کورمکه که در آینه نشد هر بصفه استوان کرد زیرا آینه به صفاد غیر به نظر ایلمک اولما ز
صفاد مراد نافره اولن صفادر جانان دن مراد خدای عزوجل در غیر نم گشت که محبوب
جهانی لیکن غیرت بنی و پدی که جهان خلقک مجبونی سن لیکن روز و شب عربه با خلق
خدا توان کرد روز و شب اللکم مخلوقی ایلمک جنک و غوغا آنک اولما ز خطاب خدایه در
با خلق خدادیمک ایلمک خطاب دن غیبه التفات اتمشدر مشکل عشق نه در حوصله دانش
ماست عشق مشکلی بنم علمه حوصله سنده دکدر حل این نکته بدین فکر قضا توان کرد
یونکه بی بو خطا فکر ایلمک حل ایلمک اولما ز حاصل معنی مشکلات عشق علم ظاهر که کشف اولما ز یک
نکته دن مراد مشکل عشق و فکر خطادن مراد عالم ظاهر در بحر آبروی تو حجاب دل حافظت
دل حافظه سنگ ابر دکن غیر محراب یوقدر طاعت غیر تو در مذمب ما نتوان کرد بنم
بهیروزه سندن غیر ی به طاعت ایلمک اولما ز خطاب خدایه در مراد عشق فک ذات
خدادن غیر ی به تو تمی اولما ز دیکدر **در شب دل آرمین بر دوزخی آرمین تان کرد کوکلکی**
بندن التدی و یوزنی بندن پنهان ایلمدی خدارا پاک این بازی توان کرد اعتدای چون بو
ظرافتی کیم الکتمک اولور بو بیت دن مراد خدادر سحر تنهایم در قصد جان کرد سحر و قنده تنها
بنم جانم قصدن ایدی خیالش لطیفای بی کران کرد آنک خیالی نه ایست لطف ایدی
مراد محبوب حقیقی نکته خیالی سبب حیات اید و کن بیان در هر چون لاله خونین دل بنام
بنچون لاله کی خونین دل اولیم که با ما نر کس او سر کران کرد که بزه آنک جنبی غزندی یعنی کمر
ایدوب التفات اتدی چشم دن مراد ذات باری در که صفت استغناسی قنده بنچیک
عاشق دانه خردل دکدر چو که عشق بقوسبیدن فیض اوله عام فیض دوشر صبا که چاره
داری وقت وقت ای صبا اگر چاره طوتر سکوتی در وقتی در که در داشت باش
قصه جان کرد که آنک استغناسی دردی جانم قصه اتدی مراد فیض بحری سببی ایلمک
جانان طلب اند و کن بیان در بدان سان سوخت چون ششم که بر من بی شمع کی
انجلین بقیدی بنم او زرمه خرافی که به در بط فغان کرد خرافی که به اتدی و فبوز فغان ایلمدی
کرا کوکم که با این در دجا سور کیم دیم که بوجان سوز در دله قسیم قصه جان ناتوان کرد

سبب سبب

سبب سبب

سبب سبب

سبب سبب

سبب سبب

سبب سبب

طبیعی هم ضعیف جانم قصد ایلدی مراد عالم فیض ده اولن الم دن شکایت میسر اولد و قن
بیان در میان مهربانان کی توان گفت مهربانان و ناسنده دیکت فتن ممکن در که بار
چنین گفت و جهان کرد که بزم بار مزبویه دیدی و اولیه ایلدی مراد عاشق معشوقدن شکایت
انک معقول و کل اید و کن اشعار در عدد و با جان حافظ آن نکردی دشمن حافظت جانم
ایلدی که تیر چشم آن ابر و کان کرد که اول ابر و کن مجبوجک چشمی تیری ایلدی مراد معشوق فتن
جانانه تا تیر انکده عددون زیاده اید و کن اشعار در بیت مراد و کشد تیر آن چشم مشت
چه حاجت آری بشنید دست و **بیت** یاد باد آنکه مراد وقت سفر یاد نکرد اکلسون او که
سفر رفتی بزدن یاد ایلدی بود ای دل غمیده ما شاد نکرد بروداع ایلد بزم غم کو مرش کو کلری
شاد ایلدی بوندن مراد مرشد و بر بار قدیمی و ملق ممکن در آن جوانخت که میزد و فرم قبول
اول جوانخت که مقبول خیر رفتی اوردی یعنی خیر ایلدی بنده پیرنداتم ز به آزا و نکرد پیرنده
بفرم ندن آزا و ایلدی مراد بود که مرشدی بر بار قدیمی کند و کن دوستلر نه مکتوبه رسال
اتمش حافظ رسال التمش خواجه حافظ دخی انک جوانده بونی دیش اما تواضعا کند و سنی
بنده منزله سینه تنزیل امشد در کا قدین جانم بخونا به بنویم که فلک کا غدن قفتانی قندو
باشه غرق یلیم زیر فلک ز همتونیم بجای علم داد نکرد عدل سجا فی یانه با که دلالت ایلدی
بمعن عادت در که باد شاه شکایت ایدنر کا غدن قفتان کیوب باد شاه قمر شو اول
قفتان آتش اورر رننه کم روم ده حصیر باقر فر خود حافظ بونده مبالغه ایدر بخونا به بنویم و یکله
یعنی چون که باد شاه با که عدل ایلدی اول باشه بر نظم در اول ظلم دن اوتری کا قدین جانم
خونا به به غرق الیم بومضمونده مهر مشترکت آفرنده بر بیت واقع اولمشد **بیت** ز دست
ظلم کلکم کرده دفته قبا کی کا قدین همواره در بره دان مید صدای که مکر دور رسد کو کلن مراد
امید بر که مکر س که ابر شه یعنی ابر شه دیو ناله کرد درین کوه که قمر نکرد بو طاعنه ناله ایلدی
که فریاد ایلدی شاید از بیکت صبا از تو بیا موز و کار لایق در اگر صبا یکی سر قنده سندن
یش او کر نه ز که چاکر زین حرکت یاد نکرد ز بر ابو حرکت دن چاکت رن ایلدی سایه با جان
کرتی چنین مع سحر تا که همده سایی کیر و طوکت دغ سحر آشیان در شکن طره شمشاد
نکرد شمشاد کن طره می بو کلنده بو ایلدی مراد بود که سن جندن فراغت اید و لی مرغ سحر دخی
شمشاد کن طره می بو کلنده آشیان پیدا ایلدی ز بر در به سنگ شوقن کلور ایلدی سن ذن

اولدی

اولدی فراغت ایلدی شمشاد چشم دید کلری اغاجه که بر اقلی طره کبیر شکست طه
معشوق کشد نقش مراد صنع اتنی مشاطه سنگ قلمی اول سنگ مراد معشوق کشد نقش هر که اقرار
بدین حسن خدا داد نکرد سر یکله بو حسن خدا داده اقرار ایلدی مراد بود که هر کله حسن معنی
صاحبنه که مراد مرشد در اقرار التیه حق تعالی حضرت انک مرادنی حاصل نمزیرا که انک حقیقت
حقه انکار در مطربا پرده بگردان و زن راه عراق ای مطرب بر دینی دوزنر و عسراق
پرده سنی چال راه بونده پرده ساز معنا سنده در که بدین راه بشد یار و تر مایا د نکرد
ز بر یار بو یول کندی و بزدن یاد ایلدی بدین راه دن مراد غرق عجمه که اکا صفا جان در
غزلت عراقیست سرود حافظ عراقی غزلری حافظ سرودی که شنید این ره دلسوز که
فریاد نکرد بود دلسوز بر دینی کیم ایشندی که فریاد ایلدی نه بونده پرده ساز معنا سنده
عراقی ده ایهام دارد رایگی و جود زره بری عراق شهری در که دوستی یا مرشدی اول سمته
گفتند و بری عراق که پرده معر و فک اسیدر و شیخ عراقی که مشهور در مقصود اول و ملق
اولی در خواجه حافظ کند و اشعار انک اشعار نه تشبیه سرود بر بر معنی سنده در **بیت** ایضا
دلبر رفت و دلشدگان را خبر نکرد دلبر کندی و عاشقانه خبر ایلدی یاد حریف شرو دین سفر
نکرد شهر مصاحبی و سفر اولد اشنی یاد ایلدی یا بخت من طریق دروت و کذاشت یا بخت من
دروت طریقی ترک ایلدی یا او بشاه راه طریقت کذاشت کرد یاد بر طریقت شاه راهنه غرامی
دلبر دن مراد مرشد کا مل اید و کی مصرع نامی دن زیاده روشن در من ایستاده ام کنش
جان فداجو شمع بن طور شمع شمع کی جانی که فدایم آو خود گذر ما چون نسیم سحر نکرد آو خود
بزه نسیم سحر سبکی او غرامی گفتیم مکر مکر به دلش تهر بان گفتم ایندم مکر مکر به ایدر انک کو کلین
مهربان الیم در سنگ غار قفسه باران اثر نکرد سنگ خارایه باران قطره می اثر ایلدی
بوسوز مرشدن زیاده استغنا سندن کنایت در مرغ دل از به بال و پر زغم شکسته بود
مرغ دلک اگر چه غدن بال و پری صمنش ایدی سودای دایم عاشقی از سر بر نکرد عاشق
دامنک سودا سنی باشندن جعفر مدی یعنی عاشق که آرام ایدی ترک ایلدی
بعض نسخ ده دام برینه خام واقع اولمشد یعنی بویله اولور عاشق غم غم یعنی حاصل
اولماز سودا سنی ترک ایدی هر کس که دید روی تو بوسید چشم من هر که که سنگ بوزکی
کوردی نیم کوزی او پدی کاری که کرد دیده بانی بهر نکرد ز بر بزم کوزم برایش که ایلدی بهر ایلدی

سوز و غم

سوز و غم

سوز و غم

سوز و غم

سوز و غم

مرا بود که هر گاه دیده دل به جمال باری مشاهده اید که عاشق اولنگ چشمتی او پب
تختین زیر احق نظمتی تمام بر نه کتور من اولور کلک زبان بریده حافظ در سخن
حافظت زبانی قطع او نمیشد قلمی سخن ده پاکس گفت راز تو تا ترک سر نکر دستک
رازی کی کسی دیدی مادام که باشی ترک ایلمدی مرا دکتان سر لازم اید و کن بیاید
اول ایضا رو بر رخس نهادم و بر من گذر نکرد انگ یولی اوزره یوز می نمودم و غم
اوزره او غرامدی صد لطف چشم داشتیم دیک نظر نکرد یوز لطف امید نمودم در
نظر ایلمدی یارب توان جوان دلاور نگاه دار یارب سن اول دلاور جوانی صقله
کز تیر که گوشه نشینان صدر نکرد که گوشه نشین ترک ای تیر ندن جواندن مرا در شد
کامل اولمق روشن در که مریدانی ترک اید و بگفتش اوله و در شدنی دلبر منزله سینه
منزل انگ اید جوان دیش اوله سیل سر شک مادوش کین بدر نبرد بزم سیل سر شک
انگ کوکلدن کینی کید رمیدی در سنگ خاره قطره باران اثر نکرد سنگ خارایه باران
قطره می اثر ایلمدی بو مصراع ثانی جمیع نسخ ده تکرار واقع اولمش در جاناکدام سنگ دل
نی کفایت ای جان فتی ادراک سر سنگ دل در گویش زخم تیر تو جان را سپرد
که او سنگ نیرک زخمی او کنده جانی سپر ایلمدی یعنی سنگ بولکده ترک سر تمین دنی در
بیت جان از برای جانان بود تحفه غزیه عاقل گمان بر که بدین مختصر خوشیم خطاب
خدا یه اولمق روشن در ماسی و مرغ دوش رافغان من تخت دون کچه ماهی و مرغ
بشم فغاندن او میدی آن شوخ دیده بین که سر از خواب بر نکرد اول بخندی کو که خوابان
باش قالد مدی یعنی اشتیقتندی حافظ حدیث نظر تو از بس که دلگشت ای حافظ
سنگ لطیف سوزک که زیاده دلکش و مقبول در شنید کس که از سر رعیت ز بر نکرد
که بشتدی که رفیت او بندن از بر ایلمدی ایضا و اعطان کین جلوه در محراب
منبر میکنند و اعطال محراب و منبرده بوجلوه می اید در چون بجلوت میروند آن کار دیگر میکنند
چونکه غلو نه کیده اول بشی فیر اید در مراد و اعطال محراب و منبرده ریا چون اندکری
حالی و شوقی تنها رده انزله بلکه فسق و فجور اید در دیکدر مستکبری دارم ز دالتمند مجلس
باز پرس بر شکل وار در و اعطال سوال اید اول مشکل مصراع ثانی در توبه فرمایان
مرا خود توبه کمتر میکنند غیره توبه بوز بجز پنجون کند و توبه انزله کمتر میکنند بومعایه استعالی

گویا

گویا باور نمی دارند روز و روری گویا قیامت کونه نامنزل کین همه قلب و در عقل
در کار و اور میکنند حق تعالی ایستاده یعنی عمل بود و کلی ریا و حیل و قلب و در عقل اید در
یارب این نود و نون را با خود نشان نشان یارب بونود دولت اولنکری کند و
خوار نه بندر یعنی اولکی فخر لانی و بر تا که قدر لری کنک اید کیر و صلاح اوزره اولار کین همه
مال از غلام رکت و استری کنند زیر بود و کلی کیر و نازی محبوب قدم دن و فزون اوزری
ایدر هر کس بویبتک معناسنه مطلع و کلد بر در میخانه عشق ای ملک تسبیح کوی
عشق میخانه سنگ قبوسی اوزره ای ملک تسبیح دی گاند را بخا طینت آدم نمیز میکنند
زیر ادر آده آدمک کلنی یوز غرر میخانه عشقند مرا و عالم آتی در که حرمت طینه آدم بدی
اربعین صبا حاسبچه آدمک کلنی آند تخم اید در ملائکه اول برده آدمه تعظیم تسبیح انگ
زیر ادر و عشق آده و طینت جسم اولن با بچقدر حسن بی پایان او چند که عاشق میکنند
اول اللک نی پایان حسنی اول قدر که عاشق و پلر زده دیکر عشق از غیب سر میکنند
بر بکوت و غمی عشق آتی اید غیب دن باش قالد در ریا انگ کبی معشوق عاشق سز می قالد
حسن بی پایان دن مرا محبوب حقیقی نک تجنی سر می در که اک اصلا پایان بوقدر بنده
بیر خرابم که در ویشان او مرشد کمالک بندهی ام که انگ در ویشتری کین رازش
نیازی خاک بر سر میکنند استغنا و احتیاج نزلن کین یا نشی اوزره خاک ایدر شین
محبت و التفات انزله ای کدای خانه بر چه که در دیر معان ای خانقاه کاسی قالیقه
یعنی منور اول زیر امفلر دیرنده که مرا خانقاه در میدهند آبی و دهارا تو اکری کنند
بر آب و بر ر و کوکلری غنی ایدر آب دن مرا در شراب عشق که آنی نوش ایدن ماسوی
کجه بیت می میرد وحدت کسی نوش کرده که دینی و عقی فراموش کرده خانه خالی کز زب
تا منزل جانان شوده خانه دلی بت دن خالی اید تا جانانک منزل اوله یعنی قلبی محبت ماسوا
پاک اید تا جانان از لکت عشق نوری آنده ظاهر اوله کین هوسناکان دل و جان جای
دیکر میکنند که بو هوسلو دل و جانی غیره بر اید در مرا محبت ماسوا دن پاک اولین دل
منزل جانان اولمق لایق اولم دیک در صبحدم از عرش می آمد خروش عقل گفت صبح
و قتی مرشدن بر خروش کلدی عقلم ایتدی قدسیان کوی که شعر حافظ از بر میکنند
دیر سن که قدسیل حافظ شوقی از بر ر و ایضا وانی که چنگ به نقش بر میکنند

نسخه

نسخه

نسخه

نسخه

نسخه

بیلورس که چنگ و عودان حاله نه تفراید در بهمان خور بداده که تفرید میکند
 شرابی بنیان اینچک زیرا آشکاره آنچه سوز تفراید از چنگ و عود دن مرشد در که
 مریدانه عشقی فاش آنکه تنبیه ایدر باده دن مراد عشق در گویند ر فرشتی مگویند و بنویسند
 عشق ر غزلی و بگویند و اشتکوز دیر تا که فاش اولمیه مشکل حکایت است که تفرید میکند
 بر مشکل حکایت در که تفرید ایدر ناموس عشق و در دق عشق می برده عشق ناموسی
 و عشق شک و دقنی ایدر در عجب جوان و سرزنش بر میکند جوانی تعیب و مرده
 طعن ایدر مراد اسرار عشق دن بی خبر اولن مرشد در دن شکایت در ماز بر دن در شده
 مغرور صد فریب بر قبودن طشده یوز فریب و حیل به مغرور تا خود در دن برده چه بدیر
 میکند عجب پرده بچند انکه نه بدیر ایدر مراد بزا اول منکر که ظاهر حاله نه و سوز نه
 الدانوب انکه ضرر از دن غافل عجب انکه تنهار نه بزم حقزده نه بدیر ایدر بو تقدیر
 او زره میکند فاعلی منکر در بو وجه دق لطیف در بر قبودن طشده یعنی حکم الهی به
 مطلع اولدی بفریب مغرور ز که کند و فری اهل سعادت دن طعن ایدر ز عجب پرده بچند
 نه بدیر ایدر یعنی اندید ترا لام حسیه بزم انچون اولن حکم و بدیر دن غافل بود و اذره
 میکند فاعلی ایدر تعالی در صیغه جمع تعظیم بخوند ر تنویش وقت بر مغفان میدهند باز
 بر مغفانک و قنیه کیر و تنویش ایدر این سالکان نکر که چه با بر میکند بوسا کلری کور که سو
 نه ایدر بر مغفان دن مراد مرشد در سالکان دن مراد عشقه هنوز بچند اولمش مریدان که
 مرشد جفا و دانت ایدر میکند فاعلی سالکان در بیت فغان را بله ای این فغان
 بی ذم و کوشن که جمله شیخ تراش آمد و شیخ فروش و صداب رو به نیم نظری توان فرود
 یوز و صوفی یازم نظره صاوتون الملق ممکن در مراد بود که بر التفات و افر که می کند و نه
 مرید و محبت آنکه قادر در در توان درین معامله تعصیر میکند خولر بو معامله تعصیر احوال
 ایدر خوابان مراد اولیا اند در قوی بجه و جهه نهاد و وصل دوست بر قوم دوستان
 وصلنی جده و صفت خود ایدر یعنی وصال حق سید میت را و لور دیر قومی در حواله بقدر میکند
 بر قوم دقنی قدره حواله ایدر بو سوز اولی دن اولی در زیر حق سوز بود در بیت همه کس
 بمیدان کوشش رنده ولی کوی دولت نه هر کس بزمه فی جمله اعماد ممکن بر نبات و هر
 محض کلام در کثبات و تعاسنه اعتقاد ایدر کلین کار خانه ایدر است که تفرید میکند

صفت سوز و تفرید ایدر
 در این بیت

در این بیت
 در این بیت

در این بیت

در این بیت

زیر اوبر کار خانه در که تفرید ایدر کار خانه دن مراد بو عالم فانی در به خور قلب تیره هیچ نشد
 حاصل و هنوز ریایله اولن عملدن تیره قلب دن غیر هیچ نشد حاصل اولدی
 و هنوز باطن درین خیال که کسیر میکند مرانیکه باطنی بو خیاله که کیمیا ایدر مراد بود
 ریایله اولن عمل در ریاضت دن و ذکر و طاعت دن کند و لری مقبول حق طعن ایدر لیکن
 مرود اولدی قلندن فی خبر در فی نور که شیخ و حافظ و صفتی و محبت عشقه سعی ایدر زیر انکه مراد
 چون نیک بنکری همه تر و بر میکند چونکه امعان نظر ایدر سن جمعی نزدیک ایدر
 در این بیت آنان که خاک را بنظر کیمیا کنند انکه نظر فاک کیمیا ایدر آیا بود که کوشش
 جشی بیا کنند ای عجب اولای که بزه بر کوز او جیلد نظر ایدر آمان دن مراد اولیا اند
 خاک کبی خور دقنی قدر اولن هوا بر ستی نظره کیمیا کبی لطیف و پاک ایدر ب مقبول
 درگاه ایدر در دم نهفته به طیبیان مدعی کذاب طیبیلدن در دم مستور یکدر در دن
 مراد عشق در طیبیان مدعیلدن مراد مشایخ کسوتنده عشق الهی دن بی بهره ولی وصال
 و مفضل اولن مراد ایدر در زمانه اولن شیخ کبی باشد که از خزانه عیشش دوا کند
 اولدی که غیب خزانه سندن اول درده دوا ایدر مراد خزانه غیب دن مراد خزانه جناب
 قدس در که آن جمیع درده دوا دار در چون حسن عاقبت نه برندی و زاهدت چون
 حسن عاقبت رندلک و زاهدلک ایدر دکلدر آن به کار خود بنایت را بکنند
 اول بکت که خلقت کند و ایشی عنایت حق تعویض ایدر مراد بر خصوص ده حق تعویض
 لازم ایدر و کن اشعار در معشوقه چون نقاب ز رخ بر نمی کشد معشوق حقیقی چونکه نوزید
 نقابی بکنر یعنی جمال عرض آنز هر کس حکایتی بنمونه بر آید هر کس تصور نه چون بر کاش
 ایدر مراد و هر دو کلی معناسنه در مراد بود که هر کس زعم فاسدی او زره حق تعویض بکت
 حقنه سوز سوزیکم معقول و لایق دکلدر که سنگ ازین حدیث بناله عجب مراد
 اگر طاش بو سوزدن که مراد سخن عشق ر ناله ایدر عجب طوته صاحب دنان حکایت
 دل خوش ادا کنند صاحب دکلر کوکل حکایتی لطیف ادا ایدر بی معرفت مباشر که
 در من یزید عشق بی معرفت اولدی زیرا عشق بزا زستاننده اهل نظر معامله با
 استنا کنند اهل نظر اولن آشنا ایدر معامله ایدر اهل نظر دن مراد اولیا اند
 عشق که قرینه در حالی در دن برده بسی فتنه میروده حال پرده بچند و حق نشد

در این بیت

در این بیت

در این بیت

در این بیت

در این بیت

جمله از خطه
مستطاب

واقع اولور تانان زمان که برده برانند چنانکه عجب اول زمان که برده رقع اوله از ایدر
مراد بود که دنیا ده هر که که تنها سنده مکر و حیل و اوزره در قیامت ده انکرت عالی نجم
اولور بود و دخی جائز در خدای رب العالمین ظاهر که کور بدن بود و غوغا و فتنه واقع
اولمشد اول زمان که آشکاره اوله نه فتنه و نه غوغا پیدا اوله می خورد که صد گناه را تمیاز
در حجاب شراب انچه زیر اکنه که اغیار دن حجاب ده اوله بهتر نظامی که بروی دریا کنند
یکدر شول طاعتدن که ریایله ایدر بر بیراهی که ایدر از دوی یوسم بر کوکلت که بکا اندن یوسفک
رایحه سی کلور ترسم برادران غیور ش قبا کنند نور فرم که غیور برادر لری الی بر نه لر یوسفن
مراد محبوب حقیقی در پیرامندن مراد مرشد در که انک فیضی سبیل طالب عشق اوله نگره نجات
رحمانیه دن نفعی ایشور برادران غیور دن مراد اهل شرع در غیور فحول معنی فاعله که مبالغه
یا چوندر انده اولن ضمیر غایب پیرامنه راجعه ر بگذر بکوی میکه نامراده حضور منجانه حمله سنده
او غره تا حضور جماعتی که مراد عشاق در اوقات خود بر هر نوع حرف دعا کنند کند و وقت بر نه
سندن اوتری دعایه صرف ایدر خطاب مرشد در پنهان زحاسدان بخورم جوان که
مسلمان بنی کند که حاسد دن مخفی اونی زیر استعلا خیر نهان بسی بر برای خدا کنند
استه چون نهانی جوق خیر ایدر حافظ دوا و اصل مستعملی شود ای حافظ ابدی وصال
میترا و نماز شان کم التفات بحال که انکند شا هر که انک حاله از التفات ایدر
مراد دوا و اوزره مشایده جانان میترا و نماز دیگر وله ایضا شاهان کرد لبریه
زینسان کنند محبوبه اگر دلبرگی بوکت کیدن ایدر زاهدان را رخنه در ایمان کنند
زاهدانک ایمانه کدک ایدر یعنی ایمانکر نه غفل ایشور در شاهان دن مراد اولیا
اقتدر رخنه در ایمان کنند دن مراد انلری کند ولنه مرید و محبت ایدر در دیکت در
هر کجا آن شاخ زکس شکفته هر قند که اول زکس بدانی آجده کلر خاشاک دیده زکس دن
کنند کلر بکا فلو کوزنی که زکس ان ایدر یعنی زیم دلبر مرقند که عرض حال ایدر سایر
محبوبه که نظیر ایدر شاخ زکس دن مراد مرشد اولمق روشن در بوا اعتبار اوزره
کلر فندن مراد شاخ اولور زکس دن زکس طور اوجی سنده بونده کلر فکرت کوزی در
بوسوز مبالغه طریقی اوزره در یار چون سازد آقا سماع بزم بار مز چونکه سماع آغاز ایدر
قد سیان از عرش دست نشان کنند قدسی از عرش دن رقص ایدر بار دن مراد

سند مستطاب

نوع از حاضره
مستطاب

زاهدان

زاهدان

خدای عزوجل در و مرشد اولمق ممکن در مراد اوله کوره معنی بود و اولور چونکه باری تعالی سنا
وصفات پرده سندن کلن بوم هوئی نشان حسیجه خجلی ایدر انک شو قندن ملائکه و شول
قص ایدر مراد نمانیه کوره معنی بود و اولور بزم مرشد مز چونکه سماع ملائکه دخی عرش دن
رقصه کلور زو نما یه آفتاب دولت دولت آبی ساگر یوز کوسر کر چو محبت ایدر
رختن کنند اگر سنگ آینه کی صبح کی روشن ایدر مراد بود که صیقل عقل ساگر صفا قلب
میترا اوله جانان از کت مشاهد سی دولته و اصل اولور سین آفتاب دولت دن مراد
وصال محبوب حقیقی در آینه دن مراد قلب در عاشق از بر سر خود حکم نیست عاشق کت
کند و باشه حکمی بود در سر چه زمان تو باشه ان کنند هر که سنگ فرما کت اوله انی ایدر رایت
هر چه رود بر سرم چون اوله سندی رواست بنده چه دعوی کند حکم خداوند راست مردم
چشم خون آغشته شد بکم کوزم یکی فانه آلوده و آغشته اولدی و کجا این ظلم رشتان کنند
بوظلمی ان سانه قنده ایدر در غم کوز بیکه مردم چشم دید کلری کی ان العین دخی دیر بر بوینک
مضمونی قان اغمقندن کنایت در ای جوان سر و قد کونی بزن ای سر و یو یو جوان بر طوبیا و
پیش از آن که قامت جوکان کنند اندن اوکت که سنگ قاتم کندن جوکان ایدر لاداد و کوزن
اول عشق و طاعنه سعی ای که اغزا و تحریف در پیش چشم کمرت از نظر به نیم چشم قنده بر
قطره دن کمتر در آن حکایتها که از طوفان کنند طوفان دن اول حکایتی که ایدر بر عید رخسار تو
کوتا عاشقان سنگ عید کی لطیف رخسار کن قنی تا عاشق در دقایق جان خود قربان کنند
ساکه و فائمه کند و جان قربان ایدر خطاب خدایه در عید رخسار دن مراد خجلی فائمه
خوش بر از غصه ای دل کاهل از غصه دن خوش بوقاری کل ای کوکل یعنی غمکین اولمشد
اهل از که مراد اولیا اند در عیش خوش در پوته ایدر ان کنند بجان پوته سنده لطیف
عیش ایدر زید اقال اولور بونه با عینیه ایلد فارسیه در سر مکش حافظ راه نیم شب
ای حافظ نیم نیم سب آهندن باش چکه کزنی آن مشکک است نشان کنند که ندن اوتری
سنگ مشککی آسان ایدر کزنی آن اند نکره معناسنه دخی جائز در ده نکته گفتیم کیم
دلمان ولبت کادان کنند جانا ایدم سنگ دمان ولکت بنی فجن کادان و بهره مند
ایدر کفتا بچشم هر چه تو کوئی چنان کنند جانا ایدم چشم هر که سن در بر سن ایدر
بر سر چشم و با کوز بر سر و با کوز بر چشم و بر معنای اول چشم و کوزم اوزره دیکت در

جمله از خطه
مستطاب

سوی نوی کعبه
مستطاب

پیش از آن که
مستطاب

باز حاضره
مستطاب

معنای ثانی به ششم اوزره معنای ثالث گوژم اوزره دیگر خطاب خدایه اولی
 روشن در که محبوب منزله سنده تنزیل منش اوله دنان دن در اد صفت تکلم در ولید
 مراد نفس کلام در کاران ایکندن مراد اندن مستفیض و کسی در کفتم خرج مهر طلب
 میکند لب جانانه ایندم سنگ لبک بر بوسه بهاسنده مهر خواجه طلب ایدره
 بونده استفهام دخی جائز در گفتا درین معامله کمتر زبان کنند جانان ایتدی بو معامله
 عشاق انزله بو معنایه کوره کنند که فاعلی عشاق اولور بعضی که کمتر زبان کنند
 معنای استفهام اعتبار ایدر لیکن اول قدر معقول و کله در کفتم بنقطه دهنست خود که
 بر در راه جانانه ایندم سنگ نقطه به دهنگه خود کم پول الندی یعنی حقیقتیه آنی کیم فایده
 گفت این حکایت که ناکته دان کنند جانان ایتدی بو بر حکایت که ناکته دانه ایدر
 یعنی نکتہ دن بیلور کفتم صمن پرست مشو با صمد ششین جانانه ایندم صمن پرست اولم
 ممله او نوز گفت بکوی عشق همین کنند جانان ایتدی عشق محله سنده هم بونی و هم آنی
 ایدر مراد عشق حقیقی دن و عشق مجازی دن مقبول درگاه اولور دیگر **میت** عاشق کزین
 سر کوزان سرست عاقبت مارا بدان سرر بهرست کفتم هوای میکند غم می بردن دل
 جانانه ایندم میخانه نکت هوا سی قلب دن غمی کیدر کفتم خوش آن کسان که دلی
 شادمان کنند جانان ایتدی خوش و نیکبخت اولم که بر کوکل مسرور ایدر
 کفتم شراب و خرقه نه آیین و نه هبست جانانه ایندم شراب و خرقه آیین مذہب و کله
 گفت این عمل بنده صبر پیر معان کنند جانان ایتدی بو علی پیر معان مذہب ایدر
 مراد عامی صور تنده عشق الهی تی سترانمک قابل اولور دیگر کفتم ز لعل نوش لبان
 پیر آچه سود جانانه ایندم شیرین لب اولنک لبیدن پیره نه فائده گفتا بوسه شکر
 بش جوان کنند جانان ایتدی شکر کی کذید بوسه ایدر آنی جوان ایدر نوش لبان دن
 مراد اولی ایدر بوسه دن مراد جذبه در جوان اولمقدن مراد جوش و خروش طبعی
 کفتم که خواجگی بسر حمله میرود جانانه ایندم خواجگی کدک خانه جانبند کدر گفتا آن
 زمان که مشتری و مہ قران کنند جانان ایتدی اول زمان مشتری و مہ قران ایدر مراد
 وصال هر زمان خوب دکل ایدر کن بیان در کفتم دعای دولت نو در حافظ است
 جانانه ایندم سنگ دولتک دی سی حافظت وردی در گفت این دعا ملک بخت

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

آسمان کنند جانان ایتدی بود عانی آسمانک ملکری ایدر **اول** ایض غلام زکین **میت**
 تو تا جدارند سنگ مست چشمک غلامی پادشاه لدر زکین چشم معنای سنده در
 تشبیه طریقی اوزره چشمندن مراد ذات باری در خواب باده لعل نوح هوشیارند
 سنگ لبک باده سنگ خرابری هوشیار در یعنی سنگ عشق شرفی ایدر مست
 اولنک حقیقتده هوشیار لدر زیر ماسودن فارغ لدر گذار کن چو صبار بنفش زار
 و به بین صبا کی بنفشه لکه او غره و کوز که آن تطاول زلفت چه سوکوارانند که سنگ
 زلفک ظلمدن نه یا سلور در مراد حق تعالی نکت جمال با کمالی قنده مصنوعاتک حسنی لاشی
 ایدر کن اشعار در ترا صبا و در آب دیده شد غماز سا که صبا و با که گوژم باشی غماز اولدی
 ذکر نه عاشق و معشوق را در ایدر بوضه عاشق و معشوق را در ایدر در معشوقدن مراد
 خدا در جذبات و نجات قدسیه دن هویدا و عاشق افکنک چشمندن رسوا اولور نه من آن
 کل عارض غزل سرایم و بس اول عارض اوزره انجمن غزل بر لزم که عند لب تو از هر طرف
 هزارانند که هر طرف دن سنگ هزاران بلبلک دارد خطاب خدایه در مراد طلب خدا
 حد دن زیاده ایدر کن اشعار در زیر زلف دو تا چون گذر کنی بگر چونکه گذر ایدر بس ایکی
 قات زلفک التندن نظیر ایلد تا بونق قات معنای سنده در که از بین و بارت چه تیرانند
 که سنگ صباغ و صولکدن نه قرار سزلوار در یعنی چو قدر زلف دو تاددن مراد غیب هویت
 و اسرار حدتیت در که جمال و جلالت اثر پذیر در مراد عشاق بی قرار کثرتن بیان در
 نصیب ماست بهشت ای خدا شناس برو جنت بزم نصیبم در ای خدا شناس بوریسی
 که سخی کرامت کن همکارانند زیرا کرامت و مغفرت سخی کن همکار در مراد بود که انظروا
 من رحمة الله ان الله یغفر الذنوب جمیعاً حسبجه غفار اسمک منظر کن همکار و عاصیل در
 بنایمیکده و جهره ارغوانی کن میخانه کل و یوزکی ارغوانی ایلد مراد بوسه کاجی سبک ایدر
 صومعه بکتمه زیر انجمن مراد ایدر در مراد عشقه سرخ رویی و ریاده سیه رویی و ایدر کن
 بیان در تود دستگیر شوی خضری خسته که من سن دستگیر اولی مبارک ایدر لوفخر کین پیاده
 میروم و بزم جان سوارانند پیاده کیدرم در فیکر سوار لدر خضردن مراد مرشد در پیاده اولمندن
 مراد سلوک ده قصوری اولدی در بزم جان دن مراد طریقت یولدا شری در انک سوز و دلندن
 مراد سلوک قوی اولدی قری در دستگیر اولدی و یکدن مراد مرشد دن فیض طلب اتسی در

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

خلاص حافظ از آن زلف تا بدیدار اول تا بدیدار زلف دن حافظ خلاص و مسنون که
سنگان کند نور سحر را کند زیرا سنگ کند که با غنمش قوت یابد در زلف تا بدیدار دن
مرا در غیب هویت در خطاب خدایه در یعنی انکه که عشق خدایه اسیر در یکی عالم خود ماسوی
خلاص بولش در بیت اسیرش نخواهد بر ثانی زبده شکارش بخوبی خلاص از کند
بعضی نسخ ده مخلص بوبیت ده واقع اولمش در زلفش چهره حافظ می توان دانست
حافظت چهره سی نقشند بکلی ممکن در که ساکنان در دوست خاک را کند که دوست
یعنی خدا قبول سنگ ساکنی حقیر در دانا نیتان ترک امتش در ساکنان دن مراد اوست
اندر در دله اف سمن بویان عبار غم چو بشنید نشاند سمن را بیدار چونکه عاشق را
او توره در غم فباری آمدن سکین ایدر بری رویان وار از دل چو بستیز بستیز
بری بولور چونکه عنادیده در دن قواری الوری سمن بولور دن و بولور مراد مراد
نقرت از آن در نقرت جفا دلها چو بر بندند بر بندند جفا تر کینه چون کو کلر با غلق استیلا
با غلر و بوند معنی ارادت مقدر در اد اتمم الی الصلوة ده اولد غمی کبی ز زلف غبرین
جانها چو بخت اند بخت اند غبرین زلف دن چون جانور دن سنگ استیلا سنگ
یعنی خلاص ایدر بعضی نسخ ده چو بخت اند بخت اند واقع اولور معنی اگر کوره اولور مراد بود
اولیا اندر مراد اید نور سه جذبه خدای الیه کو کلر صید ایدر مراد اید غلر اید صید ایدر
و خلعت کوی دن خلاص ایدر بحر می نفس با با جو بشنید بر خیزند بر عرده چونکه بر عرده نفس
او توره در فالقر شمال شوق در خاطر چو بر خیزند بخت اند چونکه قائله خاطر ده شوق خدائی
و کر ز چشم لعل زبانی چو بخت اند می بازند چونکه خنده ایدر نیم چشمیدن لعل زبانی یا غلر
یعنی قان اغلر در زردیم راز بهنای جوی میسندی خوانند چونکه نظر ایدر نیم بوزدن
را بهنای او در سر شک گوشه کیران را جو در یا بند در یا بند گوشه کیران گوزی باشند
چونکه بر شک استیلا بر شور در دله چونکه زخم انک مراد ایدر ایدر در دیگر ریح مهر
از بحر خیزان نکر دهند در بحر خیزان در محبت بوزینه دو در زلف اگر انک حالتی بیدار
دوی در دشتی را کسی دسهل بندارند قنی بر که عاشق در دی دوسنی آسان
طق بد در دشتی صبح تنک در سیرید کن بیان در زلف کمان که در تهر
در مانند در مانند فکر دن انکه در مان تهرین در عجز قوایر جو منصور زمر دمان که

بعضی نسخ

نقرت

سر شک

دشتی

بردارند بردارند مشهور یکی انکه که بردار انک مراد ایدر بردارید زمر دینی در دن
یعنی مراد انک بعضی نسخ ده منصوران واقع اولمش در جمع صیغه سی اوزره بود و بوزره
معنی بولور اولور منصور یکی انکه که بردار انک مراد ایدر بردارید زمر منصوران مثلی
اعتباری الیه جمع کتورمش در که با این در اگر در بند در مانند که بود در ده اگر
در مان فکر دن اولار عاجز قوایر چو مستاقان نیاز دارند تا از آزند اول حضرت چونکه شاعر
نیاز کتور در انداز کتور در بدین درگاه حافظ را چو می نمایند می نمایند بود که هر چو که حافظی
او قویله سور در مراد استر سه او قور را استر سه سور در دیگر ز فاعلی باری تعالی در
تغنی صیغه جمعه کتورمش در مراد بونده رضادن غیری به چاره اولد غن اشعار در نقرت
شراب بی غش و ساقی خوش دو دام رهند صافی شراب و خوبانی بولک یکی طوفاغی در
که زیر کان جهان از کند شان ترهند که جهان زیر کبری انک کند دن قوتی زمر معنی
محازی اوزره مراد جهان زیر کبری دخی بولک بند دن خلاص بولور دیگر معنی حقیقت
اوزره مراد جهان زیر کبری بولک سینه مقید اولور دیگر که بری عشق الهی و بری
مرشد در وجه اوله کوره می کند و معناسنه و ساقی محبوب معناسنه اولور من از جده غم
وزند دست و نامه سیاه بن اگر چه عاشق و رندم دست و نامه سیاهم هزار شکر که
یاران شهنزی کنند بیک شکر که شهر دوستی کن عسکر در مراد سلوک عشق کند و
قصورنه اعتراف در و یاران شهر دخی بخلین در دیو غرض طریقه لطیفه انک اضلاله
قدم منه بخرابات جو بشرط ادب ادب شرفدن غیر به میخانه قدم قدم که ساکنان در ش
محرمان پادشهند زیرا انک قبول سنگ ساکنی پادشاهک محرمی در میخانه دن مراد
مرشدن آستانی در ساکنان دن مراد طالب عشق اولن مرید در پادشاه دن مراد
باری تعالی در جفانه شیوه در ویشی است و راه روی جفا در ویشک و صوفی می شبوی
دکله ر نیاد باده که این ساکنان نه مراد شراب کتور که بولک بولاری دکله در
بیار باده دن مراد عشق تحریف در ممکن که کو کبه و کبری شکسته شود کسبه جفا یله زیرا
دلیک کوبه سی صفتش اولور جو بند کان بکریزند و چاکران بچهند چونکه بنده رفی در دشتی
فرار ایدر مراد طالبه رعایت الیک شیخه لازم اید و کن اشعار در زمین حقیر که بیان
عشق را کین قوم عشق که الرقی حقیر کورم زیرا بوقوم شمان لی مکر و خسروان بی کلند وضع

بعضی نسخ

نقرت

سر شک

دشتی

دشتی

کمر سز بادشاه و در موضع تاج سز خسر و در مراد اهل عشق معنی ده قدری بلند آید و چون
 بیان در بیت کمرت خاک پایان شوریده سر فقیر و جگر نداندر نقشه تو هرگز مبین
 نشان چشم پسند که ایشان پسندیده حق پسند بهوشش که هنگام باد استغنا
 عقل ایل اول زیرا استغنا بی وقتند هزار خرم طاعت بیم جو خنجره بیک طاعت
 خرمی یارم ار به به صانوتن المار مراد کثرت عبادت مغرور اولق خطا آید و کن اشعار در
 خنجره فاعلی خدا در صیغه جمع تعظیم بچند **مقام همت** در دی گشت این بکر نکم
 بیکونک در دی گشت کن همتی قولیم نه آن کرده که ازرق رد او دل سپهنده اول جهاک
 همتی قوی دکلم که کوک رد الو و قره کو کلور در مصرع اول دن مراد عشاق در مصرع ثانیه
 مراد مشایخ کسو تنده اولن تیره دل را بیلور زمانه ده اولن را بیلور که مرشد در برابر غنایه
 اختلاط آید و ب برای خاطر خلقی ذم و غیبت آید **بیت** جو بنده خدای خوش خواند با یک
 جو خداوند بنده عشق بلند است همتی حافظ عشق جنابی بلند در بر همت ایلای حافظ
 که عاشقان روحی همتان بخودند همت زیرا عاشق کند و سن همت انزله یول و برادر
 بود و ده ذمی لطیفه که عاشق در همت او مندر کند و نه یول و برادر مراد غلو الهیه
 من الایمان حسبه عشقه همت لازم آید و کن اشعار در **و ایضا** چه نسبت نه
 که رو بیاورد نه مستلک که بزه یوز کتوردی که بود ساقی و این باده از کجا آورد ساقی
 بکمدی و باده تی قند کتوردی مراد عشقی و ساقی مدح در به راه می زند مطرب
مقام شناس نه عجیب برده چار بر مقام شناس مطرب چه بونده استغنام در
 تعجب ایل راه بونده پرده ساز معنا سنده در مطرب دن مراد مرشد در مقامات
 طریقتن و پرده های حقیقتن اصولی ایل خبر دار در که در میان ازل قول آشنا
 آورد که غزل اداسنده آشنا سوزن کتوردی قوال شناسان مراد لوحید و وصف
 خدا در که غزل ده واقع او مشد و مرشد دن اشید مشد در صبا خوش خبری به سبک
 صبا خوش خبری ایل سبکمان بهر بهر که مرده طرب از گلشن سبا آورد که سبک کشند
 شوق بش رتبی کتوردی صبا دن در دیش آید سبک بلقیس مملکتی اسمیرر آما بونده
 جناب قدس مراد در قوتیز باده بچنگ آه و راه محاکیر سن دخی باده الکونر و صحرای بونی طوت
 بهر مرغ سز سز خوش نو آورد که نغمه زغم ایندی مرغ لطیف صد لوس سز کتوردی

ساز خوش نوادن مراد مرنگ او کسی حاصل معنی مرغ زبان حاله حقه تسبیح آنکه شروع
 ایلدی سن آدمی اوله سن پنچون خاموش اولور سن **بیت** نه ببل بر گلشن تسبیح
 خوانست که مرخاری به تسبیح زبانت **مرسدن کل** تسبیح بن بجز و خونی باد کل
 و تسبیح ایشی خبر و خولق ایل و لسون به نقشه شاد و گلشن آمدن صفا آورد بنفشه
 شاد و نازک و خوب کلدی سمن صفا کتوردی کشکاف فارسی ایل شاد و خوب و ناز
 و نازک و شادان و نازان و بهلو و قوتلق و صاج و زلف و بهر چه لیکن بهلو و قوتلق
 معنا سنده اولق کاف عربیله اولدی اصح در دلا جو غنچه شکایت زکار بسته مکن ای
 کوکل غنچه کی با غلنمش ایشدن شکایت ایلد که باد صبح سیم که کت آورد که صبح بلی
 مراد لاجی رایج کتوردی علاج طیف دلا کتوردی ساقیت **بزم کلمه** ضعفک علای ساقیت
 کوزا و جید نظری در بر سر که طیب آمد و دوا آورد باشکی قالد که طیب کلدی و دوا
 کتوردی ساقی دن مراد مرشد در که مرید رک ریاضت و مجاهد ده اولن در در طیب در
 مرید بر مقام رمن فرج ای شیخ پیر مفاک مریدی ام بدن انجمن ای شیخ چرا که وعده کردی
 و او بجا آورد پنچون زیر اسن وعده ایلک و اول یرنه کتوردی زیرا مرشد وصال جانانه سب
 اولور بشک جشی آن ترک شکری نارم اول عسکری محبوبک مرصنه کوه نیم که حمد بر من
 در ویش یک قبا آورد که بن یک تبایعنی زره سوزد و بشه حمد کتوردی یعنی بنی دخی
 کند و سنده طالب ایلدی تنک چشم کدن مراد مرشدک تمام قوتندن بهر سیه ارشاد
 آنکه میل و محبتی در ترک شکری دن مراد مرشد در که باد شاه حقیقتک بنده سید محبوب
 مجازی اولق احتمال قریب در فکات غلامی حافظ کون بطوع کند حافظ قوتلق غیری
 اختیاری ایل آید که التجا بر دولت شما آورد که ترک دولکنه التجا کتوردی خطاب
 خدایه اولق روشن در و مرشد و بر صاحب دولت اولق ممکن در **و ایضا** حسب
 حالی نوشتی و شد ایامی چند بر حسب حال باز مدک و بر پنجه بام اولدی شد بونده
 کندی معنا سنده دخی جائز در حسب فتح حا و سکون سیند بزدانجی و صابقی و دخی
 حال و بیان احوال معنا سنده کلور بوند ایکی اخیر مراد در مصرع ثانی مصرع اولدن
 حاصل اولن سوزه جواب در محرمی کو که فرستم بنویفایم چند فنی بر محرم که
 سا که بر قاج خبر کوندرم مراد بر بار صادق کند و سنده مکتوب محبت شعار ارسال

ساز

ساز

ساز

تدوین شکایت در مابعد مقصد عالی نتوانیم رسید بزاول مقصد عالی
بر شکایت قادر کلز هم مگر پیش نه لطف شما گامی چند هم مگر سرک بر قاج ایدم
توبه مراد شرافت که انی مناصبت دعوت در چون می از هم بسو رفت و کل افکند
نقاب چونکه شراب کو بدن دستی به کندی و کل نقاب بر تندی یعنی شراب مهیا
اولدی و کل اچلدی فرصت عیش نکه دار و برن جامی چند عیش فرصتی صافه
و بر قاج جام اور مراد عشق الکی به سعی اید فرصتی فوت اید و یکدر **بیت** نکه دار
فرصت که عالم دمیست دمی پیش دانا به از عالمیست قند امیخته با کل نه علاج دل است
کلب کریم کو کلنگ علای دکلر بوسه چند بر اینر بد شنامی چند بر قاج بوسه بر قاج
دشنامد فرشد که علاج بود در دشنامی چند دن مراد مشقت ریاضات و مجاهدت
در و عشق در یض اولنگر دانه علاج شافی بود در خطاب مرشد در راه از حلقه
رندان **بسمت** بگذر ای زاهد زنده حلقه سندن سلامت کج تا خرابت نکند صحت
بدنامی چند **بسمت** قاج بد نامک صحبتی سنی خراب امید عیب نمی جمله بگفتی هنرش نیز بکوی
شرابک جمله عینی دیدک هنریت دخی دی نفی حکمت ممکن از بهر دل عامی چند بر قاج
عامک کو کلنگدن اوتری حکمتی نفی اید یعنی عشق ذم اید رسن مشقت والی چو قدر و
فانده سنی دخی بیان اید مراد می دن عشق در ای که دایان خرابات خدا یار شماس
ای خرابات که داری خدا سرک یار کوز در چشم انعام دارد بر انعامی چند بر قاج انعام
انعام امیدن طومار انعام حیوانات معناسند در پیر میخانه چه خوش گفت پیر دی خوش
مرشد کند و مرید نه لطیف دیدی که مگو حال سوخته با خامی چند که آتش عشق بانش
کو کل حالتی بر قاج خامه دید خامی چند دن مراد عوام در حافظ از شوق رخ مهر فروع و
بسمت حافظ سنگ آفتاب شعله لور شک شوقدن یا ندی کامکاران نظری کن
سوی ناگامی چند ای مراد لور قاج مراد منر جانمند بر نظر اید خطاب مرشد اولمق بود
معلوم و که شد نکره جمال اوزره شرح شروع اول نور مراد بیان اولسان اصطلاحی
مکرار عیان ایملک معقول و کلد زبیرا اشنا به سبب اولور پیر معان دن مراد مرشد
و می دن مراد عشق و هم برودن مراد غیب هویت و زلف دن مراد کا غلط کون
و کاه سز آینه و خال دن مراد نقطه دات و صبادن مراد فیض آبی و بونل دن غیری

نکته

نکته

نکته

نکته

نکته اصطلاحات بیان اولمشدر با نیستی بونلر قیاس ایدر بعض محله نه اشارت
ایع زرم بعض محل ده ترکیب معناسند تعرض اتمز بلکی معنای محضی سی اوزره شرح
ایده زرم بونک کی ری فضا ایدلن اتمیز **بسمت** اگر عارفی بک اشارت است **بسمت**
دمی با غم بسر بردن جهان یکسر می ارزد بر نفس غمده باشد التک تمام جهان دکر
بمی بغر و شوق ماکزین بهتری ارزد بزم و لغری شراب صیات زیر بونلن بکر که دکر
دل دن مراد وجودی در حاصل معنی وجود فانی فی عشق باقی به تبدیل اید و یکت در
دیابر بار مردم را معبد می کند و رقی یارک دیاری کشی مقید ایدر بوضه یعنی کو کلنگ
اکلر بوضه چه جامی پارس کین محنت جهان یکسر می ارزد نه پارس ری که بونخت تمام
جهانه دکر بکوی می فروشالتش بجای بر می گیرند می فروشلر محنت سنده انی بر جبه
طومر یعنی الماز رمی فروشالتش اولن ضمیر غایب مصراع نانی ده اولن سجاده
تقوی به راجع در اضار قبل الکر طریقی اوزره نهی سجاده تقوی که یک ساغر می ارزد
نه قبیح تقوی سجاده سی که بر ساغر دکر مراد عشق است قنده تقوی یک قدری عشق نسبت
زیاده است اید و کن بیان در نهی قیل الاضداد دن در که تحسین و استهزا معناسند کلام
لیکن بونده نانی مراد در رقیب سرر شهما کر دگر **بسمت** باب رخ بر تاب رقیب با کرمین لایه
که بوقیودن یوز دوند که افتاد این سبها که خاک در می ارزد بوزم باشم نه عجب حال
واقع اولدی که قبوطر افند دکر نشوی این نقش تشکی که در باز بکر ککی بود تشک لک نقشنی
یعنی دلدن اصطلاحی دفع اید زیر بکر کلک باز ارنده در لودر لودر قعر قمری شراب بکر
باز بکر ککی دن مراد عشق باز ریدر بسن سان می نمود اول غم در با بوی سود فائده
امیدی اید در بانک غمی اول زیاده کورندی چو داد بدم من این طوفان بصد کور می ارزد
چو که بن امعان نظر اندم بدم که بو طوفان یوز کور هر دکر در یادن مراد دنیا در طوفان دن
مراد کثرت غموم هموم در شکوه تاج سلطانی که بهم جان در و در جست سلطانق جنگ
بهیستی که انده جان خوئی درج و بهمان در کلاه دگر است اما ترک سری ارزد و ککش
و لطیف کلاه در آما باش ترک دکر **بسمت** بغوغ دل زمانی نظری بهما ر و لیه از نکه بتر شای
همه عمر دمی و هوئی ترا آن به که روی خود ز مشتاقان بهوشانی سا که دل بکر که متفقند
کند و بونکی اوزره سن که شادی جها گیری غم شکر می ارزد زبیرا جها گیری سروری

نکته

نکته

نکته

نکته

شکر غنچه و کز مراد کثرت اختلاط و غلظت اختصار است نه تحریف در جو حافظ از
کوش و از دینی دون بگذر حافظ کی قناعت چالش و دنی دینی دن کج که یک موت
دومان بصد من جوئی ارزد زیرا الجفک برار به متی یوز بن التونه دکر است
هر چه از دوان بخت خواستی در تن ازودی و از جان کاستی در **ب**
دلم جو مهر و یان طریقی برمی گیرد بنم کو کلم آی یوز لورک مجتهدن غیر بر طری
طوتماز تر هر در میدهم بندش و لیکن در می گیرد هر باب دن دلم نصیحت و در دم
اتما ناشر هر دین مراد اسما و صفات اولی روشن در و مرشد و مجازی
محبوب اولمده ممکن در بیای ساقی کلخ بیاران باده رنگین کلای کلغذ
ساقی کتور اول رنگین شراغی که نقش در خیال از بین خوشتر می گیرد که نیم
خیال مرده بوندن خوشتر بر نقش طوتماز مراد عشاق خیالنده عشق آئی تک
نجات و نبوتن بیاند بعض نسخ ده بو بیتک معراج اولی بیده واقع اولمش در
خدا را ای نصیحت کو حدیث از خط ساقی کو اندای چون ای ناصح ساقی نک
خفتن سوله مرفی میکشم پنهان و مردم دفتر الکارند بن پنهان مرفی حکم
و خلق دفتر صانور عجب گر آتش این زرق در دفتر نمی گیرد عجب در بور زرق
آتش اگر کتاب ناشر اتمیه یعنی یاقیه بسوزد و اول علمای طغند رتغریض طریقی الیه
من این دلق مکنع را بجو اجم سوختن و زری بن بو کونا کون پاره لایله بانش
خرقه بی بر کون با قسم کرک که پیری خود شانش بجای بر نمیگیرد که می فروشد کرک
پیری آئی بر جامه طوتماز یعنی مرشد قنده بر جذبه به دکر نصیحت کوی زندان را که
با حکم قضا جنگست رنده نصیحت اید بجای که خدا نک حکمی الیه انک جنگی وارد در
یعنی حکم خدا به راضی دکلدر دشمن بس نک می بینم مکر ساغر نمیگیرد انک کو کلنی
زیاده کار کور و رم واره ساغر طوتماز مراد عشق آئی دن بی بهره اولن اسرار دن
خبر دار و مازدیکدر از ان روحی بر ستاز صفا نایابی لغت اول سبیدن
عاشقده عشق آئی الیه صفا دارد در که غیر از راستی نقش درین جو هر نمیگیرد زیرا
بو جوهره رستلودن و صدق دن غیر بر نقش طوتماز یعنی عشقده صدق دارد
نفاق یوقدر میان کریم خندم که چون شمع ندرین مجلس کر به اوردت سنده خنده ام

سودا

نسخه

نسخه

نسخه

زیرا شمع کی بو مجلسه زبان اشبنم هست لیکن در می گیرد آتش کی حرا تلو نموز
وار لیکن تا غیر از زبان بونده سخن معناسنه در سر و پشی برین خولی تو کولی
چشم از و بردار بو خویق ده بر سر چشم سن اندن فراغت الیه دیر سن
بر و کین و غطلی معنی مراد سر نمیگیرد بوری که بوی معنی و غط بهم باشنه تا غیر از معنی
عقل قبول از سخن در احتیاج مراد استغنا می معشوقست سوز بزم احتیاج مرده
و معشوقست استغناسنه در چه سود افسونگری ای دل جو در دلبری گیرد افسونکن
نه فائده ای کو کلن جو که دلمره تا غیر از مراد و اتمه الغنی و اتم الفقر حبس غنی مطلقه
ونده هر خصوصه کا محتاج در لاجرم که مراد افسون اثر الیه زیرا عذام الغیوب همان
که صدق و اخلاص کرکدر چه خوش صید دلم کردی بنارم چشم مست را کو کلنی
کو نه خوش اولدک سنگ جنت چشم که کوه نیم که کس مرغان وحشی را زمین بهتر
که که وحشی مرغی بوندن یکرک طوتماز چشم مست دن مراد ذات باری در که
مرغ وحشی کی عشق دن مستغرق اولان دلقری بر جذبه الیه مرغ دست آموز کی فوری
عشق اشتنا ایدر و چشم مست دن مراد مرشدک حبشی اتمی احتمال در خدا را رومی
ای منم که در ویش سیر کویت الله ای چون بر رومی الیه ای انعم اید بجای زیرا سنگ سر کوک
در ویشی در می دیکر می داند رومی دیکر می کرد بر غیر قبولی بر غیر طریقی طوتماز
من از پیر معان دیدم که اتمای مرادانه بن مرشد کمالن مرادانه که مرشد کور دم
که آیین ربایی را بجای بر نمی گیرد که ربایه منسوب اولن آیین و عادی بر جامه طوتماز
من این آینه را ر و زری بدست ارم سکندر و از بن بو آینه بی بر کون سکندر
کی که کتورم یعنی حصوله سعی ایدرم اگر نمیگیرد این آتش زمانی در می گیرد اگر بواتش
بر زمان تا غیر از بر زمان تا غیر آینه دن مراد صیقل عشقه صیقل اولمش و لیدر که
صاحب مقام در آتش دن مراد حال در زیر حالک حالی برق خاطف کی در که
بر دم پیدا و بر دم پنهان اولور صوفیون قنده حال بر آن اولن فیض در که مقام
نجات اوزره اولن قرب در نه کم مشوی نک بو بیتلندن روشن در **ب**
وز نواز شمای حق ابدال را تا باند او مقام و خال را حال چون جوهه ست زان
زیرا عروس و بن مقام آن خلوت آمد با عروس جلوه بیند غیر شاه و شاه نیزه

نسخه

نسخه

نسخه

نسخه

وقت خلوت نیست چو وقت غریز جلوه کرده عام و خاصان را عروس خلوت اندر
 شاه باشد با عروس هست بسیار اهل حال از صوفیان نادرست اهل مقام
 اندر میان این شعر و شیرین ز شامنه عجب دارم پادشاه دن عجب
طونارم پوشیرین و لطیف شعر سببی ایله که سر تا پای حافظ را چادر زر زر کیده
 که حافظی باشند ایامه چون آلتونه با نورم مراد شاه بخلین شاعره چون تمام رتقا
 و احسان اتمز و یکدر دست بی دارم که کرد کل ز سنبل سایبان دارد بر محبوبم
 دارد که کل که کل اطره افنده سنبل دن سایبان طوتر بهار عارضش خطی بخون رخا
 دارد آنک عارضی بهاری ارغوانک قاننه بر خط طوتر یعنی آنک عارضی حمزه ارغوان
 ز کین و لطیف در عیار خط بهوش خورشید رخس بارب خط غباری آنک
 خورشید یکا غنی اور تدی بارب حیات جاودانش ده که حسن جاودان
 دارد که ابدی حیات ویر که ابدی حسن طونار بویاکی بیت سابقدن مراد
 مرشد اولمق روشن در چشمش جان نشاید بردگر هر سو که می بینم آنک چشمندن
 جان خلاص آنک ممکن دکلدر ز براسر جانیدن که نطفه ایدم کمین از گوشه
 کردست و نیر اندر کمان دارد بر گوشه دن بسوالمشدر و کماننده تیر طوتر یعنی او نیر
 فرصت کوزه در بیت بشوخی ابر و بت زیبا کمانست که چشمش خون خلقی زان
 کمین ریخت چشمش ده اولن ضمیر غایب تیره راجعدر که اندن مراد مرشد کامل
 خدا را داد من بستان از وی شهنه مجلس ای مجلس شهنه سی اندر بچون اندن بنم
 داد می آل که می بادگیر می خور دست و با من سر کران دارد که بر غیر می کسه ایله
 شراب آبجشدر و بکه باشن اگر تهاز یعنی التفات ایلمز مراد مرشد در که غیر میداند
 مستفیض اولد غندن شکایت در جوی عشق می شدیم گفتیم که بر دم کور مقصود
 چونکه عاشق اولدم مقصود کور می التدم دیدم نداستم که این در باجه موج
 خوفتن دارد بلمدم که بودر بانه قان صاحبی موج طوتر در یادن مراد عشق الهی
 که زیاده خطرناک در بیت بر دم درین موج دریای خون کز و کس نیر دست
 کشتی برون تر خوف مجرم امین اگر امید آن داری خرق خوفندن بنی امین ایله
 اگر اول امید طوتر بسک که از چشم بداند نشان خدایت در امان دارد

در این شعر
 و کلمات
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

که دشمنانک چشمندن خدا سنی امانده طوته سر و قد و جویست ممکن محرم چشم
 سنک موزون سر و قد کدن بنم چشمی محرم ایله بدین سر چشمه اش نشان که خوش
 آبی روان دارد آبی بوجشمه باشنده دیکت که بر لطیف آب روان طوتر مراد که سپیدی
 قرب الهی اتد کدن اشعار در بقدر اک از همی بندی خدا را زود صیدم کن اگر زکی به
 بند ایدر سکت اندر بچون بنی تیز صید ایله که افتماست در ناخیر و طالب را زبان دارد
 زیر ناخیره آفتل دارد در و طالبه زبان طوتر مراد اسرار اتمیه به بند اولمسه استیلا
 چو در رویت بخند کل شود در دانش ای بلبل چونکه کل سنک یوز که کله آنوک دامنه
 کتمه یعنی که فریفته و مقیده اولمده ای بلبل که بر کل اعتمادی نیست و حسن جهان دارد
 زیرا که اصلا اعتماد یوقدر اگر جهان حسن طوته زیرا زیاده سرعت او زره فنا پذیر
 بفتان جرمه در خاک و حال اهل شوکت بین خاک او زره بر جرمه صاج و اهل
 شوکت حالی کور که از بجهشید و کجسر و داوان دان ستان دارد که خاک چمنشید
 و کجسر و دن وافر داستان طونار مراد اگر خاکه باری تعالی سان ویره ابدی
 بو عالمه کلن پادشاه لردن و حال کندن سا که بر بر بیان و عیان ایدر ایدی یکدر
 چو دام طره افشاند بگرد خاطر عشقی چونکه طره دافنی عشق ک خاطر طری اطر افند
 صاچه بعضی شخذه ز کرد واقع اولمشدر به اول معنایه کوره سروری افندی
 کرد اعتباراتش در که غبار معناسنه اگر چه جائزدر لیکن معنی غبار دن خالی
 دکلدر بتماز صبا گوید که راز او نهان دارد صبا غماز نه که مراد صبا کند و در ایدر که
 آنک رازنی نهان طوته مراد اسرار عشق نهان او لما زرد یکدر چه افتادست در
 ره که سر سلطان معنی را نه حالت دافع اولمشدر بو عشق بولنده که هر معنی سلطانی
 بدین درگاه می بینم که سر بر آستان دارد بودرگاه ده که کوردم که باشنی آستان او ز
 طوتر اهل معنی دن مراد انبیا و اولیا در درگاه دن مراد جناب قدس در مراد درگاه
 خدا آنک عظمت در رفعت بیان در بیت کسانی که سلطان و شاه منتهی
 سر اسر کدایان این در کهنه چه عذر ز نحت خود گویم که آن عیار شهر آشوب کند بختک
 عذر می نه دیم که اول شهره غوغا بلای عیار بخت کشت حافظ را و شکر در دمان دانه
 حافظی بلخ لقا ایله دلدی حال بوکه اغرنج شکر طونار مراد بختک خوشستی بیدر که

در این شعر
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

در این شعر
 و کلمات

جناب فیاض دن فیضه نخل یو قدر لیکن کند و سنگ فیض پزیر لک استعدادی
 یو قدر **اول** اولی که غیب نماست و جام جم دارد بر دل که غیب نماید یعنی اسرار
 الهیه به اطلاعی وارد در و جام جم طور تر زخامی که دلی کم شود چه غم دارد بر خاتمه که بر دم
 کم و ناپیدا اوله نه غم طور مراد حبیب اکرم اولمق روشن در که سلیمان کی اگر دینی
 ویر لک کند غم طور دیکت اوله و هر اهل اولمق ممکن در دنیا زیاده سریع
 الزوال اولد غندن بر دم دیدی بقطر و حال که ایاں مدد خزینه دل خزینه سنی
 که اگر ک خط و خاله ویر مدست شاه و شی ده که محترم دارد بر شاه کی نک ان
 ویر که هر متلو طوطه شاه و شن مراد مرشد اولمق روشن در حاصل معنی بهر شیخی
 مرشد صانوب مید اوله دیکدر نه هر درخت تحمل کند جفای **قران** هر درخت قران
 جفا سینه تحمل ایلمر غلام همت سر دم که این قدم دارد سروک همتی غلامیم که بوقدمی
 طور قدم بونده دولت معناسنه در نه کم جامی سچ سنده لغت رسول ده واقع
 اولمشر **بیت** منیر ازنی قدمان حالی سازه قدرش ار مقدم خود عالی سازه
 دم که لاف تجرد زنی کنون صد شغل کوکم که تجرد لافنی اورر ایدی شمدی صد شغلک
 معناسی مصراع ثانی به قید اولندی سهولت معنی ایچون **بوی رلف** تو با باد بهیم
 دارد سنگ زلفک را بجه سی سبیل صباچ و قنک یلی ایله یوز شغل طور خطا
 خدا به در رسید موسم آن طرب چو ز کس **مست** اول زمان ایرشد یک شوقدن
 ز کس کی نهد بای قدح هر که شش درم دارد قدح دبه قویه هر یک که همان التی
 ایچو طور یعنی همان التی ایچو سی اوله انی شراب صرف اید رنگم ز کس ایله اولمشر
 زیرا ز کس التی بیاض پیراخی وارد اول قدحک اطرافنه واقع اولمشر کوبا
 ز کس اول التی درمی شراب ایچون قدح دبه قومشر بجم زترین قدح ز کس بهر
 مراد شمدی بر بهار زمانی در که جزوی شوق صاحبی اولن مک و قننی عشق و لایعته
 صرف ایدر دیکدر مراد دل ز که جویم که نیست دلداری کوکل مرادن بکدن طلبیم
 که بر دلدار یو قدر که جلوه نقشه و شیوه کرم دارد که نظر جلوه سنی و کرم شیوه سنی طونه
 یعنی بر صاحب نظر یو قدر که بجا ره کن حاله مطلع اولوب اید مراد اهل زمانه نک
 و نه شرفندن و مدو سنر کنند شکایت در بوجه دخی جائز در بر شد یو قدر که غم حاله

منه فی حاشیه

منه فی حاشیه

مطلع اولوب ارشاد اید **ز** ز راه بهای کی اکنون چو کل در بیع مدار شراب بهاسندن
 کل التونی در بیع طوطه دخی کی سن دخی شمدی التونی در بیع طوطه که عقل کل بعدت عیب مهم
 دارد زیرا کلک عقل سنی یوز عید مهم طور مراد بود که کل ایچنده اولمان صار و سنه که
 التون کی در کوبا کل انی شراب صرف اتمشد که ان جام اتمشد در جام اعتباری تمام آجلدنی
 حال در تنکم به بود یوانج بو که مناسب ترتیب واقع اولمشر **بیت** کنون که در کفک
 جام باده صافست بعد هزار زبان بلبلش در او صافست کف اوزره زر فونق بل
 و احب ندن کن یتد رنگم بوستانده واقع اولمشر **بیت** در هر چه بانی بکفت
 بر نیمی کفت وقت حاجت نماندنی و اما غنچه امساک اسناد ایدر بر یو ملمش اولدنی
 اجلدن تنکم بود یوانده بو بیت غنچه نک امساکنی بیان ایدر **بیت** احوال کیخ قارون
 کا یام داد بر باد با غنچه باز کویید تا زر نهان ندارد سروری افدی کلا امساک اسناد
 ایدر ب عقل ویشدر که اکا روح اعظم دیر خطا افشش اتمشر و کلا عقل و فعل
 اختیاری اسناد اتمک مجاز اچوق واقع اولمشر **بیت** کل بختد به که از راست زنجیم
 ولی و بولی و واقع اولمشر **بیت** کل کوش بهن کرده ز شاخ درخت خویش و بویت
 سابق کی که ز کسه واقع اولمشر **بیت** رسید موسم آن کن طرب چو کس مت نهد
 بیای قدح هر که شش درم دارد و بونلردن غیری عددن زیاده واقع اولمشر
 ز ترغیب کس اکا نیست قصه محوان ترغیب دن که اکا و کلا رفته او قوم
 کدام محرم دل ره دریده حرم دارد فنی محرم دل بو حرمه یول طور محرم دلدن مراد
 نبی و ولی در حرم دن مراد ترغیب لا یعلم الغیب **الآن** **بیت** کس ندانکد کین
 ذره تمام چند کوی چند پرسی و السلام ز حبیب خرقه حافظ چه طرف نتوان بست
 حافظک خرقه سی یقه سندن نه امید با غلمی ممکن در که صمد قلبیدیم و او صمد دارد
 که بن اول خرقه نی بیکدن صمد ایلک و اول کسه صمد طور یعنی بنم حاله مطلع و کلا
 حاصل معنی کسه عیب ایلمر دیکدر اما شول کسه ره که حق تعالی مفر بته بلدر رانلر
بیت هر آنکه جانب اهل و فاکمده ارد هر اول مک که خدا و مستلر
 رعایت ایدر خدائش در همه حال از بلا نکهد ارد خدا و کلی جالده انی بلادن خطایه
 کسرت هواست که معشوقه نکد پیوند اگر سنگ هو سنگ وارسه ایله دلار پیوند

منه فی حاشیه

منه فی حاشیه

منه فی حاشیه

منه فی حاشیه

و اتصالی قطع ایله نمکد ر سر رشته تا نمکد ر سر رشته بی صافیه تا اول دمی صغیر مراد
 او نوا بعدی اوست بعد کم حسبجه عاشق جان بندن دخی رشته محبت حفظ اولنه دیکد
 حدیث دوست نکویم مکر محض دوست دوستک سوزنی دیم مکر دوستک حضرت
 ویرم بر وجه دخی جائز مکر دوست حضرت دیرم که آشنا سخن آشنا نمکد ر در
 آشنا آشنا نک سوزنی حفظ ایدر چو گفتش که دل من نگاه آر چه گفت چون اکادیم
 که هم کوکلی صافیه نه دیدی یعنی بویله دیدی ز دست بنده چه خیزد خدا نمکد ر بنده نک
 اندن نه حاصل اولور خدا صافیه مراد بود که مرشدن بهمت طلب اند و کن مرشد
 بویله دیش سرور و دل و جانم فدای آن محبوب سرور و دل و جانم اول محبوب
 خدا اولسون که حق محبت و مهر و وفا نمکد ر که صاحبیت و مهر و وفا حق صافیه
 صبا در آن سر زلف از دل در اینی ای صبا اگر اول سر زلف ده بنم کوکلی کور سن
 ز روی لطف بگویش که جان نمکد ر لطف بوزندن دی اکا که بر نه صافیه
 صبا در مراد فیض الهی در سر زلف دن مراد اسرار و غیب هویت در که دل شمع
 اندن لطف مقام اولماز و لا معاش چنان کن که که بلغزد پای ای کوکل انجلین لطف
 دیر لک ایله که اگر با غلک طبر نه فرشته ات بدو دست دعا نمکد ر فرشته سنی ایکی
 دعا ایله صافیه مراد معاشی خوب اولن کسبه بر خطا و ذلت واقع اولسه فرشته
 انک حفظی حقنه ایکی دعایه قالد ر دیو خلقی لطف دیر که بخریف در کند و سینه
 خطاب طریقی ایله مبارزان و بلان خواجه را که دارید ای مبارز را دای بهلواند افندی
 یعنی افندی لک حقنی حفظ ایگوز که همچو جان کرامی شما نمکد ر که افندی سزی غریز جانی
 کی صافیه خواجه دن مراد باری تعالی اولمق روشن در و غموم اوزره اولمق ممکن در
 غبار راه گذارت کجاست تا حافظه سنک را که گذارک غباری قنده در که تا حافظه
 بیا دکار نسیم صبا نمکد ر نسیم صبا یاد کاری دیو صافیه خطاب خدایه در **و ایست**
 شا جان نیست که موئی و میانی دارد محبوب اول دکلدر که جهان بر موی و بر میان طوط
 بنده طلعت آن باش که آنی دارد آن شول حالت و اول لطافت در که طبع
 بالطبع جذب ایدر مراد بود که شول مرخصه مرید اول که عشق و حالت دن اند نشان
 اوله مراد می زا و مقدمه جائز در یعنی عاشق اولمه شیوه حوری و بری خوب

در این شعر

در این شعر

در این شعر

در این شعر

در این شعر

و لطیفست ولی حور و بری نک شبوه سی خوب و لطیف در ولی خونی آنت و لطافت که
 فلانی دارد خولقی و لطافت اوله که اول فلان طوتر مراد حسن حوری دن حسن معنوی خوب
 اید و کن اشعار در استاد دن مسعود که فلانی دن مراد عبد القمدر در دیر که زیاده
 اولور دن در و بوغل ده دیوانه **بیت** شد شکر غمی عدد و زحمت میخوایم مدد ما فخر
 الدین عبد القمدر باشد که غمخواری کند چشمه چشم مرای کل خندان در باب بنم چشم
 چشمه سته ای کل خندان ایرش که بامید تو خوش آب روانی دارد زیر اسنک امید کن
 ایله لطیف بر آب روان طوتر مراد کثرت بکا سبیل حق تعالی دن ترحم طلبی در ترحم ابروی
 در صنعت تیر اندازی سنک قاشک بوکلی تیر انداز لک صنعتده بستد از دست
 هر آنکس که کمانی دارد هر اول کس که بر کمان طوتر اندن الدی یعنی جمیع تیر اندانه
 غلبه اتدی مراد تیر هایت استعداد حاصل امش دله البته ایرشور دیکدر بستد
 فعل ماضی مفرد در سستدن مشتقد دل نشان شد ستم تا قبولش کردی بنوم
 دل نشان اولدی تا که سن قبول ایدک سخن دل نشان قله الطینان و بری سوز در
 آری آری سخن عشق نشانی دارد بلی بلی سوزی بر نشان طوتر مراد بود که هر کسکه
 قلبنده عشق و حالت وار در سوزند سوز و حرارت وار در در ره عشق نشد
 کس بقیع محرم راز عشق یونده یقینکه که محرم راز اولدی هر کسی بر حسب فهم کمان
 دارد هر یک که فهمی مقداری اوزره بر ظن طوتر **شعر** اعتصام الوری بمغفر نک
 عجز الواصفون عن صفاتک تب علینا فانتا بشیر ما عرفناک حق معرفتک باخراجات
 تشینان زکرامات ملائک خرابا تشینله کرامات دن لاف اوزره خرابا تشینان
 مراد اولیا الله در که جمیع معارف و اسرار عنایت حقه انکه روشن در هر سخن
 وقتی و منزله مکانی دارد هر سوزک بروقی و هر نکته نک بری و دارد کل مقال غبار
 مرغ زیرک نشود در جنبش نغمه سرای زیر کش مرغ اول بهارک چمنده تر تم اید بکی اولماز
 هر بهاری که زدن بال خرابی دارد هر بهار که انک اردنده بر خوان وار در مراد
 دنیا به محبت اتین عاقل اید و کن بیان در کوی خونی که برد از نو که خورشید اینجا خولقی
 طوبین سندن کیم ایدر که خورشید بونده نه سوار بست که در دست عنانی دارد
 اول سوار دکلدر که الله بر عنان طوطه خطاب خدایه در که آفتاب اگر نسبت بر دکلدر

در این شعر

در این شعر

در این شعر

مدعی کولفر و نکته محافظه مفروش مدعی به دی حافظه لغز و نکته صامتسون کلک مانیز زبانی
و بیانی دارد بزم قلمزدنی بر زبان و بر بیان طوتر یعنی بزم اظهار معرفت امتسون زیرا
بزمه دخی دارد و **ولایت** از دیده خون دل همه بر روی مارود دو کلی بزم یوزم اوزرو
کدر بر روی ماز دیده نه بی چارود بزم یوزم اوزره کوزم ذن کوزم فرسن نکر کیدر
بو وجه دخی جائز کوزم مسن مراد کوزم بلا سندن حاصل اولن کثرت کجاسن لفظها در
بیت بو چشم چشمه سارینک عجب خونین اقرایشی مکر واریه اول عینک بکر داغند
باشی مادر درون سینه هوایی نهفته ایم بر سینه ایچنده بر هو بهمان اتمشور بر یابو
اگر رود دل مازان هوارود اگر بزم کولفر یکیده اول هوادن کیدر مراد هوا به تابع
اولنک هلاک اولسن اشعار در **بیت** تازه کن ایمان نه از گفت زبان ای هوا
را تازه کرده در نهان نه هوا تازه است ایمان تازه نیست کین هوا جز قفل آن
در وازه نیست بو معنی دن قطع نظر بهو محبت معناسنه اولوب دلم عشق آبی الیه
وجود دانی دن خلاص بولدی دیک اوله بو وجه دخی لطیف در بر خاک راه باز نهان
روی خویش کند یوزمزی یارک روی خاکی اوزره قودق بر روی مارداست اگر اشیا
رود اگر آشنای بزم یوزم اوزره کیده مراد راه عشقه خاک کبی پست و لیسجه وصال بستر
اولمازد بیکر **بیت** از ان بر ملائک شرف داشتند که خود را به از مسکن بنداشتند
نسبیت آب دیده و بر هر که بگذرد کوزم باشی بر سبلر و هر کس اوزره که او غریبه
که خود دلش ز سنگ بود هم ز جارد **رود** اگر خود انک کولفر طاشدن اوله هم برندن کیدر
دل ز جارد رود ترجمدن کنایت در مارا باب دیده شب و روز ما جاست کوزم غریبه
شب و روز ما جرم وارور ما جوا آب دیده به نسبت تمام برنده در زمان رکند
بر سر کوشش چارود اول رکندرون که بچون انک محله سینه کیدر مراد بود که
بی اختیار انک شوقندن روان اولن اشک چشم الیه دایم ما جوام وارور انک
سر کوبنه کند و بچون زیرا بو حال انک جو رندن شکایتی اشعار **ایدر نظم**
نام و نرسم که او باور کنده و کرم این جور را کتر کنده عاشقم بر لطف و بر قهرش
مجدد بو عجب من عاشق این هر دو منده دامت ازین خار در بستان شوم
همچو بیل زین سبب نالان شوم این عجب بیل که کشتاید رمان دماغور داد

مدعی از غریبه

چهارم بخت

دو بخت

چهارم بخت

خار را با گلستان این چه بیل این نهنگ نشست جمله ناخوش بهار عشق
او خوشست خورشید خاوری کند از رشک جامه چاک خورشید خاوری
رشکدن جامه سنی چاک ایدر کر ماه مهر بر من در قباورد اگر هم مجنلو ما هم فتنه
که مراد جانان ازل عرض چال اتسه افتاب فجل اولور دیکدر اینه روف بالعباد
موجبچه مهر برور ماه دن مراد باری تعالی در در قبار و ظهور و تجلی دن کنایتدر
خورشیدک جامه چاک اتمسندن مراد بونده خیالتی در حافظه کبوی میکده دایم بعضی
دل حافظه میخانه محله سینه دایم صدق دل ایله چون صوفیان صومعه دار از صفارود
صومعه دار صوفیکری صفادن کیدر مراد عشق ایچون اولن خلوص و صدقن اشعار در
ولایت چو دست در سز لغش زرم تاب رود چونکه انک سز لغنه ال اورم
تا به کیدر یعنی بجهور اولور تاب الجنک و حرارت دیو کلم و عکس و تافتن دن
اح حاضر در و شعله و طاقت و تیزی و بو کک و ستمه و توانا و قاجشقی و آیدن
و قزغون و قدرت و وصف ترکیبی اولور بر غیر کلمه الیه ترکیب اولند قد
عالم تاب کیدر در آتشی طلبیم با سر عتاب رود اگر صلح طلب ایدم عتاب ایدر
یعنی غیب هویت و اسرار الهیه به اطلاع مراد ایدر نسیم انک وقتی دکلدر دیو بزمی
منع ایدر و کفر اغت اتم عشقه همت و سعیت یوقدر دیو با که عتاب ایلر الیه
چاره همان مرشدک ارادتیه رضادر چو ماه نوز و نظار کان بیچاره ماه نوس کیه
بیچاره نظر ایدر بیکرک بولنی زند بکوشه ابر و در نقاب رود کوشه ابر و یله اورد
و نقاب کیدر یعنی کند و سن بهمان ایدر مراد مرشدک کاهی عیان و کاهی نهان
اولسی در شب شراب خواب می کند به بیداری شراب کچه بنی بیدار لایق ایلد
خواب ایدر و کبر و در حکایت گنم خواب رود اگر کوند زده حکایت ایدر م خواب
کیدر مراد بود که مرشد سماع و رقص کچه سی احیا لیل انک ایلد بنی فی خواب ایلر
و کوندز واقعه سولسم خوابه وار مش کسه کی اشک نور شکم بعض مشایخک عادی
مریدک واقعه سنی اشک نور مریده غرور حاصل اولسون ایچون طریق عشق بر آشوب
و فتنه است ای دل راه عشق غوغا فتنه ایلد بر در ای کل بیفته انک درین راه با شتاب
رود و در اول کسه که بویولده سر عتک کیده مراد بود که راه عشقه عقبات کینر

نکته

نکته

نکته

نکته

و اشتغال شیاطین و اردور اکاناتی و تامل لازم در بیت تمام راجع به دل سیکه
 صفای بند ریج حاصل کنی خواب چو قد باد نخوت اندر بر سر چونکه جابک باشد
 یعنی دوشه کلاه را ریش اندر سر شراب رود آنک کلاه دار لغی شراب طرفه
 کیدر یعنی کبری انده محو اولور بوند کلاه دار لغی کبر دن کنایت در رود خلاص دن
 کنایت در حاصل معنی هر کید که کبر و عجب اوله حشوق الهی الیه المردن خلاص بود
 دیگر جابک باد نخوتی شرابه اکلمیوب کند و کی دلا چو پیر شدی حسن و زکی
 مفروش ای کوکل چونکه پیر اولد کن حسن و نماز نکات صائمه که این معامله
 در عالم شباب رود زیرا بو معامله جوانی عالمده کیدر یعنی اول مانه لایق در
 مراد پیر که نصیحت در کند و سینه خطاب اتمک طریقی الیه سواد نامه موی سیاه
 جوی طی شد سیاه مو یک چونکه سواد نامه سی طی اولدی مراد چونکه قیل بیاض اولمده
 باشد دی دیگر بیاض کم نشود که صد انتخاب رود آن قیل کس که بوز انتخاب
 کیده یعنی بوز که انتخاب واقع اولد که لای در جانان سلطنت مفروش جانان
 قیوسنک که لغی سلطنت صائمه کسی ز سایه این در با قیاب رود بر کس بوقیونک
 سایه سندن آفتاب کیدر می یعنی کتم مراد بود که عالمده بر کس واری در که بوباکت
 سایه سنی ترک ایده و آفتاب یا نمده واره جانان مراد باری تعالی در این درودن
 مراد جناب قدس در مراد بعد شکن خواندی و همی رسم با که عهد شکن او قودن
 و نور قرم که با تور و ز قیامت همین خطاب رود که قیامت کوئی همین بو خطاب
 سا که کیده یعنی واقع اولد مراد کس به طعن اتمک قبیح اید و کن بیان در حجاب راه
 قوی حافظ از میان بر خیز راه حجابی سندن ای حافظ او زمان قالی خوشگسی
 که درین راه بی حجاب رود نه خوش اولد کس که بوبولده حجاب سز کیده مراد انانی
 ترک ایدن وصال جانان و اصل اولور دیگر **رویه** ایست مسلمانان مراد قتی دلی
 ای مسلمانم بر وقت ده بر کوکلم و ار ایدی که باوی گفتی که مشکلی بود که اگر بر
 مشکلم اولیدی اکادیر ایدم بونده اشارت دارد که بر کس به بر صعب حال واقع
 اولد استغنت قلبک مقتضای سنجه قایمه مراجعت الیه دلی همدرد بود و مصلحت
 بین هم درد و مصلحت بین بر کوکل ایدی که استظهار بهر اهل دلی بود هر اهل نک

در این کلام

در این کلام

در این کلام

در این کلام

استظهاری ایدی من استغنه را در سر بایانی بن پریشان هر بر جاده رفیق کار
 دانی قایمی بود بر قابل بر کار دان رفیق ایدی بگردانی چو من افتدم از چشم
 کوزم دن چونکه بر کردا به دو شیدم بته برش امید ساحل بود آنک تدبیری
 اید بر ساحل امیدی و ار ایدی زمین ضایع شد اندر کوی جانان جانان محکمه
 بندن ضایع اولدی بده دامن کیر یارب منزیه بود عجب منزله اکلنجی اولدی
 سر شکم در طلب در با چکانید سر شکم ضایع اولمش کوکل طلبنده در راه مده
 مراد دل طلبنده اولن کر به سن اشعار در دلی از وصل او بی حاصل علی بود
 آنک وصلندن بی حاصل لق اولدی یعنی کر به الیه دل که کریدی حاصل معنی
 بود که ار باب طریقت ایتمش در که سالکک سر یایه سی قلبی در زیر منظر فیض
 و تجلی در آنی ضایع اتمک کرک اگر ضایع اولور سه اتی بولمده سعی کثیر لازم در هنر
 بی عیب حرمان نیست لیکن هنر حرمان غیب سز بود که لیکن یعنی منزله حرمان
 مفروز در اول سبیدند که هنر لور محروم اولور از زمین محروم کی سالی بود بندن
 محروم رک فتن بر سائل اولدی مراد طرافند کند و نک زیاده هنر مند اید و کس
 اشعار در **بیت** آنکه خط آفرید و روزی ساخت یا فضیلت همی ده یا بخت
 بدین رند پرستان رحمت آرید بو پریشان رنده رحمت کنور کن یعنی ترحم
 ایکنز که روزی کار دان کاملی بود زیرا بر کون بر کار دان کامل ایدی مراد عشق
 تعلیم سخن داد با که تا که عشق الهی سز تعلیم ایدی حدیث نکته هر محفل بود بنم سوزم
 هر مجلس نکته سی اولدی مراد بود که عشق الهی سببیه مقبول عالم اولمش در
 مکودیکر که حافظ نکته دانست کرد و دیکر که حافظ نکته دان در که مادییم حکم جالبی
 بود زیرا بزرگور دن که حکم بر جا بل ایدی مراد تنبیه در اهل فضل کند و دن کبر و کانی
 رفیع ایده **وله** ایضا یارم چو قدح بدست کیدر یارم چونکه انده قدح طونه بازار
 بنان شکست کیدر خوبکرت بازاری شکست طوتر یار دن مراد مرشد در بلدن
 مراد سایر شیخ در حاصل معنی چونکه بنم مرشد موز عشق و اسرار الهیه دن
 و غیب هویت نکته لردن سوز سوزیکه شروع ایده سایر شیخ آنک فتنده
 اغراض جفته قادر اولما زرد یکدر در بحر قاده ام جو ما می بالی کبی در یایه دوشم

در این کلام

در این کلام

در این کلام

در این کلام

تا یار داشت کبر و تا یار بی آغله طوته بگردن مراد توحید باری در یار دین
 مراد مرشد در حاصل معنی بود که عشق و توحید سعی ایدرم تا بر استعداده
 حاصل ایدوب بر مرشد مرید اولم نرسد بدین چشم او گفت مرا و مک که
 اول مرشد چشمی کوردی ایدی کو محبتی که مست کیرد قنی بر محبت که
 مست طوته مراد مرشد نک شراب عشقه مست ایدو کی چشمندن روشن
 ایدو کی بیاند ز پاش قاده ام باری زاریق ایلد انک ایا غنه دوشم
 باشد که مراد مست کیرد اولد که بی ایلد طوته مراد مرشد نک ایا غنه دوشم
 ارشاد انجون دیکدر خرم دل انکه بهیچ حافظ مسرور اولد که نک کو کلی که
 کجی که حافظ کجی مستی زمی است کیرد مستکی است شرابندن طوته مراد است
 بر نکم ده اولد شراب عشقه مست اولد دیکدر اولد ایف در هوا که جز برق اندر
 طلب باشد هر هواده که طلب ده بر قدن غیری اولمیه که خرمی بسوزد
 چند آن عجب نباشد اگر بر خرمی یانه اول قدر عجب اولماز مراد راه
 عشق زیاده خطرناک و ورطه هلاک ایدو کن بیاند ز غمی که با غم دل شد
 القیش حاصل بر مرغ که غم دل ایلد که بر الفت حاصل اولدی بر شاق
 عمرش برک طرب نباشد عمر بدانی اوزره که شوق و سرور میلی اولماز برک بونده
 میل معناسنه در کارخانه عشق از کفر ناکزیر است عشق کارخانه سنگ کفون
 لابد در یعنی کفر املی لازم در آتش کرا بسوزد که بولوب نباشد آتش کمی بفر
 اگر بولوب اولمیه زیر آینه کم مظهر جمال لازم در مظهر جمال فی لازم در ایلد
 ابولوب و انک امثالی کفر لازم در که مظهر جمال اولد ز ذکر کیش جان
 فروشان فضل و ادب بیاید عاشقانه هبند فضل و ادب کرک اینجا
 حست نکجه آنجا نسب نباشد بونده سب صغز انده نسب اولماز اینجا دین
 مراد ادب اینجا دین مراد فضل در در مجلسی که خورشید اندر شمار ذره است
 بر مجلسه که آفتاب ذره مسابنده در خود را بزرگ دیدن شرط ادب نباشد
 کند و سنی او کو کور مک ادب لایق دکلدر مراد صاف نک وجودی قنده مصنوع
 کند و سنی وجود ویرمک معقول و لایق دکلدر می نور که عمر سرگرد در جهان

سودنی چشمه

نکست عجب نباشد که در هر حال که باشد

کرامت

بوی گلستان

نکست

توان یافت شراب ایچ زرا که جهانده عمر سرگرد بوم ممکن اولد جو داده بهشتی
 بهچش سب نباشد باد بهشتی دن غیری اکا هیچ سب اولماز مراد عشق
 الهی حیات ابدیه سب ایدو کن بیان در حافظ وصال جانان باجون نو
 شکسته سنی ای حافظ جانانک وصالی سنجلین بر فغیره روری سود که با او پیوست
 نباشد بر کون اولور که انک ایلد شبک اتصالی اولمیه مراد قیامنده اولور دیکدر
 با خود مراد تعلیق محال الحال اولد جانان دین مراد باری تعالی در اولد ایف
 ساقی از باد ازین دست بجام اندازد ساقی اگر جامی کند و ایلد بر ایلد عارف
 راهمه و شراب مدام اندازد جمیع عارفی شراب مدام و شراب مراد ساقی
 ازل اگر عشق و فیض خصوصنده مرشدی و سبیه انک مراد جام عشقی کند و صونه جمیع
 عارفه عشقه و شراب دیکدر در چنین زیر غم زلف نهد دانه حال اگر زلفی
 بوکلمی اینه خالی بولمیه یعنی لطافت ایلد قویه ای بامع خود را که بام اندازد ای
 جوق عقل مرغی که دام از یعنی صید ایدر مراد باری تعالی غیب هویت و مصنوع
 برده سندن که بود جمله تجلی ایدر جوق عاقل عشقه گرفتار اولور دیکدر ای قوشا
 حالت آن مست که در بای حریف ای نه خوش اول مستک حالتی که مجبونی یا غنه
 سرود ستار نداند که دام اندازد باشتی و دل بندنی بلیمه که نفی آینه مراد بخشین
 اول عاشقه که جانان ازل بولنده وجودی افنا اندی دیکدر که دام قنی و نفی
 معناسنه جوق واقع اولمشدر زاهد خام طمع در سرانکار بماند خام طمع زاهد
 انکار هو سی اوزره قالدی بخت که در جوشش در می خام اندازد بخت اولور چونکه
 خام شراب اتقات ایدر شراب خام آتش کورمیش شراب در بخت انک عکسی در
 مراد زاهد خام لحدن خلاص بولور اگر عشقه سعی ایدر سه دیکدر روز در کرب
 کوش که می خوردن روز کوندز هنر کسبه چالش زیرا کوندز شراب ایچک دل جو
 آینه در رنگ ظلام اندازد آینه کجی روشن و صاف دلی ظلمت پاسته از یعنی
 سیاه ایدر مراد کوندز فضل هنره و کچه عشق و طاعنه سعی ایلد دیکدر زیرا کوندز طاعت
 انکست ریادن خالی دکلدر آن زمان وقت می صبح و وقت که شب صبح شعله
 میک وقت اول زمان در که کچه کرد و نگاه افق برده شام اندازد افق فرکای طرافنه

ازین دست بعضی محکم و بعضی کجی

زاهد و فضل خاصه

سودنی چشمه

نکست

شکایت الهی در در بین طره اولی حفظ من سنگ طره کف بوکلمده
 بنم و فاسر کوکلم هرگز نکفت سکن مالوت یاد باد هر قدر هم مسکن یاد اولسون
 دیدی در دل ظلمت دنیا به مقید و گرفتار اولد عندن است بر یکم ده اولون
 عهدی و عالم ارواحده واقع اولان پیوندی یاد ایلر دیکدر بود و ده دخی ممکن در
 عشق پرست دل غیب هویت و اصل اولدن دنیاده اولن مسکن مالوت
 یادندن کتمشدر امروز قدر پند عزیزان شناختم عزیز رک پندی قدری بوکون
 اکدم یارب روان ناصح ما از توشاد باد یارب بزم ناصح رک روانی سندن
 شاد اولسون خطاب خدایه در دل خون شدم بیاد تو هر که که در چین دلم خون
 اولدی سنگ یادک ایلد هر قیاج که چمنده بند قیای غنچه کل را کت د باد
 کل غنچه سنگ بقای بندنی بل جدی طرف کلاه شایست ابد بخاطر سنگ
 شاهلق کلامه کساری خاطر مکلدی آنجا که تاج برک رکس نهاد یاد ایلد
 باد رکک باشی اوزره تاج خودی از دست رفته بود وجود ضعیف من
 بنم ضعیف وجودم الدن کتمش ایدی صبح بوی زلف توجان باز داد باد
 صبح و فنی سنگ زلفک رایحه سی ایلد یل کیرد پاکه جان و یردی مراد اسرار
 آتیه دن ایرشن نفی ایلد حیات دل بولد فن اشعار در حافظ نهادنیک
 تو کامت بر آورد ای حافظ سنگ ابو طبیعتک مراد کی حاصل ایدر جانها
 فدای مردم نیکو نهاد باد ابو طبیعتو که ره جانر فدا اولسون مردم کا مغر
 کا جمع استعمال اولنور بوندن اکیسی دخی فالبدر نهاد خلقت و طبیعت
 معنای استعمال اولنور وله ایضا سر و کوی فلک در خم چوکان تو باد
 ای پادشاه فلک طوبی سنگ چوکانک بوکلمده اولسون ساحت
 کون و مکان عرصه میدان تو باد کون و مکان ساختی سنگ میدانک
 عرصه سی اولسون مراد حکمت زیاده و قدرک رفیع اولسون دیکدر در
 همه آفاق گرفت و همه اطراف کشاد دو کلی آفاقی طویدی و دو کلی طرافی
 اجدی صیت خلق تو که پیوسته نکلیمان تو باد سنگ خلقت صداسی که دریم
 سنگ حافظک اولسون زلف خاتون طهر شیفه بر چمن است طهر خاتونک

یاد زنجیر در سنگ

ای حافظ غنچه بر جانها

تو کامت

سخت و کسرت در سنگ

زلفی سنگ بر چمنک دیوانه سیدر ذیده فتح ابد عاشق جولان تو باد فتح ابدک جولانی
 سنگ کوز که عاشق اولسون مراد حق تعالی نک عولی ایلد دایما منصور و منتظر اولور دیکدر
 ای که انشا عطار دصفت شوکت است ای پادشاه که عطار دانشاسی سنگ
 شوکت صفی در مراد عطار که دیوان فلک کاتبی در سنگ عظمتک و صفی یازر
 دیکدر عقل کل چاکر طغرائش دیوان تو باد عقل کل سنگ دیوانک نشانی سنگ
 چاکری اولسون مراد پادشاهت از دیاد دولتت و عادر مبالغه طریقی ایلد حکما عقل
 کل اصل شرع روح اعظم دیر طره جلوه طوبی قد چون سرو توشد طوبی جلوه سنگ
 قضیبی سرو کی قدک اولدی غیرت خلد برین ساخت ایوان تو باد سنگ ایوانک
 میدانی خلد برین غیرتی اولسون مراد قدک طوبی دن مقبول و موزون در و ایوانک
 ساحتی جنت اعلادن خوب اولسون دیکدر غیرت خلد استعمال در غیرت خوشبید
 و غیرت ماه و غیرت حورکی اول شئی فیزیک مضاف الیه سندن یک معنای استعمال
 اولنور رشک لفظی دخی بویله در که رشک آفتاب و رشک فردوس کی نه بهشت
 حیوانات و مجامات و جهاد یا کوز همان بوند کور رد کل هر چه در عالم اوست بر همان
 تو باد هر تنه که عالم آمده در سنگ اکرک اولسون حافظ خسته با خلاص ناخوان
 توشد خسته حافظ اخلاصه سنگ ناخوانک اولدی لطف عام توشد بخشش نا
 خوان تو باد سنگ عام لطفک سنگ ناخوانک شفا بخشی اولسون بوغزان
 مراد مجاز صرف اولیق اولی و روشن در وله ایضا ساقی حدیث سرو و کل لاله
 میرود ای ساقی سرو و کل لاله سوزی کیدر یعنی بهار زمانی در دیو سوبلنور وین
 بخت با نلانه غتال میرود و بوبخت نلانه غتال ایلد کیدر مراد بهار ایر شدی
 لیکن بو حال شرابله حظ اولنور دیکدر بو معنای ترکیبیدر معنای تصوفیسی
 بویله در بهار ایر شدی انی عشق و طاعت کچور مک کرک بو معنی دن قطع نشد
 بو وجه دخی لطیفدر بهار زمانی در سرو و کل لاله سوزی سوبلنور بو حال دن
 اهل سلوک نشویش واضطراب حاصل اولور سه بو نشویش نلانه غتال ایلد زائل
 اولور نلانه غتال دن مراد عشق در معنای اول که کوره میرود حظ اولنور معنای سه
 معنای ثانی به کوره زائل اولور معنای سه در اما حق بود که معنای اول اولی در و نشوید

یاد کسرت و غنچه

صفحات ان ابدی

وزن ایچون جاد و اف

نماظن و صنف

نماظن و صنف

می ده که تو عروس چمن حسن یافت می ویر نوش ایده لم زیر جنت یکی گلی
 حسن حدنی بولدی یعنی تمام نهایت حسنه ایشدی نو عروس دن در اکل اولی
 روشندل چمن اولمقدن کار این زمان ز صفت دلاله میرود ایشی بوزمان
 دلاله صنعتدن کیدر یعنی انک ایل خط اول نور دلاله دن در ادبونه معنای
 محازی اعتباری ایل خمر در غمزه اعتباری ایل نغم مصراع اول و محل بومعنای
 مهین در و معنای تقوئی اوزره عشق آتی مراد در که عاشق و معشوق بینه
 وصاله وسیله در و حقیقه مصرع ثانی اوله علت در مراد بودر بهار زمانی
 عشق و طاعتک تمام وقتی در دلاله بزه و نک قوی و بیکه معناسنه در آما بونه
 اول مراد در که شریانی که تشبیه اتمشدر شکرشکن شوند همه طوطیان هندند
 دو کلی طوطیلری شکر بچی اولور طوطیان هند دن مراد هند مملکتک شعری
 و سخن دانلری در زین قند باری که به بنگال میرود بو باری قند دن که
 بنگاله به کیدر قند فارسی دن مراد کند و نک شکری لند غزلری در بنگال هند
 بر معظم شهرک اسمیدر فنی زمان به بین و مکان در سلوک شعر سلوک شوره طی
 زمان و کلی مکانی کور کین طفل کشبه ره یکاله میرود که بو بر کچه طفل بر بللق
 یول کیدر طفل کشبه دن مراد بر کچه ده دید و کی شعری در که از زمانه عالمه شهو
 یکشبه و یکاله ده اولن نامقدار ایچوندر آن چشم جاودانه عابد فریب بین
 اول عابد الدانچی جاودانه چشمی کور کش کاروان سحر زنباله میرود که سحر کاروان
 انک اردندن کیدر قوی کرده بخواجه و بر عارض سمن زلمش صالنور و سمنک
 عارضی اوزره از رشک روی اوسق از زاله میرود انک بوزی رشکندن
 زاله دن عرق کیدر از زاله ده اولن از من بیانیه معناسنه در ضمیر غایب
 مرشد راجعه که محبوب منزله سینه تنزیل اولمشدر باد بهار می و زرا کستان
 شاه شاکت کستانندن بهار می اسر و زاله باده در قدح لاله میرود و زلالدن
 لاله قدح باده کیدر لاله فی قدح و زاله فی باده به تشبیه اتمشدر چون سامی مباحث
 که زردید و از خرق سامی کی اولمه که التون کوردی و خرگکندن موسی بهشت
 و ازنی کوساله میرود موسی لی ترک اندی و بوزانی اردندن کیدر یعنی اکا تابع اولور

مستطاب

بنا بر این

بنا بر این

بنا بر این

بنا بر این

سامی نک فقه می مشهور در تفصیل احتیاج بو قدر مراد دنیا چون آخری ترک است
 و تمکد اوزره مرده بعثوه وینی که این مجوز دنیا نک فریب و حیل سی ابله سراط
 مستقیم دن کمنه زیر بو مجوز که مراد دنیا در مکاره می نشیند و محاله میرود مکاره
 او نور و محاله کیدر مراد دنیا هرگز کسیه وفا اند و کن بیان در محاله حیل ابدی
 معناسنه در بعض نسخ ده محاله واقع اولمشدر خا معجزه ایله صالحی و متکبر معناسنه
 لیکن حاکم اهل ایله ملایم در حافظ رشوق مجلس سلطان غیاث دین ای حافظ
 سلطان غیاث الدینک مجلسی شوقندن خاموش مشوک کار توانا لاله میرود خاموش
 اوله زیر اسنک ایشک ناله دن کیدر یعنی مرادک انک ایله حاصل اولور اوله
 بر سر آیم که کر دست بر آید اول هوس اوزره یم که اگر اولدن کله دست بکاری
 زخم که غصه سر آید برایشه مباشرت ایدم که غصه نهایت بوله منظور است جای
 صحبت اختیار کوکل قهری اغیارک صحبتی بری دکلدردیو چوبیرون رود فرشته در
 چونکه شیطان طشره کیده فرشته ایچو کلور مراد قلب چون محبت ماسودن کجا
 اوله جانان حقیق نک تجلی سندن محبت و عشق نوری ایله ممثلی اولور دیکدر صحبت
 حکام ظلمت شب یلده است حکام داغیا صحبتی شب یلدا ظلمتی در نور خورشید خواه
 یول که بر آید نوری آفتاب دن است اوله که حاصل اوله مراد عشق آتی طلب ایدر سک
 مرشد کاملدن است اوله نیادن است دیکدر حکام حاکم معناسنه در برادر باب
 بی مرآت دنیا دنیا نک دوشنر صاحب دولت لرینک قبوس اوزره چند شبی
 که خوابه کی بدر آید پنجه بر او تور رسن که فچان طشره جفردیو ترک کدانی ممکن که کج بیاید
 در ویشکی ترک ایله زیر اکیچ بولور سن از نظره روی در کدر آید شول مرشدک نظردن
 که مرورده کلور یعنی یولده راست کلور سن مراد اغنیادن لسنه طلب ایله بر مرشد کامل
 طلب ایلکه انک سیمی ایله فی منت قناعت مالک اولور سن دیکدر بعض نسخ ده کن
 بر نه کن واقع اولمشدر که سروری افندی بولی اختیار اتمشدر اول وقت کدالی
 دلچلیک معناسنه اولور و معنی راست کلور طالع و صالح متاع خویش نمودن صالح
 و طالع کند و متاعنی کوستر در تا که قبول افتد که در نظر آید عجب کیم مقبول دوشنر
 و کیم نظره کلور مراد طاعنه غور انک و رحمت حق دن مایوس و ملق نامعقول

نسخه حافظه

خواه حافظه
 بیکه بود که تقدیر در

کلیه فاعلی

در بیان تفهیم

اشعار در زیر آنکه بجز که حق گفته عاقبت و مال بجز در بسبب عاشق بود و خواه
آخر ای عاشق ببل سن غمراسته زیرا عاقبت باغ شود سبز و شاخ گل ببارد
باغ سبز و تازه اولور و گل بدانی بره کور یعنی گل چیلور مراد عاقبت غم در خلایق
میترا اولور و دیگر عمر و فایده رسد غفلت حافظ درین سر چه عجب نیست
بو سر چه دن حافظک غفلتی عجب و کله در هر که میخانه رفتی خبر آید زیرا
هر کیمکه میخانه کنده می خبر کور سر چه دن مراد دنیا در که حقیقتده هوا و هوس
سر بیل بر اولمش میخانه در که اکا طالب اولن شراب غفلت ایله مست و می خبر
طالب اولمین هوشیار و پرهنر در اوله ایضا جمالت آفتاب هر نظر بر باد
سنگ جمالت هر نظرک افتابی اولسون تر خوبی روی خوبت خوبتر باد سنگ
یوزک خولق دن خوبک اولسون مراد سنگ یوزک هر کسنگ نظر نه آفتاب
کمی منور کورسون و حسنک دایم زیاده اولسون و دیگر همای زلفش این
شهرت را سنگ شاهین شهرت لوز لفتک هماسنگ دلی شایان عالم
زیر بر باد عالم شاهینک کوکلی قنادی التده اولسون مراد عالم سا که مستخواب
دیگر کسی کو بسته زلفت نباشد بر که که او سنگ زلفک با غلغله اولمیه
چون زلفت در هم و ریر و ریر باد سنگ زلفک کی قارش مورش و پریشان
اولسون دلی کو عاشق رویت نباشد بر دل که او سنگ یوزک عاشق اولمیه
همیشه غرقه در خون جگر باد دایم جگر فانه غرق اولسون مراد در دوالمده و محنت
و غم اولسون دیگر ر بنا چون غمزه ات تاوک فتاند ای محبوب چونکه سنگ
غمزک تاوک صابده یعنی آنه دل مجروح من پیشش بر باد بنم مجروح کو کلمه انک
اوکنه سپر اولسون چون عمل شکر ثبت بوسه بخشد چونکه سنگ شکر کی لندی لیک
بوسه احسان ایده مذاق جان من زو پر شکر باد بنم جانم مذاقی پر شکر اولسون
مراد زشت هر دم تازه عشقی با که هر دم سندن بر تازه عشق وارد ترا هر ساعتی
حسن در کرباد هر بر ساعت غیر حسن اولسون بجان مشتاق روی است حافظ
حافظ جانده سنگ یوزک مشتاق در ترا بر حال مشتاقان نظر باد مشتاقان
حالی او زره سنگ نظرک اولسون خطاب در شده اولمق روشن در اوله ایضا

باید از این خبر

باید از این خبر

حاجت ده و دست از این
خطاب بکن در

حسن تو همیشه در غزل بان سنگ سنگ دایما ارمق اولسون رویت بود
لاله کون باد سنگ یوزک دوکلی بیل لاله رنگلوا اولسون آنر سر من خیال عشقت
بنم باشده سنگ عشقت خیالی تر و تر که هست در غزل بان مر کون که وار در زبان
اولسون قد همه دلبران عالم دوکلی عالم دلبرانک قدی در خدمت قامت نکون باد
سنگ قامتک خدمتده نکون اولسون تر کس که ز خدمت کشد سر مر که که سنگ
خدمتکدن باش چکه در چاه غم تو سر نکون باد سنگ نمک چاهنده باشی اشوه اولسون
تر سر که در چین بر آید سر سر که چنده بر پیش الف قدت چون باد سنگ الف
کمی طوفی قدک اوکنه نون کبی اولسون چشمی که نه فتنه تو باشد بر چشم که سنگ
مملونک اولمیه از کور اشک بحر خون باد اشک کو هر ندن فان در یاسی کبی اولسون
مراد کثرت بکا سبیل چشمی خونه غرق اولسون دیگر چشم تو زهر در بلای سنگ
چشمک در بالقدن اوتری در کردن سحر و فتنون باد سحر انگده ذوفنون اولسون
مر جاکه دلیست در علم تو هر ریده که بر کوکل وارد در سنگ نگده بی صبر و قرار و بی سکون
صبر و قرار سر و سکون اولسون تر کس که بدل نباشدش در د مر که که انک
کوکنده در و اولمیه یعنی سا که محبت اتمیه از حلقه وصل تو برون باد سنگ وصلک
حلقه سندن طشده اولسون یعنی وصالک اکا نصیب اولسون روی تو که هست
جان حافظ سنگ لیک که حافظک جانی در دور از لب هر خیس لون باد مردون
خسبک لبدن اراق اولسون خطاب باد شاهمه و مر شده اولمق ممکنه در اوله ایضا
تمت نیاز طیبیان نیاز مند باد سنگ تنک طیبیک نازنه محتاج اولسون وجود
نازک از رده گزند مباد سنگ نازک وجودک فرک انجمنش اولسون مراد جسم لطیفه
هیچ بر مرض و بر ضرر ایر شمسون دیگر سلامت همه آفاق در سلامت است
دو کلی عالمک سلامتی سنگ سلامتده در هیچ عارضه شخص تو در مباد هیچ در ایله
سنگ جسمک در دلو اولسون جمال صورت و معنی زمین صحبت است ایل صورتک
ایل معنی نک جمال و سلامتی سنگ صحبتک بمنندن در که ظاهر درم و باطن
ترند مباد که سنگ ظاهرک بور زلمش و باطنک غصه لوا اولسون درین چنین چو در آمد
غزلان یغایی یغایی خزان چونکه چنده کله رخس بر و صمی قامت بلند بلند قاتل و سر و

باید از این خبر

باید از این خبر

انک بولی اولسون سر و سبی دن مراد بونده کند و نکند ممدوی در دران با که
 حسن تو جلوه آغاز د اول مجلسه که سنگ حسنک جلوه به باشلیه مجال طعن بدین
 بدین بد پسند مباد بر امر بکنی بر امر کو بکنی نکند طعن به مجالی اولسون بر آنکه روی
 جو ما هست چشم بد بیند سر اول که سنگ اول ای کی بوز که چشم بد ایله نظر بر او
 در آتش تو بجز جان او پسند مباد انک جانندن غیر سنگ آتش که پسند
 اولسون شفا ز کفنه شکر فغان حافظه جو شفا بی حافظک شکر فغان سوزندن
 است که حاجت بعللاج کلاب و قند مباد که کلاب و قند علاج سا که حاجت اولسون
 استاد دن سموعدر که خواجه حافظک که مع عید الممثل بر صاحب دولت شهنای
 وارایش که فراخی بر مقدار مختل اولمش عبادت کند کن بوغلی انشا ایدوب که
 انشا امثل اول سبیدن فلان دن مراد اودر و فلان دن مراد بودر دیدک
 و الا میدان ثاویل و اسعد **والله اعلم** انکس که بدست جام دارد اول که که اند
 جام طور سلطانی جم دادم دارد جم سلطانمغنی دایم طور مراد عشق الی حاصل این
 عالم معنی سلطانی اولور دیکدر آبی که خضر حیات از و یافت برانی که خضر حیات اندن
 بولدی در میکن جو که جام دارد میخانه ده است که جام طور یعنی انده وار در مراد
 عشق در سر رشته جان بجام بگذار جان رشته سنی جامه فو کین رشته از و نظام
 دارد زیرا بوسه است انده نظام طور مراد عشق الی حیات دل سبب اید و کن بایندر
بیت هر آن کسی که درین حلقه نیست زنده بعشق بر و نموده بغیضی امن نواز کند
 مادی و زاهدان تقوی بز و عشق و زاهدان تقوی تیار سر کدام دارد عجب صفت آفتنی
 هو سنی طور یعنی عشق زهد دن مقبول در بیرون زلب و ساقی است ای ساقی
 سنگ لبیدن طشده دکلدر در در کسی که جام دارد دورده بر که که جام طور
 خطاب خدایه در که جمیع سنه نکند اوله حاصل اولور بعضی نسخ ده جام بر نه کام واقع
 اولور معنی اکاکوره اولور کام مراد معناسنه در **نکس** همه شیوه های سستی نزد کش
 سنگ شیوه بی از چشم خوش نودام دارد سنگ خوش چشمکدن فرض طور خطاب
 فضا به در مراد معنوعانده اولن لطافت و حالت جمله ذات باری دن اید و کن
 بیان در چشم بونده ذات معناسنه در فکر رخ و زلف تو دلم لا سنگ رخ و زلف

سینه سینه

کتاب در اخلاق

در سینه

کوکله

کوکله در دست که صبح و شام دارد بر در در که کوکله ای صبح و آخام طور مراد صبح
 و شام ذکر خدایه مشغول اید و کن اشعار در بر سینه ریش در دندان در دندان مجروح
 سینه سی اوزره لعلت نمک تمام دارد سنگ لبکت تمام نمک طور مراد کلمات التیبه
 سکون قلب حاصل اولور دیکدر در چاه رخ جو حافظه ای جان ذقن چاهنده حافظه
 ای جان حسن نود و صد علام دارد سنگ حسنک ایکیوز غلام طور خطاب خدایه در چاه
 زخندن مراد که هویت در که نیجه کسنگ کوکلی کا کرف در در **و الله اعلم** کسی که حسن خط دوست
 در نظر دارد بر که که دستک حسن خطی نظرنده طور محققست که او حاصل مهر دارد
 محقق در که اول که بهر حاضینه طور مراد هر مصنوعی خدایه مشاهده ایدن صاحب نظر
 اولور دیکدر جو قاهر بر خط فرمان او سر طاعت انک فرمانی خطی اوزره خامه کی طاعت
 باشتی نهاده ایم مکر او بیخ بردارد قوشنر مکر او دست نیخی ایلد قالدره مراد
 او خدایه انقیاده اطاعت اشعار در کسی بوصلی تو چون شمع یافت پروانه سن
 شمع کی نکند وصاله بر که پروانه بولدی که زیر تیغ تو هر دم سری در دارد
 که هر دم سنگ تیغک التند بر غیر باش طوطه خطاب خدایه در مراد وصال جانان
 ازل شول کسبه میسترا اولور که ترک سرانمک اصلا خوف طوطیه دیکدر پروانه
 تذکره و تمسک و خبری و ایگی که باینده واسطه اولن و بر قاج معنایه دخی کلور
 لیکن بوند مذکور لردن مر بر بسی محکم ملا بدر بودجه دخی لطیفدر بر کسنگ و صا که
 پروانه بولدی که هر دم شمع کی سنگ تیغک التند بر غیر باش طوطه بیای بوس
 تو دست کسی رسید که او سنگ ایانک او بیکه بر کسنگ الی ایر شدیکه او جو آستانه
 بر رخ در همیشه سر دارد آستانه کی دایم باشتی بو قیوا و زره طور مراد قرب خدا
 شول کسبه میسترا اولور که حق خدمتدن بر دم جدا اولیه دیکدر بر در رقیب تو
 روزی سینه ام تیری سنگ رقیبک بر کون سینه بر تیر اوزدی زبس که بر تخت
 سینه کی سپردار در زیاده که سنگ نمک تیرنه سینه سنی سپر طور یعنی سینه سنی زبان
 طوطه و غندن مراد رقیب بو حال رشک ایدوب با که جفا اندی دیکدر زره بر تخت
 ملولم بیار باده ناب زهر خشکدن ملولم صافی شراب کنور که بوی باده دهم
 همیشه تر دارد زیرا باده نکند بولی دایم دماغی تر و لطیف طور باده دن مراد عشق

در در فصل

در سینه

در سینه

زبانه بهجت اگر نیست این به پس که ترا شربدن یعنی عشقن سا که اگر هیچ
 فائده یوق ایسه بوقانده یتمیزی که سنی دمی زو سوسه عقل بی خبر دارد بر دم
 عقل معاش و سوسه سندن بی خبر طور مراد فائده عشق بویتر که سنی ماسوی فائده
 خلاص و بری ایدر و بیکه ر بیت حاصل عشق همین پس که اسیر غم اولی عالی
 نهند بیلن بجای نکتند کسی که از در تقوی قدم برون نهاد بر کسه که تقوی قبولند
 طشده قدم قومی بوعزم میکند اکنون سر سفر دارد شمدی میخانه قصده سفر هوسنی
 طور مراد را بد خشک که جمیع عمری تقوای صرف اندی کوردیکه بر فائده حاصل اولدی
 عاقبت عشقه سلوک اندی دیکه در دل شکسته حافظ بخاک خواهد برد حافظ شکسته
 کوکلی قبره ایلدی سر در جوانی داغ هوایی که در جگر دارد لاله کی شول محبت دافنی که
 جگر نین طور مراد طریق عشقه ثابت قدم اولد غن اسعار در و آنکه
 از سنبلی او عالی تابی دارد اول محبوب که غالیه آنک زلفندن بر حرارت طور
 باز دلشدگان ناز و عتابی دارد که وعاشقانه بر ناز و عتاب طور مراد مرشدن
 مریدانه اولن استغناسن بیان در از سر کشنده خود میکند و همچون باد کند و
 مقنولنک طرفندن یل کی کچر چه توان کرد که عمرست و شتابی دارد نه ایکن کرک
 زیرا اول دلبر عمر در و عمر بر شتاب طور یعنی مرشد یا نمدن سر عتده کجرت دن مراد
 مرشد در آب حیوان اگر آشت که دارد لب دوست آب حیوان اگر اول ایسه که
 دوستکی یل طوتار رو شست این که خضر بهره سربانی دارد بروشن در بوکه خضر
 اندن نصیب بر سرب طور یعنی خضر دخی انجمنش در مراد بود در کلام آئی که حیا جاد
 سبب در آب حیات دن یکدر زیرا آب حیات ابدی حیانه سبب دکلدر ماه خورشید
 نمایش ز پس پرده زلف آنک خورشید نماهای یعنی غداری زلفی پرده سی
 اردندن آفتابست که در پیش سجایی دارد بر آفتاب در که اوکنده بر سحاب طور
 مراد بود که اسما و صفات پرده سی اردندن ذات باری نک تجلیسی سجای اردندن
 آفتابک ظهوری و نمایشی کی در چشم من کرد بهر گوشه روان سیل مرشدن چشم
 بهر گوشه به سرشک سبلی روان ایلدی ناسی مراد تاز بهانی دارد تا سنک
 سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

دوست در آید

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

سنک شوخ غمک فانی خطایله دوکر فرشتش باده خوش فکر صوابی دارد که فرصت باطن
 زیر معقول سر خوش فکر طور مراد بود که اصلاح عالم باری تعالی به واجب اولدی عباد
 صفت جلال نفسی بملک آنک خطا کیده لیکن نفسی بملک آنک حقیقت ده
 حیانه سبب اولدی اعتبار له صواب محض در چشم محصور دارد زدم قصد جگر
 سنک محصور چشمک بنم کوکلم دن جگر قصدن طور ترک مست مکر میل کبابی دارد دست
 ترک در مکر بر کباب میلن طور مراد الله تعالی حضرتی قلب دن غیریه نظر اتمه و کن اشیا
 جان بیمار اتمیت ز نوروی سوال بنم خسته جانم سندن سوالی مجالی یوقدر
 ای خوش آن خسته که از دوست جوانی دارد ای خوش اول خسته که دوست دن بر جوی
 طور مراد سعادت اول دخته عاشقه که نیاز و تفرغ غم فیض آئی به ایشده دیکدر
 کی کند سوی دخته حافظ قری حافظ خسته کوکلی جانم فچن بر نظر ایدر چشم مست
 مکر بهر گوشه خرابی دارد سنک مست چشمک که بهر گوشه ده بر خراب طور چشم دن مراد
 ذات باری در مراد بود قدر وافر عشاق و اراکین باک التفات اولور می دیوا خیار خستدر
دله ایضا دوش از جناب آصف بیک بشارت آمد دون که جناب آصف دن بشارت
 یکی کلدی که حضرت سلیمان عشره انارت آمد که حضرت سلیمان عشره انارت
 کلدی سلیمان مراد باری تعالی در آصف دن مراد مرشد در خاک وجود ما را از آب
 باده کل کن بزم وجود مزحاکنی آب باده دن کل ایلد دیران دای دل را کاه عمارت آمد
 دیران اولمش کوکل سرانیک عمارتیه و فنی کلدی مراد محبت ماسوی ایلد خراب اولمش
 دکل معمور و کسی عشق آئی ایلد میسر اولور دیکدر عیشیم پوش ز نهاری خرقه می آلوده
 ای می آلود خرقه ز نهاری عیشی ادرت کان بار پاک دامن بهر زیارت آمد زیرا اول
 پاک دامن بار زیارت دن اوتری کلدی این شرح بی نهایت رحمن دوست گفته
 بو نهایت سر شرجی که دوستکی یعنی خدا آنک حسندن ایدر رحمت از هزاران کاندر
 عبارت آمد نیچ بیک دن بر حرف در که عبارت کلدی یعنی بیان اولدی امروز جاک
 هر کس پیدا شود در خوابان بر کون خوابدن هر کس سنک یری ظاهر اولور کان ماه مجلس
 امروز بهر صدارت آمد زیرا اول مجلس روشن ایچی ماه صدر نشین لکدن اوزی کلدی
 ماه دن مراد مرشد در خوابان مراد سار شیخ در برکت جم که تاجش مواج آفتابست

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

سر و سبکی کی موزون قدکی بر آب ایلد تاز طوطه غمزه شوخ تو تو غم بخا میر زده

هم نمی آید و زهر که آنکس تا بجای افتاد است معرجه در همت نکرده موری با این حقارت آمد
 همتی گوید که بر فرجه بوقفارت ایله کلدی یعنی مورک همتی گوید که سلیمان تختی جفدی
 که آنکس ایله صاحب ایلدی اگر چه بومیت ده سلیمان و مور حکایتی اشارت
 دارد در اما مراد بود که نفس و هوالده موبکی حقیر و ملش که عشق الهی سببیل
 جناب قدر وصول بولدی آخر چشم شویش لایان خود که در آنکس شوخ
 چشمندن ای دل کند و ایمانکی صافله کان جادوی کما کش از بهر غارت آمد
 زیرا اول کما کش جادو غارتدن اوتری کلدی مراد محبوب مجازی در آلوده تو حافظ
 قبض زنده در خواه سن آلوده فقر سن ای حافظ شاه دن بر فیض استه کان
 غرض شامت بهر طهارت آمد زیرا اول سخی ذات پاک آنکس ایچون کلدی در ریاست
 مجلس شاه در باب وقتی در باب شاکت مجلسی در باد وقت اکل و لهجو بول
 مان ای زبان کشیده وقت تجارت آمد آگاه اول ای زبان چکش که تجارت
 وقتی کلدی مراد احسان طلبی ایچون ظرافت که باد شاه حسب حالنی اعلام در **اوله ایضا**
 برید باد صباد و ششم آگهی دارند باد صبا یکی دون که باک اکلان کتوردی بویله دیو که
 روز محنت و غم کوئی قصه نه یوز کتوردی بمطهر بان صبحی دهم جامه خاک شوقدن
 چاک آمد که جامه صبا شریانی مجلسک مطر بلرند و برهلم باین نوید که باد سحر کوی آورد
 بوشارت که سحر وقتک بی کتوردی مراد فضل آتی دن زیاده شوق ناک و طرباک
 اولد فن بیانر بیاباکه توجو بهشت را رضوان کل کل که سن جنت حور سنی
 رضوان بدین جهان ز برای دل زهی آورد بوجانه بنده نک کوکلندن اوتری
 کتوردی خطاب مرشد در نسیم زلف توشه خضر را هم اندر عشق عشقه سنک لطفک
 رایحه سی باک خضر راه اولدی زهی رفیق که ختم همی آورد زهی رفیق که تخت باک
 بولدا شلوه کتوردی مراد راه عشقه دمساله فیض الهی وسیله اولمغه کافی اید و کن شاعر
 همی رویم شبر از با عنایت دوست خیر از کیده زر حنک عنایتی ایله زهی دلیل که
 یزد و همی آورد زهی دلیل که الله تعالی باک بولدا شلوه کتوردی چه ناله که رسید اردم
 بخمن ماه ناله که کوکلندن فرمن ماهه ایرشدی چو باد عارفان ماه فرکی آورد چو که
 دل فرکی باک عارفنی اگدی بحیر خاطر باکوش کین کلاه مد بر شکسته خاطر خیزد

که آنکس ایله صاحب ایلدی

دارد در اما مراد بود که

نفس و هوالده موبکی

برید باد صباد و ششم آگهی

رضوان بدین جهان ز برای دل

سعی ایله تر بر بوتند کلاه بسا شکست که بر افشیدی آورد شاهنق تاجه جوق شکست
 کتوردی مراد انبیا و اولیا پادشاهه غالب اولد قلربی اشعار در جبر بونده باره
 صریق معناسند در رساند رایت منصور بر قلک حافظ حافظ نصرت سبحانی
 بلکه ایرشدی مفتون فتنه معناسند اولد غی کبی منصور بونده نصرت معناسند
 چوالتی بنیاب شهنشاهی آورد چو که اول پادشاکت جنابنه البت کتوردی مراد پادشاه
 حقیقی و منصور نام پادشاه اولمق احتمال در که نیمه برده دخی آتی مدح ایدر ننه کم صراع
 اولده اولن منصور لفظی انی مبتین در **اوله ایضا** آنکه رخسار زار آنک کل و سیرین
 داد اول اندک سنک رخسار کل نسیم رنگینی ویردی صبر و آرام تواند برین میکن
 داد بن مسکینه صبر و آرام دیر مکه قادر در آنکه کیسوی ترار رسم نطا اول آموخت اول
 اندک سنک کیسوی ظلم عادتی او کرتدی هم تواند کرشد ادمن مسکین داد آنک کر می
 هم قادر درین غمگینک دادنی ویر مکه من همان روز ز فرنا طمع ببریدم بن همان
 اول کون فریاددن امید کدم که عنان دل شبید الملب شیرین داد که دیوانه
 کوکلنک عنانی شیرینک لبه ویردی مراد هر مکه عشق مجاری به گرفتار اوله آنک باک
 اولمسی مقرر اید و کن اشعار در **بیت** فریاد از میوه شیرین حلاوتی و روزی
 نشد که لایق دیوانه سنک بود کج زر که بود کج قناعت باقیست اگر کج زرا و لمیه کج
 قناعت باقی در آنکه آن داد بشاکت بکدایان این داد اول اندک شاهه آتی ویردی
 که اله بونی ویردی کج بر کج دخی جائز در **بیت** چرا پیش خسر و بخو احش روی
 جو یکسو نهادی طمع خسر روی خوش عروسیست جهان از ره صورت لیکن جهان
 صورتا بر لطیف کلن در لیکن هر که پیوست بد و عمر خودش کابین داد هر یکمکه اک
 اولشندی یعنی انی قبول ایلدی کند و عمر سی اکا کابین ویردی **بیت** مفت سک
 صنوبر جهانی کنشی نقد عمر ویر کر اینه بعد ازین دست من و دامن سرو لب جو
 بوندن صکره نیم الم دارماق کنار من اولن سروک دامن خاصه اکنون که صبا زده
 فروردین داد خصوصاً شمدی صبا فروردین مشتلفی ویردی جوی دن مراد توحید
 سرودن مراد مرشد در فروردین آنک باز آبی معناسند در در کجف قصه دوا
 دل حافظ خون شده دوران غصه سی انده حافظک کو کله خون اولد

سعی ایله تر بر بوتند کلاه

اول کون فریاددن

جو یکسو نهادی طمع

صنوبر جهانی کنشی

بوندن صکره نیم الم

از فراق رشت ای خواجه قوام الدین داد سنگ یوزک فراقدن ای خواجه قوام الدین
دادون مراد طنرافتد حالنی اشعار در نامی حسن در **باب** اگر روم زینش
قتنما برانگیزد اگر انک اردن کیدم فتنه لر قوبر دراز طلب بنشینم بکینه بر خیزد و اگر
طلب دن فراغت ایدم انتقامه قالم مراد مرشد اولی در و اگر بر هکذری کیدم
از وفاداری اگر بر هکذار ده بر دم وفادار لقند چو کرد در پیش افتم چو باد بگریزد
نوزکی انک اردنه دوشم بیل کی فخر مراد مرشد در که غرور حاصل اوسون ایچون
مریدنه التفات ایلمز فکر کنم طلب بنم بوسه صد افسوس و کراندن بنم بوسه طلب ایدم
یوز تمسخر و طعن ر حقه اد همنش چون شکر فرو ریزد انک حقه به کیزد مانند شکر
اشف و دکیور بنه مراد مرشد در که فیض طلب ایدن مریدی زمانی دکله ردیو منع ایدر
قراز و نشیب بیابان عشق دایم بلاست عشق بیابانک انیشی و یوقشی طواغیر
کجاست شیر دل کی بلا بهر میزد قنده در بر شیر دل یعنی بر شمع که بلادن خوف و بیز
اتیمه مراد راه عشق زیاده صعوبت اوزره اید و کن اشعار در من آن فریب که در غمره فو
می بینم بن اول فریبی که سنگ غمره کور هم بس آب روی که ما خاک ره بر آمیزد
جوق یوز صومنی که یول طبر اغنه قرشد مراد مرشد در که التفات حقی که طلب
عشق ایلد یکدر چو کومیش که چرا پاکان بیامیزی چون که دیم که بنچون غیر بر افکند
ایدر سن چناره کند که سر شکم بنچون بر آمیزد ایلد ایدر که کوزم باشن قانله قار شد در
یعنی با که قانلو باش اغله رینه مرشد مراد در تو غمر خواه و صوری که چرخ شعبده باز
سن عمر و صابرقی استه زیر حقه باز فلک هزار بازی ازین طرفه تر بر انگیزد
یوندن عجب رک بیک یعنی و افرا دیون قوبر مراد در فلک اعتماد آنکه نبیه در
بر آستانه تسلیم سربنه حافظ تسلیم آستانه سی اوزره باش قوای حافظ که گریزه
کفی ر دز کار بستیزد زیرا که عناد ایدر سنگ رو کار دخی عناد ایدر مراد رضینا بقض
انته سبجه تسلیم دن غیری چاره اولمده غن اشعار در **باب** جان بی جمال جانان
میل جهان ندارد جانانک جهان سز جان جهان میل طومار زیر جهان نظنه فرای
جمال جانان اولدنی اعتبار که کردر انکس که این ندارد و حقا که آن ندارد اول
انکس که بونی طومار متدقیچون که انی طومار این دن مراد جانان آندن در حال

بیت ششم در غمره فو

بیت هفتم در غمره فو

معنی بود که هر یک که عشق الی سببی ایلد تقرب حق حاصل اتیمه حقیقت ده اول کشته
بهر کس شانی زان داستان ندیم اول داستان هیچ که ایلد بر نشان کویما
یاس خیزند ارم یا اوتشان ندارد یاس خیز طومارم با اوتشان طومار داستان داد
محبوب حقیقت در که لیس کشند شنی سبجه اندن که ایلد نشان یوقدر هم لاند که بهار
و هو بزرگ الایهار سبجه که اندن کور مکه قادر دکله **بیت** مؤثر در وجود انکی نیست
درین حرف شکر شکلی نیست سر منزل قناعت توان دوست دادن قناعت سر سفره
الدن دیر مک اولماز آی ساربان فردکش کین ره کران دارد ای ساربان قون
زیرا بویول کنار طومار مراد راه عشق سلوک سببی ایلد ذات باری انک حقیقتی اورا ک میسر
اولماز دیکدر هر شبتهی درین ره صد بحر انشیت مر بر شبنم بویولده یوز آتش
در یاسی در درد که این معاشق و بیان ندارد درد که بو معاشق و بیان طومار مولان
مشوی سنده کتور شد **بیت** ای برادری نهایت در که بیت در هر آنی میری
با نده مایست مراد راه عشق حد دن زیاده صعوبت اوزره اید و کن اشعار در ذوقی
چنان ندارد ذوقی دوست زندگانی دوست سز دیر لک اول قدر بر ذوق طومار ذوقی دوست
زندگانی ذوق چنان ندارد بوا یکی مصراعک معنای بر در بعضی که چنان اوقور
جیم عزنی نک کسره سیده آماذوقی ده اولن یا وحدت اکا مافدر ای دل طریق رندب
از محنت بیاموز ای کوکل زندگانی طریق محنت دن او کرن مست و دحق او
کس این کما ندارد مست در دکه انک حقه بونظی طومار مراد کتمان عشق و طاعت
لازم اید و کن اشعار در کفر خود رقیب شمعوت اسرار از و پوشان فز اگر رقیب
شمع ایسه اسراری اندن ستر ایلد کان شمع سر بریده بند زبان ندارد زیرا اول سبجه
قطع اولمنش شمع زبان بندی طومار مراد بود که اسرار عشقی عاشق دن غیری به
فانش ایله اگر خود اسرار دن خبر دار معتمد علیه که اوله زیرا اول که غیره فاش
ایله آزا که خواندی استاد که بگری تحقیق الی که استاد او قودک اگر حقیقت نظریده سن
صنعت کرسن لیکن شعروان ندارد صنایع شعریه بیلیجی و مصنع شعریه بیلیجی در
لیکن شعروان طومار یعنی شعره سلاست یوقدر مراد کند و سی ایلد معام اولان
شواکک بعضی سنده دخل در چنک خمیده قامت میخواست بشرت قه منی بو کلمش چنک

بیت اول در غمره فو

بیت دوم در غمره فو

بیت سوم در غمره فو

بیت چهارم در غمره فو

سنى عشره او قور بشنو که پند پیران بیچت بیان ندارد استماع ایله که پیران
پندی سا که هیچ زبان طومر چنگدن مراد مرشد در که سوزنی کوش جانم اختیار
ایده سعادته ابدیه و اصل اولور احوال کنج قارون کایام داد بر باد
قارونک کنجی احوالی که انیم انی یله ویردی باغچه باز کوبید تازر نهان ندارد لخته
دیووز تا آلتوی نهان طومر بوسوزدن مراد همسک اولن اغنیا به پند در رفته
طریق ایله کس در جهان ندارد دیک بنده همچو حافظ کس به جاند حافظ کی برنده
مالک دکلر آیر که چون توش ای کس در جهان ندارد زیرا که جهانده کس
سجلین بر شاه طومر شاه دن مراد خدا در ولایف روشنی طلعت توام ندارد
سنگ طلعتک روشنگری ماه طومر پیش توکل زون کیه ندارد کل سنگ فکده
کیاه روشنی طومر خطاب خدایه در گوشه ابروی شست منزل جاتم بنم جانک
منزلی سنگ ابرو ک گوشه سید خوشتر ازین گوشه پادشاه ندارد بوندن لطیف
گوشه پادشاه طومر بوجه دخی جائز در بوشه دن خوشتر پادشاه مالک دکلر
گوشه ابرو دن مراد غیب هویت در تاجه کند بارخ تود و دل من بنم آهم تویه
عجب سنگ رخک نه ابر یعنی کوره سن که آخر یزک نیجه اولسر در آینه دری که
تاب آه ندارد آینه بی بیلور سن که آه طاقت طومر از من تنها کشم تطاول
زلف سنگ زلفک ظلمینه بالکوز بن چکرم کیست که او داغ این سیاه ندارد
کیمه که او بر سیاه یک داغنی طومر زلف دن مراد بونده ظلمت کون در
آن چشم دل سیه که توداری اول قاره کوکله و چشمی که سن طومر سن کورشم
جانب هیچ آشنا نگاه ندارد هیچ آشنا جانیه نگاه طومر چشم دل سیاه دن
مراد ذات باری در صفت استغنا ایله رطل کرانم ده ای مرید خرابات ای میخانه یک
مریدی با که رطل کران و بر بتادی شیخی که خانقاه ندارد شوال شیک شوقه که خانقا
طومر رطل کران دن مراد بونده عشقه خون خور و خاش نشین کان دل نازک
قان ایچ و خاموش او تو زرا اول نازک دل طاقت فریاد داد خواه ندارد داد
حلب ایچ بیک نازک فریاد طاقت طومر شوقی نرکس نکر که پیش توش گفت
زکک کستانخ لغن کور که سنگ او کله آجلدی چشم دریده ادب نگاه ندارد

سنى عشره او قور بشنو که پند پیران بیچت بیان ندارد استماع ایله که پیران

دود در آن

مریدی با که رطل کران و بر بتادی شیخی که خانقاه ندارد شوال شیک شوقه که خانقا

زکک کستانخ لغن کور که سنگ او کله آجلدی چشم دریده ادب نگاه ندارد

کوزی بر تلمش بوزی کوزی اچلمش ادب صافلم مراد صانع قسده تلمش نوع
کند و سنده وجود ویرمک لی ادب لک اید و کین بیان در کور و آسین
نخون جگر شوی دی کتسون و کینی جگر قانی ایله بوسون یعنی و افرغلسون هر که بدین
استانه راه ندارد هر کیمه بو آستانه به یول طومر مراد بود که هر کیمه جناب قدس
وصول بولیه قان اغلسه محل ولایق در حافظ کرجده نو کرد ملکن عیب حافظ اگر
سا که سجده ایله ای اب عیب ایله کافر عشق ای صنم کاه ندارد ستر عشق ای صنم
کاه طومر بوجه دخی ممکن در منکر عشق ای صنم کاه طومر می یعنی طومر از معنای
اوله کوره کافر ستر معناسنه در معنای ثانی به کوره منکر معناسنه در ولایف
ساحل دفتر مراد کرد و صها بود نیجه بیلر بزم دفتر مراد صها به رهن ایدی صها قریب
رواق میکه از درس و دعای مابود میخانه تک لطافتی بزم در سوزدن و دعا فزون
ایده مراد طالب عشق اولن محبت ماسوی دن قلبی پاک ایملک لازم اید و کن اشعار
بیت کسی که بر دو میخانه تکیه کاهی یافت چه التفات کند دل بسند داره لیکن
بیر معان بین جو مابدستان حشدن ایملی کور که چونکه بزم مستلر هر چه کردیم چشم
کرش زیبا بود هر نه خطا که ایملک انک کر می چشمه زیبا اولدی بوجه دخی جائز در
زیبا ایدی مراد حشدن لطف و حروث بیان در که بعض خام مرید دن نامعقول
فعل کور بنی حضور اولماز دفتر دانش با جمله بنو سید می بزم علمیز دفتر جلد شریک
بو یکوز که فلک دیدم و در کین دل دانا بود زیرا فلکی کور دم دانا نک کوکلی دل جو بر کار
بهر سود و رانی میکرد کوکل پر کار سیکه مر جانیه بر دوران ایدر ایدی و اندران دانه
سرشته با بر جا بود و اول دادل دانه ده ایغنی برنده بر سر رشته ایدی مراد ابتدا سکون
اولن احوال بیان در مطرب از در محبت عملی بر دامت مطرب محبت در دوزن
بر عمل دوزدی یعنی خوب مقام جالیدی و لطیف ترغم آندی بعض نسخه در دیرنه راه
واقع اولمشد که حکیمان جهان را مره خون بالا بود که جهان عاقل لکن مره سیه
قان سوزنی ایدی حاصل معنی مرشد در عشق دن بر حالت و بر سر بیان ایله یک
عشق دن بی بهره اولند دخی شوقلر دن قان اغلدر میگرد می شکتم نظرب زانکه
جو کل بر لب جوی طرب دن آجلدم اول سبیدن که کل کی ارماق کنارند بر سرم

بیت کسی که بر دو میخانه تکیه کاهی یافت چه التفات کند دل بسند داره لیکن

مریدی با که رطل کران و بر بتادی شیخی که خانقاه ندارد شوال شیک شوقه که خانقا

قامت آن سرو سبی بالا بود اول سرو سبی قاملونک سایه سی بستم اوزره
 ایدی بو وجه دخی جائز در اول بلند سرو سبی نک سایه سی بستم اوزره ایدی جوی ن
 مراد توحید در سرودن مراد مرشد در که که قرب حاصل اند و کندن سرور در
 زیر ایدیم مستفیض اولور از بنان آن طلب از حسن شناسی ای ل خوبردن
 انی طلب ایلکه اگر حسن شناس ایست ای کوکل این کسی گفت که در علم نظریه بود
 بونی بر کس دیدی که علم نظریه بیا ایدی یعنی اهل نظر ایدی مراد مرشد است
 عشق و ارشاد صاحبی اولنی طلب ایلکه ظاهری معمور اولنی طلب ایلکه دیکر ریت
 از باب عامه معنی فقر مجو کین تاج بر سرتا زکی نیست **پیر کلزنگ من اندر حق**
 از رقی پو شان **بیم کلزنگ پیرم از رقی پو شان یعنی مراد مرشد گفت**
 مراد و رنه حکایتها بود خباثت لری سولمکه از جازت و بریدی خوشه حکایت
 و ارایدی پیردن مراد مرشد در که اسرار مطلق در بعضی نسخ ده گفت پیرنه
 خبث واقع اولمشد رقب اندوده حافظ بر او خرج نشد حافظک ریا بله
 لاند زلنش و صوامش قلبی مرشد قنده خرج یعنی مقبول اولمدهی قلب تمام
 بر نبع در که معامل بهم غیب نهان دانا بود زیر معامل و صراف دو کل غیب
 نهانی عالم ایدی مراد اولیا اند احوال قلوب مطلق اولد قلن اشعار در **روال انیس**
 دوش در حلقه ماقصه کیسوی تو بود دون کیه بزم حلقه مرده سنک کیسوک قصه سی
 ایدی تاداب شب سخن از سلسله موی تو بود نصف لیدرک سوز سنک زنجیر کیه
 موکیدن ایدی خطاب خدایه ایدی مراد عشق زمره سنک اسرار الهیه ده واقع اولد
 مصاحبتی اشعار در ذل که **اینا و کمرکان بود در خون میکت کوهل که سنک مرکان**
 ما و کندن قانه غرق اولدی **باز مشتاق کی می نایا ابروی تو بود کرد و سنک ابرو که**
 گمانی نه سنک مشتاقی ایدی خطاب خدایه در مراد قرب الهی حصوله جوق الم کورمک
 یه عشق در فراغت آمد و کین بیان در **بیت** تا جسدیم لذت غمهای تو آید از
 شادی عالم خنده م هم عفا الله ز صبا کز نو پای **تورده** هم اند حضرتی صبا دن
 فقو میسون که سندن بر خبر توردی **ورنه در کس رسیدیم که از کوی تو بود بوسه**
 کس پیر شدی که سنک کوکیدن ایدی مراد حلقه مشن انو فیض الهی و سبیه اولد و غندن

مستفیض از بنان آن طلب
 از حسن شناسی ای ل خوبردن

پیر کلزنگ
 من اندر حق

اینا و کمرکان
 بود در خون میکت

عفا الله ز صبا کز نو پای
 تورده هم اند حضرتی صبا دن

اظهار شکر در داولیا نک ندر تنی اشعار در عالم از شور و شیر عشق خبر هیچ نداشت
 عالم عشق شتر و شور نندن هیچ خبر طو تمی فتنه انگیز جهان غمزه جادوی تو بود
 جهان فتنه تو پرچی سنک جادو غمزن اولدی مراد جمیع موجودات اسما و صفات پرده ای
 اردندن اولن تجلی ذاتک اثری اید و کن بیا ندر **من سرشته هم از ایل سلامت بودم**
 بن متحیر هم سلامت ایلدن ایدم **دام را هم شکر طره هندوی تو بود بنم بولک طوزی**
 سنک سیاه طره لک بولک ایدی اولدی مراد بود که اسرار الهیه به و غیب هیئت کرفی را و کندن
 اول عشق ن بی بهره و بی خبر ایدم اما سدی اکا وصول بولدم **کبت بند قبا نک بد**
دل من بند قبا کی چوز نا بزم کوکلم آچله کشتادی که مراد بود بهلوی تو بود زیرا شول کشتادی
 بنم ایچون ایدی سنک بهلوی کندن اولدی مراد جناب قدس اولن اشناغی سببی ایل
 تجلی ذات طلب اند و کن بیان در **بیت** تو بزم نگاری پیر هنسره چور ندم داری
 قالدیم کفنسره بو ترکی بیت دن دخی مراد مجاز دکلر غفلت اولنیه بو وفای تو که بر ترب
 حافظ بکدر و فاک جیفون که حافظک تر بر بسی اوزره ادغره کز جهان **میشد و در**
ارزوی روی تو بود زیرا جهانندن کندی سنک یوزک آرزو سنده ایدی **در** **بیت**
یاد باد که سیر کوی توام منزل بو یاد اولسون اول که سنک سر کوکلم بنم منزل ایدر
دیدم را روشنی از خاک درت حاصل بود سنک خاک در کدن کوزمر روشن
 حاصل ایدی خطاب مرشد در **راست چون سوسن و کل از از صحبت پاک پاک**
 مصاحبتک از نندن سوسن و کل کی راست در زبان بود مراد هر چه مراد در دل بود بنم
 ولده ایدی هر سنکه سنک قلبیکه ایدی خطاب مرشد در مراد سنک صفوت
 قلبک سببی ایل خاطر کده اولان اسرار قلبی منعکس اولوب سان حاله بیان ایدر ایدم
 دیکدر دل جوار پیر خود نقل معانی میگرد کوکل چون عقل پیردن معانی نقل ایدر ایدی
 عشق میگفت **بشرح** آنچه برو مشکل بود عشق شرح ایلد ایدر ایدی اول سنه بی که
 انک اوزره مشکل ایدی مراد مرشدی عشق سبیل حلال اسرار اید و کن بیان در
 در دلم بود که سینه دوست نباشم هرگز کوکلمه ایدی که هرگز دوستن اولیم چه توان
 سبی من و دل باطل بود **نه ایملک ممکن در که بنم سیم کوکلمک سبی بل اولدی دوست**
 مراد باری تعالی اولم روشن در مرشد اولمقدن دوش بر یاد حریفان خرابات شد

مستفیض از بنان آن طلب
 از حسن شناسی ای ل خوبردن

پیر کلزنگ
 من اندر حق

عفا الله ز صبا کز نو پای
 تورده هم اند حضرتی صبا دن

دون که عاشق را در میخانه کدم چرمی دیدم خون در دل و یاد رکب بود شراب
 گوشتی کوردم کوکلنده قان و باغی با چقده ایدی مراد مشک انقباض اضطرار
 اولدغنی اشعار در بس بکشتیم که برسم سبب در دواق چوق کشت و بختس انهم
 فراق در رنگ سببی صورم معنی عقل درین مسئله لا بعقل بود عقل مفتی سی
 مسئله لا یقعل ایدی مراد نقد پر ربانی و اسرار عشقی عقل معاش ادراکت
 آنکه قادر اولدوغنی بیان در راستی خاتم فیروزه بوا سحافی طوغری بوکده
 اسحاق مشوب اولن فیروزه خاتم خوش در شید ولی دولت سبجیل بود لطیف
 یلدرادی اما سرعت ایدیچی دولت ایدی مراد شیخ ابواسحاق نسلدن برینک
 دولتی تمام قوت طومش اکین ناگاه اجل ایشد کن اشعار در دیدی ان قلم
 بیک خرامان حافظ اول بیک خرامانک قلمه سن کور دکیای حافظ که رشرخ
 شاهین قفا فاعل بود که قضا شاهنشک سز پنجه سندن فاعل ایدی مراد جواغنه
 مغرور اولوب موت دن فاعل اولدوغنی بیاند آه ازین جور و نظم که درین
 دامت آه بوجور و نظم دن که بو طوراق برنده در مراد دنیا در که جور و ثلقت
 و رنج و مختله بر در آه ازان ناز و مغم که دران محفل بود آه اول ناز و تمنن
 که اول مجلد ایدی مراد عالم ارواح در آخرت دکلدر **دله** فاف ناز میخانه و می
 نام و نشان خواهد بود مادام که میخانه و می دن نام و نشان اولیسر در سرا
 خاک ره پیرمغان خواهد بود بزم باشم پیرمغانک خاک راهی اولیسر در مراد
بیت فتح باب حرم عیش زمیخانه طلب رحم اندلن عین ففتح الباب بر سر
 ریت ما چون کدر می همت خواه چونکه بزم مراد مزه او غره یه سن همت است
 که زیبا رنگه زندان جهان خواهد بود که جهان رند رنگ زیبا رنگهای اولیسر در
 حلقه پیرمغانم زازل در کوشش پیرمغانک حلقه سی از لدن بنم تو لغد
 بر هایتیم که بودیم و همان خواهد بود همان انک او زرنه یوز که اولدق و همان اول
 اولیسر در بروای زاهد بودیم که چشم من و تو یوری ای خود بین زاهد که
 سنگ چشمدن و بنم چشمدن را زاین برده نهانست و نهان خواهد بود
 بو برده بک رازی نهان در و نهان اولیسر در ترک عاشق کث من بروان

بو جملده اولدوغنی
 سبب اولدوغنی

رازی و معنی
 سبب اولدوغنی

سبب اولدوغنی

سبب اولدوغنی

رفت امروز بنم عاشق قتل ایدیچی مجبوم بوگون مست ششده کندی نادر کون که از
 دیده روان خواهد بود عجب کبر و بیکت چشمدن قان روان اولیسر در جشم
 دم که ز شوق نهند سر بکشد بنم چشمدن اولدم که قبره باش قورسنگ شو فکدن نادم
 قیامت نگران خواهد بود قیامت صبا می وقتنه دکن ناظر و منظر اولسر در خطاب
 خدایه در سخت حافظ که ازین گونه مراد خواهد کرد حافظک بخنی اگر بوکک کبیدن مدد الیک
 استیه زلف معشوقه برست دران خواهد بود معشوقه نک زلفی غیر بیکرک الله اولیسر
 بود و دخی جازر اگر حافظک بخنی بویه معاونت ایده که شندی انشدر معشوقه نک
 زلفی غیر بیکرک الله اولیسر در یعنی اولما ز زیر بختی موافق و مساعده در معشوقه دن
 مراد باری تعالی در معشوقه اولن تا ناهنیا چون دکلدر و ده اولد کوره مراد حافظ اسرار
 الیسر در محرم اولور دیکدر و ده نانی به کوره حافظ اسرار الهیه به واصل اولور دیکدر
 هم بود و ده استفهام انکاهی معناسی دارد **دله** فاف رسید مرده که ایام غم نخواهد
 ماند مر شده ایشدی که غم ایامی قالمیسر در جنان نماند و جنین برنهم خواهد ماند اول
 قالمی دویه دخی قالمیسر در من از چه در نظر دوست خاک رشدم بن اگر چه دوست
 نظرن حقیق اولدم رقیب نیز جنین محرم خواهد ماند رقیب دخی بویه محرم قالمیسر در
 مراد احوال عالم برقرار او زره اولدوغنی اشعار در چورده دار شمشیری زند همه را
 چونکه برده دار جمیع شمشیر اید در یعنی هلاک ایدر برده دار دن مراد خلعت در که
 که فعل اسناد ایملک مجاز در بی الامیر الممدینه کی کسی مقیم حرم حرم خواهد ماند بر که
 حرمی حرمینک مقیم قالمیسر در مراد باری تعالی دن غیری قالمیسر دیکدر غنیتی بنم
 ای شمع و میل بر دانه ای شمع پروانه نک و صابنی بر غنیت صای که این معامله
 عالمی حرم نخواهد ماند زیرا بو معامله صباح وقتنه دکت قالمیسر در **بیت** اتمدن
 سبیل فضا عمر دبار بنی خراب خدمن العیش نصیباً و من العمر نصاب سر و
 عالم غیمت شاری خوش داد عالم غیب سر و سی با که بر خوش یشارت دیدی
 بویه دیو که کس همت گرفتار غم خواهد ماند که کت دایم غم گرفتار قالمیسر در
 چه جای شکر و شکایت ز نقش نیک و بد **بیت** نیک نقشندن نه شکری
 و بد نقشندن نه شکایت بری در که بر صحیفه هستی رنم خواهد ماند که دارلقی

سبب اولدوغنی

سبب اولدوغنی

سبب اولدوغنی

اذنه رقم قالمیس در سرور مجلس شست بد گفته اند این بود چشیدک مجلس
 سروری بوایدی و میسر در که جام باده بیاور که هم نخواهد ماند که شراب جاسینه
 کتور که جم قالمیس در تو انکراول درویش بود بدست آور ای غنی کنده
 در ویشک کولکنی که کتور که مخزن زر و کج درم خواهد ماند زیرا التون مخزن درم
 کجی قالمیس در برین رواق زبرد نوشته اند بر بوزر جدر نکلو چار طاق
 اذنه التون ایله یار میسر در رواق دن در اد فلک در و بواذ عالی در که جز
 نیکوئی اهل کرم خواهد ماند که اهل کرمک ایکندن غیر قالمیس در سرور سحر کشند
 و ملش بشارتی خوش دار سحر و قتی انک وصالی کرشمه سی با که بر خوش بشارت
 ویردی بیار باده ایام غم خواهد ماند شراب کتور که غم زمانی قالمیس در زهر باقی
 جانان طمع مبر حافظ جانانک مهر با نفعدن امید کسری ای حافظ که نقشب جور و شان
 ستم خواهد ماند زیرا جور نقشی و ظلم نشانی قالمیس در در اد اذنه رواق بالعباد
 حبه رحمت حدادن مایوس او ملق معقول و کل اید و کن اشعار در در اد اذنه
 هر که محرم دل در محرم بیاور بماند هر که محرم دل اولدی بارک حرمده قالدی و انکه
 این کار نداشت در انکار بماند و اول کسی که بوایشی بلدی انکار ده قالدی حرم
 یار دن در اد جناب قدس در هر یک که عشق آئی حاصل آندی اکا و صول بولدی
 و هر یک که عشق دن بی نصیب اولدی اول در کاهه و اصل اولدی محروم قالدی
 اگر از پرده برون شد دل من عیب ممکن اگر بنم کو کلم پرده دن طشه کنده ایسه
 یعنی بدنام اولدی ایسه عیب که شکر ایزد که نه در پرده بندار بماند خدا به شکر
 اولسون که کبر و عجب برده سنده قالدی داشتم دلقی و صد عیب نهان می پوشیده
 بر دلقم و ارایدی که بنم یوز نهان عیبی ستر ایدر ایدی خود ره من می و مطرب شد
 و نثار بماند خرقه می و مطرب ره من اولدی و نثار قالدی خرقه دن در اد وجودی در
 می دن در اد عشق در مطرب دن در اد شد دره ز نثار دن در اد عقد خدمت خدا کرد
 که مرتبه تجرید دیر بیت نظر کردم بدیدم اصل هر کاره نشان خدمت آمد عقد نثار
بیت بگذار توبه و تقوی که همه بند راست درنی مطرب و می باش که کار این کار
 صوفیان و استند از گروهی همه رقت صوفی بری رهندن و کللی اسباب بری

در اد اذنه
 در اد اذنه

در اد اذنه
 در اد اذنه

در اد اذنه
 در اد اذنه

کرد

کرد و ایلر دلق مایوس که رو خانه خمار بماند بزم و لقمه ایدی که می فروشت خانه سنده
 قالدی مراد چوق کس عشق مباشرت امشکن فراغت اندیلر آماز فراغت اندک و دیگر
 از صدای سخن عشق ندیدم خوشتر عشق سوزنک صد اسندن خوشتر کور دم بلد
 یاد کاری که درین کسب دوار بماند بر یاد کار که بود و راید بی قبه ده قالدی خرقه
 پوشان و کرمست گذشتند و گذشت عشق آئی اید مست اولمش سابر خرقه پوش
 کچدر و قشقری دخی کجری قصه ماست که در هر سربازار بماند بزم قصه مدر که
 هر بازار با شنده قالدی یعنی زیاده مشهور اولدی جزدل من کز ازل تا باید
 عاشق رقت بنم کو کلمدن غیری که از لدن ابد و کن عاشق کنده جوادان کس
شیدیم که در کار بماند کسری اشتد ک که ایش ده یعنی عشقه ایدی قالدی
 بر می لعل کران دست بلورین سدم هر قرقی شرابی که اول بلور کی لطیف
 الدن الدم آب حسرت شد و در چشم کبر باد بماند آب حسرت اولدی و کومر باغچه
 یعنی اغلیجی کو نرم ده قالدی مراد مرشد لدن ایرشن فیض لدن دوام و نبات
 کور مدکن بیان در بر جمال تو چنان صورت چمن جبران شد چمن صورتی سنگ
 جها لکه آنجلین جبران اولدی که حدیثش همه جبار در و دیوار بماند که انک سوزی
 هر قیود دیوار اذنه قالدی خطاب خدایه در گشت بیار که چون چشم تو کرد در کس
 ز کس بیمار اولدی که سنگ چشمت کی اوله شیوه او نشدش حاصل و بیمار بماند
 انوک شیوه سی حاصل اولدی و بیمار قالدی چشم دن در اد ذات باری در خطاب
 خدایه در بماند که زلفت دل حافظ روزی سنگ زلفک تماشا کاهنه حافظک
 کو کله بر کون شد که باز اید و جوادید گرفتار بماند کنده و ایدی گرفتار قالدی
 خطاب خدایه در در اد اذنه پیش ازین غمخواری عشاق بود بودند
 اقل سا که عشاق غمخوار یعنی بودند زیاده ایدی مهر و زنی تو با مشهوره افاق بود
 سنگ بزه مهر و زلفک عالمک مشهوری ایدی خطاب ایله تحت سیر عشق و ذکر
 حلقه عشاق بود عشق سرنک بخشی و عشاق حلقه سنگ ذکر ایدی حسن مهر و بیان
 مجلس کر چهل می برد و دین مجلس مهر و لریک حسنی اگر چه دل و دین ایلر ایدی
 تحت مادر لطف طبع و محوئی اخلاق بود بزم بخیر لطف طبعده و اخلاق خوب نفعده ایدی

در اد اذنه
 در اد اذنه

در اد اذنه
 در اد اذنه

در اد اذنه
 در اد اذنه

در اد اذنه
 در اد اذنه

همه روایتان در عشاق در سایه معشوق اگر افتاد بر عشق چه شد معشوق
سایه سی اگر عاشق اوزره دوشدی ایست نه اولدی ما باو محتاج بودیم او بهشتاق
اینرا محتاج ایک اول بزمه مشتاق ایدی معشوقدن مراد باری تعالی در پیش این
کین شفق سبز و طاق مینا برکشند اندن اوک که بوسه سبزی سقنی و مینا چار طاق
بند ایدره یعنی بزرگ خلق اولنمزدن اول سق سبز و طاق مینا فلک در نظر
چشم مراد بروی جانان طاق بود بنم چشم منظری جانانک ابروی طاقی ایدی
طاق کمره و تک و قات و چار طاق و مصدیره و قدرت سزک معناسه کلوه
اما بونده معنای اول اولی در مراد عالم ار داحده فقله اولن آشنالغن بیان در
جانان دن باری تعالی در ازدم صبح ازل تا آخر شام ابد صبح ازل و قتل
شام ابد آخره دکن دوستی و مهر بر یک عهد و یک مینا بود دوستی و محبت
بر عهد و مینا اوزره ایدی در شب قدر از صبحی کرده ام عظیم ممکن قدر کینه
اگر صبحی ایش ایشم نی عیله سرخوش آمد یار و جامی در کنار طاق بود یا سرخوش
کلدی و مصدیره کنارنده بر جام و ارایدی یار دن مراد دشد در مراد فیض کیم
دشد خانه کلدی و بزمه شوق مهتاب ایدی انکه بر ذوق و حالت اندک دیکدر
رشته تسبیح اگر یکست معذورم بدار رشته تسبیح اگر خلدی ایست بنی معذور
طوت رسم اندر ساعد ساقی سیمین ساز بود الم سیمین ساقی ساقی نک
بلکنده ایدی ساعد بکک ساقی انجک مراد ز بدن فراغت ایدوب و شده حید
اولدم دیکدر بر در شا هم کدایی نکته در کار کرد بر کد شاه قبوسی اوزره با که
ایشه یار بر نکته ایدی نکته دن مراد معراج ثانی در گفت بر سر خوان که ششم
خدا اوراق بود اول کد ایدی هر سفره اوزره که او تور دم خدا اوراق ایدی
مراد هر که رزق و برین اند اید و کن اشعار در شعرا حفظ در زمان آدم اند
باغ قلعه خانک شعری آدم زمانه جنت باغده دفتر سرین و کل رازیت
اوراق بود سرین و کل دفتر اوراق نک زینتی ایدی مراد کند و شعری مدح در
اول ایضا عکس روی تو بود در آینه جام افتاد سنگ بو رک عکسی چونکه جام
آینه سزد دوشدی عارف از فتنه می در طمع خام افتاد عارف شراب فتنه سندن

جانانک

مهر بر یک عهد و یک مینا

باز از صافه

حاصل اولما را میده دوشدی خطاب خدی در مراد عشق الهی اید اینه و شش اولمش
قلب چونکه تجلی ذات منکس اولدی عارف انک سببی اید وصال اید سودا سینه
دوشدی دیکدر بیت شد در قدح صهبا عکسی ز رخست پیداه قد شرف الدنيا
مین عکس حنیان به جلوه کرد درخت روز ازل بر نقاب روز ازل سنگ رنگ
نقاب التند بر جلوه ایدی کین همه نقش در آینه اولم افتاد انک اثری در که
بود و کلی نقش و همه آینه سینه دوشدی نقاب دن مراد اسما و صفات در خدای
اولم ده اولن بود و کلی نقوش روز ازل باری تعالی نک اسما و صفات پرده سندن
بر که تجلی اند و نک اثری اید و کین اشعار در این همه عکس می و نقش مخالف نمود
بود و کلی عکس می مخالف نقش که کورندی یک فروغ رخ ساقیت که در جام افتاد
ساقی نک رنگ بر شعله سی در که جامه دوشدی ساقی دن مراد باری تعالی در
عکس می دن مراد اسلام و عشق در نقش مخالف دن مراد کفر و فسق در او عکسی
منظر جمال انجمنی منظر جمال در که ذاکت بر تجلی سندن ظهور بولشد در جام دن
مراد بونده عالم در چه کند در زنی دوران رود چون بر کار نیلسون که دوران اردن
بر کار کیم کیمیه هر که در دایره گردش ایام افتاد هر کیمه ایام کرد شنگ دایره سینه
دوشدی مراد زمانه مخالفت میست در کل اید و کین اشعار در بعضی نسخه کز بر نه کرد
اولور شرط ایچون اولن ان معناسه معنی که کوره اولور آن شدای خوبه که در صومعه
بارم یعنی اول کندی ای کشی که کروی صومعه ده کوره سن کار من بارخ ساقی و لب
جام افتاد بنم ایشم ساقی نک یوزنه و جامک لبه دوشدی مراد شمع کوره سینه
ایل ظاهر اید کور فرین زیر این شدی عشق خدایه و مرشد مشغول دیکدر زیر شمشیر
رقص کنان باید رقص انک غمی شمشیر نک التند رقص اید رک کنک کرک کانکند
کشته اونیک سر انجام افتاد نه بر اول کس که انک مقتولی اولدی عاقبتی اید و دوشدی یعنی
ایو اولدی غمش ده اولن ضمیر غایب خدایه راجع در بیت که بر تیغ تو جدا شد سدم
از تن چه غمت غم از است که از تیغ تو افتاد جدا من ز مسجد تحرات نه خود افتادم من
مسجد دن میخانه یکند اختیار میاید دوشدم اینم از عهد ازل حاصل مر جام افتاد بوباک ازل
زمانه دن عاقبت حاصل دوشدی مراد طیفه عشق کند و سعیم اید دوشدم روز ازل و فتنه که

صبر و درخت خدی

در فتنه

چون در فتنه

سر دشت

در عاقبت

بر هدایت و انعام اولدی دیگر غیرت عشق تبان همه خاصان برید عشق غیرتی
 و دوکلی خاصان دلنی کس دی بویله دیوگر کی سیر عشق در دهن عام افتاد که انک
 غمی ستری عاتک اغزنه قندن دوشندی عشق ده اولن ضمیر غایب خدایه
 را جعد در هر دهنش با من دلسوزنه لطیفه ذکر است مردم انک بن کوکلی بانش
 بر غیرتی لطیفه دارد در این کد این که چه شایسته انعام افتاد بود که بی کور که عجیب
 انعام لایق دوشندی ینه خدا خدا در در غم زلف تو اوخت دل از چاه نزع
 کوکل زرقن جابهنده سنگ زلفک بوکلنه اصدی آه که چاه برون آمد و در آ
 افتاد آه که چاهن طشده کلدی و دامه دوشندی مراد تفکرات دن اول خلاص
 بولدی لیکن غیب هویت قیده گرفتار اولدی دیگر در صوفیان جمله مرینند
 و نظر بازوی صوفیه جمله حریفه و نظر بار در آناه ترین میان حافظ دلسوزنه
 بدنام افتاد بواور تادن دل سوخته حافظ بدنام دوشندی والله فی نقد صوفی نه
 صافی لی عشق باشد صوفی نک نقدی دوکلی عشق سز صافی دکلدر ای با خود
 که مستوجب انش باشد ای جوق خرقه که آتش لایق اولور مراد بود که صوفی صورت
 اولن کسه ده خلوص یوقدر زیر جوق صوفی دوزخه کسه کر که صوفی ماکه زور د
 محرمی مست شدی بزم صوفیه که سحر و دندن مست اولور ایدی شامگاه عشق
 کمران باش که سر خوش باشد اختتام وقتی اتی کوز دجی اول که سر خوش اولور بون
 مراد در ایلره طعن در خوش بود که کج بجزه آید بر بان لطیفه اگر تجربه محکی از تاپیکه
 تاسیه روی شود هر که در خوش باشد تاسیه روی اوله هر کیمکه اندر چک اوله یعنی
 حیل و ریا اوله ناز پرورد ستم نبرد راه بدوست ناز و نعمتله بلمش خدایه بول التمر
 یعنی قرب الی حاصل عاشق شبوه زمان بکاش باشد عاشق بکاش
 رندارک مشیوه ی در رندارک مراد اولیا اندر که وصال جانان اخون بلال
 و مشتقل چکشد در بیت نازنین را عشق در زیدن تربید جان من بشیر مردان
 بکاش با دین فوغا نهند غم دینی دلی چند خوری باده جور دلی دنیا نک غمی بجز
 بر سن شراب ای یعنی عشق سلی ابله حقیق باشد دل دانا که مشوش باشد حیف
 اوله لکن انک کوکلی مشوش اوله بوجه دخی جائز در که دانا نک یعنی باشد معناسله

بیت

بیت

بیت

بیت

خط ساقی کوازین کونه زند نقش بر آب ساقی نک خطی اگر آب اوزره نقش بویک
 کمی دن اوزره یعنی اگر عذارنده خطی بود جمله خوب و مرغوب اوله آب دن مراد عذار
 ای ببارخ که بونا به نقش باشد ای جوق عذار که قانلو باشد نقش اولور یعنی
 جوق که قانلو باشد انگر مراد اگر ساقی از نک تجلی می بولطافت اوزره اوله جوق
 که عاشق اولوب قان انگر دیگر دلق و سجاد حلقه بیده باده فروش حافظ نک دلق
 سجاد سنی ابلدر باده فروش کر شراب از کف آن ساقی مهوش باشد اگر شراب
 اول مهوش ساقی نک لندن اوله شرابن عشق در باده فروشدن مراد مرشد در
 و ساقی دن مراد ساقی ازل در که عشاقه جام عشقی اول صوز والله نفس آید
 و کام از تو برمی آید نفس یوقاری کلدی یعنی اولدم و مراد سندن حاصل فدا
 فغان که تحت من از خواب در می آید فغان که بنم بخت خواب بیدار اولماز مراد جوق
 وصال باری زیاده از عسیر اید و کین اشعار در خطاب خدایه در صبا بخش من
 انداخت خاک از کویت صبا سنگ کو یکدن بنم چشمه برخاک اندی که آب زنده
 کیم در نظر می آید که آب حیات بنم چشمه کلمه یعنی اکا التفام یوقدر خطاب خدایه
 صبا دن مراد فضل الی در خاکدن مراد اثر اشنا لقدمه قید بلند تر تا بری کیرم
 سنگ بلند قد کی تاکه سینم طو نیم یعنی سنی در اغوش التیجه درخت کام و مراد هم
 می آید بنم کام و مراد هم در شتی میوه دیر مراد جناب قدسه وصول بولیجه مراد حاصل
 اولماز دیگر در معین زلف تو شد دل که خوش سواد ی دید کوکل سنگ زلفک
 سواد ی اولدی زیر بر خوش سواد کوردی سواد بوندن شهر معناسنه در نتم
 حبیب اکرم یور مشدر تحلیکم بالسواد الا عظم وزن غریب بکاش خبری آید
 و اول بکاش غریب دن خبر کلمه زلف دن مراد بونده اسرار التیه در که تحقیقه
 سواد اعظم در که بجز یوز بیک پاک آنده مقیم اولمشدر مکر روی دلارای بار
 و ورثی بزم دلارای مرکز یوزی شوقه ایش حاصل اولور یوزنه بجز وجه در که
 بر می آید هیچ غیری و جمله ایش حاصل اولماز یاردن مراد باری قوی اولن رو
 مرشد اولمقدمه ممکن در بوبیت زیاده صعوبت اوزره در حاصل معنی عشق الی
 و وصال بادشاهی فضل خدا بلفیض مرشد حاصل اولور غیر ایل اولماز دیگر

بیت

بیت

بیت

بیت

بیت

رشتست صدق کثرت از هزار تیر دعا صدق شستند بیک دعا و حق اجماع یعنی
 اندم و درین میان یکی کارگر نمی آید بواو زادن بری اثر این یکی کلمه را ادبیک کلمه دعا
 اندم لیکن برسی مقبول اولدی و یکدر شست کوش ده کز چکد و کی بر در کینه نظر
 و فائزک سر بود حافظ و فاش طنک ادناسی باش ترک اتکد رای حافظ بر و اگر
 ز تو کار این قدر نمی آید وری اگر سندن بوقدرایش کلمه داد ترک سره قادر دکل بسک
 عشقی ترک الیه دیکدر **اوله ایف** ز دل بر آدم و کار بر نمی آید دلدن جقدم مراد
 حاصل او نماز ز خود بد رستم دیار در نمی آید کدم جقدم دیار انچه و کلمه درین
 خیال بسر شد زمان عمر هنوز بو خیال ده عمر زمانی باشه کندی و هنوز بلای یف
 درازش بر نمی آید انک دراز زلفک بلا سنی شسته کلمه مراد اسرار آتیه بی نهایت
 آید و کن اشعار در تسیم حکایت دل هست با تسیم بحر تسیم بحر الیه بنم جوج
 کوکل حکایتی وار در **ولی تحت من اشب بحر می آید** اما بوجه بنم طالعیه بحر کلمه
 همیشه آه بحرگاه من خطاشدی دایما بنم بحرگاه آهم خطا او نماز آیدی کون
 هشد که یکی کارگر نمی آید شدی تولدی که بر اثر این یکی کلمه یعنی اثری ظاهر او نماز
 فدای دوست نکردیم عمر و مال و ربیع دوسته عمری و مالی فدای الیه کی حیف دوست
 مراد باری تعالی در که کار عشق زمان این قدر نمی آید که بزود عشق ایشی بوقدر
 کلمه زبس که دل شد حافظا رمیده از همه کس حافظک کوکل و کوکل کس که دن
 زیاده که نفوت امتش اولدی کنون ز حلقه زلفش بر نمی آید شمدی انک زلفی
 خلقه سندن طشره کلمه مراد اسرار آتیه در انده اولن ضمیر خدا بر راجد **اوله ایف**
 خوشادلی که مدد می نقشه زود نه لطیف بر کوکل که دایم نظر دارندن جقمیه یعنی نظره
 مایع اولوب کوردکی نسبه مایل و لیه بهر درش که بخوندنی خبر زود مر قهوبه کانی و تو
 فی کتمیه مراد کوکل آرزوی الیه هر قهوبه وار ب احتیاج عرض اتیه دیکدر طمع دران
 لب شیرین نکردم اولیت اول شیرین لبه طمع ایمن که اولی در ولی چکونه
 مکس ازلی شکر زود اما مکس شکر اردندن نه و جمله کتمیه تو از حکارم اخلاق مایک
 و اگر کسی سن ایو بخوردن بر غیر عالمدر یعنی اول قدر اخلاق حمیده مالک سن که
 گویا بو عالم دکل سن وفا و عهد من از قاطرت بدر زود بنم وفا و عهدم سنک

جفت خنده و درین میان
 در آنجا از دست
 خلا

شمع خورشید
 شمع خورشید
 شمع خورشید

درین یکی کلمه
 درین یکی کلمه
 درین یکی کلمه

دل و دین و دشت
 بخت و در
 خلا

خشم و خشم
 خشم و خشم
 خشم و خشم

خاطر کدن طشره کتمه سواد دین هم دیده ام باشک شوی بنم کور منش کوزم
 سوادنی کوز یا شبد بوم که نقش خال تو ام هرگز از نقشه زود که سنک فاکت
 نقشی هرگز نظر مدن کتمیه مراد ظاهر سواد دیده فی خاله تشبیه انسی در آن حاصل
 معنی بی جوق اغلتمی الیه کوز می کور الیه که سنک جمالت مشاهده سندن محروم می
 دیکدر سباه نامه ترا ز خود کسی نمی بینم کند من کنایه کار رک برک کورم جلوه
 چون قلم دود دل بسر زود کوکل تو نمی قائم کیس بنجه باشند یعنی بنچون آه انیم
 دلا مباحش چنین هرزه کرد و هر جاتی ای کوکل بویه عبت کزنجی و هر جایی اولیه که هیچ
 کار ریشست بدین هنر زود زیرا بو هنر الیه سنک فکدن هیچ کار حاصل او نماز
 سکونی بدست آرای بی نبات که بر سنک کردان زود بدست تاج بددم آرد
 مبر که باز سبید بدست جاتی الیه سینه بولدن التمه یعنی الدامه زیرا آقی طوفان زگر دردی
 هر صید مختصر زود کبرندن بر حقیر صیدک اردنه کتمه یعنی وصال جانان از لدن غیر
 هر سنیه میل و محبت بوقدر زیرا اندن غیر هر نه که دارد در شنی حقیر بلکه معدوم
 مشابه سنده در ترمن جو باد صبا بوی خود در ربیع مدار باد صبا کی کند و بوی بدن
 در ربیع طلوعه خراگنی سهر زلف تو ام بسر زود بنچون زیرا سنک سر زلفک منم
 بنم باشم کتمه مراد جان دماغنک معطر اولسی نقی رحمانیه الیه میسر اولد غن اشعار در
 خطاب خدایه در پوش دامن عفو زلفت من مست بن مرنگ خطاسی اوزره
 بر عفو انکن اورت که آب روی شریعت بدین قدر زود زیرا بوقدر الیه شریعت
 آب روی کتمه یعنی نامشروع و خطا عفو ندن شریعت نقصان ایرشمن من کدا بوس
 سر و قامتی دارم بن کدا بر سر و قامتک بوسن طوتم که دست در کوش جو بسیم
 و تر زود که انک کمره سیم و زردن غیر الیه ال کتمه یعنی ایرشمن مراد و صان جانانه
 وصول بولمعه عشق و طاعت لازم آید و کن اشعار در نیار باده و اول بدست فخر
 کتور شراب و اول حافظک الیه دیر بشرط آنکه ز مجلس سخن بدر زود اول خرد که
 سوز مجلس من طشره کتمیه مراد اسرار عشق عوام دن سترانکه نبیه در **اوله ایف**
 کد اخت جان که شود کار دل تمام و نشد جان آریدی که کوکل ایشی تمام اولد و کوکل
 بسو ختم درین آرزوی خام و نشد بو خام آرزو ده یا ندی و کوکل مرادی حاصل آید

جفت خنده و درین میان
 در آنجا از دست
 خلا

شمع خورشید
 شمع خورشید
 شمع خورشید

درین یکی کلمه
 درین یکی کلمه
 درین یکی کلمه

دل و دین و دشت
 بخت و در
 خلا

خشم و خشم
 خشم و خشم
 خشم و خشم

فغان که در طلب کج نامه مقصود فغان که مقصود کج نامه سنگ طلبنده شدم
خراب جهانی زغم تمام و نشد غم دن تمام جهان خلقت خرابی اولدم و مقصود
کج خانه سی حاصل اولدی در ربع و در که در بست و بوی کج حضور در ربع در
حضور بوجای طلبنده بسی شدم بکدایی بر ارام و نشد که بکشته کد الفه جوق کندم
و حاصل اولدی مهر اول ده کج یرنه کج اولمق جائز در معنی اگر کوره اولور
پیام داد که خواستم نشست بار بدان پیام ویردیکه رند لاله او نور سم کرک نشست بریدی
و دردی کشیم نام و نشد نام رند لک و دردی کشک ایل کندی و اول و عده
حاصل اولدی بکجه گفت منشی بر مجلس نوشوم جانان لطیفه ایل ایتی بر کجه سنگ
میر مجلسک اولایم شدم بر طبت خوشش کیم غلام و نشد کند در غیم ایل انک کینه
غلامی اولدم و اول میر مجلس اولدی لاله بونده لطیفه و تمسخر معناسنه جائز در بدج
طبع که بستی بوسم آن لب لعل بوا میدله که مستلکده اول قرزی بی اویم چه خون
که در دم افتاد بوجو جام و نشد کوکله جام کی نه فان و نشدی و اول امید حاصل اولدی
کبوی عشق مندی دلیل راه قدم عشق محله سنده دلیل راه سز قدم قومه که من بخوش
نمودم صد اهتمام و نشد زیر این کندم ایل بوز اهتمام کو ستردم و حاصل اولدی
ماد مرشد سز محبوب حقیقی نک و صالی میسر اولمق غن اشعار در در داست اگر
در برنی طبع کبوتر دل دل کبوتری اگر سینه ده حرکت ایده و مضطرب اوله رسا در
که دید در ره خود بیج ذاب دام و نشد زیر اکنده و بولنده طوز انک بیج و بانی کوری
و او را دن کندی نیز از حیل بر اکنمت حافظ از سر فکر حافظ فکر او جندن بک حیل
بیدا ایلدی بدان بوس که شود آن حریف رام طم و نشد اول بوسله که اول
رام اوله اولدی ماد عشق الهی نک حصولی صلیله ایل میسر اولمق غن اشعار در در اول
فرامرسیه چشمان سر برون نخواهد شد قره کوز لورک محبتی بنم باشند شش کیمیه در
قنای آسمانست این در کون خواهد شد بوقضای آسمان در یعنی حکم الهی در
متغیر اولمیر در سیه چشماندن ماد اسما و صفات و اولیا الله اولمق ممکنه
رقیب از آفرینمود و جای آشنی نگذاشت رقیب بختار بوردی و سلمی بر تو
مکره سخنران سوی کردون نخواهد شد مکر سخنران کی فلک جانینه کیمیه در

سازگار

نشدنی

نشدنی

نشدنی

نشدنی

رار در ازل کاری بخورندی نفرمودند روزار لده با که عاشق لقتن غیر برش
بیور مدیر مر آن قسمت که رفت آبی کم و افزون خواهد شد هر اول قسمت که اندوه
اولدی اکسک دارق اولمیر در شراب لعل جای امن و بابر هر بان سانی
قرزی شراب و امن و فراغ یری و مشفق محبوب سانی دلاکی به شود کارست اگر اکنون
خواهد شد ای کوکل سنگ ایشک فغان ایو اولور اگر شندی که اولمیر در سانی
ماد مرشد در حدار محبت مار بفریاد دوت و بی بخش استیا بکون ای محبت
بزی دوت و بی فریاد نه باغشله که ساز شمع ازین افسانه بی قانون خواهد شد
زبنا شمع سازی بوافسانه دن قانون سزا اولمیر قانون دن ماد بونده قانو
معناسنه در دوت و بی دن ماد مرشد در حاصل عشق خدایه سعی انکدن
شمع شریفه نقصان ابر شمع دیگر در مجال من همین باشد که بنهان عشق او در زم
بیم مجالم بکنج بود که محفی انک عشقنه سعی ایدرم کنار و بوس و خوشش چه گویم
چون نخواهد شد انک کنار و بوسنی و قویغینه نه دیم چو کله اولمیر در یعنی ندره
لازم اولمیر عشق و طاعت در ذات باری به قرب و تفکر دکلدر مشوی ای
ویده نقش غم ز لوج سینه حافظ ای چشم حافظک سینه سی لوجندن غم غشی بومه
که زخم بیج دلدارست و رنگ خون خواهد شد زبیرا دلدارک تیغی زخمه و خون
زکی کیمیه در زیر عشق تیغک زخمی در از خون هویدا دکلدر ولا ایضا و ازل
بر تو حسنت ز جلی دم زد سنگ سنگ بر نوبی تجلی دم آوردی عشق پیدا شد
و آتش همه عالم زد عشق پیدا اولدی و جمله عالمه آتش او ردی ماد بود که
کان الله و لم یکن معه شیء حسبجه باری تعالی ذاتنه نظیر ایلدی جمیع موجودات
که وجوده کلمه کرک ایدی جمله سی انده مشاهده ایدوب بر آن ده وجوده کنوری
که اکا قضا دیر اول ترتیب او زره بو عالم کلمه قدر دیر خطاب خدایه در
جلوه کرد و خست دید ملک عشق نداشت رخت بر جبهه ایلدی ملک کوردی
عاشق اولدی زیر ملک ده عشقه استعداد بوعدی عین آتش خدا این
عبرت و بر آدم زد بو غیر تن عین آتش اولدی و آدم او زره او ردی زیر انظری
عشق استعدادی انسانه ویرایش ایدی انا عرضنا الالهة علی السموات والارض

محبوب دن ماد

نشدنی

نشدنی

و الجبال قابض ان مجانها واشفق منها و ملها الانسان انه كان ظلوها جهولا
عقل میخواست که آن شعله چراغ افروز در عقل معاش استدی که اول شعله
چراغ یاقه برق غیرت بدر کشید و جهان بر هم زد غیرت بر فی بد رادی و جهان
 بر بر نه آوردی مراد بود که اهل عقل مراد ایدند بیکه انبیا به تابع اولی
 عشق آبی دن متمتع اولوب قرب خدا حاصل اید به غیرت آئینه برقی ظاهر
 اولوب جهانی بر بر نه اورب اهل عقل حیران و واله ایلدی زیر عقل معاشه
 عشق در نصیب چو قدر مدعی خواست که اید بتاس که راز مدعی استدی که
 تماشاگاه کله دست غیب آمد و بر سینه نامحرم زد غیب الی کلدی و باغ
 سینه سنا آوردی یعنی رد ایلدی مدعی دن مراد شیطان اولی زیاد رو
 دیگران فرقه قسمت همه بر بخش زدند غیر بر قسمت قرعه سنی دو کلی عیش و زور
 اور در یعنی عشق دن اعراض ایلدی محنت و بلاسی جوق اولد غندن دل غریه
 ما بود که هم بر غم زد بزم غم کورمش کو کلمه ایدی که هم غم اوزره آوردی یعنی
 عشق قبول ایلدی هم لفظی بونده غم نسبت تمام بر نبع واقع اولمش در **بسم**
 وادی عشق که جو کشته در و نایاست ریکش از خون دل تشنه لبان سیرایت
 جان علوی هوس چاه زخندان تو داشت علوی جان سنگ زخندانک چاهنک
 هوسنی طودی دست در حلقه آن زلف غم اندر غم زد اول غم اندر غم زلفک
 حلقه سنا ال آوردی مراد دل عاشق تجلی اذات دن منتفع اولی ایچون اسرار
 آئینه به یاشدی دیکدر حافظ آن روز طرب نامه عشق تو نوشت حافظ اول کون
 سنگ عشق طرب نامه سنی یازدی که قلم بر سر اسباب دل خرم زد که عشق
 اید خرم اولمش دلک سبیری اوزره قلم آوردی مراد حافظ اول کون که با سوز
 فراغت ایلدی سنگ عشق که وصول بولدی دیکدر خطاب باری نقالی
 حضرت در **والله ابد** یاد باد آنکه نهایت نظری با ما بود اولسون اولک سنگ
 بزه نهائی بر نظر کن واردی رخم مهر تو در جبهه ما پیدا بود سنگ محبتک
 رخمی بزم یوز زده ظاهر ایدی خطاب مرشده در یاد باد آنکه جو چشمت بعایم
میکنست یاد اولسون اولک چون سنگ چشمک بنی عنایله دلدردی سحر جیوسیت

نصیب

در جبهه

و رایت کز خا بود سنگ شکر جبینی لیکه عیسی به منسوب اولن معجزه و ارایدی
 یعنی لیک اید بنی احیا ایدر ایدک یاد باد آنکه صبحی زد در مجلس انس اکسون
 اول که انس مجسمند صبحی اورمش اکین جزمین و بار نبودیم خدایا ما بود
 بن و بار دن غیری دکل ایدک خدا بزم ایدی یعنی حق تعالی حضرتی حاضر ناظر
 ایدی یاد باد آنکه مبهش جو کله بر بسی اکسون اولک بزم ما هم جو کله کا بنی بوقی
 خالده ردی ایدی و کند و سنی زینت ایدیدی در رکابش مبهش بیکه جهان
 پیمای بود ماه نو آنک رکابنده جهانی دور ایدیدی بیک ایدی مراد مشرک قدی
 فلک دن اعلا وارفع اید و کن اشعار در یاد باد آنکه خرابات نشین بودیم
 دست اکسون اولک خرابات نشین و مست ایدیم و ایچو در خلونم اوردیم
 گشت اینجا بود و اول نشنه که بکون بزم خلوتده اکسدر یعنی بو قدر انده و اید
 ایدی مراد مرشدی اید اولن شوق و حالتی باد در که شدی اندن جدا اولمش در
 یاد باد آنکه جو یا قوت قدح خنده زدی اکسون اولک چون قدح با قوتی خنده
 اور بریدی یعنی شراب میدان کلدی با قوت دن مراد شراب در خنده دن مراد ظهور
 بولمسی در شراب خنده اسنادی جوق واقع اولمش در نکم بو غلده مقطع دن
 اول واقع اولن بیتده واقع اولمش در در میان و لعل تو حکایتا بود بزم اید
 سنگ لیک اور تاسنده حکایتلر و ارایدی خطاب مرشده در که انک اید اسرار
 عشق دن اولن مصاحبتی اشعار در تحت طریقه یله یاد باد آنکه رخت شمع طرب می
 افرقت اکسون اولک سنگ رخت طرب شمع شعله لندر ایدی این دل سوخته
 پروانه ناپروا بود بو یا نمش کو کل بردا سبز دانه ایدی خطاب بزم مرشده در یاد
 یاد باد آنکه دران بر مکه خلق و ادب اکسون اولک اول خلق و ادب بزم کشته
 آنکه او خنده مستانه زدی صبا بود اولک او مستانه کلوردی قرمز شراب ایدی
 مراد مرشدی اید اولن مصاحبت تمام ادب اوزره اولوب و عشق آبی دن زیاده
 ظهور طریق اوزره مکالمه واقع اولدغن بیان در یاد باد آنکه با صلاح شمی شد
 راست اکسون اولک سرک اصلا حکو ز اید راست اولور ایدی نظم هر کو هر جفته
 که حافظ را بود مرزا سفته کو هر که هر نظم که حافظ ایچون ایدی مراد کند و اشعار در

جبهه

جبهه

جبهه

بارنی شیخی اصلاح آمد و کن اشعار در وله ایضا باشد ای دل که در میباید بکشد
 اول که ای کوکل میخانه قیوسن آیه از گاه فرو بسته ما بکشد بزم با غلغله
 ایشزدن عقده می خوزه را از از بهر دل زاهد خویش بستند اگر خود بین زاهد
 کوکلندن اوتری با غلغلای دل قوی دار که از بهر خدا بکشد کوکلکی قوی
 طوت که اندر ایچون آجر بواکی بیت ده بکشد اندک فاعلی باری تعالی در صیغه
 جمع تعظیم ایچونر بوندن مراد زاهد خشک سوزی ایله خانقا ملوده سماع در قص
 منع اولندن اشعار در بصفای دل رندان که صبوحی ز دکان رندارک
 کوکلکی صفای چچون که صبوحی زده لر بس در بسته بمفتاح دعا بکشد چو
 با غلغله قیوی دعا مفتاحی ایله اچول بعضی شیخ ده بصفای دل رندان و صبوحی
 ز دکان واقع اولمشدر و او عطفه ایله معنی که کوره اولور نامه تعریف و خبر
 بتو سید شرا بکد تعریف نامه سنی باز بکوز تا همه بقیچکان زلف و داکبت
 و داکلی طالب عشق اولن مرید لایکی قات یعنی اورمش زلفی جوزه لر و نه
 و فغان ایله لر زلف دو تا بچه مناسبتی ایله در کیسوی جنگ برید بک می تا
 جنگ کیسوی قطع الیکوز صافی شرا بکد اولمسی ایله تا حریفان همه خون
 از مرده بکشد تا داکلی عاشق مرده لندن خون روان ایله مراد عشقه
 ناصر و معین اولمگندن شکایت و اظهار خزن در در میخانه به بستند
 خدا با بسته میخانه قیوسن با غلغلای خدا بکشد که در خانه تزویر و دیار
 بکشد که تزویر و دیار خانه سنگ قیوسنی اچول مراد عشقی منع ایدوب تزویر
 در یانی انکاره منع اند کلرن بیان در بیت کسی کار باب لعن و طره و مفت
 به و بکر که اکنون شیخ وقتست حافظ این خرقه که داری تو به بینی فردا ای حافظ
 بو خرقه سینه که طو ترسن یعنی کبر سن یارن قیامت ده کوره سن که چه زمار
 ز زارش بخفا بکشد بکشد که انک التندن جفا ایله نه زمار جوزر لر یعنی جفا لر
 مراد قیامت ده مرانی ره بدناملق و عذاب مقرر ایدکن بیان در بیت چه
 زمار منع در میانست به دلق که در پوشی از بهر پندار خلوق وله بیت خوشست
 خلوت اگر بار بار من باشد خلوت خوشدر اگر بار بنم بارم اوله نه من بسوزم

سوره غفره
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه

و او شمع انجمن باشد خوش دکلدر اولکه بن یارم و اول شمع مجلس اوله بود و در
 جائز در نه بن یارم و نه اول شمع انجمن اولور مراد باری تعالی و مرشد اولمق کند
 من آن نکین سلیمان هیچ ششتم بن اول سلیمان نکینتی هیچ انرم نکین بوزن
 قاشی آما بونده سلطنت مراد در که گاه گاه برود دست اهر من باشد که گاه گاه
 انک از ره دیوک الی اوله مراد سلطنت دنیا که گاهی نام مقبول ره ویر بلور بقیقه
 لاشی اید و کن اشعار در وله مراد خدا یا که در حرم وصال رو اوطمه ای خدا که وصال
 حرمینده رقیب محرم و حرم رقیب من باشد رقیب محرم و حرم بنم نصیب اوله
 مراد عوام فیض الهی ایله مستفیض اولوب کند و سی محرم اولمق خوفندن خدایه
 تعزیه هرهای کوکلن سایه شرف هرگز بهایدی سرگز شرف سایه سینه
 بر اقسون در آن دیار که طوطی کم از زغن باشد اول دیار ده که طوطی زغن دن
 کم اوله مراد اهل معرفت رعایت اولنمین یه کنه کنه تنبیه در زغن جنیلاق سینه
بیت در داکه در دیار تو دانا غریز نیست لعنت بدان دیار که دانا بود غریزه
 هوای کوی تو از سر می رود مارا سنگ کو بکد محبتی بزم باشمزدن کتم غریب
 دل سرشته با وطن باشد غریبک سرشته کوکلکی وطنه اولور یعنی آزر و سیه
 خاطرن دن کتم مراد جناب قدس که وطن اصلی در هرگزانی فراموش اندکن
 اشعار در بیان شوق چه حاجت که حال آتش دل شوقی بیان اتکد نه جت
 زیر کوکل آتشکد حالی توان شناخت ز سوزی که در سخن باشد اکملق ممکن
 شول حرارت دن که سوزده در باب سوسن اگر ده زبان شود حافظ
 حافظ اگر سوسن کی اودن دلق اوله جو خنجه پیش نواش مهر بر دهن باشد
 سنگ تنکده غنچه کیه انک اغزی او زره مهر اولور یعنی سکوت ایدر خطاب
 خدایه و مرشد اولمق ممکن در وله ایضا من و انکار شراب این چه حکایت
 باشد بن و عشقه انکار بونه حکایت اولور یعنی بونه سوزدر غالب این قدرم
 عقل و کفایت باشد غالب بنم بو قدر عقل ادر کم اولور کفایت بونده ادر
 معناسنه در مراد عشق آهی زیاده مقبول اید و کن اشعار در ناکهان سوز
 آرم چه حکایت باشد ناکهان یوله باش کتورم نه حکایت یعنی نه سوز در

سوره غفره
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه
 بود و از سر و نه

مرادین که زمان مدید عشقه سعی ایدوب مر شده خدمت ایدم و اندر شکوه
 ایلم بوجه اولور می دیکدر تا بغایت ره میخانه نمی دانستم نهایتی شد به دکن
 میخانه بولنی یعنی عشقک شریفی بلز ایدم ورنه مستوری ما تا بجه غایت باشد
 حاصل معنی بود در دیک کلدی که یا شد به دکن بچون عشقه کوشش اتدک
 اگر جواب ویروب ایدر عشق احوالی بلز ایدم اما شد یکم بیدم ابدی ترک انرم
 راه از راه برندی بزد معد و رست زاهد اگر عاشق لغه بول التیه معد و در
عشق کار است که موقوف هدایت باشد عشق الهی برایش در که هدایت موقوف
 باشد بونکت کی محله آدات زمانه در است معناسه مراد عشق الهی کسی
 دکل اید و کن بیان در بنده پیر معانم که رهلم بر مانده مرشد کن بنده سیم که بنده
 جملدن خلاص ایلدی پیر ما هر چه کند عین ولایت باشد بزم شیخ بهر ایدر
 عین ولایت باشد زاهد و عجب و نماز و من و مستی و نیاز زاید و عجب و نماز
 و بن و مستلک و نیاز یعنی راه ده اندر بنده بولم و در تا ترا خورن میان
 با که عنایت باشد عجب خود ادرته دن سنک عنایت کنی اولور مراد مستلک
 و نیاز خود بر مستلک و نماز دن اولی اید و کن بیان در بیت برین آستان
 عجز و مسکینیت باز طاعت و خولیش بنیت دوش ازین غصه ختم
که یکمی میگفت و دن که بو غصه دن اید و دم که بر عاقل ایددی و ایدردی
 معناسه دخی جائز در حافظ از مست شود جای شکایت باشد حافظ اگر
 مست اوله شکایت بری در مراد عشق الهی ن فی خبر بر عاقل حافظی عشقه لاین
 کور مدکنن اوتری زیاده مثالم اوله عن بیان در واله یفا ترسم که اشک
 در غم ما پرده در شود قور قورم کوز باشی بزم غم بزم پرده دزی برنجی اوله دین راه
 نیز هر عالم سمر شود و بو مستور راز عالم حکایت و مشهور اوله گویند سنک
 لعل شود در مقام صبر در بر صبر مقامنده طاش لعل اولور آری شود و لیکن
 بچون جگر شود بلی اولور اما جگر قانی ایلد اولور حاصل معنی صبر مراد حاصل
 اولور لیکن حاصل اولجه جگر خون اولور دیکدر در تنکای حیرم از خون
 رقیب رقیب کبرندن صبر طار لغنه دین یارب مباد آنکه که معبر شود

مستوری ده اولور
 مستوری ده اولور

عجب

مستوری ده اولور

مستوری ده اولور

یارب اولسون اول که که معتبر صاحب عزت اوله مراد ایل شرفک اهل طریقت
 اوزره لن کبرن بیان در رقیب دن مراد ایل شرفک در شیطان دکلر این سر
 که در سر سر و بلند است بو سر شکک که سنک بلند سر و کت باشند در کی با نودست
 کوته من در کمر شود بنم قصه ام بچن سنک کمر کرده اولور مراد قرب الهی نک حصوب
 زیاده صعوبت اوزره اولدغن بیان در از هر کنان بر دعا کرده ام روان هر
 کن ر دن دعا تیرن روان ایلمش باشد کنان میان یکی کار کرد اوله که اول
 ادرته دن بری اثر ایددی اوله یعنی بر دعا مقبول اوله این قصه سلطنت که تواتر ماه
 منظری بو سلطنت قصری که سن انک ماه منظری سن سر تا بر آستانه او
 خاک در شود باشد انک آستانه سی اوزره قیو طرافنی اولور خطاب خدا یه لوق
 روشن در حبیب اگر مرده مر شده اولمق احتمال در از کیمای مهر تو ز کشت
 روی من سنک محبتک کیمیا سندن بنم بوزم ز ر سیکه اولدی آری بمن لطف
 شما خاک زر شود بلی سنک لطفک نمونده خاک التون اولور خطاب خدا یه در
 بسیم نکته غیر حسن بیاید که تا کسی حسن دن غیر جوق نکته کرک تا بر که مقبول
 مردم صاحب نظر شود صاحب مردمک طبعنک مقبول اوله مراد مقبول اولمغه
 حسن صورت دن غیر حسن سیرت دخی لازم اید و کن اشعار در خواهم بگوی میگو
 کریان و داد خواه میخانه محله سنه کتمک استرم اغلیجی و داد استیجی اولدغم حاله
 کزدست غم خلاص من ایجا مکر شود که غم الندن با که خلاص مکرانده اوله مراد
 دنیا غمندن خلاص ایچون بر مر شده مرید اولوب عشق الهی ایچون سعی انک استرم
 ای جان حدیث ما بر دلدار باز کو ای جان دلدار قنده بزم سوز دزی کبر و سوز
 لیکن چنان مکن که صبار خیر شود اما سوزید کک و قنده ایلد ایلد که صبار خیر اوله
 بعضی نسخ ده مکن یرنه مکر واقع اولدشدر معنی که کوره اولور روزی اگر کوره
 تنکدل مباحش بر کون اگر سا که بر غم ابر شه تنکدل و بیخود اوله زو شکر کن
 مباد کنان بد بر شود یوری شکر ایلد اولیه که اول یر از دن یر مرز کن اوله ای دل
 صبور باش و مجاز غم که عاقبت ای دل صبور اولد و غم به زیر عاقبت این صبح
 کرد و این شب محو شود بو اخشام صبح اولور و بویجه بحر اولور مراد بوجنت و غم

مستوری ده اولور
 مستوری ده اولور

مستوری ده اولور

مستوری ده اولور

بر جوان که عشقه سعی اتمیه ان اولماز حاصل معنی عشق و گرم دن بی بهر اولون
 که جوان صفت اید و کین اشعار در اسم اعظم بلند کار خود ای دل خوش باش
 اسم اعظم کند وایش ایلرای کوکل خوش اول که تمیس و جیل دیو سیلمان نشود
 زیر تمیس و جیل را ایل دیو سیلمان اولماز مرد صورت صلاحده اولن دایلیه
 ذکر اتمه عاقبت رسوای ایدر دیکدر کر هر پاک بیاید که شود قابل فیض پاک ذات
 کر که در کیفیه قابل اولد ورنه هر سنگ و کلی لولوی در جهان نشود زیرا هر سنگ
 و کلی لولوی در جهان اولماز مرد هر کس عشقه قابل دکل اید و کین بیان در عشق
 می در نرم دامت که این فن شریف عشقه سعی ایدرم و امید در که بو شریف فن
 چون هنرهای در موجب حرمان نشود غیر هنر کسبه حرمان مویشیه اولمیا
 دوش می گفت که فردا بد هم کام دلت دون کجا ایدی که یارین سنگ کو کلک
 مردانی و پره یین سببی ساز خدایا که پشیمان نشود بر سبب ابد ای خدایا که پشیمان
 اولمیه مرد مرشد در که کند و سنه فیض و عده اتمش در حسن خلیفه ز خدای طلیح
 خوی را خدادن سنگ خوک که من خلق طلب ایدرم تا در خاطر ما از تو پیران نشود
 تا کرد بزم خاطر من سندن برایشان اولمیه مرد مرشدی در که زیاده استغنا سندن
 کند و سنه بد خوی کلور ذره را تا نبود همت عالی حافظ ذره نک مادامیکه عالی
 همتی اولمیه ای حافظ طالب چشمه خورشید درختان نشود یلدر باجی خورشید کن
 چشمه سنه طالب اولماز و **بن** گفتیم علی تو دارم گفتا غمت سراید جانانه ایدم
 سنگ غمکی تو دارم جانان ایدی سنگ غمک باشه کلور یعنی غمدن خلاص بولور
 گفتیم که ماه من شو گفتا اگر اید ایدم که نیم ماهم اول ایدی اگر قولای کلور سه اگر
 بر آید قولای کلور سه و راست دوش سه معناسنه استعمال و نور خطاب مرشد
 گفتیم ز مهر بانان رسم و قایموز ایدم مهر با نردن و قار سمنی او کرن گفتا
 ز مهر بانان این کار کمتر آید جانان ایدی مهر و دردن بوایش از رکت کلور گفتیم که
 بر خیالنت راه غم به بندم ایدم که سنگ فیا لکت او زره نظر بولنی بغلرم
 یعنی جلیم کلکه مانع اولورم گفتا که شب روست از راه دیگر آید جانان ایدی
 او یعنی خیال شب روستیار در غیری بولدن کلور زیرا حصول عشق جهان نظر

در این
 صفت

در این
 صفت

مخصوص

مخصوص و کلدر بلکه تولقدن دخی حاصل اولور گفتیم که بوی رفعت کراه عالم رود
 ایدم که سنگ زلفک را بچه سی بی عالمک کراهی ایدی گفتا اگر بدانی هم اوت
 رهبر اید ایدی اگر بلور سنگ هم اوسا که رهبر کلور بر مهر دلیده مرد ادا سر
 اتمیه ظاهر اگر چه عاشق مردود خلق ایلر لیکن حقیقته مقبول حق ایلر دیکدر
 گفتیم خوش هوایی کر باغ عشق خیزد ایدم نه لطیف بر هوا که عشق با غدن قالقره
 گفتا خنک سیمی ز کوی دلبر آید جانان ایدی مبارک و لطیفه بر نسیم که
 دلبر محله سندن کلور مرد عشق عاشق خوب در لیکن نفی رحمانه اندن
 خوب رکت اید و کین بیان در زیر محبت اول جانب مقدر کرک گفتیم که
 لعلت مارا بازور کشت ایدم که سنگ نوش کی لبک بزی آرزو اید
 دلبدی گفتا تو بنده کی کن کو بنده پرور آید ایدی سن قوللق ایلکه او بنده
 پرور کلور یعنی بنده سنه رعایت ایدر گفتیم دل رحمت کی غم صلح دارد
 ایدم سنگ رحیم قلبک فتن صلح قصدن طور گفتا بکس مگو این تا وقت
 آن در آید جانان ایدی بونی کسبه دیمه تا انک وقتی کله گفتیم زمان عشرت
 دیدی که چون سر آمد ایدم کوردکی که عشرت زمانی نیجه باشه کلدی گفتا خوش
 حافظ کین غصه هم سر آید ایدی خاموش اول ای حافظ که بغضه دخی باشه کلور بیت
 شاد بر آیم که دل مانعیت کآمدن غم سبب فرمیت **و این** هر که با خط سبزه
 سر سودا باشد سنگ خط سبزه که هر یک محبت و هواسی اوله پای اریں دایره بیرون
 سنده تا باشد بود ایدر دن طشه ایاق قوز مادام که اوله یعنی اول نیجه دکن خلاص سر
 اولماز خط سبزدن مرد جناب کبریا و علم و حیات در مرد هر که جناب قدس
 وصول بولدی ایدی اندن جدا اولماز دیکدر رنه کم کلشن رازک بو بیتلردن
 ظاهر در بیت رخ اینجا منظر حسن خدا بیست مرد از خط جناب کبریا بیست
 خط آمد سبزه زار عالم جان از ان کردند نامش آب جوان نهفته زیر هر بو سینه
 از دانه هزاران بحر علم از عالم راز من جواز حاکم لاله صفت بر خیزم بن
 قبر طبر اغدن چونکه لاله کبیه قائم دایع سودای توام سر سودا باشد سنگ سودک
 دخی نیم سودا مک سری اولور سودا اقلب ده بر قطره فان در مرد عشق ایدی

در این
 صفت

در این
 صفت

در این
 صفت

در این
 صفت

موت و نصرت و انجی زایل اولم و غن اشعار در تنگی ای کو هر یکدانه رو خواهی داشت
 ای یکدانه کو هر عجب چرخه دکت بر دلو تر سن کز غمت دیده مردم همه دریا باشد
 که سنگ نمکدن دو کلی خلقت کوزی دریا اوله بعضی نسخ ده بویه واقع اولمش در
 تو خود ای کو هر یکدانه بجای آخر سن خود ای یکدانه کو هر قنده سن آخر کز خیال خود
 دیده بود دریا باشد که سنگ خیال کدن بنم چشم دریا کیسه در باشد بونده آذانه
 اولم روشن در ظل محمد و غم زلف توام بر سر باد سنگ زلفک خنده شل
 محمد و دی بنم باشم اوزره اولسون کانه ران سایه قرار دل شیدا باشد زیرا اول
 دیوانه نک قرار ای اول سایه ده اولور مراد غیب هویتده کو کلکت قرار اتسنی طلب
 خدا در زیرا دیوانه دلاندن ایو قرارگاه اولمازه آیین هرزه ام آب بر و انت بیاه
 هر که بکم دهن آب رواند کل کرت میل لب جوی و تماشا باشد اگر سا که
 ارماتی کناری و تماشا میلی اوله مراد کثرت بکاسن اظهار در جانان ازل
 جانندن نرجم حصولی ایچون چون دل من دی از پرده بدون آی در رای بنم کو کل
 کی پرده دن طشه کل و ایچو کل بو خطاب مرشده دم و دکت پرده دن طشه
 اولسی بنکت دن خلاص بولسی در اگر چه بونده مطلقا فروج معناسنه در
 که در باره ملاقات پیدا باشد زیرا که ملاقات پیدا دکلدر چشم از ناز
 بجا خط کند میل آری سنگ چشمک نازد حافظه میل ایلمز نیل سر کرایه
 صفت ترکس رعنا باشد بر رعنا ترک صفت در بعضی نسخ ده رعنا بر رعنا
 واقع اولمش در ترکس دن مراد چشم در چشم دن مراد ذات باری در حاصل
 معنی بار تعالی نک گاه گاه عشاقه نظر اتسنی صفت کبریا سندن اید و کن اشعار
 و ایف جوافتاب می از مشرق بیاله برآید چونکه می آفتابی بیاله مشرق دن طلوع
 ایلمیه ز باغ عارض سانی هزار لاله برآید سانی نک عارضی باغدن بیک لاله ظاهر
 اولور مشرق بیاله دن مراد قلب مرشد در آفتاب می دن مراد عشق آتی در
 مراد چونکه مرشد دن قلبدن نور عشق تجلی اید بوزنده نهار کوزه انار نور قرب
 و محبت پیدا اولور دیکدر نسیم بر سر کل بشکند کلاله سنبل باد نسیم کلک
 باشی اوزره سنبلک بر چینی مر جودر میان چمن بوی کلاله برآید چونکه چمن اوزر سینه

غن اشعار در تنگی ای کو هر یکدانه رو خواهی داشت

ای یکدانه کو هر عجب چرخه دکت بر دلو تر سن کز غمت دیده مردم همه دریا باشد

که سنگ نمکدن دو کلی خلقت کوزی دریا اوله بعضی نسخ ده بویه واقع اولمش در

تو خود ای کو هر یکدانه بجای آخر سن خود ای یکدانه کو هر قنده سن آخر کز خیال خود

اول کلاله نک بوی ظیهر اول کلاله بر چمن معناسنه در مراد غیب هویتک انزیه
 ظاهر اولن یرده کل و سنبه میل و اعتبار قالم دیکدر زکر و جوان نکون فکت
 طمع توان داشت فلکک منکس اولمش سفره سنک اطرافدن امید طومق اولما
 کزی ملاکت صد غصه یکت نواله برآید که یوز غصه ملاکت سنر بر نواله حاصل اوله
 نواله لقمه و قاضی لقمه سیر لر عبده بر کونه طعام در و غایب حق سیر و زله و سوز کلجی
 دکلک و عوض آما بوند معنای اول مراد در مراد گردش فلک اعتبار جابر کل
 اید و کین اشعار در هم بلا سینه ذوقندن زیاده اید و کن اظهار در شکایت
 شب بجران آن حکایت حالت بجران بنشک شکایتی اول حکایت حال دکلدر
 که شمه زیباش بصد رساله برآید که یوز رساله ایلمک بیاندن بر شمه حاصل
 اوله کرت چون نوح بنی صبر هست در طوفان اگر نوح بنی کی سنک طوفان صبرک و اسر
 بلا بکورد و کام هزار رساله برآید بلا دفع اولور و بیک بلق مراد ک حاصل اولور
 حاصل معنی صبر ایله حصول مراد میسر اید و کن اشعار در بسی خود توان بر دو مقصود
 کسه کند و سعی ایله مقصود کو هر فی التک یعنی مقصود حاصل تمک ممکن دکلدر خیال
 بود که این کاری حواله برآید خیال اولد که بونایش تقدیر زبانی سینه حاصل اوله
 مراد هر شمه نک حصولی از خدا ایله اولد و غن اشعار در نسیم وصل تو کر بکر و بر
 حافظ سنک و صلت نسیم کو حافظک تر بر سینه فرد اید ز خاک کالبدش
 صد هزار ناله برآید انک قالیبک پراغندن یوبیک ناله چقر کالبد قالب در که
 مراد جسم در دل ایضا سر و چان من چرا میل چمن می کند بنم نازله صابنی سر دم
 بنچون چمنه میل ایلمز همدم کل می شود یا دمن نمیکند کله همدم اولما زوسنی یا ایلمز
 سر و چان دن مراد خدا در که محبوب منزله سینه تنزلی اولمش در چمن دن مراد کثرت
 فیض در کلان مراد مکاشفه در چمن دن مراد صفوت خاطر در حاصل معنی بونک
 کی لطیف و قنده بنچون تجلی اولما ز دیکدر تادل هرزه کرد من رفت بچمن رفت
 ما نم عبث یرد کزنجی کو کلک نک زلفی بو کلک کندی نازن سفر در از خود غم وطن می کند
 کند و نک اول در از سفرندن وطن قصدن ایلمز چین دن مراد بونده ظلمت کونک
 متضاعف اولسی در که دل اکا مقید و بچن وطن اصلبسی یا ایلمز که مراد جناب قدس

غن اشعار در تنگی ای کو هر یکدانه رو خواهی داشت

ای یکدانه کو هر عجب چرخه دکت بر دلو تر سن کز غمت دیده مردم همه دریا باشد

که سنگ نمکدن دو کلی خلقت کوزی دریا اوله بعضی نسخ ده بویه واقع اولمش در

تو خود ای کو هر یکدانه بجای آخر سن خود ای یکدانه کو هر قنده سن آخر کز خیال خود

زیرا بوعالم دیا غربت در دلک هرزه کرد اولسی اول سبب دن در که مقام
فراموش ایدوب دنیا به محبت اتمشد دل با مید وصلی او همد جان نمی شود
کوکل انک وصالی امیدی ایله جان همد اولماز جان بهوای کوی او خدمت تن توکند
جان انک محبتی ایله تن خدمت ایلمز غمیر غایب خدایه راجعدر مراد دل جانان
و جان تن دن جدا اولور تا که جناب قدسه ابر شه دیکدر پیش کمان ابروش
لایه همی گنم ولی انک کمانه بکزار بر دیته او کنده تضرع ایدرم اما گوش کشیده است
ازان گوش بمن نمی کند قولغی بومرشد راول سبیدن بکا گوش ایلمز یعنی نیم سوزی
استماع انز گوش کشیده استعال در قولغه فسلده مشرق قولغی بومرشد معانسه
مراد عشق و طاعت نزد قرب حقه تضرع و نیازله وصول میسر اولد و غن بیان در
دی کلاه ز طره اش کردم و از سر فسوس دن انک طره سندن بر شکایت ایلم
و جانان لطیف او جندن گفت که این سیاه کوچ گوش بمن کند ایتدی بو اگری
قره که مراد زلفی در با که قولغی ایلمز یعنی سوز می استماع انمز مراد اسرار الهیه ریاضت
و طاعت حاصل اولد و غن بیان در چون نسیم می شود زلف بنفش بر شک
چونکه باد نسیم دن بنفشه زلفی بر شک اوله یعنی تمام اجله وه که دلم به باد آن
عهد شکن نمی کند واه که کوکلم اول عهد شکنی بنه یعنی بچون یاد ایلمز عهد شکن دن
مراد مرشد در که کند و سینه فیض دوام اوزره لیصال اتمد کندن عهد شکن در
ساقی سیم ساقی ما که مرید در میسر بزم سیم ساقی ساقی خرا کرد و کلی در دوز
بکست که تن جو جام می جسد دهن نمی کند کیمدر که غنی جمله جام می کیسه جمله دهن ایلمز
ساقی دن مراد مرشد در که انک الذن ریاضت و مجاهدی زهری مرید لره شکر که
لذیذ در خلجی سالی شد صبا دامن پاکت از چه رو صبا خوش بوی اولدی سنک
پاک دامک ز سبیدن خلجی خوش تو خونه نردن ترکیب اولمش طیبه دیر
خلجی سالی ترکیبک معنایه خلجی از بچی در و بونده سبب معناسنه در خاک
بنفشه زار را مسک خن نمی کند بنفشه زار کن مسک خن ایلمز یعنی بهار دقعی
بچون سیر به غن سن با همه مطرد امت آیدم از صبا عجب سنک دامک
دو کلی عطری ایله باد صبا دن با که عجب کلور کر کنر تو خاک را مسک خن نمی کند

در این مقام
در این مقام

در این مقام

در این مقام

در این مقام

که سنک مرور کدن طبعی مسک خن ایلمز بعضی مسک خن بر بنه در عدن
واقع اولمشد رانما محله ملائم دکلدر دست کش جفا مکن آب رخم که قبض او بزم
صوبین جفا النک زبونی ایلمز یعنی جفا انک ایلمز غمیر نقصان ایر شد رخم زیرا
ابرکت فیضی نمی مدد مرشد من در عدن نمی کند بزم کوزم یا شنک مدد سوز در عدن
ایلمز بوندن مراد صورت حقیر اولان عشاق آب روی و کوزی پیشانی تحفه انک
معقول ولاین دکل اید و کن اشعار در که کشته غمزه نوشد حافظ نامشیده پسته
فیضت قبول اتمش حافظ سنک غمزه کلک مقبول اولدی تیغ نر است هر که ادر
خن نمی کند هر که که سوز تا شیر تریغ لایق در یعنی پلاک انک معقول در در دونه
تا شیر معناسنه در فصل اول مایه در رویت زبهن فراغ دارد بزم کوکلر سنک
یوزک دورنده چشیدن فراغ و استغنا طور که جو سر و پای بندست و چو لاله داغ
دارد زیرا سر و کلبه پای بند در و لاله داغ طور ایلمز کیمی سیر ایدم لم بو تقدیر اوزره
چون تشبیه ایچون اولماز لیکن بو معنی هر که معقول دکلدر بو بیت ده خطاب
باری تعالی به در روی دن مراد ذات باری در که ابدی فنا پذیر دکلدر سوسما
فرو نیاید بجان ابروی کس کسک ابروی کمانه بزم یا شمر اشو کلر یعنی خدا دن
غیری به باش اندر غمزه که در وین گوشه گیران جهان فراغ دارد زیرا تارک دنیا
اولن عاشق کد در وین جهان دن فراغ طور ز بنفشه تاب دارم که ز زلف
اوزند دم بنفشه دن حوالت طور تم که انک زلفدن دم او در یعنی اگر بزم
دیر نو سیاه کم به این که چه در دماغ دارد سن از بهالو سیاهی کور که دماغ
نه طور یعنی زلفکه مشابست دعوا سن ایدر آمانه مناسبت خطاب خدایه در
زلف دن مراد اسرار الهیه در شب تیره و بیابان بکجا توان رسیدن قره کو
بکجه و بیابان قنده ابر شک ممکن در مکر اگر شمع رویت بر هم چراغ دارد
مکر اول وقت بریره ابر شک ممکن در که سنک یوزک شمع بنم یولم چراغ طوطه
شب نره دن مراد محبت دنیا در بیابان دن مراد وادی سلوک ده اولان
احوال در خطاب خدایه در حاصل معنی جناب قدس وصول عنایت باری
میسترا اولماز دیکدر من و شمع حکما می سزا دارم بزم بزم من و صبا عجب سنک

در این مقام

در این مقام

شمع لایق در اگر بلیغ اعلیه و از که بسوختیم و از مابت مافراغ دارد که یاندق و در
 دلبر بزدن فراغ و استغنا طور بچمن خرام و بیکر تخت کل که لاله چمنه صالین و نظایط
 کلک تختی قنده که لاله بندیم شاه ماند که بکف ایام دارد شاهک مصاحبه بکر که
 انده ایام طور سزدم پوایر بهمن که درین چمن بکرم با که لایق در بهمن کی بوچمنه غلیم
 بچمن در مراد بو عالم در طرب استبان بکبل بکمر که تراغ دارد بیکلک آشپاشینه
 کور که تراغ طور مراد نیک بخنلر برینه بد بخنلر و صلی برینه فاسقلر طوطه و غندن
 اوتزی که به ایملک معقول اید و کن بیان در زیر بو حال عالمک خراب اولمسه
 سبب در بفرود جهره زلف بره دل زندانه شب یوزک شعله سیه اید سنگ
 زلفک دو کلی کچه کوکل یولینه اورر چه دلا و دست و دزدی که شب جرایع دارد
 نه عجب دلا و در غول دزد که کچه اید جرایع طوطه زلفدن مراد ظلمت کون در که بچه
 ذات دن اثر قبول ایملک بچمن کسند نک ضلالتنه سبب اولور سر دس عشق دارد
 دل در دمنده حافظ حافظک در دمنده قلبی عشق در سنگ هوسنی طور که خاطر
 تماشا نه هوای باغ دارد که نه تماشای خاطرینه نه باغ آرزو سنی طور سیغینه
 مرادی همان عشق در و ایضا شراب عیش نهان چیست کار سیغینه بنیاد شراب
 نهان و عیش نهان ندر بنیاد سز برایش در زردیم بر صف بر نهان و هر چه
 باد اباد رندر صفه اور دق یعنی انکه قرشدق هر نه اولور سه اولسون رندان
 مراد عشق در که ز دل بکشت و ز سر بر اید ممکن کوکلدن انقباض و غمی دفع
 اید و فلک دن یاد ایلیم که فکر هیچ مهندس چنین کره نکشاد زیرا هیچ مهندس
 فکری بو بخلین احمدی یعنی بو مشکل حل آنکه قادر اولمدی مراد احوال فلک
 کسک معلومی اولمد و غین بیان در مهندس مهندس و هیات ده استاد
 اولان کسند در انقلاب زمانه عجب مدار که جرج زمانه نک انقلابدن عجب
 طوطه زرب جرج آریس قس نه هزاران هزار دارد باد بوفانه دن بچه بیک یاد طوطه
 یعنی زمانه بر حال اوزره دکدر قلع بشرط ادب کیر زانکه ترکیبش قدیمی ادب
 بشرط ایل طوطه زیرا آنک ترکیبی ز کاسه سر حشید و بهمنست و قباد بو اوج بادشا
 باشی کاسه سزندر که اکست که کادوس و کی کجا رفتند بکیم که در که کادوس

فراغ و استغنا

بچمن و غلیم

عشق و عیش

انقلاب و هیات

و کی

و کی قنده کند کادوس و کی بر باد شاهاک اسمی در که واقفت که چون رفت
 تخت جرم بر باد کیم واقفدر که محک تختی بچه بیکه کندی مراد دنیا نک زیاده سیغینه بقا
 اید و کن اشعار در ز سر لب شیرین هنوز می بینم شیرینک لب حشرندن
 هنوز کور رم که لاله میدم از خون دیده فرماد که فرمادک کوزی قانندن لاله بتره
 مراد حق تعالی دن غیر یه محبت ضرر محض اید و کن اشعار در زیر آنک تخت سیغینه
 فلکدن از لاله ایملک مشکل در بیت هر قدمی فرقی ملک زاد که هر در سیغینه جهره آزاده
 بیایا که زمانی ز می خراب شویم چون که احوال عالم بویلدر کل کل بر زمان شربدن
 خراب اولام یعنی انانیت و وجودی عشق آتی ایل از لاله اید لم مکرریم سیغینه
 درین خراب اباد مکرر بو خراب ابادده که مراد دنیا در بر کچه ایر شلم کیندن مراد
 وصال جانان ازل در مکرر که لاله بد است بی وفا بی دهر مکرر که لاله دهرک و فاشی
 بیلدی تا بزد و بست جام می زلف نهاد تا که طوغدی و کندی یعنی صولدی جام می
 الندن قومدی بو وجه دخی جائز در مادام که طوغدی و دنیا ده اولدی بو وجه دهر
 بشد کند و معناسنه اولور مراد عشق خدا دن غیر بر نسینه سیغینه آنکه تبیه در
 می دهد اجازت مراد سیر و سفر تا که سیر و سفره اجازت دیر در نسیم خاک
 مصیبه داب رکن باد نمازگاه خاک نک نسیمی در و رکن بادک ابی بعض کینده
 خاک بر نه باد واقع اولمشد اول وقت نسیم رایحه معناسنه اولور رسید
 در غم عشقش عاشق ایچم رسید عاشق عز دقدر دن اول نشنه که ایر شدی
 آنک عشق غمده ایر شدی که چشم زخم زمانه بعاشقان مراد که عاشقده
 زمانه نک چشمی زخمی ایر شمسون مراد عشق ده رحمت و الم جلک عاشق
 علوق قدر نسیم اولور دیکدر قدح میکیر جو حافظ مکرر بالچنک قدح طوطه
 حافظ کیبه مکرر چنک ناله سی ایله یعنی مرشد سز عشقه سی ایله که نشنه اند بر
 ایر نسیم طرب دل شاد زیرا شاد کوکل طرب ایر شیمی اوزره با غلشد در یعنی
 کوکل آنک ایله سرور اولور دله ایف در ازل هر کو بغیض دولت ارزانی بود
 هر اول کسه که ازل ده دولت فیضه لایق اوله تا ابد جام مرادش بهدم جانی بود
 تا ابدی مراد جامی آنک جاننه بهدم اولور مراد هر کسبه که روز از لاله سعادت

بچمن و غلیم

سختی و زنجیر

عشق و عیش

انقلاب و هیات

عشق و عیش

ویرلدی جناب قدر سهولت ایلا ایز نور دیکدر من همان ساعت که
 از می خواستم شد توبه کار بن همان اول ساعت که عشق در توبه ای بجای
 اولمق استدم گفتیم این شاخ ارد دهم باری بشیمانی بود ایتدم که بوشاخ
 که مراد توبه در اگر بر میوه دیره بشیمانی اولور حاصل معنی عشق الی زیاده
 صعوبت اوزره اولد غندن ترک اتمک استدم لیکن عاقبت بشیمان
 اولمق فکر ایدوب فراغت اتمدم دیکدر خود کفر فتم کافتم سجاده چون سوسن
 بدوش خود فرض اتمدم که سوسن کی اوموزده سجاده براغم یعنی اوموزده سجاده
 کتورم همچو گل بر خرده رنگ می سلمانی بود خرده اوزره کل کی شراب رنگی سلمانی
 میدرم ادبیه ظاهر اولن که صلیحیه تقلید اتمک معقول دکلاید وکن اشعار در
 لی چراغ جام در خلوت نمی یارم شست جام چراغش خلوتده اوتور متوقار دکل
 زانکه کج ایلا ناید که نور بود اول سبیدن که اهل لکت بوجا غی کرک نورایه
 اول مراد عشق الی سر خلوت و صفا اولماز دیکدر خلوت مارافوع از نور شمع
 باده باد بزم خلوت ترک شعله باده شمعک نورندن اولسون وقت کل مستوری
 مستان زما دانی بود کل وقتی مسترک مستور لغی نادانلقدن در مراد لطیف
 زمانده فرضی فوت اتمک نادانلق اید وکن بیاند مجلس انش و بهار و بخت عشق
 اندر میان انش مجلسی و بهار و اورته ده عشق بجای اوله شستد جام می از جانان
 کران جانی بود جانان دن جام می المی کران جانی در کران جان غلیظ و نادان
 و به بخت که معناسند در مراد مرشد ایر شوب طالب عشق اولمین که
 به بخت اید و کین بیاند رهمت عالی طلب جام مرصع کو مباحث عالی همت
 طلب ایددی جام مرصع اولسون رند را آب غلب یا قوت زمانی بود غلظ
 عشق الی یا قوت زمانی در بود بوکت کی مجملده ادات زمانیه در که است
 معناسند در حاصل معنی عشق الی بکت حصوله عالی همت لازم اید وکن بیاند
 نیک نامی خواهی ای دل با بدان محبت مدار ای دل نیک ناملق اشتریک
 بر مراد اید معصا بخت طومه خود پسندی جان من بر مان نادانی بود خود پسند
 ای بزم جانم نادانلق بر مان در بر مان دلسیل عقلی در کر جی سامان نماید کار سلشن

بود و معنای
استغفار و توبه

بسیار از این
نوع استغفار

عشق الی
بخت و بخت

بخت و بخت

اگرچه بزم ایشهر حقیر در تن سز کوریتورانی سبیل کور مر کاندین کشور که است
 رشک سلطانی بود زیرا بو کشورده کداللق سلطانت رشکی در یعنی عشقه که ایق
 باد شاهلقدن یکدر دی غریبی گفت حافظی خورد بهمان شراب دون بر غن
 ایتدی حافظ بهمان شراب ایچر ای غریز من نه عیب ان به که بهمانی بود ای بزم
 عزیزم اول بکت دکل کی عیب بهمانی اوله مراد عشق الی که عوام قنده عیب کید
 آئی اندردن ستر اتمک معقول در در لایف اگر نه باده غم دل زیاده ببرد حادثه نک
 یعنی غم و اتمک شد بزم بزم ایشهر بنیاد ایلدر یعنی حوادث دنیا بزی زیاده
 مثالم مضطرب ایلر اگر عقل هستی فرو کستر لنگره اگر عقل مستلک لنگر
 چکیده یعنی بر اتمیه چگونه کشتی اریز در طره بلا ببرد بولما کرد اندن کشتی نجبه
 خلاص ایدر ورطه دن مراد دنیادر کشتی دن مراد وجودی در مراد عقل معانی
 اگر عشق الی معتبر اولمیه کند و سنی قیود دنیادن خلاص اتمک قادر اولماز دیکدر
 فغان که با همه کس غایبان با خشت فلک فغان که دو کلی که ایلر فلک غایبان
 اویندی یعنی جمیع غلبه ایلدی کسی بود که دستی ازین دغا ببرد بر کسه
 اولدی که بوحیلد بازه برال ایلده مراد فلک ایلر خاصه اتمک ممکن اولمده و من
 اشعار در دغا حیلد باز و مکار دل ضعیف از ان می کشد بطرف چمن ضعیف
 کوکل بنی اول سبیدن چمن طرفه چکر که جان زمرک به بیماری صبا ببرد زیرا
 باد صبا بکت آهسته اسمی ایلر جانی در کدن نور تر بود و دنی جازدر که
 جانی باد صبا بکت آهسته اسمی ایلر کدن نور تره چمن دن مراد کشت فیض
 مراد فیض الی ایلر جان حیات مقور اید و کین بیان در کذار ظلمات خیراهی جو
 او غراق ظلمات ده بر یول خفزی اسنه مباد کاشش محرومی آب مایرد اولمیه که
 محروم لقی آتشی بزم عرض و حرمتز ایلته مراد مرشد سر عشقه سلوک ایدن محروم
 اولور دیکدر طیب عشق منم باده خور که این معجون بن عشق طیبی ام باده ایچ
 زیرا بو معجون فراغت آورد اندیشه خطا ببرد فراغت کتور و خطا فکر بی ایلدر
 مراد عشق الی قلب دن محبت ماسوایی کیدر دیکدر بسوخت حافظ و کس
 حال او بیا رنگفت حافظ یاندی و کسه اتمک حالنی یاره دیدی مگر نسیم پای

بسیار از این
نوع استغفار

بسیار از این
نوع استغفار

بسیار از این
نوع استغفار

خدای را نیز در مکر باد نسیم اندی چون بر خبر ایلمده یار دین مراد خدا و نسیم دن
 مراد نفی آلتیه در که آنی وصاله و سید طلب ایدر **اولی** ایضا مراد برندی و عشق
 ان فصول غیب کند رندک و عشق ایلمه اول فصول غیب کند مراد غرض
 بر اسرار علم غیب کند که علم غیب سرری اوزره اغراض ایلمه کمال صدق
 و محبت بین نقص کنه صدق و محبت کماله بق کنه نقصه بقیه
 هنره نظیر ایلمه غیب نظیر ایلمه که هر که سینه هنر افتد نظیر غیب کند زیرا
 هر یک که هنر سوز واقع اوله غیب نظیر ایدر **بیت** الا ای هنر مند فرخنده خوی
 هنر مند نشیده ام غیب جوی جنان بزدره اسلام غمزه ساتی سانه کن
 غمزه سی اسلام یولنی انجلیں اوردی که احتساب ز صربا مکر صهیب کند
 که صربا دن مکر صهیب احتساب ایلمه صربا قورخی شراب صهیب
 صهیب رومی صهیب اگر مکر ایلمه صهیب ایدر ایدی که بوسوز انک حقیقه
 واقع اولمشدر که نعم العبد صهیب لوکم تحف الله لم یعصه ساتی دن مراد
 مرشد در بویت کثرت عشق دن کنایت در زعفر حور بهشت آن زمان
 بر آید بوی حور سی سنگ عطرندن اول زمان رایحه ظاهر اولور که خاک
 میکده **بیت** صهیب کند که بزم میخانه دکن حاکمی یقه غیر ایلمه صهیب یقه و قویون
 و جنت معنای کور مراد عشق آتی حاصل اولن محاکم خاکی ذی قدر ایدر
 باین در کلید کج سعادت قبول اهل است سعادت کنجک مفتاحی اهل
 دکن قبولی در مباد کس که درین نکته شک و ریب کند اولیه که کس بکنده
 شک و ریب ایلمه اهل لدن مراد اولیا الله در **بیت** درین میخانه کر صدر
 قبولی آرزو داری چو شاهی همی در دیزه می کن از در دلجا شبان و ادق
 این کهی رسد بر آذ وادی ایمن جو بانی شول وقت مراد ایر شور که چند سال
 باین خدمت شعیب کند که بجه نیل جان ایلمه شعیب خدمت ایلمه وادی ایمن
 جو باندن مراد موسی علیه السلام در که بجه نیل شعیب پیغمبر علیه السلام خدمت
 اند که نمک به بنیر اولوب مرادنی بولمشدر نزدیده خون بچکاند قانه حافظ
 حافظک قنیه سی کوزدن قان خامله ر یعنی قان اغلدر جو باد وقت

بوی فصول و غرض ایلمه
 فصول و غرض ایلمه

بیت مراد در
 بیت مراد در

بیت مراد در
 بیت مراد در

بیت مراد در
 بیت مراد در

بیت مراد در
 بیت مراد در

و زمان شب کند چونکه بکنک و قتی و پیر لک زماننی یاد ایلمه حاصل معنی
 بو اولمق جائز در هوا و موس ده تلف اند و کی عمر سینه چونکه یاد ایلمه خستیدن
 حافظ قان اغلدر بوجه دخی جائز در حافظ چونکه کند و قنیه سنی یاد ایلمه و ب
 سولیه استماع ایدر لرقان اغلدر **ایضا** طایر دولت اگر باز گذاری بکند
 دولت طایری اگر کرد و بگذر ایلمه یار باز آید و با وصل قرار ی بکند یار کبر و کلور
 و وصل ایلمه بر قرار ایدر مراد اگر فیض آتی ایر شه وصال جانان میسر اولور دیکدر
 دین را دستک دزد و کمر که نهانند دین نک اگر چه دزد و کمر قدر سینه قالمادی
 بخور و خوشی و تدبیر نشاری بکند بر قان بر و بر نشار تدبیر سینه ایدر **بیت** کس نیاره
 بر او دم زدن از قنیه تاکس انک قنیه بزم قنیه مژدن سوز سولیمکه قادر
 اولماز مکرش باد صبا کوش گذاری بکند مکر باد صبا انک قنیه فله به حاصل
 معنی حق تعالی نک قنیه مقبول اولمق یا قنیه یو قدر کثرت عصیان سبیدن
 مکر فیض آتی سبب اولور دیکدر داده ام باز نظیر را بنزد روی برو از نظرم
 بازنی بر تندر و پروازر محبوبه در مشم باز خواند مکرش نقش و شکاری بکند
 مکر اول نظرم بازنی بغیره که واقعه و شکاری ایلمه شکار و شکاری استعمال
 ایدر صبح و صبحی کبیه یا نسبت اوله شکم نه بودیو انک شبن قافیه سنده و لغ
 اولمشدر **بیت** دلم رمیده شد و فاقلمن در دیش که آن شکاری سر کشنده
 چه پیش علی طریق الجاز معنای محصلی سی بولمدر بر تندر و از لر محبوبه کوزد بکوب
 عاشق اولمشم بر مرتبه در که هیچ بر و جمله اندن رفع آنکه و عشقندن فراغت
 آنکه اصلا امکان یو قدر بلکه اول محبوبه همتا بلکه اندن زیبا بر محبوب آفرینی کند
 عاشق آنک ایلمه نظری اندن رفع ایلمه حال بو که اول محبوبه نظیر بر محبوب یو قدر
 و علی طریقی الحقیقه معنای محصلی سی بولمدر در کرامت صاحبی بر مرشد ارادت
 کلیه کتورب اخلاصه آنک مریدی اولمشم که هرگز اندن بر طریقی ایلمه انفاک
 ممکن دکلدر مکر کشف و کرامت ده که معادل بلکه اندن عالی شان بر صاحب
 تعریف اولور که جذبه تامه سی ایلمه نی کند و سینه مرید ایلمه که اولکی شیخدن اغراض
 لازم کله که محامل خود بر شیخ یو قدر بویت محبوب مجازی به و مرشد حاصل

دستک قدرت
 دستک قدرت

نقش ایلمه
 نقش ایلمه

اولند و غنیدن غیر حضرت باری عزاسمه چون اولی جائز در مثلاً اولی
 تعالی حضرت بنی منزله محبوبه تنزیل ایدر اندن فکرة لوازم اثبات ایدر
 استعاره تحلیله طریقی اوزره یعنی حق تعالی حضرت نه کوکل و بر مشتم
 اندن اعراض آنکه امکان یوقدر زیرا اندن غیر بر خدا یوقدر که اتی قبول
 ایدم ایس کنند شی و هو السميع العليم حال بوکه دیدن حقیقتکه نظر اولی
 حیات صاحبی موجود اولدر غیر سی بفرقه منابه سنده در که نی روح در
 که هیچ نسبه قادر دکلدر نه کم مشهور سوزدر لبس فی الدار غیره
 دیار بیت دل اندر صد باید ای دوست بست که عاجز ترند از صف
 هر چه هست و بوبیت حضرت رسول ایچون اولی دخی جائز در صلح مذکور
 معنایه قیاس طریقی ایله یعنی بر پیغمبر ایمان کتور مشتم که آنک گشتی
 بر پیغمبر یوقدر که اندن فراغت ایدوب که ایمان کتورم شکم حبیب اکرم
 حضرت پیور مشد که لابی بعدی بیت سابق ده واقع اولن نقش
 بفرقه معنا سنده در تذرو سکل معنا سنده در مکرلفظنه متقل اولن
 ضمیر غایب باز نظر ده راجع در خواج حافظ رحمه الله علیه کند و محبوبه
 تذروه و غیره محبوبه بفرقه به تشبیه اتمش در تشبیه محسوس بالمحسوس
 طریقی ایله و بوشبیه نوعاً لطف اندن خالی دکلدر زیرا بفرقه نی روح
 اولد غنی سبکی کند و محبوبه نسبت سائر محبوبه سینه روح یعنی بی حسن و نی
 آن اید و کن اشعار در و بوند نظر فی باز تشبیه اتمش در تشبیه محسوس
 بالمحسوس طریقی ایله بکند کلمه سنگ تعالی نقش بوبیت ده بروجه دخی
 جائز در نظر باز نه پروانه و بر مشتم بر تذروه یعنی بر محبوبه عاشق اولم
 بودجه اوزره تذروه وسیله اولن یاد حدت ایچون اولوز هم وصف ترکیبی
 اولماز دوش کفتم بکند لعل لبش جاره من دون کجه ایدم آنک قهری
 بی با که جاره ایدری فائز غیب ندا ایدری بکند غیب فائز ندا و بر یک
 بی ایلمر ادکلهم اتی ایله نفس صلاح پذیرا و لمح قابل اید و کین اشعار در
 شهر خالیت زعتای بود کز طریقه شهر عشق قدن خالی در اولکه که بر افند

مادی از خود بر و ن آید و کاری بکند بر مرد کند و ن طشده کاه و برایش ایله
 و ادم شدن نایا بلغندن اخبار در کوکری که بر زم طرش غمزه قنی بر کریم آنک
 طریقی بر مندن بر غناک بجرعه در کشد و دفع قناری بکند بر جوده جکه و قناری
 دفع ایده معنای ظاهری اوزره مراد قنی بر کریم غناک اندن بر کریم کوره و غنی
 دفع ایده و یکدر معنای تصوفی اوزره قنی بر مرشد که بر طالب اندن مستفیض
 اولوب ماسوی غنندن خلاص اولد و یکدر یا وفا یا خبر وصل تو یا مکر رقیب
 یا وفا یا سنگ و صلیک خبری یا رقیبک موتی خبری بازی جرخ ازین یکد و سه
 کاری بکند بازی بازی جرخ یو برایکی او جودن یعنی یو او جودن بری ایله یعنی ایله
 حافظ از در که او که تروی هم ردوی ای حافظ آنک در کاهندن کتیه سن هم بر کون
 کدوی بر سر از گوشه کنار ی بکند بر گوشه کنار زدن سنگ باشک اوزره کدرا بر
 مراد سر یکله آلام عشقه تحمل ایده عاقبت وصال جانان در محروم قالمز دیک در در
 خوش آمد کل و زان خوشتر نباشد کل خوش کلدی و اندن خوشترق اولماز که در
 دست بحر ساخن باشد که سنگ الکه ساغدن غیر اولیه یعنی عشق اتی دن
 غیر یه سنی انیمه سن غنیمت دان و می خورد در کلستان کل زمانی غنیمت بل
 دکلستانده می ایچ که کل ماهفته دیگر باشد زیرا کل بر غیر هفتیه دکن و لماز
 مراد بود که فرصتی فوت اتیوب عشقه سنی آنک کرک زمان خوشدلی دریاب
 و دریاب خوش دل لک زمانی اکله و ایچوبول که که دایم در صدق کوهر نباشد
 زیرا دایم صدق د کوهر اولماز حاصل معنی الوقت سیف فاطع حبیبه قنی
 زیاده غنیمت بلوب فرصتی فوت آنک کرکد و یکدر بیت ماضی قات و الحول
 غیبت نیست جز نقد و قشش اندر حبیب غیب راه غیبت راه عشق کا عجیب
 بر یول در عشق یولی که انده کسی سر بر کند کش سر نباشد بر کسه باش قالد که
 آنک باشی اولیه مراد بود که راه عشق ده سرون کجی کجه سوار اولوز بشوی ادر
 اگر هم در سربانی اگر بزمه هم در سربیک اوراقی یو یعنی علم ظاهر دن فراغت اید
 که علم عشق در دفر نباشد زیرا عشق علمی کنا بده اولماز بیت معلوم کیست عشق
 و کج خاموشی دبستانش سبق نادانی و دانا دلم طفل سبق خوانش زین بیوش

سوزده اولی

و صحت ایچون

در ایدر عاقل

سوزده اولی

سوزده اولی

و دل در شاهی شد بندن داشت و دلکی بر محبوبه بغله که ستمن ستمه از پور
 باشد که آنک حسنی زیننه با غلتمش یعنی محتاج اولیه مراد عشق الکی حاصل
 بر مرشد طلب ایله همان کسوله شیخ اوئی طلب ایله دیگر بیا ای شیخ و در محاکمه
 کل ای شیخ و بزم میخانه مرده شرایسته خور که در کوثر باشد بر شراب ایچ که آنک
 لذتی و کیفیتش کوشیده اولیه شراب دن مراد عشق در ایله بر اصل کرده جام زرین
 ای حامی زرتینی شراب بر ایلمش کسینه بختا بر کسی کش زر نباشد احسان
 و ترجم ایله بر کسی که آنک زری اولیه خطاب مرده و صاحب دولت اولیه
 جائز در شرایتی قیام رخس یارب یارب با که بر خمار شراب با غشله که
 با او هیچ درد سر نباشد که او کله هیچ باش اغریسی اولیه طلب اندکی می دن مراد
 شراب عشق در و جنت شرایتی ذمی اولی ممکن در لایها عول و لا هم عنها یزفون
 بنامیز دبی سیمین تم هست تخمین بر سیمین تن مجبوبم دارد در که در بختانا
 آذر نباشد که آذر بختانه سنده اولماز بنامیزد بونده تخمین معناسنه اولی
 روشن در و بعض محامده الله حق چون معناسنه کلور بت سیمین دن مراد
 مرشد در آذر ابراهیم بغیر علیه السلام یک بدر نک اسمی در که بت یونجی ایدی
 من از جان بنده سلطان او سیمین جانن سلطان او یک بنده سی
 اگر چه بادش از جا که نباشد اگر چه چاکرندن که یاد اولماز یعنی بنی یاد ایلمز
 بنام عالم آرایش که قور شید آنک عالمی زینت اید یکی تاجی حقیچون که آفتاب
 چنین زینده افش نباشد تاجه بو بخلین برانجی اولماز کسی کیر و خطا
 بر نظم حافظ حافظک نظم او زره شول کسه خطا طوز که هیچش لطف
 در کوهر نباشد که آنک ذاتنه هیچ لطف اولیه مراد ظرافتله بعض اعدا یطعن
 در **قب معاشران** ز حریف شبانه یاد آید ای مصاحبه بیکه کی یعنی کچه
 زک ایله مصاحبت ایدن مصاحب دن یاد کوز که حقوق بنده کی محله صانه
 یاد آید اخلاصه اولن بنده نک مغربی یاد کوز که بوقت سرخویش
 از آه و ناله عشاق سرخوشی و قنده عشاقک آه و ناله سندن بصوت نغمه
 جنگ و جفانه یاد آید جنگ و جفانه نغمه سنگ صوفی ایله یاد کوز یعنی سر زنده

ستمن ستمه از پور

ستمن ستمه از پور

ستمن ستمه از پور

ستمن ستمه از پور

برم عشق ده نوشا نوشده اولاسنر بو حالت و ذوقدن فی تسبب اولن عشاقک
 آه و ناله سین زیاده ایلیکوز چودر میان مراد آورید دست امید چونکه امیدانی مراد
 میان کتوره ستر یعنی چونکه مراد کوز حاصل اول میان بونده بل معناسنه در زنده
 صحبت مادر میان یاد آید بزمه سترک او زنا کوزده اولن مصاحبت زماندن یاد
 کوز کوز چو لطف باده کند جلوه در رخ ساقی چونکه باده نک لطافتی ساقی نک بونده
 جلوه ایله یعنی از عشق ظا اوله ز عاشقان بسور و ترانه یاد آید عاشق در دن سرور
 و ترانه ایله یاد کوز ساقی دن مراد مرشد در باده جلوه اتسندن مراد انا عشق
 بونده ظاهر اولمسی در مراد بود که طریقت دوستانه خطاب ایدر بخزن و خمر
 اظهار آنک ایله انگر مرشد ایله عشق الکی دن مصاحبت ایدوب کندوسی اول مجلس
 جدا اوله غندن اوتری می خورید زمانی فیم وفاداران بر زمان وفادار لر فیم
 بزم ستر زنی وفایی دور زمانه یاد آید دور زمانه نک وفاسر لغدن یاد کوز کوز
 یعنی یاد ایلیکوز ستمند دولت اگر چند سرکشت ولی دولت کنی اگر چه سرکش آما
 ز بهر مان بسره نازبان یاد آید بولداسلردن نازبان اوجی ایله یاد کوز کوز
 مراد حصول دولت فیض ایچون یاران طریقت دن معاونت طلب اند و کین
 بیان در بوجه رحمت ای ساکنان صدر جلال رحمت و جمیل ای جلال صدر نک
 ساکنری ز روی حافظ و این آستانه یاد آید حافظک بوزندن و بوستاندن
 یاد کوز کوز صدر جلال ساکنلردن مراد اولیا استادلمی روشنند و صاحب
 دولت اولی دخی احتمال در معنی بوا یکی او زره اولور **والله یفترده** ای دل که
 سیمین نفسی می آید مشتاق ای کوکل که بر عیسی نفس کلور که زانفاس خوشش
 بوی کسی می آید که آنک لطیف نفسلردن بر کسه رایحه سی کلور عیسی نفسدن
 مراد مرشد در که اندن بوی خدا کلور کس دن مراد بوند باری تعالی در حاصل
 معنی ای دل بر مرشد و وصول بولدک که اندن سکانتات رحمانیه و جذبات
 الهیه ابر شور و یکدر از غم بجز ممکن ناله و فریاد که دوش خرق غمندن ناله و فریاد
 اتمه ز یادون کچه زده ام فانی و فریاد رسی می آید بر فال او مرشم و بر فریاد
 رس کلور مراد عالم فیض ن خلاص ایچون کندوسی ایچون اتمه کی تفاکر اشعار

ستمن ستمه از پور

ستمن ستمه از پور

زانش وادی ایمن نه منم فرم و بس وادی ایمن آتشندن ایمن بن سرور
 دکلم موسی ایجا بامید قیسی می آید موسی بوعلو قدر لاند بر قیس امید ایله کلور
 وادی ایمن دن مراد بونده جناب قدس در آتشندن مراد جذبه آتیه در قیس
 آتش و کسی در که حضرت موسی وادی ایمن ده نور کورب نار صافوب بوسوز که
 کوره در وقت معلوم در که اذقال موسی لایله ای آتشت نار آتشتیم منها بخر
 او انیکم شهاب قیس لعلمک تصطلون هیچ کس نیست که در کوی آتش کاری
 نیست هیچ که یوقدر که سنگ کو یکده انک برایشی یوقدر خطاب باری تعالی
 هر کس ایجا بطریق موسی می آید هر که اندر بر موس طریق ایله کلور حاصل می
 جمیع عالمک مرادی درگاه خداون حاصل اولدغن و جمله اکا محتاج اید و کین بیاند
 کس ندانت که منزله دلدار کجاست کسه بلدی که دلدارک منزله کهنی قنده در
 این قدر هست که بانک جری می آید یوقدر بر جرس آوازی کلور دلدار دن مراد
 باری تعالی در که مکان و چیز دن منزله بر بانک جرس دن مراد آزدن مؤثره همدال
 طریق ایله حاصل اولن علم در حاصل معنی ذات باری نک کنه و حقیقتی عدم امکانه
 اید و کن بیاند نفسه و اصفان را وصف اودر خورد نیست لایق هر دون
 و هر نام نیست عجز از ان همشیره شد با معرفت کونه در شرح آید و در نه صفت
 قسم خلق از وی خیالی بیش نیست زبان خبر دادن بجالی بیش نیست کربانه
 نیک و کر بد گفته اند هر چه زو گفته اند از خود گفته اند بر تر از علمت و بیرون از
 عیان زانکه در قدوسی خود نی نشان فرموده که اینجا ارباب کرم بر جوده
 و بر که کرم صاحب نیک میخانه سنده هر چه بوی می آید هر که بر کس بر قیاس
 اوتری کلور دوست را کوسر بر سبدن بیار نیست دوسته اگر غم خسته سنی صومعه
 موسی و ارباب کور آن خوش که هنوزش قیسی می آید دوسته دی خوش سورسون
 یعنی کلسون که هنوز اول خسته نک بر نفسی کلور بر حمله ایکی در حاضر جمیع اوله
 نامی ارمغاب معناسنه اولور کور آن کی مراد دوستک بر دم ملاقاتی غنیمت قد
 اید و بفرم معنی فوت انکه نمیه در بیت یکدم دیدار دوست هر دو جهانش
 بهاست اول محبت چیز کا دنیا فاست باد بهاری و زید برقی بمانی نجاست

قیس ده اولن
 و حدت ایچینده
 خلا

جری ده اولن
 و حدت ایچینده
 خلا

نیک و کر بد
 گفته اند

طاقت مجنون نمائند خیر لیلی کجاست خبر بلیل این باغ پیر سبد که من بوی باغ
 بلیلک خبرن صور مکوز زیر این ناله می شوم کز نفسی می آید بر ناله ایشدرم
 که فشدن کلور مراد جناب قدس دن حقیقتی ایله خبر میست در کل اید و کن اشعار در
یار دار در سر قید دل حافظ یاران ای بار لر حافظک کو کلنی مید انکست هوسنی قنانه
 شایه بازی بشکار مکسی می آید بر شا بهار بر مکس شکار نه کلور یاردن مراد
 باری تعالی در که مکس مثابه سنده حقیر اولن دل حافظی خلی ذات سیمی ایله اسیر
 عشق اید و ب عشاق زده سندن اتشدر و ایفشار رسید مرده آمد بهار و سبزه
 و نمیه مشتعلی ارشدی که بهار کلدی و سبزه بتدی و لطیفه که بر سر حرفش کلت
 و نمیه اگر و لطیفه ایشدر انک حرف اولاجی یری کل و شراب در مراد مر و مالی قیض
 و عشقه حرف انک لایم اید و کن بیان در نمیه خرمادن اولن شراب در بر اصل
 ذال ایله در اما شراب معناسنه استعمال ایدر لر مصرف کسر ایله اسم مکان در
 صرف یصرف دن که باب نانی دن در اگر چه عوام فتح رایله اودور لر صغیر مرغ بر آمد
 بط شراب کجاست قوش او نمکه باشلدی شراب باتنی قنده در صغیر قوش صغیر
 ربط لفظی ربط لفظندن مخفف در که یاق معناسنه قفان قناد به بلیل قناد
 کلک کشیده ببله قفان دوشدی که کلک نقابی کم کشف ایله دی مراد بود که وان
 من شی الا شیخ نحمده و لکن لا نفقهون تبیخیم حسیجه مرغ زبان حال ایله باری تعالی
 تبیخیم شروع ایله دی سن دخی عشق و طاعنه کس ایله بیت ز بلیل بر کلش
 تبیخیم خوانیمت که هر خاری به تبیخیم زبانیست من این مرقع رنگین جو کل
 بخو ایم سوخت بن بوکل کبیه شراب ایله رنگین مرقعی یا قسم کرک بود و دخی جائز
 بن بو رنگین مرقعی کل کبیه یا قسم کرک کویاکه کل آتشی باغش در مراد کلک حرفی
 آتیه مشابه در که پیر باده فرودشش بجرعه بخزید که مریدانی بر جوده به صانون لیلی
 که بونده زیر معناسنه دخی جائز در مرقع رنگین دن مراد وجودی در خواهم سوخت دن
 مراد وجودی آتش عشق ایله یا قوت محو انکه در جوده دن مراد جذبه در تر روی ساقی
 موش کل بچین اودر موش ساقی نک بوزندن بوکون بر کل دیر که کره عارض
 بستان خط نمیه دمید که بستانک عارضی اطرافنده نمیه خطی بتدی سبینه

خبر بلیل
 این باغ
 پیر سبد
 که من

سبزه بتدی

تبیخیم شروع

تبیخیم خوانیمت

بهار بر شدی خط دن مراد بنفشه در سانی دن مراد مرشد در کل بچین دن
 مراد مرشد دن فیض جذب حاصل ایله دیکدر زکوی عشق منتهی دلیل راه قدم
 عشق محله سینه دلیل راه سر قدم توم که کم شد آنکه درین ره برهبری زرسیده
 زیرا کم اولدی اول کسه که بویولده رهبره ایرشمدی مراد مرشد سر عشق
 آتی نک حصولی میسر دکل ایروکن بیان در زمیوهای بهشتی چه ذوق
 در یابد جنت میوه لادن نه ذوق اکثر کسی که سبب زرخندان شاهدی نکرده
 بر کسه که بر محبوبک زرخدانی سببی امر مدی یعنی بر مرشد دن فیض حاصل
 اتدی جهان کرشمه سانی دلم زدست برد مرشدن کرشمه سی بنم کوکلی بخلیس
 الدن اتدی که با کسی در کم نیست برک گفت دشمنید که بر غیر کسی ایله
 با که مصاحبت میلی یوقدر مراد مرشدن گوشه چشم ایله نظری بنی خلقدن منقطع
 اولوب طالق عشق اتدی دیکدر عجایب ره عشق ای رفیق بسیار است
 ای رفیق راه عشقک عجایی چوقدر برسی مصرع ثانی نک مضمونی در زین
 آهوی این دشت شیر بر مید لوصحا آهوسنگ اوکندن ارکان ارسلان
 او رکدی یعنی مقابله آنکه قادر اولمدی مراد اولیا الله ایله کسه خاصه
 قادر اولمد و غیر اشعار در زیر انرا ایله خصومت حق تعالی ایله خصومت
 اول خود حال در نمکن ز غفله شکایت که در طریق طلب غفله دن شکایت
 ایله زیرا طلب طریق غفله براحتی زرسیده آنکه زحمتی نکشید بر راحته ایرشمدی
 اول کسه که بر زحمت چکدی حاصل معنی وصال جانانه طالب اولان
 الا عشقه تحمل لازم اید و کین اشعار در خدا بر آمدی ای دلیل راه حرم
 اید ایچون برمد ایله ای حرم یولک قول غزی که نیست بادیه عشق را اگر اید
 ذرا عشق بادیه سنگ کنار ی ظاهر دکلدر مراد مرشد دن سلوک عشقه
 معاونت طلب اید و کین بیان در شراب نوش کن و جام بزندان بخش
 شرابینه نوش ایله و التون قدیمی رناره باغشده که پادشاه بکرم جرم صوقیان
 بخشید زیرا پادشاه کریمی ایله صوفیکرت جرمی باغشده مراد پادشاه دن
 ظرافت ایله احسان طلب تمسی در کلی بکیده زیستان لطف او حافظ

بهار بر شدی خط دن مراد بنفشه در سانی دن مراد مرشد در کل بچین دن

ای رفیق راه عشقک عجایی چوقدر برسی مصرع ثانی نک مضمونی در زین

خدا بر آمدی ای دلیل راه حرم

انک لطفی بستاندن حافظ بر کل و برمدی مکرشمه قوت درین بچین تونز
 مکر بوچمنده قوت یلی سمدی ضمیر غایب پادشاه را کج اولمق روشن در
 که اندن احسان کور مدوکن بیان در بعض نسخه مخلص متی بویله واقع
 اولمش در بهار می گذرد داد کستر دریاب بهار بکر یعنی کج بورای عادل
 حالی آنکه دریاب بونده ایرش معناسنه دخی جائز در معنی آنکه کوره اولور
 که رفت موسم و حافظ هنوز می کشید که بهار موسمی کندی و حافظ هنوز
 طاعتی مراد ظاهر پادشاه دن احسان طلبی مراد باطنی مرشد دن فیض طلبی
اولی نک کریمی فروش حاجت رندان بروا کند اگر مرشد طالب عشق اولمشک مرادنی
 حاصل ایله ایزد کنه بخشند و دفع بلا کند خدا آنک کنه بی باغشرواندن بلائی دفع اید
 مراد مرشد اگر مدبر فیض عشقه مثاب اولور دیکدر سانی بجام عدل بده باده تاکدا
 ای سانی شرابی جام عدل ایله ورنه کدا غیرت نیاد که جهان پر کن کند غیرت کتور
 که جهانی بر فنا ایلر غنا ریخ و زحمت معناسنه در سانی دن مراد مرشد در بعض مرید
 زیاده رعایت ایدر فیض خصوصه بوسوز که کوره در مطرب ساز عود که کس
 بی اجل نمرد ای مطرب عود چال که کسه اجل سزا اولمدی یعنی عودده بونی ترغم ایله
 فانکونه این ترانه سراید خطا کند و اول کسه که بونوانه بی ترغم ایله خطا ایلر مراد اجل
 اولور دیکدر کریم چشت آید و کر راحت ای حکیم اگر سنگ اوکله ریخ و کر راحت
 کدای عاقل نسبت ممکن بغیر که اینها خدا کند غیر نسبت ایله زیرا بونوری خدا ایلر
 در کار خانه ره عقل و فضل نیست بر کار خانه ده عقل و فضل یول یوقدر و هم ضعیف
 رای فضولی چرا کند ضعیف رایل و هم بنجون فضولتی ایلر مراد تفاد و عقل
 و فضل ایله معلوم اولماز دیکدر حقا که کزین غمان برسد مرده امان حفا که بونوردن
 امان و خلاص مرده سی ایرشور حقا محقق و الله حقیق معناسنه کلور بعض نسخه
 کزین غمان برینه در زمان واقع اولمش در معنی آنکه کوره اولور کر ساکی بهبه امان
 وفا کند اگر بر ساکت امانت عهد نه وفا ایله مراد هر یک که الست بر یکمده اولن عهدی
 برینه کتوره که وصال جانان بشا رسته اولور دیکدر مارا که در عشق و بلائی خمارش
 بزه که عشق دردی و غمار بلاسی دارد در یاد و صل دست یابی صافی روا کند

بهار بر شدی خط دن مراد بنفشه در سانی دن مراد مرشد در کل بچین دن

ای مطرب عود چال که کسه اجل سزا اولمدی یعنی عودده بونی ترغم ایله

خدا بر آمدی ای دلیل راه حرم

یا دوستک و صافی یا صافی شراب دوا اولور مارا نک معناسی معناسی بیصرفی
 اول سبیل بزه معناسی شرح اولندی بزم معناسی شرح اولندی دوست
 مراد خدا می دن مراد عشق در جان رقت در سر می و حافظ بدر دوست جان
 می سودا سنده کنده و حافظ در دایله یاندی عیسی دمی کجاست که احیای ماکند
 بر عیسی نفس قنده در که بزی احیا اید مراد در عشقه مرشد من علاج میسر
 دکل اید و کین اشعار در اوله ایضا نقد مارا بود ایا که عیاری گیرند تا دکل صومعه
 اولن در ای صوفیه برایش اردنی طوته لر یعنی تفتیش خوفدن صوفیه صوفی لغدن
 فراغت اید و ب مصلحت لر کیده لر مصلحت دیدن است که یاران همه کار
 بنم مصلحت کور هم اولد که یار دکل الیشی بکند از مد و خم طره یاری گیرند ترک
 اید که بر محبوبک طره سی بوکلنی طوته مراد عشقه لایق اولن بود که بر مرشد
 الکتور ب انک سیمی ایل غیب هویت حاصل این لر دیگر خوش گرفتند
حرفان سر زلف سانی عاشق مرشد ک زلفی او جنی لطیف طوته لر یعنی
 ارادت کلیه اید تمام مستفیض اولد لر گر فلکشان بکند از دکه قرار ی گیرند
 اگر فلک انلری قور سه که بر قرار طوته تراغ چون شرم ندارد که نهد پا بر کل تراغ
 چون شرم طوته که کوکل اوزره ایاق قور بلبان را سزدار دامن خاری گیرند
 بیلکه لا یقدر اگر بر خا دامن طوته لر یعنی کلدن فراغت اید و ب خا اید
 قناعت اید لر مراد چونکه سعادت سز لر حد لر ندن تجا و اید لر سعادت ملولر
 لایق در که شی غیر ایل قناعت اید لر دیگر ر قوت بازوی بر هیز بخوبان مفود
 طوبه بر هیز بازو سنک قوتنی صاتم که درین خیل حصادی سواری گیرند
 زیر ابو عکرده بر حصاری بر سوار اید طوتر یعنی فتح اید لر معنای تصوفیسی
 اوزره مراد اولیا اند در که صاحب فقر فلدر یارب این بجه ترکان چه
 دلیرند چون یارب بوزک زاده لقان ایچکه نجب بهادر لر در چه بونده استقام
 نجب معناسی ایل بیلکه بترزه هر خطه شکاری گیرند که هر خطه فزه تیری ایل بر
 شکار طوتر لر یعنی هر خطه سزده برکت کند و لرده عاشق اید لر ترک سپاهی
 و تار و خطا و چین و دشت فجان ایلنه دیر لر و کد او حرامی معناسی کلور

می و دوست
 و صافی

مرید و صوفی
 و صافی

مرید و صوفی
 و صافی

رقص بر شعر و ناله ای خوش باشد لطیف شعرا و زره و ناله سی اوزره رقص
 خوش در خاصه رقص که در آن دست نگاری گیرند خصوصاً بر رقص اندر برنگار
 النی طوته لر نگار دن مراد مرشد در مراد مرشد ایل رقص و سماع خوب اید و کین بایند
بیت جلالتش بود رقص بر یاد دوست که بر استیش جان در دوست حافظ
 انبای زمان را غم سکنان نیست ای حافظ انبای زمانه مکیئل غمی بود در
 زین میان که بوان به کن رکی گیرند اگر ممکن ایل یک که بوا ورتادن بر کن طوته
 مراد انبای زمانه کنی مر و تملری ایل مصاحبت مقبول دکل اید و کین بیان در روز فیه
 دیدم بخواب خوش که بدستم پیاله بود لطیف او یقوده یعنی دوشده کور دم که المده
 پیاله وار ایدی تعبیر رقت کار بدولت حواله بود تعبیر اولندی اینش دولت حواله اولدی
 تعبیر ظاهری دولت دنیا تعبیر باطنی عشق الهی در چهل سال ریج و غصه کشیدیم و عاقبت
 فرق یل ریج و غصه چکدک و عاقبت بیر آن بدست شراب دو ساله بود انک
 تبیری ایکی بلان شراب النده اولدی حاصل معنی قریل زره و تقوایه جالشمده
 در دو بلا چکدم تا که بنکلی ازاله اید و ب قرب الهی حاصل ایدم مستر اولدی عاقبت
 عشق الهی ایل مراد حاصل اولدی دیگر در آن ناو مراد که می خواستم رخت اول
 مراد ناو سنی که بختن استروم در چین زلف آن بت مشکین کلام بود اول
 مشکین بر چلو محبوبک زلفی بوکلنده ایدی بت دن مراد مرشد در چین زلف دن
 مراد غیب هویت در که اول مرشد ده دارد در دست برده بود خا ر غم سحر غمی
 سحر وقتی بنی الدی التمش ایدی دولت مساعده اید و می در پیاله بود دولت مساعده
 و معین کلدی و پیاله ده شراب و ارایدی نوش اید و ب خلاص بولدم حاصل معنی
 نکاسل سیمی ایل عالم قبضه ایر شدم لیکن دولت مساعده اید و ب قلمده عشق الهی
 جوشه کلوب اندن خلاص بولدم دیگر چون بخورم و لیکن نه جای شکایت
 قان یرم لیکن شکایت یری دکلدر زوری من زخوان کرم این ناله بود کرم سوز
 بنم زخم بو طعام اولدی روزی رزق و نصیب معناسی کلور بعضی شخ ده بولم
 واقع اولمدر در آستان میگذر خون بخورم مدام میخانه آستانه سنده دایم
 قان ایچرم روزی غمت چونکه بستم حواله بود روز غمت ده چونکه تعبیر الهی که انی

شکاری و صافی
 و صافی

مرید و صوفی
 و صافی

مرید و صوفی
 و صافی

بواولدی **بیت** لبابت ز خون جگر پیالام دم بخت چنیں شد مکر حواله ما
 مکر کو بخت مهر و زخونی کلی بخید هر اول کس که مهر امدی یعنی محبت تخم اکیه
 و بر خوردن بر کل دیر مدی در رکند در باد نکسبان لاله بود یل او غرا غنده لاله بخی
 اولدی مراد الدنیا زمره الاخرة حسبجه هر کیمکه دنیا ده بر مرشدن مستفیض
 اولوب عشق و طاعت حصوله عمر بے صرف امدی دنیا بے نی فائده کلش اولور
 دیگر بر طرف کلش کدر افتاد وقت **صبح** صبح و غمی کلش طرفه با که دو غامق
 دوشدی آن دم که کار مرغ محاره و ناله بود اول دم که مرغ محک ایشی آه و ناله
 دیدیم شعر دکلش حافظ **صبح** شاه شاه مد خنده حافظک دکلش سونی کور دکل
 هر بیت ازان سفینه به از صدر ساله بود اول سفینه دن هر بیت یوز ساله دن
 بیک ایدی یعنی کند و دیواندن بر بیت سائر شاعر لک یوز دیواندن بیک ایدی
 شاه دن مراد پادشاه مجازی اولمق روشن در نیکم بوبیت آئی بیان اید
 سفینه دن مراد بونده رساله در آن شاه تده جمله که **خورشید شیر کبر** اول
 محکم جمله لوشاه که ارسلان طوخی **خورشید خورشید ک شیر کبر** اولمی سدر جی
 اولدی اعتبار له در **بیتش** بر و زمره که کمتر غزاله بود انک او کنده جنگ
 کونده کمتر وضعیف رکت غزاله در غزال کیک یاوریسی غزاله دبشی کیک
 یاوریسی در بون و ارتفاع شمس و شمس کندوسی و صبحی نکت اولی معنا سده
 کلور بوبیت دن مراد پادشاهی مرع در آتش فکند در دل بلبل نسیم
 بانک باد نسیمی بلبلک کو کلنه آتش بر اقدی زان دراع سز مهر که بر جان لاله
 بود اول مستور داغدن که لاله نکت جانی او زمره ایدی **وای** نه هر که چهره
 بر افر وقت دلبری داند هر چهره سنی شعله لندرن دلبر لک بلز بود و غمی
 جائز در هر چهره سنی شعله لندرن یعنی هر صاحب حسن دلبر لک بلز زیرا آیین
 دلبری با شقه در نه هر که آینه سار د سکندری داند هر آینه دوزن سکنده
 بلز نه هر که طرف کلش کج نهاد و تند نشست هر کیمکه کلاهنگ کنایه اگری تودی
 و کبر لاله او تودی کلاه داری و آیین سروری داند کلاه دارلق و سرور لک
 عادتنی بلز معراج اولن اولن اداست نفی معناده معراج ثانیه معراج اولی

این بیت
 در
 کتاب
 است

این بیت
 در
 کتاب
 است

این بیت
 در
 کتاب
 است

این بیت
 در
 کتاب
 است

اوتری که قید اولندی بو غزل معنای محصلی سی او زمره شرح اولندی بوا سلوب الیه
 آسان اولد غندن اوتری هزار نکته با ریکتر زموی ایجا است بونده موی دن
 اینجور کت بیک نکته وار در نه هر که سر بیز است قلندری داند هر باشنی تراش
 ایدن کس قلند رکت بلز مراد معنای ظاهری او زمره هر دلبر لک آیینی و هر
 سرور لک اسلوبی و هر باشنی تراش ایدن قلند رکت عادتنی بلز دیگر زمره
 صورت ده مشابهت ایله سیرت ده مشابهت لازم کلز معنای تقو قیسی او زمره
 مراد هر مرشد صورتنده اولن ارشاده قادر اولماز دیگر وفا وعده نکوباشد
 از بیا موری وفا وعده یوا اولور اگر او کور ایسک و کز نه هر که تو بیتی ستمگری داند
 یوشه سن هر کیم که کور رسن ظالمق بیلور سواد نقطه بینش ز حال تست
 بنم کوزم نقطه سنک سواد سنی خالک دن در که که قدر کو سر یکدانه جو یکدانه
 زیر ایدانه کور کت قدرنی جو مری بلور یعنی سنک خالک قدر سنی بن بلورم خالک دن
 مراد ذات اولمق روشن در خطاب خدایه در توبنده کی چو کدایان بشرط و دکن
 سن که الکیه قلمنی اجرت شرطی ایله ایله که دوست خود روشن بنده پروی داند
 که دوست یعنی خدا خود بنده پرور لک روشن بیلور در آب دیده خود غرقم چه جای
 کم کند و کوزم باشنده غرقم نه چاره ایدم که در محیط نه هر کس شنواری داند که دریای
 محیط ده هر که شنواری لک بلز یعنی قادر اولماز غلام همت آن رند عافیت
 سوزم اول عافیت با فنی یعنی حضور زک ایدم عی عاشقک همتنک قولیم که در کت
 صفتی کیمیا کری داند که که اصفیو لکده کیمیا جی لک بیلر حاصل معنی صورت عوام ده
 عشق الهی تحصیل آتش عاشقه تحسین و افزین در بیا ختم دل دیوانه و ندر استم دیوانه
 کو کلمی بتر دم و بیلدم که ادی بجه شیوه بری داند که بر آدمی زاده بری شیوه سنی بلور
 بقت و چهره هر کس که شاه خوبانست قامت و چهره ایله هر اول کس که خوب لک
 شاه و جهان کیم و اگر داد کستری داند جهانی طور اگر عادل لک بیلر یعنی عدل ایده
 ز نظر دکلش حافظ کسی شود آگاه حافظک دکلش نظم دن بر کس آگاه اولور که
 لطف نکته و ستر سخن وری داند که نکته نکت لطافتی و سخن و رکت ستر بیلور
وای بخت بخت خلق و وفا کس بیار نه رسد حسن ده و خلق و وفاده کس بزم بار غم

این بیت
 در
 کتاب
 است

این بیت
 در
 کتاب
 است

این بیت
 در
 کتاب
 است

تو این ایل در خطاب مرشد در **میت** بر ورق کاغذ ایلد یارنی یاد اید بک بود
 بولیم بیک قولن از اید بیک **قاصد حضرت سلمی** که ملا بادش سلمی حضرتک
 قاصدی که که سلامت و صحبت اولسون چه شود که سلمی دلش ادا کند
 نه اولور اگر بر سلام ایلد بزم کو کلمزی شاد ایدد مراد معشوق حقیقی طرفدن آشنائی
 ظهوری طلب در یارب اندر دل آن خسر و شیرین انداز یارب اول
 شیرین خسر و دل قلبه القا ایلد که بر حمت گذری بر سر فرماد کند که در حمت از فرماد کند
 باشی اوزره بر کدر ایلد عالیا عشوه چشم تو ز بنیادم برد شدی که سنگ چشمک
 شبیه سیخی بنیاد من التدی تا ذکر باره حکیمان چه بنیاد کند عجب کرو حکیمان
 نه بنیاد ایلد خطاب مرشد اولمق روشن در که ریاضت ایلد طالب عشق
 اولنک وجودی افنا ایدر بعون آهسته آهسته فیض ایلد آباد ایدر خطاب خدا
 اولمق جائز در که چشم دن مراد ذات اولور کو هر یک توار در حمت مستغنی
 سنگ پاک ذاتک بزم مدحتمدن مستغنی فکرش طبعه با حسن خداد ادا کند مشاطه
 فکری خداد ادا حسنه نه ایلد یعنی اکا احتیاجی یوقدرع حاجت مشاطه نیست روی
 دلا رام را خطاب مرشد ده **امتحان کن** که بسی کنج مرادت بدهند امتحان
 ایلد که سا که چوق مرادت کنجی ویرر کر خزانیه جوهر لطف تو آباد کند اگر سنگ
 لطفک بخلین بر خزانیه معمور ایدر مراد آن **الله لا یضیع اجر المحسنین** حسنه
 هر کیمکه برین چاره نک درین حاصل ایلد حق تعالی حضرتی لطفدن آنک
 نیجه مقصودی حاصل ایلد یکدر پادشاه را به بود از طاعت صد ساله و زهد
 پادشاه هر یوز بلک طاعت وزهد دن یکدر قدر یک ساعت عمری که درود ادا
 که بر عمر که اندر ساعت مقداری عدل ایدد ساعت ده اولن نامقدار اچوندر
 ره تبریم بمقصود خود اندر شیراز شیراز ده کند مقصود مرده بول التمدک
 خرم آن روز که حافظ ره بعد ادا کند خرم اول کون که حافظ بعد ادا کیده مراد وطن
 اصلی سنده عزت بولیم غریب لازم اید و کین بیان در **الله یبوی خوش تو**
 بر که زیاد صبا شبیه سنگ لطیف بویکی هر کیمکه یاد صبا دن اشتدیه
 از یار آشیان سخن آشناسنید آشنایار دن آشنایک سوزیه اشتدی

بازم حاضر
سک

بازم حاضر
سک

بازم حاضر
سک

خطاب

خطاب مرشد در اینش رو ایدد دل حق گذار من بوا که لایق دکل ایدی که نیم حق
 گذار کوکم کرنگ رخود سخن با سراسنید که کند و نک رندن نامعقول سوزاشدی
 اینش ده اولن ضمیر غایب معراج ثانی ده اولن نمک ساره راجعده رای شاه
 حسن چشم بحال که افکن ای حسن پادشاهی که آنک حاله نظیر ایلد کین کوش
 بس حکایت شاه و کد اشتد زربو قولن جوق شاه و کد احکایت اشتدیه
 نامی بیا نک چنک نه اردو میخوریم بزشرانی چنک آوازی ایلد بکون اچرز یعنی
 همان بکون شروع اتدک بس دور شد که کبد جرخ این صد اشتد جوق دور
 اولدی که جرخ قبه سی بو صدایتی اشتدی مراد عشق الهی نک ظهوری زمان
 قدیدن اید و کن بیان در ما باده زیر فرقه نه اردو می کشم بزشرانی فرقه التده
 بر کون چنک ز یعنی بوا که همان بکون شروع اتدک صد بار پیر میکده این ما حشریه
 مرشد کامل یوز کره بوا جراتی اشتدی مراد عشق الهی کامی زیاده ظهور اوزر
 اید و کین و کای تمام مستور اولدغن بیان در ستر خدا که عارف ساکت بگفت
 خدا نک ستر که عارف ساکت بونده حضرت علی اید و کی زیاده شایع در درم
 که باده فروش از کجا شنید جیرن ایم که باده فروش قدن اشتدی باده فروش
 مراد بونده حبیب اکرم در در بر صلح که معراج کیمه سی حق تعالی حضرتی ایلد کند و ما بیند
 اولن اسرار دن حضرت علی به برایکی سر دیش ایدی حضرت علی تحمل ایتوب
 انی بر جا به سولمش اولدی اتفاقا غزایه داروب آب بولند و غندن حبیب اکرم
 صحابه دن بعضی کسلی صوبه کوندر دی کلوب اول جا بدن صو چکد بر آب بر
 فان کلدی بو حالی حبیب اکرم بیان اند کلزنده کسه اکا دیدن حضرت علی نک
 بو حاله مطلع اولدی **بشکم منطق الطیر** مذکور در **نظم** مصطفی جانی فرود آمد
 گفت آب آرید لکر از چاه رفت مروری باز آمد با شتاب گفت بر خونت
 چاه نیست آب گفت بنداری زردی کا رخویش مر تفضی در چاه گفت اسرار خوش
 چاه چون بشنید آن تابش بنوده لاجرم چون خون شد و آبش بنوده و بو معنی دن
 قطع نظر عارف ساکدن مراد مید عاشق و باده فروش دن مراد مرشد کامل
 اولمق ممکن در محروم اگر شدم ز سر کوی او چشد آنک سر کونیدن اگر محروم

بازم حاضر
سک

بازم حاضر
سک

بازم حاضر
سک

اولدم ایستاد اولدی از کشتن زمانه که بوی وفا شنید زمانه کشتند
کم و فاریج سن استدی یارب کجاست محرم رازی که یکت زمان یارب
بر محرم راز قنده در که بر زمان دل شرح آن دهد که چه گفت و چه شنید کوکل
انک شرح دیر که نه دیدی و نه را شنیدی مراد هر کسیه اسرار عشقی فاش اتک
معقول و کل اید و کن اشعار در ساقی بیا که عشق ندای کند بلند ای ساقی کل که
عشق بلند یعنی آشکاره ندا ایدر کاکس که گفت قصه ما هم زمان شنید که او که
بزم قصه مری استدی به بزدن استدی خوش میکنم با دانه مشکین مشام جان
جان مشامی با دانه مشکین ایدر معطر ایلم کز دلوق پوشش صومعه بوی رایا شنید
زیرا صومعک دلوق پوششیدن رایا رایج سنی استدی مراد ارباب ریادون
مشام جان ایرشن رایج می عشق الهی ایدر زاله ایدر رم و یکدن بود وجه دخی جائز در
عشق سنی ایدر رم زیرا از هر مرتبه سنده فالن کس ده رایا مقرر در بود وجه اوزره
شنید اشد لدی معنا سنده اولور و ایشید می کند و سی اولماز بند حکیم عین صواب
و محض غیر عاقلک بندی عین صواب و محض غیر در فرضه بخت آنکه بسیم رضاشید
مبارک بخند اول کس که رضا قولی ایدر استدی هر شام با جرای من و دل شمال
گفت هر شام بنم با جرای و کو کلکک با جرای باد شمال دیدی هر صبح گفت و کوی
من و باد صبا شنید هر صبح بنم گفت و کوی و کو کلکک گفت و کوی باد صبا شنید
حافظ و طیفه بود ما گفتست و بس ای حافظ سنک و طیفک انجی و عباد یکدر
در بند آن مباحث که شنید و یا شنید اول قیده اول که استدی یا استدی
و فی تشنگار اچو طلب باشد و قوت بود خسته رک چون طلبی اوله و قوتی اوله
کو تو بیدار گیتی شرط مروت نبود اگر سن ظلم ایدر سن مروت لاین اولماز خطاب
مر شده در خستگان دن مراد استعداد فیضه رسوخ بولین مبر در تا جفا
از توند بیدم و تو خود پسندی بز سندن جفا کور مدک و سن خود بیکم سن
آنچه در مذمب پیران طریقت اولان سندی که طریقت پیرانیک مذمبند
اولماز مراد مرشدی مقدن منع در چون طهارت نبود کعبه و بخانه
یکت یونکه با کلک و لمبه کعبه و بخانه بر معنی برابر در بود خیر دران

سینه خفا در

جای خفا کلک

دقیق پوشش در

شمال خفا کلک

سینه خفا کلک

سینه خفا کلک

خانه که عصمت بود خیر اولماز اول خانه ده که با کلک اولیه مراد تطهیر جان طاهر
مکاندن ایدر و کین بیان در تا با فسون کمند جادوی چشم تومد و مادام که سنک
ساحر چشمک افسونه مدد ایمی نور در سوختن شمع محبت بود محبت شمعک
یا شنیده نور اولماز مراد مرشدن نظر معاونت طلبی در خیره آن چشم که
ایش بر در کعبه عشق خیره در اول چشم که کر به عشق انک ابی البقیه یعنی عشقه که به
اتیم چشم می نور در تیره آن که در نور محبت نبود تیره در اول قلب که اندر
محبت نوری اولیه بو معنی دن قطع نظیر تیره اولسون و خیره اولسون معنا
دخی جائز در وجه اوله کوره است وجه نانی یک کوره با و مقدر در خیره فشمش
و ادبوشش و یور غون و هر زره و بد اندیش و لجوج کسند اما بونده معنای
اول مراد در تیره قره کو و بولنی و طوقن معنا سنده در دولت از مرغ همایون
طلب و سایه او دولتی مبارک مرغ دن و انک سایه سندن طلب ایلنه
را که با راغ و زغن شهر دولت بود زیرا راغ و زغن ایلنه دولت شهری
اولماز شهر قنادک ایرری در لکن مطلقا قناد معنا سنده استعمال
اولنور مراد ظاهری بد بخندون دولت و سعادت طلب ایلنه دیگر عشق
نوکر در سر رشته خود با خرم سنک عشقک بنی کند و اصلدن خبر دار ایلدی
آن مبارک مددکاری دولت بود اول اولسون که دولت معاوتی اولیه
خطاب خدایه در کر من از میکند همت طلبیم عیب ممکن اگر بن میخانه دن
همت طلب ایدم عیبم پیر ما گفت که در صومعه همت بود بزم مرشد دیدی که
صومعه ده همت اولماز زیرا همت عشاق در زنا دوده و کلدر حافظ علم
و ادب در زکر در محبت ای حافظ علم و ادب چالش زیر شاه مجلسنده
هر گز ایست ادب لاین صحبت نبود هر یکم که ادبی یوقدر مصاحبه لاین اولماز
مراد الادب صورة العقل سبب کشتی به ادب لازم ایدر و کین بیان در در ادب
همای اوج سعادت بدم ما افتاد سعادت اوجنک همایه بزم دامنه و دوشه
اگر ترا کذری بر مقام ما افتد اگر سا که بزم مقامه بر کذر دوشه خطاب خدایه در
مراد اگر تجلی الی واقع اولور سه سعادت و رفقه وصول بولورم و سنک در

مختار

طلب بوی از خفا در
طلب بوی دن
ز غنجه جلیلی در خانه
قدح و قند و غنجه

حجاب دار بر اندازم از نشاط کلاه حجاب کی کلاه می هوا به آرم سرورم دن اگر روی
 تو غلبه نیجام ما افتد اگر سنگ یوز کدن بزم جانمزه بر عکس دوشه مراد اگر تجلی زانند
 قلم بر پر تو ایرشته تمام سرور اولورم دیگر شبی که ماه مراد از افاق طلوع کند
 بر کجکه مراد آبی افتدن طلوع اید بود که بر تو نوری بیام ما افتد اوله که بر تو شکست
 بزم طامزه دوشه حاصل معنی غیر طره تجلی و فیض دن بهره ایرشد که اوله بزمه دخی
 بر غصه ایرشته دیگر ملکوت را چوره خاک بوس این در نیست پادشاه
 چونکه بوقیونک خاکبوسنه یول یوقد ز کوا اتفاق بحال سلام ما افتد بزمه سلام بحال
 اتفاقی چن دوشه این در دن مراد جناب قدس در بیت در عزم ملکوتش
 بنود جای نشست پادشاهان جهان را بجز از صف تعالی مبارکگاه تو چون باد
 نباشد باد بسنگ بارگاه که چونکه باده اجازت اولما ز کوا التفات بحال کلام ما
 افتد بزمه کلام بحال اتفاقی چن دوشه خطاب خدایه در مراد جناب قدس زبانه
 علوی بیان در جو جان فدای بست شد خیالی بستم چونکه جان سنگ لبیکه فدای
 اولدی خیال با غلدم که قطره زلالش بگام ما افتد که انک زلالدن بر قطره بزم طامزه
 دوشه زلالش اولن ضمیر غایب لبه راجع در مراد صفت کلام الهی دن متمتع و تقه
 کنایت ز خیال زلف تو گفتا که جان وسیده ساز سنگ زلفک خیالی ایدی که
 جانی وسیده ایله گزین شکار خاوان بدام ما افتد زیرا بوشکار دن بزم دامزه وافر
 دوشه خطاب خدایه در حاصل معنی اسرار الهیه دامنه وافر جان شکار اولد وضع
 بیان در بنا امید ی ازین در مراد فانی بوقیودن امید سرنگ ایله کمر بر خال
 بود که قرعه دولت بنام ما افتد اوله که دولت قرعه سی بزم نامزه دوشه مراد طاعت
 سا که برکش اولمد و فندن مایوس اوله همان طاعتکه اول دیگر در بیت
 ازان در که هرگز نیست که محرم کرد در آورده دست محالست اگر سر بدین در نمی
 که باز آید دست حاجت تی ز خاک کوی تو هر که دم زند حافظ سنگ کوین
 خاکدن هر چن که حافظ دم آورده سیم کلشن جان در مشام ما افتد جان کلشنک
 رایحه سی بزم مشامزه دوشه یعنی ایرشور حاصل معنی صفات باری دن واسرار
 الهیه دن سوس مشام جان انک لطافتدن معطر اولور دیگر خطاب خدایه در

در این مقامات
 در این مقامات

بزمه سلام بحال اتفاقی چن دوشه
 اتفاق صفات اوله
 معنی بزمه سلام

در این مقامات
 در این مقامات

در این مقامات
 در این مقامات

در این مقامات
 در این مقامات

در ایضا دوش وقت سحر از غصه بخاتم دادند دون کجکه خود قتی با که غصه دن بجات
 ویر دیر و اندر ان ظلمت شب آب حیاتم دادند و اول ظلمت شب ده با که آب
 حیات ویر دیر مراد طاعت سببی ایله وصال جانان میراد اولور می دیو غناک
 ایدم سحر وقتی بنی اول غصه دن خلاص ایدوب آب حیات ایدی صوند بیکه انک سببی ایله
 مرده دل لکدن قور تلمم آب حیات دن مراد نفی الهیه و جذبه رحانیه در که وصال
 وسیله در بخود از شغفه بر تو ذام کردند بر تودات شغفه سندن بنی بخود ایلدر
 باده از حام تجلی صفاتم دادند تجلی صفات جامندن با که ویر در تجلی او جدره
 بری تجلی افعال و بری تجلی صفات و بری تجلی ذات در که انک لادن بوا علی در
 حاصل معنی بوا یکی تجلی دن صکره تجلی ذات و وصول بولد و غن بیان در چه مبارک
 سحر بود و چه فرخنده شبی نه مبارک بر سحر و نه قوتلور شب ایدی آن شب قدر که
 این تازه براتم دادند اول قدر کجکه سی با که بر تازه برایت ویر دیر مراد بیت
 سابقه اولن احسانی تذکر در تمام حفظدن و زیاده سرورندن ما تعان روز
 جن مرده این دولت داد ما تعان بکا اول کون بود دولت مرده سنی ویردی
 که بدان جوز و جفا صبر و بنام دادند که اول راه عشقه اولن جوز و جفا به با که صبر
 و نبات ویر دیر بعد ازین روی من و آینه وصف جمال بوندن صکره بنم بوزم
 و وصف جمال آینه سسی یعنی شمد نفکره نظرم بو که در که در آینه از جلوه دام
 دادند زیرا با که انده جلوه فاندن خبر ویر در مراد تجلی صفات سسی ایدن تجلی ذات وصال
 اولور دیگر من اگر کام زو داداشتم خوش دل چه عجب اگر بنم مراد حاصل
 اولدی ایسه خوش دل اولدم ایسه نه عجب مستحق بودم و اینها بر کام دادند
 مستحق ایدم و بونلری با که زکات ویر دیر حاصل معنی قیاض ده نخل بوندن
 هر کیمکه استحقاق حاصل ایده محروم اولما ز دیگر این همه شهید و شکر این همه
 شهید و شکر که ختم میرزد بود و کلی شهید و شکر که بنم سوزندن دو کبیلور
 اجر صبر است که ان شاخ بنام دادند شول صبر که اجری در که اول شاخ نباتدن
 ویر دیر شاخ نبات دن مراد کند و قلمی و لحن روشن در صبر دن مراد معروف
 اجمی اوت اولمخ اولی در که فار سیده بانک سکونی ایلدر در که لغت عظیمی بویلدر

حیات فانی
 حیات فانی

در این مقامات
 در این مقامات

در این مقامات
 در این مقامات

و صبر مصدر اولی جانی در من همان روز بدیدم که طغریا هم یاقوت بن همان
 اول کون کوردم که طغریا بوسه کرد که برافسوس عد و صبر و تا بم دادند که دشمنک
 حیف و متحیر با که صبر و ثبات و در عد و در دافس و شیطان اولی زیاد شد
 برودان بر ایت که راهی بده و برین دشمنانم پناهی بده **بخت حافظ و انفس**
 خیر آن حافظ که ایتی و سحر خیز زک نفسی ایدی که ز بند غم ایام بخاتم دادند که ز
 بند غم ایام بخاتم دادند که ایام غمگین بندیدن با که نجات ویر **دیر و ایضا** که هر سخن
 اسرار همانست که بود سخن اسرار کوسری همان اولد که ایدی یعنی او لکی کبی در
 حقه هر بدان هر وقت **است** که بود محبت حقیقی اول هر دستان ایله در که ایدی
 مراد عمد الست ده واقع اولان اسرار و محبت دن بر نشسته ناقص اولدی دیگر
 عاشقان زمره ارباب امانت باشند عاشق را برب امانت زمره سید
 لاجرم چشم که بار همانست که بود لاجرم که با عد بر جی یعنی که با ایدی چشم همان
 اولد که ایدی امانت در مراد در که انسان قبول امتداد عشق و کله رنه کم
 شیخ قطار منطقی الطیر ده تعیین امتداد که ملک ده عشق دار در اما در دیقده
بیت قدسیان را عشق هست و در نیست و در را جز آدمی در خور نیست
 هر که در عشق تخم شد قدم بر گذشت از کفر داز اسلام هم از صابر س که مارا
 همه شب نادم صبح باد صبا دن صور که دو کلمی کچه صبح و قشقه دکن بزه بوی زلف
 تو همان مونس جانست که بود سنگ زلفک رایحه سی همان جانک مونی در که
 ایدی خطاب خدایه در طالب لعل و کمر نیست و کمر نه خورشید لعل و کمره
 طالب یوقد یوقد خورشید همچنان در لعل معدن و کانت که بود انجلین
 معدن و کان غلنده در که ایدی یعنی طالب فیض یوقد یوقد یوقد فیاض و غل
 یوقد زلفک خون دل را که نهان میداری بزم خون دلمز زکمی که نهان
 طور رسن همچنان در لب لعل نوعی است که بود همچنان سنگ لب لعلکده
 ایدی خطاب خدایه در گذشته غمزه خود را زیارت می ای کند و غمزه مقتول کند
 زیارت نه کل زکمی بجز ره همان دل نکانت که بود زیرا که بچاره همان ناظر
 و منتظر در که ایدی حافظ با ز ناقصه خوانا به چشم ای حافظ چشمک فانی با

نسخه
 در کتب
 و کتب

در کتب
 و کتب

در کتب
 و کتب

قصه سنی

قصه سنی که کو ستر که درین جوی نه آن آب رواست که بود زیر اوار ماقده اول
 آب روان دکلدر که ایدی مراد چشم ده آب قالمی خون انگه دیگر جوی آن
 مراد چشم در **و ایضا** درخت دوستی نشان که کام دل بسیار آرد و دوستی
 درختی دیک که کوکل مراد میوه سنی کورر نهال دشمنی برکن که رنج بی شمار آرد و عداوت
 فدائی تو بر زیر اعد و سز رنج کورر مراد دوستی ده فانی و عداوت ده
 ضرر وار اید و کن بیان در جو همان خوابانی بعزت باش بار ندان چونکه بخانه نک
 مهمانی سس زندگه عزت ایله اول که در دسر کشی جاناکر این مستی خمار آرد
 زیرا باش اغر سنی جگر سن ای جان اگر بر مستلک خمار کتوره حاصل معنی چون
 طالب عشق سن عشا غمت اید که اگر قبضه دوشه سن انلر سا که در مان ایله
 دیگر مستلک در عالم بسط در خار دن مراد عالم قبض در شب صحت غنیمت
 دان که بعد از روزگار ما مضاجت کچه سنی غنیمت بل زیر ازم زما غمزه فکره
 بسی گردش کند درون بسی لیل و نهار آرد فلک جوق دور ایله جوق لیل و نهار
 کتور غاری داری لیل را که مده ماه در حکمت لیلی نک عاری داری که ماه
 مهدی انک حکمده در ماه دن مراد لیلی و مهد دن مراد عاری در که بونده غمت
 محوه سنی مراد در عاری دار اول محوه لوز و بی یدن کسند در خدایا در دل انداز
 که بر مجنون گذار آرد ای خدا انک قلبه القا اید که مجنون او غراب بهار عمر خواه
 ای دل و کمر نه این چمن هر سال عمر بهادن یعنی عمر او زلفن استه ای کوکل
 یوخسه بوچمن که مراد دنیا در هر بیل جو سترین صدکل رعنا و چون بلبل
 هزار آرد سترین کی یوز کل رعنا و بلبل کی هزار کتورر هزارده ایهام دارد
بیت سرو ما را مهر زمان دل می کشد سوی در که چون کل رعنا که دارد هر طرف
 روی در که خدایا چون دل ریشم قرار می بست بازلفت چون بنم مجروح کوکل
 سنگ زلفک اید بر قرار با غلدی اندی چون بقول لعل نوشنیت که زدوشن
 با قرار آرد لذت لیکه بیور که آبی تیز قراره کتوره حاصل معنی حشدن کلمات
 عشق اید خواطردن خلاص طلب التمسی در زکار افتاده ای دل که صدمن باز غم
 داری عملدن قالمش سن ای دل زیر اوز بطمان غم بوکمی طومار سن بر دیک جود

نسخه
 در کتب
 و کتب

در کتب
 و کتب

در کتب
 و کتب

در حالت برون فوری است که در
از خفا اولی تا خفا بیانی

سودی ده اولی
و حدت ایچو

حاجت

مکتب

می در کش که در حالت بکار آرد یوری در جرمی چنگ که سنی فوری است که
حاصل معنی دنیا علی سنی مرده دل ایندوب طاعت و عملدن قوش وار بر
مرشدون بر فیض حاصل ایله که طاعت انکه سکا شوق ویره دیکدر درین
باغ ار خدا خواهد که پیرانه سر حافظ بو باغده کرد و خداون استه پیرک و قنده
حافظ شنید بر لب جوی و سروی در کن رآرد بر ارماق کن رنده او توره و بر سر
کناره کتوره باغ دن مراد دنیا در لب جوی دن مراد توحید در سرودن مراد خشنود
اندن مستفیض اولوب عشق انکی نک حصول سعی ایدر **ولا یضاً** در نظر بازی
مانی بمران جیر است بزم نظر باز لغزده بی بهر جیر اندر **زمن** چیم که نمودم در
ایشان دانند بن بویله ایم که کوستر دم کیر و اندر بیور لر که به اعتقاد اتونکر
که اعتقاد اتونکر جیراننده اولین ادات جمع است معناسنه دخی جائز
عقلان نقطه پر کار وجودند و فی عاقله وجود پر کار نک نقطه سی در اما عشق
درین دایره سرگردانند اهل عشق بیور که بودا بیره ده سرگرداندر یعنی عالمک
انتظامی اگر چه فقدا ایله در لیکن عشق انکی دن بی خبر در لاف عشق و کله ارایه
زهی لاف دروغ عشق لافی و یار دن شکایت زهی دروغ لاف زهی بونده
استه ایچو در عشق بازان چین سخی **بجرا** اندر بونجلیس عاشق بجهرا استحقاق
یعنی بونک کی عاشقده وصال لایق دکلدر **بیت** نمی توان بجهرا قطع و دست
داری ما که از جفای تو بیهشت با تو باری ما عهد ما بال شیرین دهنان است
خدای الله تعالی حضرت بزم عهد می شیرین دهن لک بی ایله با عسلی
ما همه بنده و این قوم خدا پر دو کلمه بنده ایزد و قوم افندیلدر شیرین دهنان
مراد اولیا الله در **بیت** زدست ما اگر با بوس خوبان بر نمی آید همین دولت
که خاکبای ایشانیم بس ما را مکر چشم سیاه تو بیا موزد کار مکر سنگ سیاه
چشمک با که ایش او کرده ورنه مستوری و مستی همه کس نتوانند بو خسته مستور
و مستلکه دو کله کس قادر و کما زار یعنی ستری لازم اولنی سترانک و ظهور
لازم اولنی اظهار سنک چشمکدن او کز نک که رزیرا بویکی حالت سنک
چشمکده وار در جلوه کاه رخ او دیده من تنه نیست انک رخک جلوه کاسی

یا کز

یا کز نیم چشم دکلدر ماه و خورشید همین آینه میگردانند ماه و خورشید دخی بویله
دو دندر لر یعنی بونکره دخی انک رخک جلوه کاهی و منظری در حاصل معنی هیچ
بر شنی بوقدر که انک حسنه آینه اولیه دیکدر کر شوند که از اندیشه مابقی کان
اگر بزم فکر دزدن بجهرا اکاه اوله ر بعد ازین خرقه صوفیه بکر و ستانند بونکره
صوفینک خرقه سنی رهنه الماز بجهرا لدن مراد اولیا الله در خرقه دن مراد وجود
رهنه الماز دیکدن مراد مرید که قبول انکار دیکدر بوسوزدن مراد صوفیه
طعن در مفسد انیم و هوای می و مطرب داریم مفسد لزومی و مطرب از سنی
طوتاز آه اگر خرقه پشیمین بکر و ستانند آه اگر پشیمین خرقه بی رهنه المایه ر حاصل
معنی بزده عشق و مرشد هوسی وار در لیکن اکا استعدادم بوقدر آه اگر بود وجود
و عجب ایله بزی قبول اتمیلر حالم بجهرا اولور دیکدر کر بتر همنکه ارجح بر دوی و
اگر باد سنک بویکی روحلر سیران کا همنه ایله عقل جان کو هر همنی بنشار
افسانند عقل و جان دارلق کو هر یه بنشار اسلوبی ایله صاچر خطاب خدایه
فصل خورشید شب بیره **زسد** انک وصالی کور بیره سیه ایرنم
که درین آینه صاحب نظران جیرانند زیرا بویله ده صاحب نظر جیراندر
مراد بود که وصال جانان عوامه فچن بستر اولور که مقبول لر بونده مستحیر در
بعض بنسخه بویله واقع اولمشدر و وصف رخ ره خورشید رخفانش میرس
معنی اکا کوره اولور زاهد از رندی حافظ کند فهم چه شد زاهد اگر حافظک
عاشق لغنی فهم ایلمیه نولدی دیو بکر یزدان قوم که قران خوانند شیطان فخر
اول قومدن که قران او قور لر یعنی زاهدک اهل عشق ضرری اولما **زوه** نیست
دوش دیدم که ملائک در میخانه زدند دون کیچه کوردم که ملائک میخانه
قبوسنی اور دیلر کل آدم کلنی بستر شدند و به پیما نه زدند آدمک کلنی بوغردیلر
و پیما نه یه اور دیلر دوش دن مراد روز ازل در دیدم بونده دانستم معنی
الم تر کیف ده اولن فیل کی که اصحاب فیل قصه سندن حق تعالی حضرت
حبیب اگر مه خبر و پردی که الم تعلم دیدی الم تر دیدی که خبر صادق ایله رویت
حاصل اولن علم قدر علم حاصل اولد و غنی ایچون دیدم بونده بو معنایه در

نیم چشم

نشان

دور

مصرع اول دن ملائک عبادت و تسبیح دعوی استی اندک برین بیان در سه کیم
 بو آیت کریمه انی بیان اید و اذ قال ربک لما کنه انی جاعل فی الارض
خلیقه قالوا اجعل فیها من یفسد فیها ویسفت الذما وکن تسبیح
 بحدک و نقد سکت قال انی اعلم ما لا تعلمون مصرع ثانی دن در ادبی
 حضرت انسانی مظهر عشق اندوکیل بیان در زیر پیمانیه او ردیلر دیک
 شراب با تور دیلر دیکد یعنی عشقه غرق اندیلر دیکد ربونده پیمانیه قدح معانی
 در که شرابک ظرفی در صیغه جمع تعظیم ایچوندر و صفت جمال و جلالیه
 مرتبی اولدی اعتبارله اولمق جبار در فارسی ده تشبیه و جمع برابر در
 ساکنان حرم ستر و عفاف ملکوت عالم ملکوتک عفاف و ستر مرتک
 ساکنی یعنی ملائکه عفاف فتح عینده پاکک معناسه در نامن خاک نشین
 باده مستانه زدن بن خاک نشین ایلد باده مستانه او در یعنی محبت و عبادت
 انکرت مرتبه سنده وصول بولدم آسمان بار امانت توانست کشیده آسمان یعنی اهل
 آسمان امانت بوکنی چکمه قادر اولدی فرید کار بنام من دیوانه زدن در قفسی بن
 دیوانه نک نامنه او در یعنی امانتی بز قبول ایلرک انما عرضنا الالهة علی السموات
 و الارض و الجبال فابین ان یمکننا و استغفص منها و حملها الا ان انکان ظلوما
 جموما من دیوانه ذکر طلولوم و جهول اعتباری ایلد در شکر ایزد که همان من
او صلح قنا و خدایه شکر که بنده نک او تاسنده صلح دوشدی ضمیر غایب خدایه
 راجع در حوریان رقص کنان ساغر شکرانه زدن حور بر رقص ایدرک شکرانه ساغر
 او در دیر حاصل معنی فتلی آدم من ربه کلمات قناب علیه حسبجه حق تعالی حضرت
 ربهنا قلنا انکنا انکنا در نصکره آدمک توبه سنی قبول اندوکندن حور بر شکرانه و کین
 بیان در فایده خرمین بندار زره چون رویم بز یوز بندار خرمی ایلد بولدن نیجه
 کتمیه لم یعنی از میلوم چون ره آدم بیدار بیک دانه زدن چونکه بیدار و خبر دار
 آدمک بولانی بردانه ایلد او در دیر مراد چونکه آدمک بر عصیان سببی ایلد بولی او در
 بوقدر کناه ایلد بزم حاکم نیجه اولور دیو کند و حاله شکایت در جنگ هفتاد و
 دو و نکت همه عذری بده بخش ایکی ملکک جمله سنگ مذرنی قبول ایلد چون ندیده

حقیقت

میرزا...

حقیقت زره افانه زدن چون حقیقتی کورده بر افانه بولنی او در یعنی چونکه
 حقی باطلدن فرق اندیلر باطلی اختیار اندیلر آتش آن نیست که بر شعله او خندد شمع
 آتش اول دکلدر که شمع آنک شعله سی او زره کله آتش آنست در خرمین پروانه
 زدن آتش اولدر که پروانه نک خرمینه او در یعنی اگر چه ملک ده عشق دار در آقا
 انسان ده عشق و در دو در در نقطه عشق دل گوشه نشینان خون کرد عشق نقصی
 عاشقک کوکلنی خون ایلدی ایچو آن خال که بر عارض جانانه زدن اول فاعل کی که
 جانانه نک عارضی او زره او در مراد عذار دلبر ده اولن خال عاشقک جگرینه
 خون اندوکی کی عشقندن بر او بسیر گوشه نشین رکت کوکلنی خون ایلدی دیکت در
 بعضی نسخ ده نقطه برینه کمنه واقع اولمشد رکتس جو حافظ کشیده از رخ اندیشه نقاب
 حافظ کی مک فکر یوزدن نقاب چکدی یعنی رفع ایلدی بعضی نسخ ده نکشیده برینه
 کشود واقع اولمشد در تاسیر زلف عروسان سخن شانه زدن تاکه سوز کلندر نک
 زلفی او جنبه شانه او در دیر حاصل معنی بودر که شعرا شعره مشهور ایلدن بری بر شاعر
 بویله لطیف شود بکشد دیوانهار نفوذ ایدر والله ایضاً یاری اندر کس نمی بینم یاران
 چه شد مک ده یاری کور خیز یاران نه اولدی دوستی کی آخر آمد دوست داران را
 چه شد دوستلقن نجات بولدی دوستلره نه اولدی آب جوان تیره کون
 شد خضر قریح کی گشت آب حیات بولاندی مبارک ایزلو خضر قنده در کل گشت
 از رنگ خود باده یاران راجه شد کل کند و رنگندن دوندی بهار ایلدنه اولد
 حاصل معنی عشق الهی ستر قلم تمام منقبض در قنبر بر مرشد که انی از لاله ایده دیکدر
 کس نمی گوید که یاری داشت حق دوستی کسه دیکر که بر یار دوستلقن حقیقه طوطی
 حق شناسا راجه حال افتاد یاران راجه شد حق شناسلره نه حال واقع اولدی
 یاران نه اولدی گوی توفیق و کرامت در میان افکنده ماند توفیق و کرامت طوطی
 او رنایه بر اقمشدر کس حمیدان در معنی آید سوار ازار چه شد مک میده کلندر
 سوار ره نه اولدی یعنی قیاس ده فیض جوق لیکن فیضه طالب یوقدر قصد هزاران
 کل شکفت و بانکب مرعی بر تخاست نیجه یوز بیک کل آجلدی و بر مرغ ترنم آتمدی
 غنچه لباز چه پیش آمد هزار ازار چه شد غنچه لبیکرک او کنه نه کلدی هزاره اولد

میرزا...

میرزا...

میرزا...

مراد فیض کثرتن و طایبیت قلبن بیان در زهره ساز خوش نمی سازد
 مگر عودش بهشت زهره خوش دوزن دوزخوار سه انگ عودی یاندی
 زیر روی زمین ده اولن نشاط و طرب انگ اثر دیر کویا اول یاندی که
 اصلا بر اثر پیدا کلد رگس تدر دوق مستی می کس از اجد شد
 که مستک ذوقنی طومازی پرستاره نه اولدی یعنی طالب عشق یوق
 عاشقده نه اولدی حاصل معنی بود که روی زمین متغیر اولد و غندن
 غیر فلک دخی تغیر واقع اولدی دیو مبالغه ایدر علی از کان مرقت بر نیامد
 سقا است نیجه بیلدر در مرقت معدن بر عمل ظاهر اولدی
 تابش خورشید و سنی باد و باران را چه شد آفتابک یلدرامنه و باد
 و بارانک سینه نه اولدی شهر یاران بود و جای مهربانان این دیار
 بود بار یعنی شهر یار و مهربانری در مهربانی کی سر آمد شهر یاران را چه
 مهربانق قین نهایت بولدی شهر یار نه اولدی حافظ اسرار الهی کس نمی داند
 غموش ای حافظ اسرار الهی کی کس بلز خاموش اول از که می برسی که دور
 روزگار را چه شد کیدن مور رسن که روزگار در دور نه اولدی مراد
 بواحوالی اندون غیر کی کس بلز دیگر **دلف** زای زن که آهی بر ساز او
 توان زد بر پرده چال که اکا موافق آه او رقی ممکن اوله یعنی بر پرده دن
 سر آغز ایلد که سامع شوقندن بالتغذوری آه ایلد خطاب مطربه در که مراد
 مرشد در شعری بخوان که با آن رطل کران توان زد بر شوقانی که انگ ایلد بر
 رطل کران او رقی ممکن اوله حاصل معنی بود که مرشد خطاب ایدوب
 ایدر شوق و برجی سوزر سوبله که با که اندن تمام فیض عشق ابرشته بر آستان
 جانان کر سر توان نهادن اگر جانانک آستان او زره باش قوم ممکن
 بولد کلبانک سر بلند کی بر آسمان توان زد آسمان او زره سر بلند کت
 خدا سنی او رقی ممکن در مراد بود که اگر جناب قدسه وصول میسر اولد
 قدرم آسمان دن رفیع اولور اهل نظر دو عالم در یک نظر بیا زند اهل نظر
 بر نظر و عاکی عالمی ترک ایدر عشقت و داد اول بر نقد جان توان زد

سنی ده اولدی
 مستی و غم
 مستی و غم

مستی و غم
 مستی و غم

مستی و غم
 مستی و غم

مستی و غم
 مستی و غم

عشقه

عشقه و اول داو جان نقدی او زره ممکن در یعنی نرد عشقه اول داو جان نقدی
 کرک داوادیون او زره اولن داد در که ترکیسی دانی داو در بعضی نسخ ده یک نظر
 برینه نذب واقع اولمشدر برادیون معناسنه زدک اصطلاحاتند زنگم مژنگ
 بویتلرنده داو و نذب واقع اولمشدر **نظم** دادم از معارض داوی خواست
 همی آمد بیانی داو او راست جو نقصان داشت مهر خشم خامش ملک میکرد
 در داوی تمامش ببرد اندر سه ساعت شاه دالای بیانی شش ندب از خشم عذار
 در خانه کجده اسرار عشق و سنی خانقا به صغر عشق و مستک سرری جام بی گناه
 هم با معان توان زد مغله منسوب اولن می جامی هم مغلا یله او رقی ممکن در یعنی
 شراب عشق عشاق ایلد نوش انگ کرک داد اسرار عشق عشاق ایلد سولشک ممکن و
 صوفی ایلد ممکن دکل ایدو کین بیان در بر عزم کاهانی خالی زن چه دانی کاهانق
 قصده بر فال او زره بلور سن شاید که کوی فرصت در این میان توان زد شاید
 بو او زاده فرصت طوبن او رفته قدرت اوله حاصل معنی بود که بن عشق آتی نک
 کفیلنه دار در دکل دیو امید کسمه برسی ایلد شاید که عون خدا ایلد مراد میسر اولد
 در دینس را باشد برک سرای سلطان در وین سلطان سرینک میل
 و قدرنی اولماز ما بیم دکنه دخی کاشش دران توان زد برز و بر کمنه دلق که اکش
 او رقی ممکن در عشق و شباب و رندی مجموعه مراد است عشق و جوانلق و اخلاص
 مراده مجموعه سی چون جمله کشت حاصل کوی از جهان توان زد چونکه جمله سی حاصل اولد
 جهاندن طوب او رقی یعنی سعادت حاصل نمک ممکن در کرد دولت و صالت
 خواهد روی کشودن اگر سنگ و صالک دولتی بر قیو اجق استیه سر باین خیل
 بر آستان قازد با شری بو خیل یعنی بو مناسبت ایلد آستان او زره او رقی
 ممکن در خطاب خدایه در زهره هنر سلامت **دلف** تو وین عجب بیت
 سنگ زلفک سلامت یولم او رقی اولدی و بوعجب دکلدر کر را هنر تو
 صد کاروان توان زد اگر را هنر سن اوله سن یوز کاروان او رقی ممکن در
 خطاب خدایه در زلف دن مراد اسرار الهیه در که عشاقی راه سلامت دن
 کوی عشقه ایلتمشدر اسرار ده تاثیر بود و ارقیاس ایلد که ذاند تاثیر نیجه اولور

سنی ده اولدی
 مستی و غم
 مستی و غم

مستی و غم
 مستی و غم

زلفدن را دظلمت کوند و اوق احتمال در که معنی بویه اولور که چوق کسک ضلالت
 سبب اولدی از شرم در جیلم ساقی تکلیف کن شرم دن حجاب ای ساقی بر تملطف الیه
 یعنی ملائمت کوستر باشد که بوسه چند بر آن دغان توان رد اوله که اول دغان
 اوزره بر قاج بوسه اور مق ممکن اوله مراد مرشد دن فیضه استعداد طلبی در
 بر جو بیار چشم کساید فکند دوست چشم جو بیاری اوزره اگر دوست ساید
 برا غم یعنی تجلی ایده بر خاک رکبندارش آب روان توان رد آنک رکبندار نک خاکی
 اوزره آب روان اور مق ممکن در یعنی آب دیده ایلده صولارم با عقل و فهم دانش
 و ادب حق توان رد بواج سننه ایلده سوزک دادنی و بر مکت یعنی سوزک حقیقی ادا
 آنک ممکن در چون جمع شد معانی کوی بیان توان رد چونکه معانی جمع اولدی
 بیان طوبی اور مق ممکن در قد غمیده ماسهلت غاید اما بزم بوکلمش فده مر ساکه
 سهل و خفیه کور نور اما بر چشم دشمنان تیرازین کمان توان رد دشمنان چشمه
 بوکماندن تیر اور مق ممکن در دشمنان در مراد نفس و شیطان اولمقد ز ظاهر دشمنان
 اولمقد احتمال در حافظ بحق قرآن کز شبید و رزق بازای ای حافظ قرآن حقیق
 کذب و ریادن کبر و کلن معنی فراغت ایلده باشد که کوی دولت با مخلصان توان رد
 شاید که مخلص ایلده دولت طوبی اور مق ممکن اوله مراد کذب و ریایا ایلده عشق الیه حاصل
 اولمبوب ایا اخلاص لازم اید و کن اشعار در اوله ایف مرادی ذکر باره از دست
 عشق یعنی تکراری عقل و بی اختیار ایلدی بمن باز بودی دست بر د عشق با که
 کبر و بهادر لیل و غلبه و جزات کوستر دی که بی عقل معاش طبقه سندن رفع
 ایلدی دست بر د غلبه و جزات و بها در لیل معناسنه در غفلت اولمیه هزار
 آفرین بر می سرخ باد قرصی ششرا به یعنی عشقه بیک تحسین اولسون که اذ روی من
 رکبند زردی بر د که بنم بوزدن صار دلق رکنی الهی می دن مراد عشق شرابی در که
 هر یککه اتی نوش ایده فغاندن خلاص بولور بنام بستی که انکور چند کونیم بر الی که
 آنک انکور سینه ویردی نرزد دپانی که در هم شمر د و کلمسون یعنی جو و دسون بلایان که
 اتی صدق بوسه ششرا کوره در اما شربدن مراد عشق در مقصودی عشق ظهور کونون
 کسبه دعا له در مراد از فضا عشق شد سر نوشت با که فضا دن عشق الیه سر نوشت اولدی

بود و فی جاز و اس ساقی
 بر تملطف الیه

بوسه ده اوزره
 بر دست ساید

سبب و اوق
 حجاب ای ساقی

اولمبوب ایا
 اخلاص لازم اید

آنک انکور
 سینه ویردی

نقضای نوشته نشاید ستر و یا شمس قضای تجویمت ممکن دکلدر سین بر د
 خوشه چین خرمن عشق همه عالم نمی ارزو بجای من دم حکمت که در وقت مرگ
 حکمت دن دم اور مرده نیلدر کت و قشده ارسلو دده جان بوجبار رود ارسلو بوقدر
 حکمتی چاره کردی جان ویردی مراد حکمت ایلده موتدن خلاص میت رکبندار کلا اید و کن
 بیان در کز دشمنان طائفه معناسنه و لیکن بونده جاہل مراد در اکثری جاہل
 اولدغی اعتبار له نه کم شیخ ابوالوفاء کردی بوزر مشد که امیت کردن با وضاحت
 عربی چنان زندگانی ممکن در جهان جهاننج اخیلین در لکت ایلده که چون مرده باقی
 بکوبید مرده که چون اولمش اوله سن اولدی دیدر بر و را اید خورده بر ما مکیر بوی
 ای زاهد بزم اوزر مرده عیب و نقصان طوتم که کار خدایی نه کار نیست خرد زیر خدای
 منسوب اولان ایش خورده و جزوی برایش دکلدر شود دست وحدت ز جام
 الست جام الست دن وحدته اولور هر انکو چو حافظ صیانت خورده هر اول کس که
 اول حافظ کی صافی شراب انجیدی مراد توحید حقیقی عشق الیه حاصل اولور دیکده
اوله ایف کی شور انکیز و خاطر که حزن باشد خاطر که حزن اوله بنج لطیف شعر ظهوره
 کتوره بیک نکته ازین معنی کفیم و همین باشد بو معنی دن بزکته دیدک و انجی اولور
 یعنی لطیف شعر دیکده صفای خاطر لازم ایکس خاطر حزن ایلده بر شعر دیدیم که انجی اولور
 لعل تو کر باجم انکستری رکهار اگر سنک لبکدن امان یوز کنی بولم صد ملک سلیمان
 در زیر بکین باشد یوز سلیمان ملکی بنم نکینم یعنی حکم التنده اولور نکین یوزک قاشی
 خطاب خدایه در مراد سو خاتمه دن خلاصه بشارت طلبی در غناک نباید بود از طعن
 حسودای جان ای جان حسودک طغندن غناک اولمق کر کز شاید که چو دایینی
 خیر بودرین باشد شاید که چون امعان نظر اید سین سا که خیر بوند اولور
 عسی ان تکر هوا شیدا و هو خیر کم و عسی ان تجو اشیاء و هو شتر کم هر کونکند
 فهمی رین کلک خیال انکیز هر اول کس که بو خیال انکیز قلدن بر فهم ایلده یعنی بنم شمر دن
 مراد اید و کین فهم انیمه نقشش مخرام از خود صور تکر چین باشد آنک نقشی سالند
 یعنی التفات ایلد اگر چین نقاشی اید و فی مراد معنی فهم انیم کسبه بی مذمت در
 جام می و خون دل هر یک کیسی دادند جام می و خون دلی هر برنی بر کسبه ویردیر

در کز دشمنان
 طائفه معناسنه

بود و فی جاز
 و اس ساقی

در دانه قسمت او شاع چنین باشد قسمت دانه سنده اسلوب بر بویله اولور
یعنی بعضی کسیه ذوق و دولت و بعضی کسیه رنج و محنت ویرلدی در کارگاه
و کل حکم ازلی این بود کلام و کل ایشنده حکم ازلی بوایدی کان شاهد بازاری
دین پرده نشین باشد که اول شاهد بازاری و پورده نشین اوله آن دن در
کلام این دن مراد کل در آن نیست که حافظ را رندی رود از خاطر اول دکل که
عاشق خلق حافظک خاطر ندن کیده کان سابقه پیشین تار و زربین
باشد زیرا اول روز از لده احسان اولنان نصیب اولنجیه دکن اولور مراد
روز از لده ویرلن اخلاص و عشقک ثباتن بیان در **دله ایف آن یار کن**
و خانه ما جای بری بود اول یار که اندن بزم خانه مزبیری ایدی سزا قدش
چون بری از عیب بری بود باشند ایاف اول یار بری کبی عیبدن بری ایدی
یار دن مراد مرشد در منظور خود مند من آن ماه که او را بنم عاقل محبوب اول
ماه که آنک با حسن ادب شبوه صاحب نظری بود حسن ادب ایله صاحب
نظری شبوه سی و ارایدی دل گفت فروکش کن این شهر بویشت
کوکل ایدی بوآی آنک امید ایله اقامت ایدم بود و دخی جائز در کوکل
با که ایدی بوآی آنک امید ایله اقامت ایله معنای اوله کوره کنم فعل
مضارع نفس متکلم و حده در معنای ثانی به کوره امر حاضر در که متصل
اولن میم دل لفظنه مصروف در که دل مرکفت تقدیرنده در فروکش اقات
معنا سنده در بچاره ندانست که یارش سفری بود بچاره دل بلدی آنک
یاری سفری ایدی مدت مدیده سفرده اکلنه دیر از چنگ منش اختر به هر
به بر بد محبت سز ستارم اتی بنم المدن چقدی آری چکنم فتنه دوری مری
بود سیله نیجه ایدم که دور قمره منسوب اولن فتنه ایدی بعضی نسخ ده فتنه برینه
دولت واقع اولمش مراد دور قمره فراق جوق و عمر از اولد و غین بیاندر
نهان را به دل من برده بر افتاد بالکوز بنم کوکل راز ندن برده دوشمدی تابود
فلک شبوه و پرده دری بود تا که فلک اولدی آنک ایشی پرده برنجی لاج ایدی
خوش بود لب آب و کل و سبزه و لیکن سوکناری و کل و سبزه خوش ایدی

از شاع صوفیه در
اسلوب

نسخه از دست
محمود

بوی
نسخه از دست
محمود

نسخه از دست
محمود

اما افسوس که آن کج روان رهنماری بود حیث اول کج روان رهنماری ایدی
رهنماری بوی معنی سنده و مر که مراد مرشدی در لب آب دن مراد توحید در کان
مراد کشف در سبزه دن مراد کثرت فیض در اوقات خوش آن بود که دوست
بسر رفت خوش و قدر اول ایدی که دوستنده باشد کندی باقی همه لی حاصل
ولی خبری بود دو کلی حاصل منق و خبر منق ایدی دوست دن مراد مرشد در
مراد عشق و طاعت ز کج عمر عبث بره کتد و کین بیان در غماری بنه ای دل که نودری
و او را بر غماری کوکل که سن در دیش سن وانک در مملکت حسن سزما جوی
حسن مملکتند برتا جلو باشی و ایدی غماری بنه بر غماری قبول ایله معنا سنده در محب
الترکب اما بر انصاف ایله معنا سنده استعمال در خود را بکشد بیل ازین رشک
که کل را بیل کند و سنی بو غیر ندن هلاکت ایدر که کلک آباد صبا وقت بحر جلوه کری
بود باد صبا اید بحر قتی جلوه کر لکی و ارایدی یعنی کل صبا ایله صال نور دی هر پنج سود که
خدا داد بجا فظ هر سعادت کچی که خدا حافظه ویردی ازین دعای شب و دور و دور
یکجه دعا سنگ و سحر و دنگ بماندن اولدی **دله ایف آنک** بخت از دنان دوست
نشان نمی دهد بخت دوستک دنانندن با که نشان ویرمز بیت آن دنان
را ستر عیب الغیب دان که شرح آن هم اشارت مانده عاجزیم عبارت قائم
دولت خبر ز راز نهان نمی دهد دولت با که راز نهانندن خبر و بر مز حاصل معنی
بود که بخت و دولت خلق فتنه مقبول در اما بنم فتنه مقبول کلد ز راز نهان
ایکی مراد دن برینه وسیله اولما ز راز یکی مراد دن بری دنان دوست دن
نشان ویری راز نهانندن خبر و بیان در مردم را استیاق و درین پرده دار
بخت اشتیاق دن اولدم و بویرده یول بو قدر با هست و پرده دار نشانم
نمی دهد با و در پرده دار با که نشان ویرمز حاصل معنی ذات ماری نک
حقیقتندن نشان و بیان میستد کل اید و کین اشعار در از بحر بوسه لبش
جان همی دهم آنک لبندن بر بوسه دن او تری جان ویرم اینم نمی ستانند
و آنم نمی دهد بوی بدن الماز وانی با که ویرمز مراد کلمات آئینه دن فیض معانی
اولیوب فضل الی ایله اولد و غین بیان در زلفش کشید باد صبا جرخ سفید بن

نسخه از دست
محمود

بوی
نسخه از دست
محمود

نسخه از دست
محمود

باد صبا آنک زلفنی چکدی ایچ فکلی کور کا بجایال باد و زخم می دهد انده با که ای
 یل مجانی و بر مزداد صبا به نجات رحمانه دن بهره ایر شوب کند و سی اندن محروم
 اولد و غندن اظهار تحزن و تحشر در فلکدن شکایت طریقی ایله چندان که در کنار
 چو پرکاری دوم اول قدر که بر کار کبی کناره ایلم که انچه دیه یول بولم دوران چو
 نقطه ره بمیام می دهد دوران نقطه سبیه با که اورنایه یول ویر مزبونه دوران
 لفظی زیاده خوب واقع اولمش در مراد حصول مراده تمام سعی ایدرم لیکن سعی دن
 فائده اولماز دیکدر شکر بهر دست دهد عاقبت ولی شکر عاقبت صبر ایله
 میسر اولور انما به عهدی زمانه زمانه می دهد زمانه نک و فاسر لغی با که زمان
 ویرم کفتم روم خواب و به بینم خیال دوست ایتدم خوابه وارین دوستک
 خیالی کورین حافظ راه و ناله امان می دهد حافظ آه و ناله دن با که امان ویر
 و **افساح** محرم دولت بیدار بیا لیلین آمد سحر وقتی دولت بیدار بنم بالینه یعنی
 باشم او جنبه کلدی گفت بر خیز که آن خسرو شیرین آمد ایتدی قانع
 اول خسرو شیرین کلدی قدیمی در کش و سرخوش بتماشا بحرام بر قیج
 چک و تماشا به سرخو صالین تا به بینی که نکارت بجه آیین آید کوره سن که
 نکارت نه اسلوبه کلدی حاصل معنی طاعت سحری تجلی و فیضه وسیله
 اولد و غین بیان در مراد کالی بده ای خلوتی نافه کاشی مشتاق و برای
 نافه کاشی خلوتی که ز صحنای خشن آهوش مشکین آمد که خشن صحرای سندن
 مشکین آهوش کلدی نافه کاشی دن مراد اسرار الهیه طالبی در مراد عالم غیب
 نجات رحمانیه و اسرار ربانیه ایر شد و کین اشعار در کریمه الی برخ
 سوختگان باز آور ذکر به آتش عشقه یا نمش عاشق کثرت یوزنه بر آب
 گتوردی یعنی کریمه دن انکه زیاده حرمت اولدی کریمه آب اورر زیاده
 خوب واقع اولمش زمانه فریاد سی عاشق مشکین آمد ناله فریاد سی
 عاشق مشکین عاشقه فریاد رس کلدی مراد ناله حق تعالی قسته و عتافک
 عز و قدره سبب اولد و غین بیان در نسا قیا باده بده غم مخور از دشمن
و دوست ای ساقی باده ویر دشمن دن و دوست دن غم می دهد که بکام دل

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

آن بشد و این آمد زیرا که کلمه مرادی ایله او کندی و بو کلدی آن دن مراد دشمن
 و این دن مراد دوست در قرع دل بار مراد ارکان ابر و بیت کوکل مرغی
 کیر و بر کان ابرو نک عاشقی در آئی کبوتر نگران باش که شاهین آمد ای کبوتر نگران
 اید بجای اول که شاهین کلدی کمان ابرودن مراد مرشد در راه و اجند معلق زین
 و جلوه کنی هواده پنجه بر معنی اور رسن و پنجه بر جلوه اید رسن که کین صید رسن
 هم دل و هم دین آمد که اول کمان ابرو نک و نک ادنی صیدی هم دل و هم دین کلدی
 رسم به عهدی ایام چو دید ابر بهار ابر بهار چونکه زمانک و فاسر لغی کوردی کریمه اش
 برین و سنبل و شیرین آمد سمن و سنبل و شیرین اوزره که انخلیق کلدی **بیت**
 ابر آمد و بکریست بر اطراف چمنه شد شسته بشبنم رخ کلهها و سمنها چون صبا کفتم
 حافظ بشنید چون صبا بیلدن حافظک شعری اشتدی غیبت ن بهماشای ریاض
 غیبت افشان ریاضین تماشا سینه کلدی **و لایف** در نمازم غم ابروی تو یا یاد آمد نماز
 سنگ ابرو کف می یاد مر کلدی حالتی رفت که محراب بفریاد آمد بر حالت واقع اولدی که
 محراب فریاده کلدی غم ابرودن مراد غیب هویتدرا زمن اکنون طمع صبر و دل هوش
 بندن شمعی صبر و دل و هوش امیدنی طوطی کان بجل که نویدی سمر بر باد آمد زیرا
 اول تجلی که سن کو روکت دو کلی بیل اوزره کلدی یعنی یکه کندی تجلی دن مراد صبر و دل
 و هوش در تجلی دکلدر زیرا محل که تجلی تفریاده صافی شد و در غان چمن مست شدند
 یاده صافی اولدی و چمن مرغری مست اولدی موسم عاشق و کار به پیاد آمد شعلای
 موسمی دایشه شروع انک موسمی کلدی یعنی عشق و طاعت زمانی در بوی بهبود
 ترا و ضاع جهان می شوم جهانک اوضاع عدن فائده رایحه سنی اشیدرم قدی
 اور و کل باد صبا شد و آمد کل شاد و لی کتوردی و باد صبا و کلدی ای عروس هنر
 از محنت شکایت بنای ای هنر کلنی بخت دن شکایت کو سترمه مجله حسن بیارای
 و اما داد حسن کردن خانه سنی زینت ایله که کو کلو کلدی مراد بود که هنر اعتبار
 یو قدر دوشکایت ایله زیر اطالب هنر کلدی که تمام سا که رعایت ایده **بیت** اگر فتمتی
 کوهری غم مدار که ضایع نکرد اندت روز کار دلقربان نبائی همه زیور بستند
 نبات کبی لذت مجبور بود و کل غزن اولد یلدیر است که با حسن خدا داد آمد بزم دلم

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

بعضی نسخ در دویمین
 و افعی ملاحظه

حسن خدا داد اید کلدی که اهل کندی و سنی زینت ابدی دلبردن داد و شد در کندی
انک مریدی در دلفریباندن داد سایر شیخ لر زیر بارند در خنان که تعلق دارند
یونک التند در درخت که میوه به تعلق طرز ای خوش سر که از یارم اراد آمد ای خوش
سر که غم یو کندن آزاد کلدی بیت سبکبار مردم سبکتر روند حق اینست و صاحب
دلان بشنوند مطرب اگر گفته حافظ غزل تو بخوان ای مطرب حافظک سوزندن بر
لطیف غزل اوقی که بگریم که ز عهد طرم یاد آمد تا غلیم شوق و سرور زماندن نیم یادم
کلدی دله ایضا معاشران که از زلف یار باز کید ای عاشق را سر از آینه دن و احوال
عشق دن مصاحبت ایلکوز شبی خوشست بدین و صد اش در از گنید
بر لطیف شب درانی بر باره ایلد در از ایلکوز حضور مجلس نشست و دوستان
جمعند انش مجلسی حضوری در دو دست جمعند و ان یکا دنجایند و در فر از گنید
وان یکا دالذین کفر و الیز لقونک با بصر هم لما سمعوا الذکر آیتنی او قو کوز
و قیونی قبا کوز تا که سنگ بولطیف حال که چشم بد ایر شیمه بو آیت کریمه بی کوز
دکمک همچون اوقیوب او فورر میان عاشق و معشوق راز بسیارست
عاشق و معشوق او را تاسنده راز جو قدر بود و ده دخی جائز در جوق راز و ارد
بود و جواهره راز بسیاره مضاف اولور جو یار ناز نماید شمانیا ز کید چونکه
یار ناز کوز ستره منربا نایا ایلکوز رباب و جنگ با نکت بلند میگویند رباب
و جنگ انکار ایدر که گوش هوشش به پیغام اهل راز کید که گوش هوشی اهل
راز کت خبر نه ایلکوز یعنی حشر درک سوزینه جان و دل ایلد استماع ایلکوز
هر آن کسی که درین طلقه بیت زنده به عشق هر اول بر کس که بو حلقه ده عشقی
دیری دکلدر بر و غرده بیت من نماز کید بنم فتوام ایلد اولمش ایکن انک
نمازینه قیلکوز یعنی آبی دن نیی بهر اولن کس که تی مرده مشا به سنده بیلکوز
نخست موعظه پیر مجلس این حرکت مجلس پیرنک اول موعظه سی بو کلدی در
که از مصاحبت ناجش احترام کید که ناجش مصاحب دن احترام ایلکوز
نجان دوست که علم برده بر شام در دو دستک بنفاسی حق چون که غم سنگ برده
مد نماز را اعتماد بر الخاف کار ساز کید حق تعالی نکت لطفانه اعتماد اید ستر

دوستی و محبت
باز در آن احوال

دوستی و محبت
باز در آن احوال

دوستی و محبت
باز در آن احوال

دوستی و محبت را دو بوند حق تعالی اولتی روشند اگر طلب کید افغانی از ش حافظ
اگر سزدن حافظ بر افغان طلب اید خواشش لب یار و لنوا کید انی و لنوا یار که
لبه حواله ایلکوز یار دن در حق تعالی دله ایضا پیرانه سرم عشق جوانی بسراق
پیرنک و قنی بر جوانک عشقی بنم با شمه دوشدی و آن راز که در دل به شفته در افغان
و اول رازی که دلدن نهان ایلدم طشده دوشدی جوانی ده با وحدت همچون در
مصدر همچون دکلدر پیرانه سر پیران سر پیرنک و قنی معنا سنده در بیت پیرانه
سر کشیدم سر در ره سکانت ریش سفید کردم جاروب آستانست و از راه
نظر مرغ دلم گشت هوا کیر نظیر بولند مرغ دلم هوا طوچی اولدی ای دین نکه کن
بدام که در افغان ای دین نظر ایلد کور که کیمک دامن دوشدی در واکه از آن ایلد
سکین سیه چشم در فاکه اول سیه چشم مشکین آهودن چون نافه بسی خون دم
در جگر افغان نافه بی چون کو کلم قانی جگر مرده دوشدی داد دلبر مجازیدن جوق بلا جگر
اشعار در از ریمکد رچاک سر کوی شام بود سنگ سر کویوز خاکنک رهگذر نندن
اولدی هر نافه که در دست نسیم حرافقا و مر نافه که نسیم حرکت الیه دوشدی حاصل
معنی نسیم حرده اولن راجحه طیبه نغیات رحمانیه دن اید و کین بیان در خطاب خدایه در
در مکان نوتانغ جبا کیر بر آورد سنگ در مکان که جهان طوچی تیغ قالدردی بسی کشته دل
زنده که بر یک در افغان جوق زنده دل مقتول عاشق که بری بری اوزره دوشدی
خطاب خدایه در در مکاندن در صفت جلال اثر بد که قهر نفس همچون بسیار زنده
دل عاشق جان فدا ایدر بیت قتل عاشق را مناسبت نیست شمشیر اجل سوی من
بیس تا هلاکت تیغ در کانت شوم این باده که بر و رد که خار خوابات بو باده تی کم تربت
ایلدی که میخانه باده فروشی از بوی بهشتیش چنین می با فقا و انک بهشته منسوب
یعنی انک لطیف راجحه سندن بولیدنی خبر دوشدی خمار دن داد و شد در عشق خمرانی
در هوش اولوب ماسوانی فراموش امتشدر که جان بد سنگ سیه لعل نکر و اگر
حق تعالی حضرتی سنگ سیاه به جان دیره لعل اولماز بود و ده دخی جائز در اگر سنگ
سیاه به جان و بر لعل اولماز بوند صیفه مجهول شهرت تعظیم همچون اوله هم سنگ
تقدیر نده در با طبیعت اصلی چکند به کرافقا و خلقت اصلی سنده نیلسون که در اصل

دوستی و محبت
باز در آن احوال

دوستی و محبت
باز در آن احوال

دوستی و محبت
باز در آن احوال

واقع اولدی مراد عشقه استعدادی اولمیان فیض پذیرا و لماز دیکدر پس بحربه
 کردیم درین مکافات بود در مکافات که مراد دنیا در جوق تجربه ایلدک بادر دکنان
 هر که در افتاد بر افتاد مر که اولیا الله محاصره ایلدی هلاک اولدی هم در دلی
 عاقبتش راه بیکرد هم بر دل دردی عاقبت انک یولنی طوتار عاقبتش ده
 اولن ضمیر غایب مصراع ثانی دما اولن آتش لفظه راجع در این آتش لفظه
 در خشک و ترافتاد بر دلسوز آتش که خشک و تره دوشدی یعنی جمیعنی یاقدی
 حاصل معنی یو یولده اولن عشق بر کسبه تاثیر ایدوب عاقبت انی کند و کی عاشق
 ایدر دیکدر فریاد که باز بر کی آن مرغ سخن سنج فریاد که زیرک کلی ایلد اول سخن
 سنج مرغ یعنی سنج کوی مرغ که مراد کند و نک قلبی در پندار زردش راه و بدام
 خطر افتاد پندار دیکر انک یولنی وردی و خطر طوزا غنه دوشدی حاصل معنی
 پندار دیکر سبب هلاک و خطر اید و کین بیان در که انک ضرر بے فضل و معرفت
 دخی دفع ایلر حافظ که سر زلف بتان دست کشش بود حافظ که بتکر
 سر زلفی انک دست کشی ایدی یعنی انکر زلفی او جنبه حافظک الی ایر شمش ایدی
 بس طرفه حقیقت کیش اکنون **سرافتاد** زیاده عجب حریفدر که شدی و دپس
 اوزره دوشدی یعنی اولکی حال دن جدا اولدی **سرافتاد** بو معنایه استعمالدر
 دست کشش اولمق ده زیاده لطیف یعنی دست لفظه کشش لفظه مفاد
 اوله بود ده اوزره کشش جذبه معناسنه اسم مصدر اولور بتان دن مراد
 اسماء الله اولمق روشن در سر زلف دن مراد انکر دن ایر شن اثر و فیض
 حاصل معنی بود که حافظ که اسماء الله سببی ایلد اسم را آهسته به وصول یولوب
 آنی کند و سینه فائده دما دی ایلوب راه عشقه سلوک ایدوب بر حالت حاصل
 اتمش ایدی بشریت سببی ایلد اندن جدا دوشدی زیر انان دایم بر حال
 اوزره اولماز **بنا** **کرم** از باغ تو یک میوه بچشم چه شود اگر بن سنگ
 باغکدن بر میوه درم نه اولور پیش پای چراغ نوبه چشم چه شود بر ایاق
 یعنی ایافم او کئی سنگ چراغک ایلد کورم نه اولور مصراع اولدن مراد ذات
 باری دن فیض طلبی در مصراع ثانی دن مراد ایددی من یشا صاحبندن هدایت

برای دیکر اولدی
 معنایه استعمالدر

در مصراع

در مصراع

طلبی در بعضی کس مصراع ثانی به بود جمله معنی ویرر جائز در او کده طور سن سستی
 چراغ ایلد کورم نه اولور یارب اندر کتب سایه آن سر و بلند عجب اول سر بلندک
 سایه سی حوی سنده کرمین سوخته یکدم بشینم چه شود اگر بن سوخته بر دم اوزره
 نه اولور یارب بونع نه عجب معناسنه در سر و بلند دن مراد باری تعالی در
 مراد جناب قدسه وصول و قرب طلبی در آخر ای خاتم چشمید همایون آثاره آخر
 ای اثر لری مبارک چشمید خاتمی گرفتد عکس نور بر عمل بچشم چه شود اگر بنم عمل
 نیکیم اوزره سنگ عکسک دوشنه نه اولور مراد مرشدون صفوت قلب طلبی در
 راه شهر جوهر ملک و شعله اگرید شهرک زاهدی چونکه پادشاهک و سوابش نک
 محبتنی اختیار ایلدی من اگر مهر نگاری بکنیم چه شود بن اگر بر دیکر محبتنی اختیار ایدیم
 نه اولور بعضی نسخ ده زاهد برینه واعظ واقع اولمشدر عظم از خانه بدر رفت
 و کرمی **ایست** عظم خانه دن طشده کنی یعنی فی عقل اولدم و کرمی بویاسه دیدیم
 از پیش که در خانه دیم چو شود اولمق اول کور دم که دیم خانه سنده نه اولور
 حاصل معنی غلبات عشق الکی عاشقی اختیار و عقل اوزه سندن جفا رو ب مجذوب
 و متخیر اند و کین اشعار در نه کم شیخ عطار منطق الطیر ده کنور مشدر **بیت**
 کفر کا فر او دین دیندار راه ذره دردت دل عطار راه و جامی سلسله الذهب ده
 بو که مناسب بر حکایت کنور مشدر اول حکایتدن درت بیتی بوراده ذکر ایدیم
 مراد ایدیم کسکه اول کتاب مراجعت الیسون **بیت** در نواحی مصر شیر زبانه
 همچو مردان مرد خود شکنی بچین دولتی مشرف شد نقد هستی تماش از کف شد
 شست ز آسوده کی بکلی دست فی شب خفت و فی روز نشست قرب سال
 ماند بر سر پای که نهند چون از جای **حرف** شد کمر را نایه معشوقه و می اغر بهالو عمر
 معشوقیه و میه حرف اولدی تا از اتم چه به پیش اید از اتم چه شود عجب اندن بنم
 او کده نه کلور بوندن با که نه اولور معصوم دن مراد باری تعالی در آخر تره اولن طاعت
 ایچون دکدر مراد عشق و طاعت اعتقاد ایلوب فضل خدایه اعتقاد اند و کین بیان در
 خواجه دانست که من کاشتم و هیچ نکفت خواجه بلدی که بن کاشتم و هیچ نسنه دیدی
 حافظ از نیزه اند که چشم چه شود حافظ دخی اگر بیلد که بولیم نه اولور خواجه دن مراد

سنگین

در مصراع

در مصراع

در مصراع

در مصراع

حق تعالی حضرت در حافظ ذکری مخلص مناسبی اید در مراد خالق حافظت عاشق
 اید و کین بلدی ضرر اولدی مخلوق بلد و کند نه ضرر اولور دیکدر ولایضا دلا
 بسوز که سوز تو کار بکند ای کوکل بیان که سنگ بانک ایش ایدر نیاز نیم شبی
 دفع صد بلا بکند بر نصف اللیل نیازی یوز بلایی دفع ایدر مراد نیم شب ده ناز
 و نیاز حق تعالی فتنه زیاده مقبول اید و کین بیان در عتاب یار بری جهره عاشقا
 بکش بری جهره لویارک عتابی عاشقا چک که یک کرشمه تلافی صد جنا بکند
 زیرا انک بر کرشمه سی یوز جفانک عوضی ایدر مراد راه عشقه بلا و محنت چک یک
 سعادت و رفعت سبب اید و کین بیان در زمکات تا ملکوتش حجاب بردارند
 عالم ملک دن عالم ملکوت دکن که حجابی رفع ایدر مراد هر که خدمت جام جهان نما
 بکند هر اول کسی که جام جهان نما به خدمت ایدر مراد هر که یکمکه نفسیه قلبه سعی اید عشق
 سببی اید که اسرار کشف اولور دیکدر طیب عشق مسیحا و مست و مشفق لیکن
 عشق طیبی عسی نفس و مشفق در اما جو در در تون بیند کراد و اکبند چونکه سوز
 در و کور میه کیمه علاج ایدر مراد بود که فیض و فضل جوق در اما سنده قبوله
 قابلیت یوقدر تو با خدای خود انداز و کار دل خوشی دار سن ایشکی کند و خدا که
 تقویض اید و قلبی خوش طوت که رحم اگر کند مدعی خدا بکند زیرا اگر مدعی رحم طیب
 حق تعالی رحم اید ز نعت خفته ملوم بود که بیداری او یوشن یعنی یارم بختن ملوم
 او لکه بر بیدار یعنی بر صاحب دل بوقت فاتحه صبح یک دعا بکند صبح فاتحه سی
 و فتنه برد عا الیه بسوخت حافظ و بوی زلف بار بر حافظ یاندی و یارک
 زلفند بر بوی الندی مکر دالالت این دولتش صبا بکند مکر باد صبا انی بود
 دالالت اید یار دن مراد خدا در زلف دن مراد اسرار آئینه در مراد بود که حافظ
 اسرار آئینه ایچون چون مشقت و زحمت چکدی لیکن بر نسته حاصل اتدی مکر
 فصل آئی که وسیده اوله که اکابر نسته ایدر و ایضا صبا به نسبت بری فروش اید
 صبا می فروش پیرک مبارک یاد نکدی بویله دیو که موسم طرب و عیش و ناز و نغمه
 اند که طرب و عیش ناز و خوش زمانی کلدی صبا دن مراد فصل آئی که مر شده
 فیض و کشف فزده سنی کتوردی تیرت بحر نسیم صبا زده حبیب آورده

کلمه تشنه اولون ضمیر غایب
 مکر در دین و دین
 مکر در دین و دین

بسیار صفا

نوبه مقدم کل سوی عنده لیب آورد هوا مسیح نفس گشت و خاک ناو گشتی
 هوا مسیح نفس اولدی که نباتات انک و مندن حیات بولد یز و خاک ناو
 گشتی اولدی که شکوفه لاندن ظاهر اولدی درخت سبز شد و مرغ در خوش آمد
 درخت سبز اولدی و مرغ شوق دن خروشه کلدی تنور لاله چنان بر فروخت باد بهار
 باد بهار لاله تنورنی انجلیق قزدردی که طبعه غرق غرق گشت و کل جوش آمد که انک
 حوار تندن غنچه عرق غرق اولدی و کل جوشه کلدی یعنی اچلدی غنچه نک غرق اولدی شبنم
 اعتبار یله در بکوش هوش سنوار من و بخت کوش بدن کوش هوش ایدر استی بلایه
 و عشرت جالش که این سخن سحرار تا شکم بوش آمد که بسوز سحر وقتی ماتف دن غم قوفه
 کلدی ز مرغ صبح ندانم که سوسن آزاد بلغم که صبح مرغند سوسن آزاد چه کوش کرد که
 باده زبان نموش آمد نه استماع اتدی که اول دل ایدر ساکت اولدی چه جای محبت
 نا محبت محاسن انس انس مجلسی نا محرمک نه صحبتی یری در سر بیاله بوشان
 که خرقه پوش آمد بیاله نک بهشتی اورت یعنی اسرار عشق دن سوبله که خرقه پوش کلدی
 خرقه پوش دن مراد عشق دن بی بهره اولن در ز فکر توفه بازی نا شوی مجموع پراننده
 فکر دن فارغ اول تا مجموع اول سن بچکم انک به شد اهر من سر دوش آمد اول سب
 اید که چون دیو کندی ملک کلدی مراد قلبی محبت ما سوادن خالی ایدر تا که عشق آئی
 انده تجلی اید دیکدر بگویمت طخی خوش بایر باده ناب سا که بر لطیف سوز
 دیرم صافی شراب کنور اول سوز بود که زاهد از بر بارفت و می فروش آمد که زاهد
 بزم فتنه دن کندی و می فروش کلدی حاصل معنی کران جان در ایدن خد ص بولوب
 مر شده و اصل اولدم دیکدر میت باده لعل برد غصه آتام ز دل می
 مکر خور د کو بر و از غصه بمر ز خانقاة میخانه می رود حافظ حافظ خانقا هدن میخانه
 کیدر مکر ز سنی زهد ریا بوش آمد وار سه ریا اید اولن زهد ست نکدن هوش
 کلدی مراد ریادن و طبقه زهد دن فراغت ایدوب عشقه مباشرت اید و کین شوق
و ایضا ابرازاری برآمد باد نور و نری و زید اول بهایی بلوردی ظاهر اولدی
 و نور و زلی اسدی و جبهه خوام و مطرب که میگوید رسید شراب و مطرب خولفن
 استرم کیم ایشدی دیر مراد ظرافت ایلا حسن طلی در وجه بونده خولفن معافه

بسیار صفا

بسیار صفا

بسیار صفا

بسیار صفا

بسیار صفا

که میگوید رسیدیم بنی اکا قاضی در معائنات استمال در شاهان در جلوه
 و من شمس ریگ ام محبوب جلوه ده دین کیسه نیک شیرین سی ام ای
 فلک این شمساری تا یکی خواهم کشید ای فلک بوفجالتی فچنه دکن چکسم
 کن قحط جودست آب روی خود می باید فروخت سخا قحطی در کند و یوزم صوب
 صائم اولماز باده وکل از بهاری خرقه می باید خرید شراب وکلی و خرقه بمان
 صاقون المی کرک مراد عالمه سخی کم یاب اید و کین اشعار در تعبلا خواهد شود
 از دولتم کاری که دوش اکثر احتمال با که دولتم برایش فتح اولی در
 زیرادون گنج من همی کردم دعا و صبح صادق می دمید بن دعا اید مردم و صبح
 صادق ظاهر اولور ایدی بابی و صد هزار خنده آمد کل باغ بر لب اید و بچه
 یوز بیک خنده ایل کل باغ کلدی از کرمی گوید در گوشه بونی شنید گوید برون
 بر که بدن بر رایحه گرم استندی خرقه کرچاک شد و عالم رندی چه باک
 زندگت عالمده اگر بر خرقه چاک اولدی ای نه باک جامه در نیک نامی
 نیز می باید درید نیک نام ملقند دخی بر جامه یر تق کرک مراد بود که عمر بر زمان
 زندگده کجی ایسه بر زمان طاعه سعی اید و حسن خاتمه کس اتمک کرک
 بیت جودی رفت و خرد اینه بدست حساب از همین یک نفس کن که
 هست مان لطیف کرب لعل تو من کفتم که گفت اول لطایفی که سنگ
 قمری لبکدن بن دیدیم کیم دیدی وین لطاول کو سر زلف تو من دیدیم که دید
 و بوظلم که سنگ زلفک او جندن بن کوردم کیم کوردی خطاب خدا به در تیر
 عاشق کش ندانم بر دل صاف که زد بلزم عاشق ملک اید بخی تیری حافظک کو کلمه
 کیم آوردی این قدر بینم که از شعر زش خون میچکد بوقدر کوردم که انک لطیف
 شومدن قان طامدی مراد کند و شعری مدح در عدل سلطان کر برسد حال
 مظلومان عشق سلطانک عدلی اگر عشق مظلوم ملک حالی صور میه گوشه
 کیم از آسایش طمع باید برید عاشق قله آسایش دن امید قطع اتمک کرک
 مراد عشاق فضل آبی ستر آسایش و چشمه بیت را و نمده و غین بیان در سلطان
 مراد باد شاه مجازی اولی جائز در **دینا** فصولی از باده باندازه خورد و نوشن

نظمی

نظمی

نظمی

نظمی

صوفی اگر شمسری حدیج ایچک افش اولسون در نه اندیشه این کار فراموش باد
 یوخس بواش فکری که فراموش اولسون مراد بود که صوفی سلوک عشقه که خدای
 تجاوز اتمیه استر اندام است و اگر طقه سندن تجاوز ایده که فراغت اولی در انکه یک
 جوع می از دست تواند دادن اول کسه که اندن بر جوع می ویر مکه قادر در
 دست با شمسری مقصود در اغوشن انک الی مقصود محبوبه اغوش ده
 اولسون یعنی حق تعالی حضرتی انک مراد دین حاصل اولسون یک جوع می دن
 مراد فیض و جذبه در که مرشدان طلب اید **بیر** با گفت خطا بر قلم صنع زفت
 بزم بیر مز قلم صنع او زره خطا واقع اولدی دیدی یعنی هرگز اندن خطا صادر اولدی
 انکه کم بوبیت آتی مؤید در **بیت** درین صحیفه خواندم خطا زانو که هر چه میگویم
 نقش کارخانه اوست **آفرین** بر **نظر** باک خطا پوشش باک انک خطا ستر ایدگی
 باک نظریه تحسین اولسون صانع بر کمالک نجی سندن بی خبر اولن کونه نظیر
 اشیا یک کند و سینه و مابین ده اولن خبر و کماله و خبر و نقصان نظیر اید و ب
 صنع بازیدن قافله اولد قلیدن صنع خطا اسناد ایدر را تا بزم مرشد و اشیا یک
 استعداد نه نظیر ایدگی که روز از زنده اولن سخن قسین کسبه ظلم اولیوب
 بلکه هر شبیه قابلیت کوره بر حقه و بر لیدی هم مصنوعات یک ظهوری کند و زنه
 نفع حصولی ایچون دکدر ننه کم حضرت جامی بوسری روشن اید رسیده اند
 بر قاج بیت کتور مرشد که بوا اعتبار او زنه خطا اسناد اصلا مجال قالمز
نظم آدمی را همیشه معتقد است که مکر آفریده بهر جودست و مرچه او را خند
 مناسب حال راندش از قبیل خبر و کماله و آنچه بندار دوش منافی آن داردش
 از مقوله نقصان لیکن این اعتقاد عین خطاست زانکه او آفرین بهر خد است
 بونک باقیسی اول کتاده کورده شاه ترکان سخن مدعیان می شنود ترک کرک
 شاه می تدبیرک سوزنی استماع ایلر شرفی از مظلوم خون سیاوشن باد
 سیاوشن قانی مظلوم سندن که بر شرم اولسون بوسه و تمثیل طسری بی اید
 که کند و باو شاهنشی شاه ترکانه و کند و سنی یا خود مظلومی سیاوشه تشبیه ایدر ننه کیم
 شاه ترکان که از اسباب مراد در سیاوش دشمن سوزی ایل کن هنر ملک اندی

نظمی

نظمی

نظمی

سن دخی دشمن سوزی ایله کسه تی هلاک انکه قصدا تم دیو پادشاهه نصیحت ایدر
 بو حکایتی تمثیل کنوردی زیاده مشهور اولدوغندن اوتری سیاوش یک
 کاوسک فرزنددی در که انک مادرندن غیری کیکاوسک بر خالونی وادی که
 سیاوشه عاشق اولوب نامعقول فعله دعوت ایدی سیاوش راغنی اولدی
 عاقبت اول عورت بهمنان طسریقی ایله سیاوشی پادشاهه کجی پادشاه
 دخی امتحان ایچون وافر آتش یا قدر و سیاوشه ایدی اگر بواتشه کیر و ب
 یانیه سن معلوم اولور که بواش سا که بهمنان در سیاوشن دخی کیر و ب یانیه
 واند نصکره باشین آلوب ترکستانه کندی افراسیاب که کند و قزنی و یردی
 عاقبت سلطنته قصدی وار در دیو برکنن ایچند بو غزلد یلر اندن یخسرو
 بر فرزنددی پیران نام برکسک قنده پرورش بولوب افراسیابی هلاک اتمشدر
 چشم از ایند داران خط و خالش کشت چشم انک خط و خالک آینه دایر زین
 اولدی لیم از بوسه ربانان برود ووشش باد کیم انک سینه سنک داموزنک
 بوسه قابچی لرندن یعنی بوسه ایچی لرندن اولسون مراد مشاهد دن صکره قرب
 جانان طلب اتم و کن اشعار و در کر چه از کبر حقن بامن درویش تکلف کر چه
 کبرندن بن در ویشه سوز سولیدی جان فدای شکر بن بسته خاموشش باد
 انک شکر کی لذت خاموش دمانه جان فدا اولسون بوندن مراد خدا
 و مرشد اولمق ممکن در ترکس مست نوازش کن مردم دارش انک مردم طوخی
 عاشق رعایت ایچمکی مست حبشی خون عاشق بقدر کز کور دنوشش باد
 عاشق فانی فضا اگر قمع ایله ایچم که نوش اولسون ترکس دن مراد چشم
 و چشم دن مراد ذات باری در دست اولمسن دن مراد صفت استغنا سید
 نوازش کن اولمسی عیوبه التفات اتمیوب ستر اند وکی در مردم دار
 اولمسی بنده لر نه جرم و عصبانندن اوتری قهر و جلال المسی در معنای ظاهر
 کوره چشمه نسبت مردم دار غایت ایله خوب واقع اولمشدر زیر مردم بیک
 مردم دار بیک معنا سنه در بقلای تو مشهور بهمان شد حافظ سنک
 قلم انک اولمق سببی ایله حافظ جهانک مشهوری اولدی حلقه بندگی زلف

بعضی نسخ در قلیه قال
 و از این نسخه
 بعضی نسخ در بخشش از
 ختم و از این نسخه
 بعضی نسخ در بخشش از
 ختم و از این نسخه

در کوشش باد سنک زلفک قولتی حلقه سی انک قولغه اولسون خطاب
 باری تعالی به در و از این نسخه ایچمکی میکند یارب بحر چه شعله بود میخی نه محله سنه
 بحر و قتی عجب نه غوغا و ارایدی که جوش شاهد و ساقی و شمع و مشعله بود که محبوب
 و ساقی نک و شمع و مشعله نک جوشی و ارایدی شاهدن مراد باری تعالی در
 جوشندن مراد زیاده تجلی سید رساقی دن مراد مرشد در شمع و مشعله دن مراد
 انوار فیض در خدیث عشق که از صوت و حرف مستغنیست عشق سوزی که
 حرف و صوت دن مستغنی در بناله دف و تی در فروش و دولوله بود دف و تی
 ناله سی ایله فروش و دولوله ده ایدی دولوله فریاد و فغان مراد عشق نک جوشش عشقه
 اولن سما علی بن بیان در مباحثی که در ان حلقه جنون کی رفت شول میختر که
 اول جنون حلقه سنه واقع اولدی و رای مدرسه و قال و قیل مسنده بود
 مدرسه نک و مسنده نک قال و قیل نک غیری ایله یعنی اول عشق مجله سنه اولان
 مباحث احوال عشقه متعلق ایدی قاله متعلق دکل ایدی بیت خوشتر از دوران
 عشق ایام نیست باید و عاشقا ز شام نیست دل اگر کشد ساقی بشکر و دولوله
 کوکل مرشد کز شمه سنن شکرده ایدی اما ز نام عدی بجشش اندکی کله بود
 بجششک عدم ماعده سنن برازاجی شکایتی و ارایدی مراد مرشدک با که تمام
 التظاتی و ارایدی لیکن استعدادده قصورم با که زیاده فیض مانع اولدی دیکله
 قیاس کردم و ان چشم جاودانه مست قیاس ایلمم و اول مست جاودانه
 چشمی هزار سا هر چون سامریش در کله بود سامری کبی بیک سا هر انک
 شکایتنده ایدی مراد ذات باری ده اولن تا تیرانی بیان در که قوی ردنی انک
 ز بونی اولمشدر در جو کفتمش بلیم بوسه حیات کن چونکه اکا دیدم با که بر بوسه و بر
 لیکدن بکنده گفت کیت بامن این معامله بود خنده ایله ایدی سنک حق بنده بو حیات
 اولدی مراد حقن فیض طلب اتم و کن و انک زیاده استغناسن بیان در
 را خترم نظر سعد در ربهت که دوش ستاره دن با که بولده سعد نظری وار در
 زیار دن که میان ماه در رخ یار من مقابل بود ماه ایله بنم یار منک رخ یار مناسند
 مقابل ایدی دمان یار که در مان در و حافظ داشت یارک دمانی که حافظک

بعضی نسخ در قلیه قال
 و از این نسخه
 بعضی نسخ در بخشش از
 ختم و از این نسخه
 بعضی نسخ در بخشش از
 ختم و از این نسخه

در دانه در مان طو تر ایدی داشت بوند داشتی تقدیر نه اولی روشن در کرد و
معنا سنا اولی دخی جائز در فغان که وقت مرگت چه تنگ حوصله بود فغان که
مرگت وقتی نه تنگ حوصله اولدی تنگ حوصله بونده مرگت معنا سنا در یاردن مراد
مرشد در که عاشقک در دانه در مان انک بر سوزنده ایکن حکمه علاج الیملدی و ایف
یک دو جام دی محکه اتفاق افتاد بود دون سحر وقتی با که برایکی جام اتفاق دوشمش ایدی
وز لب فی شرابم در مذاق افتاده بود ساقی نک لبیدن بنم مذاقه شراب دوشمش ایدی
مذاق بونده دنان معنا سنا در یک دو جام دن مراد برایکی کره فیض حق ایشدی
مصراع ثانی دن مراد مرشد دن مستفیض اولمی در از سرستی در کبابش هد عهد شباب
بستلک او جندن کرد جوانلق زمانی شاه نه رجعتی میخواستیم لیکن طلاق افتاده بود
بر رجعت استدم لیکن طلاق واقع اولمش ایدی لیکن عشق الی دن با که بر حالت
اولدی که کند می جوان اولدم صاندم نقش می بستم که کیرم گوشه زان چشم است
فکر ایدر ایدم که اول مست چشم دن بر گوشه طوغم طاقت صبر از خیم ابروش طاق
افتاده بود صبرم طاقتی انک ابروشی فمندن طاق دوشمش ایدی یعنی مجالم
قالماش ایدی حاصل معنی مراد ایدندم که عشق دن فراغت ایدم لیکن غیب
هویت نبی بی مجال ایدوب کرد اول حال او زره ثابت الیملدی و یکدر ای معبر زده
فرما که دوشمش آفتاب ای معبر بر زده بیور یعنی بر مشتلق ویر زیرادون که با که
دوشمش خواب صبوحی هم وفاق افتاده بود صبح شرابنک لذت اید و یقوسنده
هم حیره واقع اولمش ایدی مراد بود که شراب عشقه مستکیف ایکن لذت خواب ده
آفتابی با که هم حیره اولمش کوردم انک تعبیری وصال جانان در دانی حیره معنا سنا
در مقامات طریقت هر جا کردیم سیر طریقت متما ملزده هر قنده که سیر ایلدک
عاقبت را با نظر بازی فراق افتاده بود عاقبت عاشقانی الیه فراق دوشمش ایدی
حاصل معنی عشق الی الیه حضور دنیا جمع اولماز و یکدر ساقیا جام دادم ده که در
سیر سلوک ای ساقی با که متصل جام ویر زیرا سلوک سیرن هر که عاشق و ش نیامد
در نفاق افتاده بود هر که عاشق کی کمدی یعنی عاشقانه کوشش الیملدی نفاق
دوشمش اولدی بیت بگردان ساقیا جام لبالب بیاموز فلک و در دادم

در دانه در مان

در دانه در مان

در دانه در مان

در دانه در مان

در دانه در مان

در دانه در مان

حافظ ان ساعت که این نظم برین می نوشت حافظ اول ساعت که بویشتان
نظمی یزدی طایر فکرش بدم اشتیاق افتاده بود انک فکری دخی اشتیاق
طو زانده دوشمش ایدی مراد بوغل کند و نک حسب حالی اید و کین بیان در و ایضا
اگر آن طایر قدسی ز درم بام آید اگر اول طایر قدسی بنم فمندن کیر و کله طایر قدسی دن
مراد بونده کند و نک یار قدیمی بر عزیز در که که سفر لازم کلمش بوغل همان انک بچوندر
عمر بکشد شسته به پیرانه سرم باز آید بکشمس عرم پیرکک وقتند کیر و کله بو سوز زباده
سروندن کن بته درم امید بدن اشک چو باران که در بو باران کی کوز یا شیه
سببی یله امید طو تارم که در برق دولت که برفت از نظمم باز آید دولت برقی
با که بنم نظمدن کندی کرد و کله برق دولت دن مراد بینه یار عزیز در مراد کثرت بکا
سبی الیه عزیز یارک کلمش طلب در انکه تاج شهرن خاک کف پایش بود اول
کس که بنم باشند تاجی انک کف پایش خالی ایدی پادشاهی بکنم که بسدم باز آید
پادشاهی ایدم اگر کورم باشم کله یعنی اگر ملاقات میسترا اوله کز شار قدم یار کرامی
کنم اگر عزیز و محترم یارک قدمه تشار الیلم جوهرن بچه کار در کرم باز آید جان جوهری
کردنم نه ایشم یار آباد و ستان مضایقه عمر و مال نیست دشمن به از کسی که غیرد
برای دوست خواهیم اندر بخش رفت بیارن عزیز یار یار الیه انک اردنجه
کنم استرم شخم از باز نیاید جرم باز آید شخم اگر و کله یعنی اگر بن محنت الیه کلیمم
کرد و کله بود دخی جائز در انک اردنجه کنم استرم اگر عزیز یار محنت الیه کلیمم
خبرم کرد و کله نقش غلغل جنگ و شکر خواب صبوح اول عزیزک کلمه مانع جنگ
صداسی و صبح شرابنک لذت خوابی در و زره کربش نوداه محرم باز آید یوخسه اگر بنم
آه محرم اشید کرد و کله کوس نود و لیتی از بام سعادت بزخم سعادت طامندن
بر یکی دولت کوسنی اور ورم کر بستم که به نوسفرم باز آید اگر کورم که بنم نوسفرم
ما هم کرد و کله نوسفر در لهنوز سفره گمش مراد بینه اول یار عزیز در عجمه عادتد که کیرید
عالی منصب ویر سه طام او زره کوس جالدر ر ر و مع عادت در محیر کلوب
قبوده چالز خواجه حافظ اول یار عزیزک کلمنی منصب عالی عدا ایدوب بویستی و شید
ارز و مندرخ شاه جو ما هم حافظ ما کی شاهنک رخنه مشتاقم ای حافظ

در دانه در مان

در دانه در مان

در دانه در مان

یعنی با سلامت ز درم باز آید بر همتی تا سلامت ایله قبولی بدن انچه و کلام اودین
 یا غریزی در دولت ایضا ستاره بدر شید و ماه مجلس شد ستاره یلدراد
 و ماه مجلس اولدی دل رمیده مار فیک و مونس شد بزم راه مستقیمدن نفرت
 آتش کوکله رفیق و مونس اولدی ستاره دن دراد حبیب اکرم در که انبیا
 و رسیده طراز اولمش در رفیق و مونس فکری هدایت سبب اولدوغی اعتبار
بیت امام رسل پیشوای سبیل امین خدا امیر طاهر و کلام من که مکتب
 رفت و خط نوشت بنم کلام که مکتب کندی و خط یزیدی بغیر مسئله آموز صد درگاه
 غمزه ایله یوز مدترسه مسئله تعلیم ایله یجی اولدی هوالدی بعثتی الاتیمن رسولاهم
 بو آیت که بر مقتضای حقیقت قیامت دکن کلمه اول تعلیم نمشد در غرب
 سرای محبت کون شود معمور محبت شوق و سرور شرابی شادی مملور اولور که
 طاق ابروی بارشش مهندس شد زیرا بنم بار مکت طاق بکر ابروی که هندس
 اولدی طاق بونکر معنا سنده در یازون دراد حبیب اکرم در که انک ظهوری
 عشق الی انک ظهور نه سبب اولمش در نکم بیور مشد در انشریقه اقولی
 والشفیة افعالی و الحقیقة احوالی بوی او دل بیمار عاشقان جو صبا انک
 رایحه سی ایله عاشق کت بیمار کو کلی صبا کی فدای عارض سرین چشم زکشت
 سرینک عارضه و زکشت چشمه غذا اولدی یعنی مصنوعات صانعی مشاید
 اندیر او که ضمیر غایب در خدا یه راجع در کشیده تو شرابی به عاشقان بیهود
 سنک کوز اوجی ایله نکت عاشق له بر شراب اولجیدی یعنی انچه و دی که علم لی
 خیر افتاد و عقل بی حس شد که انک کیفیتدن علم ظاهری بی خبر و شنیدی
 و عقل معاش بی حس اولدی دراد عقل معاش و علم ظاهر عشق الی انک در انکدن
 قاهر اید و کن اشعار در کتب از ترشح یه پاک کن زهر خدا اندا بچون لیکه
 می ترشحندن پاکت ایله که خاطر مهنزار کنه موسوسه انحال اولینه کوره در
 یعنی عشق سوز زدن فراغت ایله تا خاطر شک او زره اولمیه که عاشق صلا
 ترشح جزوب ظاهر اولمق بقدر میکده ام می نشاند اکنون دوست دوست
 انی شادی میخانه صدر نه کجور ز کدای شهر نکه کن که میر مجلس شد شهر کداسی

در این شعر
 از کلام
 در این شعر

در این شعر

در این شعر

در این شعر

کور که

کور که میر مجلس اولدی دراد مرشد و وصول سببی ایله کندوسی باشق مرشد اولد و مجلس
 اشعار در دراه میکده یاران عنان بگردانید ای بار میخانه بولندن عنان دوزخ
 یعنی فراغت ایکنوز چرا که حافظ ازین راه رفت و مفلس شد بچون زبر حافظ
 بو بولندن کندی و مفلس اولدی دراد عشقه فقر لازم اید و کین بیان در خیال آب
 خضر نسبت و جام بخیر و آب حیات و جام بخیر و خیالین باغدی بخیر نوشه
 سلطان ابو القواس شد سلطان ابو القوار سکت حرره نوش لغه کندی بست
 و شد کلمه رنگ فاعلی حافظه راجع را ولن ضمیر غایب در جو ز غریز وجود دست
 نظم من آری بنم نظم در کی عزیز وجود در بی قبول دولتیان کیمیا ی این مش
 دولتیان قبولی بو بولن کیمیا سی اولدی و دولتیان دن دراد اولیا است اولمق
 احتمال در صاحب دولتیان اولمق در دشمن در دولت ایضا آن کیست کز روی کم
 با من وفا داری کند اول کیمدر که کم بوزندن بکا و فادار لقا ایلیا بر جای بد کاری
 چو من یکدم نکو کاری کند بر ارمز اشکونک حقیقه بر دم نکو کار لقا ایلیه اول با نکت
 چنگ و نی آید بدل پیغام وی اول چنگ و نی آوازی ایله انک خبری کوه کتوره
 و انک بیک بیانه می با من هو داری کند و اندر فکری بر بیانه سرا بله با که هوادار لقا ایلیه
 بیانه صغری و قبح دراد بر مرشد دن فیض سببی ایله وصال جانانک حصول طلب در
 دلبر که جان فرسود از و کام دلم کشودار و دلبر که جانم اندن آشنیدی کو کلم درادی اندن
 حاصل اولمادی تو مید توان بود از و باشد که دل داری کند اندن تو مید و مانی
 او نماز اولد که یعنی احتمال در که دلدار لقا ایلیه دلبر دن دراد باری تعالی در حاصل
 معنی ریاضت و طاعت سببی ایله اگر بر فیض و حالت پیدا اولمادی ایسه امید قطع
 انک اولماز دیکدر کفتم که کشوده ام تران طره نامن بوده ام ایندم اول طره
 که جویشتم مادام که بن اولمشم یعنی بوزمانه دکن گفتا مشش فرسوده ام تا با
 تو طراری کند جانان ایتدی که بن بیور مشم که سا که طراری ایلیه طره نکت که هندن
 دراد غیب هویت در که فضل الی سحر حاصل اولماز گفتا نکت فاعلی باری تعالی در
 پیشینه پوشش تنه خواز عشق نشید ست بو بد خوی صوفی عشق الی دن بوی شتمش
 از مستیش روی بکوتارنگ هشیار کی کند مست لکدن که بر مرزدی تا هشیار لقی

در این شعر

در این شعر

یعنی کبر و انانیتش ترک آید مراد کبر و عجب اولن کسره ده عشق الهی دن برشته
اولمازد یکدیگر **نظم** بزرگان نکردند در خود نگاه خدا بینی از خویشین
بین مخاه چون من کدای بی نشان مشکل بود یاری چنان بجلین نشان
بر کدای بجلین بریار مشکل در سلطان بجای عیش بنان بارند بازاری
سلطان بازار لوندی ایلده قنده نهانی عیش ایدر مراد جناب قدس کبریا
و عظمتی و کند و نکست عقارت و مسکنی اشعار در زبان طره بر بیج و خم
سبکست اگر بنیم **نظم** اول بیج و خم ایلده بر طره دن اگر ظلم کورم آسان در
از بند زنجیرش چه غم هر کس که عتباری کند سر که عتباری ایلر که بند
و زنجیر دن نه غم مراد طالب غیب هویت اولن کسبیه ریاضت و مجاهده
لازم آید و کین بیان در **نظم** غم نیستی عدد و زحمت میجوهم مد و غم
شکری بی عدد اولدی زحمت دن مدد استرم تا فخر دین عبدالقصد باشد که
غباری کند تا فخر دین عبدالقصد اولد که غم خوارلق ایلیمه بوسه اولور دن
حافظ اندن معاونت طلب ایلر با چشم بر نیز نک او حافظ مکن آهنگ و انک
مید کار چشمی ایلای حافظ که قصد ایلیمه کان طره شکر نک و بسیار نکاری کند
زیرا انک سیاه طره سی جوق نکاری ایلر مراد و اتمه خیر الماکرین حسبه مکر ایلد
اسرار الهیه به اطلاع میرد اولمازد یکدیگر زیرا مکرده مکس اکا غلبه نمک قادر
دکله روا **نظم** اگر باده مشکین دلم کشد شایه اگر دلم باده مشکینه چکه لایق
که بوی خیر ز زهر و ریانی آید زیرا ریایله اولن زهر دن خیر راجحه سی کلیمه حاصل
عشق الهی مدد هر که خیر محض در و ریایله مختلط اولن زهری دم در که خیر محض در
نهان میان همه کرم منع می کنند از عشق اگر دو کلی جهان اولن لر سینه عشق الهی دن
منع این لر من آن کنم که خداوند کار بفرماید بن آتی ایلر که حق تعالی حضرت پی بور
و ما خلقت الجن والانس الا ليعبدون حسبه بن عشق و طاعت دن بر عمل ایلیم
دیگر رطلع رفیع کرامت مبر که خلق کریم کرامت فیضند ان امید قطع اتمه زیرا
مگر یک خلق خلق اسناد مجاز در زیر حقیقه اسناد ذاته در کربدن مراد باقی
نقالی در کنه بخش در عاشقان جنت اید کناهی عفو ایدر و کماله رحمت ایلر

بسیار از این
نظمها

نظمها
بسیار از این

نظمها
بسیار از این

مقیم

مقیم حلقه ذکر است دل بدان امید دل اول امید ایلد که حلقه سنک مقیم در که
حلقه از سر زلفت یا ز بخت اید که یارکت سر زلفت دن بر حلقه جوزه مراد اسرار
الهی دن بهره مند اولمق استین کسبه ذکر خدا به اشتغال لزوم آید و کین بیان
که **نظم** حسن خدا داده است و زور بخت سنک که حسن خدا دادک و بخت
در سنک واردر چه حاجت که مشاطات بیا آید نه احتیاج واردر که سنی
مشاطه زینت آید یعنی ذاتند کامل اولانه زینت لازم در چمن خوشبخت
و هواد نکشت و می بی عشق چمن خوشد و هواد نکشت و شراب صافی در
کنون بجز دل خوش هیچ در نمی باید شمدی سرور دل دن غیر هیچ نشند که کفر و
حصول عشقه صفای قلب لازم آید و کین اشعار در جمیع ایست عروس جهان
ولی هشت در عروس جهان بر جمیع در اما تعقل آید که این مختصره در عقد کس می
باید که بوستوره سنک نکاحند اکثرا بعضی نسخ ده نمی آید واقع اولمش در اما
او بودند یکدیگر مختصره مستوره در نخواهد این چمن از سر و ولاله خالی ماند بوجین
سر و ولاله دن خالی قالمیر در چمن دن مراد دنیا در سر و ولاله دن مراد مصنوعات
اولمق روشن در اولیا است اولمق احتمال در یکی همی رود و دیگری همی آید بری کبر
و بری کلور یعنی عالم خالی قالمیر زمان معینه و الا قیامت مقور در بلا کفایتش
ای ماه رخ چه باشد اگر تضرع ایلد که ایتدم ای ماه رخ نه اولور اگر بیک شکر ز تو
دخسته بیاساید بر رخسته بر بویله سندن آسوده اولد شکر بونده بوسه غنچه
بخنده گفت که حافظ خدایا پسند خنده ایلد ایتدی که ای حافظ الله انجون بکنه که
بوسه تو رخ ماه بالاید که سنک بوسکت ماهک عذارتی بولاشد مراد استعداد
قرب الهی طلب ایمنک ماهک عذارتی بوس ایمنک کی آید و کین بیان در اول خود
محال در **نظم** ایضا از سر کوی تو هر کوی بلامت برود هر کیمه اومد مت سببی آید
سنک سر کوی کیدن کیده زود کارش و آخر نجات برود انک ایشی حاصل اولد
و عاقبت نجات ایلد کیدر خطاب خدا به در سالک از نور هدایت طلب راه
به دست سالک خدا به بولی هدایت یوزندن طلب ایدر که بجای رسد از فضل
برود زیرا که ضلالت ایلد کیده برره ایرتم کردی آخر عمر از می معنوی کیمه عمر آخر می

نظمها
بسیار از این

نظمها
بسیار از این

نظمها
بسیار از این

و معشوق دن بر رهن طوط یعنی عشق و محبوس صرف ایله حیف اوقات که
 یک بر بطالت برود اوقات حیف که بر او غدن بطالت ایله کیده ای
 دلیل دل کم گشته خدا را مددی ای کم اویش کو کلک دلیل ایچون برود
 که غریب از نبرد دره بدالت برود زیر اغریب اگر یولی بحرمه دلالت ایله کیده
 مراد بود که وصول الی الله اگر چه صعوبت اوزره در آما شد ایله ایچون آسان
 حکم ستوری وستی همه بر خاتمست مستور لکن دست لکن حکمی
 دو کلی خاتم اوزره در کس ندانست که آخر چه حالت برود که بملدی
 نه حالت ایله کیدر کار وانی که بود بدرد اش لطف خدای بر کار دان که
 خدا انک لطف انک بدرقه سی اوله بدرقه قولا غوز و بولد اش معناسنه کلولا
 ممکنه بر بجل بنشیند بجلالت برود بجل ایله او نورر جلال ایله کیدر
 یعنی یکمکه حافظی حق اوله هرگز که دن که ضرر ایرشمنز حافظ از پشته حکمت
 بکف آور کلی ای حافظ حکمت چشمه سندن بر آب که کتور بوکه از لوح دلت نقش
 جهالت برود اوله که سنک دلت لوحندن جهالت نقشی کیده مراد حکمت
 مزین اصل او کین بیان در **والله** صبا وقت سحر بوی زلف یار می آورد
 صبا سحر وقتی یک زلفندن بر راجه کتوردی دل غمدین مار از نو در کار می آورد
 بزم غم دیده دلمی کی دن ایله کتوردی مراد فخره حانیه سحر وقتی علم قبضه و شش
 عاشقه ایرشوب شوق ویرد و کین بیان در متن آن شرح صنوبر راز باغ
 بر کندم بن اول صنوبر شاخنی سینه باغندن قوردم که هر کل گز غمش
 بشکفت محنت یار می آورد زیرا انک غمندن هر یک که آجلدی محنت میشتی
 کتوردی یعنی جفا سندن غیر ایسنه کوردم مراد محبوب و نفس و من ممکنه
 ز بیم غارت عشقش از خون رها کردم انک عشقی غارینه خوانندن پر خون
 کوکلی کاجردم ولی بر محنت خون در ره بدن هنجار می آورد اما بولده قانی
 دو کلدی انک ایله هنجار کتوردی یعنی ایزلدی هنجار چربی ایچی و آنچه بول
 و برابر بول و فقه و سامان و مطلقا بول بونده فقه و سامان دن فیری ممکنه
 مراد عشقندن خلاص میسر دکل ایله و کین بیان در فروغ ماه می دیدم زبام فخر

چون که در این
 و در این

در این

فصلی است که در این
 و در این

چون که در این
 و در این

در این

روشن ماهک فروغی انک صبری طامندن اشکارا و روشن کوردم که
 روی از شرم آن خورشید در یواری آورد که اول انک شرمندن
 یوزی دیواره کتوردی مراد مصنوعک صانع قنده وجودی اولمده و غین
 اشعار در بقول مطرب و سانی برون رفتن و بیکه مطرب و سانی نک سوزنی
 و قتل و قتل طاشره کدم کران راه کران قاصد خبر دشواری آورد زیرا اول
 صعب و خطرناک بولدن قاصد دشوار خبر کتوردی مراد راه عشقک صعوبتی معلوم
 اندک نضکره غفلت و انانیته ترک اتمد و یکدر برون رفتن غفلت و انانیته ترک
 اتمد معناسنه در که و بیکه ایم معناسنه در اگر چه ظاهر و قتل و قتل معناسنه
 سر اسر بخشش جانان طریق لطف و احسانست جانانک بخشش شدن باشد
 لطف و احسان طریق در اگر تسبیح می فرمود اگر زبانی آورد اگر تسبیح بیوردی اگر
 زبانی کتوردی زیرا جمیع سینه استعداد نه کوره ویر شد در عفا الله جین ابرویش اگر چه
 نا توانم کرد الله عفو ایسون انک ابروی بوکلی اگر چه بی نا توان ایملدی بعین هم پای
 بر سر بیماری آورد بیمارک باشی اوزره عثوه ایله هم بر خبر کتوردی عفا الله دعادر
 جین ابرو دن مراد صفت جلال اثری در که اگر چه کشفی خور و ضعیف ایله لیکن
 وجود دن خلاص ایدوب مقبول درگاه ایله بوسوز تشبیه طریقی ایله در آنو کچون عفا
 الله دیدی یعنی خدای بوند محبوب منزله سینه تنزیل اتمد رابر ویشده اولان
 ضمیر غایب خدایه راجع در خوش آن وقت و آن ساعت کران زلف که کبرش
 نه خوش اول وقت و اول ساعت که انک زلفندن بدر می برد دل کاری که خشم
 افرامی آورد کوکل برایش بجدی که خصم اقرار کتوردی حاصل معنی بر زمان غیب
 هویتدن بسیار کشف و فیض حاصل ایدوب بعد زمان اندن جدا اولد و غن
 بیان در تخرن و تخرن طریقی ایله خصمندن مراد شیطان اولمق روشن در محجب
 می داشتم دی شب ز حافظ جام و پیمانه دون کچه حافظ دن جام و پیمانه سینه
 عجب طوتم یعنی نخب اتمد ولی نخبی نمی کردم که صوفی واری آید اما سولدم زیرا
 صوفی کی کتوردی یعنی در اید کی نهانی ایملدی **والله** هر کس خاطر مجموع و یار
 نازنین دارد هر اول که که مجموع خاطر و نازنین یار طوتمار سعادت همدم

چون که در این
 و در این

فصلی است که در این
 و در این

چون که در این
 و در این

در این

چون که در این
 و در این

گشت و دولت بهشتین دارد سعادت که همداد لدی و دولتی مصعب
 طوتار مراد که که قلبی محبت با سوادن پاکه ایدوب بر مرشد و موصول بوله
 سعادت و دولت ابدیه به ابرشور دهمکدر حرم عشق را در که بسی بالاتر از
 عقلست عشق حرمینک در کاهی عقلدن جوق بوس که کسی این استان
 بوسه که جان در آستین دارد بو آستانی بر که او بر که جانی یکنده طوتر
 مراد حصول عشقه و مصالحا نه ترک جان لازم اید و کین بیان در دمان تنک
 شیرینش مکر مهر سلیمانست آنک شیرین حقه دکانی واریسه مهر سلیمان در
 که نقش خاتم لعش جهان زیر نکیں دارد که آنک لعلی خاتمک نقشی جهانی
 نکیں التند طوتار نکیں یوزک قاشی در بوند حکم مراد در مراد جمله عالم خدا
 تحت تصرف اولد و غین بیان در لب لعل و خط مشکین جو آتش است
 اینست مست محبوب مجازی نکت لب لعلی واریسه خط و مشکینی بوقدر
 خط و مشکینی واریسه لب لعلی بوقدر یعنی حسن مجازی نقصان اوزره در
 بنایم دلبر خود را که سنش آن داین دارد کوه نیم یعنی قربان اولاین کند دلبر
 زیرا آنک حسنی آتی و بو طوتار مراد حسن صانع کمال اوزره اید و کین اشعار در
 بخور روی زمین باشی توانایی غنیمت دان چونکه بر یوزی اوزره اوله سن
 توانا لغی غنیمت بیل که دوران نا توانیها بسی زیر زمین دارد زیرا دوران
 برالتند جوق نا توانمقلد طوتر جوق زمان نا توان یا تنک کر که حاصل کلام
 میانی غنیمت بلوب عمر غریزی عشق آتی به صرف اید و یکدیگر زنجاری منکرای
 منع ضعیفان و خیف از ای فنی ضعیفله و خیفله حقارت اید نظیر اید
 خیف لاغر معنا سنه در که صدر مجلس عزت فقیر ره نشین دارد زیر تحقیق
 عزت مجلسک صدر سیله ره نشین فقیر طوتار ضعیفان و خیفان دن مراد
 اولیا الله در بلا کردن جان و تن دعای در و منند است در و منند کرک
 دعای جان و تن بلکسی دفع اید یکی در که بینه خیر از آن خرمن که نکت از خوشه
 چین دارد اول خرمن دن کیم خبر کور که خوشه چین دن عار طوتار مراد فقیر دن
 غایب دن فنی فنادن فانی کور کور و یکدیگر ره صبا از عشق من رزمی بگو آن شه جوان

زنده در ادب و عبادت
 از خط و خط و خط

منتهی غنیمت غنیمت
 منتهی غنیمت غنیمت

ای صبا بنم عشق اول خوبتر شاهانه بر مرز دی که چون چشید و کین و غلام
 کترین دارد که چشید و کین و کین ادنی بنده سی وار در بعضی نسخ ده چون برینه
 صد واقع اولمشد که معنای محصلی سی بویه اولور که چشید و کین و کین یوز ادنی
 بنده سی وار در صبادن مراد فضل سحری در شاه خوبان دن مراد باری تعالی
 و کر کویدی خواهی جو حافظ عاشق مفضل و کر حافظ کی عاشق عاشق مفضل استمزدیه
 بگویدش که سلطان کدای بهشتین دله که دیکور که بر سلطان بر کدای مصعب
 طوتار مراد حق تعالی حضرتی بر حقیر کدای مقبول رکاه اند و کین اشعار در باری تعالی
 بوند محبوب منزله سنه تنزیل اولمشد در وله ایضا درست که دلدار بیامی نرسند
 بر کلام یازم دی و بر سدا کوند رمی مراد یاران طریقتدن بری سفره کید و ب کند و سنه
 خبر کوند رمی و کندن شکایت در صد نامه فرستادم و آن شاه شواران یوز
 نامه کوند رمی و اول سوار شاهی یکی ند و اید و بیامی نرسند بر یک بلدر می
 و بر خبر کوند رمی نوی من و حشی صفت عقل نمیده بن عقلی اورکتش و حشی
 صفت جاننه آموزد و حشی ککت خرا می نرسند بر آهو یوزیشلور بر ککت صفت
 کوند رمی مراد بر که اید کند و نکت صحیحی خبری اشعار اید بر مکتوب ارسال اید کنند
 اظهار نامه در ذاتست که خواهد شد غم مرغ دل زدست بلدی که مرغ دلم الدن
 کر که در نوزان خط چون سکه دای نرسند و اول زنجیر کیه خط دن بردام کوند رمی
 مراد تنکین خاطر سبب اولور بر مکتوب کوند رمی و کندن آنک ساری اشعار در
 فریاد که آن سانی شکر لب سرمست فریاد که اول عالجنا بشکر لب ساقی دانست
 که مخمورم و جامی نرسند بلدی که مخمورم و بر جام کوند رمی یعنی آنک
 فراقندن زیاده حزن و الم ده اولد و غمی اکدی لیکس بر شوق و مسترت
 خبر کوند رمی چند آنکه زدم لاف کرامات و مقامات اول قدر که
 کرامات و مقامات لافنی اوردم هیچ خبر از هیچ مقامی نرسند
 هیچ بر مقامدن با که هیچ خبر کوند رمی حافظ بادب باش که و اخواست
 نباشد ای حافظ ادب اید اول که الحاح و ابرام الکت کر که دیکدی سروری
 افندی و اخواست نباشد ترکیبک معناسنی بویه اختیار اتمشد

غنیمت غنیمت
 غنیمت غنیمت

غنیمت غنیمت
 غنیمت غنیمت

غنیمت غنیمت
 غنیمت غنیمت

تحت رانک و دیکمک اولماز اما فقیر اختیار اند و کم معنی مقبول در زیر او توست
 نباشد که و طلب ایلمک اولماز معنای در که اول الحاح و ابرامدن گناید
 کر شاه پیامی بغدادی فرستاد اگر شاه بر غلامنه بر خبر کند ریدی **ایضا**
 ای بسته تو خنده زده بر حدیث قند ای جانان که سنگ دلمک
 قند سوزی اوزر که کلمه در یعنی شکر اتمش در مشتاقم از برای خدا یک شکر
 بچند مشتاقم اندا چون بر بوسه بچم بر او دهم شد دن فیض طلبی در جانی که بار
 بشکر خنده دم زند بر پرده که بنم یارم شکر خنده ایله سولیه ای بسته کیستی
 تو خدا را بخود خند ای شوق سن کیمین اندا چون کند و که کلمه یعنی کند و کی
 تمسخر اتمه دادم شدنی مدح در طوبی رقابت تو یار که دم زند طوبی قادر
 اولماز که سنگ قامتکدن سولیه یعنی دعوی مشابست ایده زین قصه
 بگذرم که سخن می شود بلند بوقصه دن فراغت ایدرم زیر اسوزا و زار دادم
 در شد اولمق روشن در کرطیره می نمایی در طعنه می رسی اگر غضب کوسه بین
 و کرطعنه اوره سن مانستم معتمد خود پسند بر خود بین کسیه محب دگر
 دادم خود بینی دم در ز آشفتنکی حال من آگاه کی خود بنم حالک بریش نلغدن
 چمن آگاه اولور از که دل نمشد گرفتار این کند اول کسنگ کوکلی بوکنده
 گرفتار ادمدی دادم عاشق اولمین آلام عشق دن بی خبر اید و کین اشعار در
 خواهی بر خبر دت از دیده رود خون استر ایست که چشمکدن قان در کی
 جاری اولمیه دل در وفای محبت رود کسان میند که رک فرزندی
 صحبتک فاسنه کوکل با غلمه دادم محبوب مجازی به محبت ایدن زیاده الم بکر
 دیکدر بازار شوق کرم شدن شمع رخ کجاست شوق بازاری کرم
 اولدی اول شمع رخ قند در تما جان و دل در آتش رویش گنم سپند
 نایان و دلی انک یوزی آشفته یوز رک الیم یعنی یوزینه کور و جان
 ویره یین خافط جو زک غمزه خوبان می کنی ای حافظ چونکه خوبه نظر ایلمی ترک
 ایلمر سن ذانی کجاست جانی تو خوازم یا بچند بیور می سن سنگ یرک
 قند در خوازم یا بچند در خوبان دن دادم اولیا داند در که خوازم خند

باری خدایا
 در این دنیا
 من را بفرست

این شعر
 در این دنیا
 من را بفرست

جوق اید و کین بیان در **رویه** دست از طلب ندارم تا کام من بر آید
 طلب دن فراغت اتمم نام ادم حاصل اولما بچ یاقن رسد جانان یا جان
 زتن بر آید یاقن جان ایشنه یا جان تندن چقه جانان دن مراد باری تعالی در بیت
 دلا کر عاشق بنشین که جانانت برون آید بر آن در منتظر می باش نایان
 برون آید هر دم جویی و فایان توان گرفت یاری و فاسر لکی مردم برابر طوبی
 اولماز نایم دلا کر کوشش تا جان زتن بر آید بزد و انک خاک کوکلی اولمچیه دکت
 یعنی سر کزانی ترک اتمم ز دادم خدا در بیت دلا رانی که داری دل در و بند و کچشم
 از همه عالم فرو بند جان بر لبست و حسرت در دل که از دناش جان لب اوزر
 و حسرت دلد که انک دناش بگرفته هیچ کامی جان از بدن بر آید هیچ بر دادم حاصل
 اتمش ایکن جان جسدن چقار آخرت دناش آید بختک جانم انک دمانی حسرتدن
 جانم طار بلور خود کام تنک دستان کی زان دهم بر آید فقیر لک مرادی خود اول
 دهمدن قن حاصل اولور دادم استعداد سز کلام الی دن فیض حاصل انکه قادر اولما
 دیکدر بکشی تربت من بعد از وفات و بیکر و فامد نصکره تر به می آج نظر سولیه
 کز آتش در دهم دو دوا ز گفتن بر آید که در و نمک آتشدن کفدن دوش چقار
 بر خیز تا چمن را از قامت قیامت قالی تا چنک سنگ قیامت قامتکدن هم
 سرور بر آید نارون بر آید هم سر و طوقله سمن نارون ابلاغ اوزره قالدق دادم صفت
 صانع قنده هیچ اید و کین اشعار در مصراع نمایی ده اولن بر اول سینه معنای
 بر بوی انکه در باغ باید کلی چور و بیت اول امید اوزره که با غده سنگ بوزک
 کمی بر کل بوله آمد نسیم و مردم کرد چمن بر آمد باد نسیم کلور و مردم چمنک اطرافنی
 دور اید یعنی عاشق اولن که مرده حق تعالی نکت جمالی مشابست س طلب اید
 و بونک اید اشعار اید که جمال جانانه حسن ده نظیر بوقدر بهمای رو که خلقی و اله
 شوند و حیران یوزکی کوستر که بر داف خلق و اله و حیران اولار دادم تجلی ذات
 طلبی در سبب حیرتد بکشی لب که فریاد از درد وزن بر آید نغمه ایله که در وزن
 فریاد قالدق دادم صفت نغمه ظهور سینه طلب در که باعث فریاد در هر یک شکست
 زلفت بچا شکست دارد سنگ زلفک هر بر بوکلی الی اغ طور چون این ل

در این دنیا
 من را بفرست

این شعر
 در این دنیا
 من را بفرست

شکسته با آن شکن بر آید پوشکسته کوکل اول شکسته بجه غلبه اید و مقابل به قادر
اولور زلف دون واد ظلمت کون اولمق جائز در که داد اندن خلاص زیاده
صعوبت اوزره اید و کین بیان اوله یا خود اسرار آیه مراد اوله که اکه اطلاق
زیاده صعوبت اید اوله و غین اشعار در گویند ذکر خبر شن در خیل عشق بازان
عشق بازان لر بلوکنده انک ذکر خبری دیر لر تر جاک نام حافظ در انجمن بر آید
هر ریده که حافظ نامی مجلس و کثرت ده اوله و ایضا نسبت رویت اگر
باماه و پروین کرده اند سنک بوزکی اگر چه ماه و پروین نسبت ایلمش در
فار سیده اگر لفظی اگر چه معناسنه واقع اولمش در بوجه ذمی جائز در اگر نسبت
ایلمش در ایسه صورت نادیده الحاقی تخمین کرده اند کورلمش صورتی تخمین
برالحاق ایلمش در خطاب خدا یه در مراد حق تعالی حضرتی تشبیه اند کوری شده
منزه اید و کین اشعار در تعالی شان عما یقولون تنزه ذاته عما یشیرون ستمه
از داستان عشق شور انکیز ماست بزم غوغا قوبرجی عشق در داستانیدن
بر شتمه در آن حکایتها که از فرماد و شیرین کرده اند اول حکایتی که فرماد و شیرین
ایلمش در مراد عشق مجازی عشق حقیقی به نسبت لاشی و اندن بر شتمه اید و کین
اشعار در تساقی می ده که با حکم ازل تدبیر نیست ای ساقی می ویر که حکم ازل
تدبیر بود قدر قابل تغییر نبود آنچه تعیین کرده اند تغییر قابل و لما زانی که تعیین ایلمش در
کرده اند ک فاعلی باری تعالی در هیچ مکان در اثر و غمزه جاد و مکر و هیچ دراز
مکان و ساحر غمزه ایلمدی آنچه آن خال سیاه زلف مشکین کرده اند ای که
اول سیاه خال و اول مشکین زلف ایلمش در خال و مراد بونده نقطه ذرات
و زلف دن مراد ظلمت کون در نته کم حضرت جامی دیوانده کورمش در بیت
ظلمت کونم غرض باشد زلف نقطه دائم داد آمد ز خال در سقالین کاسه
رندان بخوار منکرید اولیا، اللهم سقالین کاسه حقارت ایلمش در
ایلمش در نته کم حق تعالی حضرتی حبیب کرم خنده اصحاب خطاب اید و بایتمش در
یا ایها الذین امنوا لاتمدخلوت بیوت البنی الا ان یؤذن لکم الی طعام غیر انما
کین حر نیا خدمت جام جهان بین کرده اند زیرا بوجر نیا جام جهان بین

خبر شنید که در این کتاب

در این کتاب

خدمت ایلمش در مراد عشاق صفای خاطر سببی اید عالم ملکوت مشاهد سینه
وصول بولد فلن بیان در از خود بیکانه چون داند اندر بر کشید عقل
بیکانه سینه به چکمه بجه قادر اولور داند بونده و بوندن غیر بجه برده قادر
اولور معناسنه استحال و نمش در دختر زری که نقد عقل کابین کرده اند دختر زری
عقل نقدی که کابین ایلمش در مراد عقل معاش اید عشق آتی جمع اولم و غین
بیان در معلوم اوله که مراد عقل معاشک حکمی قلمزد یکدر دختر زری شراب معناسنه
عشق آتی مراد در خاکبان بی بهره اند از جود کاس الکرام خاکیدر کیمیل کاس سنک
جود سندن نصیب سندر در این تناول بین که با عشاق مشکین کرده اند بظلمی
کور که مشکین عشاق ایلمش در مراد زمانه تک کربلای عشاقه رعایت و التفات ایزل
دیگر شهبه زراغ و زغن در خور و صید و قید نیست زراغ و زغنک قنای صید
و قیده لایق دکلر زراغ ایلمش در نکار میست و لما ز این کرامت همه شهباز و شاهین
کرده اند بکر امتی شهباز و شاهین بولدش ایلمش در یعنی المره ویرمش در مراد و نیاب
اولن عشق آتی تک وصوله قادر اولما زدیگر رنکمت جان بخش دار د خاک کوی
دلبران دلیک محله سخاکی حیات بخش راجه طوتر فارغان ایجا مقام عقل مشکین
کرده اند عارف بونده عقل مشامنی معطر ایلمش در دلبران دن مراد اولیا و اندر
عارفان دن مراد عشق آتی دن بهره می اولندر در شعر حافظ را که یکسر وصف احسان
شماست حافظک شعری که باشند باشه نرک احسان کوز وصفی در مر کجا بشنید
انداز صدق تخمین کرده اند مر فنده که ایلمش در صدق تخمین ایلمش در و ایضا
صورت خوبت نکار خوش باین بسته اند سنک خوب صورت نک ای نکار لطیف
اسلوب خلق ایلمش در کویا نقش لببت از جان شیرین بسته اند کویا سنک
لبک نقشنی جان شیرین دن خلق ایلمش در خطاب مر شده اولمق روشن در
دلبره اولمقدن بیت حقه العمل تواز جوهر جان ساخته اند کام هر خسته دران
حق نهان ساخته اند خط سبز و عارضت را چون مر دوران مدام سنک تا خطکی
و عارضکی مر دوران کبی مدام سایبان از کرد و غیر مر سینه بسته اند سینه ایزل
غیر نوزندن سایبان با غلمش در خطنی سیاه سایبان و عارضنی سینه تشبیه ایلمش در

بین این اشعار

در این اشعار

نقصانی عقلی در این اشعار

مردوران دیکدن در ماه ده اولن سیاهلق و نور در مراد صغ باری استوار
 بسته اند که صیغه جمع در تعظیم ایچون در که فاعلی باری تعالی در آن برای مقدم
حیل خیالت مردمان سنک خیاک عسکرینک کلمسی ایچون مرد مردم دمان بوند
 کوز بیکری معناسند در تراشک زکین در دیار دین ازین بسته اند زکین
 کوز یا شندن کوز دیارن زینت باغش در نه کم پادشاهلک قدومند
 شهری زینت انمک عادت ناس در مراد چانان از لک خیالی حصولی ایچون قان
آغلده و غن اشعار در کار زلف شت عطاری و مشک افشای عطارلق
 و مشک صابون سنک زلفک ایشی در و مشک افشاندن مصراع نایبیه
 معروف اولمق جائز در مصلحت را تمییز بر نایبیه چین بسته اند مصلحت ایچون
 چین نایبیه بر نمت اسناد اتمش در و مشک افشاندن مصراع نایبیه
 معروف اعتبار اولند قد معنی بولید اولور عطارلق سنک زلفک ایشی در و مشک
 صابونی مصلحت ایچون چین نایبیه بر نمت اسناد اتمش در که مراد شت در
 مراد جمیع رواج طیبیه جناب قدس دن اولوب لیکن ظاهر نایبیه اسناد ستر ایچون
 اید و کین بیان در یار بآن رویت و بر پیرامش بند کلاه عجب اول روی
 وانک اطرافنده کلاه باغی میدر یا بگرد ماه تابان عقد پروین بسته اند یا خود ماه تابان
 اطرافنده عقد پروین می باغش در عقد بوغلق که عورتلر بوینلر طاقلر بوسور
 بچک عادت کور در که کلاه یک بندنی جواهر ایلر ترین ایدر لر روتی ماه تابان
 و جواهر ایلر عزیز اولمش کلاه بندیه عقد پروینه تشبیه اتمش در مراد صغ حقی
 مدح در جمله وصف عشق من بودست و روی حسن او جمله نیم عشقک وانک یوزی
 سنک وصفی در آن حکایتها که بر و نایبیه سیرین بسته اند اول حکایت که فرما د
 و شیرینه اسناد اتمش در زیر مصنوع ما یک حسنی منافک حسندن بر شت عشق
 مجازی عشق حقیقه دن بر ذره در بیت ز حسنش روی خویش راست یلی بهر خوش
 مجنون خواست میبایش سیرین بشکر ز یکش یه دل ز کوز بر دو جان ز فرما د
 از حبیب مکنعان بر آورده زینجا را دما ز جان آورده خیال و ست هر جاست
 جلوه کرده ز معشوقان عالم بسته برده حافظا محض حقیقت کوی یعنی شر عشق ای قاف

در این بیت
 کوز یا شندن
 کوز دیارن
 زینت باغش
 در نه کم
 پادشاهلک
 قدومند

در این بیت
 وانک اطرافنده
 کلاه باغی
 میدر یا بگرد
 ماه تابان

در این بیت
 از حبیب مکنعان
 بر آورده
 زینجا را دما
 ز جان آورده

صافی حقیقت شر عشق سوله غیر ازین دیگر خیالاتی بچین بسته اند بوندن غیرتی
 بر خیالات در که تخمین ایلر باغش در یعنی عشقن غیرتی جمیع خیالات در بیت
 عشقست بس که در دو جهان جلوه مکنده گاه از لباس شاه و که از کسوة کد
وله ایضا زور و وصل و ست داران یاد باد دوستلک و صالی کونی اکلسون
 یاد باد آن روز کاران یاد باد اکلسون اول روز کار را اکلسون کام از تخمین عشق
 چون زمر گشت بنم طم عشق تلخ لکندن زمر کیسه اولدی کام کاف عینیه ایلر
 طمق معناسند فیضی در کاف عجمی ایلر مشهور در بانک نوش شاد خوانان
 یاد باد شراب نوش اید بیکرک نوش اوازی اکلسون شاذ خوانان یاد باد خور
 معناسند در که عشق مراد در که چید یاران فارغند از یاد ما اگر چه دوستلری یاد
 اتمکدن فارغلر در از من ایتان را هزاران یاد باد بندن انلره بیک بیک
 یاد اولسون مراد دوستلر ده کند و نک وفادار لغض اعلام در مبتلا کشدم
 بدین بند بلا بولای بندنه مبتلا اولدم کوشش آن حق کذا ران یاد باد اول صادق
 دوستلرک سعی یاد اولسون که چه صدر دوست در چشم مدام اگر چه نیم چشم ده دیم
 یوز دره وارد در رود دره وار معناسند بوند جائز در زنده رود باغ کاران یاد
 باد باغده عیش و نوش ایدنرک زنده رودی یاد اولسون زنده رود اصفهان از غمک
 اسی در آما کاهی مطلقا بیوک دره معناسند استعمال اولور زنده را بهجه نک
 فتحی اید بیوک معناسند در مراد اصفهان اولن طریقت دوستلرک باغده زنده رود
 کنارنده اولن ذوق و شوقلری تذکر در تحت طریقی ایلر نیک تدبیر غم در مانع ام غم
 تدبیرن زباده عاجز قالمش چانان غمک ران یاد باد اول غمک لرک چاربه
 یاد اولسون زار حافظ بعد ازین ناکفته ماند حافظک رازی بوند نصکره سویمش
 قالدی ای در بیغان زار در زار یاد باد در بیغ اول زار دار یاد اولسون وله ایضا
 مطرب عشق مجباز و نوابی دارد عشق مطرب غیر بر عجب ز و نوا طوتار نوا بونده مقام
 معروفک اسمی اولمق اولی در روشن در نقش هر نغمه که ز در راه بجایی دارد مر نغمه
 نقشنی که جالدی بر بره راه طوتار یعنی اصلا بر برینه اولماز مراد حق تعالی نک قدر
 بیان در مطرب دن مراد بوند باری تعالی اولمق روشن در نه کم جامی نک بوند

در این بیت
 یاد باد اکلسون
 اول روز کار
 را اکلسون
 کام از تخمین
 عشق

در این بیت
 یوز دره وارد
 در رود دره
 وار معناسند
 بوند جائز در

بوشبیه واقع اولمشد که اندن غیری اولمق ممکن دکلدر **بیت** آه ازین مطرب
 از یک نغمه اش آمده در رقص ذرات وجود راه بونج برده ساز معنا سنده در
 بویتده اجتماع وار در ساز و نوا و نقش و نغمه و راه عالم از ناله عشاق مبادا
 عالم عشق ناله سندن خالی و لمسون که خوش اهنک و فرج بخش صدای دارد
 زیرا عشق ناله سی لطف اهنک و فرج بخش بر صد اطوار مراد اولیا اللهک
 بقاسن طلب در پیر در دگرش ما که چه ندارد زور و زور بزم دردی کش پیر و اگر چه
 اتون و قوت طومار خوش عطا بخش خطا پوش خدای دارد خطا سترایدگی احسان
 ایدگی لطف بر خدای دارد در محترم دارد کمین میکن قد پرست گو کلمی حرمینلو
 طوت زیرا بوقند پرست مکس تا هو دار تو شد قریبایی دارد تا که سنگ عاشق
 اولدی هالقی شوکتی طومار خطاب خدایه در از عدالت نبود در اگرش برسد حال
 عدالت دن بعید دکلدر اگر انک حالی صوره پادشاهی که همسایه کدالی دارد بر
 پادشاه که بر که همسایه سی اوله اگرش ده اولن ضمیر غایب کدایه راجعه بوسه
 تمثیل طریقی اید در که پادشاه دن مراد باری تعالی در همسایه دن مراد موجود
 خدا خورشید و باقیسی سایه کبیر رنه کم منطق الطیر ده بو که دلالت ایدر بیتدر
 واقع اولمشد **بیت** چون چنین با یکد که همسایه ایم نو که خورشیدی و ما چون
 سایه ایم چه بودای معطی بی مایکان که کر که داری حق همسایه کان اشک خونین
 بنمودم بطیبان گفتند طیبیده اشک خونینمی کو ستر دم ایدر در عشقت
 و جگر سوزد و اینی دارد عشق دردی و جگر بافی در در بر دو اطو ترمی یعنی بو که علاج
 میسر دکلدر ستر انغمه میاموز که در نه هب عشق غم کردن ظلم او گرفته زیرا
 عشق مد هبند نه عمل اجری و تر کرده دولتی دارد مر عمل بر اجر و مرایش بر جرا
 طوتر مراد وان لیس ثلاث ان الامایع حسبجی سر کس نه ایلدی ایسه جزاسنی
 کور در یکد ز تقررت گفت آن بت تر سا بچه باده فروش اول شراب صابجی تر سا
 زاده محبوب لطف دیدی نشادی روی کسی خود که صفایی دارد شرابی بر سنگ
 یوزی شوقه ایچ که بر صفا طوتر مراد مر شده مرید اولمق کرک که آزار او او کرده
 حسبجی یوزنده انوار عشق دن بر نور و صفا اوله دیکد تر سا بچه دن مراد مر شده

بیت در صفا

بیت در صفا

بیت در صفا

مرشد جوان در ذل من معنکف زلف تو شد نیکو دار بهم گویم سنگ
 زلفک معنکفی اولدی انی ابی طوت بمبل عشق تو شد برکت و نوا سینه دارد
 سنگ عشقک بمبلی اولدی بر برکت و نوا طوتر برکت بونده قدرت و نوا رفعت
 حال معنا سنده در یعنی عشق ایلک گو کلم احترامه لایق اولمشد خطاب خدایه در
 خسر و حافظ درگاه نشین فاخته خواند ای پادشاه درگاه نشین حافظ فاخته
 او قودی و ز زبان تو منای دعا یی دارد و سنگ ز بانگدن برد عاتقاس
 طوتر خسر و دن مراد پادشاه ظاهر اولمق روشن در که اندن طوطی افند جهان
 طلب انمش اوله **بیت** ایست در شهر نگاری که دل ما ببرد شهرده یعنی شیرازده
 بر مرشد یوقدر که بزی کند و سنده مرید ایدر بختم از بار شود رختم از بجا ببرد بختم
 اگر بار اوله اسبابی بریرد ایلدر یعنی مرشد طلبی ایچون غیری شهره سفایر مر
 کو جویی کس سرست که پیش کرش قنی بر عالی جناب نازک برک که انک
 کر می قنده عاشقی سوخته دانا نام منا ببرد بر سوخته دل عاشق تمنای منی ایلده یعنی
 مراد فی انکه اعلام ایدر مراد مرشد یوقلغندن شکایتدر باغباناز خزان
 بی خبرت می بینم ای باغبان سنی خزان دن بی خبر کوررم آه از ان روز که
 بادت کل رعنا ببرد آه اول کوندن که سنگ کل رعنا کی ایلده مراد عمر غریبی
 غفلت ایلده هو او هو صرفت ایدن کسبه خطاب در که اجل ایرشد که حالک
 نیجه اولور و نه تدارک ایدرسن رهبران دهر تحفست متواجمین ارد دهر رهزنی
 او یومش در اندن ایمن اوله اگر ایدر زهر دست که فردا ببرد که اگر بوکون عمر که
 اسبابی ایتمش ایسه یارن ایلدر مراد دنیا یی وفا و اسبابی بی بقایه و کین
 بیان در در خیال این همه لعبت بهوس می بازم خیالیده بود و کلی یعنی بهوس ایلده
 یعنی تمام سعی ایلده طوره کوررم بو که صاحب نظری نام تماشا ببرد اوله که بر صاحب
 تماشا نامنی ایلده مراد صورت مجازده توجید و معارف آمیزه مصنع و مختل
 غزلدر دیدم مکر بر صاحب نظر تماشا ایدوب اسرار و دقایق مشاهد اید و دیکد
 لعبت تقوله و خیال طشل صورته دیر از خواج حافظ بونده کند و نک خیال خاصنی
 لعبته تشبیه اتمشد ر علم و فضل که بجل سال دلم جمع آورد شول علم و فضل که گویم

بیت در صفا

ورق بیلده جمع ایلدی ترسم آن ترکس مستانه بنجا ببرد قورقم اول مستانه چشم
 نغایله ایلدر چشمندن داد ذات باری اولمق ممکن در که عشق سببی ایلدی علوم
 طاهره محو اوله و محبوب مجازی نکت چشمی اولمق احتمال در بحر با مجرّه پهلوان زندانین
 ببرد سامری کیمدر که ید برضاد ان ال ایلده یعنی ید برضاد صاحب غلبه ایلدی که مراد
 موسی علیه السلام در مراد باطل حقه غالب اولماز دیکدر راه عشق از چپکین کاه
 کمان دار است عشق یولی اگر چه کمان دار ترک کیمین کاهی در یعنی زیاده خط ثانی
 طریقدر هر که دانسته زود خرقه زاهد ایلدر هر کیمکه تدارک و ادراک ایلدی کیدر اعداد
 زیاده ایلدر یعنی اعدایه غلبه ایلدر مراد شیاطین در که حقه کیمین تشدد در
 حاصل معنی در شد سر عشقه سلوک انکث زیاده خطرناک و ورطه هلاک اید و کیمین بیان
 زیرا العیاذ بالله ضلالت سبب در حجام مینالی می سدره تنک و لیست شر اکث
 سرچرنگلو جامی تنک و لکک یولنک سدی در یعنی عشق آئی ماسو انک المنی
 قلب دن از ایلدر منته ایدوست که سبیل غمت از جا ببرد الدن قومه که غم سبیل
 بر کون الدن ایلدر یعنی عشق ترک ایلدی بوخت و نیاسنی خراب ایلدر حافظ از جان
 طلبیده غمزه مستانه یار ای حافظ اگر یارک مستانه غمزه می جان طلب ایلدر
 خانه از غیر جا ببرد و بیلن تا ببرد خانه بی غیر دن خالی ایلدی و قوت ایلده مراد خانه دل
 محبت ماسو دن خالی اولمق بیت الله اولمق لایق اولمق و غین بیان در اولمق
 جهان را بروی عید از هلال و سیمه کشید جهان عیدک ابروسی او زره هلال دن
 راستق چکدی یعنی هلال عید ظاهر اولدی هلال عید در بروی یار باید دیده
 هلال عیدی یارک ابرو سنبه کورمک ککرت نه کم عادت در هر یکی آئی پهنده
 یتیم بر رشتیه نظر ایلدر راز دن مراد مرشد اولمق روشن در که اول زمان
 اعتکاف دن چقار شکسته شد چو پشت هلال قامت من هلاکت ارتقای
 بنم قامت منمنش اولدی کمان ابروی یارم چو سیمه بار کشید بنم یارمک کمانه
 مشابیه اولن ابروسی چونکه کبر و سیمه چکندی بود و دخی جائز در رفر آئی نکت غیب
 هویت او زره و جاسن ایلدی ظهوری بن عاشقه مجال و قدرت قودی
 نبوش روی و مشود در خط از تفرغ خلق یوزکی او نهم و خلعتک نقر جندن مجاهده

جمع عدد در
 سبیل

طلبیده غمزه مستانه
 یار ای حافظ

عید از هلال
 و سیمه کشید

که

که خوانده خط تو بر روی آن یکا دو و مید زیر اسنک خطک یوزک و ان کاد الدین
 کفر آیتنی او قودی و او قودی بو آیت کریمه کوز و ککک انجون اید در خطاب خلوت
 نشین مرشد اولمق روشن در اما محبوب مجازی مراد اولمق تمام لطافت
 دار در برابر معنی بولر اولور خطک کلدی شد نصکره که یوزک نغمه خط بونع حجاب
 معنایه در وحشت معنایه دکلدر نه کم مهر شتر نکت بو بیتند زیاده روشن
 میت بر خطش که جان را بود از و قوت در حشش رفته در خط جان یا قوت مکریم
 نکت صبح در چمن بکشدت مکر سنک تنکک رایج سی صبح و قتی چمن او غرادیست
 ایر شدی که کل بوی تو بر من چو صبح جامه و بید که کل سنک بو کیت ایلدی او زره
 صبح کی جامه سنی بر تدی خطاب غمزه و مرصع اولمق اولمق تن ذات معنایه
 حاصل معنی جمیع ایشیا نکت جوشن و خرقه و شش نفاخت رحمانه دن اید و کن اشعار
 بود چنک و رباب و کل و جنبه که بود یوزک موجود و کل ایدی که بود کن معنایه
 مصراع ثانی به قید اولندی سهولت معنی انجون کل وجود من آخته کلام و مید
 بنم وجودم با چینی کلام و شراب ایلد اصلمنش ایدی مراد کند و سنده اولان عشق
 احسان انلی اید و کین بیاند و بو حال همان بو که مخصوص دکلدر بکیم جمیع اشیایه
 ویرلن حالت ازلی در بیت بودم آن روز درین میکده از در دکن که نه
 از ناک نشان بود و نه از ناک نشان بیبا که با تو بگویم غم و ملالت دل کل که ساکه
 دیم کو کلک غم و ملالتی چرا که نیی تو ند ارم مجال گفت و شنید انجون یار که سنسرتو
 و ایشتمک مجال طوتم غم بهای وصل تو کر جان بود خرید ارم سنک و صلت بهایه
 اگر جان ایسه دخی مشتری ام که چش خوب مبهر هر چه دید خرید زیر امیر خوب تنگی
 مرنه بهایله که کوردی صلتون الیدی خطاب یاری تعالی به در مراد وصال جانانه جان
 بدل انکث از زان و از زانی اید و کین بیاند رنیت بجائی که خریدی وصل جانان
 شاد باش ای دل چه آسان یافتی نقدی که عمری چست و جو کردی و مرز آب سر شکم کوی
 نو و دوزانو کوزم یا سنک یوزری صیونی دو که زیر اسنک سندن اراق به بادی شد
 و در خاک راه می عطیله یل کی اولدی و خاک راه ده یواندی مراد که سببی ایلدی
 خدای عز و جل دن زخم طلبی رتجو ماه روی تو در شام زلف می دیدم چو کیم سنک کی یوزکی

نکت صبح در چمن
 بکشدت

دیم کو کلک غم
 و ملالتی

شاد باش ای دل
 چه آسان

شاه بگزیناه زلفکده کوردم ششم بروی نور روشن چو روز میگردید سنک زلفکده
 روزی روشن اولدی خطاب خدایه در حاد ظلمت کونده فالمتش ایدم بجای نوات
 خلاصه سبب اولدی دیکدر بکس رسیدم احسان و بر نیامد کام بنم جانم لبه
 ایر شدی و مرادم حاصل اولدی بسر رسید امید و طلب بسر رسید امید
 ایر شدی ز شوق روی تو حافظ نوشت حیفه چند سنک یوزک شوقند حافظ
 بر قاج کلمه یزدی بخوان بطلش در گوش کن چو مراد یارید انی نظم اید اتی و اینجوبکی
 قولانکده اید یعنی فراموش اید ولا ایضا حافظ خلوت نشین دوش بچانه شد
 خلوت نشین حافظ دون کی میخانی کنیدی از سر پیمان برقت با سر پیمان شده
 زهد و صلاح عیدی موسسند کنیدی پیمان موسی اید اولدی بود وجه دخی جائز دور
 زهد و صلاح عیدی موسسند کنیدی پیمان موسی اید اولدی بود وجه دخی جائز دور
 مرتبه زهد و نکره حالت عشق احسان اولند و فن بیان در نشاهد عهد شباب
 شباب آمده بوشن خواب کینک زمانی شاهی اکنت دوشنه کلش ایدی باز
 پیرانه سر عاشق و دیوانه شد پیرک و قنده کیر و عاشق و دیوانه شد اولدی مراد
 عشق حیات اید سبب اید و کین بیان در میخو میگذشت راه نین دین و دل
 یولس اورچی بر میخو کیدی درونی آن استنا از همه بیکانه شد حافظ اول آشناک
 اردنده دو کلی بیکانه اولدی شد لفظک فاعلی حافظ در که مطلع در ذکر اولند
 میخو در مراد مراد در که اگر ارادت کوزمک اید ما سوادن فراغت اوزره اولند
 بو اصطلاحات غریبه که بوکنت ارشعار بنده واقع تسترا چون از آتش رخسار کل
 خرمن لبیل بهوشت کلک رخساری آتشی بلبلک فرمنشی ایدی جهره خندان شمع
 آفت پروانه شد شمعک خندان جهره سی پروانه به بلا اولدی مراد عشق و محبت
 عاشق افنا اند و کین بیان در که ز شام و بحر شکر که ضایع نکشت شکر که شام و بحر
 که بی ضایع اولدی قطره باران کوهر کیدانه شد بزم قطره باران کوهر کیدانه
 اولدی مراد شام و بحر و عشق آبی اید اولم کریم وصال جانانه و سید اولدی بیک
 ضوقی مجنون که دی جام و قدح می شکست دیوانه موسی که دودن جام و قدحی
 صدی نزد بیک جود می عاقل فرزند نه شد بر جود می اید فوری عاقل فرزند اولدی

بیاورد
 سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

مراد صوفی عشق الییدن بی بهره ایدم عشقه مکر ایدی فصل الهی بر شوب شدند
 بر فیض سببی اید طالب عشق اولدی دیکدر زکس ساقی بخاند آیت افسوگری
 ساقی نک چششی افسوگر کلک آیتنی او قدی خلقه او را و مجلس اف نه شده
 بزم او را و در حلقه سی قطعه مجلس اولدی مراد مرشدک نظم ری بزی زهد و سندن
 رفیع اید و ب عشق طبقه سندن ایر شدیدی دیکدر منزل حافظ کنون بر میایدن
 حافظک منزله شدی پادشاهک بزمکاهی در دل بر دلدار رقت جان بر جان
 شد دل دلدار رفته کنیدی مراد وصول الی الله حاصل ولد و غین بیان روایه
 هرگز نقش تو از لوح دل و جان نرود سنک نقشک هرگز بنم دل و جانم لوصندن
 کتم هرگز از یاد من آن سر و خرامان نرود اول سر و خرامان بنم یاد من کتم بونیده
 صنعت التفات دارد در غیبت دن خطابه مراد جانان از کل خیالی مرکز نیم ظاهر
 کتم دیکدر از دماغ سرشته خیال رخ تو بن سرشتک دماغندن سنک رنگ
 خیالی بخای فلک و غصه دوران نرود فلک جفا سی و دور انک غصه سی اید
 کتم مراد عشق هیچ بر وجهه بولد و غین بیان در اززل است و لم با سر رفت
 پیوند از لده بنم کوکلم سنک زلفک اید عهد با غلدی تا ابد سر نکند مهر تو از
 جان نرود تا ابدی باش چکیه سنک محبتک جانندن کتم به بود وجه دخی جائز دور
 کوکلم سنک سر زلفک اید عهدی از لده با غلدی چونکه بولد در ابدی تا ابدی باش
 چکیه سنک محبتک جانندن کتم خطاب خدایه در آنچه از بار غمت بر دل پر خون
 منست اول نسنه که سنک غمت بوکندن بنم پر خون کوکلم اوزره در برود
 این دل من و ز دل من آن نرود بو بنم کوکلم کیدر و بنم کوکلم اول کتم آنچین
 مهر تو در جان و دلم جای گرفت سنک محبتک جان و دلم آنچلین بر شد یک
 اگر سر برود از سر من آن نرود که اگر بکشم کیده بنم باشند اول کتم کر و دار
 بی خوبان دل من معذور است اگر بنم کوکلم خوبان را در بکیده یعنی انکره طالب اول
 معذور در در و دار و چه کند کرای در مان نرود دردی وار در نیلسون اگر
 در مان اردنجه کتم بعضی بنخ ده کن واقع اولمشد ز آ معجمه اید کید بونده صور
 مضارع امر غایب اولمق روشن در اگر چه مضارع اولمقه جائز دور

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

سنک زلفکده
 سنک زلفکده

خوابیدن مراد اولیا الله در که خداوند دور او نگران قربت سبب اولور از هر که خواب
 چو حافظ نشود سرگردان هر کیم استرسه که حافظ کی سرگردان اولیه دل بخوبان مد
 و زنی این نرود خوبه کوکل و یرمیه وانزک اردندن کتمه یعنی انکه طالب
 و رغب اولیه خوابیدن مراد اولیا الله در در طالب عشق اولنه تحیر دن خلاص
 میت رد کل اید و کن بیاند **اوله ایضا** عشق تو نهال حیرت آمد سنگ عشق
 حیرت نهالی کلدی یعنی حیرت نهالی در وصال تو حال حیرت آمد سنگ و سنگ
 کمال حیرت کلدی یعنی تمام حیرت در خطاب خدا به در بس غرقه بحر وصال کافر
 وصال در یاسنه غرق اولمش جوق عاشق که عاقبت هم با سر حال حیرت آمد
 هم حیرت حالی طرفه کلدی یعنی حیرت دن خلاص میت سر اولدی مراد وصال حیرت
 واقع اولماز و یکدر تنی وصال بماند و نه وصال نه واصل قالور آبی که
 وصال حیرت آمد انده که وصال حیرت کلدی از طریق که کوش کردم هر طرفه
 کوش اندم یعنی قولن طوتم اوار سوال حیرت آمد حیرت سوانک آوازی کلدی
 مراد هر کس حیرت اید و کین اشعار در یک دل بنما که در عشق بر کوکل کوسر که
 عشق آلی بولنده بر جهره نه خال حیرت آمد جهره سسی او زره حیرت کی کلدی
 یعنی هر کس به حیرت دن خلاص میت رد کلدی **ر بیت** هر زمان این راه بی پایان
 ترست خلق هر ساعت در و حیران ترست **شده** منزه از کمال عزت کمال عزت
 منزه و جدا اولدی از که جلال حیرت آمد اول کسبه که حیرت جلالی کلدی
 سر تا قدم وجود حافظ حافظک جمیع وجودی در عشق نهال حیرت آمد عشقه
 حیرت فدائی کلدی مراد کند و سی زیاده حیرت ده اولد و غین اشعار در **اوله ایضا**
دو شریه آمد و رخساره بر افروخته بود دون کچه کلدی و عذاری شعله نمش ایدی
 تا کجا باز دل خرد سوخته بود عجب قند کیر و بر غننگ دلی با تمش ایدی مراد
 باری تعالی در رسم عاشق کشی و شیوه شهر آشوبی عاشق کشک عادی
 و شهر آشوبی شیوه سی جامه بود که بر قامت او رفته بود بر جامه ای که انکه
 قامت دکلش ایدی مراد جمیع تاثیرات باری تعالی دن اید و کین اشعار در
 جان عشق سبند رخ خود میداشت عشاقک جانی کند و رفته یوزر کن بورد

بسی از این

و سبب

و سبب

و سبب

و سبب

آتش جهره ازین روی بر افروخته بر جهره آتشی بوسبیدن شعله نریش ایدی
 مراد عشق فک تجلی آذاته طاقی اولد و غین بیان در فیه تجلی ربه للجبیل جمله دکی
 و خرموسی صغفا کفر و لغش ره دین می زدوان سنگین دل انک سیاه زلفی
 دین یولنی او روی و اول مستغنی در رخش شعله جهره بر افروخته بود انکه بولنده
 یوزندن شعله نریش ایدی کفر زلف دن مراد ظلمت کونک مشتد او کسی در که
 تاثیرات دامت سببی ایلد جوق کسک ضلالتنه سبب اولمش در مراد اسرار
 الیه نیک ظهور نه تجلی آذاتهک معاونتی در که عشق فک تمام علقه در نه سبب
 اولمش در بوجه دخی جائز لیکن بو تاویل او زره زلف دن مراد اسرار الیه در
 دل بسی خون کف آوردولی دین بر بخت دل جوق خون الی کتوردی آماجشم دکی
 الله الله که تلف کرد که اند و خفته بود الله الله کم تلف ایلدی دیکم قازمش ایدی
 بار مغوش بدی که بسی سود کرد باری دنیا به صامت زبر جوق فائده ایلدی
 انکه یوسف بر زنا سره بغر و خفته بود اول کس که یوسف بجز التونه صامتش ایدی
 بوندن مراد مالک اولمق جائز در انکه دن مراد یوسفک برادراری اولمق احتمال
 اول وقت معنی بویه اولور اول طائفه که یوسف بجز التونه صامتش ایدی بیع
 و شراده سیم و زر برابر اولد و غندن زردیدی یوسف سیم بری ایدی زیر برق
 در همه صامت یقرآن عظیم ده بیان اولمش در و شرده بنش بخش در انهم عوده
 زنا سره دگری یوسف عالی قدر اولد و غندن او تری در زیر یوسف نسبت
 یاردن مراد باری تعالی در حاصل معنی عشق الی بی ترک ایدوب دنیا سیم
 ایدن دنیا پرستلر جوق خرا اندیلد یکدر ز کچه میگفت که زارت بکشم کیم
 اگر چه ایدر ایدی سنی نرتم سز دیرم کور ایدم که نهانش نظری با من دسوخته بود
 که انک بن دسوخته به بر نظر سزی و ارایدی مراد راه عشق نفسی هلاک اتک
 حقیقته عاشقه نظر احسان در گفت و خوش گفت برو خرقه بسوزان حافظ
 دیدی و لطیف دیدی بوری خرقه کی یاق ای حافظ بایرپ این قلب مناسی ز که
 آموخته بود عجب بوقلمن سانی تا کیدن او کرمش ایدی مراد منشدن اشعار در
 حافظ ده اولن وجودی که وصاله مانع در **اوله ایضا** قتل این حسنه نمشیر تو قند بر نود

و سبب

و سبب

و سبب

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر
 یوسف سنگ جادو غمزدن تقصیر یوق ایدی یارب آینه حسن توجه جوهر دارد
 سنگ حسن آینه سی عجب نه جوهر طو تر یعنی انچه نه حالت دارد که در راه موقوف
 تا غیر بود که بنم اهنک انچه تا غیر قویته اولدی مراد حق تعالی بنک صفت استغفار
 بیان در زمین دیوانه چو زلف تور نامیکردم بن و توانه چونکه سنگ زلفی ترک اندم
 هیچ لایق نرم از حلقه زنجیر نبود هیچ با که زنجیر حلقه سندن لایق رنک اولدی
 زلف دن مراد بونده اسرار آینه در که مجانب عشق زنجیری درانی ترک اهنک
 دیوانه لکدر نازنین تر ز قدت در چمن ناز ترست ناز چمنده سنگ قدکدن
 نازنین رنک بتمدی خوشتر از نقش تو در عالم تصویر بود عالم تصویر ده سنگ
 نقشدن لطیف رنک اولدی مخاطب دن مراد در شد در که اهنک وصفیده
 مبالغه ایدر تا مکر بهیچ صبا باز بکوی تورسم اوله که صبا کی کرب سنگ محاک که ایش
 حاصله دوش بجز ناله شبگیر بود دون کچه حاصله ناله شبگیر دن غیری دکل ایدی
 ناله شبگیر بونده صبا و دکل اولن ناله معناسنه در اگر چه سحرده اولن ناله به
 دخی دیر اگوی دن مراد جناب قدس در نمر زجیرت بدر میگرد تا بر کردم چون
 با شمی میخی زرقبوسی اوزره ایلدم یعنی میخی زره واردم چون شناسای تو در صوم
 یک پیر نبود چونکه صومعه سنی ایلچی بر پیر اولدی مراد چونکه صلح ده عشق الهی دن
 از کوردم عشق حاینه توجه آدم دیکدر آن کتیدم ز توای آتش بهر آن که
 جو شمع اتی چکدم ای فراق آتشی سندن که شمع کی جزقنای خودم از دست
 تو نه پیر بود کند می افنا اهنکدن غیری سنگ الکن خلاصه تدبیر و چاره اولدی
 آبی بود عذاب آنداه حافظیله تو حافظک غصه یسه سنس بر عذاب آبی ایدی
 آیت لغده تنان معناسنه در که بر هیچکس حاجت تقصیر نبود که هیچ که
 قنده اتی تقصیر و بیان اهنکه حاجت اولدی خطاب خدا به در و ایضا دل شوق
لبت دم دارد کولک دایم سنگ لبک شوقی طو تار یارب زلبت چه کام دارد
 محب سنگ لبکدن دل نه مراد طو تار خطاب باری تعالی به در جهان شربت هر
 و باده شوق جان محبت شوقی و شوق باده سنی در ساغول دایم دارد کولک

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

ساغول دایم طو تار مراد دل شوق و محبت ایل بر ایدر و کین بیان در سودای زلف
 یارب دایم یارک زلفی سودای دایم در دایم بلا مقام دارد بلا طو زاننده مقام طو مراد
 اسرار آینه بی طلب اولن کس در دو بلا دن هرگز خلاص ایلماز دیکدر تا صیدند
 دی بنوخی تا شو خلق ایل بر کولک صید ایدن بر کل زلف دایم دارد کولک اوزر بنفشه
 طو زان طو تار کلدن مراد نوری در بنفشه دن مراد خطی در مراد اسرار آینه بنک قرب ذات
 سب اولسنی اشعار در که دل عاشق آنی حاصل اهنک ایل بو که وصول میت را دلوره
 اخور سدم که یارب برسم اگر یاکه ایر سو که در صورم کان دلبر ما چه نام دارد که اول نرم
 دلبر مرز نه نام طو تار مراد باری تعالی در بایار کجاستنید اکتو یارب ایل قنده اوتور
 اول کس که او آندیش ز خاص و عام دارد خاص عادن اندیش طو تار مراد
 مراد فکر یا سودن خلاص بولین وصال حقه وصول بولماز دیکدر غم دل کسی
 صحبت مرور در اول بر کسنگ کولک یارب علی الله دایم دارد که خدا ایلد دایم اوزر
 صحبت طو تار حافظ چه دی خوشست مجلس ای حافظه لطیف بر دم در مجلس کاسبا
 طرب تمام دارد که طرب اسبابی تمام طو تار دارد ک فاعلی مجلس راجع اولن ضمیر در که
 دارد ک تختند مستدر و ایضا ز من صلاح و سلامت کس این جهان نبرده
 بدن صلاح و سلامت بوظنی التمر که کس بر بند خرابات طن آن نبرد زیرا که
 میخانه بوند اول طنی ایلمر مراد مراد ای کی صالح عملی خلقه فاش اتمر دیکدر من این مرغ
 دیرینه بهر آن دارم بن بود برینه در فنی اندن اوتوری اوستن طو تارم که زیر خرقه
 کشم می کس این جهان نبرد که خرقه آتشد شراب چکم کس بوظنی ایلمر مراد استر ایچون
 عوام کسوتن عشقه سنی ایدرم دیکدر مباشر غره بعلم و عمل فقیه دایم ای فقیه دایم
 علم و عمل مغرور اولم که هیچ کس ز قضای خدای جان نبرد زیرا هیچ کس خدا نکت
 قضا سندن جان ایلمر مشوق فینه رنک و بوقدج در کس رنک و بویه فینه
 شراب نوش ایل که رنک غم ز دلست جرمی مغان نبرد زیرا سنگ قلبکدن غم
 با سنی مغرور ایدن غیری ایلمر مراد دنیا نکت ز خارقنه مغرور اولم بر مرشد اله
 کتور و ب اندن مستفیض اولم ایل محبت ما سوی با سنی قلبکدن از ایل
 دیکدر اگر چه دین بود با سبان توای دل اگر چه سنگ با سبان کوزدرا کی

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

یوسف بنک قلی سنگ بنک ایل مقدور دکل ایدی ورنه از عمره جادوی تو تفصیر

بهوش مباحث که نقد تو با سببان بر عقل ایل اول که سنگ نقدی با سببان الهی
بسی کوش اگر مرد بادت ای دل اگر سا که مرد کرک ایسه ای کوکل سیه جالس کسی که
کار نکرد ابرو پیکان نبرد بر کسی که این ایش شدی اجرت التمر از دنیا فرعه الاخرة مؤخره
دنیاده نه اندی ایسه آفته انک جواسنی کور ردیکرد سخن نبرد بخندان ادا
مکن حافظ بخندان قنده سوز سولیه ای حافظ که خفه کس در و کو سر بحد کان نبرد
زیرا و کان که در و کو سر خفه التمر دزخه و کو هر کان کوره در و مراد فضا قنده اظهار
فضل فصاحت فصاحت و عیب اید و کین اشعار در **وله ایضاً** دی پیری خوش
که ذکرش بخیر باد دون می خوش پیر که انک ذکر ی خیر ایل اولسون گفتاش شراب
نوش و غم دل بیز باد ایتدی شرابش ایل و کوکل غنی یاد کن کیدر گفتیم یار
مید هم باده نام و شک ایتدم شراب بنم نام و شکمی بیل ویر گفت قبول کس
سخن و هر چه باد باد ایتدی سوز قبول ایل و هر نه اولور سه اولسون مراد نام و شک
ایل عشق الهی مبتدا اولد و غین و عشق جمیع سنده دن مقبول اید و کین اشعار
سود و زبان و مایه جو خواهد شدن ر دست فائده و زبان و سر مایه چونکه
الدن کتبه کرک از بهر این معامله ممکن مباحث و شاد بو معادن اوزر سی
عکین و شاد اولد با دت بدست باشد اگر دل نهی بهیج سنگ الوکه بیل اولور
اگر چه کوکل ویره سن یعنی آفته نهی دست کیدر سن اگر دنیا به محبت اید و سا
هیچون مراد دنیادر در موضی که شکست سلیمان رو و باد بر معرض ده که سلیمان
تختی بیاید کیدر معرض میله اسم مکان در معرض کسر میله اسیر له چین عبده
کیدر دکلری نوکت اسمی در بیت دنیا نه متاعیت که از ر و نزعی با خضم
مرار کن و باد دست مواسه حافظ کرک ر بند حکیمان **منا لکست** ای حافظ
عقله بند ندن اگر سا که طالت و ارایه کوته گینم قنده که عمرت در از باد
قنده سینه قنده اید کم که سنگ عمرت در از اولسون مراد نصیحت پذیرا و لمینه
نصیحت انک معقول کل اید و کین بیاند **ر بیت** مرزای حکیم استنبهائی
جوی مینی از خویشش خواهر بر ز علمش ملل اید از و غظت انک شقایق
بیان زوید ز سنگ **وله ایضاً** آنرا که جام صافی صهباش می دهند اول کس که

سود و زبان و مایه جو خواهد شدن ر دست فائده و زبان و سر مایه چونکه

دی دون
نشدند و خوار
نشدند و خوار

نشدند و خوار
نشدند و خوار

نشدند و خوار
نشدند و خوار

صهبانک صافی جامی ویر از صبا فری شراب معنا سنده در که بونده عشق الهی
مراد در نمی دان که در حرم مرم جانش می دهند بیل که حرم قدس تو بسنده اگر بر
ویر از ریعین هر که که عشق الهی نصیب اولد مقبول حق اولور صولتی مباحث منکر
رندان که سر عشق ای صوفی رند لره منکر اولد زرا عشق سترینه روزا زل مردم
فلاش می دهند روزا زلده خرابانی کسبه ویر از رندان دن مراد بونده صورت
ملا میده اولور عشق در که اسرار الهیه به واقف لرد مردم گاه جمع و گاه مفرد
استعمال و لنور آما بونده اولی در سانی بیار باده کلزنت مشکبوی ای شی
مشک رایحه لوکل زنگلو شراسته کنور کار باب عقل رحمت او باش می دهند
زیرا ارباب عقل و باشه زحمت ویر از ریعین ای مرشد شراب عشقه بزی اول
زحمتن خلاص ایل از لذت حیات مراد و تسبیح حیات لذتندن بر فائده طوتمز
امروز هر که وعده فرداش می دهند هر کیمه بوکون اکا فردا وعده سن ویر از
مراد هر کیمه حاضر عرسین عشق و طاعته حرفت اتمیوب فردایه مغرور اولد سی
آخرت ده می نصیب اولور دیکدر حافظ **بیت** جنت فردوس میکند حافظ
فردوس جنتی ترک ایدر کرد در حرم وصل تو ما و اش می دهند اگر سنگ وصلک
حرمینده که مقام دیره مراد خطاب خدایه در **وله ایضاً** کارم ز دور جرح بسامان
نمی رسد بنم ایشم هر خنک دور ندن آب تلخه ایر شمش خون شد دم زرد
بدرمان نمی رسد کوکلم در دندن خون اولدی و در مانه ایر شمش مراد دامنک
عدم حصولدن شکایت در با آنکه خاک کوی شدم بهیج سنگ هنوز شونک بر که
کلب کی انک محله سیه خاکی اولدم هنوز آب رخم همی رو و دنان نمی رسد
یوزم صوبت کیدر و دنان ایر شمش زنی پاره نمی کنم از هیچ استخوان هیچ استخوان
بر سر پاره سی قوبر خم تا صد هزار رخم بدندان نمی رسد که دشمنه یوز بیک زخم
ایر سمه یوز کثرت زحمتدن کنایتد ر سیرم ز جان خود بدل دوستان ولی
دوستانک جانی حق چون جانندن طوبیشم تا پچاره راجه چاره چو زمان می رسد
پچاره به نه چاره چونکه فرمان الهی ایر شمش اولد مراد کمال خطر ابدن موت طلب
اند و کین اشعار در یعقوب راد و دیده رحمت سفید کشت یعقوبک علیه السلام

رنگ خاند
رنگ خاند

روانش و در خاند
روانش و در خاند

بسی نوبت
بسی نوبت

بسی نوبت
بسی نوبت

ایکی کوتی سرمدن آخودی و ابیضت عیناه من الحزن واداره زمره بکنعان می رسد
دخی ممدون کنگانه بر آواز ایر شمشاد احوال عالم ربا ده بریشان اید و کین
بیاندر از آرزو ت کشته گران بار غم دلم سنگ آرزو کدن کو کلک غم
یوکی اغوا و لشدر آفرج که آرزو و بین آرزو ان می رسد ای وای که آرزو
با که آرزو ان ایر شمشاد تا صید هزار خار نمی رود آرزو زمین مادام که یزدن یوز
بیکت خار بهیمه از کلینی کل بکستان می رسد بر کل فدا شدن کستان به کل آرزو
مراد ایلو زنا در الوقوع اید و کن اشعار در آرزو دست نبرد و جور زمان اهل
فضل را ز مانک جویری اهل فضل الدن التدی یعنی زیاده مضطرب اتدی
این غصه لبس که دست سوی جان نمی رسد بر غصه نیز که جان جان به ال آرزو
از حشمت اهل جمل کیوان رسیده اند حشمت دن اهل جمل کیوان آرزو
کیوان فلک سابع اولن کو کبک اسمی در حافظ ز علم و فضل کیوان نمی رسد
حافظ علم و فضلده کیوان ایر شمشاد کیوان بونده بر بنده نک اسبیدر که کیوان اول
مناسبه ذکر اولمشدر **وله ایضا** زهی مجسته زمانی که یار باز آید زهی مبار
بر زمان که یار که و کله بکام طردگان غمک ر باز آید غمکین رک مرادی ایله غمکسار
که و کله به پیش شاه خیالش کشیدم ایلق چشم چشم ایلقی انک خیالی شاهنک
او کند بکدم بدان امید که آن شهسوار باز آید اول امید ایله که اول شهسوار
که و کله در خیال جانانک قدومی ایچون اولن انتظارن بیان در در انتظار
خندش می برد دل صید انک خندکی انتظارن ندن صید کو کل بشورر بوجه دخی
جانز در صید کو کل بوجه او زره صید دکت صیفی اولما ز خیال انکه بغرم شکار
بنا آید اول قصد ایله که شکار قصد نه جان که و کله مقیم بر سر راهش شسته ام
چون کرد غبار بکیم دایم انک سر راهنده او تو ز ششم بدان هوس که بدین مکن
باز آید اول هوس ایله که بور بکنارده که و کله اگر نه بر خم چوکان او رود سرمن
اگر غم بکشم انک چوکانی خمنه کتمیه ز سر چه گویم و سر خود چه کار باز آید سرمدن ندیم
و سر خود کرده ایشدر یار دل که با سر زلفین او واری داد بر دل که انک ایکی
زلفی او جبه برقرار و یردی یعنی اکا عاشق اولدی کمان مبر که دران دل و ارباز آید

در کمال غم

در کمال غم

در کمال غم

نظن التمه که اول دل و ار که و کله سر شک من زرد موج در کن رجو بحر نیم کوزم یاشی دریا
یکی کن رده موج او ریز اگر میان ویم در کنار بار آید اگر نک میانی کرو و بحر کنار مکه
مراد وصال جانان میسر اولور سر کثرت بکادن خلاص بولورم دیکدر چه جور که که شبید
بلبلان از وی نه جور که لب لاله قشش دن چکد یلر بهوی آنکه در نو بهار باز آید اول
امید ایله که نو بهار که و کله که نفس بند قضا هست امیدان حافظ قضا نقاشندن
یعنی خداون اول امید و اردی ای فقط که همچو سطر استم نگار باز آید که نیم الومه
سر و کیم نگار کیم و کله سر و کیم نگار دن مراد مرشد **وله ایضا** بر سر بازار
جان بازار منادی میکند عاشق را بازار طره فده نده ایلکوز منادی
فتح دال ایله بوندن نده معنا سته در بشیوید ای ساکنان کوی جانان بشنوب
اشید کوز ای جانان محله سنگ ساکنی اشید کوز ساکنان دن مراد
عشاقی در دختر ز چند روزی سده که از مار و بناقت بر قاج کون اولدی
دختر ز بزدن یوز چوروی رفت تا کیم در سر خود جلگی حاتم شوید کنده تا کند و بشی
طوطی جلگوز حاضر اولکوز جامه دارد در لعل و نیم تاجی از حجاب لعل دن بر جامه و جامدن
بر نیم تاج طوطی لعل قری معناسنه در که شراکت زکی ایله در نیم تاج حباب کند و می
شراکت او سسته پیدا اولور دختر ز شراکت معناسنه در که اندن عشق الی
مراد در عقل و دانش میرد تا این از وی تقوید عقل و علمی ایله ز نهرا اندن ایمن
اولمیه سر هر که آن محم دهد حلوا بها جانش هم هر کیم اول تلخی بکا ویره جانمی کاحلوا
به او یرم نه کم عادت در قول قاجر سطر طوب کتور نه اجرت قدم دیرر در بود پوشید
و بهمان بد و نرغ در روند اگر دوزخده مستور و بهمان اوله کید کوز دخی وار کوز
کتور کوز مراد عشق الی نک حصولی ایچون هر نه جفا و الم جلگوز سه مقبول اید و کین اشعار
دختری شب کرد دیز و پنج و کله گشت و مست بر دختر در که کیمه کنجی و کسکن و اچی
و قمری و مست در بولمر شراکت و صیفی در اما مراد عشق الی بعضی منخده بو
مصراع و او عاطفه سر واقع اولمشدر معنی آنکه کوره اولور بیایدش بسوی خانه عاطفه
برید اگرانی بولور سکوز حافظک خانه سیبه طره ایله کوز مراد کند و نک عشق الی به
اولن طلبین بیاند بعضی منخده برید برینه کشید واقع اولمشدر برید و کشید

در کمال غم

در کمال غم

در کمال غم

در کمال غم

ای حافظ چونکه شاه بر عاشق کوه کشته قصد ابله است زهره و یار که پیش خاک گیر
وای ایضا سر سودای تو اندر سر میگردد سنگ سودا که هوس سی بزم با شمشیر
دور ایدر بین که اندر سر شوریده بهما میگردد کور که شوریده باشد زلزل دور ایدر
هر عشق سببی اید وصال طلب اند و کین اشعار در خطاب باری تعالی به در کعبه
بیداد و جفا میکند آن دلبر من اگر چه اول نم دلبرم ظلم و جفا اید به چنان و زنی اول
بوفامیکرد و چنان دل خایله انگار و بخت دور ایدر و دور و محنت سببی اید عشق
آنکس می ترک اند و کین بیان در از جفا فلک و غصه دوران صد بار فلک جفا
و دور انگ غصه سندان یوز که بر تنم پیرهن صبر قیامیکرد و تنم از زهره صبر پیرهنی
بر تلور قیامونده بر تلوق معناسنه کلور در ضعیف و زاری دل بچاره من ضعیف
و از قلعن بنم بچاره کوکلم چون بلایت که انگشت نما میگردد بر بلال کبی در که گشت
نما اولور بلبل طبع من از رفت کلزار خشن بنم طبع بلبل انگ کلزار کی لطیف
غذاری وقتند در گاه است که یارک و نوا میگردد جوق زماندر که قدرت
و رفاهیت سر دور ایدر رخساره اولن ضمیر خطاب خدا به راجع در برکت بونده
قدرت و نوار فاهیت معناسنه در چند گویم می وای دل زنی نفس و هو
بچه بر دیم ای کوکل نفس و هوایه تابع اولن کین هوا نیست که در عین خطا میگرد
زیرا بوبر هوا در که عین خطا ده دور ایدر یعنی نفس و هو پرستلک عین خطا
هوا و اربیت ای سر و قد لاله عذار سنگ عاشق فلک سببی اید ای لاله یاقلو
سر و بولوبس کس آشفته و سرشته چو میگردد جوق کس بز جلیس پریشان
و مخیر اولور خطاب باری تعالی به در سر که دل در خیم جوکان سر زلف توبت
سر یکمکه سنگ سر زلفک جوکانی خننه کوکل انگدی لاجرم نوی صفت بی سر و
میگردد لاجرم طوب کبی با شمشیر و یاقنه اولور میگردد بوا یکی محله اولور
معناسنه اولن روسن در خطاب خدا به در دل حافظ چو صبا بر سر کوی تویم
حافظک کوکل با صبا کبی سنگ سر کو یکده مقیم در در مندرست و یامید و
میگردد در دلور در مان امید اید دور ایدر خطاب باری تعالی به **وای ایضا**
می بزم هر نفس از دور و فرات فریاد هر نفس سنگ فراق در دندن فریاد و ارم

باز میگردد

باز میگردد

باز میگردد

باز میگردد

باز میگردد

آه اگر ناله و ارم زساند بوا آه اگر ناله و ارمی سا که بادیر شد ربه مراد که فصل
آهی بکا دستگیر و بیه عالم خواب اولور و یکدر چکنم که ناله و فریاد و فغان نیاید اگر
فریاد و فغان ایلم که زرقا بوجانم که ناله و بیدار که سنگ فراقکدن انجمن که دنگدن
اولسون روز و شب غصه و خون بخورم و بخورم روز و شب غصه و خون
یرم و بجه نیم چون ز دیدار تو دورم بجه نیم دلت و چون که سنگ دیدار کدن اراغم
نه اید دلت اولم تا تو از چشم من سوخته دل دور شدی تا که سن بن کوکلی غنک
چشمندان اساق اولدک ای بسا چشمه توین که دل از دیده کت و ای چون
قان چشمه سنی که کوکل کوزدن افتدی ازین هر مره صد قطره خون بیس شود
مرکز یک بدن یوز قطره فاندن زیاده اولور چون برار و دم از سوز فراق
فریاد چون که کوکلم سنگ فراقک سوزندن فریاد و کور خطاب باری تعالی به در
حافظ دلشده مستغرق عشقت و شب و روز کوکلی کتش حافظ روز و شب
سنگ عشق که مستغرق در تو ازین بنده دل رفته بکل ازاد سن بو عاشق بنده
با لکته آزاد یعنی فارغ سن **وای ایضا** و اوبوسل تو که زانکه دست رس باشد
اگر اندن که بسنگ و صاکه با که ال ابر سنگ یعنی قدرت اولد که ز طالع خویشم
مکتبش باشد که و طاکند و طالعند با که نه مطلوب اولور مراد وصال حقندن قبول
نعمت و یوق اید و کین بیان در بر آستان تو غوغای عاشقان چه عجب سنگ
استانک لبز زهره عاشق که غوغای نه عجب یعنی عجب دکل که هر جا شکرستان
بود مکس باشد زیرا هر قنده که شکرستان اولد مکس اولور خطاب خدا به در
چه حاجت نیست بر قیل عاشق را عاشق تیغ قتل آنکه نه حاجت در که تم
جان در ایک کرشمه بس باشد زیرا بنم ضعیف جانم بر کشیده تیر بیت مرا خود
کش آن چشم مست چه حاجت که آری بشمشیر دست اگر بهر دو جهان یک
نفس بر نم بادوست اگر هر یکی جهانم دوست اید بر نفس ارم خاز هر دو جهان
حاصل آن نفس باشد مرا کی جهانم بنم حاصل اول نفس اولور دوست دن
مرا و باری تعالی حضرتی در بیت یکدمه دیدار دوست مرد و جهانش بهاست
اول محبت خیر کاخ و دنیا فاست ازین هوس که مرادست تحت کوتا هست

باز میگردد

باز میگردد

باز میگردد

او بوسیدن که بنمختک الی قصه در گیم بسر و بلند بود دست رس شد سنگ بلند
 سر و کچن با که ال ایشک اولور خطاب خدایه در ره خلاص کجا باشند آن غوغا
 سنگ اول غریقه قنده خلاص یولی اولور که سبیل محنت عشقش ز پیش
 و پس شد که انک او کندن و آردندن عشق مختک سبیل اول خطاب خدایه
 هزار بار نوم آشنا و دیگر بار بیک که آشنا اولورم و کرد و جابجیند و برسد
 این چه کس باشد بنی کور و صورت که بونه کس در دوا وصالی علی الله و امیر
 اولمد و فین بیان در بوغزک مخلص یعنی بر قاج دیوانه طلب اندک بولند
 اول سبیدن شرح اول نمشد اول ایضا بوس باد بهارم بسر محراب و باد بهار
 بوسی نی محراب سر رفتندی باد بوی تو بیاورد و دستار از ما برد باد سنگ
 بوی کی کتوردی و بزدن قرار اندی هر کجا بودی چشم تو بردار از آتش هر قنده که
 بدول و ارایدی سنگ چشمک آنی بولدن التدی نه دل سته و بیمار ما تنها برده
 یا لکوز نم مجروح و بیمار کولم التدی آمد و کرم برداب زخم اشک چو سیم سیم کیه
 کوزم باشی کلدی و فوری یوزم صوین التدی یعنی الدی ز بر زردا کسی کاندوین
 کالار برد التونی التونه و بردی بر کس که کلدی و بومتالی التدی یعنی صا تون الدی
 ز بر زردا تمام بر نه خج اندی معنا سته استعمال در حاصل معنی عشقه که انک
 عند اند مقبول اید و کین اشعار در دل سنگین تراشک من او در بر آه سنگ
 سنگ کی قلبی بنم کوزم باشی بوی کتوردی رنگت را سبیل تواند لب در بارده
 ی شنی سبیل در یکنار نه التکه فادر در مراد و بچاره لره کوزم یا شنیدن او تر و خد اچم
 اند و کین بیاندر صفت استغنا سنگ وجودی اید دوش ذوق طعم سلسله
 شوق تو بست دون کچه طرب ذوقی نی سنگ شوقک ز بخیر نه باغدی پای حیل
 خردم شکر تم از جبار دغم شکری بنم عقلم خیلک ار ما غنی یرندن التدی یعنی غم فکلی
 زبون اندی را و ما غزیه آن رنگ کمان ابرو و دوزم یونگی اول کمان ابرو و محبوبک
 غزیه می اوردی زخت آسنبیل آن سر و سنی بالابر دوزم متاع می دل بلند سر و
 سنی نک سنبلی یعنی زلفی التدی جام می دی لب دم ز روان یعنی زو شراب جامی
 دون سنگ لبک اید روان بخشیدن دم او روی آب می را لب جان بخشیدن روان او

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

جان بخش و روان از الیک میک لطافتی التدی یعنی که علیا بلدی داد
 کلمات الهیه ده اولس کیفیت و حالت می ده اولمد و فین اشعار در رخت
 بیل بر حافظ ممکن از خوش سخی خوش سخن لادن حافظ قنده بیل و صف اید
 پیش طوطی توان نام هزار اید و طوطی نک قنده بیلک نامنی یا دایمک معقول
 دکلر آوا آواز معنا سته در هزار آوا دن مراد بونده بیل در اول ایضا ک
 چون سر و خاور علم بر کوهساران زو سحر دقتی چونکه شرقی باد شاهی کوه سار
 او زره علم او زنی یعنی طلوع اندی کوهسار طاع و پی علم بونده سجاد معنا سته
 بدست رحمت یارم در امید واران زو رحمت الی اید بنم یارم امید لورک قبولی
 او روی مراد سحر دقتی حق تعالی خضیه و عا قبول اند و کین اشعار در یارون مراد باری
 تعالی در چو پیش صبح روشن شد که حال مهر کردن چیست چونکه صبح و قنده روشن
 اولدی که نک آفتاب نک حالی ندر یعنی اول دخی زوالدن خلاص بولما ز بر آمد خنده
 خوش بر غور کامکاران زو صبح ظاهر اولدی دنیا صاحب دولتر نک غور نه خوش
 خنده او روی یعنی المری تخر اندیکه فلکده اول آفتاب زوال مقرر آکین دنیا منصبه
 مغرور اولور نکارم دوش در مجلس یوزم رقص چون بر خاست نکارم دون کچه مجلس
 چونکه رقص و سماع قصه نه فالقده کره کیشود از کیسو و بر دلی یاران زو کیسو سندن
 کره می جو زوی و یار نک کو کلدن او روی نکاردن و او شد در کچه مجلس عشقه سر
 الهیه دن مر نه سر که سولیدی عشق نک قلو بنده متفقد اولدی من از رنگ صلاح
 اندم نخون دن سهم دست بن صلاح ز کندن اولدم خون دل اید ال بودم یعنی
 صلاح دن امید قطع اندم که چشم باده بیایش صلا بر هو شیاران زو که انک دست
 چشمی هو شیار ره صلا او روی مراد شد نظری اید نیچه عاقلدی طالب عشق اید کین
 بیاندر کلام آهس دلش آموخت این آیین عیاری بو عیاری عادت می اکا قنغی آهس دل
 او کندی که اول چون برون آمد ره شب زنده داران زو که اول چون عیاریه شرو
 اندی احیای لیل اید نک بولین او روی بوسوز معنای ظاهری او زره زباده عیاریه
 کنایه معنای باطنی او زره مراد شد ک غایته صاحب نظر صاحب جذبه اید و کین
 بیاندر خیال شهسواران بخت و شد نا که دل سکین سکین دل ناگاه شهسواران

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

غوغا در اول
 غوغا در اول

فکر اندی و گندی بخت بشوردی معناسنه در معلوم اوله شول محله که لغت
 معناسنه تعرض اولمیه سهولت معنی ایچون خطایله واقع اولدی ظن اولمیه خد
 هند که دارش که بر قلب سواران زده ای خداوند آئی حفظ ایله کند و سنی سوار قلبه
 اوردی و ادا حصول عشق ایچون بر مر شده و مید اولوب عشاق زمره سینه مختلط
 اولد و غین بیاند و حصول مراد ایچون خداون معاونت طلبی در منشن فرقه بین
 بجای اندر کند ارم من آئی فرقه پیشینه ایله قنده کند که تور رم منشن اوله غنیمت
 زمره موبه راجعه زمره موبی که چکانش ره خجکند ازان زمره موبی که
 انک زکائی بهلوانی اوردی خجکند ازلوان معناسنه در دال ذال بازور
 مراد طاعت و ریاضت استعداد حاصل انک منشدون عشق آئی نک حصول
 زیاده صعوبت اوزره اید و کین بیان در زمره موبی دن مراد مرشد در آب
 و زکات رخسارش چه خون خور دیم و جان دادیم انک رخسار نک لطافت و نک
 نه قان یک و نه جان ویردک یعنی حدون زیاده مشقت کوردک چو منشن
 دست داد اول رقم بر جان سببان رد چونکه نقش اکال ویردی اول جان
 سبار اوزره رقم اوردی مراد بود که چون مرشد اولدی ریاضت و عشق اول
 محبت نک اصلاحه سعی ایدی نظر بر فرقه توفیق و بین دولت شاهست نظر
 توفیق قرعه سی و شاهک ددلتی یعنی اوزره در بدیه کام دال حفظ که قال اختیاران
 حافظ نک کوکلی مرادنی ویر زیرا اختیار رافان اوردی یعنی حصول مرادی بونله
 قال طوبی شهنشاه مظفر و شجاع ملک و دین منصور مظفر شوکت و ملک
 و دینک شجاعی منصور شجاع بهادر معناسنه در که جودنی در عیش خنده برابر
 بهاران رد که انک در عیش جودی بهار بلودی اوزره خنده اوردی یعنی
 انک سخا سنی بکنیوب تمیز اندی ازان ساعت که جام می بدست آن مشرف شد
 اول ساعت که جام می انک الله مشرف اولدی زمانه ساغر شادی بیادی
 یکساران زده زمانه سرور ساغر شرب نوش اید بجدک شوقه اوردی یعنی
 نوش اندی معنای بی بهری اوزره مراد پادشاه شرب نوش انکه مشغول دلدن
 عالم شوق و ذوقه و شدی دیگر معنای تصوفیسی اوزره مراد پادشاه عشقه

زبونی کاف
 معناسنه

بهار

کوشش ایدن خلق طالب عشق اولدی و یکدیگر ز شمشیر زرافتش ظفران
 روز به رخسید انک زرافشان تیغندن ظفر اول کون به رادی که چون نور سید
 انجم سوز تنهار سواران زد که بلد ز مجرای خورشید کی کند و سنی بجه کسره اورد
 بعض نسخه بهاران واقع اولمش سواران یرینه مراد منصور نام پادشاهی شجاعت
 و سخاوت ایله مدح در دوام عمر و ملک او بجواه از لطف حق ای دل ای دل
 اللهک لطفندن انک عمر و ملکک دوامی استه یعنی بوذن اوتری دی ایله
 که خراج این سکه دولت بدور روزگار ان زده بر ابرج دولت سکه سینه
 روزگار دور نه اوردی بوسوز تفالاد و ایفک بیا که رایت منصور پادشاه
 رسید کل که منصور پادشاه یک سخا غی ایر شدی نوید فتح و بشارت بهر
 و ماه رسید فتح و بشارت نویدی مهر و ماه ایر شدی منصور بونده نام پادشاه
 اولمق اولی و روشن در جمال بخت ز روی ظفر نقاب انداخت بخت چال
 ظفر بوزندن نقاب اندی کمال عدل بقیاده و ادخواه رسید پادشاه یک کمال عدلی
 شکا بخت نک فریاد ایر شدی مراد منصور نام پادشاه دشمنی اوزره منصور و مظفر
 اولد و غین بیان در سپهر دو خوش اکنون زند که ماه آمد فلک شدی خوش
 دور اوزره که ماه کلدی جهان بکام دل اکنون شود که شاه رسید جهان شدی
 کوکل مرادی ایله اولور که پادشاه ایر شدی مراد پادشاه یک سعادت ایله شه
 کلد و کین اشعار در ز قاطعان طریق زمان شوند این قطع طریق بوزمان
 این اولور ز قواقل داندش که مراد راه رسید داند علم فله ری که بولاری
 ایر شدی یعنی دل و دانسته رعایت ایدر پادشاه کلدی غریز مصر بر غم برادران
 غیور غریز مصر غیور و حود برادر رکت رخنه ز قوجاه بر آمد براوج ماه رسید
 قهر جاهدن جعدی اوج ماهه ایر شدی منصور پادشاه یک دولت و سعادت
 استمر کسره و ارامیش بوسوز که کوره در یکی ست صوفی و جمال فعل ملکی کیش
 ملکی شکل بود جمال فعل و صوفیه قنده در بکوب سوز که مهدی دین پناه رسید
 دی یا نسون که دین حافظی مهدی ایر شدی دین پناه و صف ترکیبی در
 پادشاهی مهدی به تشبیه انشد رعالمک اصلاحه سبب اولد و غندن ویر

زبونی کاف

زبونی کاف

زبونی کاف

بر بردن ایکی امر حاضر جمع اولی ثانی امر غایت معناسنه اولور بگو سوز بگی
 صوفیدن مراد بوندن قول باش اولمق روشن در که اگر راضی دیر لر حساب بگو که
 چهار بر سر درین غم عشق ای صبادی که بو عشق غمخنده بنم بستم زانتش
 دل سوزان و دو دوا رسید یا بجی کوکل آتشندن و آه دو توندن نار ایرشدردی
 جهانک معناسی معراج ثانی یه قید اولندی سهولت معنی ایچون زنتوق روی تو
 شاه بیدین اسیر فراق سنک یورک شوقندن ای شاه بوفراق اسیر نه همان رسید
 کز آتش بر روی گاه رسید همان اول ایرشدی آتشندن صماکک یوزنه ایرشدی
 یعنی پادشاهه ایدر که سنک فراقکدن نار غذا بنده ایدم سنک و صلاکک ایل
 اندن خلاص بولدم مرادی اشتیاق و محبت اظهاری در هر دو جواب که حافظ
 بیارگاه قبول او یومه زیر حافظ قبول بارگاهنه زمین در پس شب و در صبحگاه
 رسید بجه در سنک و صبحا وقتی در دنگ بمنندن ایرشدی بمن لفظی ایکنه
 بیلیم و وف در **ولم یفک** ادا کرا از افکک جرمه کس پیاله باد ای عادلان شاه
 فلک سنک پیاله کک جرمه کس یعنی فلک مرادک اوزره اولسون دشمن دل
 سیاه تو غرقه بچون جولاله باد سنک کوکل سیاه دشمنک لاله کبی قانه غرق
 اولسون بوسوز بلاک اولمقدن کنایت در لاله ده بوا یکی حالت موجود در
 بری دل سیاه و بری غرقه بچون در زروه کاخ رفعت راست ز فوط ارتقا
 بر فیکت قمرکک اوستی تحقیق زیاده ارتفاعدن راه روان و هم راه هزار
 ساله باد و هم یو بجی نک بیک یلق بول اولسون مراد پادشاهکک رفعتی طلبه
 مبالغه طبعی ایل زلف سیاه بر جیت چشم و چراغ عالم است سنک سیاه
 بر جیت زلفی عالمک چشم و چراغی در برچم لفظنه اولان تا خطاب ایچون در
 جان رستم دولتش در شکن کلامه باد دولت نسیمدن انک برچی بوکلمنه
 جان اولسون دولتشده اولن ضمیر غایب مصرع اولده توغ معناسنه اولن
 برچم لفظنه راجعه توغک آشفه صارقن موینه زلف و دپسند اولن موینه
 کلامه اطلاق آتش در کلامه برچم معناسنه در توغدن مراد بونده پادشاهکک
 اوکنده سخن کی کنور دکری نسته در ای نه چرخ معدلت چشم و چراغ عالمی ای معدلت

سوز بگی
 سوز بگی
 سوز بگی

سوز بگی
 سوز بگی
 سوز بگی

فلکک

فلککک ما هی عالم خلقکک چشم و چراغی سن معدلت عدل معناسنه در باد
 صاف دایمت در قدح و پیاله باد سنک قدحکده و پیالکده صاف شراب
 دایم اولسون مراد ظاهری پادشاهه خداون سرور و دولت طبعی مراد باطنی
 پادشاهه خداون فیض عشق طبعی در بوج و اوزره قدح و پیاله دن مراد قلب
 و باد صاف دن مراد عشق اولور چون یوای مدحتت زهره شود ترانه ساز تون
 سنک مدحت صداسی ایل زهره یلدری ترنم اید بجی اوله حاسدت از سماع آن
 بهمدم آه و ناله باد حاسدکک انکک سماعدن آه و ناله بهمدم اولسون سماع
 بونده اشتیاق معناسنه در نه طبق سپهر و آن قرصه سیم و زر که هست
 فلکک طغوز طبقی و اول سیم و زر قرصه سی که وار در سیم قرصه سندن مراد
 ماه در و قرصه زردن مراد آفتاب در قرصه و قرصه جوکک معناسنه در از
 آب خوان حشمت سهلترین نواله باد سنک حشمتک سفره سنک کن زنده
 حقیرک نواله اولسون نواله بونده لقمه معناسنه روشن در مراد پادشاهکک
 از دیاد عظمی طلب در مبالغه طبعی ایل دختر فکر بکر من محرم صحبت نوشد
 بنم بکر فکر مک و ختری سنک صحبتکک محرم اولدی بعضی نسخ ده صحبت بر نه حشمت
 واقع اولمشدر بو معنی ده خوبه مهر جهان عروس را هم بلفت حواله باد بچنین
 عروسکک کابینه سنک الک حواله اولسون مراد مدح مقابله سنده پادشاهکک
 احسان طبعی در حافظ نو درین غزل محبت بندگی باد سنک حافظکک نواله
 ساکه بندکک محبتی و بر دی لطف عبید پرورت شاهد این قباله باد سنک
 بنده بر سیلجی لطفکک بوقباله نک شاهدی اولسون قباله قاضی کاغدی که محبت
 دیر لر بو عشقزل پادشاهه ایچوندر شما و یله احتیاج یوقدر **ولم یفک** سپیده دم
 که صبا بوی لطف جانان کیرد صبحا وقتی که باد صبا جان لطافتکک رایحه سینه
 طومار چمن ز لطف هوا ککک بر جان کیرد چمن هوا ککک لطافتکک جسته
 نکته لوط تر نکته بوند عیب معناسنه در هوا ز نکته کل در چمن تنق بند
 هوا کل رایحه سندن چمنه پرده با غل یعنی زیاده خوشبوی اولور بکس شفق
 رنگ کاستان کیرد افق شفق عکسندن کاستان رنگ طومار یعنی بکر کک

سوز بگی
 سوز بگی
 سوز بگی

سوز بگی
 سوز بگی
 سوز بگی

گوی فرار تو ای چنگ بدان سان زند صدامی صبح چنگ صدامی صبح
 صدامی انگلیس اور که پیر صومعه راه در معان کیر که صومعه پیری شوق
 مغرب و سبک بولین طومار یعنی شراب نوش آنکه کیر رسته سپهر پوزین سپهر
 کشته در سپهر شاهی چونکه بوزنه التون قلقلان چکه رسته سپهر دن مراد آفتاب در
 زرتین سپهر دن مرادینه او در بونده صنعت بخردید وار در رسته سپهر دن مراد فلک اولی
 احتمال در بونقدیر او رسته لفظک سپهر لفظه اضافی اضافه بیانیته اولور اما
 آفتاب مراد اولی ریاده روشن در بنج صبح و نمود افق جهان کیر و صبح تیغی
 و افق نمودی ایله جهانی طور برغم زراع سیه شاه باز زرتین بال سیاه قرغنه کت
 رفته که شب مراد در آلتون قنادو شاه باز که آفتاب مراد در دین مفرس کار
 آفتاب کیر و بوزنکاری چار طاقه که مراد فلک در آفتابان طور بومحایه دکن
 شرط مشابیه سنده در بوند نصکره جوامشابه سنده در بومحایه دکن که کیر و طور معنای
 یازدی طوطی معناسند و فی جانزد در بزمگاه چمن رو که خوش تماشا بیست چمن بزمگاه
 دار که بر لطیف تماشا در که لاله کاره سرین وارغوان دار که لاله سرین وارغوان
 کاسه سنی طومار کاره سرین بانیس کاره ارغوان قول لاله در چه حالت که کل
 در چمن نماید روی نه حالت در که کل چمن سنده یوزین کوسر چه آشت که دروغ
 صبح خوان کیر و نه آشت در که بلبله تاثیر اید مراد منع خدا انک ظهور سینه بیان در
 چه بر نوست که نور جواع صبح ده نه بر تو در که صبح جواع خنده نوری ویر چه شعله
 است که در شمع آسمان کیر و نه شعله در که شمعنده آسمان طور یعنی انده ظاهر اولور
 مساکره دادم چورند شاه باز باد صیدی کور که متصل محبوب دوست کوند کیه
 کوی لب کل که زلف تمیز کیر و کاهی کلک لبی کاهی ضمیر انک زلفی طومار زانهاد
 هیوی و اسلاف سور هو لاکت اتحاد دن و صور ترک اختلاف دن خرد و توکل
 تو نقش صدم بیان کیر و عقل کی کلدن یوز بیان نقش طومار نه کم حضرت شیخ سعدی
 بونی بیان ایدوب بر بیت دیشد بیت برک در خشان سبز در نظر هوشیار
 سرور تی دفتر لبست معرفت کرد که مراد مرئی ده حق تعالی نک نه منع عجبی نشا
 انک قابل ید و کین بیانه من ان در ان که دم کیمت این مبارک دم بن اولور

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک
 در آفتابان طور بومحایه دکن

بومبارک نقش یک نفسی در که وقت صبح درین تیره خاکدان کیر و صبح
 وقتی بوتره خاکدان ده ظاهر اولور خاکدان دن مراد بونده زمین در جواهر
 عم و حشر سپهر دایره شکل مستدیر شکل فلک نیچون یوز عم و حشر تلم مراد
 نقطه بر کار در بیان کیر و بر کار نقطه سی کیه بنی اور نه ده طور ضمیر دل کیم کیم
 مراد آن به کوکل ضمیر کیم کیم کشف انیم با که اول یک که روز کار غیور است
 تا کمان کیر و زیر زمانه غیور در نا کمان طومر مراد نکایت معقول کل اید و کین
 اشعار در چو شمع بر که بافتی راز شد مشغول هر کیمکه شمع کی راز شد
 آنکه مشغول اولدی بعضی شعله مشغول بر نه مشهور واقع او کشد راول
 وقت معنی بویله اولور هر کیمکه شمع کی راز شد آنکه مشهور اولدی
 لبش زمانه که مفروض در زبان کیر و چون اولور که زمانه انک زمانه مقروض
 در زبان کیر و طور یعنی دلنی کسر من ضمت نجاکتی کجاست سانی مهر وی
 من که از سر هر بنم ساقی مهر ویم قنده در که محبت او جندن یعنی تمام جستن
 بنیم مست خودش سکران کیر و کیم ویم مستنه ساغر طوطی یعنی صونه مراد
 مرشد دن فیض و شوق طلبی در پیای آور و از یار و در پیش جای او ساقی
 یار دن بر خیر توره و انک آرد بخت دی رخ آن یار مهربان کیر و اول مهربان یارک
 غداری شوق بر جام طوطی یعنی صونه جای لفظک معناسی معناسی ثانی به قید اولدی
 سهولت معنی انچون یار مهربان دن مراد باری تعالی در حاصل معنی مرشدنی حق
 تعالی دن خبر دار اند کند نصکره عشق اتی ایله مستفیض ایله و یکد نوای مجلس مارا
 اگر کشد مطرب مطرب اگر بزم مجلس نک نوا سنی چکه کوی طریق عراق و اصفهان
 کیر و کاه عراق و کاه اصفهان طریق طومر عراق و اصفهان بونده بر مقام کن آید که
 مقامات اهلنه معلوم در حاصل معنی مرشد مجلسه سوز سولیه رفیع القدر
 و صاحب اسرار اولد و غندن نیجه طبقه دن سوز و یکد ر سکنه ری که مقیم حریم او
 چون خضر بر اسکنه که انک حریم نک مقیم خضر کیه ز فیض خاک درش عمر جاودان کیر
 انک قبوسی خاک نک فیض دن ابدی عمر طومر جمال جهره نماید شیخ ابواسحاق
 توفیق و سعادت جهره سنک جمال شیخ ابواسحاق که ملک در قدش رب بوستان کیر

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک

کیر و بوزنکاری
 چار طاقه که مراد فلک

که آنک منده ملکست بوستان زینتی طوتار قدم بونده دولت معناسنه
 کی که بر فلک سروری عروج کند شول وقت که سرور لک فلک عروج ایلیه
 نخست پای خود فرقی فرقدان گیرد کند و نک اول پای سنی فرقدانک و پستی
 طوتر فرقدان بری برندن جدا اولماز ایکی کوکبک اسمیدر که فلک ثانی ده در
 ادا شیخ ابواسحاق علوقدر سیئه بیان در مبالغه طسریقی ایله چراغ دید
 محمود شنه که دشمن را محمود شاک کوزی چراغی در که دشمنک ز برق تیغ وی
 آتش بدودمان گیرد و دمانه آنک یعنی بر قندن آتش واقع اولور
 دودمان قوم و قبیله معناسنه در باوج ماه رسنه موج خون چو تیغ کشد
 قان موجی اوج ماه ایرشور چونکه شیخ ابواسحاق تیغ عریان ایده تیغ چو
 بر دجله چون کمان گیرد فلک تیرنه حمله ایله چونکه اله یای اله تیر بونده عطار د
 معناسنه در که کاتب فلک در ادا شیخ ابواسحاق شکست و عظمت بیان
 غروب خاوری از شرم رای انور او مشرق کلنی یعنی آفتاب آنک روشن شد
 رایک مجابندن بجای خود بود از راه قیروان گیرد ویرنده در یعنی لایق
 و معقول در اگر قیروان بولنی طوته قیروان بونده مغرب معناسنه اولمق رود
 ای عظیم وقایع که هر که بنده است ای پادشاه که عظیم وقایع رسن که هر یک که سنگ
 قوکلر زنگ رفع قدر بگرند توان گیرد قدر تک رفعتدن جوز آنک قوش غنی
 طوتر یعنی سنگ بنده لک عالی قدر در توان که جوزادر بر بزرگ اسمیدر
 ای عظیم وقایع دن آخره وارنجه و اول بیت بیله خطاب طریقی ایله در که
 بوکه صنعت التفات در لر رسد ز جرح عطار د هزار تمنیت عطار د
 فلکندن سا که بیک تمنیت ایرشور تمنیت مبارک اولسون معناسنه
 چو قدرت صفت کن قان گیرد چونکه سنگ فکر کن قان او تک صفتی طوتر
 مراد پادشاه مذکور کن تمام عدلنی و آنک لغو ذنی اشعار در تمام در طاعت
 بر حسود و عدوست دایم سنگ حسود لک و عدو لک اوزر طعن اردنجه در
 طعن سکوا یله دور نمک ساکت راج از ان روز و شب سنان گیرد ساکت
 راج اول سببه ن یعنی حسود کی و دشمنکی دور نمک ایچون روز و شب سنان

اینک منده ملکست

چو قدرت صفت کن قان گیرد

سناک راج فلک نامنه بر کوکبک اسمیدر سنان سکوملامتی که کشیدی
 سعادت دهمت بر سلامت که چکد اول ملامت سکا بر سعادت و بر ریخته
 سعادت که سبب اولور که مشتری سبق کار خویش ازان گیرد زیر امشتری کنی
 اینستک در سنی اندن طوتر یعنی مشتری یلد ز لورک عالی اول ایوا اولماز لیکن صکره
 تمام سعادت اوزر اولور از امتحان توایم رافض است سنی امتحان آنکدن
 آیامک غرضی بودر از صفای ریاضت دولت شان گیرد که ریاضت صفا سندن
 سنگ دکن شان طوتر و گرنه پای عزت ازان بلند رست بوخسنگ غوک
 مرتبه سی اندن بلند رک عالی رک در که روزگار بر و حرف امتحان گیرد که زمانه لیکن
 اوزر امتحان حرفی طوته و انده نقصان بوله بعضی نسخ عت بر نه صحف واقع
 اولمشد معنی نه لطیف در دیر در خود آنکس بود که در همه حال عقده بهادر
 اول کس در که دو کلی حالت و جمیع امور ده نخست بنکر و آنکه طریق آن گیرد اول
 نظر ایده اندن صکره آنک طریقی طوته یعنی فکر سزایش ایشلیه مذاق جانش زنجی
 غم شود ایمن آنک جانی نکند مذاقی غم اچلغندن ایمن اولور هر آنکه سنگ
 شکر حق در دمان گیرد هر اول کس که سنگ شکر سکران اغزن طوته یعنی سنی
 مدح ایده ز عمر بر خور و آنکس که در جمیع صفات عمر دن متمتع اولور اول کس که
 جمیع صفات ده بخویش بنکر و آنکه طسریقی آن گیرد و سنده نظریه اندن صکره
 آنک طریقی طوته ادا کند و سنده احلاق حمیده حاصل ایله دیکدر بعضی نسخه خویش
 برینه بر پیش واقع اولمشد معنی اگر کوره اولور جو جای جنگ بیند بجام رادوت
 چونکه جنگ محکم کور میه الزجام اله یعنی عیثه مشغول اوله چو وقت کار بود سنج جان
 سنان گیرد چونکه پیش وقتی اوله جان سنان تیغ طوته یعنی حسنکه حاضر اوله داد
 هر ایشی رنده ایله دیکدر بهیت نه دلیست دشمن در اسباب جنگ توده هوش
 ساقی و آواز جنگ بسا اهل دولت بازی نیست که دولت بازی بر فتنه
 ز لطف عقب یعنی رخ امید تاب بلا و مشقت سببی اید الهیک مستور لطفندن
 امید چورم یعنی امید کی قطع اتمه بلا و مشقت غیب لطفندن امید یوزنی چورم
 بود جدا اوزر بهیچ ده اولن بافی معناسنه اولور که مغرور مقام اندر استخوان گیرد

سناک راج فلک نامنه

اینک منده ملکست

چو قدرت صفت کن قان گیرد

چو قدرت صفت کن قان گیرد

زیر الطیف الیک استخوان مقام طوتر شکر حال حلاوت پس از ریاضت یافت
 شکر حلاوت کمانی ریاضت و تفکر بولدی تخت در شکن تنگ از آن کمان
 کبر و اول سبیدن اول طار بولک مکان طوتر مرد عسرون صکره سیر سیر
 اید و کین اشعار و در آن مقام که سبیل حوادث از چپ و راست اول مقام
 که حوادث سبیلی چپ و راست دن مقام حوادث دن مرد دنیا ی دنی در جهان
 رسد که امان از میان کران کبر و انجلیس ایر شور که امان آورده دن کنار طوته جرم
 بود همه حال کوه تابست را حرکت از طوطا و کلی حال ده نه غم اولور که موهبای جهان
 قلزم کران کبر که انجلیس عظیم در یکت موهبای طوتار مرد عشق الهی ایلیت
 قدم اوله حوادث عالم دن عشم بود در دیکر طوطا غره زبان اولدی غمی کبی اگر چه هم
 کساح میرود خالی اگر سنگ و سنگ شندی کساح و بی ادب کیدر کساح
 کاف عجمی اید در اگر چه کاف عربی اید مشهور در توت و باش که کساح خیش غلطان
 کبر و سن شاد اول در اگر کساح خلق آنوک در کساح طوتر یعنی ادب سنگ سیاه
 بلایه او غادر اگر چه حق این خاندان دولت گفت اگر چه دسم بود دولت خاندان
 حقه نام معقول سوز سوبیدی جواش از زن و فرزند و خاندان کبر و دشمن یک
 جزا سنی زن فرزند دن و خاندان ندن طوتر یعنی بولور خاندان اسباب و ملک
 زمان عمر و پانیده باد کین دولت سنگ عمرت زمانی باقی اولسون زیرا بود دولت
 غلطیه ایست که در جهان اسس جی کبر و بر احسان در که انس و جانک جانده
 تا نیر ایدر یعنی مستغنی اولور از هر ملک سخن حافظت از آن مردم سوز
 بادشاه لرینک باشی حافظ در اول سبب دن مردم بد و الفقار زبان عرصه
 بیان کبر و زبان ذوالفقاری اید بیان عرصه سنی طوتر بعضی منحنی مخلص سنی بولور
 واقع اولمش در قبایل شاه کربت در سر حافظ حافظک باشنده اگر بادشاه
 خیالی بوقی ایست چرا به شیخ زبان عرصه جهان کبر و پنچون زبان تنفی اید جهان
 عرصه سنی طوتر و ایضا هم زنجیر و اوان دمی نیاید تم و افر رنجدن مردم
 راحت و آسوده اولماز دلم زانده می جدمی بغیر یک کولکم حد سرفشته دن آفر
 یعنی زیاده مضطرب اولور زنجار حضرت او چون رود برل بسم انک حشر بی بجای

خاکستر بر دریا کبر

باد از غایب
 جانان منی کساح
 سکن شکر در

چونکه

چونکه کولکدن باشم کین ردین کان هم باران غم فرو آید کوز لر من غم بگو زنگ
 نمی اینر ضمیر غایب جانانه راجعه که مرد بونده باری تعالی در چشم من
 رخ زردید توانست بنم ایکی کوزم صاری یکا غم نظیر آنکه قادر اولدی از آن
 بخون دل آنرا بیند اید اول سبیدن ایکی کوزم زخمی کولکل قانی ایلده صوار مرد
 نظرافت که یه خونینی بیاند زمانه خود بر بود ایچ بر در زمانه خود غم وارسته قادی
 بجز محبت جانان که او همی باید جانانک مجتهدن غیر بسنی که او ثابت در مرد
 زیاده فقر و احتیاج ده اولد و غین اشعار در فلک چو شادی من دید آن همه
 بشکر و فلک چونکه بنم سرور می کوردی اول دو کلی سرور می صایدی کنون که
 می دهم غم همی نیاید شندی که با که غم ویر را و بطور مرد دنیا یک سرور می از و غمی
 جوق اید و کین بیاند وجود و ستان من از من گرفت بیزاری چونکه بنم دوستم
 بندن بیزاری طوندی چه کوز دشمین من بر تنم بخت اید بنم دشمنم با که بنم زحم اید
 غرکک مخلصیتی دیوانه اول قدر که طلب اولندی بولندی اول سبیدن
 شرح اولندی و ایضا گفتیم که خطا کردی و تدبیر نه این بود ایتدم که خطا اید ک
 و تدبیر بود کل ایدی گفتا چه توان کرد که تقدیر چنین بود ایتدی نه ایلمک ممکن در که
 تقدیر بولیدی ایدی گفتیم که بسی خط خطا بر تو کشید ایتدم که سنگ او زر که جوق خطا
 خطی چکید یعنی سا که اسناد ایدر گفتا هم از آن بود که در لوح چنین بود ایتدی هم اندن
 اولدی که آن لوحند ایدی یعنی آئینه باز نشندی گفتیم که قرین بدت افکند بدین
 ایتدی سنی راجه مصاحبت بولور بر اقدی یعنی بوجاله او غزندی گفتا که مر ایت خوش
 قرین بود ایتدی که بنم راجه بنم با که مصاحب اولدی یعنی بوجاله بنم ز گفتیم من ای
 ماه جواهر زیدی ایتدی ای ماه پنچون مجتهدی بندن قطع اندک گفتا که فلک با من بدهر
 کین بود ایتدی که فلک بن بدهر کین اید ایدی گفتیم که بسی جام طرب قوردی ازین جن
 ایتدم که بوندن او ک جوق سرور جامنی نوش اندک گفتا که در قح بار بسین بود ایتدی
 شفا صکره غمی قد حده ایدی گفتیم که توبی عمر چرا زود بر قتی ایتدم که سن عمر سن پنچون تکرید
 تو عمری تقدیرنده در و یا خطاب پنچون که عمره مصروف در گفتا که فلانی چکنم عمر همین بود
 ایتدی که ای فلان نیکم عمر بختی بوا ایدی گفتیم که نه وقت سمرت بود چنین از و ایتدم

در چشم من

بیزاری ده اولدی

من صاحب

سخت و آسان

بود نیز سنگ سفت و قوی و کل ابدی گفتا مگر مصلحت وقت و دین بود ایندی که وار
 وقت مصلحتی بونده در گفتن ز حافظ بجه موجب شده دور ایدم که نه سبب
 دورا و لمش من گفتا که همه وقت مراد اید این بود ایندی که دو کلی وقت بکا
 داعیه و اقتضا بوایدی بو غزلدن مراد عقله نفک بری برینه خطاب و عتاب
 طریقی ایل اولن مصاحبتلرین بیاندر معلوم شریف اولاکه خیر الکلام مادی
 و قل حسبنا اقتصار مطلوب اولد غندن و بود و بونده واقع اولان کلمات
 و استعالات مرار بیان اولند و غندن واقع راقیه سنگ ابتدا اسندن
 بود یوانک انتها سنده کین معنای محصلی سی اوزره شرح اولمنه شروع
 اولندی و اکثر محله ترکیب معناسنه تفرض اولمنی خطایله واقع اولدی
 دیوین اولمنیه **وله فی حرف الراء** الای طوطی کویای اسرار اکاه آئی اسرار
 سولنجی طوطی مبادا خالیت شکر ز منقار سنگ متقار کن شکر خالی اولمن
 متقار قوش بوری خواجه حافظ بوند کند و سنده خطاب اتمک احتمال در که
 منقار دن مراد دمان اولور که منقار ذکر ی کند و سن طوطی پ تشبیه اند و کی
 مناسبت ایلدر در قلمه خطاب اتمکده احتمال در زیر اینجه محله واقع اولمندر
 و حقیقت ده اول خطاب کند و سنده در سرت سبز و دولت خوش باد جود
 و اجم سرت سبز و دلک خوش اولسون که خوش نقشی نمودی از خط یار
 که یارک خطندن بر لطیف نقش کوسر دک بارون مراد باری تعالی در
 خط دن مراد جناب کبریا در نقشندن مراد اکا متعلق اولن اسرار در سبز ذکر ی
 طوطی مناسبتی ایلدر در یوخه صحت دن کنایت در خطاب بوند کند و سنده باقلمه
 در که معناده کند و سنده در بیت رخ انجا مظهر حسن خدایست مراد از خطاب
 کبریا **بیت** سخن سر بسته گفتی با حریفان حریفه سوزی مستور سولدن
 خدا ازین معیار دوزخ و آید ایچون بو مقامدن پرده بی رفع ایلد بروی مازن
 از سحر کلامی بزم یوزمه ساغدن بر کلام اور که خواب آلون ایم ای تحت
 بیدار زیر خواب بولاشمشه ای بیدار تحت مراد طالعندن عشق و سید سیدی
 ففتندن انتباهه معاونت طلبی در خبره بود این که تر در پرده مطرب

در اینجه
 در اینجه

در اینجه

نه مقام ابدی بو که مطرب پرده ده حالی که می رقصه با هم مست و همشیا که مست
 و همشیا بری بری ایلد رقص ایلدر مطرب دن مراد باری تعالی در که روز از لده
 بر تکی اند و کندن جمله عالم رقص و سماع کلمه در **بیت** آه از ان مطرب که از یک
 نغمه اش آید ذرات عالم در وجوده ازین اقبون که ساقی در می افکنده بوا فینودن
 که ساقی شراب بر اقدی خرقه ازانه سرمانده **دستار** حرفدنک نه باشی نه دلبندی
 قالور مراد شراب عشقه اولن حالت و کیفیت عانی مرتبه وجود دن رفع
 اتم و کین بیان در ساقی دن مراد باری تعالی در زیر اعشقه اولن حالات اندر
 و مرشد اولمق جائز در که عشق الی نک سر سینه لطیف ادا ایلد بیان اتم و کندن
 عشاق پیوش اولدر سکندر را نمی بخشند آئی اسکندر بر اینجم صواحبن ایلدر
 بزور در میستدست این کار بواش قوت و التوله میستد کلد مراد عشق
 الی کب و قوت ایلد میستد اولد و غین اشعار در **بیت** دین سعادت بزور
 باور نیست نا بخش خدای بخشنده خود هر چند نقد کایانست عقل معاش اگر چه
 کایانک ناقدی یعنی مرآی در نقد بوند ناقده معناسنده در عدل عادل معناسنده
 اولد و غی کبی چه سجد پیش عشق کیمیا کار کیمیاچی عشق قندهینه قادر اولور
 چه سجد و زن ایلدر معناسنده در که نقد کوره خوب واقع اولمندر **بیت**
 جو عشق آمد از عقل دیگر مکوی که در دست چوکان اسیرست کوی بیا و حال اهل
 در دلبستو کل و اهل در دکن حالتی استماع ایلد بمفط اندک و معنی بسیار از لفظ
 و جوق معنی ایلد مراد کند و اشعار دن اولن احوال عشقک ظهوری در اختصار
 و مرطریقی ایلد بت چینی عدوی دین و دلهاست بت چینی دین و دلک
 دشمنی در خداوند دل و دینم که دار ای خداوند دل و دینمی حفظ ایلد بت چینی دن
 مراد النفس هی الظم الاکبر حسبجه نفس در بستوران مکو اسرارستی مستور
 مستلک سر لقی سولمه حدیث جان پیرس از نقش دیوار دیوان نقشندن
 جان سوزن صورمه مراد عوام اسرار عشقندن بی خبر اید و کین اشعار در جان
 صودت جانندن بی خبر اولد و غی کبی همین رایت منصور شاه منصور شاه منشوب
 اولد و غی کبی ایلد علم شد حافظ اندر لطم اشعار اشعار نظمده مشهور اولد

در اینجه
 در اینجه

در اینجه

در اینجه

علم چون مشهور معناسند در انارایه نسبت غایت خوب واقع او بشود
 خداوندی بجای بندگان گیرنده از حقند انذیک یعنی عدل و کرم ایلدی خداوند از
 آفتاش نکند و ای خدا آنی آفتد دن حفظ ایله والله اعلم بود و عمر بخانه رسم باز
 اگر با که عمر اولور سه که گیرد میخانه یا ایرشم بجز از خدمت زندان نکند کار در عشاق
 خدمتند غیر ایشش المیزم مراد بر مدت عشاق دن دور اولد و غین اشعار در
 غم آن روز که بادین گریان بر دم غم اول کون که دین گریانم کیدم تارم آب
 در میکه یکبار در کار و بر کره میخانه قبوسه صوارم یعنی خاتقاهن عشق و طاعنه
 مشغول اولم معرفت نیست درین قوم خدا یا سببی بوقوم ده معرفت یوقد رای
 خدا بر سبب ایله تا بر کم کو هر خود را بخیر دار در تا کند و کو هر می غیر میشتی به ایلدم
 مراد دبار غزیده معرفت و عشق صاحب و مصل بولم و غندن شکایت در بار
 رفت و حق محبت درین شناسفت بار اگر کندی ایسه و صحبت قدیم حقی اکلدی
 خاش مده که روم من زنی یار در کاش مده که بن غیر یار آرد بخند کیدم کرم سعد
 شوم دانه چرخ بود اگر چرخ بودک دانه سی یعنی دوری با که موافق اولد هم بدست
 آورمش باز به بر کار در بنه انی بر دور له الکتور رم عافیت می طلبد خاطر مکنده
 خاطر عافیت طلب ایدر قور ایسه غمزه شوخس و آن طره طار در در انک شوخ
 غمزه می در و اول طره سی مراد عشق دن فراغت انکه غیب هویت و اسرار
 الهیه مانع اولور دیکدر زار سر بسته تا بین که بدستان گفتند بزم مستور
 راز مری کور که قصه ایلدی یعنی اشکارا ایدیلر نه زمان بادف و نی بر سر بازار در
 هر زمان دفت و نی ایلد غیر بازار باشند بوندن مراد اسرار عشق فاش
 او مسندن کنایت در نه دم از در دنیا که فلک هر ساعت بر دم در ددن کلوم
 زبیرا فلک هر ساعت کندم قصه دل ریش بازار در غیر آنار که بنم چرخ کوکله
 قصه ایدر مراد فلک دن شکایت در باز کویم نه درین واقعه حافظ تنهاست
 مکر و دیرم بود واقعه حافظ یا لکوز دکر غمزه کشند درین بادیه بسیار دره
 چون کس دخی بو بادیه ده فرق اولدیلر بادیه دن مراد دنیا در که بنم بوز بیکسند
 بونن غم و در در ریاسنه غرق اولمش در والله اعلم یوسف کم کشند باز اید

بکفان

بکفان

بکفان

بکفان غم مخور تا پیدا اولمش یوسف کرو کفانه کلور غم میه کلبه اعران شود
 روزی کلبستان غم مخور کلبه اعران بر کون کلبستان اولور غم میه این دل
 غمدین حالش به شود دل بد ممکن بو غم کورمش کو کلک حالی ایوا اولور بریشان
 و بحضور اولد وین سر شورین باز اید بمان غم مخور بو بریشان سر کور عقله
 کلور غم میه بعضی نسخه بو بیت بولید واقع اولمش در ای دل غم دیده حالت شود
 دل بد ممکن ای سر شورین باز اید بمان غم مخور مراد در دو غم بر حال وزره
 قائمه و غین بیان در کربهار عمر باشد باز در تخت چمن اگر عمر بهاری اولد که چمن
 تختج بهار غم در مراد حیات در چتر کل بر بر سر کشی ای مرغ خوش خوان غم مخور
 کل چترینه باشک وزره چکر سن ای خوشش خان لبیل غم میه نمان مشو نمید
 چون واقف نه بر سر غیب چون سر غیب واقف دکل سن آگاه اول نمید
 اولد باشد اندر پرده بارینهای پنهان غم مخور پرده ده مخفی او یولم وار در غم میه
 مراد حق تعالی قنده اولن اسرار کسک معلومی دکل اید و کین بیان در دور
 کردن کرد و روزی بر مراد مگشت فلک دن دوری اگر برایکی کون بزم مراد
 وزره اولدی ایسه دایما یکسان نباشد حال دوران غم مخور دور انک
 ایشی دایما بر حال وزره اولم از غم میه ذربیان کر زشوق کعبه خواهی زد قدم بیابند
 اگر کعبه شوق دن قدم اورمق استر ایست سوز شها گزند خار مغیلان مخور
 اگر ایانکه مغیلان دکنی به غم میه ای دل از سیل فنا بنیاد هستی بر کند ای کوکل
 اگر فاسیلی وارلق بنیادنی قوبره چون ترا دوست کشتیان ز طوفان غم مخور
 چونکه سنک کشتی بانک نو حد طوفان دن غم میه مراد چونکه شرع شریف وزره
 اولد سن قیامت ده عذاب دن نه غم دیکدر زبیرا حبیب اکرم شفیع اولور
 کر چه منزل بس خطرناکست و مقصد ناید اگر چه منزل زیاده خطرناک مقصد
 ناید در هیچ راهی نیست کان را نیست پایان غم مخور هیچ بر بول یوقد که
 انک پایانی یوقد غم میه خال در فرقت جانان و ابرام رقیب بزم جانمیه
 جانانک فرقت و رقیبک ابرامنده جمله میدان خدای حال کردان غم مخور
 محال حوال اولن خدا جمله سنی بیلور غم میه حافظ در کج فقر و طوت شهرهای تاب

بکفان

بکفان

ای حافظ فقر بوجا غنمه و قره کویچر خلوتند تا بود و درت دعا و درس قرآن
 غم مخور مادام که سنگ در دکت دعا و در سک قرآن عظیم او غنم می
 مراد بوند اشتغال بید قرب الی حاصل اولور دیکدر **وله ایضا** زوی
 بنما و وجودم از باد بیزوی کی کوستر کند و وجودی بامدن الت غم من سوختگان
 همه کویا دبیر می دو کلی عاشق کرم منی بیل التون مراد تجلی ذات ایلد وجود کج و فاش
 طلب در که اول حقیقتده عین توحید و محض بقادر ما چو دادیم دل و دین بطوفان
 بز چونکه دل و چشمی بلا طوفانه ویر دکت یعنی بلاره راضی اولدق کویا سیل غم
 و خانه ر بنیاد بر می غم سیلی کلون و خانه بنیاددن التون مراد عشق الی بی
 وصول سببی ایلد کثرت بلایه رضا کوستر دکن اشعار در دولت پیر معان باد
 باقی سهلت مرشد کما ملک دولتی باقی اولسون باقیسی آسان در دیکری کور و نام
 من از یاد بر می بر غیر سی و ارسون بنم نامی یاددن التون زلف چون غیر خامش
 که بویید بهیهات انکث غیر خام کی زلفی کیم قفول بهیهات ای دل خام طبع این سخن
 از یاد بر می امید حاصل اولماز کوکل بوسوزی یاد کدن الت مراد اسرار الهیه
 وصول زیاده اخر سیر اید و کین بیاند ز دوش میگفت بزمکان سیاهت بشم
 دون کچه ایتدی سیاه مرکا غم ایلد سنی دیرم یارب از خاطرش اندیشه بیداد بر د
 یازنی انکث خاطرندن ظلم فکر کنی ایلد یعنی وعده سنده خلاف اتمر مه معلوم اولد که
 ظلم مرکان سیاه ایلد هلاک اتمسی در زیر عاشق معشوق الله هلاک اولمن
 حیات ابدی در حاصل معنی مرشد کامل ریاضتده حافظک نفسک هلاک و وعده اتمر
 اشعار در زیر آتی هلاک انکث حقیقتده احیا اتمر ز سینه کو شعله آتش کول فارس
 بکش سینه که دی فارس آتش کن سنگ شعله سنی سویند رسون دیده کراب
 رخ و عجب بقدر دیر چشمه دی بقدر دجله سنگ یوز صوین التون مراد عشق الی
 آتش و اشک عاشق دجله غالب اید و کین بیاند رسعی نابرده درین راه بجایی
 نرسی سعی اتمش اکین عشق بولنده بریره ایرشش سن مرزا کرمی طلبی طاعت هسته
 اگر مرزا سترایک استادک اتمه اطاعت ایلد زور کرم نفسی و وعده دیدار بر
 وفات کونی با که بر نفس دیدار و عن سن ویر دکنم تا بعد فارغ و دلش دیر

در سبک و در
مضامین و در

بجای اولدن با
مضمون در

بجای اولدن با

اندیشه بنی قبره دکت فارغ و دلش دایمت مراد حسن خانه طلبی در خطاب باری
 تعالی بی در بعد این چهره زرد من و خاک در دوست بود نصکره بنم صاری یوزم
 و دوست قبوسنگ خاکی باده پیش آورد این جان رخ آزاد بیز او کومه شرب
 کتور و بوجهای غمدن آزاد ایلد مراد عشق نصکره موت دن خوف طومر و غین بیاند
 حافظ اندیشه کن از نار کی خاطر یاری حافظ یارک خاطر نک نار کلک کدن فکر ایلد
 بر دزد در کشت این ناله و فریاد بیز انکث در کا هندن یوری بونا لوفیادی ایلد
 مراد عاشقه صبر لازم اید و کین بیان در اگر چه عاشقه صبر اولماز **وله ایضا** ای صبا
 نکتی از خاک در بار بار بیا ای صبا بارک قبوسی خاک کدن بر رایحه کتور بیز اندوه
 دل و مرده دلدار بیز کوکل غصه سنی ایلد و دلدار مرده سنی کتور یاردن مراد
 خدا در مراد فضل آهیدن بر نفع طلبی در که انکث سببی ایلد عالم فیض من خلاصت مر
 اولور نکتد روح فرا از دهن یارب کو یارک دمانندن روح زیاده ایتدی نکتد سوله
 نامه خوش خبر از عالم اسرار بیا اسرار عالمندن خوش خبر لور نامه کتور مراد کلام
 الی سببی ایلد اسرار الهیه نکت ظهورن طلب در کردی آتمر همکدری دوست
 بکوری رقیب دوستک رهگذرندن رقیبک کور لکنه بر فبار بهر آسایش
 این دین خونبار بیا ر یوقان یا قدر رچی کوزمک آسایشندن اوتری کتور
 مراد شیطانک کور لکنه فضل آتی دن و دوست ایلد اثر آشنای طلبی در
 خامی و ساده دلی شیوه جانباران هست خاملق و بون لکت عاشق کاشی
 دکدر خبری از بران دلبر عیار بیا اول عیار دلبرک قندن بر جبر کتور مراد
 فضل الی سببی ایلد خدا دن اکاه لوق طلب اتمر و کین اشعار در تمام معطر کیم
 از لطف جسم تو مشام تا سنگ نسیمک لطافتندن جانک مشامی بهر ایدم
 شمه آرنجیات نفس یارب بیا یارک نفسی نفع لرندن بر شمه کتور مراد خدا دن
 نفع طلبی در یوقای نو که خاک زه آن یارب غرر سنگ و فاک حقیچون که اول یارب
 عزیزک خاک را منی بی عیاری که بید از اغیار بیا اغیار دن بر غبار ظاهر
 اولمق کتور غبار سنی حضور لوق و ضرر معنا سنده استعمال اولور مراد اسرار
 عشق کتانی لازم اید و کین بیاند زور کار بست که دل چهره مقصود بید

ای حافظ غنم در
سنگ

بجای اولدن با
مضمون در

بجای اولدن با
مضمون در

بر روزگار در که گوکل مقصود یوز سینه کوریدی یعنی مقصود حاصل اولدی ساجا
 آن قبح آینه کردار بیاری ساقی اولی یکه کی لطیف قدحی کتور مادم شد دن
 عشق الهی نکت حصول طلب در شکر آنکه تودر عشق اعظمی مرغ چین اول شکر
 آینه که سن عشق سن ای لبیل با سیران نفس فزده کلزار بیار نفس
 اسیرانه کلزار فزده سن کتور مرغ چین دن مادم لبیل در که بونده مرشد مادم
 وصال طایانه وصول بولشد را سیران نفس دن مادم طالب اولندر در کام
 جان تلخ شد از صبر که کردم بی دوست جان طماعی ای اولدی دوست
 اندم صبر دن یعنی صبر ک الهی جانده ایرشدی عشوه زان لب شیر شکر یار بار اول
 شکر یا غدری شیرین لب دن بر عشوه یعنی بر سوز کتور مادم کلام الهی سببی ایله
 عالم فیض دن حاصل اولن المک دفع طلب در صبر بونده مصدر در دلق حافظ
 بچه ار در همیشه زکین کن حافظک دلق نیه در یعنی نه ایشه برارانی شریک زکین
 ایله داکمش مست و خراب از سر بازار بیار و اندن فکده آلی مست و خراب
 باز طرف دن کتور مادم وجودات ان عشق الهی ایله آکوده اولمچق لاشی اید و کین بیاید
 دلق دن مادم بوند کند و نک وجودی اولمق رو سن در اگر چه دلق ریا اولمق اقل
ولایف ای صبا نکستی از کوی فلانی بمن آرای اول فلانک محله سندن با که بر رخ
 کتور زار و بیمار غم راحت جانی بمن آرت نکت زار و بیماری ام با که بر جان راحی کتور
 مادم فصل الهی دن نفع طلبی در قلب لی حاصل با برن اکسیر مادم زمینی حاصل فزیده
 مادم اکسیر اور یعنی از خاک در دوست نشانی بمن آرت یعنی دوستک فبوسنک فاش
 با که بر نشانی کتور در دوست دن مادم جناب قدس در در کین گاه نظر بادل ریشم
 جنگست نظر بوسی برنده مجروح کوکلم ایله جنکم وار در زار و غمزه او تیر و کمانی بمن آرت
 انک ابر و غمزه سندن با که بر تیر و کمان کتور یعنی قلم عقل معاش و دوسه ایله عشق
 الهی فی ترک انک استر با که غیب هویت ویرم الهی ایرشد که انک سببی ایله عقل معاش
 غلبه اید و ب قلمی نکت الدن خلاص ایدم خطاب مرشد در بعضی نسخه ریشم بر
 خویشم واقع اولمشد زار غری و فراق غم دل پیر شد م غریبله و فراقه و کل غمزه
 پیر اولم ساغری زکف تازه جوانی بمن آرت بر تازه جوانک الدن با که می ساغری کتور

ساقی
 ساقی

ساقی

مادم عالم فیضک الدن خلاص ایچون مرشد دن فیض طلب اند و کین بیاید شکران برهم
 ازین می دوسه ساغریچن منکر عشق اولندر دخی بوی دن ایکی اوج ساغری ندر
 درایشان نستاندر وانی بمن آرت و کرا ایلر ایله رفوری با که کتور مادم نک عشق الهی
 اولن طلب و شوقن اشعار در سا قیا عشرت ارموز بغد و متکلی ای ساقی بوکونک
 عشرتینه یارنه براتمه یازدیوان قضا خط اما بمن آرت یا حق تعالی نک دیو نندن با که بر
 امان خطی کتور مادم فرصتی فوت انکه تمبیه در بیت ترک عشرت ارموز چون کنم که
 کسی ضمان نمی شود از من حیات فردا را دلم از پرده بشد دوش که حافظ میگفت
 کوکلم دن کچه برون کندی که حافظ ایدر ابدی دلم از پرده بشد اختیار سز لقدر
 کنایت در ای صبا نکستی از کوی فلانی بمن آرت بو مصراعک معناسی مطالعه شرح
 اولمشد در بوکه صنعت رد البحر علی القدر در ر و ولایف ای خرم از شرح
 رخت لاله زار عمر ای جانان سنک رخت شعله سندن عمرک لاله زار خرم
 و لطیف در باز که رخت بی کل رویت بهار عمر کر و کل که سنک کل بوکسر
 عمرک بهاری دو کلدی مادم عمرک اعلی ی عشق الهی ایله کین اند و کین بیاید بهار
 بوند براق معناسنه در اندیشه از محیط فانیست هر گز آن محیط دن خوف بقدر
 هر کیمک بر نقطه دمان تو باشد مادم عمر عمرک مداری سنک نقطه به دمانک اوزره
 اول مادم عمر سینه اسرار عشقه و کلمات الهی به صفت ایدن کسبه فادن خوف
 و ضرر اولم و غین اشعار در خطاب خدایه در آردیده که سر شکت چو باران
 چکدر و است اگر چشمدن کوز یا شیشه باران کی طاهر و ادر گانه رخت چو برق
 بشد روزگار عمر زار سنک نمک عمر روزگاری برق کبی کندی مادم فزاد
 اولن کثرت بکا لازم اید و کین اشعار در خطاب خدایه در سینه عمر زنده ام
 من و این بس عجب مادم عمر سنور کام و بوی نه زیاده عجب طوتمه
 روز فراق را که نند در شمار عمر فراق کونی کم عمر عدد نه تور مادم عشق الهی
 کین عمر حقیقت کین و کل اید و کین اشعار در از هر طرف زخیل حوادث کین
 کینست هر طرف فدن حوادث عکس بر کین گاه وار در زان رود
 عنان کسته دو اند سوار عمر اول سبیدن عنانی قرمشن مادم عمر سواری

ساقی
 ساقی

ساقی

ساقی

بوسه ز غم زیاد سر غم گنگدن کنایت در عثمان کشیده آهسته گنگدن کنایت در
 این یکت دو دم که دولت دیدار ممکنست بوبرایکی دم که دیدار دولتی ممکنست در بیا
 کار ما که نه پیدا است کار عمر بزم ایشتری تدارک ایلد زیر عمرک ایشی پیدا دکلدر مراد عمر
 اعتماد جان دکل ایدوکیں بیاند رتاک می صبح و شکر خواب باید آنچه دکل صبح شرابی
 و صبا حکت لذت ایدو قوسی تیدار کرد تا نکه کدشت اختیار عمر او یان اکاه اول که عمرک
 اختیاری کجی مراد پنجه بر هوا و هوس ده اوله سن بر مقدار عشق و طاعت سعی ایلد
 عمرک کرین سی کجی دیکدر دی در گذار بود و نظر سورما نکرده دون عمر حکمت ده
 ایدی و بزم طرزه نظر ایلدی بیچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر بیچاره کوکل که
 عمرک کجی سندن هیچ از کور مدی مراد عمر گذار شسته نکت رجوعی هرگز میت در دکل
 ایدو کیں اشعار در حافظ سخن بکوی که بر صفحه جهان ای حافظ سوز سوله
 زیر جهان صفحه سی او زره این نقش ماند از قلمت یاد کار عمر بونقش قالور
 سنک قلک دن عمر یاد کاری بیت هر انکو نما ناز پیش یاد کاره درخت
 وجودش نیار دبار **وله ایضا** قید است آخر کل دیاران در انتظار بیرام در دکل
 آخری دیاران انتظار ده در ساقی بروی شاه به بین و ماه و می بیار ای ساقی
 آیی شاهنک یوزنده کور و شراب کتور خطاب مر شده در مراد دیاران طریقت
 قبضه منتظر در احکاف دن جفتق زمانی اولدی دیکدر دل بر گرفته بودم از ایام
 کل ولی کل زمانده امید قطع **اشهدم** آقا کاری بگردم منت زندان دوزخ دار
 صایم زندان همتی برایش ایلدی مراد کشف و فیضدن مایوس اولمش ایکن
 عاشق کد همتی کیر و با که معین اولدیکه اول حالت نظر مراد اولدی دیکدر زدل در جهان
 میند و هستی سوال کن جهان کوکل با غله و مستلک سوال ایلد از فیض جام و فقه بشید
 کار جامک فیضدن دکاران چشیدن قفسه سندن مراد دنیا نکت سلطنت
 و ذوقی فی ثبات ایدو کن بیاند ر جز نقد جان بدست ندارم شراب ندارم
 شراب کو جان نقدندن فیری المده نسند بوقدر شراب قنی کان نیز بر کشید قنی
 کتم شراب که انی دمی ساقی نکت کشید سندن نار ایلیم ساقی دن مراد مرشد در حاصل
 معنی حصول عشق ایچون ترک جانده رضا اظهار ایدو کیں اشعار در خوش و نیست

در بخت

آبی

در بخت

در بخت

خرم و خوش خسر و دست کریم لطیف خرم بر دولت در خوش گزم بر پادشاه در زیارت
 ز زخم چشم زمانه نگاه دار یارب سن انی زمانه نکت لطیف کورندن حفظ ایلد من
 می خور بشو بنده که ریتی در دبد بنده نکت شوی ایلد شراب ایچ زیر بر زینت فی ویر
 جام خرصع تو بدین در شراب هوار سنک خرصع جامک بود شراب هوار که
 کند و نکت شوی در مراد پادشاه اولمق روشن در زبانی که برده خوشی خلق کریمت
 اول بر دن که سنک کریم خلقک پردی پوشکلی در بر قلب ما بخش که تقدیرت کیم
 بزم قلینزه ترتم ایلد که کم عیار بر نقد در خطاب خدایه در بودجه دمی جانور بزم قلینزه
 که فوت شد سحر چه نقصان صبح هست اگر صبح فوت اولدی ای نه نقصان صبح
 وار در از می شوند روزه کثا طالبان یا ز می دن اوج ایچ اولور یا رکن طالس
 یار دن مراد باری تعالی در طالبان دن مراد عشق در مراد بود که اگر برست
 قوت اولدی ایسم نه غم که اندن مقبول بحر طاعتی وار در انی ادا ایلده و بعض
 منج ده شوند رنه کنند واقع اولمش در اول وقت معنی بویله اولور می دن اوج
 آجر و جانور که کنند بونن شوند معناسنه اولدنه کم کم شوم معناسنه بونن
 بویتنن واقع اولمش در که مصرع ثانی ده اولن کم شوم معناسنه **در بیت**
 مکر نعمت شه فراموش کیم کیمیم تناهی و خامش کیم و جده ثانی یه کوره روزه کث
 و صفت ترکیبی اولماز ترسم که روز شرعیان در عنان رود و خوف ایلد
 که قیامت کوئی برابر کیده شیخ و خرقه رند شراب حار شیخک نسبی و شراب
 نوش ایدنکی رندک خرقه سی مراد بود که دانی شیخک طاعتی فقیر فاسق ایلد بر اول
 دیو شیخ طعن ایدر حافظ جو رفت روزه و کل نیز می رود ای حافظ جو که صوم کندی
 و کل دخی کیدر ناچار باده نوش که از دست رفت کار با ضروری شراب ایچ زیر
 ایش الدن کندی مراد جو که رمضان کندی عشقه سعی ایلد دیکدر **وله ایضا** صبا نمنزل
 جانان کذر و در بیع دار ای صبا جانان منزلندن کذری در بیع اتمه و زو بیع شکیں
 خبر و در بیع دار و جانان مسکین عشقه خبر در بیع طوته مراد فضل انی دن فیض طللی در
 و زو زیدندن امر حاضر کلور اما بونن مراد و کلدر نکت که مشکفتی بکام دلی کل اول
 شکر ایلد که کوکل مرادی ایلد آجلدک ای کل نسیم و صل نزع سحر در بیع دار صبا دن

در بخت

در بخت

در بخت

وصل رایحه سندن در بوع طوتمه مراد وصال جانانه وصول یون مرشد خطاب در که
 طالبی اول دولتند محروم ایلمر دیو کون که چشمه قدست لعل نوشتینت شمشیر
 لذت لیک قند چشمه سید سخن بکوی وز طوطی شک در بوع مراد سوز سوله و طوطی
 شکری در بوع طوتمه مراد مرشدون فیض طلبی در حریف عشق تو بودم چو ماه نو بودی
 سنگ عشقک مصاحبی ایلمر چو که ماه نوایدک چو بونن تشبیه ایگون اولمق معقول
 دکدر کون که ماه تمامی لطف در بوع مراد شدیک ماه تمام سن نظری در بوع طوتمه
 جهان و هر چه در و هست سهل و مختصر است دنیا و هر که انک ایچنده در سهل مختصر
 ز اهل معرفت این مختصر در بوع مراد اهل معرفت بو مختصری در بوع طوتمه مکارم
 بافاق میرد حافظ شاعر سنگ کرم ملک عالمه ایلمر از و وظیفه از و سفر در بوع
 مراد اندن سفر از غی و وظیفه سنی در بوع طوتمه خود کز خیر طلب میکنی سخن اینست
 چونکه ذکر خیر طلب ایلمر سن سوز بود که در بهای سخن سیم و زر در بوع مراد که سوز
 بهاسنده سیم و زری در بوع طوتمه بو بهاسنده مراد بر صاحب دولتند جهان
 طلبی در غبار غم بر و حال به شود حافظ غم غباری کید و حال ایو اولورای حافظ
 تو آب دین ازین رهگذر در بوع مراد سن کوز بختی بو عشق یونند در بوع طوتمه
 مراد که به سبب عزت اید و کین بیاورد و ایضا زوی بنهای و مراد که ز جان دل
 بر کیر یوزکی کوستر و با که دی که جان امیدن رفع ایلمر مراد مشاهد جمال جانان دن
 اولمکه رفا کوستر دکین اشعار در پیش شمع آتش پروانه بجان کود کیر
 شمع قنده پروانه نک آتشی جاکه طوت دی یعنی پروانه شمع نچه یا ز سر بن دخی
 انجلین با نغمه را ضمیم سن همان جاکلی کوستر در لب نشسته مابین و مراد آب در بوع
 بزم نشسته لبزه نظر ایلمر ابائی در بوع طوتمه مراد باری تعالی دن ترجم طلبی در بوع طوتمه
 خویش ای وز خاکست بر کیر کند مفتوکک باشی اوزر کل و آتی خاکدن رفع ایلمر
 مراد خداون مشاهد و نظر طلبی در ترک در ویش مکن کز بود سیم و زر در بوع
 در ویشی ترک ایلمر اگر انک سیم و زری اولمیه در غمت سیم شمار شک و زخم رازیم
 سنگ نمکه کوزم باشنی سیم صاری دخی التون طوت مراد عشق ده اشک و غم
 ز و سیم و زر دن مقبول اید و کین بیاورد و ایضا ز بیک نوار و با زاز بود عود سوز

در بوع طوتمه

در بوع طوتمه

در بوع طوتمه

چنگه دوزن ویر و حال اگر عود اولمیه بانه آتش عشق و دلم عود و تنم کز عشق آتش
 و دلم عود و تنم کز عشق آتش عود دن مراد بوند خوشبوی اولن درخت در
 مراد حصول عشقه جمیع سندن هم اولن مرشد اید و کین اشعار در در سماع آبی
 در سر خرقه بیند از و برقص سماع کل و باشکدن خرقه آت و رقص ایلمر قنده در کون
 ز و خرقه مار بر سر کیر خوش بر کوشه به بزم خرقه مرئی باشکدن ز و طوت مراد وجود
 کجوب جانان شوقه رقص و سماع کل خوش بزم خرقه ایلمر دیکدر بعضی نسخه بویه
 واقع اولمش در قورنه در خانه رود کینه رود ابر سر کیر خوش خانه که دار باشک
 اوزر اسکی ردا طوت یعنی قورنه کی خانه ده او تور صوف برکش زیر و باد صافی
 در کش او سنگدن صوفی چقار و صافی شرب چک سیم و زر باز و بر سیم و زر
 در بر کیر سیم و زر ایلمر و زرا ایلمر بر سیم بری سینه ده طوت مراد سیم و زری عشق یون
 فد ایدوب بر مرشد الکونر دیکدر دوست کویار شود خلق جهان دشمن باش دی
 دوست یار اولسون و خلق جهان دشمن اولسون بخت کولشت شود وی بین
 لشکر کیری بخت معین اولسون و یوزنی لشکر طوتون یعنی اصلا خوف بود در
 یاردن مراد باری تعالی در میل رفتن مکن ای دوست دمی با باش ای دوست
 نکته میل ایلمر بر نفس بزم اول بر لب جوی و کف ساع کیر ارماتی کن
 شوق اسنده و شرب نوش ایلمر خطاب مرشد در رفته کیر از بزم و ز آتش و آب دل
 و چشم کند و کی نیم قندن کتمش طوت و کولک آتشدن و کوز یا شندن کونه ام
 و بزم خشک و کنا بزم کیر بزمی صاری و لمی قوری و کنا مرئی باش طوت آتش و آب
 چشم و خشک آتش و ترا به کوره در یعنی سنگ مرلنگدن بو حالت و واقع اولور دیو
 نظر افکده حب جانی جانانه اعلام در حافظ آراسته کن بزم و کوا عطر ای حافظ بزمی
 مزین ایلمر دو افطه دی که بین مجلس و ترک سر کیر که نیم مجلسی کور و منبر هوسنی
 ترک ایلمر مراد اسرار عشق سوطین برده و افطه قدر و اعتبار اولمکه و غین بیاورد و ایضا
 دیگر ز شاخ سر و سستی ببل صبور کور و سر و سستی شاخدن صبور ببل کلبانک زد که
 چشم جلازوی کل بدور کلبانک اوردی که یار کوز کلک یوزندن دور اولسون
 ببل دن مراد بوند فیضدن دور اولمش عاشق در کل دن مراد بوند مرشد در

در بوع طوتمه

در بوع طوتمه

ای کل بشکر آنکه تویی پادشاه حسن ای کل او شکر آنکه حسن پادشاهی حسن
 بلبان عاشق شید امکن غرور دیوانه عاشق بلبان غرور ایلمه خطاب مرشد
 حیدر نه اول قدر مقتید و کدر از دست غیبت تو شکایت نمی کنم سنگ مفارقت
 شکایت ایلمه تا نیست غیبتی نه بد لذتی حضور مادام که بر مفارقت بود قدر
 یعنی اولیه قرب و وصال بر لذت و بر مراد الاستیاء مشکف بالاصد او بجه
 و صالک ذوق و قدری فراق ایلمه معلوم اولور دیکدر زاهد اگر خور و قصور
 امیدوار زاهد اگر حضور و قصور امیدوار ایلمه قصور بوند قهرک جمعیدر
 مار شراب خانه قصور است و یار خور بزه میخانه قصور و یار خور در قصور
 بوند دخی قهرک جمعیدر مراد عشق قد وصال جانان غیر یه محبت و میل
 ایلمه معقول کل ایلمه و کین بیا ندر زیر اجمال جانان نسبت قصور جانان بر قصور
 فی خور بیا نکت جنک و محو رخصه و کستی جنک آوازی ایلمه شراب ایلمه و خفته بیه
 و اگر بر کس کوی ز که باده محو کو هو العفور س که دیکه شراب ایلمه دی اند
 غفور در یعنی بر کس عشق انکار ایلمه سببی ایلمه سنی عشق آئی دن منع ایلمه است
 فضا اگر بو حال کنه ایلمه دخی آنک سوزینه رد ایلمه اند غفور در دی کر
 دیگران بعیش و طرب خرمند و شاد اگر غیر بر عیش و طرب ایلمه خرم و شاد ایلمه
 مار غم کار بود ما با سرور بزه حق تعالی نکت غمی سرور سرایه سیدر حافظ شکایت
 از غم بجز آن چه میکنی ای حافظ فراق غمندن نه شکایت ایلمه رسن در بجز وصال
 باشد و در غمندن نور وصال فراق در نور ظلمتن در بویکی بیتده بود و باشد
 است معناسنه اوقات زمانیه اولی روشن در **ولایضا شب قدر** است
 و طنی شد نامه بجز شب قدر در و فراق نامیه سی طنی اولدی سلام فی حقی مطلع
 البقر صباغ طلوع ایلمه بجه آمده سلام و سعادت دارد در شب قدر در و در شب
 وصال در دلادر عاشقی ثابت قدم باش ای کو کل عاشق قد ثابت قدم اول
 که درین ره نباشد کار سینه اجر زیر بولین اجر سزایش اولماز مراد عشق و طاعت
 کوشش ایلمه وصال جانان محروم قالمز دیکدر من از رندی نخواهم کرد و بیه
 من عاشق قدن توبه ایلمه سر و لو آدینتی بالجر و طر اگر رسن با که ایلمه رسن

بیشتر از این

بیشتر از این

بیشتر از این

فراق و منع ایلمه خطاب بوند خدایه در اذیت قهر صی مفرد مذکر مخی طرب در افعال
 بایندن اصلده اذیت ایلمه همزه ثانیه الفیه قلب اولندی بجز فراقی بجز منع
 معناسنه در دلم رفت و تدیدم روی دلدار کو کلم کندی و دلدار کت بوزن کورم
 فغان از آن تظاول آه ازین رجز فغان بوظلمدن آه بوزن جردن برای صبح روشن
 دلخدا را طلوع ایلمه ای روشن دل صبح اند ایلمه که بس تار بیکتری بینم شب
 که فراق کچه سستی زیاده قوه کو کوردم و قاطع ایلمه جفا کشتن فراق حفظ وفا استر ایلمه
 جفا کچی اولای حافظ فغان ازین رجز و خسران فی البحر زیر تحقیق فائده و زیان
 تجار تنده در مراد رحمت چکن رحمت ایرشور دیکدر **ولایضا** نصیحتی گنمت نشود
 بهانه مکبر سا که نصیحت ایلمه درم استماع ایلمه و بهانه طوطی هر آنچه ناصح مشفق
 بگویدت به پدر بر هر اول نسند می که سا که ناصح مشفق دیر قبول ایلمه نصیحتی بود
 ز وصال روی جوانان تمتعی بر کبر جوانان بوزنیه و صندن بر فائده حاصل ایلمه
 که در مکین که عرس مکر عالم پیر زیر پیر عالمک مکری عمر پسوسی برنده در یعنی
 مرشد کردن عشق الهی حاصل ایلمه عمر که مغرور او لکه کنی ثبات در نعیم دو جهان
 بیش عاشقان بد و بویکی عالمک نعمتی عاشق قدنه ایلمه ار به در گران متاع
 قلیلت و این بهای کثیر زیر ایلمه عالم متاع قلیل در و ایکی ار به چون بهادر معاشری
 خوش و دردی با ز میخواستیم نه خوش مصاحب در و ذوق تمام برالت طرب اشرم
 که در دغوش بگویم بالا ایلمه در زیر که هم و زیر ناله سی ایلمه کندی در دمی که دیم بم قیل
 زیر آنچه قیل که اشخه در اولور مراد احوال در و دن خبر دار بر راز شناس استرم که
 ستر می فاش ایلمه دیکدر بر آن سرم که نوشتم می و کنه گنم اول موس اوزر ه ایم که
 شراب ایلمه اگر موافق تدبیر من شود تقدیر اگر تقدیر آئی بنم تدبیر موافق اوله بزم
 توبه نهادم قدح کف صد بار توبه قصدی ایلمه بوزن کره قدحی الدن قودم ولی کرشمه
 ساقی نمیکند تقصیر اما ساقی نکت کرشمه سی تقصیر ایلمه مراد عشق آئی نکت صغیرند
 اوتری بجه کره عشق قدن ذراغت ایلمه استدم لیکن مرشد کامل جبهه نظری ایلمه
 مکبر و با که شوق دیردی دیکدر رخی دو ساله و محبوب چارده ساله ایلمه طلق شراب
 و او در دورت باشند محبوب همین بست مراد صحبت صغیر و کبر صحبتی همان با که بکافی

بیشتر از این

بیشتر از این

بیشتر از این

بیشتر از این

می دو ساله ای شراب معناسند در بوند عشق الهی مراد در محبوب چاره سالان
مراد شد در که محبوب زیبا مشابه سینه تنزیه اولمش در یکی رکعت نماز و توان
عظیم مراد در دین نظر ظاهر بود که اصابت اتم شد در صغیر و کبیر ذکر سال مناسبت
که تمام خوب واقع جو قسمت از لی فی حضور ما کردند چونکه ازل قسمتی بر جان
اولمق نین ایلد کرانگی نه بوفق رضا است خرد مکین اگر بر ازاجی رضایه
موافق و کل ای خرد طوعه یعنی طعن اتمه و عیب و نقصان طوعه مراد قضا به
رضا اظهار می در زجواله در قدیم بر ساقی می شک ای ساقی لاله کبی بنم قدمه
مشکوی شراب دوکت که نقش خال نگار می رود در خیمه که نگارک خالی نقشی ظاهر
گنجه مراد ذات باری تک خیالی قلبند گنجه ای چون مرشدون عشق الهی طلب
اتمس در قد حد مراد قلبی در می دن مراد عشق در خال مراد نقطه ذات در که حضرت
جامی بو بیت ایلد بیان اتم شد در نگار در مراد باری تعالی در بیت ظلمت کو نم
غرض باشد زلف نقطه ذات مراد آمد ز خال تکفتمت که حذر کن زلف
آوای دل سا که دیدی که ای کوکل انگ زلفند حذر ایلد که می کشند درین حلقه
باو در زنجیر که بو حلقه باری زنجیره چکر مراد اسرار آئینه به تو قل معقول کل بدین
بیاندر زیر اسب حیرت در زلف دن مراد ظلمت کون اولمق ممکن در پنجون
تویر انگ زبونی اولمش در بیار ساغ یا قوت فیض رخ شتاب تر و تازه لطیف
دنه بکر یا قوت فیض ساغی کتور خسود کو کرم اصفی بین و بهیر خسوده دی وزیر
با که اند و کی گرمی کوسون و حسندن اولسون دل رمیده مارا که پیش می گیرند
بزم او کش کو کلرک او کنی کیم طوز یعنی کیم ضبط ایدر خیمه هد مجنون خسته از
زنجیر خسته مجنون زنجیر دن خبر ویر یکوز مراد جنوسه عشق دن اولن دله زنجیر
و اسرار آئینه اید و کین بیاندر چه جای گفته خواب و شعر سلماست نه خواب و نک
سوزی و سلما تک شعری بری در که شعر حافظ مایه ز نظم خوب ظهیر که بزم
حافظ کت شعری ظهیر ک خوب نظم دن یکت در حدیث توبه درین بزمکه
ملو حافظ بو بزم برندن توبه سوزن سولیمه ای حافظ که ساقیان کمان
ابرویت برند تیر که کمان ابرو ساقی بر سنی تیر ایلد او را بر یعنی مرشد از قند

از اسرار حاضر

از اسرار غایب

عشق دن فراغت انگ سوزن سولیمه سنی طرد و رد نیری ایلد مجموع ایدر
وله ایضا دلا چندم بریزی خون ز دین شرم دار آخر ای کوکل پنج بر بنم قانی دگر
آخر کو زدن اوتان تو نیز ای دین خوابی کن مراد دل برار آخر سن دخی ای چشم
بر مقدار او بو آخر کو کلک مراد لی حاصل ایلد مراد عشقه برایکی حالتدن خلاص میسر
دکل اید و کن اشعار در منم یارب که جانان راز ساعد بوسه می چینم بنیم یارب
که جانانک ساعدندن بوسه و یرم بوسه تمام سرور نند در دقای سجده دیدی که
چون آمد بکار آخر صبح وقتک دمسنی کور دکی پنجه البسه برادی مراد دمی
و عقیق منم عیشید و زری بخش رزاق عالم بکا دنیا و آخرت مراد فی احسان ایلد
بگو شمع قول چنگ اول بدستم زلف یار آخر قولانه اول چنگ سوزنی اخوالومه
یارک زلفی و یردی مراد دنیا ده مرشد و آخرت اسرار آئینه سببی ایلد وصال جانان
میسر اولمسی در چو باد از خوسن دوان ر بودن خوشه نا چند باد کی پنجه به دکن
آب خدرک طر منندن بر خوشه قبیق یعنی آئینه منت انگ ز منت توشه بردار
و خود خمنی بکار آخر همت دن بر توشه حاصل ایلد و آخر کند بر تخم اک مراد شیخ
با سنده اولن کس دن همت طلب آنگدن کند سعاد و ب مرشد اول
دیگر در کنار رسان چین دایم خواهد شد سرایت لیکت بیلورم نگارستان چین
سنگ سر ایک اولمسی در اما بنوک کلک مشک آمیز نقشی می نگار آخر مشک
آمیز قلم و می ایلد آخر نقش ایلد می نگار مراد حاضر در نقش ایلد معناسند مراد قدرنگ
مقداری عشق و طاعنه سعی ایلد دیگر دلا در ملک شب خیزی کرا زانده و مکرزی
ای کوکل شب خیزک ملکند اگر زحمت و غصه دن قاجیه سن دم صحبت
بشارت بیا در دزان دیار آخر دم صبح سا که آخر اولن بار دن بشارت کتور مراد
طاعت و عشق انجون شب خیز اولن کسبیه سعادت مراد کتور دیکد ری چون
ماه زانوز می چون حسن پیش آورد ماه کی بر محبوب دیز او ردی یعنی یا نکه
او توردی لعل کی بر قرم می شراب او کو که کتور دی تو کو بی تا نیم حافظ رسائی شرم
دار آخر سن تا نیم دیر سن ای حافظ آخر ساقی دن اوتان حاصل معنی بر مرشد
عشق الهی حصوله سا که طالب اولد فرصتی غنیمت بیل و یکت در وله ایضا

از اسرار غایب

از اسرار غایب

از اسرار غایب

از اسرار غایب

عاشق اگر کند و سنی خون جگر ایلد باک ایلمیه بقول مفتی عشقش درست میت نماز
 عشق مفتی سبک سوزی ایلد آنک نمازی درست دکلد مراد عشقه در دو بلا
 لازم اید و کین بیا در مشکلات طریقت عنان متاب ای دل ای دل
 طریقت مشکلا ندن عنان چورمه یعنی اعراض اتمه که مرد راه نمیدیشد
 از شیب و فراز زیرا بول اری اینشدن و یوقشدن فکر الیز مراد طالب
 عشق اولانه بلاره تحلل لازم اید و کین اشعار در من از نسیم سخن چین
 چه طرف بر بندم بن غماز نسیمدن نه امید با غلیم یعنی نه فائز امید لنم
 چو سرور است درین باغ نیست محرم راز طوغری سر و کبیه بو باغده محرم
 راز دکلد ر بود و جی جان زور چون راست سر و بو باغده محرم راز دکلد
 مراد صلی راز عشقه محرم دکل قنده قالدیکه عوام راز عشقه محرم اوله دیکه
 بود و جی ثانی اوزره وجه اوله کوره مراد هر کس محرم راز اوله لایق دکلد
 دیکه درین مقام مجازی بجز پیاله مکیر بوجازی مقامده پیاله دن غیری
 طوغنه درین سرجه باز بجه غیر عشق مبار بو پانزجه سرای ایچنده که مراد
 دنیا در عشق دن غیری به سعی ایلمیه مصراع ثانی مصراع اولی مبیت در مقام
 مجازی دن مراد دنیا در اگر چه حسن تو از عشق غیر مستغنیست اگر چه سبک
 حسنک غیرک عشقندن مستغنیست من آن نیم که ازین عشق باری ایم باز
 بن اول دکلم که بو عاشق دن فراغت ایدم خطاب خدایه در چه گویت که
 رسوز درون چه می بینم سا که نه دیم که سوز در و ندن نه کور ورم زاشک برین
 حکایت که من بزم غماز کوزم باشندن صور حکایتی که بن غماز دکلم غرض
 کرشمه حسن ورنه حاجت نیست غرض حسنک کرشمه سی و نازی در پوخه
 احتیاج بو قدر جمال دولت محمود را بزللف ایاز سلطان محمودک جالی
 دولتی ایازک زلفنه قول سر لئی نا امید صرفه نبرد نا امیدک غزل سر ایلمی
 بو زیاده التمز در آن مقام که حافظ بر آورد ادا اول مقام ده که حافظ
 آواز یوقر و کتوره یعنی اسرار عشقه سولین برده نا امید که سازند فلک در
 نیاز اوله ایضا تر از شکر که دیدم بکام خویش باز بیک شکر که کروسینه

سخن در این باب

در این مقام

کند

کند و مراد مکه کوردم ز روی صدق و صفا کشته بادلم و مساز صدق و صفا
 یوزندن کوکلم ایلمیه صاحب اولمش روندگان طریقت رو بلا سپرند طریقت
 سا کلری بلا یولنه کیدر حریف راه نمیدیشد از شیب و فراز یولنه کیدن که
 اینشدن و یوقشدن فکر الیز سپرند فعل مضارع جمع غایب در سپریدن دن
 مشتقند که ایاق ایلمیه صفت و کتمک معناسنه در غم حبیب نهان به رست و جوی
 رقیب حبیبک غمی رقیبک جنت و جویندن نهان یکدر که رست سینه ارباب
 کینه محرم راز زیرا کینه صاحبک سینه محرم راز دکلد برین سپاس که مجلس
 منور است بدوست پوشکارنه که مجلس دوست ایلمیه منور در کثرت جو شمع جفاکی
 رسد بنوز و بساز اگر ناکه بر جفا ایرشه شمع کبی بان و صبر ایلمیه نیم بوسه دعایی بجز زایل
 دل یارم بوسه ایلمیه بر ایل دلدن برد عاصاتون الی که کیشد دشمنی از جان و جسم باز
 که دشمنک مکرکی سنگ جان و جسمکدن منع اید نیم بوسه دن مراد احسان قلیل
 مدلتی که بروی من آید از غم تو نولمالت که سنگ نمکدن نیم بوسه کلدی زاشک
 برین حکایت که من بزم غماز کوزم باشندن صور حکایتی که بن غماز دکلم مراد ظاهر صدق
 و سوز ایلمیه اولن کر به درون ده مستور اولان عشقه دلالت اید زنگنه زمر مراد
 عشق در عرق و حجاز عراق و حجاز عشق صداسنی بر اقدی قوای بانک غزلهای
 حافظ نسیم راز شیراز دن بد اولمش حافظک غزلک بانکی نواسی **ولایضا**
 خوشست سبکی که در آبی بعد کرشمه و نان خوش در اول کچه که یوز کرشمه و نازا بیکه
 کنی توان بشوخی و من شوم بنیان سن شو خلق ایلمیه نازا بیکه سن و بن نیاز ده اولم
 مراد تجلی ذاکت وجه احسن ایلمیه ظهورن طلب در جو غنچه سر زلفنه کجا نهان مانده غنچه
 کبی مستور تر قنده نهان قالور دل مراد که نسیم صباست محرم راز نیم کوکلمک که محرم
 رازی نسیم صبا در مراد عوام سولین ستر فاش اولور دیکه امید قدود شتم
 ز بخت بلند بلند بختدن سنگ قدکی امید طوتم نسیم زلف توی خواستم ز غم دراز
 دراز عمر من سنگ زلفک رایحه سنی استدم مراد عمری نه بود و بوسه صرف انیموب
 بخت بلندندن تجلی ذات و عمر درازندن نفحات رحمانیه طلب اتم و کین اشعار در
 چه فتنه بود که من طه قضا بکجخت نه فتنه ایدیکه قضا مشاطه سی پید ایلمیه که کزدن

در این باب

در این مقام

در این مقام

سخت سیه بر مناز که سنگ تنوخ چشکی ناز سیه سیاه ایلدی
 مراد صنع الی بی استخراب در چه خلقها که زدم بر در دل از سر سوزنه حلقه که
 کوکل فوسی اوزره اورددم سوز و صدق اوجندن بوی روز وصال بود در میان
 دراز سنگ وصالک روزی امید ایلد اوزون کجه مراد کجه ایلد و بومق
 وصال جانانه وسیله اولوردیکدر مراد کجه زور و جفای رقیب سنگ جو کردن
 در قییک جفا سندن با که نه فکر اسیر عشق ندر غم از بلای دراز اسیر عشق اولون
 کسه بلای درازدن غم طومناز صبا بمقدم کل روح را روح بخشید کلک کلک ایلد
 صبار و راحت باعث هزار رحمت حی باد بر چنین غماز بو بخلین غماز اوزره
 حق تعالی نکت بیک رحمتی اولسون غبار خاطر ما چشم خصم کور کند بزم خاطر که
 غباری و شمنک کوزینه کور ایلر نورخ نجات نه ای حافظ و بسوز و باز
 سن یونک خاک قوای حافظ دیان و صبر ایلد **وله ایضا** براه میکند عشاق رست
 در تنک و ناز عشاق میخانه یولنده طوغری تنک و نازده در یعنی سعی و اهتمام ایلد
 بدان طریق حجاج رابراه نیاز اول طسیرین که حجاز یولنده حجاجک وارد در تنم ز بجز
 توجشم از جهان فوری دوست تنم سنگ فراقکدن جهاندن کوز یوسدیکه
 امید دولت وصل بوداد جام باز سنگ و صلیک دولتک امید کربا که
 جان ویردی هیچ در زوم بعد ازین رحمت دوست بوند نصیره دوست
 حضورندن هیچ برقبویه کتمزم چو کجه یافتیم ایم زیت برستی باز چو کجه کعبه بولدم
 بت پرست لکدن فراغت ایدرم بو بیتلردن مراد باری تعالی در شبی چنین
 بسو که زحمت میخواستیم سحر وقتده نختدن بو بخلین بر کجه استرم که با توشیح سر کجایم
 خود کیم آغاز که سا که کند و سر انجام شرحی سولیم ز شوق مجلس آن ماه قرکی
 حافظ اول فوکی ما یک مجلس شوقندن ای حافظ کرت جو سمع بلای رسد
 بسوز و باز اگر سا که بر بلا ایش شمع کبی یان و صبر ایلد **وله ایضا** در آ که در
 دل خسته توان در آید باز انچه و کل که خسته دل که وقت کله بیا که در تن مرده
 روان در آید باز کل که لولمنش جسمه که و جان کله خطاب مر شده در بیا که فرقت
 توجشم من چنان در دست کل که سنگ فرقت تنم چشمی بخلین باعثلدی

مقدم و ناز ایلد
 سنگ و صلیک

بیا که کوز یوسدیکه

در آید باز

که فتح

که فتح باب وصالک مکتب اید باز سنگ وصالک فتح بابی که در اید مراد عالم
 فیض ده اولون انقباض و تحیر نکت دفعنی طلب در غمی که چون سیه زنگ دل
 چون بگرفت بر غم که زنگ عسکری کبی کوکل خون طوتدی یعنی خونه غرق ایلدی
 زخیل شادی درم رخت ز دیدار باز سنگ بیاض یوزک سروری عکندن
 کرو آجلور درم ذکر یونک مناسبتی ایلد در که بیاض معنا سنده در مراد
 محبت ناسوی ظلمتی تجلی حال ایلد زائل اولوردیکدر به پیش آینه دل هر آنچه
 می دادم کوکل آینه سی او کنه مر نه که طوم بخیر خیال جمالت نمی نماید باز سنگ
 جمالت خیالندن غیری کور غمز بود و دخی جائز در سنگ جمالت خیالندن غیری
 کوستر مظلوم خدایه در بدان مثل که شب ایسته است دور از تو اول مثل
 ایلد که کجه حامله در سندن اراق ستاره می شرم که شب چه زاید باز یلدر صایم
 که کجه کیر و نه طوغرم مراد کجه رده اولون طاعتدن و عبادتدن نه حاصل اولور
 دیکدر ستاره می شرم ایکی معنا به در بری اغلوق و بری ادیومق معنی
 یکیت صعب و سهل در طریق حافظ را طریق عشقه مشکل و آسان حافظ
 که مرغ راجه تفاوت کند شیب و ناز که مرده اینش و یوقش نه تفاوت اید
 مراد اخلاص و شوق ایلد سلوک ایدنه مشکلات طریقت آسان اید و کین
 بیاند **وله ایضا** ای سرو ناز حسن که خوش مبروی نیاز ای حسنک سر نازی
 که ناز ایلد خوش کیدرسن عشاق را نیاز تو هر لحظه صد نیاز سنگ ناز کین کلک
 هر دم عشاقک یوز نیازی وارد در خطاب باری تعالی به در فرخنده باد خلعت
 حسن که در ازل حسن خلعتی سا که مبارک اولسون زیرا از لده به برین اند
 بر قد سروت قبای ناز ناز قیاسنی سنگ سرو قد که نمشد در خطاب باری
 تعالی به در العظمه ازاری و الکبریا و دانی حسنی بولرحق تعالی لایق اید و کین
 بیاند ازل ذکر قدم اعتباری ایلد در بیرید اند قیاسبتی ایلد در جوسه
 معنی خدایه لایق و مسلم دیکدر رنه کم دیوان جامی ده بو معنا لره مناسب نزل
 واقع اولمشدر **نظم** الله الله ز کجا میرسد آن غیرت حوره همچو خورشید
 فرو هشته برخ برقع نوز میخامد ز سر پرده اجلال بطون نازند جلوه کائنات

بیت

باز ناز کین کلک

بهجای ظهور بکشد از سر کج کرانمایه طلسم تا دهن حاصل آن کج بهر نفس
 هر کجا سایه زلفش همه دامت و قرب هر کجا بر تور ویش همه عیشت
 و سرور همه دل داده او بند چه هشیار و چه مست همه دیوانه او بند چه
 نزدیک و چه دور هر جفایی که کند صبر بر آن آسانست مشکل آنست
 که نمی آید نتوان بود بصورت جذبه عشق رخس بر در حلقه جامی راه باد آسوده
 درین خواب کران تا دم صور از آنکه غیر سر زلف تو آرزوست اول
 کسبیه که سنگ عین کیه لطیف سر زلفک آرزوستی دارد در چون خود گوشت
 سوزان و باز دی اکایا فچی آتش اوزره خود کیه یا نسون و صبر ایسون
 در اسرار الهیه وصول بولق زیاد صعبت ایله اید و کین بیان در
 از طعن رقیب نکرد و عیار من رقیب طعن سندن بنم عیارم طومر
 چون زر اگر بر ندم ادر دمان کار ز زکمی اگر بنی مقاضک اغنه ایله ادر
 بود که اگر بنی پاره پاره این لعلیدن محبت کتمز دیکدر پروانه را ز شیخ
 بود سوز دل و لی پروانه نک کوکلی یا نسی شمع ندر اما بنی عارضی چو شیخ
 تو جان بود کذا شمع کبی عارض شک سز جان ایرمک و آرد در ادر
 بود که پروانه شمعک وصالندن یا زین سنگ فراغدن یا نرم و اگر
 دل که طواف کعبه کویت و قوت یافت کوکل که سنگ کوکب کعبه سنگ
 طوافدن و قوت بولدی از شوق آن حرم ندر در سر حجاز اول حرمین
 شوقدن حجاز بوسنی طومار بیت بر سر کوی تو نا کرده و قوف حاجیان
 چه و قوف از عرفات هر دم چون دل چه حاصل وضو چه نیست مردم
 خون دل ایله بدست آلق نه فائق فی طاق ابروی تو نماز حجاز سنگ
 محرابه بکر ابرو کسز بنم نماز مه جواز یوقدر جو نیست ترکیبک معنی
 معنی انانی به قید اولندی سهولت معنی ایچون خطاب خدایه در بیت
 ای درت کعبه ارباب بخت قبلتی و جهک فی کل صلوته صوفی که نیل تو
 توبه ز می کرده بود دوش صوفی که دون کجی سنسز شراب دن تو به پیش ای
 شکست همد چون در میخانه دید باز همدی صیدی چون که میخانه قبوسن اجوق کور

سوزان

سوزان

سوزان

مراد عشق در فراغت امتش ایدی چونکه فیض الهی ابر شدی کبر و رجوع ایدی
 دیکدر چون یاده مست بر سر خم رفت کف زبان مست شراب کبی شوقدن
 کف او را زنی کوب با شنه کندی حافظ که دوش از لبانی شنید را ز حافظ که
 دون کجی ساقی نک بلند را زراشتندی ساقی دن مراد باری تقایله در
 دوش دن مراد روز از لدر که اول وقت الست بر یکم کلامنی استماع اتدی
 کف بوند ال ایسی معناسنه در یاده به نسبت کوکب معناسنه غایت خوب
 واقع اولش در بومعنی مست یاده نک صفتی اولدوغی اعتبار اوزره در
 یاده مست قتال شراب معناسنه در مست لفظی حافظه صفت اعتبار اولدوغی
 معنی که کوره اولور اما معنای اولی در **اوله ایضا** بر نیاید از معنای لب کلام
 هنوز سنگ لبک تمنا سندن هنوز بنم مرادم حاصل اولدی بر امید جام
 لعلت دردی آشام هنوز سنگ لبک جامی امیدی اوزره هنوز دردی نوش
 اید بجم مراد کلام الهی نک حقیقتنه وصول بولدم دیکدر روز اول رفت دینم
 در سر زلفین تو اول کونده دینم سنگ ایکی زلفک او جه کندی تا چه خواهد شد
 درین سودا سر انجام هنوز عجب بوسوداده هنوز انجام نه اوله کرک ساقی یک
 جرمه ده ز آب آتش کون کرم ای ساقی اول آتش را کلوا آب دن بر جرمه ده
 زیرا بل در میان بختکان عشق او خام هنوز آنک عشقی بخته لریک اوزره سنده
 هنوز خام مراد شد دن جذبه و فیض طلب اتسیدر سلوکه قوت حاصل اولق
 ایچون از خطا کفتم شبی زلف ترا مشک ختن بر کیم خطادن سنگ زلفک مسک
 ختن دیدم نیزند مر خطه تیغ مو بر اندام هنوز تنده اولن موی هنوز هر خطه با که بر
 تیغ اوزر مراد مصنوعک صانوه هیچ و چله مشا بهتی اولدوغی بیان در
 نام من رفت روزی بر لب جانان **بسمو** اما دله نامدن هنوز جان را کیمی
 کلور مراد حق تعالی نک بنده سنده از هج رضا و محبتی زیاده عزه سبب اید و کین
 بیاند بر نور روی ترادر خلوم دید آفتاب آفتاب سنگ یوزک بر تونی خلوتدن
 کور دم میرود مردم چو سایه بر در یام هنوز سایه کبی هنوز در و یام اوزره کیدر
 مراد خلوتنه تجلی حال واقع اولدوغی اشعار در ذرازل دادست مار ساقی

سوزان

سوزان

سوزان

غسل در اشک زدم کابل طریقت گویند کوز یا شسته غسل ایلمم زیرا اهل طریقت چو در
 پاک شو اول و پس دیده بر آن پاک انداز اول پاک اول و اندن صکره اول پاک
 نظیر ایلمم در محبت اسوی دن فراغت اتمین کس حال طابانی مشاهد ایلمم دیگر
 پاک دن در ادباری تعالی در یارب آن راه خود بین که بجز محبت ندید یارب
 اول خود بین زاهد که عیب دن غیر کوری دود آهیش در آینه ادرک انداز
 انگ انگ ادرکی آینه سینه بر آه توتنی آت در عشق دن که بر حالت ویرد یکدر
 دعا که در چون کل از کلمت او جامه قباکس حافظ انگ رایحه سندن قفنا کس
 کل کی پرست ای حافظ و آن قبادر ره آن قامت جالاک انداز و اول قبا کس
 اول قامتی موزونک بولنه آت در ادب سیرین عشقه جان ایچون وجود کدن کج دیگر
 مصرع اول ده اولن قبا یرتق معناسنه در جامه دن در وجودی در ولله ایضا دلم بول
 لولی و شست شور انگیز کو کلم غوغا تو بر چی بر لولو و شک ر بوده و آشفته سید
 دروغ و عن و قتال وضع و رنگ آمیز دروغ و عن و قتال وضع لولو و حیلای بیکی
 در ادب نفس آماره اولن روشن در محبوب مجازی اولمقدن فدای پیرهن جاک
 ماه رویان باد ماه رویک جاک پیراهنه فدای اولسون هزار جامه تقوی و خرقه
 برهیزر بیک تقوی جامه سی و بیک زهد خرقه سی در ادب عشق آت سببی ایلمم ریادن
 پاک اولمش عشاقی مد حد که مقبول حلق اولن ایچون ظاهر لری صلاح و تقوی ایلمم
 آراسته ایلمم فرشته عشق نداند که بیست قفنه بخوان فرشته بلکه که عشق ندر
 قفنه او قوم یعنی آوردی صاوردی بخواه جام و کلانی بجاک آدم ریز جام آسته
 و آدمک قبره بر کلاب دوکت یعنی آدمه تعظیم ایلمم که بو حاله اول سبب اولمش در
 جام بخواه عشق طلب ایلمم دیگر رشیخ عطار کفر سینه ملک ده عشق و ادر در آما
 در دیو قدر و پیش ایلمم عشق بونن در و معناسنه اولن کرکت بویکی سوز یا مینده
 تطبیق بولنه شیخ عطار ک اول سوزی دال قافی سنده ذکر اولمش در که آنوک
 مصلحتی بواقع اولمش در مصرع کو هر مخزن اسرار بهمانست که بوده فقیر خسته
 بهر کاهست آدم رگی فقیر خسته سنگ در کاهکه کلام بر رجم ایلمم که جز ولای
 توام نیست هیچ دست آویز که سنگ محبت کدن غیر هیچ ار مغفتم بوقدر خطاب

نظر در این شعر

نظر در این شعر

نظر در این شعر

باری تعالی به در تمام آن کلام که آتش انگیزه اول کلامت غلامی ام که شوق و سوز
 ظهوره کتوره بنه آب سرد زنده در محبت بر آتش نیز اول کلامت غلامی دکل که سوزده
 آتش نیز اوزره آب سرد اوزره بیکه ثاب میخانه دوش با من گفت کل که میخانه
 با تخی دن کجه بکه ایتدی که در مقام رضا باش و از قضا نکیز که رضا مقامنده اول
 و قضا دن قاجم مباش غره باز وی خود که مندر جست کند و باز که مغرور اولم زیر امند
 نزار رعبه در حکم پادشاه انگیز بیک مکرم حق تعالی نک حکمنده نعبه بونن مکرم معناسنه
 پادشاه انگیز صفت در که موصوفی خدا در که در حکم خدای پادشاه انگیز تقدیرنده در که
 پادشاه انگیز پادشاه غل ایتدی معناسنه در بعض نسخه بویه واقع اولمش در هزار
 نعبه در پادشاه حکم انگیز اول وقت معنی بویه اولور حکم صاعی پادشاه ده بیک مکرم
 حاصل معنی و اینه خیر الماکرین حسیجه مکرم خداون ایمن اولن معقول و کل بیکین
 بایندر بباله بر کفتم بند تا حیرت پیرانی کفتم با غله تا قیامت سحری و قشند می زدل
 بزم هول روز رستاقیز شراب ایلمم قیامت کوئی خونی و مینتی کوکدن ایلمم در عشقه
 زیاده حرص و محبت اظهار اند و کین و عشقه هول قیامتدن خلاص میسر اید و کین
 اشعار در میان عاشق و معشوق هیچ حایل نیست عاشق و معشوق اوزتاسنده
 هیچ حایل مانع بوقدر تو خود حجاب خودی حافظ از میان بر خیز سن کند کند و کجه بیا
 ای حافظ اوزتادن قانع در ادب تعالی ایلمم بنده اوزتاسنده حجاب مشکل تنگ اید و کین
 اشعار در ولله ایضا بیا و کستی مادر شط شراب انداز کل و بزم کشتن شراب ارمانت
 غریو دلوله در جان شیخ و شاب انداز پیر و جوانک جاننه غریو دلوله آت خطاب مر شده در
 حاصل معنی بود که بنم وجودی غریب عشق ایلمم تا که عقل معاش و نفس آماره طاعت ستمه
 جوش و غرور نشه کله رشیخدن در ادب عقل معاش و جوان دن در ادب نفس آماره اولن روشن
 و شیخ و شاب دن در ادب خلق عالم اولن احتمال در غریو و دلوله فریاد و فغان معناسنه
 در بکشتی باده در افکن ای ساقی بنی شراب کشتی سینه براق ای ساقی که کفنه اند کوی
 کن در آب انداز زیرا ایتش در که ایلمم ایلمم و صوبه آت در ادب ساقی بنی عشقه مرتبه
 استغوا ایدر شد دیگر زکوی میکده بر کشته ام ز راه خطا میخانه محله سندن خطا
 بولندن دوشتم در ذکر زکرم باره صواب انداز بنی کر مکدن کرد صواب بولنه آت

نظر در این شعر

نظر در این شعر

نظر در این شعر

نظر در این شعر

مراد خطایه عشق در فراغت اتم گزینی عشقه ایر شد در دیگر خطاب مر شده در
 بیار از آن می کلرکت مشکبو جامی اول مشک رایحه لوکل رنگلو شراب و ن بر جام کوز
 شرار رشک و حسد در دل کلاب انداز کلابت کو کلنه رشک و حسد شرارنی
 یعنی آتشی است مراد شراب که عشق الهی در کلابدن اطیب اید و کین اشعار در اگر چه
 مست و خرام نونیز لطیف کن اگر چه مست و خرام سن دافنی بر لطف ایل نظر برین دل
 سرکشه اخراب انداز بو خراب اولش سرکشه کو کلنه نظر ایل مراد مرشدون دنیاده
 فیض طلب اند و کین بیاند بر نیم شب اگر ت آفتاب می باید نیم شب ده اگر سا که آفتاب
 گر که ز روی دختر کلن مهر و زاز نقاب انداز رزک کل صورتلو فزک یوزندن
 نقالی رفع ایل دختر زردن مراد شراب در که بونع عشق الهی مراد در زاز مهر و زاز
 حاصل معنی ایلده اولن عشق و طاعت آفتاب کی در که قلبی زیاده روشن ایدر
 دیگر رهمل که روز و فام می کن بسیارند قومه که بنی وفات کوئی حاکم دفن ایدر
 مراد میگردد بر در خم شراب انداز بنی میخانه ایت شراب کو بنه آت یعنی بنی بر مرشدن
 قبری یانه دفن ایل ز جو رجوخ جو حافظ بجان رسید دلت فکک جو زردن ای حافظ
 چونکه سنک دلت جان ایر شدی یعنی زیاده مضطرب اولدک بسوی دیو یو یو ناوکت
 شهاب انداز مختلر شیطانی جاننه شهاب ناوکتی است مراد طاعت و عشق سببی ایل
 مختلری کند کن از ایلده دیگر ناوکت بر کونه تیرک اسمی در محن جمع محنت در
والله یفانی صبا که بگذری بر ساحل رود ارس ای صبا اگر ارس را ما غنی
 کنار نه او غرایسن بوسه زن بر خاک آن دادی و مشکین کن نفس اول وادی
 خاکنی اوب و نفس مشکبوی ایلده منزل سلمی که بادش هر دم از ماحد سلام سلمی
 منزلی که هر دم بزدن که یوز سلام اولسون بر صدای سار بانان بین و بانک
 جرس سار بانر صدای ایلده و جرس آوازی ایلده پر کور رسن منزل بین و بانک
 مفعولی در تقدیر کلام بویلدر منزل سلمی که بر صدای سار بانان بین و بانک
 جرس یعنی سلمی بک منزلی که بر صدای منزلی که بر صدای سار بانان بوسه زاری
 نقشه ده جانانک محملنی اوب اند فکره زار یلیق ایلده عرض ایلده که بویلدر دی که ز فرغ
 سوختم ای لهر بان فریاد رس که سنک فزاکدن یا ندیم ای مهربان فریاد ایرش

این شعر در
 کتاب
 دیوانه
 است

این شعر
 در
 دیوانه
 است

بو بیت در مراد بر یار صادق قافله ایلده اول جانبدن کلد و کین اشعار در که
 انی محبوب منزله سینه تنزیل انکس ایلده سلمی جانان دیشدر سلمی عین بر محبوب
 اسیدر انافار سینه تنزیر و ثانیث برابر در من که قول نامحان را خواندی قول ربا
 بن که نامحاکم سوزن قول ترابن او قوردم یعنی نصیحتی قبول اتمش ایدم
 کوشمالی دیدم از بجران که لایم بند بس فزاکدن بر کوشمال کوردم که بو بکا بند تر
 مراد نامحاکم بند سینه استماع اتمش عاقبت پشیمان اولور دیگر عشرت
 شبگیر کن بی قدس کاند راه عشق صبا که دکت خوشتر عشرت ایلده زیر عشق یولدر
 شب و از آشنایهاست بامیر حسن شهر و رکت میر حسن ایلده آشنای تقاری
 وار در مراد احیای لیل ایدن عاشق کون حق تعالی حضرتی ایلده آشنای لعلی
 اولده و غین اشعار در سینه ترس دید و کی ریادن خوف اولده و غی در عشق بازی
 کار باوی نیست ای دل سر باز عشق بازی اودن ایشی امیر سیر دکلدر ای دل
 سر فدا ایلده ورنه کوی عشق توان زدیو کای هوس یوسه چو کن هوس ایل
 عشق طو پینه اور من ممکن دکلدر مراد عشق الهی هواد هوس ایلده میترا اولدر
 دیگر در دل بر رفت می سبار و جان چشم مست یار دل یارک مست چشمه
 رغبت ایلده تسلیم ایدر که چه هشیاران ندادند اختیار خود کبس اگر چه هشیاران
 کند ورنیک اختیار لر بنی کسیه و بریدر چشم دن مراد ذات باری تعالی در
 حاصل معنی عشاق جانان ازل یولنده جان و دل دن جان و دل فدا اند کلر
 بیاند و طوطیان در شکرستان کامرانی میکنند طوطیدر شکرستان کامرانی
 ایلدر و زخم دست بر سر میزند مسکین مکس و خشنیدن مسکین مکس یعنی
 باشند اور مراد وصال جانان ایلده مشرق اولدر شود و قد اولوب وصال
 وصول بولیندر تخیر و خشنوده اولدر قلرین بیاند نام حافظ که بر ایدر زبان
 کلک دست حافظک نامی اگر دوستک قلیمی اوزره کله از جناب حضرت
 شاه هم بست این ملتمس حضرت شاکت جانان با که بو مقصود بتر و الله فی
 جانان ترا که گفت احوال ما میرس ای دلبر سا که کیم دیدی که نرم احوال می صورمه
 بیکانه کرد و قصه هیچ آشنا میرس بیکانه اول و هیچ آشنایک قصه سینه صورمه

این شعر
 در
 دیوانه
 است

این شعر
 در
 دیوانه
 است

زانجا که لطف شامل و خلق کریم است اول یردن یعنی آنکس که بیدن که سنگ
 عام لطفک و کریم خلقت در جوی نکرده عفوکن و ما جو امیرس بر جرمش
 عفواید و ما جو ایست صورت مراد حق تعالی ذنوبک عفوین طلب در سوال و
 حساب سر خواهی که روشنست شود احوال سوز عشق استر ایسک که سوز عشق
 احوالی سا که روشن اول از شمع بر سر قصه زیاد صبا میرس قصه شمع دن
 صور باد صبا دن صور مراد احوال عشق دن هر کس خبر دارد کل اید و کین
 بیا ندر هیچ کس ز عالم در ویشش بود در ویشک عالم دن آنکس هیچ
 آگهی امدی آنکس که با تو گفت در ویش را میرس اول که که سا که در ویشی
 صور مراد دیدی مراد مساکینه رعایت تمیزی تخویف و تهدید در از دلش
 صومعه نقد وفا جوی صومعه نک دلش پوشیدن وفا نقد استمه یعنی
 زلفک آن سخن کیمیا میرس یعنی مفلسدن کیمیا سوزن صور مراد بود
 صوفی صورت اولن مراد عشق الهی اولماز مفلسن در کیمیا صیفیه امدنی
 کیمی ماقصه سکندر و دارا خوانده ایم بزا سکندر و دارا قصه سنی او خوشنود
 از ما بحر حکایت هر دو وفا میرس بزدن هر دو وفا حکایت دن غیر صور مراد
 مهر محبت معناسنه در وفا معروف در بو معنی لردن قطع نظر مهر و وفا
 و امن و عذرا کیم عاشق و معشوقه در دفتر طبیب در باب عشق نیست
 عقل طبیبک کتابنده عشق بانی یوقدر ای دل بد و خوش نام دو امیرس
 ای دل در ده خوی ایل و دوا آذنی صور مراد در عشقه عقل ایله علاج
 میسر دکل اید و کین اشعار در حافظ رسید موسم کل معرفت مگوی
 ای حافظ کل زمانی ابر شدی معرفت سولیمه در باب نقد عمر و چون و چرا
 میرس حافظ عمری اکله و چون و چرا دن صور مراد **وله ایضا** دارم از زلف
 سیاهش فکله چند آنکه میرس آنکه سیاه زلفدن اول قدر شکایت طو تر کم
 صور مراد که چنان زد شده ام بی سر و سامان که میرس که انجلیس عقلت
 در دن سز هوشم که صور مراد زلفدن مراد بونظ ظلمت کون در که بنده
 خدا دن دور و دلفه سبب در کس با میتر وفا ترک دل و جان مکناد

و این سخن

سختی

وفا امیدی ابد که دل و دینی ترک ایسوز که چنانم من ازین کرده پشیمان که میرس
 که بن بو فعلدن انجلیس پشیمانم که صور مراد یکی جرم که از ارکش درانی نیست بر جرم
 سببی اید که آنکس صو کنده کسید انجلیس یوقدر زخمی می کشم از مردم نادان که میرس نادان
 مردم دن بر زخمی جگر که صور مراد عشق الهی حصولنده عوام دن کوردکی مشقنی بیا ندر
 زاهد از مابلاست بکدر کین می عمل ای زاهد بزدن سلامت کج زیر بو قزنی شراب
 دل و دین می برد از دست بدان سان که میرس دل و دینی الدن انجلیس ایلدر که صور مراد
 می دن مراد عشق که که بدناملق لازم در گوشه گیری و سلامت هوشم بود دل کونر که
 و سلامت بنم هوشم ایدی اما شیوه می کند آن زکس قنای که میرس اول زکس قنای
 بر شیوه اید که صور مراد زکس قنای مراد تاثیرات صاحبی اولن ذات در که عاشقی عشقه
 ایرشد در گفت و گو است درین راه که جان بگذارد گفت و گو دارد در بو یولده جانی
 ایدر هر کسی عربه این که مبین آن که میرس هر یک که باقیه ای صور مراد فوغا سنده
 زیرا عشقه همان چشم و گوش ادمق کرک از کوی فلک صورت حالی برستم ایدم فلک
 طوبندن بر صورت عالی صور دم گفت آن می کشم اندر خم چوکان که میرس ایدی چوکان
 ایدی چوکان خسته مانی جگر که صور مراد چوکان قضا الله کوی شکل اولن فلک کوی
 صفت سر کشته و سر گردان اید و کین بیا ندر زلفش زلف کون که شکستی گفتا که ایدم
 زلفکی یکیک بیا کنه برین ایدک ایدی حافظ این قصه در از دست بفران که میرس ای
 حافظ بو قصه در از در قران غظیم پیچون که صور مراد سر کشیک اسراره اطلاق اولد و غین
 بیا ندر **وله ایضا** در عشق کشیده ام که میرس بر عشق در دینی بکشم که صور مراد زمر جوی
 کشیده ام که میرس بر فراق در دینی طامشم که صور مراد گشته ام در جهان و آخر کار جهان
 طو لاشم و عاقبه الامر دلبری بر کزیده ام که میرس بر دلبر اختیار ششم که صور مراد دلبر دن
 مراد باری تعالی در بیت اگر من کرد عالم خود بر آیم نیفند چون تو دلدار ی بدستم انجان
 در هوای خاک دوش آنکس خاک در نک مجتهدن انجلیس می رود آب دیده ام که
 میرس جاری اولور کوزم باشی که صور مراد وصال جانان زیاده بلا و الم ایلد حاصل
 اولد و غین بیا ندر من بکوش خود از دما شش دوش بن کند و قول غم ایلد و کجبه
 آنکس دماندن سخنانی شنیده ام که میرس بر سوز را ایشتم که صور مراد جانان

و این سخن

و این سخن

در وان غزل زهیر مراد اهل معرفت قدرش ز نقدن شکایت آنک انصاف
 دکل اید و کین بیان در **وله حرف نشین** اگر رفیق شفیق درست پیمان باش
 اگر رفیق و شفیق ایست درست پیمان اول حریف حجه و کرمایه و گلستان
 باش حجه و قوام و گلستان مصاحبه اول مراد رفیق شفیق دین کسبه درست
 پیمان اولی و جمیع خصوص لازم اید و کین بیان در **شکج زلف بریشان بدست**
 باد صبح بریشان زلفک بو کلمنی میل اند ویرمه نمکو که خاطر عشق کو بریشان باش
 دیم که عشق تفت خاطر ای اولسون خطاب مرشد در کرت هو است که با خضر هم نشین
 باشی اگر سنک موسک و ارایه که خضر له صاحب اوله سن نهان چشم سکنه
 جواب حیوان باش اب حیات اسکنه رکن چشم نهان اوله دخی کی سن دخی
 خلق نهان اول مراد قرب الی طلب ایدر ایست خلوت نشین اول دیکه
 زبور عشق نوازی نه کار سر در غایت زبور نواز لقی هر بر مغت ایشی دکلر بیا و نو
 کل این بلبل غزل خوان باش کل و بو غزل خوان بلبلک یکی کل اول مراد سر سنج
 ارشاده قادر اولد و فین بیان در طریق خدمت و این بنده کی کردن خدمت
 طریق و قوللق ایلمک عادت می خدا یرا کن رنکار کن با و سلطان باش اندا چون
 که زه قود سن سلطان اول خطاب مرشد و در ذکر بصید حرم تیغ بر مکش زنهار
 زنهار که حرم صید نه تیغ بکمر و زایچه بادل کرده پشیمان باش و اندن که بزم
 کو کلمه ایلمش سن پشیمان اول خطاب مرشد در مراد زباده ریاضتیه مدیک
 قلبی منقبض و مضطرب آنکدن منع در تو شمع ایچنی بکت زمان و دیکه لاش
 سن مجیک شمع شمع سن بر دلو و بر کوکلو اول خیال و کوشش پروانه بین
 و خندان باش پروانه نک خیال و سعینی کور و خندان اول شمع دن مراد مرشد
 و پروانه دن مراد مرید در کمال دلبری حسن در نظر باز است و لبرکت حسن
 کمالی نظر باز لقه در بشیوه نظر از ناداران و دوران باش نظر بشیوه سی ایله
 دورانک نادار لرندن اول مراد مرشد و مرید صاحب نظر کرک اید و کین
 بیا در خموش حافظ و ارجو ربا یا ز ناله ممکن خاموش اول ای حافظ و یار کن
 جو زدن ناله ایله ترا که گفت که در روی خوب حیران باش سا که کیم دید سب

قافیه
 سنک

سنک
 زهیر مراد

که خوب

که خوب یوزه حیران اول مراد چونکه اولیا به محبت ایدوب عشق الی بی قبول آنک
 آنک مشتقندن ناله ایله دیکه **وله ایضا** ای همه شکل تو مطبوع و همه جای تو
 خوش ای جانان سنک دو کلی شکاک مقبول و سنک دو کلی برکت خوش
 دلم از عشق یا قوت **شکر خای تو خوش سنک شکر چینی لک عشوه سندن دلم خوش**
 خطاب خدایه در بهجو کلمه طری است وجود تو لطیف تازه کل پراغی کی سنک
 وجودک لطیف در بهجو سر و پهن خلد سر ابایی تو خوش جنت جنت سر وی کی سنک
 جمیع اندامک خوش در بشیوه و شکل تو شبنم خط و خال تو ملیح سنک بشیوه
 و شکاک شبنم سنک خال و خطک ملیح در چشم و ابروی تو زیاده و بالای تو
 سنک چشم و ابرو کت زیبا سنک قد و بالا کت خوش هم گلستان خیال ز تو بر نقش و کار
 هم خیال گلستان سندن بر نقش و نگار در هم مدام دلم از زلف سمنای تو خوش
 هم مدام دلم سنک سمن رایحه لوز زلفکدن خوش در مراد باری تعالی در که
 محبوب منزله سندن تنزیل ایدوب و صف امتداد ز پیش چشم تو بمرم که بدان
 بیماری سنک چشمک او کنده اوله بن زبیر اول بیمار لغی ایله میکند در مراد
 از رخ زیبای تو خوش سنک زیبا رخکدن بنم در دمی خوش اید مراد خدا در
 ذره عشق که از سبیل بیایست گذار عشق یولنده که با سبیلندن خلاصی قد
 میکنم خاطر خود را بختی تو خوش کند و خاطر می سنک تناک ایله خوش ایدرم در
 بیابان طلب که چه زهر سوختن طلب بیابانده اگر چه مر جانیدن بر خاطر دار
 میرود و حافظی دل بولای تو خوش بی دل حافظ سنک محبتک ایله خوش بی پاک کید
 خطاب باری تعالی **وله ایضا** فکر مبیل همه آنست که کل شد یارش بلبلک
 فکری دو کلی اولد که کل که یار اولدی کل در اندیشه که چون عشق کند در کارش
 کل فکده که آنک ایشنده نیجه عشق ایله مراد عاشق دایم قرب وصال فکده و باری
 تعالی استفاد اولد و فین بیان در در بابی همه آن نیست که عاشق بکشد و در بابی
 دو کلی اول دکلر که عاشق دلیله را خواجا آنست که باشد علم خدمتکارش افندی و لکه
 اکا خدمتکار غمی اولد مراد مرشد کامل مرید را ریاضت ده شفقت و رفیق او زره
 اولمق کرک اید و کنه تنبیه در جای آنست که چون موج زند در دل لعل آنک یری در که

قافیه
 سنک

قافیه
 سنک

قافیه
 سنک

یعنی لایق در که لعلک گویند قان موج اوره ترین تعاقب که خرق می شکند
بازش بوزیان دن که خرق انک باز رینے خرقه اولان اعتبار بعد
 اولمانه داد اهل فضل منکس لبال و مضطرب الحال اولسر بریدر زیر جملہ پو
 اولن عزت آنره اولمانه دیکدر ببیل از فیض کل اموشن سخن درنی بود بیل
 سوزی کلک فیضدن اوکندی پوخسه این همه قول و غزل تعبیه در متقارش
 بود و کلی قول و غزل انک متقارین تعبیه و کلک ایدی نبود لفظنک معنایه
 مصراع ثانی به قید اولندی سهولت معنی ایچون تعبیه بونق تر شمش و همیا اولموج
 معنایه در مصدر بمعنی المفعول طریقی ایله آن سفر کرده که صد قافله دل بهره اوست
 اول سفر الیش کسنه که یوز قافله دل که بولدش در هر کجا هست خدا یا سلامت
 دارش هر قنده اولور سه ای خدا انی سلامتده طوط دارش ده اولن ضمیر غایب
 سفر کرده بر راجعدر که مراد مرشد اولموج روشن در ای که بر کوچ معشوقه
 میکدری ای کسه که بنم معشوقه در صوغا غنچه او غرس بر خذر باش که سر می
 دیوارش خذر اوزره اول که انک دیواری باش هنر مراد جناب قدسه وصول
 زیاد صعوبت ایله اید و کین بیا در معشوقه ده اولن ثانیث ایچون دکلدر
 غفلت اولنجه تحت عاقبتت که چه خوش افتادای دل عاقبت صحبتی اگر چه ساک
 خوش دوشندی ای دل جانب عشق غریزست مراد مکن دارش عشق جانبی غریز
 انی ترک ایله مراد طالبی عشق تحریص در اگر از دوسره نفس هوا دور شوی اگر
 نفس و هوا دوسره سندن دور اوله سن نی شکی راه بری در حرم دیدار شین
 شکست انک دیداری صوفی سر خوش ازین دست که کج کرد کلاه سر خوش صوفی
 که کلاهنی بونک کسیدن اگری ایله دی بدو جام در آنشده شود دستارش ایکی جام
 ذوق انک دلندی برینان اولور مراد در یاد دل و کین کسبه فیض و حالت ایش
 منصور سیکه اسرار عشقی فاش ایدر دیکدر دل حافظ که بیدار تو خور شده بوده
 حافظک قلبی کرسنگ دمار که معنادا ویش ایدی نماز پرورد وصالست جو
 اگر ارش وصال مازی ایله بسلتمش در که جفا ایله استمه خطاب باری تعالی به در
ایضا یا زای و دل تنگ مراد مونس جان باش کر و کل و بنظر که کلامه مونس

خوش معنی

دار او خافه

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

جان اول وین سوخته را محرم اسرار نهان باش و بویامشک نهان اسرار نه
 محرم اول خطاب مرشد در زان باده که میکند عشق فرود شند اول شرابدن
 که عشق میخانه سنده صائر را در دوسه غریبه و کور مضان باش بزه ایکی اوج سفر
 و بر دیدی رمضان اولسون مراد مرشدون فیض طلب انسی در اعکاف ده ایکن
 در خرقه جواتش زدی ای عارف سالک ای سالک عارف چونکه خرقه کی باقدک
 جهدی کن و سر حلقه زندان جهان باش بر جهد ایله و جهان رندار بیک سر حلقه سی اول
 مراد بودر که چون عشقه مباشرت اندک باری زیاده اقدام و اهتمام ایله که بر مرشد کامل
 اوله سن خرقه دن مراد وجودی در که آتش با نفع محو و فساد کنایت در ان بار که
 گفتا بتوام دل نکر است اول بار که دیدی سا که کوکلم منتظر در کوی روم اینک بسک
 کمران باش دی شمدی کیدرم سلامت ایله ناطر و منتظر اولسون مراد مرشد در
 خون شد دلم از حسرت ان لعل روان بخش کوکلم خون اولدی اول دوران بخش لیک
 حسرتدن ای درج محبت همان مهر و ماش باش ای محبت در بی همان اول مهر و نشان
 ایله اول مراد کثرت علم سببی ایله جانانک مجتهدن اعراض اند و کین اشعار در نایر دشت
 از غصه غباری نشیند تا انک کوکلی اوزره غصه دن بر فبار او تور میه ای میل شکر
 از عقب نامه روان باش ای کوزی باشی سیلی نامه نکت اردندن روان اول حافظه
 هو میکندش جام جهان بین حافظه که کند و سنده جام جهان بین هوسن ایلم میکند بونده
 میشود معنایه در اول وقت معنی بویله اولور حافظه که اکا جام جهان بین هوسی اولور
 کو در نظر اصف جمشید مکان باش اکا دی جمشید مکان اصفک نظر نه اولسون
 بوندن مراد پادشاه شوکت لودزیر اولموج روشن در ول ایضا بدو در لاله قدح کیر و بی
 ریایمی باش لاله دورنده قدح طوط در یا سر اول بوی کل نفسی همد صابی باش
 کل امیدی ایله بر نفس صابیه همد اول مراد فضل آلهی دن فیض و کشف طلب ایله دیکدر
 بوی بونده امید معنایه اولموج روشن در رایجه معنایه اولمقدن کرت هوس است
 که چون جم بر عجب ری اگر سنگ آرزو کن و اریسه که جم کی غیب ستر ز ابر شه سن بیا و
 همد جان جهان نمای باش کل و جام جهان نمایه همد اول جم دن مراد بونده
 جمشید در که جام جهان نمایه مالک اولمش در جام جهان نمادون مراد عشق

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

بیت زینت باش را ایله
ارباب اوزاره

الهی ایلد پراولمش دلد رنگویمیت که همه سال می پرستی کن سا که دیزم که دوکلی
 ییل معنی تمام اون یکی آی می پرستلک ایلد سه ماه می خور و نه ماه پارس
 می باش اوج آی شراب ایچ و طقوز آی پارسا اول اوج آیدن مراد خلوت
 زمانری در که ریاضت ایدر طقوز آیدن مراد خلوت اولیان زماندر در
 چو پیر سالک عشقت بی حواله کند چونکه مرشد کامل سنی شراب حواله ایلد بنوش
 و منتظر رحمت خدای باش نوش ایدر و خدا نک رحمت منتظر اول مراد عشقه ایکن
 مغرور اولد دیکدر اگر چو غنچه فدو بنکینست کار جهان اگر چه جهانک ایشی غنچه
 باغلقنق لقدر تو بچو باد بهاری کره کش می باش سن بهاری بی کی کره کش اول
 مراد مقصود حاصل ایچی و غلکد بزجی اول دیکدر وفا بجوی زکس در سخن
 نمی شنوی کسیه دن وفا استمد و کرسوز قبول اتمیه سن بهرزه طالب سیرج
 و کیمیا می باش مبحث یره کیمیا به دبیر غه طالب اول زیرا بونله طالب و لقی محال
 طالب اول مقدر مراد ایل دنیا بی وفا اید و کن بایندر بیت یا وفا خود نبود در عالم
 یا مکر کس درین زمانه نکرده مرید طاعت بیکانه کان مشو حافظ بیکانه رک طاعت
 محبت اولمه ای حافظ ولی معاشر رندان آشنای باش اما آشنای ندر کن مصاحبه
 اول مراد غوام دن اجتناب و عشق قد مصاحبت اتمیه تنبیه در **وله ایضا** باغبان
 کوچ روزی محبت کل بایدرش باغبانه اگر بر لبش کون کل صحبتی کرک ایه بر جهان
 خار بجران صبر بلیل بایدرش بجران خار نک جفاسی اوزره که بلیل صبری کرک
 مراد فتنه پذیر اولان شبهه محبت اتمک خطای محض اید و کن بایندر ای دل اندر
 بند زلفش از برین فی مثال ای کوکل اتمک زلفی بندند برین ملقون ناله ایلد
 مرغ زیرک چون بدام افتد تحمل بایدرش زیرک مرغ چون دامد دوشه که تحمل کرک
 مراد سلوک عشقه ایکن ظلمت کون دن بر اضطرار به گرفتار لسه صبر لازم اید
 اشعار در با چنین زلف درخش باد انظر باری حوام جانان بوخندین زلف
 و رخ ایلد نکر روی یاسمین و جعد سبیل بایدرش سر کیمکه که یاسنک یوزی
 و سبیلک جعدی کرک عاشق که حوام اولسون باد انظر باری ترکیبک معنی
 معراج نانی یقین اوندی سهولت معنی بچون مراد اسرار آتیه و تجلی ذات ممکن ایکن

خوشنما حافظ
 سبیلک جعدی کرک
 معراج نانی

مصنوعات دن بر نه نظر و محبت اتمک نامعقول اید و کن اشعار در **وله ایضا**
 سوز را با مصلحت بینی چه کار عالمی ترک اید بی عاشقک مصلحت بین لک ایلد
 نه ایشی ار کار ملکست اتمک تدبیر و تامل بایدرش سلطنت ایشی اول که ایدر
 و تامل کرک مراد تارک دنیا غدن خلاص و نجات بولد و غین اشعار در **وله ایضا**
 تقوی و دانش در طریقت کافیهست طریق قد صلاح و علمه اعتدایمک کاوکل
 راه و کر صد هنر دارد توکل بایدرش سالک فضا یوز هنرزه مالک اوله اکا توکل کرک
 ناز بازان زکس مستانه می بایدرش اتمک اول مستانه چشمندن ناز چلک کرک
 این دل شوریده تا آن جعد کا کل بایدرش بوشورین کوکل مادام که اتمک کا کلک
 جعدی کرک جعد فوجی مراد غیب هویت اطلاق طلب ایدن کسیه ذات باری
 استغفار چلک لازم اید و کن بایندر ساقیاد کرک دش ساغر تعلل ناکلی ای ساقی
 ساغر کرک دوشنده تعلل نیجه به دکن دور چو ز با عاشقان افتد تسلسل بایدرش
 دور چون عاشق دوشه که تسلسل کرک دور و تسلسل معلوم در مراد دوشد
 دوام اوزره فیض طلب اید و کن اشعار در **وله ایضا** حافط تا نوشد بادق آواز
 چلک حافظ کیدر که چلک اوزر نشو شراب ایچیه عاشق مسکین چرا چندین تحمل
 بایدرش مسکین عاشقه بچون بو قدر تحمل کرک مراد عاشق بی سرو با عشق الهی
 حصولنده تحمل و ترین استمد دیکدر تحمل جیم مع ایلد **وله ایضا** خوشا شیراز و صبح
 فی مثالش نه خوش در شیراز و اتمک فی مثال و صبحه خداوند اتمک دارا زنده
 ای خداوندانی زوال دن حفظ ایلد زکرکن اباد ماصد لوحش اتمه بزم رکن
 اباد مردن یعنی بزم رکن بادمزه بوز تحسین لوحش الله لا اوحش الله دن تحفقد
 اتمک که وحشت ویرسون یعنی خلق کیدر و ب خواب اولسون معناسنه در
 صکره تحسین معناسنه استعمال اولمشدر که عمر خرمی بخشد زلالش که اتمک
 لذت آبی آب خضره عمرن باغشدر میان جعفر اباد و مصیبه جعفر اباد ایلد نمازگاه
 اوزر اسنده غیر امیز می اید مثالش اتمک شمال غیر رایجه لوکلور شمال فتح
 شنبه در شیرازی و فیض روح قدسی شیرازه و روح قدسه منسوب اولن فیض
 بخواه از مردم صاحب حالش اتمک صاحب کمال مردمند استه روح قدس

عاشق سوزد صفت

عاشق سوزد صفت

عاشق سوزد صفت

جبریل در مراد شیرازی و اهل کمالی مدح در صبا زان لولوی شگول سرست
ای صبا اول عالی جناب شیرین و مطبوع محبوب دن چه داری اکی چوست
حالتش نه اکاه لق طو رسن انک حالی بنجور لولودن مراد مرشد در کی آمد
شکر مصری بشیراز مصر شکر شیراز چن کلدی که شیرینان ندانند انفعالش
که شیرینار انفعال ویرید مراد فضل و موفقه نسبت شکر شی قلیل ایدوین
بیاندر شیرینان دن مراد شوادلق روشش در اگر چه مناسخ و علمای وی بیب
اولمقده روشش در بعض نسخ مصرع اول بویه واقع اولمشدر که نام قند
مصری برد ای مصر نامنی قند نیک انده کیم یاد اندی مکن بیدار ازین خوابم
خدا با اندا چون بنی بو خوابدن بیدار ایلیم که دارم خلوتی خوش باقیالت زیرا
انک خیالی ایلیم بر خوش خلوت طو ترم مراد عالم استغراق دن دورا و لمس
قلب در بعض نسخ خدا را یزید خدا با واقع اولمشدر لیکن محله ملایم دکلدر
کران شیرین پس خوشم بر یزد اول شیرین پس اگر سنگ محاکمی دو که دلا چون
شیر مادر کن خلاش ای کوکل که انک سدی کی حلال ایلیم شیرین پس مراد
مرشد در که ریاضت و عشق ایلیم در یک نفسی پاک ایدر لیکن حقیقتده که
حیات ابد احسان ایدر جو حافظ جو فی رسیدی از بحر ای حافظ چونکه فائده
خوف ایدر ایدر چون نگردی شکر ایام و صالشت انک وصالی ز مانک شکر
ایلمدک مراد نعمت شکر فی اذا انکه ترغیب در وله ایضا بیدار من قار طافت
و هوش بندن قاری و طاقت و هوشی اندی بنی سنگین دل سیمین بناگوش
سیمین بناگوش طو طاش کوکلو بر محبوب نگار جابکی شنگی پری و ش جابک
بر نگار بری و شش بر شنگ در شنگ شیرین و مطبوع معناسه در طریق
هوش ترکی قبا پوش ماه و شش بر طریق قبا پوش بر محبوب در زتاب الش
سوادی عشقش انک عشقی سودا سی آتشک حرارتندن زبان دیکن دایم
میزم خوش جو ملک کی دایم قیزم بو فزندن مراد سروری افندی نفس تماره
دیو تصحیح اتمشد تماره شد کامل اولمقده احتماله قریب در جو پیراهن شوم
آسوده خاطر پیراهن کی آسوده خاطر اولورم کرش همچون قبا کیم در اغوش

شیرین شیرین و مطبوع
شکر شیرین شیرین
شکر شیرین شیرین

شیرین شیرین
شیرین شیرین

اگر آنی قفتان کی قوچم مراد پیرامنی او ستندن قوچم را ضمیمه دیگر رشتی رنجم ز جورا که
بی خار انک جورندن اینچنم زیرا خار ستر نیاید کل کسی بی پیش هم پوش کل و پیش
عسل برک بولماز اگر پوشیده کردد استخوانم اگر استخوانم چوروش اولمکرد مهرش
ارجم فراموش انک محبتی جانندن فراموش اولماز دل و دیم دل و دیم بدست
دل و دیم دل و دیم التی برود و شش برود و شش برود و شش انک
سینه سی و اموزی انک سینه سی و اموزی انک سینه سی و اموزی بوکه صنعت نکرا
قوای تو دوائی تست حافظ سنک در مانک سنک در مانک رای حافظ لب
نوشش لب نوشش لب نوشش انک لذت لبی انک لذت لبی انک لذت لبی
وله ایضا دلم ریمده شد و قلم من در ویش کوکلم اورکش اولدی وین
در ویش غافلیم که آن شکاری سرشته راجه آمد پیش که اول سرشته شکاری
اوکنه کلدی یعنی نه حال واقع اولدی مراد کوکلنک بر حال اوزره قرار سی
اولمده و غندن شکایت بر جو بید بر سر ایان خویش می رزم کند و ایمانم باشی
ماوزره سکوت کی دترم که دل بدست کمان ابرو بست کافر کیش زیر کوکل کافر
مند هبلو و کافر فقلو بر کمان ابرو محبوت الله در کمان ابرودن مراد نفس تماره
خیال حوصله بحر میزیم بهیات بحر حوصله سی فکر بشورم بهیات حوصله قورس
معناسه میزیم برینه میزیم دخی جائز در ایلدرم معناسه جاست در سر این قطره
حال اندیش بو حال فکر ایدر بی قطره نک باشند مراد در مراد وجود فی سنی اف انک
ایلیم وجود باقی و حق ایلداتی و طلب اندو کین اشعار در نیازم آن مزه شوخ عاقبت
کش را اول عاقبت کش شوخ مزه یه قربان اولیم که موج میزندش آب نوش بر سرش
انک نیشنگ اوجی اوزره آب نوش موج او در مراد حقیقت صورت فزوده اولن لطیفه
بیاندر تحسین طریقی ایلیم نیشتر واری نک صوفی دوسی نوش لذت و عسل ز آستان
طبیبان هزار خون بکد طبیبیک کیندن بیک فان طم کرم تجربه دستنی نهند بر دل ریش
اگر تجربه ایلیم نیم جرح کوکلم اوزره برال قوبه یعنی نبض کوره مراد در عشق ایلیم خویش دل
اولدم و یکد ز کبوی میکده کربان و سر فکده روم بخانه محله سینه کربان و سر فکده کیدم
جو که شرم می آیدم ز حاصل خویش چون زیرا که کند و حاصل کین شرم کلور مراد عشقه

شیرین شیرین

شیرین شیرین

مباحثه اشعار در صورت اعتراف طریقی ایله نه عمر حاضر بماند نه ملک اسکندر زخم
 عمری نه اسکندر ک شکله قور زراع بر سر دیای دونه مکن در دیش ای در دیش
 دنی دنیا هوسی اوزره زراع ایلمه بیت دنیا نه متاعیست که آزر دینزاعی با خصم
 مارا کن و بادوست مواسا توینن کله از یادش مکن ای دل سس بنده سس
 ای دل پا نه شادین نکایت ایلمه که شرط عشق نباشد شکایت از کم و بیش که قلیل
 و کثرت نکایت ایلمه شرطی دکلر بان کم نرسد دست هر که احاطه هر که انکالی اول
 کمره ایرشهر ای حافظ خزینه بکف آور ز کج قارون بیش کج قارون دن
 زیاده بر خزینه که نور داد وصال آتی از جن ریاضت و عبادت ایله حاصل
 اولمانه دیکدر **وله ایضا** دوش بامن گفت پنهان کار دانی تیز هوش
 حدت عقل صاحبی بر کار داندون کجه با که پنهان ایتدی گرشا بوسیده
 توان داشت راز می فروش که می فروشک رازنی سزدن مستور
 طومق اولمانه گفت آسان گیر بر خود کار با گروی ایتدی استر کن روی
 طبع ایتدی اشتری کند و ک اوزره آک ن طوت زیر با طبع تحت
 می گیر جهان بر مردمان تحت کوش حکم سعی ایدجی یعنی زیاده حویس کسل
 اوزره جهان حکم طور یعنی بلا و محنت ایرشدر و انکم در داد جانی
 ک فروش بر فلک داندن صکره با که بر جام ویردک که انک فروغدن فلک
 اوزره زهر در رقص آمد و بر بطرزان میگفت نوش زهره رقصه کلدی
 و قبوز چارق نوش ایله دیدی داد عشق آتی نک رفعت و لطافت بیاند
 کوش باند اوسر و زهر دنیا غم خور ای بسر بند استماع ایله و دنیا دن
 او تو غم می گفتت چون در حدیثی گروانی دار کوش سا که اینجی بر سوز
 دیدم اگر قی در ایکن کوش طوت یعنی حفظ ایدوب عمل ایله کوش بونده
 حفظ معناسنه اولق روشن در تنکم بودیوانک بو بیتن کوش حفظ
 معناسنه در **بیت** ای مکن العرش داد بده و ز خط چشم بدش دار کوش
 و کستایک بو بیتنه اولن کوش حفظ معناسنه در **بیت** دوان
 نخورند کوش دارند کونید امید به که خورده بادی خوین لبی خندان بیاور همچو جا

می رویش
 در دیش
 در دیش

بیت
 زیاده

در
 اوزره

جام می بر خوین دل ایله بر خندان لب گوزنگم جامی خوین دل خندان لب در
 فی کثرت زخمی رسد ای چو چنگ اندر خروش بویه دکل که اگر سا که بر زخم ایش
 چنگ کی خوشه کلسن داد جور و جفایه تحمل خوب اید و کین بیاندرا کثرتشخ دل و بی
 واقع اولمشدر آیه وحدت ایله تا کدی استنارین برده رمزی نشنوی مادامکه
 آشت اولمیا سن بو برده دن بر رمز استنارین کوش نامحرم نباشد جای بیغم سرو
 نامحرمک قولی سر و شک خبری بری اولماز داد عشق آتی سراسره اطلاع میسر اولماز
 دیکدر در حرم عشق توان زد دم از گفت و شنید عشق حرمینده گفت و شنیدون
 سویمک اولماز تا کله آبی جده اعضا چشم باید بود و کوش اول سبیدن که اند جسد
 اعضا چشم و کوش اولن کرک داد عشقه سوال و جواب اولد و غین بیاند **بیت**
 چون حل نمی شود سخن مشکلات عشق در حیرتم که فایده قیل و قال چیست و در بساط نکته
 داندان خود فروشی شرط نیست نکته داندن مجلسنده خود فروشی معقول و کله ریاضت
 دانسته کوی مدد عاقل یا جموش یا سوزی معقول سوبله ای معقول که با خاموش اول
 ساقی می بر که رند بهای حافظ فهم کرد ای ساقی شراب ویر که حافظک رندک لرنی
 فهم ایله آصف صاحب قران جرم بخش عیب پوش عیب سزایدجی جرم غفوا ایتدی
 صاحب قرانک دزیری **وله ایضا** در عهد پادشاه خط بخش جرم پوش جرم سزایدجی
 خط غفوا ایتدی پادشاه زمانده حافظ قراب کش شد و مفتی بیاله نوش قراب بخش و مفتی
 نوش اولدی داد عشقک تمام رفت و شبوعن اشعار در قراب شراب شیشه سی و کله
 و قبا صوفی ز کج صومعه با پای خم نشست صوفی صومعه بو جا غنده کوب دینده او توری
 تا دیر محتب که سب می کشد بدوش تا کوروی محتب که آموزی ایله دستی چکر یعنی شراب
 داد محتب و صوفی طالب عشق اولدی دیکدر احوال شیخ و قاضی و شرب الیهودشان
 شیخ و قاضی نک احوالی و انکر نهانی خسیانه شرب کردم سوال صبحدم از پیری فروش
 صباح و قتی می فروش بیرون سوال ایلمدم شرب الیهود نهانی آزر آزر شراب اینجکدر
 تنکم بود ویرک عادی در می فروش بیرون داد مرشد در معنای طامری اوزره بونکر
 طرافت ایله شراب نوش اندکلن اشعار در معنای حقیقت اوزره داد بونکر عشق
 و طاعت اولن زیاده تصور لرن بیاندرا گفتا نکفیت سخن که جرمی مرشد ایتدی

جام
 می رویش

در
 اوزره

در
 اوزره

در
 اوزره

بلعب زهره چنگی و مرغ سحرش چنگی زهره چنگی و سحرش چنگی یعنی ایله مراد
 دور فلک مساعی سینه مغز و اوله عشقه سعی ایله دیکدر زهره سازنده فلکدر
 مرغ کسه بمله جلا دفلک در که زیاده بخش در ساط دهر دون برورندار دهنه
 آسایش سفلد پرور فلک سفره سیه راحت عسلینه طوتماز بقاق حرص و آزای
 دل بنوی از تلخ و از شورش ای دل آنک تلخ و شورند حرص و آز دمانی بو
 تلخ آجی شور طوز لوم اودنیاده حضور میتد کل ایدو کین بیاند رکنه صید برای
 بیکس جام جم بر دار بهرام مشوب اولن صید کنندنی براق جام جم طوت که من بهیوم
 این صحرا نه بهرامست و نه کورش کور بونق قبر معنا سنده در بیان اشکی معنا سنده
 ابهامیسی در مراد عشقه سعی ایله فیری سندن فراغت ایلد دیکدر بهرام کور بر باد
 اسمیدر که دایم بیان اشکی صید ایدردی آنک قهری نایابدر تنگ شهنامه ده فقل
 مذکور در جم بر بادش هیک اسمیدر نظر کردن بدرویشان منافی بزرگ
 نیست در و بشده نظر ایکن اولوغی منافی دکلدر سلیمان با جنان حشمت
 نظره بود با مورش انجلیین عظمت ایلد سلیمانک موره نظری و ارا ایدر
 بیادرمی صافیت راز دهر تنه ایم کل تا سکا صافی شراب ده دهرک راز سینه
 کویستره بن بشرط آنکه تنالی بکج طبعان دل کورش اول شرطه که آنی کور دل
 کج طبعه کویستره سس مراد عشق آتشی به وصول یولن دنیا نکت فنا سنی دینا یقیند
 مثن بن ایدردیکدر شراب لعل می نوشتم من از جام زمره کون بن زمره زنگو
 جامدن فرمی شراب نوشش ایدرم که زاهد افغی وقتست می سازم بدین کورش
 زهر زاهد افغی و قدرانی بو نکت ایلد کور ایدرم زمره کون خامه سی در که افغی نکت
 چشمی کور ایدر کمان ایدردی جانان نمی بچید سر از حافظه جانانک کانه بکزار بروی
 حافظدن باش چورم و لیکن خنده می آید بدین باتر وی لی زورشن آتا اکا
 خنده کور حافظت بوزور سز باز دهنه مراد بود در که غیب هوبیت ایصالده
 فیض ده بخل بوقدر نه خالین استعداد بوقدر **اوله ایضا** صوفی کلی بحین
 و مرغی بخش ای صوفی برکل دیر و مرغی خار باغشده دین زید تلخ رانیه
 خوشکوار بخش و بوی زهری هضم ایلد و بوی شراب باغشده طامات و تلخ در ره آهنگ

زهره چنگی و سحرش چنگی

زهره چنگی و سحرش چنگی

زهره چنگی و سحرش چنگی

زهره چنگی و سحرش چنگی

چنگ نه طامات و شط چنگ اهنکی بولنه قوسج و طیب ن بوی و میک بخش
 تسبیح و طیبانی شراب و شراب خار باغشده مراد بونری ترک ایدوب عشقه
 سعی ایلد دیکدر طامات قواعد و رسوم و رعونت ایلد اولن کلمات شط کلمات صوفیه
 زهره چنگان شاد و ساقی نمی خرنه نقیل زهری که محبوب و ساقی صا تون الماز در حلقه
 چمن بنسیم بهار بخش چمن حلقه سنده بهار بیلنه باغشده مراد عشقه نسبت زهره چنگی
 ایدو کین بیاند رانیم شراب لعل زردای میر عاشقان ای عشق کت امیری قمری شراب
 بنم بولم اوردی خون در اچاه زنگدان یار بخش بنم قانی یارک زنجانی چاهنه بخش
 میر عاشقاندن مراد مرشد در یاردن مراد باری تعالی در حاصل معنی عشق و طوق
 وصول بولقدن اوتری کند و نکت فنا سس قبول اندو کین بیاند رانیم بوقر کل
 که بنده عفوکن یارب کل وقتنده بنده نکت کن عینی عفو ایلد دین با جبر السرو لب جویبار
 بخش و بوجوانی ارمق کنا نکت سروده باغشده وقت کلدن مراد زمان مکاشفه در
 سرودن مراد مرشد در حاصل معنی مکاشفه و فیض حالده اسرار فاضل ایدن شفق
 کن عینی مرشد کما ملک حرمته عفو ایلد دیکدر ای آنکه ره بمنشرب مقصود برده ای اول
 کسه که مقصود مشرب نه واصل و ملش سس زین بحر قطره بمن خاک بخش بوجوان
 بن حقیقه بر قطره باغشده مراد وصال جانان ایلد مشرق اولش مرشدن فیض طبعی در
 شکرانه را که چشم چوروی جان ندید اول شکرانیه که سنگ چشمک خوبرنگ بوزینه
 کورمدی مار ابعفو و لطیف خداوند کار بخش زری الله تعالی نکت عفو و لطفنه باغشده
 بتانندن مراد مجازی محبوب در ساقی چو خواجه نوش کند باده صبح ای ساقی چو کوه باده
 باده صبح نوش ایلد کوجام زری قطره زنده را بخش دی جام زری احیای
 لیل ایدن حافظه باغشلسون مراد یادشایدن طرافت ایلد احب ن طلبی **اوله ایضا**
 کنار ب و پای بید و طبع شعری خوش آب کنری و سکوت دینی و شعر طبعی
 و برخوش یار معاشر دلبری شیرین و ساقی کلهذاری خوش مصاحب شیرین بر دلبر
 و کلهذاری لطیف بر ساقی الای طالع دولت که قدر وقت میدانی آگاه اول
 ای دولت طالعی که وقتک قدر سینه بطور سس کوار آبادت این عشرت که داری
 روزگار ری خوش بو عشرت سا که هضم ایلد اولسون که بر لطیف روزگار طور سس

زهره چنگی و سحرش چنگی

زهره چنگی و سحرش چنگی

مراد وقت شریف و بابر ظریف و ساقی لطیف اوله فرصتی فوت آنک معقول کل
 اید و کین بیاند ز نر آنکس را که بر خاطر عشق و لیلایارست مراد اول کسنگ که خاوی
 اوزره بر دایکت عشقند بر یوک و اورد سپند کور آتش نه که داری کار و باری
 دی اکا که چشم بابر شکم ایچون یوزر لک یاق که بر لطیف کار و بابر طو تر سن کار و بابر
 ایش و کوچ را که کوز دیکم ایچون یوزر لک یا قور مراد اوز زمان عشقند خورک زمان
 اولمزد و یکمزد و لبردن مراد بوند مرشد در حاصل معنی سعادت شول کسید که
 بر مرشد ایر شوب اندن عشق الهی حاصل این دیکم **بیت** خوشتر از دوران
 عشق ایام نیست با مدادان عاشقا ز شام نیست عروس طبع را ز یور ز فکر
 بکری بندم طبع عروسی بکر فکر من تر بین ایدرم بود کون نقش ایام بدست افتد کاری
 خوش اوله که ایام نقشند بنم الوده بر خوش نگار دوشه مراد اشعار می اسرار
 و نکات و عشق آمیز کلمات و شوق بخش اصطلاحات ایدار اسسته ایدرم شاید که
 بر صاحب نظر که نظر این دیکم در شب صحبت غنیمت دان و داد خوش لیستان
 مصاحبت کجی سنی غنیمت بیل خوش دل لک دادنی ال که متابی دلفورست
 و طرف لاله را ز می خوش که کوکل شعله ندر می یعنی دله سرور ویرجی بر متابی
 و بر لطیف لاله زار کناری در مراد بونک کی لطیف زمانه می فوت آنک معقول
 و کل اید و کین بیاند ز بنامیز و نگار می در کاسه چشم نگار مک چشمی کاسه سنده
 در شراب و اورد رخسین که مستی میدهد با عقل می آرد و عاری خوش عقله مشک
 و بر یعنی عقیقه مست ایدر و بر لطیف خمار کتور مراد شراب عشقه مست و شوش
 مرشد ک چشمده اولن حالت و جذبه سنی بیاند که بر نظر ایدر میدی مست
 و بهوش ایدر بخت عمر شد حافظ بیا با بیا بخانه عمر غفلت ایدر کجی ای حافظ
 کل زنده میخانه که شنکولان خوش شد بیا موزند کاری خوش که خوش و سرور
 اولی شنکولر کار بر لطیف ایش او کرده ر شنکولاندن مراد مرشد در که
 عشق الهی آنک سر چشمه ری در **و** **الف** نجب خونی و لطیفست عذار جوش
 آنک ماهی عذاری و بلنگ و لطافت مجموعی در لیکش مود و فایست خدا با
 جوش لیک آنک مهر و وفا می بود قدای خدا که مهر و وفا ویر بوندن مراد نفس

این شعر در وصف
 عشق است و در بیان
 آنکه عشق چگونه
 دل را میبرد و چگونه
 انسان را به خود
 میچسباند

در سبک کلام و گویش
 متن ساده و روان

این شعر در وصف
 عشق است و در بیان
 آنکه عشق چگونه
 دل را میبرد و چگونه
 انسان را به خود
 میچسباند

زیاده رو شندر دلبزم شاه طفلست و بازی روزی دلبزم طفل محبوب
 و بازی و خطا ایدر بر کون یکش زارم و در شرع نبات کنش بر ضعیف زخم
 دلبزم و شرع اکا کناه اولمزد ز نر آنکس ایچون باشقه بر حکم بودر لیک حقیقت
 هاک سبب اولان نفس بعضی سخن شاه و طفل واقع اولمزد و اولمزد
 شاه بدن مراد نفس در من همان به که از و نیک که دارم دل همان اول یک
 بن کوکلی اندن حفظ الیم که بد و نیک ندیدست و ندر دکنش زیر ایدر
 و ایدر کور مرشد روانی حفظ الیم مراد نفس ایدر کی بوندن زیاده رو شندر
 چارده ساله بی جایک و شیرین دارم اون دورست یا شنده موزون و شیرین
 بر دلبزم و ایدر که نجان حلقه بکوشست مراد دهنش که ماه چارده جانده لیک
 حلقه بوندن مراد مرشد در بوی شیر از لب همچون شکرش می آید آنک شکری
 لبندن سه رایحه سی کلور که چه خون میچکد از شیوه چشم سیهش اگر چه آنک
 سیاه چشمک شیوه سندن قان طاهرینه مرشد مراد در که طالب عشق اولن لک
 ریاضت ایدر نفسی هاک آنکه بهلوان در کن بدن معصوم اولد و غندن انی طفله
 تشبیه ایدر در بی ان کل بوسه دل یارب اول تازه تیش کلک اردن بزم
 کوکلر عجب خود کجاشد که ندیدم درین چند کوشش خود قنده کنده که بودر زمانه انی
 کور مدک یزد مرشد مراد در بایر دلد از من آرقب بدیشان شکند بنم دلد ایدر
 اگر عشق آنک قلبی بویله صیه بر دزد و بجان داری خود با دشمنش پادشاه تیز کند و
 جانده لیک ایدر مراد بدنه مرشد در که ریاضت ده مدینه شفقت محبوب ایدر جان
 بشکرانه کنم حرف کران در نیم جانی شکرانیه صرف ایدر مراد اول در نیم صدف
 دین حافظ شود آرا مکش آنک آرا مکای حافظ کوزی صدفی اولا و **و** **ف**
 ما از موده ایم درین شهر بخت خوش یز بوشهرده کند و غنیزی صفا مشنیر و کینه
 باید ازین ورطه رفت خویش بود ورطه دن کند و اسباب غری چکک کرک یعنی
 بوشهر دن کتک کرک ورطه کردب معناسنه در شهری ورطه به تشبیه ایدر
 اندن مرادی حاصل اولد و غندن اوزی از پس که دست میگزیم و آه میگزیم
 زیاده که المی ایصر رحم و آه جگر یعنی زیاده آه ایدر و ب المی ایصر غندن آتش دم جوکل

این شعر در وصف
 عشق است و در بیان
 آنکه عشق چگونه
 دل را میبرد و چگونه
 انسان را به خود
 میچسباند

این شعر در وصف
 عشق است و در بیان
 آنکه عشق چگونه
 دل را میبرد و چگونه
 انسان را به خود
 میچسباند

این شعر در وصف
 عشق است و در بیان
 آنکه عشق چگونه
 دل را میبرد و چگونه
 انسان را به خود
 میچسباند

بن سخت محبت خویش کند و پاره پاره تنه کل کی آتش آورد دم را در کثرت محبتش
 زیاده مضطرب اولد و غین اشعار در دوشم ر بلسیل چه خوش آمد که میرود دون کج
 بلسیل ن با که نه خوش کدی که ایر لرایدی یعنی بویله دیر لرایدی کل کوش پس کرده ز شاخ و خش
 خویش کل کند و درختی بد افندن تولفتی قیامتش ایدی ای دل مسبور باش که آن
 یار شد خوی ای دل مسبور اول بد خوی یار بسیار نزد خوی نشید ز سخت خویش
 جوق بچسور او تور کند و تختند مراد حسن زندگانی سی و مکن محبتند حنا ص
 بولمد و غین اشعار در خوابی که سخت و مست جهان بر تو بگذرد و استر ایست
 که جهانک محبت و المی سنگ او ز که کجیه بگذر ز عهد مست و خنهای سخت خویش
 کند و عهد کدن وقتی سوزر کدن فراغت اید مراد کسک خاطر سینه بریت ن انگه
 سنگ دخی خاطر کی بریت ن امید **میت** جو همواره کوبت که مردم خرنه میزن که
 نامت جو مردم برنده کرموج نیز حادثه سوز فلک زند اگر حادثه نک بلند مویچه
 فلک او زره یعنی حوادث عالمی غرق این عارف باب تو کند ز سخت و بخت خویش
 عارف کند و اسباب و متاعنی آب ایلد ترایلمز بخت پا، یعنی یک فتحی اید اسباب
 معنای در مراد حسن زندگانی اید کند و سنده الم ایر شد مراد یکدر ای حادثه
 از مراد میت شدی مراد ای حافظ اگر مراد دایم میت شد اید چی شد نیز
 دور نماندی ز سخت خویش چشمید دخی کند و تختند و در قالمز ایدی **واله** بضا
 باقی از کوشه میخانه دوشش دون کجیه با تف بر میخانه کوششند گفت
 بختند که می بوش ایدی کناهی عفو ایدر شراب ایج مراد توبه اید و ب عشق سعی
 این نک کناهی عفو ایدر دیکدر عفو الهی بکن کار خویش عفو الهی کند و
 ایشنی ایدر مژه رحمت برساند سروش سروش رحمت مژه سنی ایر شد در
 سروش جبریل فرشته لطف خدا بیت از جرم ماست خدا نک لطفی
 بزم جرمزدن زیاده رک در نکته سر بسته چه کوی نموش مستور نکته سینه
 نه سولرسن خاموش اول مراد و هو الذی یقبل التوبه عن عباده و یعفو عن
 التبیات حسبجه توبه این نک توبه سی مقبول و توب کناهی عفو اول نور دیکدر
 این خرد خام میخانه بر بو خام عقلی بو میخانه ایلت بر فتح با ایلد بونده احرام

بن سخت محبت خویش

سینه ایدر مژه

در کوشه میخانه

می لعل آوردش خون بکوش تا قمری شراب انک قاتی جوشه گتوره مراد عقل معنی
 عشق الهی جانیه سوق ایلد تا که بر شوق و حالت کله دیکدر گرچه وصالش نه بکوش
 دهند اگر چه اول خدا نک وصالی سعی ایلد ویر مراد این قدر ای دل که توانی بکوش
 ای کوکل بو قدر یعنی هر نه قدر که قادر سن چالش کوش من و حلقه کیسوی یار بنم
 قولم و یارک کیسوی حلقه سی روی من و خاک دیری فروش بنم یوزم و می فروشک
 قبوسی طراغی مراد اسرار الهیه دن و مرشد دن جدا اولمازم دیکدر یار دن مراد
 باری تعالی در رندی حافظ نه کناهیست صعب حافظک زندگانی بر عظیم کناهی
 با کرم باد شده عیب بوش عیب بوش پادشاه یک کر من نسبت داور دین شاه
 شیخ انک کرد دین حاکمی شاه شجاع او که ایلدی روح قدس حلقه امرش بکوش جبرائیل
 انک امری حلقه سی تولفتی یعنی جبرائیل انک امرانه اطاعت ایدر ای ملک العرش مراد
 بده ای عرش پادشاهی انک مراد دن ویر و ز خطر چشم بدش داد کوش وانی ریز
 کوز فرزند حفظ ایلد کوش بون حفظ معناسنه در بویله و بین کسیه کوش طوطی
واله ایف یارب آن تو کل خندان که سپردی بمنش یارب دل خندان تازه کل که
 انی با که تسلیم ایلد ک نمی سپارم تو از چشم حسود چشمش چمن حسود نک چشمندان
 سا که تسلیم ایدرم چمن حسودندن مراد کل اولمق روشن در کرچه از کوی وفا کشت
 بقصد مر حله دور اگر چه وفا محله سندن یوز قونی اراق اولدی دور باد اقب دور
 قمر از جان و منشش دور قمر آفتی انک جان و نمندن دور اولسون بوندن مراد
 یار صاتی در کر بر منزل سلمی سی ای باد صبا ای باد صبا اگر سلمی نک سر منزل
 ایرشش چشم دارم که سلمی بر سانی رمنش امید طو ترم که بدن اکابر سلام
 ایر شد رسن یارب نافه کشانی کن از آن زلف سیاه اول زلف سیاه دن ادب ایلد
 نافه کشانی اید جای دل های عزیز ست بهم بر مدش عزیز دل لیری درانی برین ایلد
 مراد اسرار الهیه نک حصول ادب لازم اید و کین بیاندر کودلم حق و فایر خط و خاک
 دارد دی کو کل خط و خاک نک او زره و فاحقنی طو تر محترم دارد در آن طره غبرش
 کو کل می اول غبرشکن طره دن محترم طوت خطاب خدا ایدر باد صبا وسیله سی ایلد
 که مراد فضل الهی در مراد حق ایلد قلبی او رته سنده قرب و محبت و اید و کون اشعار

بن سخت محبت خویش

سینه ایدر مژه

در کوشه میخانه

در مقامی که باید لب اومی نوشند بر مقامی که آنکس بی شوقه نوش ایدر
سفله آن مست که باشد خیر از خویش نشن سفله در اول مست که آنکس کند و سندن
خیر اوله بیت می حرف و حدت کسی نوش کرده که دینی و عقبی فراموش کرده عرض
و مال از در میخانه نش به انداخته میخانه قبوسندن عرض و مال حاصل آنکس
محکم و کلد ر هر که این آب خورد درخت بدر یا کنش سر یککه بویانی ایچه آنکس
درختی در یایه براق یعنی لطف فکس امر حلقه در بونج بکته بود بر یک بود
بوحال و اصل اولانک اولنک اسبابی تلف ایسک اصلای حضور
اولماز دیکدر حاصل معنی عاشق اولنک اسباب و وجودندن فراغت
ایسون دیکدر هر که رسد ز ملال انده عشقش نه حلال هر یککه ملالان
خوف ایدر عشق غصه سیه که حلال و کلد ر سر ما و قدش باب ما و دهنش
بزم باشمز و آنکس قدمی یا بزم بهمز و آنکس دهنی مراد کر که عزت کر که دولت
اولسون عشق الهی دن فراغت آنمزد دیکدر شعر حافظ بیت غزل معرفت
حافظک شوی و و کلی معرفت ایدر تعبیه اولمش غزل بیتی در آفرین بر نفس
دکتر و لطف سخنش تحسین آنکس دکتر و مقبول نفس و آنکس سوزنک لطافت
وله ایضا چو بر شکست صبا زلف غنیر افشاش صبا آنکس غنیر افشاش لطفی
برینان ایلدی بهر شکسته که پیوست تازه شد جانش بهر شکسته که آنکس
بوی ابرشدی آنکس جانی تازه اولدی صبا دن مراد فضل الهی در کیسودن
اسرار الهیه در که هر یککه که ابرشده حیات ابدی بولور کجاست هم نفسی تا که
شرح قصه و هم قنده در بر مصاحب تا که غصه شرحی ویرم یعنی بیان ایدم
که دل چه می کشد از روزگار بهر افشاش که کوکل آنکس فراقی زمانندن نه بیکه
بر بد صبح و فاما که برد بد دست صبح بیکه برو فاما سنی دوسته الهی
ز خون دیده ما بود مهر عنوانش آنکس عنوانک مهری بزم کوز مرغانندن ایدر
مراد است بر یکم عهد نه وفاته و کین بیاند ز زمانه از ورق کل مثال روی تو
ساخت زمانه کل و رفتندن سنگ یوزک مثالی دوزدی ولی ز شرم نودر
غنجی که دهنانش اما سنگ شرمکدن انی غنچه ده پنهان ایدی مراد روی با

از غنچه ده پنهان

غنجی که دهنانش اما سنگ شرمکدن

کلدن خوب و لطیف اید و کین بیاند ز توفقه اولش عشق را کر نه بدید سن
و یومش سن و عشق کندی و نهایتی ظاهر اولدی تبارک الله ازین ره که
بیت پایانش تحسین بود که آنکس پایانی بود بیت ای برادر بی نهایت
در کعبه است در هر آنجا میرسیه بانه بایست جمال کعبه مکر عذر هر دوان خواهد
ساکلدن عذر بی مکر کعبه نک جالی استیه که جان زنده دلال سوخت در بایست
که زینج دلدن جانی آنکس بیا بانه یا ندی مراد کعبه دل یعنی جناب قدس کلری
راه عشقه حد دن زیاده زحمت چکد بر ولیکن وصال جانان المده ملائیه
و عوض ایدر دیکدر بیت شکرته بیت الحزن که می آرد بوبیت الحزن شکسته
بیم کتور نشان یوسف دل از چه زحمتش دل یوسفک نشانی آنکس زحمت
چاهندن مراد غلبات عشق ده و تفکرات ده دل عاشقندن اثر پدید اولدی
اشعار در بکیرم آن سر زلف و بدست خواهد اول زلف او جانی طویرم
و خواهد نک الله ویرم که داد من بستاند ز مکر و دستش که آنکس مکر و حیل
بهم داد می اله مراد سلوک عشقه ظلمت کوکب مشکلاتی و وصال حجاب و سنی
مرشده عرض اند و کین بیاند ز سحر بطرف چمن می شنیدم از بلبل سحر و فتنه
و چمن طرفه بلبل دن اشتمم نوای حافظ خوش بهجا خوش الحاننش الحارینه
خوش سوزی خوش حافظک نوا سنی مراد مرشدندن کند و سحرنی استماع اندون
بیاند ز بوتامیلدن قطع نظر معنای منظومی مراد اولمنق جائزدر یعنی حافظک
اشعار ی شویله لطیف در که ببلبل شوقلندن او قور وله ایضا من خرابم
ز غم یار خرابانی خویش بن کند و خرابانی یار مک غمندن خرابم نیز غمزه او
ما و ک غم بردل ریش آنکس غمزه سیه مجروح کوکل و زره غم نا و کینی او در یار
خرابانی دن مراد مرشد کامل بیت خرابانی شدن از خود را بایست
خودی کفرست اگر خود پارسایست نشانی داده اند پیر از خرابات که التوحید
اسقاط الاضافات خرابات از جهان بی مثالیت مقام عاشقان
لا ابا لیست مگر جلیلی سهر زلف بهر یک یه اگر زلف جلیب سنی پریشان
ایده پس مسلمان که شود غنچه آن کا فر کیش چوق مسلمان که کا فر فعلکونک

نقطه ده وین غنچه

زبان جلیب

جلیب جلیب

مقتولی او لورم ادا نفع حد دن زیاده اولن حید و مکرن بیاند سر زلفند
 ادا ظلمت کون در کافر کیش اولسی چون کشتک ضلالت سبب اولد و غن
 اتری اوله با تو پیوستم وار غیر ترا بیریدم سا که واصل اولدم و سندن غیر دن
 منقطع اولدم آشنایی توندار و سر بکانه و خویش سنک آشنک اجنبی و خصم
 هوسنی طومار خطاب خدایه در بعایت نظری کن که درین دل شده رعنا بیایم
 بر نظر ایله زبیر بن عاشقک زودلی مدد لطف تو کاری در پیش سنک لطفک
 مدد نذر بر ایله و کتیز ادا خدا نیک لطف و عنایتی اولی حق حصول ادا میسر
 اولد و غین بیاند آخرای پادشاه ملک ملاحت چه شود آخرای ملاحت ملک
 پادشاهی نه اولور کز لب لعل تو ریزد نمکی بر دل ریش اگر سنک قرخی لبک
 مجروح کو کلام اوزره بر نمک دو که ادا خدا دن فیض طلبی در خطاب خدایه و لوق
 روشن در خرمن صبر من سوخته دل داد بیاد بن سوخته دکت صبری خرمی
 پاده ویردی چشم مست تو بخت دیکین از پس و پیش سنک مست چشمک که
 اردن و او کمدن بوسی اجدی ادا تاثیرات ذات کند و سنی بی خبر اتمه و کین
 اشعار در مری بر دل حافظ نه ازان حقه نوش اول نوش حقه سندن حقه
 کو کلی اوزره بر مریم تو که جگر خون شد ازان غمزه چون نیست و پیش زبیر اول
 نیست و پیش کی غمزه دن جگر خون اولدی ادا اثر جمال دن مجروح اولمش کو کلنه
 کلمات آیه دن در مان طلب اتمه و کین اشعار در حقه نوشدن ادا دمان
 بوند صفت تکلم وار در **والله ایضا** جو جام لعل تو نوشم کجا بماند هوش چونکه
 سنک لعلک جامنی نوش ایدم فنده هوش فالور جو مست چشم تو بینم مرا که
 دار دکوش چونکه سنک مست چشمک کوردم بنی کیم حفظ ایدم ادا چونکه کلمات
 آیه دن تلذذ ایدوب ذاکت تاثیر فی کورم بهوش و مست اولورم و میگرد
 کوش بوند حفظ معناسنه در خطاب خدایه در من غلام تو در زانکه از من
 آزادی بن سنک غلامم و اگر اندن که بدن فارغ ایکم ادا بکوزه فروش
 سرانجامه فروش بنی منی نک کوزه فروشنه صاات ادا در شدک خدمتکار
 خدمت اختیارات و کین اشعار در بیوی انکه بیخانه کوزه یابم اول امید ایدم

بخت و پیش

بخت و پیش

بیخانه دن بکوزه بولم زوم بیوی خرابان کسم بردوش کیدرم بیخانه ده
 اولنک دستی سنی اموزم اوزره چکرم یعنی شراب طاشرم ادا عشق آیه دن
 بر بهره حاصل اتمک ایچون عشاقه خدمت ایدرم ز شوق لعل نوشقای کوی بخور
 سنک لبک شوقدن عشاق محله سنک سقاسی بدیده اب زند آستان باد فروش
 در شدک آستاننی کوزایشی اید صو خطاب باری تعالی یه در ادا عشاقک سقاسی
 عشق آیه دن بر چاشنی حاصل ایدم دیو عشاقه و مرشد خدمت ایدم و یکدر
 مرا کموی که خاموش باش و دم در کس با که دیمه که ساکت اول و سوبله که در جمن خور
 گفت مرغ را خاموش زیر اچمنده مرغ خاموش اول دیکت اولماز ادا فیض و ملاحت
 وقتی بنی جوش و فروش دن منع ایدم دیکدر اگر کثان تو جویم کجاست صبر و قرار
 اگر سنک نکلی طلب ایدم صبر و قرار قنده در اگر حدیث تو کویم کجاست طاقت و بوند
 اگر سنک سوزکی سولیم کیم طاقت و هوش وار در خطاب خدایه در بعضی سخن هوش
 بر نه نوش واقع اولمش در طاقت معناسنه در شراب بخت کجا نهای دل نشوده و مند
 بخت شراپی فنده دل کسره و برار که پاده آتش تیرست و کجکان در جوش زبیر
 پاده آتش تیر در و بخت لر جوش ده در ادا زیاده ریاضه و دوام فیض ساکت ی حق
 اید و کین بیاند که پاده آتش تیرست مصراع اوله معروف در ادا جو طلعت سلطان
 عشق می دادند با که چونکه عشق سلطانی نک خلعتی ویر دیلر انداز دند که حافظ هوش
 و باش خموش ندادند بیکر که ای حافظ خاموش اول **وله حرف الصاد است کس را**
 ز کند سر زلف تو خلاص سنک سر زلفک کند دن کسبه خلاص یوقدر میکنی
 عاشق میکنی و نرسی رخصاص میکنی عاشق دپرسن و قصاص دن خوف اتمرسن
 خطاب خدایه در عاشق سوخته دل تا به بیابان فنا سوخته دل عاشق تا که فنا بیابان
 کتمیه زود در حرم جان نشود خاص الخاص جان حرمده خاص الخاص اولماز زود
 لفظنک معناسی مصراع اوله قید اولدی سهولت معنی ایچون حاصل معنی ماد که عشق
 وجود دن کجیمه مقبول درگاه اولماز دیکدر تا وک غمزه تو دست بیر دارستم سنک
 غمک ناوکی رستم دن ال الهی یعنی رستم غلبه ایدی جایی ابروی تو برده کروز
 و خاص سنک ابرو کجایی سی تیر انداز لکده سعد و قاص دن سبقت اتمش در غمزه دن

بخت و پیش

بخت و پیش

صفت جلال در ابرودن مراد عیب هویت در چایج بر شهرک اسید که بانی
 غایت ابوالور آخوند اولن یا نسبت ایچوندر جهان مخادوم بمیان شمع
 صفت از سر صدق صدق او جندن شمع کی عانی اورنایه قودم کردم ایثار تن
 خویش ز روی اخلاص اخلاص یوزندن کند و تخی ایثار ایلدم ایثار بوند
 نذل معناسنه در مراد عشق الی حصوله شمع کی با منفی اختیارانه و کین اشعار
 بهواداری و اخلاص چو پروانه رشوق عاشق و اخلاص بله پروانه کی شوق
 بانسوری تویابی زغم عشق خلاص مدام که یانیه سن عشق غمندن خلاص یوزندن
 انشی در دل دیوانه افکندی برم دیوانه کو کلمه بر آتش بر افکند گرچه بودیم
 همیشه بهوایت ر قاص اگر چه سنگ محبتک ایلد دایم رقص ایچونیک ایدک
 خطاب خدایه در کیمیا یغم عشق توتن خاکی ماسنگ عشق غمکن کیمیا به
 بزم خاک کی جسمی زرخا ص کنده از چند بود ایچو رصاص صافی التون ایدر اگر چه
 قنای کی اوله خطاب خدایه در مراد کشتی مر نه قدر عاصی و عشق الی ایلد مقبول
 اولور دیکدر قیمت در کرانمایه چه دانند عوام کرانمایه ترک قیمتی عوام نه بلور
 حافظ کو سر کیدانه به جز خواص ای حافظ یکدانه کوسری خواصدن غیر یبه ویر
 مراد اسرار عشق عوام سویله دیکدر **وله ایضا** از رقیبت دلم نیافت خلاص سنگ
 رقیبکدن بنم کو کلم خلاص بولدی مثل القاص لایحج القاص بزم حاله قاصه
 قاصه خوانی سومر مشدر خطاب خدایه در قاص تشدید صا دایله قاصه خوان
 معناسنه در اما بوند مخفف در مراد عوامک طعنندن خلاص بولدم دیکدر
 محتسب خم شکست و بند سرش محتسب کو بی جدی و بند انک پششی صدم
 سن باشتن و اجروح قاص بوایت کریم روشن در حاصل معنی سرکشی
 نه ایدر سانی بولور دیکدر ایچو حبست جام می که مدام شراب قدیمی عیب کیدر
 دایم خرده راز دین میکند بخواص اولمش خواص ایلد دیری ایلد مراد عشق الی
 مرده دله حیات حاصل ولد و غین بیاندر مطرب من رهی بزن که بچرخ ایتم
 مطریم بر برده چال که جو خنده مشتری زهره وش شود ر قاص مشتری یله زبیه
 زهره یلدزی کی ر قاص اوله حافظ اول ز مصحف رخ دوست حافظ و دستک

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

یوزی مصحفندن کو کلندن خواند الحمد و سوره اخلاص **وله** حرف الف و
 حسن و جمال تو جهان جمله گرفت طول و عرض سنگ حسن و جمالک طول و عرض
 جمله جهانی طویدی شمس فلک فجل شده از رخ خوب ماه ارض سیر ماهنک خوب
 یوزندن فلک شمس فجل اولمش در بعض نسخ حسن جمال واقع اولمش را صاف
 اول وقت جمال روی معناسنه اولور دیدن سن خوبیت بر همه خلق واجبست
 سنگ حسن و خوب فلک کورمک دو کلی خلق اوزرنه واجب در رویت روت بلکه جمله
 ملائکت فرض بلکه سنگ یوزکی کورمک جمله ملائکت اوزرنه فرض در خطاب حبیب اگر چه
 اولمق اولمق روشن در از رخ تست مقبوس نور زهارم آسمان افنا با آسمان
 رابعدن سنگ رخندن نور لخی در ایچو زمین مفتین مانع زیر بار فرض آفتاب یخی
 بر کی فرض یوکی التده قالمش در مراد حبیب اگر اولمق روشن در که لولاک لولاک
 لما خلقت الافلاک حسبجه حمد موجودات انک ایچون وجوده کلمش در جان که خدای
 نشد مرده جاودان بماند جان که اکافدا اولدی ابدی اولمش قالدی تن که سیراد
 نشد لایق اوست قطع و برض تن که اگر اسیر اولدی که قطع و برض لا بقدر قطع بوند
 کیمک معناسنه در یعنی صیغه مجهول در برض اکیمک معناسنه در مراد حبیب اگر چه
 ایمان کتورب امر نه انقیاد اتمین ابدی کفر و ضلالت و عذاب و محنده قالدی دیکدر
 بوسه بجا ک پای او دست کی دهر ترا خاک پای او پیک سا که قنده میسر اولور قصه
 شوق حافظ باد رساندش بوض شوق قصه سنی ای حافظ باد اکا عرض ایدر ایشدره
 بوغزلان مراد حبیب اگر اولمق روشن در مراد حبیب اگر مکمل علقه قد رینه بیدر
وله ایضا بیا که می شنوم بوی جان از آن عارض کل که اول عارض دن جان رایجی
 اشیدرم که یاقتم دل خود را نشان از آن عارض که کند و کو کلم ایچون اول عارض دن
 نشان بولدم خطاب حبیب اگر مرده در که مخاطب منزله سینه تنزل اتمشدر که انک روح
 باکندن فیض ایدر **بیت** ای دل دین خاک بغلیت رشته اجان شرک بغلیت
 شدادیم رخم بخون جگری تا جو بغلین زیر با سپری بی دلی کرد در وفای تو سوده که جو
 بغلین رخ بپای تو سوده معانی که زحوری بشیج می گویند شول معناری که شرح ایلد
 حوری دن ایدر ز حسن و لطف پیری بیان از آن عارض حسن و لطفدن بانی

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

این بیت در
 دیوانه افکندی
 برم دیوانه
 کو کلمه
 بر آتش
 بر افکند
 گرچه بودیم

اول عارض دن صور سمن ماد غیر پرده اولن حسن و ملاحت حبیب اگر مک حسن
 و ملاحتدن برشته اید و کین بیاندر بکل معاند قدس و ازان قامت سر و ک قدی اول
 قامتدن با بختد قالمشدر بکل معاند کل کستان ازان عارض کلمات کل اول
 عارض دن بکل قالمشدر رینه حبیب اگر م حضرتی مراد در بشم ماند بن یاسمن ازان
 اندام یاسمنک تنی اول اندامدن شرمده قالمشدر زخون نشسته دل رخوان ازان
 عارض ارغوانک کو کلی اول عارضدن خونه غرق اولمشدر گرفته نافه چین بوی
 مسک ازان کیسو چین نافه سی مسک رایحه سنی اول کیسودن کلاب یافته بوی جان
 ازان عارض کلاب جشمدر رایحه سنی اول عارضدن بولمشدر بو و ج دخی جائزدر
 کلاب انجلین لطیف رایحه تنی اول عارضدن بولمشدر و ج نانی اوزره چنان در جیم
 فارسی نک ضمه سی ایلدینه حبیب اگر م مراد در بیت در جهان از عرق عارضش
 دیده زان در دختد شاد بیتی مؤثر دست ز مهر روی تو خورشید کشته عرق عرق
 سنک یوزک مجتهدن آفتاب عرق غرق اولمشدر ترار مانده مه آسمان ازان
 عارض آسمانک ماهی اول عارضدن آرق قالمشدر بیت ز مهر روی تو تابی
 مه پدر ز مشک بوی اوتاری شب قدر ز نظم دگش حافظ چکیده آب حیات
 حافظک دگش نظمندن آب حیات طامش در چنان که خوی شد جانک
 چکان ازان عارض انجلین که ترمشدر اول عارضدن جانک طامشینه حبیب اگر م
 مراد در حافظ بوند کند و شعوبه لطافتن جانک عرقنک عارضنه تشبیه نموده
ولی حرف القاف اگر د عذار یار من تانوست و در خط بنم یار مک عذاری
 اطرافنک دور خط یازدی ماه فلک ز روی او راست قناد در غلط ماه فلک
 اوک یوزندن راست غلط دوشدی ز بر ماه ده بر مقدار سباه بلیق وار در
 روی یارده سباه خط کور بیک کند و سنی که مشابه صاندی بی خبر که خط بوند مشت
 دوشدی از هوس بخش که آن ز آب حیات خوشترست آنک بی هوسندن اول
 آب حیات دن لطیف رکدر کشته روان دین ام چشمه آب همچو شط چشم شط
 یکی آب چشمه سی روان اولمشدر مراد کلام ربانی ایچون اولن کثرت بکاسن اشعار در
 شط نه مخصوص نرو نکر ناری که بهوش میدهم کرد مثال جان و دل کاه آنک مجتبی ایلد

سختی و زحمت و کسب

نکته

نکته

غبار کجای و دل ویرم کاه باب میکشم است عشق همچو بط کاه قان کبی آنک عشقی
 آتشی جگر مراد آب چشمه حرارت دلی سکین ایدرم دیکدر کر بقلای خودم شده
 قبول میکنند اگر شاه بنی کند و قولفنه قبول دین تا بمبارکی و هم بند کیش خط
 اند حقی چون بن مبارک لک اید آنک قولفنه خط ویرم ضمیرشاه راجعدر
 تابوندن قسم ایچوندر آب حیات حافظ کشته بکل نظم تو ای حافظ آب حیات
 سنک نظمکن بکل اولمشدر کس بهوای عشق او شعر گفت ازین نظم آنک عشقی بهوای
 که بواسطه دن شعر دیمشدر ضمیر غایب خدایه راجعدر **وله حرف الطاف**
 ز چشم بد رخ خوب ترا خدا حافظ یرم کوزدن سنک خوب یوزکی خدا حافظ اید بکی اولن
 که کرد جمله نمونی بجای ما حافظ که بزه جمله ایک ایلدی ای حافظ مراد مرشدن و عا در بوند
 صنعت التفات دارد در خطاب دن غیبه بیایک نوبت صحت و دوستی و وفا
 کل که صلح و دوستی و وفا نوبتی در که با تو نیست مرا جنک و با ج حافظ که بنم سنک
 ایلد جنک و خصوصتم یوقدر ای حافظ مراد حق ایلد کند و او را سنده اولن قبولی باید
 اگر چه خون دلت خور و لعل من بستان اگر چه بنم لیم سنک خون دلی ایچدی بجان من
 ز لیم بوسه خون بها حافظ بنم بقیام حق چون لیمدن خون بها بوسه آل ای حافظ مراد کلمات
 آتیه نک حصولند چوق زحمت چکوب عاقبت بهره مند اولد و غین اشعار در کوب
 بویاکی بیت محبوب حقیقی طرفندن حافظ خطاب طریق ایلد واقع اولمشدر بستان
 لفظنک معناسی مصرع نایه قید اولندی سهولت معنی ایچون تو از کجا و امید و صا
 اوز کجا سن قندن و آنک و صالی امیدی قندن پدا مشت زسد دست هر که
 حافظ ای حافظ هر که الی آنک دامننه ایرششدر دامنشده اولن ضمیر غایب
 خدایه راجعدر زلف و خال بتان دل میند دیکر بار خوبک زلف و خال کیر و
 کوکل غلمه اگر بخشی ازین بند و این بلا حافظ اگر بوندن و بوبلادن تو زلک
 ایسای حافظ یعنی اگر تو زلک سن مراد محبوب مجازی در بیابان غزلی نواز
 تر تو کل کی بر تازله لطیف بر غزل اذقو که شعرت فرج بخش و غم ز حافظ زیرا سنک
 شوکت فرج بخش و غم کید زنجی در ای حافظ تو دلن شعبین پوشیده بر درازاید
 سن شعبه و ریاد لغنی کیش سن یورای زاید تو در در و بنوشیدن بی حافظ

نکته

نکته

نکته

سن در درونی نوش اینش سن کل ای حافظ مرا دشتغله ریایر برده جمع اولد و
بیاندر شعبه حقه بازلن بوقت صبح چو زندان بنال از دل جان صیاح وقتی
عاشق کبیه دل و جانند ناله ایله بکار سن بکن آن دم یک دعا حافظ اول وقت
بنم ایسمه بردعا ایله ای حافظ مرا دشتغله ریایر برده جمع اولد و غین اشعار در
وله فی حرف العین قسم بحسنت جاه و جلال شاه شجاع اندم شاه شجاع
عزت و جلالی عظمت در که نیست با کسم از بهر مال و جاه نزع که مال و منصب دن
اوتری کس نه ایله بنم ترا عم بوقدر بعا شقان نظری کن بشکر این نعمت بونعمت
شکر نه عاشقده بر نظر ایله که من غلام مطیع تو باد شاه مطاع که بن غلام مطیع
سن باد شاه مطاع سن بقیض جریه جام نوشنه ایم ولی سنگ جامک جریه
فیضنه تشنه از آتانی کنیم دلبری نمی دهیم صداع جرات اتمز باش اغرغز شراب
خانکیم بس می مغانه بیار خانه ده حاصل اولمش شرابم جوق با که مغر شراب کور
می مغانه دن مرا دمر شدک تریه سی ایله حاصل اولن عشق و قبض در شراب خانکیم دن
مرا دکند و سعی ایله ظهور بولن شوق در حریف باده رسید ای رفیق توبه و دواع
باده حریفی ایر شدی ای توبه رفیقی و دواع حریف دن مرا د باده رفیق دن مرا د
توبه در اضافت بیانیه طریقی ایله خدای را بیم شست شوی خرقه کنیده استه ایچون بنم
خرقه می شراب یوب آب یوکوز که من نمی شنوم بوی خیر ازین اوضاع زیر این بوا و اوضاع
خیر رایحه سنی اشترم مرا د ریایله اولن طاعت و ریاضت وصال جانانه و سیده اولماز
دیگر بر بین که رقص کنان میرود بنال جنگ کور که جنگ ناله سی ایله رقص ایدرک
کیدر کسی که رقصه نرسودی استماع سماع بر که که سماع استماع انکی اجازت
بیور مدی ایدی مرا د سماور صاسی اولمین که شدی بر مر شده مرید اولوب سماع
ایر دیگر بهنرمی خود ایام و غیر از بنم نیست زمانه هنر صا تون الماز و بنم بودند
غیری بوقدر نجی روم تجارت بدین کد متاع بوکاسه متاع قنده تجارت کیدم
بیار می که جو خوشید مشعل افروز و شراب کتور که آفتاب کبی مشعل شعله ندره رسد
کلبه در ویش نیز قبض شعاع در ویشک جوه سنده دخی شعاع فیضی ایشه صدای
و حریفی خوشم رو نیابس بر مرانی و بر خوش مصاحب دنیا دن با که بتر که فیروزین همه

در این شعر وادایه
مستقیم

سجده

اسباب تفرست و صداع زیرا بودند غیر جمعی بر آنک لک اسبابی
و باش اغری در صراحی دن مرا د عشق الی و حریف دن مرا د مرشد در زهر را پد
و طامات اولمول شدم زاهدک زهد ندن و آنک طاماندن ملول اولدم باز
رود و غزل خوان بدین سرود سماع آلت طریقه حاضر ایله و غزل و قوبر سرودله سماع ایله
جین و جیره حافظ خدا اجد امکا و حافظک الشی و یوزیه خدا اجد الیلسون زفک
یار که کبرای شاه شجاع شاه شجاع کبر یاسی بار کاهنک خاکندن **وله ایضا** باد
که ز خلوت که کاخ ابداع علی الصیاح که حادث قهرک کوشه سندن که مرا د فلک در
شمع خاور نکلند بر همه اطراف شعاع مشرق شمع دو کلی اطراف شعاع بر افه یعنی آفتابک
طلوعی ایله عالم منور اولد بر کشد آینه از جیب افق چرخ دوران فلک افق توبه سندن
آینه بی چقاره و اول آینه ده روی کبی بناید بهزاران انواع جهانک بوزی نجو یک
نوعه کوریند آینه دن مرا د آفتاب در در زوایای طرب خانچه شید فلک فلک
همشید نک طرب خانه سی زاویه رنن ارغنون ساز کند زهره باهنگ سماع زهره
سماع قصده ارغنون دوزه همشید فلک دن مرا د آفتاب اولمق روشن در فلک
اولمقدن چنک در غلغله آید که کجاست منکر چنک غلغله به کله که منکر عشق قنده کدی
چنکدن مرا د مرشد در جام در قهقهه آید که کجاست مناع جام قهقهه به کله که مناع عشق
قنده کدی چنکدن مرا د مرشد در جام دن مرا د دل پر شقد و وضع دوران بشکر
ساغر عشرت بر گیر دور آنک وضعی کور و عشرت ساغر بی طوت که بهر حالیه
ایست بهین اوضاع زیرا هر حالته اوضاعک ایوسی او در که مرا د عشق الی به
سعی در طره شاه دیتی همه بندست و فریب دنیا شاهد نک طره سی دو کلی بند
و فریب در خار فان بر سر این رشته بخونید نزع عارفه و مخصوص ده نزع استمر
مرا د دنیا سر سر مکر و بند ایدو کین بیا در عمر خسته و طلب از نفع جهان می طلبی
باد شاه عمر طلب ایله اگر جهان خلقه نفع طلب ایدر ایسک که وجودیست عطا
و کرمی نفع از برا عطا بخش بر وجوده زیاده نفعلو بر کیدر مظهر لطف ازل روشنی
چشم امل لطف از لک مظهر چشم امک روشنی جامع علم و عمل جان جهان شده
شجاع علم و عملک جامع جهانک جانی شاه شجاع مرا د شاه شجاعی مد حدرو **وله ایضا**

کلمه زنی غایب

ایضا

در دقای عشق تو مشهور خواهم جو شمع سنگ عشق و فاسد تو بکر مشهور
شمع کی شب نشین کوی سربازان در دایم جو شمع سربازان در دایم جو شمع سنگ
شب نشین ام شمع کی هیچ شب خوابم نمی آید چشمم پرست بنم غم پرست چشم
هیچ شب خواب کلیم بس که در بیماری بجز تو که بایم جو شمع زیاد که سنگ فراق
خسته کننده شمع کی که باغم مراد فراق زیاد مولم اید و کین اشعار در رشته غم
بمقراض غمت بریده شد غم رشته می سنگ غمک مقراضید کسش اولدی بهمن
در آتش عشق تو خدایم جو شمع بهمن سنگ عشق آتشده شمع کی خدایم
در شب بجزان دایره واصلی دست فراق کی سنده پاکه بر واصل پروانه کی
کوند ورنه بی رویه بی را بسوزم جو شمع یوشم سنگ یوز کس جهان خلق
شمع کی باند روم پروانه بوند تذکره و خبر می معناسند در بویت ده خطاب
خدایه در کیمیت اشک کلکوم بودی گرم رد اگر اشک کلکوم کیمیت سر عتد
یو تر یکی اولیدی کی شدی روشن بکیمی را ز بهنام جو شمع بنم کز نور از شمع
کی قبح عالم روشن اولور ایدی کیمیت طوری آت که بیسی و قور و غی سیاه
اوله مصغور در مکر یوقدر در میان آب و آتش بهمن سر کرم است آب و آتش
ایچنده انجلین سنگ سر کرم که این دل زار و زار اشکبارم جو شمع بو بهمن
اشک باغ بر جی ارق ضعیف کو کلم شمع کی سر کرم است سنگ حواز و صلا
عاشق کدر دیکدر کوه صبرم زم شد چون موم در دست غمت صبرم عاشی
سنگ غمک الله موم کی نرم اولدی تا در آب و آتش عشق کذا را نام جو شمع
پاکه سنگ عشق آب و آتشده شمع کی ار بیجی ام بی جمال عالم آرای نور و زری من
شبت سنگ عالم اراجا کس بنم روزم شب در با کمال عشق تو در عین نقصان
جو شمع سنگ عشق کمالی اید شمع کی عین نقصان ام مراد کمال عشق نقصان
وجود نقصان و کین بیا در سر افرازم کن شبی از واصل خود کردن کث ای کردن
کش بر کجی کنی کند و وصل کن عالی قدر اید نامنور کرد از دیدارت ابوانم جو شمع
تا که سنگ دیدار کن ابوانم شمع کی منور اول خطاب خدایه در کردن کش جبار
معناسند در **میت** در منزل با جوده نیایی خود طالع ان کجاست ما را به جو شمع

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

بکفن

بکفن بکفن بی دیدار تو سنگ رگسز شمع کی بر نفس قی در چهره بناد لبر اما جان
بر افتام جو شمع ای دلبر یوز کی کو ستر تا شمع کی جانی نثار ایدم خطاب خدایه در
آتش عشق تو حافظ را محب در سر کرم سنگ عشق آتش جافک عجب دین
چقدی آتش دل کی باب دین بنشام جو شمع کو کل آتشی کوز باشی ایدم بن سویدم
در آتش عشق کوز باشی ایدم سویدم ممکن دکل اید و کین بیا در **وله فی حرف الفین**
سجوی کلستان می شدم در باغ سحر و قی کلستان سیری امید اید باغ کدم
که تا جو ببل لک کرم علاج دماغ که تا عاشق ببل کی دماغه علاج ایدم بهر کل سوری
نگاه میگردم کل سوری یک یوزنه نظر ایدم که بود در شب تاری بروشنی جو چراغ
که بیل مظلم ده روشنگر ده چراغ کی ایدی چنان بحسن و جوانی خویش مغرور
کل سوری کند و نک حسنه و جوانمغه آنجلین مغرور ایدی که داشت از دل ببل
نزار کونه فراغ که ببلک کو کلندن بیک در لوفراغ و استغنا طو ز ایدی کث اده نرس
رعنا و دین از حیرت رعنا ز کس حیرت دن ایکی کوزینه آجمنش نهاده لاله ز
سودا بجان و دل صد داغ کاله سودا دن جان و دله یوز داغ قومش زبان کشیده
جو یعنی بسر زشت سوسن سوسن طعنه بر تیغ کی زبان چکش زبان کث اده شقا
جو دم ایقاع چون سویلر کس کی شقایق اغریه آجمنش ایقاع فتح همزه ایدم حوق
سویلر کس و کسر همزه ایدم غماز معناسند در مراد خلق عالم عشق و طاعتدن دور
اولوب غفلت ایدم عمران کچور و کلان اشعار در کی جوابده پرستان مرا می
اند در دست شقایق باده پرستلر کی کاهی صراحی الله کئی چوسانی مستان
بکف گرفته ایاغ کاهی مستلر سا قیسی کی الله ایاغ طومش نشاط و عیش و جوی
جو کل غیمت دان نشاط و عیش و جوانمغه کل کی غیمت بل که حافظا بود بر رسول
غیر بلاغ ای حافظ رسول خبر ایر شد ر مکدن غیری اولماز **میت** کر نیاید بکوش
رغبت کس بر رسولان پیام باشد و بس رسول خبری **وله فی حرف الفاء**
طالع اگر مد در دامنش آورم بکف طالع اگر معاونت اید انک دامنش اگر کوم
در بکشم ز هر طرف در بکشد ز هر طرف اگر چیکم یعنی دامن جانانه الم ایر شده
زهی شوق و سرور اگر زنی دلبه زهی شرف و عزت مراد وصال جانایه طالع

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

باز می آید از این
مجموعه

هر روز و جمله اولور سه بیت نه روزی به چاره کی جان دمی جهان به که در پای
جانان دمی طرف کرم زکس نیست این دل پر امید من بویتم بر امید کو کلمه دن
کرم امیدنی بقلدی یعنی کرم کور مدی که چه سخن می برد قصه من بهر طرف اگر چه بود
بنم قصه و احوالی هر طرفه ایله یعنی فاش ایله چند بناز پرورم مهر تیان سنگدل
محبوبک محبتنی نیجه بر نماز ایله بلیسم یا و پدر نمی کنند این پسران ناخلف بونا
پسر پروری یا دایم از او ادبیا زمانه نصیحت پذیر او مله قلین اشعار در ناخلف
یا مفرزند معناسنه در از هم ابروی توام هیچ کاشی نشد سنگ ابرو کن خندان
با که هیچ برکش ایش اولدی ده درین خیال کج عمر عزیز شد تلف واه که بوکاری خیالده
یعنی حصولی غیر فکرده عمر عزیز تلف اولدی مراد غیب هویتدن متمتع اولمده و غین
بیاندر ابروی دوست کی شود دست کش من صبیغ دوستک ابروی قیام بن
ضعیفک دست کشی اولور یعنی اگر قیام الم ابر شور کس نزدست ازین کمان تیر مراد
بر هفت کسه بوکان دن مراد تیرینه نشانه اورم شد مراد غیب هویتک حقیقتنه
کسه و اصل اولدی دیکدر من بخیاال زاده کی گوشه نشین و طرفه آنکه بن زاهدک
خیالی ایله گوشه نشینم و عجب اول که مپیچه از هر طرف میرندم بچنگ و دفت بر پیچیه
هر طرفدن چنگ و دفت ایله نم یولی اور مرادی عاشق کند و سنی مراد راه
ترغیب اندو کین بیاندر بی خبرند زاهدان نقش بخوان و لا نقل زاهد را سیر
عشقندن بی خبر لرد در نقش او قو و دیمه مست ریاست محتب باده بده و لا
محتب مست در شراب ویر و خوف اتمه مراد علما و زناد اسرار عشقندن بی خبر
ایده و کین بیاندر نقش بخوان دن مراد هر سوزی ظاهری او زره قوم ادبیه کین
فاش ایله دیکدر صوفی شهر بین چون لغت شبهه بی خور و شهر صوفی سنی
کور که شبهه لغت سنی نیجه بر پار و منش در از باد آن حیوان خوش علف اول
اول علف خوش حیوانک قوسیغه او زون اولسون مراد شبهات دن برهیزی
اولمیان حیوان مشابه سنده اولمده و غین بیاندر پار و منش در از باد حیوانیتی
زباده اولسون معناسنه حافظا که قدمی در ره خاندان عشق ای حافظ
اگر عشق خاندانی بولنه قدم او ره سن بدو راهت شود همت سخته بجفت

بهر روز و جمله اولور سه بیت نه روزی به چاره کی جان دمی جهان به که در پای

جانان دمی طرف کرم زکس نیست این دل پر امید من بویتم بر امید کو کلمه دن

بخف حاکمک نتیجه سنگد بوکده قولا غوز اولور سخته بجفت دن مراد حضرت علی در کمر
سلسله نک اکثری اکا ایشور مراد صد قلده سلوک ایدنه حضرت علی دن معاونت
ایشور دیکدر بیت اصحت زائر لک یا سخته البخف بهر شار مقدم توفیق جان
بکفت و له فی حرف القاف مقام امن و می بی غش و رفیق شفیق مقام امن
وصافی شراب و مشفق رفیق کت مدام هستر شود زهی توفیق اگر بو حال سا که
دایم هستر اولم زهی توفیق مقام امن دن مراد و سوسه شیطاندن خوف اولمیه دیکدر
می بی غش دن مراد عشق در رفیق شفیق دن مراد مرشد در جهان و کاه جهان بسند
هیچ در هجست جهان و جهانک ایشی هیچ اچکند ه هیچ در هزار بار من این نکته
مرده ام تحقیق بیک کره بن بو نکته فی تحقیق انشم با منی رو و فرصت شمر غنیمت وقت
بر نامه کت و وقت غنیمتی فرصت صای که در کین که عمرند قاطعان طریق زیر ابرو کینا
یول کیجید وار در مراد فرصتی فوت آنکه تنبیه در نیت ممکن عمر ضایع با فوس و حقیقت
که فرصت غریزست و الوقت یسف در نیت و در دکه تا این زمان نداستیم در نیت و در دکه
بو زمانه دکین بیلدم که کیمبای سعادت رفیق بود رفیق که سعادت کیمبای رفیق ایدی
رفیق بیا که توبه ز عمل کار و خنده جام کل که کار کن بدن و جامک خنده سندن توبه
تصور بیت که عقلش می کند تصدیق بر تصور در که عقلانی تصدیق ایله خنده جام دن
مراد جامک شراب ایله بر اولمسی در و اندن مراد عشق الی در ملاحی که ترا در چه زکده
شول ملاحظت که سنگ ز خند آنک چاهنده در بکنه آن زسد صد هزار فکر حقیقی بوزنیک
عمیق فکر آنک کنه ایشور مراد حقیقت ذات نفی میست اولمده و غین بیاندر کجاست
ایل دلی تا کند دلالت غیر بر ایل قنده در که خبره دلالت این که ما بدوست نبردیم
بهیچ طریق زیر از هیچ طریق دو سسته یول التذک دوست دن مراد باری
تعالی در ایل لدن مراد مرشد در اگر چه سنگ موی میانست بچون منی زسد
اگر چه سنگ موی کی ایجه میانک بر بخلینه ایشور مراد خوشست خاطر از فکر
خیال دقیق بود قیق خیالک فکرندن خاطر خوشد موی میاندن مراد خواص
اسرار در اگر بر نک حقیقت استک من چه عجب اگر بنم کوزم باشی عقیق کنه
ایسه نه عجب که هر خام چشم منت بهیچ حقیق زیر بنم چشم خاتمک مهری

بهر روز و جمله اولور سه بیت نه روزی به چاره کی جان دمی جهان به که در پای

جانان دمی طرف کرم زکس نیست این دل پر امید من بویتم بر امید کو کلمه دن

کرم امیدنی بقلدی یعنی کرم کور مدی که چه سخن می برد قصه من بهر طرف اگر چه بود

عقیق کبیر یعنی چشم پر خون در بعضی نسخ مصراع ثانی بویله واقع اولش در که مهر غما
 چشم لبیت همو عقیق زیر این چشم خاتمک مهری عقیق کبی قرمز بر لب در مراد
 کلام الهی گفت شوقندن قان اغله و فیل بیاند ز خند گفت که حافظ غلام طبع تو ام
 خنده ایله ایتدی ای حافظ سنگ طبعک غلامیم بین که تا بچه خدم می کند تحقیق کور که
 بنی نه حدن تحقیق ایدر گفت لفظک فاعلی مرشد در **ولله ایضا** زبان خامه ندارد
 سر بیان فراق قلک دل فراق بیانی هوسنی طو تاز یعنی قادر دکلدر و کورنه شرح
 دهم با تو داستان فراق یونس که فراق دستانک شرح ویر و ورم یعنی ویر
 ایدم مراد آلام فراق قابل بیان دکل اید و کین بیاند **رفیق خیل جیالیم** و هم
رکاب یک خیال مکرر یک رفیق ایز و صبر الیه هم رکابز قرین آتش مجازان
 و هم فراق فراق مجازان آتش قرین و فراقه صاحبز در بیع مدت عمرم که
 بر امید وصال حیف مر زمانه که وصال امید اوزره بود و دخی جائز در در بیع
 عمر زمانی بسر رسید و نیامد بر زمان فراق باشد ایر شدی و فراق زیما یی
 باشد کمدی سری که بر سر کردون بطحری سودم بر باشی که فخر ایله فلکک با اوزره
 سور ایدم بر استان که نهادم بر استان فراق راستر حقیق چون که فراق
 آستانی اوزره تو دم مراد عالم بسط و مشاهد دن عالم قبضه ایر شد و کین بیاند
 به گونه باز گیم بال در هوای وصال وصال هوا سنده نیجه قناد اجم که ز نخست
 دلم بر در آشیان فراق که کوکلم مرغی فراق یوا سنده قنادی دو کدی مراد وصاله
 استعداد قلندر و غین اشعار در جگونه دعوی و صلت گیم بجان که شدست جانم
 سنگ و صلت دعوی بی نیجه ایدم که اولش در دلم و کبل قضا و نغم ضامن فراق کوکلم
 قضایه و کبل و جسم فراقه ضامن مراد بولر کند و نک اوزره نه مستولی اولد و غین
 بیاند ز شوق یار دلم شد کباب و دور از یار یارک شوقندن کوکلم کباب اولدی
 و یاردن اراق مدام خون جگر میخورم ز خوان فراق فراق سفره سندن دایم حکم
 قاننی یرم **بیت** لب لبست ز خون جگر پیاله ماه دم نخست چنین شد مکر حواله ماه
 کنون چه چاره که در زخم خشم بگردانی شدی نه چاره که غم دریاسنده بر گردا به
 دوشدی قناد زورق صبرم ز بادبان فراق صبرم زورق فراق بادبانندن

ای حافظ غلام طبع تو ام

سید بن علی

شیرین خاتون

یعنی صبر و مجال قلمدی فاق و لفظک معناسی مصراع اوله قید اولدی سهولت معنی ایچون
 بسی نمائند که کشتی عمر خرد شود جوق قالمادی که عمر کشتی غرق اولد ز موج شوقی تو
 در بحرین کران فراق سنگ شوقک موجندن فراقک کن رسد در یا سنده مراد کشت
 شوق مهلک اید و کین بیاند ز فلک چو دید سرم را ایسر چهر عشق فلکک چو که بنم بخی
 عشق چهره ایسر کوردی **بیت** کردن صبرم بر بیان فراق فراق ایلی صبرم
 بویستی با غلدی فراق و بجر که آورد در جهان یارب فراق و بهجری عجب جهان
 کیم کوردی که روی بجز سیه باد و خامان خواب که بچک یوزی و فراقک خامانی
 ستیاه اولسون بیای شوقی کراین ره بس شدی حافظ اگر بویول شوقی ایلی
 ایله نهایت بولیدی ای حافظ بدست هجرندادی کسی عنان فراق
 بر که فراق عنانی بچک الله ویر فزایدی **ولله ایضا** کسی مباد چومن
 خسته مبتلای فراق بن خسته کبی بر که فراقه مبتلا اولسون که عمر من همه
 بکشدت در بلای فراق که بنم عمرم دو کلی فراق بلا سنده کجی اگر بدست من
 افتد فراق را بکشم اگر بنم الومه دوشه فراقی دلیلم زهر دودید و هم باز خون
 بهای فراق کبر و هر یکی کوزدن فراقک خون بهاسنی دیره هم غریب و عاشق
 و بی دل فقیر و سرگردان غریب و عاشق و بی دلم فقیر و جبرائیم کشیده محنت ایام
 و دایمهای فراق ایام محنتی و فراق داغی چکشم کجا روم چه کنم حال لاکویم
 قند کیدم نیجه ایدم کوکل حالنی کیمه دیم که داد من بستاند دهر سزای فراق که بنم
 داد می الله فراقه لایقنی دیره بعضی نسخ سزای نه جواد واقع اولش در مراد وصال بهانه
 و نیجه اولور بر محبوب مرشد طلب اتمشی در فراق را بفراق مبتلا سازم فراقی سنگ
 فراق مبتلا ایدم چنانکه خون چکانم ز دین یای شراق انجلین که فراقک کوزلندن
 قان طاملمم من از کجا و فراق از کجا و غم ز کجا بن قندن و فراق قندن و غم قندن
 کمر بزد مراد و از برای فراق و ارایه مادر من بی فراق ایچون طوغردی نیرغ عشق
 چو حافظ ازین جهت شب و روز عشق داغده حافظ سیکه بوسب دن شب
 و روز چو بیدان سحر می زغم نوای فراق سحر بیلدری کبی فراق نوا سنی او ردم
 یعنی فراق ده فی باد و فغان ایدرم **ولله فی حرف** **کاف** ایلی ریش مر باللبت حق

سید بن علی

شیرین خاتون

شیرین خاتون

ای که که نیم مجروح کو کلمک سنده لبک ایلد حق دار در حق نگه دار که من میروم اندر معک
حق حفظ ایلد که بن کیدرم استه سنگ ایلد اولسون خطاب مر شده در تونی آن کوهر
پاکیزه که در عالم قدس سن بسن اول پاکیزه ذات که عالم قدس ده ذکر غیر تو بود حال
تسبیح ملک ملک تسبیح حاصلی سنگ ذکر غیر کدر خطاب مر شده در مراد اندین
بجملون العرش ومن حوله یسبحون مجد ربهم ویومنون به ویستغفرون للذین آمنوا
صبغة مؤمنه حقنه اولان استغفار و دعای بیاندر خصوص اشرف ناس ایون
که بونع مر شد مراد در در خلوص منت از هست شکی بجز بکن بنم خلوصن اگر سنگ
بر سنگ دلبرایه تجربه ایلد کس عیار زر خالص شناسد که محک صافی التوکل
عیارنی کس محک کبی کلر گفته بودی که شوم مست و دو پوست بدیم و پیش اید که
مست اولم و سا که ایکی بوسه و یرم و عن از حد بشد و مانده دو دیدیم و نه یک و عده
حد دن بخا و زاندی و بز نه ایکی و نه بر کوردن مراد مرشدن غلبات عشقه کند
فیض و عن سینه تاخیر واقع اولد و فین بیاندر بکشت بسته خندان و شکر زیری
خنده اید بکی دانه کی آج و شکر ریزلک ایلد یعنی سوله خلق را از دهن خویش مینداز
بشک خلق کند و دانه کن سنگ اتم خطاب مر شده در جرح بر هم زخم از غیر مراد
مرود و چرخنی بقارم اگر مراد م عکسه دونه من نه اتم تر بونی کشم از جرح فلک
بن اول دکلم که جرح فلک دن زبونم چکم مراد حصول مراده فلک اعتبار اتمیوب
خدایه توکل اتم و کین اشعار در چون بر حافظ خویشش بکناری باری چونکه آتی
کند و حافظی فتنه او غرقیه سن باری ای رقیب از بر او یک دو قدم دور ترک
ای رقیب اکت قشندن برایکی قدم اراق رجب رقیب دن مراد عامی در که مرشد
ایله کند و سی مابینده اولن مصاحبه مانعده **ولایف** اگر شراب خوری جرعه
قتن بر خاک اگر شراب ایچرایک خاک اوزره بر جرعه صاج از آن کناه نفع
رسد بغیر چه پاک اول کناه دن که غیره بر نفع ایر شده نه پاک مراد آن الحسنات
چه همین استیات تسبیح و شوش ایدرایک باری اتم ایچون محتاج جلد رقا
ایله دیدم که زبرد بهر چه تو داری بخور در ربع محو یوری هر نیه مالک سن به حیث
کندی در ربع زنده روزگار تسبیح پاک تر بر زمانه پاک تبغنی در ربع و تر خسته او در

بجایگاه اولی

بجایگاه اولی

بخاک پای تو ای سرو تا زبرد در من سنگ خاک پاک حقیقون ای بنم تا زبرد بسمنش
سروم که زرد و اقو پا دامگیرم از سر خاک که موت کونی بنم قبر بدن ایانگی کیر و
طوتمه یعنی فرارمه کل پا دامگیر از سر خاکم تقدیرند در که میگیر نمی حاضر در واکه متصل
اولن میم ضمیر مفعول در ضمیر فاعل دکله خطاب مر شده در چه دوزخی چه بهشتی
چه آدمی چه ملک جهنم که نه جنتلونه آدمی نه ملک نه بدهب همه کفر طریقت است
و وکلنی نک نه بهند حقت طریقت کفر لاری یعنی کفر مشایخ سنده در مراد امسا کشت
زیاده قبیح اید و کین اشعار در مرشدن فکلی راه دیرشش جیتی باری تعالی جهات
منسوب اولن دیرک یولنی دیردن مراد عالم در جهان بهشت که ره نیست دیر دام
آنجلین با غله ی که قبر طوزاغی آینه یول یوقدر یعنی اجلدن خلاص میسر دکله
مفک جقور که بونع قبر مراد در قریب دختر ز طرفه میزند ره عقل دختر زک قوی
عقل یولنی عجب او در و دختر ز شراب معناسند که بونع عشق آتی مراد در مراد
تا بقیامت خواب هارم تاک قیامت دکن امید چار طافی خراب اولسون برامیکده
حافظ خوش از جهان رختی میخانه یولنده ای حافظ جهانن لطیف کندک دعای اهل
دلت باد مونس دل پاک اهل دلت و عایه سنگ پاک دکله مونس اولسون مراد
عشق ایلد وفات اتم و کین و عشق آتی سببی ایلد اهل دلت و عایه استحقاق اولد و
بیاندر **ولایف** هزار دشمنم از میکنند قصد پاک بیک دشمن اگر بنم ها که قصد
ایده اگر کم تو دوستی از دشمنان ندارم پاک اگر سن با که دوست ایست دشمنان
پاک طوتمه خطاب خدایه در مراد امید وصال تو رختی می دارد سنگ و صالک امید
بنی دری طوتمه و کر نه هر دم از بهر است بیم پاک یوسف بکن بجز کردن مردم بکاهدن
خونی وار در نفس نفس اگر از باد سنو نم بویست نفس نفس اگر با ددن سنگ تفوی
اشتمیم زمان زمان گنم از غم چو کل کر بیان چاک زمان زمان غدن کل کی کر یابی
چاک ایدرم بوی دن مراد غم از غم چایه تور با ددن مراد فضل آتی در رود جواب
و چشم از خیال تو هیسات سنگ خیالکدن ایکی کوزم او یوری هیسات یعنی او یور
بود صبور دل اندر فراق تو حاشاک کوکل سنگ فرانکده صبور او یوری حاش
یعنی اولماز اگر تو زخم زنی به که دیگری در هم اگر سن زخم او ره سن یک که بر غیره

بخاک پای

بخاک پای

درد و سنگ

مرهم آورده و گویا هر دمی به که دیگری زیان و کسب ز سر و سره سن یک که بر غیری
 تر یک ویره بو غزل ده واقع اولن خطاب خدایه در بفریب سیفک قلی حیاتا ابدی
 سنک سیفک فرستیده ایله بنم قسطنیه حیات ابدی در لان روحی قد طاب ان یکن
 فداک زیر تحقیق بنم روح لطیف ادکدی که سا که فدا اوله داد تیغ عشقه نفسی
 هلاک اتمک ابدی حیات سبب اولور دیکدر عنان هیچ اگر میریبه بنم شرم
 عنان چورمه یعنی بدن اعراض اتمه زیرا اگر بنی تیغله اوره سن سپر کنم سرودت
 ندارم از فراک با شمی سپر ایدرم و سنک فزاکدن ال چکنم داد هیچ و جمله
 خداون جدا اولمده رضا کو ستر مد و کین بیا ندر ترا چنانکه توبی هر نظر کی بیند
 آنجلین که سن سن سنی هر نظر قند کورر بقدر بهنش خود هر کسی کند ادراک
 هر برکس کند و کورشی قدر ادراک ایدر مراد ذات باری کنی ایله ادراک میسر
 اولمده و غین بیا ندر **میت** نه ادراک در کنه ذاتش رسد نه فکر نه نور صفات
 رسد پنجم خلق عزیزان زمان شود حافظ خلفک کوزنه حافظ اول زمان غور
 اولور که بر در تو نند روی مسکت بر خاک که سنک قبوک اوزره مسکت یوزنی
 خاک اوزره قویه **وله فی حرف اللام** اگر بگوی تو باشد در محال وصول اگر سنک
 محله که با که وصول مجالی اوله رسد بدولت وصل تو کار من باصول سنک و مسکت
 دولتند بنم ایشم اصوله ایر شور مراد خدا جمیع مرادک حصوله سبب اولور دیکدر
 خطاب خدایه در قرار برده بر من آن دو سنبل رعنا اول یکی رعنا سنبل بدن
 قرار التمشد فراغ برده بر من آن دو زکس مکحول اول سرمد نمش زکس بدن
 فراغ التمشد مراد هویت و اسرار الکیه و تاثیرات ذات و صفات بنی سیه صبر
 ولی قرار ایله دیکدر وجود بر جوهر هر تو صیقلی دارد چون کل سنک مجتک جوهر بدن
 بر صیقل طوطه بود زکس حوادث هر آینه مصقول حوادث با سندن البت
 مصقول اولور مراد عشق الهی اولن دل معیت ماسوی و لما ز دیکدر من شکسته
 بد حال زکس با یم بن بد حال شکسته حیات بولورم در آن نفس که تیغ عمت شوم مقول
 اول نفس که سنک عمت تیغی ایله مقول اولم خطاب خدایه در چه جرم کرده ام
 ای جان و دل محض تو ای جان و دل سنک حضور کن نه کنه ایلمشتم که طاعت

سنک سیفک
 قلی حیاتا ابدی

مرهم آورده
 و گویا هر دمی

سنک سیفک
 قلی حیاتا ابدی

مرهم آورده
 و گویا هر دمی

من بی دل نمی شود مقبول که بن عاشقک طاعتی مقبول و لما مراد طاعتی
 حقه لایق کور مد و کین بیا ندر جو بر در تو من بی نوای بی زور و زور چون
 سنک قبوک اوزره بن ز سر و زور سر زنی نوا هیچ باب ندارم ره خود
 و دخول هیچ باب ایله خروج و دخول یوسلینه طوتمازم یعنی سنک قبوک زیم
 یوقدر بکار و دم چه کنم چون زیم چه چاره کنم قنده نیلیم بجه در یم نه چاره ایدم
 که کشنده ام ز غم جور روزگار ملول که روزگارک غم جو زدن ملول اولمشم
 خراب تر ز دل من غم تو جای نیافت سنک عمت بنم دلدن خراب رکن بر بولدی
 که ساخت در دل تنگم قرارگاه نزول که بنم تنک دلدن نزول قرارگاهن دور
 مراد عشق الهی دل خراب ده قرار اند و کین بیا ندر بدر عشق بار و غموش شو
 حافظ عشق در دی ایله کچن و خاموش اول ای حافظ رموز عشق ممکن فاش
 پیش اهل عقول اهل عقول قنده عشق رفر رسیه فاش ایله **وله ایضا** بعد کل
 شدم از توبه شراب مجل کل زمانند شراب توبه سندن مجل اولدم که کس مباد
 زکدر دایرنا صواب مجل که کس نامعقول فعلدن مجل اولسون مراد مکاشفه زکس
 عشقندن فراغت اتمک سبب خجالت اید و کین بیا ندر صلاح من همه دام رسد
 و من زین محبت بنم صلاح دو کلی دام راه در و بن بوخت دن یم ز شاد
 و سانی هیچ باب مجل شاد و سانی دن هیچ برو جمله مجل دکلم مراد خدا و سانی دن
 مراد حشد در زخون که رفت شب دوش از سر چه چشم فاندن که دون کچه
 چشم سر چه سندن جو این اتدی شدیم در نظر شب روان جواب مجل زیرا
 سوال دن ملول و جواب دن مجل از رخ از جناب تو جای در کشفه ایم سنک
 جنانکدن بر غیری یره یوز جو رمشم بنم باری توفیق ازین جناب مجل توفیق
 و معاوضتی ایله بو جناب دن مجل دکلم مراد جمیع خصوص ده توفیقی خدایه
 اولمده و غین بیا ندر رنجوا بزی رلب جام زهر خنده زند نیچون جامک لبی التنده
 زهر خنده اورر اگر نه از لب لعل نوشد شراب مجل اگر شراب سنک قرخی لیکن
 مجل اولدی ایسه زهر خنده اضطراب و غضب و خجالت و قنده اولن خنده
 دیر بر بولدی استعمال اولور خطاب خدایه در رواست زکس من از فکند سر دیش

مرهم آورده
 و گویا هر دمی

ر و ا در مست ترکس اگر باشی او که بر اقدای یاب که شد ز شیوه چشم بر عتاب مجل
 زیرا اول زیاده عتاب و چشمک شیوه سندن مجل اولدی نقاب ظلمت ازان بست
 آب خضر که گشت آب حیات اول سبیدن ظلمت ده پنهان اولدی ز طبع حافظ
 و این شعر همچو آب مجل زیرا حافظک طبعندن و بواب کبی لطیف شعندن مجل
 اولدی که گشت لفظ لکن معناسی مصراع ثانی به قید اولندی سهولت معنی چون
 ازان نهفته رخ خویش در حجاب صدف اول سبیدن کند و یوز سینه صدف
 پرده سنده ستر اتمش در که شد ز لولوی نظم در خوشاب مجل زیرا بنم لولوی
 بکثر نظم ناز که مجل اولدی که کند و شعری لطیف در دن ترجیع در **ولایت**
 ای رخت چون خلد و لغت سلسیل ای جانان که رخک جنت و لبک سبیل کید
 سلسیلت کرده جان و دل سبیل سنگ سلسیل سا که جان و دل سبیل ایشدر
 خطاب فدایه در سبز پوشان خطت در کرد لب سنگ سبز پوشد کی لبک جور بسنده
 همچو مورانه کید سلسیل سبیلک اطرافنده مورکی در خط دن مراد جناب کبر یاد
 سبز پوشان خطک وصفی در که مراد جناب کبر یا به فنا و تغیر عارض اولمده و فین اشعار
 زیرا سبزدگری طراوت و لطافت کنایت در لب دن مراد صفت کلام در خطاب فدایه
 سبز پوشان دن مراد ملائک اولمق احتمال خفی در زیرا سبز پوشان بو معنایه کور خطک
 غیری کرکت یارب این آتش که در جان محبت یارب بو آتش که بنم جانم در
 سر دکن زان سان که کردی بر خلیل سر و ایدامک کبیدن که خلیل اوزره ایدکن آگشندن
 مراد بونع هو و هوس اولمق روشنند من نمی یارم بحال ای دوستان بن مجال
 قادر و دکنم ای دوستان که دارد او جمالی بس جمیل زیرا زیاده جمیل بر جمال طوتر مراد
 تجنی ذات طاقت کتور مد و کن بایندر جمال بونع چهره معناسند در پای مالکست
 و منزل بس بعید بزم یا غزلنگر و منزل زیاده اوزاق در دست ماکوتاه و خرمای خلیل
 بزم المرقصه و خرمای افاج اوزره در مراد جناب قدس زیاده اراق و سلوک تمام قدرت
 یوق و فیض الهی نک حصولی زیاده صعوبت اوزره و بزده که استعدا دیوق دیکدر
 ناو ک چشم نو در هر گوشه سنگ چشمک ناوکی هر گوشه ده ناو ک دن فرکاندر همچون
 افتاده دارد صد قیل بن افتاده کی یوز مقتول طوتر مراد غیب هویت شهید کن کثر بن

این شعر
 در وصف
 حاکم است

حافظ از سر بجه عشق کار حافظ نگارک یعنی خدا نک عشقی سر بجه سندن همچو مورانه
 شد بر پای بیل نیکل ای غنه و دشمنش مورکی اولدی شاه عالم را بقا و عود و تار شاه
 عالم بقا و عود و تار و لسون باد و هر چیزی که خواهد زین قیل و مرنه کوز بو نک کی دن
 با و لفظ نک معناسی مصراع اول قید اولندی سهولت معنی چون **ولایت** اوزره روان را
 عشق بس باشد دلیل سا کله عشق الهی دلیل بتر آب چشم اندر ریش کردم سبیل
 کوز باشی او ک یولنده سبیل ادم موج اشک مای اورد در حساب بزم کوز مر
 باشک موجنی فجن حساب کتور ر آنکه گشتی راند بر خون قیل او که مقتولک قایه
 اوزره کشتی سوردی مراد حق تعالی نک کمال استغناسنی بایندر قصه نو ده اشارت
 طریقی اید اختیار کی نیست بدنامی من بنم بدنامم اختیاری خلی فی العشق من بید
 السبیل عشقه بنی اضلال ایدی یادی سبیل اولن خدا مراد جمیع افعال او اولم
 تصرف و حکم خدا نک دست قدر تنده اولد و غین بایندر ضل بونع اضل معنایه
 فی اید تقدیه آنک طریقی اید آتش عشق بجان بر خود مرن عشقی آتشی کند که اوزره
 یا بر آتش خوش گذر کن چون خلیل یا حضرت ابراهیم علیه السلام کی آتش اوزره
 خوش گذر اید مراد عشق اختیار اید رایسک ریاضت مشقتنی قبول اید دیکدر
 بتانم مراد مرشد را اولمق روشن در یا بنه بر خود که مقصد کم گینه یا مقتر بیل که
 مقصدی بتور رسن یا مننه یا اندرین رذی دلیل یا بویوله دلیل سز سلوک اید
 مراد الدلیل ثم السبیل سبجه راه عشقه مرشد سز سلوک اید دیکدر یا سوم بیل
 بنان یاد کبر یا قیل انک عاد و تریه یا طوت یا مرو هندوستان یا یاد بیل یا قیل
 ایدی اید هندوستان کتمه مراد هر سنده نک لوازمی کور مسیحه اول سینه شروع اید
 دیکدر نمی و مطرب بقدر و سم جوان می و مطرب سز بنی فردوسه دعوت اید
 رخصتی اراج لائی السبیل بنم راحتم شراب در سبیل ده دکلده مراد عشق الهی
 جشندن ترجیع اید و کین اشعار در یا مکش بر چهره بیل عاشقی یا یوزک اوزره عشق
 نیلنی چکری یعنی عاشق اولمکه یا قرو بر جامه تقوی به نیل یا تقوی جامه سنی نیل با نوز
 مصراع اولن اولن نیل جویت معناسند در مصراع ثانی ده اولن نیل خج جویت
 معناسند اولمق روشن در مرده اولن نمر مراد اولمقندن مراد عشق الهی قبول اید

این شعر
 در وصف
 حاکم است

این شعر
 در وصف
 حاکم است

این شعر
 در وصف
 حاکم است

بازی و ادب و خطابه

نظم و شعر و خطابه

مقامت نصیره خلاص میسر دکل اید و کین بیاندر بعض نسخ مکتب برینه بکش
واقع اولمش در اما اول محله اولی در حافظا کر معنی داری بیاری ای حافظا اگر بر
معنی طو زایسک کتور ورنه دعوی نیست غیر از قال و قیل خوشه دعوی قیل و قال
غیری دکلر **وله ایضا** خوش خبر بادی ای نسیم شمال خوش خبر لو باد سن ای نسیم
که بیا میرسد زمان وصال که بزه وصال زمانی ایرشور مراد فخر ارحمانیه بی مدح در که
سبب وصال در نسیم شمال دن مراد فضل الهی در یارید الهی حماک الله ای قورینک
بیکی اندر سنی حفظ ایسون مر جبار جبار تعال تعال مر جبار جبار کل جمی قوری معنی
بوند جناب قدس مراد در برید بیک معناسنه در که بوند فخر ارحمانیه مراد در
عربک عادی در که مجوبه سنک حرمنی قوریه تشبیه ایدر رننه کم کلستانده بو که دلالت
ایدر بر عزلی بیت واقع اولمش در **بیت** ما فرس ذکر الحی بسعی و لوسمعت ورفی
الحی صاحت معنی **مال سلمی و من بزی سلمی** نیک و ذی سلمی ده اولنک عالی در
این جیراننا و کیف الحال بزم نوکشید فرقه در وانک عالی نیجه در مراد معنوت
حقیقی دن دانع اولان یاران دن استفسار در که انردار بقایه رحلت
اتمش در رننه کم بو بیت الهی مشعر در غرضه بزمگاه خالی ماند بزمگاه عرصه سیه
خالی قالدی از حریفان و رطل مال مال عاشق در دن و طلو قد حدن مراد عشق
و عشق در دن ظاهر عالم خالی قالد و فین بیاندر غفقت الله اربعد عافیه در خواب
و محو اولدی معمور اولد قد نصیره فاسلوا احالها عن الاطلال دارک حالنی
طلل در دن صور کوز دار مؤنث سماعی در انو کیچون مؤنث ضمیر بی ارجاع
اتمش در اطلال جمع طلل در که خواب اولمش خانه نیک اثری در سایه آنکند
حالی شب هجر فراق کچه سی شمدی ظاهر اولدی تاچه باز ند شب روان خیال
خیال شب رولری عجب نه ظهوره کتور مراد فراق ده وصال میداند و کین
بیاندر رفته العشق لا انفسام لها عشق قصه سنه انقطاع و انتها بود قد رقصت
هرمت لسان مقال لسان مقال بوند مقطوع اولدی مراد احوال عشق لسان
مقال الیه بیان اولماز دیکدر **بیت** چون حل نمی شود بسجن مشکلات عشق
در حیرتم که فائز قال و قیل چیست ترک ماسوی کس نمی بکزد بزم دلبر که جانینه

نظم و شعر و خطابه

نظم

نظر ایمن آه ازین کبریا و جاه و جلال آه بو کبریا و جاه و جلال دن مراد محقق غفلت
و جلالن بیاندر فی کمال الجال بخت معنی حسن کمالنده ارز و لره ایرشدک یعنی
زیاده خوب اولدک صرف الله عنک عین کمال الله سندن کمال عینی دفع
ایسون زیر کمال چشم دن ضرر ایرشور بو معنی دن قطع نظر کمال برید چشم
کسک نامی در ویرر حافظا عشق و صابری تاچند ای حافظا عشق و صابرک
نیجه به دکت ناله عاشقان خوشست بنال عاشقک ناله سی خوش در اکله
وله ایضا ای برده دلم را تو بدین شکل و شمائل ای کوکلی پوشکل و شمائل ایتمش
کمه پروای کست نیست جهانی بو مایل جهان خلق سا که مایل سکا که فکری
بو قدر مراد خدا آنک کمال استغناسنی بیاندر شکل و شمایل فکری محبوبه تشبیه
مناسبتی الیه در والا خدا شکلدن منزله در که آه کشم از دل و که تیر تو از جان
کاه دلدن آه و کاه سنک تیر کی چکرم ای جان پیش تو چه گویم که چا میکشتم از دل
سنک حضور کد نه دیم که دلدن تیر چکرم خطاب خدایه در **بیت** میکشدر بیکان
ز دل آه از جگر شاهی از دست تو اینها میکشده وصف لب لعل تو چه گویم بر قیاس
سنک قرمز لبیک و صیفی رقیبه نه دیم نیکو بود معنی از کین بر جابل چاهل
فته رنکین معنی ایوا اولماز مراد عوامه اسرار عشق در سولیک معقول و کل
اید و کین بیاندر هر روز جو سنست نه ذکر روز دوست چونکه هر کون سنک
سنک غیری کوندن زیاده در مراد رانوان کرد بروی تو مقابل ماهی سنک یوز که
مقابل تنک اولماز خطاب خدایه در روز بر و زحمتک زیاده اولمی مصنوعه جد
اعتباری الیه در دل بروی و جان و همت غم چه فرستی کوکل المقدن سا که جان
ویر ورم غمی نه کوندن رسن چون نیک غمینم چه حاجت بحاصل چونکه زیاده
غناکز محاصله نه حاجت زیراعنه اصلا احتیاج بو قدر محاصل حاصل یتجی معنانه
اسم فاعلدر حافظا چو تو با در حرم عشق نهادی ای حافظا چونکه سن عشق در
قدم تو دکت در دامن او دست زن و از همه بکسل آنک دامن ال او بر
و جمع سندن کسل مراد عاشقه حقن غیری به تعلق لایق دکلر دیکدر **وله ایضا**
سحر چشم تو ای لبت تجسته حصان سنک چشمک سحر حق چون ای خولری مقبول محبوب

نظم و شعر و خطابه

نظم و شعر و خطابه

بر خط توای آیت هاین قال سنگ خطک ریزی حقیقون ای مبارک قالو
 آیت خطاب خدایه در سحر چشم دن مراد تاثیرات ذات در خسته خصال ولد که
 جمیع خویری لطیف و خوب در مر خط دن مراد جناب کبریا به منسوب اولن روز
 واسرار در بنوش لعل توای آب زندگالی من سنگ لذت لبیک حقیقون ای
 بنم آب حیاتم برنگ و بوی توای نوبهار حسن و جمال سنگ رنگت و بویک حقیقون
 ای حسن و جمال نوبهاری بو بیت دن مراد کلام حق و آثار نه قسم در کبر در راه تو
 یعنی که سایبان امید سنگ یو لکک تو زنی حقیقون یعنی که امید سایبانی در بخاک
 پای تو یعنی که رنگت آب زلال سنگ خاک پاک حقیقون یعنی که آب زلال سنگی در
 مراد راه حق ده اولن زنجی رحمت عداوند و کین بیاندر جمله های تو چون شیوه
 رفتن لکک زنجی زنجی اولن شیوه لککی اولن جمله لرحقیقون بفرمای تو چون عشوه
 چشم غزال غزال چشمند اولن عشوه لککی اولن غمزه لرحقیقون مراد تخلیات آتیه
 در موزر بانیه به قسم در بطیب خلق تو و نفی شمانه صبح سنگ لطیف خلقت
 و صبح سمانه سنگ رایحه سی حقیقون نبوی زلف تو و کلمت نسیم شمال سنگ زلفک
 رایحه سی و نسیم شمالک رایحه سی حقیقون مراد خلایق آتیه به قسم در که شمانه صبح
 نفی سیدر واسرار آتیه رایحه سمنه قسم در که نفی ارحمانیه در بان عقیق که مارا
 مهر خاتم چشم اول عقیق حقیقون که بزم کوز مر خاتمک مهری در بان که که شمارت
 در درج مقال اول که حقیقون که سزک مقال در جنک در ری در بان صحیفه عارض
 که گفت کلشن عقل اول عارضک صحیفه سی حقیقون که عقل کلشنی اولدی بان
 حدیقه بینش که شد مقام خیال اول چشم حدیقه سی حقیقون که خیال مقامی اولدی
 مراد مشاهدات آتیه به قسم در که در رضای تو حافظ که التفات کنی که سنگ رضا که
 اگر حافظ التفات آید سن بمر باز نماند چه جای مال و منال عمره که وقایع یعنی
 عمری سنگ یو لکک حرف آید نه مال و منال یری در مراد خدا دن عین عنایت
 التفات طلب امتی در **وله ایضا** دارای جهان نصرت دین خسرو کامل جهانک
 حاکمی دینک نامری کامل حسرو و بحی بن مظهر ملک عالم عادل مظهر او غنی بحی
 عادل عالم ملک در بواج کلمه بحیا کلمت صفت اولمق روشن در مظهرک صفت اولمق

نصرت بونص مصدر بمعنی فاعل در ای در که اسدم پناه پوشاده ای پادشاه که
 سنگ اسلام پناه در کا هکت اچشد در بروی جهان روزنه جان و در دل
 جهانک یوزنه جان بجزه سنی و کوکل قبوسنی مراد پادشاهک خلقه اند و کرم و عدل
 بیاندر تعظیم تو ز جان و خرد واجب و لازم جان خرد او زره سنگ تعظیمک و حب
 و لازم در انعام تو بر کون و مکان فایض و شامل سنگ انعامک کون و مکان فایض
 و شامل در روز از ل از لکک تو یک قطره سیاهی روز از لکک سنگ فلکک دن قطره
 مرکب بر روی مراد که شد حل مسائل ماهک یوزی او زره دوشدی که مسائل
 حل ای بی اولدی حل بونص مصدر بمعنی الفاعل در بوسوز پادشاه ظل خدا اولدی و غنی
 اعتبار او زره در که کوبانک قلمدن دوشدی یک قطره سیاهی دن مراد ماهک
 یوزنه اولن سواد و مرکب سنگ بر دزدن ذوق اولمنه سب اولمنه در خورشید
 جوان خال سید دید بدل گفت آفتاب چونکی اول سیاه خالی کوردی کو کلمه یعنی کند و سینه
 آید ای کاج که من بودی آن مهندوی مقبل ای کاشکی اول سعاده بونص بن اولدم
 مراد پادشاهک قدر رفیع بیاندر که خورشید دخی که بن اولمنه جان ویر رشت
 فلک از بیم تو در برقص و ساقیت ای پادشاه فلک سنگ بر کمدن رقص و ساعد
 دست طرب از دایم این زمره مکمل یوزنه نک دامندن شوق الی او زره
 یعنی ترک آتمه مراد دور فلکک اکا اولن ساعد سن بیاندر می نوش و جهان کش
 که از زلف کمدت شراب انج و جهان باغشده زیر اسنک کند زلفکدن شد کردن
 بدخواه گرفت رسل اسل دشمنک کردی زنجیر بره گرفت را اولدی دور فلکی یک سوره
 بر هیچ عدلست فلکک منسوب اولن دور با کلمه عدل طسرتقی او زره در خوش باش
 که عالم نبرد راه بمنزل خوش اول که عالم منزل بول التزم مراد پادشاهی تسلیم در حافظ کلم
 شاه جهان مقسم بر قسمت ای حافظ شاه جهانک قلمی مقسم رزق در از بهر عیشت
 ممکن اندیشه باطل معیشتدن او زنی باطل فکر ایلمه یعنی غم به **وله ایف** شمت روح
 و داد و شمت برق وصال بن محبت روحی ققولدم و وصال بر فنی کوردم بیا که بوی
 از میرم ای نسیم شمال کل که سنگ رایحه جان ویره یم ای شمال یلی روح بونص خوشبوی
 نمنه معنا سندر و بوی شمال دن مراد نفی ارحمانیه در که وصال پناه و سید در شمت

حقیقون ای مبارک
 حقیقون ای مبارک

حقیقون ای مبارک
 حقیقون ای مبارک

حقیقون ای مبارک
 حقیقون ای مبارک

فعل یافته نفس متکلم و حد در باب ثانی دن که عربی نام برق در چرخ برق سحاب جانب
 نظر ایست که نه طسره بغور یا غور را تا بونق مطلقا نظر معنا سنده در احادیث
 بحال الحبيب كف و انزل ای جیبیک دوه لیس ابرایله سورجی قتلن و قون
 که نیست صبر جمیل از استیاق جمال که جمالک استیاقدن با که صبر جمیل بود
 حادی دوه بی ابرایله سورن شتر بانه دیر را احاد یا ده اولن همزه حرف نداد که
 منادای اقریب انجوند حادی انوک ایله منصوب در زمره اولد و غنندن
 جمال کسر جمیل جمع جمل در بیت حادی که بهر ثاقه سلیم خدی کند باید شرح
 فرقت ما ابتدا کند شکایت شب بجان نوکند ارای دل فراقی کچه سنگ شکستی
 ترک ایلای کوکل بشکر انکه بر افکند پرده روز وصال اول شکر این که وصال کوکل
 ظاهرا اولدی بویار بر سر صلیحت و عذر میخواست چو که یار صلح هوسی اوزره در غور
 و لر توان گذشت ز جور رقیب در همه حال دو کلی حاله رقیبک جو زدن بکجک
 نمکدر بیا که پرده کلوز هفت گانه چشم هفت گانه سنگ کلر پرده سنی کشید ام
 بخور کارگاه خیال خیال کارگاه سنگ بخور ز جکش گانه بوند نوع معنا سنده در
 کلر ز ذری قان اغمقندن کنایت در هفت گانه دیک ایله عین انسانه
 اولن یدری طبقه به اشارت ایدر بعضی نسخ هفت خانه واقع اولمش
 معناده ایکسی بر در مراد جانانک قدومنه منتظر و مترقب اید و کین اشعار
 بجز خیال و تان تو نیست در دل تنک تنک دلن سنگ دیک خیالندن
 غیری بود که کس مباد و چون در بی خیال مجال که کس به تجلین خیال طلبند
 او کسون ملال مصلحتی می نمایم از جانان جانان دن مصلحت منسوب ملال
 کوسترم کس بجد نماید ز جان خویش ملال زیرا که سعی و قصد که کند
 جانندن ملال کوسترم مراد خلیفه تغلیط انجوند جانان دن ملال اظهار اند و کین
 اند بیا نر جانان دن مراد باری تعالی در بیت سنگی که زدی بر سر بانی هستی
 نیست لیلی بنکلف شکند کاسه مجنون قتل عشق تو شد حافظ غریب رولی
 غریب حافظ سنگ عشق مقتولی اولدی اما نکات ماکذری کن که خون مات
 حلال بزم قبر مرده ایلد که سا که بزم قانر حلال اولسون مراد جانانک جمالی تجلی

نفس و انزال

مکتوب و انزال

خون بها طلب اند و کین بیا نر **وله ایضا** هر نکته که گفتیم در وصف ان شمائل
 اول شمائل صفنده هر نکته که ایتدم هر کوشید گفتا سنده در قائل هر اول
 که که اشتدی قالمک اجر و عوضی الله انجوند دیدی یعنی الله دن غیري انک
 عوضن آنکه قادر اولماز بوسوز زیاده مدح مقامنده استعمال اولنور و شری
 استعمال جائز در سده در فارشا و سده در ناظمها بیت سر که در بای نظم جای پدر
 گفت سده در ناظمها در فتح دال و تشدید را ایله سوات معنا سنده در که عربان دن
 جوق فائق حاصل اند و کین اوتری اجر و عوض معنا سنده استعمال اندی شمائل
 اخلاق معنا سنده در که مفردی شمال در مراد او صاف آئینه ده واقع اولن کلمات
 مدح در شمائل دن مراد بونق صاحب لفظک خد فی ایلد باری تعالی در که تقدیری
 بویله در در وصف صاحب ان شمائل گفتیم کی بخشی بر جان نا تو اتم ایتدم که بهم
 ضعیف جانم فتن ترخم ایدرسن گفت آن زمان که بود جان در میان حایل جانان
 ایتدی اول زمان که جان اوززاده حایل و مانع اولمیه مراد قرب جانان عاشق وجودی
 افتاد و کین صکره حاصل اولد و فین بیا نر خطاب خدیه در تحصیل عشق و زندی
 آسان نمود اول عشق و زنگ تحسین اول آسان کوزندی جام بسوخت آخر در کسب
 این فضائل بوفضیت کسبند اخو جانم باندی مراد عشق آئی نک و طاعت اخلاص
 حصولی زیاده صعوبت اوزره اید و کین اشعار در حلاج بر سر دار این نکته خوش سید
 حلاج دارا حاجی اوزره بونکته فی لطیف ایرلدی یعنی بویله دیدی از شافی مهر سید
 امثال این مسائل بوم الملک امثالنی شافی دن صور مکوز مراد اهل شریعت ار باب
 عرفیت و اصحاب حقیقت اسرارن فهم اتمزرد یکدر حلاج شافی مذهب در اول جلد
 از شافی مهر سید دیدی دل داده ام بیاری شوخی کشی نگاری بر محبوب کوکل و چشم که
 شوخ و نازک بر نگار در مرضیه السجا یا محموده الخصال عادلمی مرضیه فصلتاری محموده
 سجا یا جمع بحیه در که عادت معنا سنده در خصال جمع فصلت در که خوی معنا سنده در
 یاردن مراد باری تعالی در که خلف ده اولان اخلاق حمیده انک اخلاقندن بر شمه در
 شوخ و کش و نگار زکری زیاده حسن و لطافتدن کنایت در عین کوشه کیری بودم چو
 چشم مست کوشه کیری عینده سنگ مست چشمک کیری ایدم اکنون شدم چو مستان

بیت و انزال

نفس و انزال

مکتوب و انزال

برابری توایل شمدی مستلزمی سنگ ابرو که مایل اولدم مراد اول غیب هویتدن غافل
 ایدم اما شمدی اکا طالب اولدم دیکدر از آب دین صدره طوفان نوح دیدم
 گوزم یا شندن یوزکره نوح طوفان کوردم از لوح سینه نقشت هرگز نکشت زائل
 سینه لوحندن سنگ نقشت مرکز زائل اولدی خطاب خدایه در دردا که در بر خور
 بازم نذر دلبر دردا که دلبر کند وقتنه با که اجازت ویردی چند آنکه از جوانب ایکنم
 و مسائل اول قدر که جوانبیدن و سیدر پیدا ایدم مراد عنایت سز وصال مستیر
 اولدم و غین اشعار در ای دوست دست حافظ تقوی چشم رحمت ای دوست
 حافظک الی ضرر لوجشک حایلی در یار ب که بنم از در کدنت حایل عجب که انی سنگ
 بونیکده حایل کوریم مراد عفتک روح خطابی در که آنی نفک فترندن خلاص آنک
 استروله فی حرف المکرم اگر خیز از دستم که باد لاری شینم اگر میترا اولور ای که
 دلدار ایلد اولور دم تر جام و وصل می نوشم ز باغ عیش کل جینم و صل جانندن شراب
 ایچم عشق باغندن کل دیرم مراد وصول الی الله حصول فیض طلبی در شراب بلخ صولی سوز
 بنیادم کجا ایدر برده صوفیه سوز شراب بنم بنیادی خواب است که کدر لب لب
 ای سانی و بستان جام شیرینم لیک لبم اوزره قوای سانی و جان شیرینی ال مراد
 عشق آلی ده سلوک و ریاضت همک اید و کین بیاند ر مکر دیوانه خواهم شد که
 از عشق نوشم تار و ز مکر دیوانه اولی سرم که سنگ عشقندن کچه کوندره دکن سخن
 یا ماه میگویم پری در خواب می بینم ماهه سوز سولیم دوشن پری کوررم مراد خلاص
 عادت اولن شند لری کورمک علامت جنون اید و کین بیاند ر لبست شکر بستان
 داد و جیمت می بخوران سنگ لیک مستلزه شکر و میخوار لره سنگ چشمک شراب ویردی
 منم کز غایت حمان نه با آنم نه با اینم بنم که زیاده حماندن نه آنک ایلیم نه بونک ایلیم
 مستاندر مراد منتی عاشق در کلام رتبانیدن منقطع اولمش در میخواران دن مراد
 مبتدی عاشق در که تاثیرات ذات دن متمتع در شب رحلت هم از پسر روم
 تا قصر حور العین رحلت کچه سی هم دوشکندن جنته کیدرم اگر در وقت جان دادن تو
 باشی شمع بالینم اگر جان دیرمک و فتنه شمع بالینم سن اوله سین خطاب خدایه
 مراد اگر حالت نزع حقی جمال اوله حساب سز و عذاب سز جنته کیدرم دیکدر جوهر خاکی

اینک
 اینک
 اینک

اینک
 اینک
 اینک

اینک
 اینک
 اینک

باد اورد فیضی بر دار انعامت چون سر بر خاکی که باد کتوردی سنگ انعامندن
 بر فیض التدی ز حال بنم یا دور که خدمتکار دیر بنم بنده نک حالتدن یا اید که
 قدیم خدمتکار کم خطاب مر شده در نه هر کو نقش نقش ز دکلا مشد لبزیر اند هر یک
 او بر نظم نقشش او روی آنک کلامی مقبول کلمدی تذرو طرف من کیرم که چالا کست
 شاهینم عجیب و لطیف سوکلس بن طورم زیر اینم شاهینم چاکدر مراد هر شاعرک
 شعری مقبول اولیوب کند ذک مقبول اولد و غین بیاند ر شاهین دن مراد
 طبعی در اگر باد رخی داری ر د از صور مکر چین بر رس اگر بسوزمه انا مزایک
 یوری چین نقاشنه صور که مانی نسخی می خواهد ز نوک کلک مشکینم که مانی مشکین
 قلمک او جندن نسخی استر مراد کند و شعریه مدح در صباغ الخیر زو لبس کجانی
 ساقیا بر خیز لبس صباغ الخیر او روی قند سن قانع که غوغا می کند در سر خروش
 چنگ دوشنیم که دون کچه کی چنگ خودشی بنم باشند غوغا لیر چنگ دوشنیک
 خود شندن مراد است بر بکم صدای در سانی دن مراد مرشد در که اندن فیض طلب ایدر
 رموز عشق و سرستی زمن بشنونه از حافظ عشق و سر مستک ر مرارینه بدن است
 حافظدن ایشنه که با جام و قنح مرشب ندیم و ماه و پر دیم زیرا جام و قنح ایلد هر کج
 ماه و پر و نیک معاجی ام مراد عشق آلی ایلد احیای لیل ایدن رموز عشقه اطلاق بولور
 دیکدر وفاداری و حق کوی نه کار هر کسی باشد وفادار لوق و حق کویق سر بر سنگ
 ایشی و کلد ر غلام آصف دوران جلال الحق و الذینم جلال الحق و الذین اولن
 زمانه وزیر نیک غلامیم مراد وزیر مراد و لک ایضا بکذا ر تا شارع میخانه بکذا
 غوغا میخانه نک طریق واسعه ادغرا لیم کز بهر جوعه همه محتاج این دیرم زیرا بر جوعه دن
 اوتری جمله بوقبویه محتاج مراد خلقت مرشد زیاده احتیاج بیاند ر روز رحمت
 چون دم برندی ز دیم و عشق روز از لد چونکه اخلاص و عشق دمی اوردق شرط آن
 بود که جزیره این شبهه نسیم لایق اولد که پوشیده بولندن غیری به کتیلوم مراد
 بود که الست بر بکم ده چونکه عند قبول اندک اکا وفا آنکه سعی این لم دیکدر جانی
 تخت و مسند هم میرود بیاد بریده که سیلما نک تخت و مستدی یله کیدر یعنی فیا بولور
 لرغم تو بریم خوش نبود بدکی می نوریم اگر نایبه و ز خوش اولمانه یک که شراب ایچلم

اینک
 اینک
 اینک

اینک
 اینک
 اینک

جایی دن مراد دنیا در تابو که دست درگرا و توان زدن تا اول که انگ کمره ال
 اور مق ممکن اوله در خون دل شسته چو با قوت الحمیم با قوت الحمیم که خون دل
 غرق او نمیشد مراد وصال بان همچون بلا و مشقت رضا ویر میشود و یکدیگر و اعظم
 نصیحت شوریدگان که مایه و اعظم شوریدگان نصیحت ایله زیر با خاک کوی او
 بود دوس نکریم دوستک محله سی خاکی ایله فرود سه اشفات اتمز مراد جناب قدری
 جناب بهشت دن ترجیح اندو کین اشعار در چون صوفیان بحالت و قصد
 مقتدا چون که صوفی در حالت و رقص ده مقتدا در مایه هم شعبه دستی بر اویم
 بز دخی حقه با زرق ایله رقصه مباشرت این لم مراد صوفی درک ریایله اولن قص
 و حالتی بیاند از جوهره تو خاک زمین قدر لعل است سنگ جو عکدن برنگالی
 لعل قدری بولدی بیچاره ماکه پیش تو از خاک کمتریم بیچاره بزرگ سنگ قشکده
 خاکدن کمتر ز خطاب مرشد در زبان بیشتر که عمر کرانایه بگذرد اندن او کدن رک
 که آغزها لو عمر کچه بگذارد تا مقابل روی تو بگذریم قوتا سنگ رو یک مقابلنده کچم
 خطاب مرشد مراد حافظ جوهره بکنکه کاخ و وصل نیست ای حافظ چون که وصل نمیکند
 کنکره سینه یول یو قدر با خاک استانه این در بر بریم بو آستانه نک خاکی ایله
 عمری باشد ایله لم مراد وصال باری او کمزایسه باری طاعت و عبادتدن اعراض
 اتمیه لم دیکدر **وله ایضا** الم یان للاحباب ان یرحموا وقت اولمیدی دوستله
 تر تم ایله و لکن قضین للعهد ان یتندموا و ناقض عهد اولند و وقت
 اولمیدی که بشیمان اولار الم یان ده همزه استفهام انکار ایچونه الم یان
 فعل محمد درانی یانی دن الم یان هم انباء من بات بعد هم انله شول کسنگ
 خبر باری کلمدی که انردن صکره کچه لدی یعنی کند و اردن جدا اولنک خبر رسی
 استماع اتمد بیری و فی صدره نار الایسی تفرم حال بو که آنک سینه سنده
 غصه و تاشف آتشی با کلمه نور قافیه ایچون میم اشبا عله او قمنق کرک تفرم
 فعل مؤنث در فاعلی تحتند مستتر می در که راجع دنا ره مؤنث سماعی در
 بت فعل فیدر باب فی دن قیامت قوی بعلون بماجری نویدی بنم قوم کچن احوالی
 بیه لردی علی مرج منم بخفوا و یرحموا انردن رجا ایچون اوزره ملایم اولور و ترتم ابرار ای

بوجود آن حفظ در

استغفار از خداوند بزرگوار

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

انی موسم النیروز و حضرت الرئی نوروز زمانی کلمدی و دپه راسخ اولدیت
 فی اللغوانی العید لا تفرم نه اولیدی ایریچی خوب و لطیف زلزله که ایرلر لغوانی جمع
 غایه در که ایریچی عورت معناسنه در غید لطیف و ملایم زرقی جمع بر نه در که دپه معناسنه
 حکم الذم معنی ما الجواغ اصمرت کوز باشی حکایت و فاش ایدی شول سینه بی که ایکو کلمدی
 ستر ایدی جانغ ایکو کلمدی جمعی جواغ کلمه قبا عجبیا من صامت یکنم ای نه عجب در که بر چانه
 سولر میم بونن اشبا عله او قمنق کرک مراد کوز باشی عشقی فاش اندو کین بیاند ر شهسور به
 الا و طار یفص من الصبا بو آیلر بر آیلر در که اول برده عشق و تازه لکدن حاجتد فضا اولنور
 بهاده اولن بانی معناسنه در فی شاننا عیش الربع محرم حال بو که حتمزده ربع غینی حرام
 قلند مراد کند و سینه بولر شریف ایامه فیض و کشف اولمده و غندن اظهار بخشه و حرم
 ربیع نسبت محرم لغظی خوب واقع اولمده ربی عمننا جود و اعیننا بحرمه ای بزم عمتنه
 او غلری بزمه جود احسان ایگوز و لفضل اسباب بهایوسم حال بو که فضل ایچون
 اسباب وار در که اول اسباب علامتد نور مراد علامت فضل جود و گرم اید و کین بیاند
 جود و ادم حاضر جمع نه کرد مرقدی خذ در اصلنده یا بنین عمننا ایدی اضافند نون حذف
 اولندی و حوت ندا تقدیر اولندی ایامن کل السلاطین سطوة ای سلاطینک جمعی
 قهر و قوت یونندن عالی اولن که تر تم جزاک اتمه فالخیر مغرم تر تم ایله که اندک خبر
 در سون خیر غنیمت در زنه نهار فرصتی فوت اتمه مراد صاحب دوستلردن ققرا به تر تم
 و احسان طلبی در کل من الخلان ذخر و منیه دوستلردن هر برسی ایچون ازرق و صلا
 مراد در یعنی غنیلردن مراد لاری حاصل اولمده و لفظ المسکین فقر و معوم حال بو که
 مسکین حافظ ایچون فقر و زیان وار در مراد ارباب طریق شک هر بری دایم فیض الهی ایله
 مستفیض اولوب کند و سی اولمده و غندن شکایت در یا خود امور دنیوی دن مرادی حاصل
 اولمده و غندن شکایتد بو غزلت مرصع غنائی سنده که واد واقع اولمش اوله
 میم اشبا عله او قمنق کرک بو غزلی میم قافیه سنده کتوردی اکثر بیتنه **بنا و له ایضا**
 بزم تو بر کج کفتم استی ره کتم سحر و قتی توبه قصد نه استخاره الیم دیدم بهار توبه شکس
 میرسد چه چاره کتم توبه شکس بهار ایر شور نه چاره ایدم مراد عشقدن فراغت اتمک نیت
 اتمش ایکن کبر و رجوع اتمد و کین اشعار در سخن درست بگویم می توانم دید سوزک راستی

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

ویرم کور که قادر و کلیم که می خورد در حقان و من نظاره کنم که حرفی نثار آب ابرار
 و بن نظر ایدرم در ادا یاران طریقت عشقه کوشش این که و بن بی کار ادم
 قادر و کلیم دیگر در بد و در لاله و علی و علی علاج کنند لاله دورند بنم دماغه علاج
 ایکونز که از میان بزم طرب کناره کنم اگر طرب بزمی او را تا سنده کناره ایدرم
 در ادب و یله لطیف زمانه عشقه کوشش اتین مجنون اید و کین بیاند رخت کل
 بشاغم می چو سلطان بر محبوبی کل تخته بر سلطان کی او تو دردم ز سنبیل و منش
 ساز طوق دیاره کنم سنبیل و سمندن که طوق و بیزک زینتی ایدم بدن در اد
 در شد در که عالم مکاشفه ده انک اید اسرار عشق در مصاحبت اتد و کین
 بیاند ز روی دوست در چون کل در اد شکفت و دستک یوز ندن چونکه
 بنم در ادم کلی اچدی حواله سرد شمن بسنگ خاره کنم دشمنک باشنی سنگ خاریه
 حواله ایدرم یعنی باشنی قاتی طاشه اویسون در اد با که وصال جانان میسر اولسون
 دشمن هر نیه قادر ایسه ایسون دیگر رگدای میکن ام لیک وقت مستی بن
 میخانه کداسی ام لیک مستلک وقتنی کور که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم
 که فلک ناز و ستاره به حکم ایدرم در اد عشق کند و نک علوق قدر سنی بیاند
 در اد که نیست ره و رسم لقمه بر هیزی با که لقمه بر هیزک راه و رسمی یو قدر
 جو اندمت رند شراب خواره کنم شراب نوشش اید بچی رندی پنچون مذمت
 ایدم بیت جو ادمن آلوده را حد کنم چو در خود سناسم که تر دامنم چو غنچه
 بالب خندان بیا و مجلس شاه غنچه کی خندان لب ایلد شاهک مجلسی باد نه بیایه کم
 و از شوق جامه پاره کنم شراب نوشش ایدرم و شوق در جامه سینه یرتارم
 بوننه ایکی حتمال وار در بری بو که در اد پادشاه طامرا و له که که اشتیاق و محبت
 عرض اید و بری بو که مجلس شه دن در اد جناب قدس اوله که در اد که و صول و صول
 اوتری عشقه سعی ایدوب و جود می افنا ایدرم و یک اوله بود و جود از ره جامه دن
 در اد و جود اولور اگر ز لعل بار بوسه رسدم اگر یارک حرمی بسدن بکار
 بر بوسه ایدر شه جوان شوم ز سر و زندگی دو باره کنم باشند جوان اولور و کی
 کره در لک ایدرم در اد خدا دن بر جبهه حده بی احیا اتد و کین اشعار در ز سر و

سینه در حلقه

بیایه

جامه

زباده خوردن پنهان ملول شد حافظ حافظ حیفه شراب ایچکدن ملول اولدی
 بیانک بر بطونی رازش اشکاره کنم بر بطونی آوازی اید انک رازنی اشکاره
 ایدرم در اد عشقه متر انکدن مضطرب اولد و غین بیاند وله ایضا بیاناکل
 بر افت نیم وی در ساغاند ایزیم کل تا کل صاچلم و ساغری شرابله پرایدوب نوش
 این لم فلک را سقف بشکافیم و طرح نو در اندازیم فلکک سقفی بیقالم و برایکی
 تمیل بر عالم در اد عشق آئی اید احوال فلک دن خلاص میسر اید و کین اشعار در
 اگر غم شکر ایزد که خون عاشقان ریزد اگر غم شکر ندرک این که عاشق کت
 قانن دو که من و ساقی بهم تازیم و بنیادش بر اندازیم بن و ساقی چاچلم
 و انک بنیادنی خراب این لم شراب ارغوانی را کلاب اندر قدح ریزیم
 قرصی شرابک قدح کلاب و و کلام نسیم عطر که دازا شکر در جگر اندازیم
 عطر دوند زنجی نسیمک مجمر نه شکر انالم در اد عشق آئی اولن قلبه اثر کشف و شرب
 نفحات رحمانیه به لذت طاعت خلط اید و بسکوکی تمام اید لم دیگر رشکر
 غودک رایحه سنی لطیف ایدر نه که غود ملبت دن بو حال طامرا و در چو در دست
 رودی خوش بگو مطرب سرودی خوش چونکه الکن بر لطیف ساز وار در
 ای مطرب اکام مناسب بر خوش تر تم اید که دست افشان غزل خوانیم و یا
 کوبان سر اندازیم که ال سلکرت غزل اوقیالم و ایاق او را راق قالم
 در اد عشق الکیدن بر سنه سویله که انک شوقه رقص و سماع اید لم دیگر
 خطاب مرشد در صبا خاک و جود ما بدان عالی جناب انداز ای بزم و جود
 خاکنی اول عالی در کا به آت بود کان شاه خوبان را نظر بر منظر اندازیم اوله
 اول خوبلر شاهک یوزنه بر نظر ایدره لم عالی جناب بوننه در کاه عابله
 معناسنه در یعنی محبوب در اد کلدر بکه محبوبک مکانی در اد در منظر بوننه
 روی معناسنه اولمق او جه در چار طاق معناسنه اولمق در اد فضل آئی
 سببی اید مشایخ جمال جانان طلبی در یکی از عقل می لافد یکی طامات می باقد بری
 عقل دن لاف او ر بر بری اصطلاحات مشایخ سویلر اول دن در اد علما
 شانی دن در اد می شیندر در بیا کین داور بهار به پیش او را اندازیم کل خوش

صبح

زینت

زینت

اشتیاق سوزی که بونا مرده واقع اولدی سمانی غلط باشد که حافظ داد بستم
 ایله فرض ایله که غلط سوز و شکسته با که حافظ ملقبین و یردی مراد حافظ ده اشتیاق
 مقرر اید و کین اشعار در بعضی سخن بی رنجه واقع اولمش در همانا یونع ایله
 فرض ایله و بکنر که معناسنه جائز در **ولله ایضا** بغیر از آنکه بشد دین و دانش
 از دستم اندن غیری که دین و علم الدن کندی یا بگو که ز عشقت چه طرف برستم
 کلدی که سنک عشق کن نه نفع حاصل اتمم مراد حقیقه وصول بولد غین
 و عشقک بهایی یون اید و کین اشعار در زیر اوصوفیون اصطلاحده دین و دل
 الدن کتمک زیاده قرب دن کنایتی اگر چه غم من غم منم داد بباد اگر چه
 سنک نمک بنم غم منی بید و یردی خاکیان عزیزت که عهد شکستم سنک
 عزیز خاک یک خف چون که عهدی صمد خطاب مرشد در جو ذره که چه حقیرم نه بین
 به دولت عشق اگر چه ذره کی حقیرم عشق دولتنده کور که در هوای رخت چون بهر
 پیوستم که سنک رخک مجتهد آقا به نجه وصول بولدیم یعنی آفتابه ایر شدیم مراد
 عشق الهی ملوقده سبب اولور دیکدر بیار باده که عمرست تامن از سر من سر
 کتور زیر جوق زماندر که امن ایله بکج عاقبت از بهر عیش شستم عیشدن اوزی
 عاقبت بو جا غنچه او تور دم اگر ز مردم هیئتاری ای نصیحت کونی سخن بخاک
 میفکن چو که من شستم سوزک ضایع ایله چون زیر این سترن یعنی شراب شندله
 مست اولمش عاشقه نصیحت تاثیر اتمر چگونه سرر خجالت بر اورم پر دوست
 دوست قتنه خجالت دن نجه باش قالدرم که خدمتی بسزا بر نیاید از دستم
 که المدن دوسته یعنی خدایه لایق بر خدمت کلدی مراد طاعت ده اولان قصده
 اعتراف در بسوخت حافظ و آن یار دلنواز گفت حافظ یاندی و اول دلنواز
 یار دیدی که مرهمی بوستم چو خاطر شستم که بر هم کوندره من چونکه انک خاطری
 مجروح اتمم مراد شک کمال استغناسن بیاند **ولله ایضا** باز ای ساقیا که هوا
 حواه خدمتم که وکل ای ساقی که خدمتک محبتی ام مشتاق بنده کی و دعا کوی دوتم
 قولغه مشتاق و دولت دعا کویم رانجا که فیض جام سعادت فروغ شست اول یردن
 یعنی انک کبیدن که سنک سعادت شعله بو حاکمک فیضی بر بیرون شدن نمائی

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

زطلات حیرت طلما تندن خلاصه با که دلیل اول خطاب مرشد در که
 اندن فیض جذبه طلب ایدر وادی حیرتدن خلاص و لایق انجون که بیکدن
 برسی اول وادیدن خلاص بولماز بهر چن عرق بکنن هم ز صد هست یوز
 جمدن نرنه دکلو که کناه بجر نه غرقم تا آشنای عشق شدم ز اهل رحمتم تا عشق آشنا
 اولدم اهل رحمتدن ام مراد ان احسانت ید مبین التیات و الت لب من
 الذنب کم لا ذنب له حسبی رحمة لایق اولورم دیکدر عییم مکن برندی
 و بدنامی ای فقیه ای فقیه بنی رند کت و بدنامی ایله تعیب ایله کین بودر خوش
 ردوان شستم زیر قسمت دیوانندن با که سر نوشت یعنی نصیب بو اولدی
 مراد کسبه طعن انک جائز دکل اید و کین بیاند می ده که عاشقی نه کسبت و اختیار
 شراب ویر که عاشق کسب و اختیار ایله دکلدر کین موهبت رسید ز میراث
 قطرم زیر بو بخشش با که خلقت میراثندن ایر شدی من کردن بکزدیم بهر خویش
 بن که کند و عمره وطن دن سفر اختیار اتمم در عشق دیدن تو هوا خواه غریب منی کو یک
 عشقده غربت از دوسن اید بکی ام خطاب خدایه در دورم بصورت از در دوش
 سرای تو صورتا سنک دولت سرایت قوسندن دورم لیکن بجان دل مقیم
 خرم لیکن جان و دلدن حضرت مقلدنن ام خطاب خدایه در دریا و کوه
 در ره و من خسته و ضعیف یولده دریا و کوه وار در و بن خسته و ضعیف ای خدای
 جسته مدده بهتم ای مبارک ایزلو خضر همتد با که مدد ویر مراد مرشدن کس کین
 معاونت طلبی در کردم زنی ز طره مسکین ان کار اگر اول کارک مسکین طرندن
 سویی سن فکری کین ای صبار مکافات غیرتم بنم غیرتم مکافاتندن ای صبار کلور
 مراد عشقی فاش ایدنه تهدید در برابر دی تو تیر نظر نا بکوشش هوش سنک نظری
 عقل قولغه دکن آورده و کشیده و موقوف فرصتم کتور شتم و بکشم و جنت
 کوز لرم مراد غیب هویت و قرب الهی به تمام استعداد حاصل اتمم دیکدر حافظ
 به پیش روی تو خواهد سپرد جان حافظ سنک بو رک او کنده جان تسلیم نمک
 استر درین خیال از بد عمر مهلت بو خیال بن اگر عمر با که مهلت ویر خطاب رس
 تعالی به در **ولله ایضا** بشری اذ الت لامة حلت بدی سلم بشارت اولسون زیر ایدی

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

سلامت حلول آمدی یعنی کدی تمد محمد معترف غایه النعم آمد همچون در نعمت ترک
 غایت معترف اولنک حمدی پادشاه یک بر عدوی نقض عهد اید و پادشاه
 محاربه امتش عون خدا اید پادشاه آنی هلاک ایش خواجده حافظ بوغریه اول
 زمانه دیش ستم اسم سجور ذی سلم اول بجز اولد و فی موضعک اسیدر که
 مکه اید مدینه او زمانه سنده ده پادشاه یک سعادت خانه دی سلم تشبیه امشدر
 آن خوش خبر کجاست که این فتح مژده داد اول خوش خبر قنده در که بوفتح مژده سنی و پردی
 یعنی بوش رت خبری کتور دی بود و بدی جائز در اول خوش خبر قنده در که بوفتح
 فتحی و پردی و جبهه اوله کوره فتح مضاف اولماز تاجان قشامش چور و رسم
 در قدم تاجانی زر و سیم کی انک قدمه شار ایدم مراد پادشاه کمال محبت اظهار
 بیجان شکر بر این کرد و شکسته حال ناقض عهد اولن البته شکسته حال اولور آن
 العهود عند ملک النبی و تم تحقیق عهد عقله پادشاهی یعنی خالق عقول قنده
 اما ندر در یعنی محفوظ نظر در ملک پادشاه معناسنه در نهی جمع نمیه در که عقل
 معناسنه در مراد و اولوا بالهدان الهدکان مسو لا سبج عهد شکن البته
 بر بلایه گرفتار اولور و یکدر از بازگشت شاه چه خوش طره نقش بست شایک
 رجوع ندن نه لطیف عجب نقش بغدی یعنی نه خوب واقع اولدی آهنگ
 خصم او سر بر ده عدم انک دشمنی نک قصدی عدم سر بر ده سنده یعنی دشمنی هلاک
 اولدی می هست از سحاب امل رحمتی ولی امید کاندن بر ترحم استدی اما
 جو دیده اش معنایه بیرون ندادم انک چشمندن غیری اخساره طشه نم ویر
 مراد پیشما نقدن که فائده پیدا اولدی همان اغلیق نصیب اولدی و یکدر
 در نیل غم فتا و سپهرش بطعن گفت غم نیلند دوشدی فلک اکا طعن اید ایدی
 الان قد ندمت و ما یفیع الندم شمدی تحقیق پشیمان اولدک اما پیشما نلق
 فائده و بر مرز پادشاه یک دشمنی بر خصوص ده مژده تشبیه امشدر ساقی با که
 دور کست و زمانه پیش ای ساقی کل که کل دوری و عیش زمانی در پیش
 ار جام و هیچ محور غم که پیش و کم جانی اولکه کتور و پیش و کم دن هیچ غم میه
 پیش جوق کم از بشنور جام باده که این زال تو غر و سن باده جامندن اشت که

در وصف کجاست

باز

در وصف کجاست

بوکن

بوکن کلن اولمش قری بسیار کست شوهر چون کعبه دویم کعبه دویم کی جوق زوئی و بدل
 ای دل تو ملک جم مطلب جام می خواه ای دل سن جم ملک طلب ایله شراب جام طلب
 ایله کین بود قول بسببستان ساری جم زیرا جم بستان ساری بسببک سوزی بویادی
 مراد عشق الهی سلطنت دن مقبول اید و کین بیاندز حافظ یکنی میکده وار و درگاه
 حافظ میخانه بوجا غنده ترارگاه طوز کالطیریه الحدیقه والیت فی الایم باغچه مرغ
 کی و قافله مسنده ارسلان کی حدیقه باغچه آیم بختین و اجم بختین جمع اجم در که قش
 معناسنه در آما بونع اول اولی در قافله دن اوتری ول ایضاً فی نوای سرور و ان بک
و کلتن چکنم سنسرای سرور و ان کل کلتن ایله نیلین زلف سبیل چکنم ساری
سوسن چکنم سبیل زلفی نه چکنم سوسنک مارضی نیلین مراد صافک جلالی مشاهیر
مصنوع نظرک خطی اولمد و غین بیاندز راه کز طعنه بدخواه ندیدم رویت آه که دسنگ
طعنه سندن سنگ یوز کی کوردم دست چون آینه ام روی چو آهمن چکنم یونم آینه کی
اهن دن دکلدر نیلیم مراد نفس و شیطان مشاهیر جلاله مانع اولد قلین اشعار و
روای ناصح و بر در دگشان خرد مکر یوری ای ناصح در دگشان اوزره عجب نقصان
طوقه کار فرمای قدر میکند این من چکنم بولاق قدر ایشنی بویزی ایدر بن نیلیم
کار فرمای قدر دن مراد خدا در مراد جمیع خصوص حکم خدا انک اید و کین اشعار و
بیت زمین سر زحمت بدر می برم که حکمت جنبی میرود بر سرم برقی غیرت چو
جنبی می جهد از کین طیب غیرت برقی قیب کینکا هندن چونکه بولاق طاهر اولور
تر بفرما که من سوخته خرم چکنم سن بیور که بن خرمی یا نمش نیلیم مراد قضایه زمان
غیری چاره بوق و یکدر شاه ترکان چو بسندید و بجا هم انداخت شاه ترکان
چونکه بکندی و بنی چاهه اندی یعنی جس اندی دستگیر از نشود لطف تمنن چه کم
که دستمک لطیف با که دستگیر اولیه نیلیم شاه ترکان مراد افراسیاب در تمنن دن
مراد رستم در که افراسیاب پیرن نام بر پهلوانی بر قبوده جس اید و ب اغر بر بوکن
طاش تو دی عاقبت رستم زال وار و بانی اندن خلاص ایلدی خواجده حافظ کندونی
اول محبوب تشبیه اید و نفسی افراسیاب و در شدنی رستم تشبیه امشدر مددی کز جراحی
نکند انش طور طور آتش اگر بر جوا غله مدد ایلیم چاره غیره وادی ایمن چکنم وادی ایمن

در وصف کجاست

باز

از کویچه سینه نه چاره ایلم هر اد نورانی که دلیل اولیه جناب قدسه وصول میت اود
دیکدر حافظ خلد برین خانه امور و دست منت ای حافظ عالی جنت بنم ببرد
قلمش او نذر اندرین منزل براند نشین چکنم بو ویرانه منزلن مکانی نیلیم داد
خلق جنت ترفیب در وله ایضا بیغم کرد دستش نکیرم اگر بنی تیغ ایلد و بلیه
انک الی طوعه و اگر تیرم منت بدیرم او که تیرا و ره منت ایدرم مراد خدا دن
کله جان و دلدن رضا سن بیاند رکنان ابروی مارا کوزن تیر بزم یای قاشلی
محبوبه دی تیرا ورسون که پیش دست بازویش میرم که انک دست و بازو
او کنده ایلم مرادینه خدا در غم کیتی که از بایم در آرد جهان غمی اگر بنی زیون اید و بحر
ساخته باشد و شکیرم ساغردن غیر ی با که کیم دستگیر اود مراد غم آتی دن خلاص
عشق الی دن غیر ی ایلم میت اودا ز دیکدر برای آفتاب صبح امید طلوع ایلد
ای امید صبیح آفتابی که در دست شب بجزان اسیرم که ذاق شبک اندو
اسیرم مراد جناب قدس دن جذبه و فیض طلبی در بفریادم رس ای سیر خواست
ای ترشد بنم فریادم ابرش بود و ده دفی جائز برای مرشد با که فریاد ابرش بکند
جرعه جو انم کن که پیرم بر جذبه ایلد بنی جوان ایلد که پیرم مراد عشق آتی محسوسه مرشد
فیض طلب اتسمی در بکسوی تو نوردم درش سوکند دون که سنک کیسوک کند
ما بچدم که از بای تو هرگز میرم که سنک ایا نکلدن باش فالدریم کیسودن مراد
اسرار آتیه در که که قسم انمشدر خدا انک طاعتدن جدا اولیه بسوز این خلد
تقوی تو حافظ سن بو تقوی خرقه سنی یاق ای حافظ که که آتش شوم دردی نکیرم
که فرضا اگر آتش اولم که تاثیر اتمم خرقه تقوی صوفیون اصطلاحده وجود و نبات
و انانیت دن کنایتدر حاصل معنی مادام که برکده ده بونرا اوله اول که عشق
آتی دن محروم اودر دیکدر وله ایضا تو همچون صبحی و من شمع خلوت سحره
سنن صبح کی سین و بن سحر خلوتنک شمع کی ام بود و ده دفی جائز در بن سحر خلوتنک
سمعی ام انا و ده اول روشن در بتسی کن و جان بین که چون همی سپرم ترشم
ایلد و کو که بجه جان تسلیم ایدرم زیرا صبح ظاهر اوله شمع سویند در مراد
مشا بن جمال ایلد تسلیم روح طلبی در چنین که در دل من داغ زلف سرکش است

نیز به نیت حاجت طلبی
در این کتب است

در این کتب است

در این کتب است

در این کتب است

بویله که بنم کوکلدن سنک سرکش زلفک داغی در بخت ترا رشود تریم چودر کدرم
چونکه و کم خوارم بخت لک اودر مراد اسرار آتیه قلبدن زالی اولد و غین اشعار در
بر آستان امیدت کشاده ام در چشم سنک امیدت آستان اوزره چشم قیوسی
چشم که یک نظر فکلی خود فکندی از نظرم که بر نظره اید سن بنی نظر کردن بر اقدت مراد
عالم فیض امتداددن نکاتدر چه شکر گویمت ای خیل غم غمک اند غمک اند ای غم
عکری سکا نه شکر دیم که روزی کسی آخری روی رسرم که آخری کسک کونی بنم با شکر
کتم سن مراد غم جانانی نعمت مشایه سنده طو توبت کراند و کین اشعار در قدام مردم
چشم که با سیاه دلی کوزم بکنک غلامیم که سیاه دلک ایلد هزار قطره بیار چودر
دل شرم بیک قطره با غدر رجون کوکل درونی صیبه سیاه دل لی رحم معناسنه در که چشم
بیک مناسبی ایلد غایت خوب واقع اولمشدر بهر نظر بیت با جلوه میکند لیکن بزم
دلبر مراد نظر بجلی و جلوه ایدر آنا کس این کرشمه بیند که من همی نکرم که بکرشم
و نازی کور که بن کور ورم مراد جمال جانانه نظره کند و مشا بن سنی مدد
بخاک حافظ اگر بگذری چو باد شیم باد نسیم کی اگر حافظک هزار نه او غریب سن رشوق
در دل ان شکنا کفن بدرم شوقدن اول طاریک ایچنه کفنی ریتارم خطاب خدا در
بیت بگذر بسوی تربت شاہی بشنوی بوی و فاضلینت غیر از سرست ماه
وله ایضا ناسیه مبارکت افتاد بر سرم تا که سنک مبارک سا یک بنم بشیم
اوزره دوشدی دولت قدام من شد و اقبال چاکرم دولت بنم غلام و سعاد
بنم چاکرم اولدی مراد عشق آتی سببی ایلد عالی قدر اولد و غین بیاند رشده سالک که
از سر من رفته بود بخت ییلد اولدی که دولت بنم باشند کتمش ایدی در دولت
خصال تو باز آمد از درم سنک و صالک دولتند قبو مدن کیر و کلدی خطاب
خدا در بیداد در زمانه ندیدی کسی من بنی زمانه ده برکده کور مر ایدی در خواب
اگر خیال تو گشتی مصورم خواب ده اگر سنک خیالک با که میت و مصور اویدی
یعنی دوشده خیالکی کوردم خطاب خدا در من عمر در غم تو بیا یان برم ولی بن
عمری سنک نکلد پایانه ایلد مراد اما باور من که لی تو زمانی بسر برم اعتقاد ایلد که
سنن بر زمانه باشه ایلد مراد و ایم حلقه و مشا به ده اولد و غین بیاند

در این کتب است

در این کتب است

در این کتب است

در دم اطیب نداند و او که من طیب بنم در دم و او ایلمز یعنی علاج آنکه قادر و
زرا بنی دوست خسته خاطر و باد در خوشترم دوست خسته خاطر و در اول
خوشترم کفنی میار رخت اقامت بکوی من بنم گوید اقامت اسبابی کنور مرعنی
گویند اقامت آمده دیدک من خود بجان تو که ازین کوی نگذریم بن خود سنگ
بتاک جیچون که بوخته دن گنرم یعنی بوند اقامت ایدرم سرکس غلام شاهی
و مملوک اصفیت هرکس بر شاکت غلامی و بر وزیرک مملوکی در حافظ کینه
بنده سلطان کشورم ای حافظ بن کشور سلطانیک بنده سییم سلطانن
مراد پادشاه اولمق روشن در اوله ایضا جو زاسخسار حایل برابرم سوختی جزا
برابر مه حایل قودی یعنی تمام شایم و سولندی خورم یعنی شاکت غلامیم و اندیک
شاه دن مراد کند و پادشاهی اولمق روشن در جو زابر بر جک اسمی در که صاحب
حایل رسانی بیا که از مدد تحت کار سازی ساقی کل که ایش در جی تختک مددن
کامی که خواستم ز خدا شد بستم شول مرادی که خدا دان استدم که میترا و لدی
ساقی دن مراد شد در جای بد که باز بادی روی ما بر جام دیر زیر شاکت یوزی
شاد و لغی شوقه کیر و پیرانه سر هوای جوانیست در سرم پیرک و قتی باشم جوانمق هوای
وار در راهم دن بوصف زلال خضر که من آب حیات وصفی ایله بنم یولی و درمه یعنی بنی
الدانه زیر این تمام شاه جودش جوض کوثرم شاکت جامندن کوثر جوضک جود کشی
داد پادشاهی مدح در شاکت من از بوش رسام سر فضل ای شاه اگر بن فضل
تختی عرشه ایر شد رم خلوک این جنایم و سکی این درم بوجناکت مملوکی و بوباکت
سکینی هم من جودش بزم تو بودم هزار سال بیک بیل بن سنگ بزمک جود نوش
اولدم کی ترک آب خور و کند طبع خورم بنم معاد طبع صوادنی یعنی زمان قدیدن احسان
کور دکی ری فجن ترک ایله مراد پادشاه دن هرگز فراغت انرم دیکد زور با ورت نمی بود
از بند این حدیث اگر بنم نک بوسوزنه اعتقاد انما ایست از گفته کمال دلیل با ورم
کمال اصفیائی نک سوزندن بر دلیل کنورین اول سوز بود اگر بر گنم دل از تو و بر
دارم از تو مهر اگر سندن کوکلی تو پر و کرسندن مجتبی رفع ایدم آن مهر که می نگنم
آن دل بایرم اول مجتبی یک از زنه براغم اول کوکلی قنده ایلمدم یعنی سندن ایو بکم

بنی شاکت ای دوست
نیز در واقع او نشاند
مستحق

نظم غلامی
کمال

وار در که اکا مجتبی ایلمم عهد الست من همه با مهر شاه بود بنم الست عهدم و دکل
شاکت مجتبی ایله اولدی و ز شاه راه عمر بدین عهد بگذرم و عمر شاه راهم دن بو عهد له
چکریم یعنی بو مجتبی و لورم منصور بن محمد غازیست خور من محمد غازی او غلی منصور در
بنم حایل در ورین مجتبی نام بر اعدا مظفر و بو مبارک نام دن اعدا اوزره مظفر
بویتندن زیاده روشن در که بو قصیده منصور نام پادشاهیک نامنه دیشدر
منصور ایله مظفر ذکر نه لطافت وار در کردون جو کرد نظم تر یا بنام شه فلک
جو که زبانی نظم شاکت نامنه ایله دی من نظم دو چنانکم از که گنرم بن نیچون در نظم
انیم کدن گنرم شاهین صفت چو لاله بنم ز دست شاه شاهین کبی چو کشته شاکت
الندن لغو طاند می باشد التفات بصید کورم کور تصیده بنم قجن التفاتم اولور
ای شاه شیر کیر چکم کرد و در شود ای شیری ز بولن ایدنجی شاه نه ناقص اولور
در سایه تو ملک فراغت میسرم سنگ سیکن اگر با که فراغت ملکی میترا و له
ار شودک معناسی مصراع ثانی به قید اولدی سهولت معنی ایچون بال و پری ندارم
این طرفه ترک نیست بر بال بر طوقم و بو مجب رکن که یوقدر غیر از هوای نزل سیر
در سرم باشم سیر فلک منزلی ارز و سندن غیری مراد ظامری بی و سید پادشاه
قرب طلبی در مراد باطنی تصور فیض نقصان استعداد ایله قسبه الی طلبی در سرم
یمین مدح تو ملک دل کتاد بنم شعوم سنگ مدحک معنی ایله بوز دل ملک ایچو
یعنی قلو بک مقبولی اولدی کولی که تیغ شست زبان سخن ورم کو با بنم سخن در سخن
زبانم سنگ تیغدر مراد پادشاهی مدح ضمنه کند و شعری مدح در بر کشتی
اگر بگذریم چو باد صبح باد صبح کبی اگر بر کشت نه او غرام ایسه نه عشق سر و بود
ونه میل صنوبرم اگر باعث با که نه سر و مجتبی در و نه صنوبر میلی اولدی بوی بو
می شنیدم و بر یاد روی تو سنگ بوی استدم و سنگ یوزک شوقه دادند
ساقیان طرب کین و وساعرم طرب قیدی با که بر ایکی ساغر دیر و لیک کشته کتمه
سبب بو اولدی معنای باطنی اوزره مصنوعه نظری صانعک مشاهدی
شوقه اولد و غین بیاند ساقیان طرب دن مراد طرب کند و سی درستی باب
یکت دو غناب وضع بنده نیست بر ایکی اوزم صوتی ایله مستلک بنم نک و صو

نظم غلامی

نظم غلامی

نظم غلامی

نظم غلامی

من سال خورده پیر خوابات پرورم بن یا شلو پیر خوابات پرورم بوجہ دخی
 جائز در بن یا شلو خوابات پرورم پیرم یعنی میخانه ده پیر اول ششم و هفتم و نهم
 کوره پیر مصاف اولوز خوابات پرور میخانه ده بستمش معناسند در نماز پرور سایه
 پرور گبی اگر چه بسیج معناسند دخی ممکن در داد مستلکی عشق الهمیدن اید و گین
 اشعار در با سیر اختر و فلک داور بیست اختر و فلک سیری اید بنم چون
 دعوی و خصوصتم وار در انصاف شاه باد درین قصه داورم بوقصه ده شاک
 عدلی بنم شاهد اولسون شکر خدا که باز درین اوج بارگاه خدایه شکر که
 کیر و بو بارگاه اوستند طلاس عیش می شنود و هیبت شہر حضرت
 جبریل بنم شہر مکن حداسنی اشیدر شہر چاک که قنادک ایرری در لیک
 مطلقا قناد معناسند دخی استعمال اولوز مراد عشق الی سببی اید علوقدره و صول
 بولد و غین بیاند شبل الاسد بصید دلم حله کرد و من ارسلان یاوریسی بنم
دلم صید نه حله ایدی و بن کر لا غرم و کر نه شکار غصنوم او یوز لا غریب غصنوم
شکاری یم غصنوم ارگن ارسلان مراد فیض و طاعتده قصورم سببی اید بوطبقه
قالمش و الا تجلی ذات و اصل اولورم دیکدر کر بوند او یوز معناسند در شرط
یا چون اولن ان معناسند دیکدر نام زکار خانه عشاق محبوب و عشاق کار خا شین
نامم محو اولسون کر چه محبت تو بود و شغلی دیکدر اگر سنگ مجتکدن غیری بنم شغل اول
بنامین کر منکر حسن رخ تو کیست کو ستر با که سنگ حسن رخک منکر کیم در تادیه
اثر بکر نک غیرت بر اورم تا انک کوزین غیرت کر نمی اید چقارم کر نک صوابی
و قلم تراش و کو چک بجی بر من قناد سایه خورشید سلطنت آفتابنک سایسی
بنم اوزر مدد و شدی انون در غمت ز خور خاورم شدی مشرق آفتابنک
فرقت و استغنا و ارد در مقصود ازین معامله بازار نیز نیست بوم معامله دن
مقصود بازار دخی دیکدر نه جلوه می فروشم و نه عشوه می خرم نه جلوه صاتم و نه
عشوه صاتم اولورم یعنی مرادم کند و می مرع ایمنک و سنی الدامق دیکدر بلکه اظهار
محبت در ای عاشقان روی تو اوزر زده بیشتر ای پادشاه که سنگ نورنگ
عاشق دخی ذره دن زیاده رکدر من کی رسم بوصول تو کر ذره کمر بن سنگ

این را خوابات پرور
 بنام صوفی

و صالک کجین ایر شورم که ذره دن کمر خطاب باری تعالی یو پادشاه اولمق ممکن در
 حافظ ز جان محبت رسولت و آل او حافظ جان دن رسولک و انک انک محبتی در
 حق برین کواست خداوند داورم حق که بونک اوزر شاه در بنم حاکم خداوند کم
 مراد خدا در حق قسم و ثبوت معناسند در بیت سعدی اگر عاشقی کنی و جوانی
 عشق محمد بست و آل محمد وله ایضا چرا نه در دلی غم دبار خود بستم بنچون کند
 دبارم کتک قیدنده اولیم چرا ز خاک سرکوی بار خود بستم بنچون کند و بارم
 سرکوی خاک اولیم مراد بنچون قرب الی حصوله سعی انرم دیکدر غم غریبی و محنت
 جو بر نمی تا بم غربت و محنت غمته چونکه طاقت کور غم بشهر خود روم و شهر بار خود
 بستم کند و شهرم کیدم و کند و یا شمه پادشاه اولم ز تحمان سر پرده وصال تو
 وصال سر پرده سنگ محروم شدن اولم ز بندگان خداوند کان خود بستم
 کند و خداوند مکن بنده لرندن اولم مراد وصول الی الله حاصل اید و ب حرم خاص
 محروم شدن اولم دیکدر جو کار عمر نه پیداست باری آن اولی چونکه عمرت ایشی
 ظاهر دیکدر باری اول اولی در که روز واقعه پیش کار خود بستم که موت
 کوئی کند و محبوبک او کنده اولم مراد جناب قدسه متوجه ایمن موت طلبی در
 همیشه پیش من عاشقی و رندی بود و ایما بنم عادت و صنعت عاشق و دیکدر
 اندی در بکوشم و مشغول کار خود بستم کر و سعی ایدم و کند و یا شمه مشغول اولم
 ز دست محبت کران خواب و کار زلی سامان محکم او یو بجی بختک و صلا تراشک
 اندن کرم بود کله را زار خود بستم اگر بنم بر شکایت اولم کند و مر زار دار اولم
 بکر که لطف از دل رهنمون شود حافظ مکر که لطف ازل رهنمای اولم ای حافظ
 دکر نه تا بید شرم بار خود بستم بوجہ تا ابدی کند و سر مسارم اولورم مراد اگر لطف
 الی معین اولیمه خجالت مقرر اید و گین بیان در وله ایضا صلاح از من چه میجوی
 که مستر اصل کفیم بزدن نه صلاح استرسن که مست لره صلا دیکدر بدور رس
 مست سلامت را و عا کفیم سنگ مست چشمک دورنن سلامت دی دیکدر
 یعنی دواع اندک ذر میخانه ام بخت که هیچ از خانه نکشود بکا میخانه قبوسنی آج
 ز بر خانه دن بکا هیچ فتح باب اولم دخی مراد زهد و تقوی دن قرب الی حاصل

عاشق و معشوق
 در این کتاب

اولم و غندن عشق الی اختیار اند و کین اشعار در گرت باور بود و در بی سخن است
 که ما گفتیم اگر سا که اینا منق اوله ذکر اولیه سوز بود که بزایتک مراد کند سوزی
 نقدیق در من از چشم تو ای ساقی خواب افتاده ام لیکن ای ساقی بن سنگ
 چشمکدن خواب دو ششم لیکن بایکی کر حسیب آید هزارش در حیا گفتیم بر ملاک
 حبیب دن کلور که بیک مر حیا دیدک ساقی دن مراد باری تعالی اولمق جایز در
 چشم دن مراد ذات اولور و مرشد اولمق جایز در که مرشد دن ایرشن مجاهد
 در یا خشتک رحمتنه رضا کو ستر دکن اشعار در قدرت گفتیم شمش دست
 بس خلعت بیار آور دایتدم که سنگ قدک شمش در اندن با که زیاده خلعت
 حاصل اولدی که آن نسبت چو اگر دیم و این بهتان چو گفتیم که بونسته نی چون
 ایلدک و بوبهتانی نی چون دیک خطاب خدایه در مراد لیس کلمه شی حسبه
 خدای بر شبیه تشبیه اند و کندن زیاده خجالت لازم کلد و کین بیاندن اگر بر
 بخشایی پیشانی خوری افر اگر با که تر تم اتمیه سن عاقبت بشیما ملق بر سن
 بخاطر دار این معنی که در خدمت کجا گفتیم خاطر کین طوت بو معنی بی که حضور کین
 قند و دیک خطاب مرشد در جگر چون نازم خون گشت و کم ز نیم می بست
 جگر م نافه کی خوان اولدی و با که بوندن اکس که کز ایدی جزای انکه باز لختن
 سخن از چین خطا گفتیم انکه جواسی که انک زلفنه چین دن خطا سوز دیک
 مراد اسرار الیه نی چین مشکه تشبیه اتمک خجالت دن جگر م خون اولدی
 دیکدر بیت چین زلفک مسکه بگزتم خطا سن بلدم کی بریشان سولیم
 بونوز قرا سن بلدم نوازش کشتی ای حافظ ولی با یار در ذکر قوت سن آتش
 اولدک ای حافظ آما یار تاثیر اتمی ز بد عهدی کل کونی حکایت با ما گفتیم
 ککات وفا ستر لغدن کو یا صبا به حکایت دیک مراد جانان کند دیک عشقندن
 مشاثر اولم و غین بیاندن **وله ایضا** چهل سال رشت و بیش که این لاف میزیم
 فرق ییل دخی زیاده کندی بولانی اور ورم کز ساکنان دیر مغان کمر بن تم
 که دیر مغان ساکنندن ادنی بنم مراد سو که کند دیک تصور نه اقرار
 هرگز بهین عاقلقت بیر می دوست می فروز پیک تر جمی نمند هرگز ساغر نمی

بسیار است و غنای
 در این شعر

بسیار است و غنای
 در این شعر

در این شعر

بسیار است و غنای
 در این شعر

ز می صاف روشن صاف می دن ساغر می اولدی مراد مرشدک لطفی
 فیض و عشقندن خالی اولم و غین بیاندن از جاه عشق و دولت زندان پاک
 عشقک غرتندن و پاک ز عاشقک دولتندن پیوسته صدر میگذا بود سکون
 دایم میخاندن صدری بنم میکنم اولدی مراد دایم عشقه ترقی ده اولم و غین اشعار
 در شان من بدر کشتی طن بد میر در دکنک سببی اید بنم حقه بر امر وطن التمه
 کالوده کشت خرقه ولی پاک دامنم یعنی اگر چه عصیان ظاهر اولدی اما اعتقادم
 پاک در شهباز دست پادشاه یارب از چه شد بن پادشاه انک شهبازیم
 عجب ندن اولدی کز یاد برده اند هوای شیمم که مکانک محبتنی یاد دن التمه
 مراد عالم ارواحه اولن مکان اصلی سنی یاد دگر محبت ماسوی اندن دور افرو
 سب اولمدر حقیقت بلبل چو من اندر چنین نفس حیف در بخلین بر بلبل
 بونخلین نفس ده باین لسان عذب که حاش چو سوسم بوشیرین ز بانده سون
 کی خاموشم آب و هوای فارس عجب سفله پر در ست فارسک آب و هوای
 عجب سفله پر در در کوه می که خیمه ازین خاک بر گنم قنی بر بولد اش بو مملکت دن
 خیمه نی تو پریم یعنی شیراز دن کیدم مراد شیرازک خلقی ذم در که کند وسنه اعتبار
 التمه در حافظ بر خرقه قدح تا یکی کند حافظ فچنه دکن خرقه التمه قدح جگر
 در بزم خواجه پرده ز کارش بر افکنم خواجه نک مجلسنده انک ایشنده پرده نی
 رفع ایدم یعنی فاش ایدم خواجه دن مراد و زید در که ظرافت کند دیک عشقنی اکابیان
 ایدر آن خواجه عجبسته که در من زید فضل اول مبارک خواجه که فضل یاز ستانده
 شد منت مواهب او طوق کردیم انک احسان می منتی کردیم طوق اولدی مراد و زید
 کثرت احسان بیاندن که کند دسی انک مفلوکی و بشدر **وله ایضا** حاشا که من بگو
 کل ترک می کنم حاشا که کل زماننده بن شرابی ترک ایدم من لاف عقل میزیم این
 کار کی کنم بن عقل لافنی اورم بواشی فچن ایدرم مراد لطیف زمانه عشقه سنی اند و کین
 بیاندن مطرب کجا ست تا بهر محمول زید و علم مطرب قنده در تا جلد زید و علم محمولی
 در کار بانک بر بط و آواز کنم قبوز صداسی ولی آوازی ایشنده فداییم مراد
 حصول عشق ایچون مرشد طلب اتمی در آرزاقال و قبل در سه عالی کم گرفت

بسیار است و غنای
 در این شعر

در این شعر

در سر نیک قال و قیلندن سمدی گو کلم منقبض اولدی یکت چند نیز خدمت معشوق
 و می کنم بر پنجه زمان دخی معشوق و می خدمت ایدم معشوق دن مراد خدا می دن
 مراد عشق در مراد قرب خدایه و سید اولماز علم دن یکندم بر زمان خدا و عشق
 ایچون سعی ایلم دیکدر کی بود در زمانه وفا جام می بیار زمانه ده فحش وفا اولدی
 شراب جامنی کور نامن حکایت جم و کادوس و کی کیم تا بن جم و کادوس و کی حکایت
 ایدم مراد زمانه نک و فاسرغی بونلر ایل انبات اند و کین بیان در **میت** زین
 سلطنت که حاصل من شد ز کج فقره کی میل تاج و دولت کاوس و کی کیم از زمانه
 سیاه ترسم که روز مشه سیاه نامدن یعنی کثرت ذبندن خوف اتهم زیر اقیان
 کونی با فیض لطف او صد ازین نامه طی کیم اول الکلیک لطفی فیض ایلد یوز بونک
 بکی نامه طی ایدم مراد عنایت باری یارا و یحیی و قاتر سیاحتک لطفی معشوقی محو اولور
 دیکدر **میت** همی شرم دارم ز لطف کریم که خوانم کنه پیش عفو ش عظیم
 کو یکت صبح تا کله های شب فراق فنی صبح یکتی تا فراق کج سکن شکایت
 با آن مجسته طالع و فرخنده بی کیم اول طالعی مبارک و ایزی یعنی روشی فرخنده
 بیان ایلم مراد عالم قبض دن ظهور آلام دن مرشد شکایت ایدم دیکدر **این**
 جان فاریت که می قلم سپرد دوست بو عاریت جانی که حق تعالی حافظ تسلیم ایلدی
 روزی رخس به بینم و تسلیم دی کم بر کون آنک یوزینه کورم و جانی که تسلیم ایدم
 مراد مشاهد حال جانان ایلد تسلیم روح طلب اتمی در یار دنی سن میسر ایلد بومید
 صنعت التفات دارد در غایب دن متکلم **وله ایضا** حجاب جبره جان می شود
 عبارتم غباری جان یوزنه برده اولور خوشا دمی که ازین جبره برده بر فکتم نه خوش
 شول وقت که بو یوزون برده سینه رفع ایدم مراد موت و فنا طلبی در که سبب وصال
 در چنین نفس نه شری جو من خوش اخلاصست بو بخلین بخلین بر خوش الحایه لایق
 دکلدر تروم بگلشن رضوان که مرغ آن چلتم جنت کشتنه کیم زیرا اول چنک
 مرغی بم مراد الدنیا سخن المؤمن سببی دنیا دن خدص و صول هشته و سید اولور دیکدر
 نفس دن مراد تنی اوق جانزور **عیان** شد که چرا آدم کجا بودم عیان اولدی که بو
 عافیه جان کلام دفع ایدم دریغ و در که غافل زکار خویشتمه دریغ و در که کند

نیز می رساند

بویست و بویست و بویست

بویست و بویست و بویست

بویست و بویست و بویست

ایشمن عالم مراد بود که و ما خلقت الجن والانس الا لیعبدون سببی عالم کلمدن
 مراد عشق و طاعت که قرب الکی حاصل آنک ایدی اندن غافل و یو خن و خسته اظهار
 ایدر چگونه طوف کیم در نصای عالم قدس عالم قدس صحرای سنده و یخچان و جویان
 ایدم چو در سر چای ترکیب نخته بندم چون که ترکیب سرچسب سنده تن نخته بندی مراد
 طبیعت مرتبه سندن جدا اولم پنجه جناب قدس آشنای میسر اولماز دیکدر **میت**
 تعلق حجابست ولی حاصل چو پیوند با کسلی واصلی مراد که مظهر حورست مسکن و مادی
 بنم که مسکن و مقام حور قهری یعنی جنت در چو ابلوی خوابانیا بود و وطنم خراباتید
 محله سنده با که بنجون وطن اوله کوی کوی خرابانیا دن مراد دنیا و آنک اهل در اگر
 زخون دلم بوی مشک می آید اگر خون دلدن مشک رایحه سی کله عجب مدار که همدر
 اهو ختم عجب طومر زبیر خشن آهوی ایلد هم دردم مراد عاشق عشق الکی سبب مشکین
 نفس اولور دیکدر طراز پیرهن ز کسم میس چون شمع بنم شمع کی التون قلم
 پیرهنک تمغاسنه باقمه که سوزماست نهانی درون پیرهنم زبیر پیرهنم
 بجنده نهانی حور تله وار در مراد احوال عشق الکی ظاهر دکل اید و کین بیان در
 بیاد هستی حافظ ز پیش او بردار کل و حافظک و جو بیست آنک او کندن رفع ایلد
 که با وجود تو کس نشنود ز من که منم که سکن وجودک ایلد کسه بندن ایشتمه که
 بنم خطاب خدایه در مراد فنا طلبی در که اول وصال جانانه پایه اعلی در **وله ایضا**
 ز دست دبد خاک کف پای نگارم اگر نگارک کف پاینک خاکی با که میسر اولد
 بر لوح بهر نقش نگاری نگارم بهر لوحی اوزره اول نگارک نقشنی نقش ایدم مراد
 اگر بر مرشد و صول بولم هرگز اندن جدا اولمیم دیکدر بردانه او کر رسد
 در طلب جان اگر آنک بردانه سی با که جان طلبند ایرشه چون شمع همانم بدی
 جان سپارم شمع کبی بر نفس جانی تسلیم ایدم مراد از خدایه اظهار طاعت
 جان دن بردانه بونم خبری معناسنه در ضمیر غایب خدایه راجع در که قلب دلم
 رانمند دوست عبارتی اگر قلب دلم دوست بر غبار قومیه یعنی اعتبار اقمه
 معنای ترکیبی بولم اولور دلم قلبه که دلی قلب نقع تشبیه اتمش در نقد
 راون در رهش از دین شمارم بن چشمندن آنک یولن نقد روان صایر

نشان نیست و جان

بروز از خضر

نشان نیست و جان

یعنی که یا ایدرم خادگر یا بنده عند الله مقبول اید و گین بیاند ز قبله نسبت
 روان و دله نسبت قلب خوب واقع اولمش در نقد و عبار دخی تمام برنج
 دامن مفتاح از من خالی که پس از مرگ بن مقبره اعراض الیه زیر موت و
 در ستوانه بود باد غبارم باد قادر اولماز که بوقیودن بنم غبار می ایلد ماد مرکز
 عشق الهی کند و سندن جدا اولد و غین بیاند بر بوی کنار تو شدم غرق و امید
 هست سنگ کنار که ایر شک امید ایله کوزم باشی ایچنه غرق اولدم و امید در
 از موج سر شکم که رساند بکنارم کوزم باشنک موجندن که بنی کنار ایر شد
 خادگر به قرب الهی به سبب اولد و غین بیاند رکن ر قرب و در اغوش معنای
 بونق قرب خاد در زلفین سیاه تو بدله ای عشق سنگ ایکی سیاه زلفنک
 عشق نک دلدار لغت دادند قراری و بر دند قرارم بر قرار ویر دیر و بنم قرار می اند
 خاد اسرار الهیه به تو غل اند و کندن کند و سندن ایرشن تحیرینه بیاند خطاب خدای
 ام و ز مکش سر زوقای من و اندیش بوکون با که وفا نمکدن باش چکه و فکر ایله
 زانجب که زغم من به عادت بر ارم اول کچه دن که غم دن بن دعا به ال قالد رم
 ای باد از ان باد سیم من اورای باد اول باد دن که بر رایچه کتور کان بوی
 شفا می دهد از رج خادرم زیرا اول بوی بکا خاد رنجندن شفا ویر با و صف سر
 زلف بوی شد سخن من سنگ سر زلفنک و صیفه ایله اولدی بنم سوزم پوسته
 از ان ممقش مسکت تا رم اول سبدن دایم تار مسکی ایله همقشم خاد و صف
 خدا سببی ایله مسکین نفس اولد و غین بیاند حافظ لب لعش جو در جان عزیزت
 ای حافظ انک فرم می لبی چونکه بنم عزیز جانم زمری بود ان لحظه که جان را لب
 ارم بر عمر اولور اول لحظه که جانی لبه کتورم خاد کلام الهی حیات بخش اید و گین
 اشعار در وله ایضا حالیا مصلحت وقت در ان می بینم شمدی وقت مصلحت
 انک کور ورم که کشم رخت بخیانه و خوش بشینم که سبالی میخانه به چکم و خوش
 و تورم خاد خدقتند عشقه سعی انک ایله غم دنیا دن خلاص طلب اند و گین بیاند
 جز مر می دکت بنم بود یار و ندیم مرانی دکت بدن غیری با که یار و ندیم اولمیه تا حریفان دنیا
 ز جهان کم بینم تا معقول و حرام زاده حریفی جهان دن کوریم یعنی اصلا مصاحبت

و از این جهت که

و از این جهت که

ماد حصول عشق ایچون بر مرشد ال کتور ب عوام دن اجتناب ایدم دیگر خاتم کی
 و از اهل ریاد و رسوم عشقه سعی ایدم و اهل ریاد دن دور اولم یعنی از خلق جهان پاک
 دلی بکینم یعنی جهان خلقندن پاک دل نک اختیار ایدم پس که در خرقه آلوده زدم
 لاف صلاح آلوده خرقه ده زیاده صلاح لافنی اوردم شرمسار از رخ ساقی و می رکنم
 ساقی نک زکندن و یوزندن شربدن شرمسارم خاد منکر عشق ایکن طالب عشق
 اولد و غین اشعار در سر بار زاده کی از خلق بر ارم چون سرو سرو کیله ازاده لکت ایله
 خلقدن باش قالد رم که دهد دست که دامن ز جهان بر چینم اگر میت را دلور سر
 جهان دن فراغت ایدم خاد غزلت و قناعت ازاده لکت سبب اید و گین بیان در
 بر دلم دستمه است خدایا پسند کو کلمه از زره ظلم غباری وارد رای خدا بکنم
 در واکور که مکدر شود آینه مهر ایتم که بنم محبت عاقلو قلم مکدر اولد آینه دن خاد
 دل در مهر بونق محبت معناسند در یکن آفتاب معناسند دخی ممکن در اول وقت
 معنی بویله اولور بنم آفتاب کی روشن قلم آیین اسلوب و ترتیب و توره سینه تنک
 من بار غم او همیهات بنم طار سینم و انک غمی بوکی جیهات یعنی که تخیل اتم خاد این
 بار کران نیست دل مسکینم بن مسکین کو کلمه بو بار کرانک اری و کلد ر سینه
 خفتن کلمه من اگر رند خرا با تم و در حافظ شهر بن اگر میخانه لوندی ام و کر شهرک حافظی
 این متاعی که همی بینم و کمتر بینم متاعم بود که کور رسن و بوندن کترم خاد قصور
 اعتراف در تواضع طریقی از زره بنده آصف عهده دم از زره مدار آصف
 زه بکت بنده می یکم کو کلمی رنجیده طوتمه که اگر دم زغم از جرح بخوابد کینم که اگر فلک دن
 شکایت ایدم فلک انتقام ایدم اد و زری مدح در وله ایضا خیز تا خرقه صوفی خرب
 بریم قانع تا صوفی نک خرقه سنی میخانه به ایله دم دلوق طامات بیار از خرافات بریم
 دلوق و طاماتی خرافات بازار نه ایله طامات قواعد و رسوم خرافات بت بازاری
 معناسند در خرافه بینه بر کسنگ اسمی ایدی که آنی جن قاپوب بر زمان بیلد اولد
 بعد زمان آنی برینه کتوردی اما عقله خلل ایرشکین نامعقول سوزر سو یکله با شکله
 اگر نسبت ایدوب خرافات دیدیلر صکره بت بازاری معناسند استعمال ایدیلر کور
 بت دن خاد عشق طامات و دلوق لاشی اید و گین بیاند کوشن سیم و زلف نه و اف سیم

و از این جهت که

قولی با غلق و واغظک اف نه سندن نور لدق چند چون بی خبران نکت
و خرافات بریم بچون بی خبر کیست نکت و خرافات ایلد لم خرافات بونع موقوف
سوز معنا سندن در تا همه خلوتیان جام صبوحی گیرند تا دکل خلوتیلر جام صبوحی
نوش ایلد چک صبحی بدر بر مناجات بریم صبحی منسوب اولن چکی مناجات پیر نکت
قبوسنه ایلد لم در ادر مشد قبوسنه مناجات و طاحت ایلده لم دیک در
سوی رندان قلندرین آورد سفر قلندر رندر جانینه سفرار مغانی ایلد دلق شینه
و سجاد طامات بریم بشیمه دلقی و طامات سنی ایلده لم در ادر بونلری ترک اید و با
بر مرشد واره لم دیک در در رندر در رندر ملامت راه اگر زاهد کوی کوزه
ملامت خارینه قویه یعنی بزی ملامت ایلد از کلتانش بزدان مکافات بریم
کلتانندن اتی مکافات بزداننه ایلد لم یعنی اگر جزا سنی ایلد لم شر بان باز
بشیمه آلوده خوش بزه کند و آلوده خرقة مردن شرم اولسون کر باین فضل و کل
نام کرامات بریم اگر بوفضل و کل ایلد کرامات نامن ایلد و در ادر عشق الی حاصل
اتمدن دعوی عشق اتمک نجالت اید و کین بیاند در ما بزمان بزر معنا سندن در
قدر وقت از شناسد دل کاری کند کوی کل اگر وقت قدرن اکلمیه برایش ایلد
بس نجالت که ازین حاصل اوقات بریم با اوقات حاصلندن جوق اوقات ایلد
فتنه می بار د ازین سقف مقرنس بر نیز بومقرنس سقف دن فتنه یا غرقا لقی
تا بیخانه بناه از همه اوقات بریم تا دکل اقلندن میخانه به پناه ایلد لم در بیابان
هو اکم شدن آخر تا چند آخر پنجه به دکن هوا بیابانده ازین ره به بریم کوی بیابان
بریم بولی صوره لم او که که مهماه وصول بوله لم با توان عهد که در وادی ایمین بستم
اول عهدی که سنک ایلد وادی ایمین ده با غلق بهیچ موسی ارنی کوی بمیقات
بریم موسی کی ارنی دبیچ اول عهدی میقاته ایلد زردا دست بریم ده اولان
عهدی بر نه کنور دکن اشعار در خطاب خدایه در کوس ناموس تو از کنکره عرش
زیم سنک ناموسک کوسی عرش بدندن اوره لم علم عشق تو بر بام سموا بریم
سنک عشقک سبجی غنی سوات طامی اوزره ایلد لم در ادر عشق الی نکت حقیقی
اد ایلد لم دیک در خاک کوی تو بجزای قیامت فردا سنک کویک خاکینه

چون بونع موقوف
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه

یارین قیامت صحرا سنده همه برفرق سرانه بکهر مباحات بریم جمله با ستم اوزره
تفا خردن اوتری ایلد زردا دنیاده عشق بولنده اند کلری تواضع یارین
عز و رفعت سبب اولد و غین بیاند در حافظ آب رخ خود بر در هر سفلد بر
ای حافظ کند و یوزک صوبنی هر سفلد نکت قبوسی اوزره دو که حاجت آن به
بر قاضی حاجات بریم اول نکت که حاجتی قاضی حاجت ایلد لم بیت بند
ازین در که هرگز نیست که محروم کرد و بر آورده دست محالست اگر سر برین
در نمی که باز آید دست حاجت تنی وله ایضا خیر تا از در میخانه کت دی طلبیم
قالتی تا میخانه قبوسندن بر کشاده و بر فتح باب طلب ایلد لم در ره دوست
شیمیم در ادری طلبیم دوستک بولنده او تورالم و بر ادر طلب ایلد لم در ادر
عشق و طاعت سببی اید وصول الی الله طلب ایلد لم دیک در زاده حرم وصل
ند ابریم مکر وصل حرمی یونکت از غنی طوتمز مکر مکر زور میکرده زادی طلبیم
که ایلد میخانه قبوسندن بر ازق طلب ایلد لم در ادر مشد دن وصاله و سید
اولن فیض و عشقندن نصیب طلب ایلد لم دیک در اشک آلوده ماکر چه رواست
ولی بزم خون ایلد آلوده اولمش اشک اگر چه روان در اما بر سالت سوی و پاک
نهادی طلبیم انک جانینه رسالت بر پاک نهاد طلب ایلد لم پاک نهاد دن در ادر
کوکلی در ادر محبت سر کر به نکت فانی سنی اولد و غین بیاند لذت داغ نکت
بر دل با دهرام سنک غمک داغ نکت لذتی بزم کوکلمه اوزره حرام اولسون اگر
از جور غم عشق نوادی طلبیم اگر سنک عشقک غمک جورندن بر دوا طلبیده
خطاب خدایه در نقطه خال تو بر لوح بهر توان زد سنک خاکک نقطه سنی بهر
وحی اوزره نقش اتمک ممکن دکلدر مکر از در دمت دید بر ادری طلبیم مکر کوز
بیکندن بر مرکب طلب ایلد لم در ادر مشد هلق جمال جانان بو چشمه میت اولد و غین
بیاند بر بوسه از لب شیرین تو دل خواست بجان سنک شیرین بکدن دل جان
عوض بر بوسه استدی بشکر خنده لب کت در ادری طلبیم شکر خنده ایلد سنک
لبک ایتدی بزی زاده طلب ایلد زردا جذبه الهیه جانندن کین اید و کین بیاند
او در ادر بونع جذبه در ادر بونع زیاده معنا سندن مصدر میمی در تا بود شیه عطری

یارین قیامت صحرا سنده همه برفرق سرانه بکهر مباحات بریم جمله با ستم اوزره
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه
او در دین ازین فتنه فتنه

دل سودا زده را تا سودا زده کوکله نشی عطری اوله یعنی اولسون ایچون ارضطعالیه
ساری تو سودا دی طلیسم سنک خالیه رایجه لو خطکم ن بر سودا طلب اید زرماد
عالم فیض تحیره اولن دکه قسب الاهی دوا اید و کین اشعار و در نسخه عطری کلاب
و مشک و زعفرانله یا زمین نسخه به دیر که تاثیر زیاده در چون عمت را نتوان
یافت مگر در دل شاد چونکه سنک غمکی شاد کوکله ن غیری ده بولمق ممکن و کله
ما با امید عمت خاطر شادی طلیسم بز سنک غمک امید بر شاد خاطر طلب اید زرماد
و اوقسوق قلب ایله عشق الاهی جمع اولمک و غین بیاند بر در سر تا چند نشینی
حافظ پنجه به دکن مدرسه قیوسی اوزره او تور رسن ای حافظ خیز تا از در میخانه
کش دی طلیسم قالیق تایمخانه قیوسنده بر کشا طلب اید لم بوکه رتد البحر علی القدر
و دیر لرماد قرب الاهی علم ظاهری ایله حاصل اولمیب عشقه حاصل اولد و غین بیاند
وله ایضا خیال روی تو چون بگذر و بگلشن چشم سنک یوزک خیالی چونکه چشم
کشته او غرایه دل ازنی نظره اید بسوی روزن چشم دل نظردن او تری چشم
روزی جانبته کلور مراد دل خیال جانان مشاهد سندن او تری انتظار ده
اید و کین بیاند ر بیا که لعل و کهر در غار مقدم تو کل که سنک مقدمک شار نه
لعل و کهر ز کج خانه دل میکشم بخون چشم کوکل کج خانه سندن چشم مخزنه
جکرم مراد شوق الاهی دل اشک و خون غار اید و کین سان سرای تلک کت
منظری می بینم سنک تلک کاهیکه لایق بر منظر کور خرم منم ز عالم و این گوشه مغنم
عالم ده بنم و چشمک معین کوسه سی یعنی عالم همان بوکه مالکم حاصل معنی سا که
لایق اولن چشم در منظر بوند قصه معنای سنه در نخست روز که دیدم رخ تو
دل میگفت اول کون که سنک رخکی کوردم کوکلم ایتدی اگر بید خلیه خون من
بگردن چشم اگر با که خلیل ایرشته بنم قائم چشمک بومینه در زرا اول سبب اولمشه
مراد چشم دل عین عنایت اید و کین بیاند اگر غیر تلک نظر اتمه سحر سر سنک
روانم سر خواسته داشت سحر و فیه جویان اید بچی کوز یاشی خواب ایلمک هوس
طوتدی اگر نه خون جگر میگرفت دامن چشم اگر خون جگر چشم دامن طوتیدی
مراد کثرت بکادن چشمی بر خون اولوب میخدا اولد و غین بیاند داشت بوند

ای حافظ خیز تا از در میخانه

عالم ده بنم و چشمک معین کوسه سی

داشتی تقدیر نده اولمق روشن در بوی فزده وصل تو تا سحر شب دوش سنک
وصاکت بشاریه امید ایلد دون کیچه سحر کت براه باد نهادیم چراغ روشن چشم
چشمک روشن چراغی باد بولنه تو دم مراد نفی رحمانیه دن وصال فزده سنی طلب
بر اضطراب کسی رحم کن که همه شب شول کسک اضطراب نه رحم ایلد که نصف لیلد
رخ روانه کند خون دل ز روزن چشم چشم روزنیدن بولنه قان روان اید
خطاب خدایه در مراد بنم شب ده عشق الاهی حصولی ایچون قان اغلین ترجمه لایق دکل
اید و کین بیان در بر دمی که دل در و مند حافظ را کرم و لطف جیچون که حافظ کدر و مند
کله زن بناوکت دل و زرمدم افکن چشم چشمک مردم افکن دل و زماوکی ایلد و ز
مراد خدا نکت صفت قهرندن دلی ایچون ترجمه طلبی در لطف و کرمنه قسم و بر مک طریق ایلد
وله ایضا خرم آن روز گزین منزل و بران بروم خرم و سرور اول کون که بود بران
منزلدن کیدم راحت جان طلیسم در نلی جانان بروم جان راحت طلب ایدم و جانان
اروندن کیدم مراد دنیای ترک ایدوب طاعت و عشقه سعی ایدم و یکدر کر چه دادم
که بجایی نبرد راه غریب اگر چه بیلورم که غریب بریره یول التمز بود و جی جانور دیولی
بریره التمز من بوی خوش آن زلف پریشان بودم بن دل پریشان زلفک
لطیف رایحه سی ایلد کیدرم مراد نفی ازلی و جذبه لم یزلی معاوتی ایلد سلوک اند و کین
بیاند رجوع صبا بادل بیمار و بن ملی طاقت صبا کبی بیمار دل و طاقت سز تن ایلد بود
آن سر و خرامان بروم اول سر و خرامانک محبتی ایلد کیدرم مراد تصور فیض ذات باری
شوقنه سلوک اند و کین اشعار در دلم از وحشت زندان سکندر کبرفت اسکندر
زندانی وحشتندن دلم منقبض اولدی رخت بر بندم و تا ملک سلیمان بروم اسبابی
با غلبه سلیمان ملکه دکن کیده بن مراد دنیای ترک ایدوب قدسدا شنان حصوله
سعی ایدم و یکدر بیتک معنای ظاهری اوزره زندان سکندر صفاتان در سلیمان
مراد فارس ملکی در که بوند شیر از مراد در کویا اصفهان دن منقبض اولمشه که آن
اشعار ایدر تازیان را جو غم خال کران یازن بست جابجی لره و جابجی لره چونکه کران بار
حالک غمی یوقدر بار سایان مددی تا خوش و آسان بروم ای بار سالار دایلمکوز
تا خوش و آسان کیدم سروری افندی تازیان تا نیک جمع در و بند که مفدی

ای بوی فزده وصل تو تا سحر شب دوش سنک

ای حافظ خیز تا از در میخانه

عالم ده بنم و چشمک معین کوسه سی

ای بوی فزده وصل تو تا سحر شب دوش سنک

ناری در دیو تعین آتش در تازی اسب معنا سده در دیشد رنگین محله ملازم و کلام
در ره او چو قلم بستم باید رفت آنک یولنده اگر با که قلم کی بشم ایلد کتمک لازم
کله بادل زخم کش و دیده گریان بروم زخمو کوکل و گریان کوز که کیدم در او را عشقه
جمع مشقه اظهار رضادر نذر کردم که گراین غم بسراید روزی نذر ایلدم که اگر
بو غم بر کون نهایت بوله تا در میکده شادان و غزلوان بروم میخانه قبوسند
شادان و غزلوان کیدم در او عشقه سعی آنک شوق و سرور اظهاری در بهواد اوق
او ذره صفت رقص کن آنک هوادار لغی ایلد یعنی اول اللهک عشقی ایلد ذره کی
رقص ایلد رک کیدم و ز چو حافظ بزم زه زیبا بان بیرون اگر حافظ کی بیابان
طشده بول التیم همه کوکبه آصف دوران بروم زمانه وزیر نک تجملاتی یا بنج
کیدم در او نظر اقلد و زیر و ن معادنت طلب آید و کین بیاند **وله ایضا**
در خوابات مغان نور خدایم بینم مغان میخانه سنده خدایوز سینه کوررم
این عجب بین که چه نوری ز کجایم بینم بوعی کور که نه عجب بر نوری قدن کوررم
در او شد در کت آستانده عشق آلی نوری کور دکن اشعار در کیت در دی
این میکده یارب که درش بو میخانه نک در دی کشی عجب کیدر که آنک قبوسینه
قبای حاجات و محراب دهایم بینم حاجت قبله سی و دعا محرابی کور ورم در او شد
مدحدر که بنچیکسیه م شد او لشدر منصب عایقه و رندی و شاد باری عاشق
ورند لک و محبوب و دوستلق منصبی همه از تربیت لطف شامی بینم جلد نرک
لطفک تربیتن کوررم خطاب م شده در جلوه بر من مفروش ای ملک
الحاج که من ای ملک الحاج با که جلوه و کبر صاتم زراسن خانه می بینی و من خانه
خدایم بینم خانه می کور رسن و بن صاحب خانه می کور رین **بیت** حاجی بر کعبه
و ما طالب دیداره او خانه همی جوید و من صاحب خانه کس ندیدست ز مشک
ختن و نافه چین ختن مشکدن و چین نافه سندن کسه کورمشدر آنچه من
سر سحر از باد صبا می شوم انی که بن سر سحر باد صبا دن کوررم در او نفی و حاشیت
مشک دن اطلب اید و کین بیاند نیست در دایره جز نقطه وحدت کم و بیش
دایره وجود دن وحدت نقطه سندن غیری از وجودی یوقدر که من این مسئله

صفحه شصت و نهم

ز در عجب و در فاجعه

مکان را

لی چون و جوامی بینم که بن بو مسئله می چون و جوامی کوررم یعنی بو سوز بویه اید و کینه
اصلا شک یوقدر در او حقیقه خداون غیری اولمد و غین اشعار در **بیت** لاری
فی الوجود الا هو محو شد نقش غیر و نام سوی خواهم از زلف بتان نافه کشی کردن
بت پرستدک زلفدن نافه کشی آنک استرم فکر و درست همانا که خطای بینم
او ذوق فکر در بکر که خطا کوررم بتان دن در اداسا و صفات در زلف دن در اد
اندر دن خطا سر اولن اسرار و آثار در سوز دل اشک روان آه سحر ناله شب کوکل
حوارقی ایچی کوز یا نشی سحر آبی کچه ناله سیه این همه مرتبه از لطف خدایم بینم بود و کله
مرتبه بی خدا آنک لطفدن کوررم یعنی بو نر مقبول در زیر وصاله وسیله اولور
مردم از روی تو نقش زدم راه خیال مردم سنک یوز کردن بر نقش بنم خیال کچ
او رر با که گویم که درین برده جهامی بینم کیدم که بو پرده ده نر کوررم در اد جناب
قدس دن تخلیات واقع اولوب مرتجلی دنیا ایچون اولن خیالی معطل آید و کین
اشعار در **خوستان** عجب نظر باری حافظ مکنید ای دوستلر حافظک نظر
باز لغی تعییب الیکوز نازک او را ز میجان شامی بینم زیرا انی نرک مجلد کوز دن کوررم
وله ایضا دوستان وقت کل آن به که بعشرت کوشیم ای دوستلر کل قتی
اول یک که عشره سعی ایده لم سخن پیر معانست بجان میتوشیم بو سوز پیر معانست
سوزید جانله استماع ایده لم در اد سا کلری عشقه تحریف در نیست در کس کرم و وقت
طرب میکدر د کسه ده کرم یوقدر و طرب وقتی بکر چاره آنست که سجاده بی بوزیم
چاره اولدر که سجاده بی شراب بیع ایده لم در او فرصتی فوت آنکه تنبیه در خوش
هوایست هوا بخش خدا یا بفرست فرج بخش بر لطیف موادرای خدا کوندر
ما زیننی که برویش می کلگون نوسیم بو نازنین که آنک یوزی شوقه قدمی شراب نوش
ایده لم در او حصول عشق ایچون مرشد طلبی را رغنون ساز فلک رنر اهل خبرست
ارغنون ساز لواهل هنرک یولن اوری در چون ازین غصه ننالیم و چرا کوشیم
بو غصه دن نیجه ناله اتیمیم و نیچون خودش اتیمیم کل خوش آمد و از می نزدیشی کی
کل جوشه کلدی و شرابدن اکا بآب او رمدق لاجرم ز آتش حرمان و هوس می جویم
اول سبیدن حرمان و هوس آتشدن قینار ز مراد لطیف و قده عشقه سعی آید و کینه

بیت

چهارم

بیت

بیت

سخن و سخن اظهاری در کیمی کشیم از قدح لاله شراب موهوم لاله قدحند شراب
 موهوم نوش اید ز چشم بد دور که یک مطرب وی مد موهومیم برادر کوز اراقی شود
 که مطرب سز و شراب سز مد موهوم سز در اد لطافت طبع و صفوت خاطر سببی اید
 صنع خدا مشاهده سنده است این دیگر حافظ این حال محجب با که توان گفت
 که ما ای حافظ بوجوب محجب حالی کیم و یک ممکن در که بیهوشیم که در موهوم کل
 خاموشیم ببلند که کل زمانند خاموشی در اد اسرار عشقی فاش آنکه اجازت
 اولد و غین بیاند بود و دخی جائز در که در قابل خطاب اولد و غین اسرار عشق
 بیانده سکوت الشمس اولد **وله** ایضا ذی شب بسیل اشک روی خواب می زدم
 دون کیم اشک سیلی اید خواب یولی اوردم نقش بیاد خط تو بر آب می زدم سنگ
 خطک یاد نه آب اوزره بر نقش اوردم در اد جناب کبر یا شوق قدن کثرت بکا اید
 خوابی دفع ایدم دیگر **میت** رخ اینچا منظر حسن خدا نیست در اد از خط جناب
 کبر یا نیست ابروی یار در نظر دغنه سوزنه یارک ابروی نظرسره و غرقه بخش
 جامی بیاد گوشه محراب می زدم محراب گوشه می یاد نه بر جام اوزدم در اد غیب
 هویت مرتبه حقیقه وصول بولغ کند و سنده سبب اولد و غین بیاند روی نکا
 در نظرم جلوه می نمود نکا رنگ یوزی نظرم جلوه کوستری و زرد و بوسه بر رخ
 هتاب می زدم وار تقدن متناکب یوزنه بوسه اوردم در اد و اند معکم اینک
 حسبچه خدا بنده و بن غیره توجه و رغبت ایدرم دیگر بود و دخی غیر بومعنی
 دخی ممکن در جانان عرض جمال ایدی آنک سببی اید غیردن فراغت ایدم بومعنی محله
 غلام ز بر بوسه می زدم بوند و داع دن کنایت در وجه اول سروری افندینک
 مختاری در چشم بروی ساقی و کوشم بقول چنگ چشم ساقی نک یوزنده
 و توغم چنگ سوزنن عالی چشم و کوش درین باب می زدم بوباب ده چشم
 و کوش اید بر فال اوردم در اد جان و دلدن مرشد طالب و سوزنه راغب
 اولد و غندن حسن خاتم و وصال جانان توقع اید و کین بیاند نقش خیال
 روسی تو تا وقت صبح وقتنه دکن سنگ یوزک خیالک نقش بر کارگاه
 دین می خواب می زدم خواب سز چشمک کارگاه اوزره اوردم در اد جانان

در این شعر
 موهوم

جایی که در این شعر
 موهوم

در این شعر
 موهوم

مشاهده سنگ خیالی اید صبا و کین او بودم دیگر خطاب خدا به در ساقی بصوت
 این غزل که ساقی گرفت ساقی بو غزل صوتی اید با که رطوتی یعنی صوتی می گفت این
 سرود می ناب میردم بوسه و دی ایدم و صافی شراب نوش ایدم ساقی دن در اد
 مرشد در می ناب دن در اد عشق الهی در سر مرغ فکر که سر شاح سخن بخت مر فکر
 مرغی که سوز بد اغنک او ستندن قاعدی بارش رطوبه بوضرب می زدم کردانی
 سنگ طرک معرایی اید اوردم در اد اسرار الهیه فکری اید فکر سینه محبت ماسودن خط
 اید و کین بیاند خوش بود وقت حافظ و فالش بخت نیک حافظک و قی خوش
 اولدی و آنک فالنی ابو طالع اید بر بام عمر و دولت احباب میردم احبابک صبر
 و دلدی نامی اوزره اوردم در اد احباب دن معاونت طلب اید و کین اشعار در **وله** ایضا
 دوش سودای رخس کفتم ز سر برودن کنم دون کیم ایدم آنک رخ سودا سنی ترک ایدم
 گفت کوز بخیر تا بدیر این مجنون کنم ایدی ز بخیر فینه تا بوجنونک تدبیر سینه ایدم در اد
 عشق الهی تی ترک ایدن مجنون اید و کین بیاند رخس ده اولن ضمیر غایب خدا به را به
 فانش راسر و کفتم سر کشید از من بنار آنک قامت سرودیدم ناز اید بدن اعرض
 ایدی دوستان از راست میرجد نکارم چون کنم ای دوستلر بنم نکارم راست
 سوز دن انجیور نیچ ایدم نکته تا سجیده کفتم دلبر معذور وار فکر اولمش نکت سولیدم
 ای دلبر معذور طوط عشوه قیامی تامن طبع را موز دن کنم بر عشوه بیور و بر لطف کوسر
 طبعی موز دن ایدم در اد مرشد در زرد روی می کشم زان طبع نازک بی گناه
 اول نازک طبع دن گناه شرف و خجالت چکرم ساقیا جامی بدیهه چهره را کلون کنم
 ای ساقی بر جام ویر تا یوز می قر می ایدم در اد نفسک مغلوب سینه اولمق ایچون مرشد
 فیض طلب التمسی در زرد روی خوف و خجالت معناسنه در ای کشیم منزل سلمی
 خدا را تا بکی ای سلمی منزلک نسیمی ابتدا ایچون نیچ به دکت ربع برهمه زخم اطلال ایچون
 کنم منزلی بری بریندا ورم طبل لری بیچون ایدم در اد فراق جانان دن نیچ بختن و کربان
 اولم ای فضل الهی با که برید اید دیگر من که زه بر دم کبج حسن بی پایان دوست
 بن که خدا آنک پایا ستر حسنی کچنه و اصل اولدم صد کدای همچون خود بعد ازین
 فارون کنم شمه نصکته یوز کندم کی کدای قارون ایدم در اد کند وی مرشد اولوب

در این شعر
 موهوم

در این شعر
 موهوم

در این شعر
 موهوم

غیر ارشاد قصد اند و لیکن اشعار در ای شبه صاحب روان از بنده حافظ یادگار
ای صاحب توان شاه حافظ گویند یاد ایلد نادعای دولت آن حسن روز
افزون کنم تا اول گویند کونه زیاده اولیجی حسنک دولتند دعا ایدم در اباد شاه
اولمق روشن در **وله ایضا** دین در یاکنم و صبر بخواه افکنم کوز می در یا ایدرم می
صحرا به برا غورم و اندرین کار دل خویش بدر یا فکنم و بوائش کند و کواکبی بر آید
بر غورم در عشق الهی که سببی ایلد در یای حقیقه وصول طلبی در از دل تنگ
کنکار بر آرم آبی کنه لوطار کو کلدن بر آه کتوره یم کانش اندر کنه آدم و خوا فکنم
که آدم و خوانک کنه آتش بر آرم معنای ظاهر یدن قطع نظر در عقل و خواندن
در نفس اولمق جائز در یعنی توبه ایلد بونری کنه دن پاک ایلیم خورده ام تیر فلک
یاده بده تا سرست فلک تیر سینه یمیشم شراب ویرتانی پاک عقده در بند کمر
در کش جو زافکنم جواز آنک ترکشی مکر بند نه عقد بر آرم یعنی تیر اتمه مانع اولیم
در عشق الهی ایلد کند و سندن حوادث فلک و معنی طلب در جوده جام برین
تخت روان افشایم بونخت روان اوزره جامک جوده سنی صاحب غفلت چنگ
برین کنبه مینا فکنم چنگ غلغلنی بومینار نک قبه اوزر نه بر آرم تخت روان
در دنیا در روان ذکر عدم بقا اعتباری ایلد در کنبه مینا دن در اول فلک در
در عشق الهی سببی ایلد علوق در طلبی در **میت** شراب عاشقی نا خورده شاهی بهمت
جوده بر جوخ برین ریخت مایه خوش دل ایجا است که دلدار ایجا است خوش دلک
و سرور مایه سی اند در که دلدار اند در میکنم جده که خود را کمر ایجا فکنم جده ایلیم که
مکر کند و می آنده بر آرم در قرب خدا مایه سرور اید و کین بیاندر یکت بند قبا ای مه
خورشید کلاه ای خورشید کلاه مرقباک بندنی جوزه تا جوزه زلفت سر سودا زده در
فکنم تا سنک زلفک کی سودانی بنشی یا نمکه بر آرم خطاب مر شده در که ای محبوب
منزله سینه نزلت تمش زلف ایلد که باشند ایامه کا صار قمش اوله نیکم
انیس عشق قدح معنی در اول سبیدن اکثر محال زلف و یای ذکر ایدر راه
حافظ کیه بر آیم جو سهوست و خطای حافظ چونکه آیام اوزره افتاد آنک
سود خطا در پس جواشترت اوزر بفر دافکنم ایلد بو کونک عشق نمی چون بار نه بر آرم

در این شعر
شبه صاحب

در این شعر
شبه صاحب

وله ایضا دوش بیماری چشم تو بر دار دستم دون کجی سنک بشک سهار لعی
شی الدن التدی لیکن از لطف کبت صورت جان می بستم اما سنک لطف
لطفندن جان صورتی بغلدم و او تا ثیرات ذات وجودی محو و فنا مرتبه سینه
ایر شد رمش ایدی لیکن کلام ربانی کیه و با که حیات ویردی و یکدر چشم دن
در اوقات دلب دن در اد کلام ربانی در عشق من با حفظ مشکین تو اوزری میت
سنک مشکین خطکه بنم عشقم بو کونک و کلدن ویر کا هست کزین جام هلاکیم
جوق زماندر بو جام هلاکیم مستم جام هلاکیم در اد خط مشکین در که اندن در
قرب الهی و جناب کبر یاد که اخلصون علی خط عظیم رفی اوزره زهر هلاک ایلد
بر اوشن جام در زیر اقطب ایکن خدا آنک ارادت نه فی لطف خاطر نه بر نشنه کلدن اول
مقارن دوشتر زهر هلاکیم بر مرغ زهر ک آدی در که زیاده قتال در سروری فندی
جام هلاکیم بر نه جام هلاکیم اختیاراتم شد لیکن جمیع شخذه جام هلاکیم واقع ایلد
از ثبات خودم این نکته خوش آمد که بخور کند و ثباتدن بو کت با که خوش کلدی که
جور ایلد در سر کوی تو از پای طلب **ششم** سنک سر کو کیده طلب ایا غندن او تو
در اوزر و جفا دن مثالم اولوب عشق الهی طلبندن فراغت اتمدم و یکدر عافیت
چشم مد ارازم منی نه نشین بن منی نه نشیندن عافیت امید طوتمه که دم از نه
رندان زده ام تا هستم زرا مادام که وارم عشاق خد متندن دم اوزر ششم
در مادام که حیاتیم ایم عشقی ترک اتمدم و یکدر در ره عشق ازان سوی فنا صد
قطرست عشق یولنده اول فنا جانندن یوز خطره وار در تا نکوستینه که جوهرم
سر آمد رسم صاقن و میه سن چونکه عمرم باشه کلدی تو ز کلدم در ادموت و فکده
جسته داخل دلنجیه دق جوق خطره وار اید و کین بیاندر بعد از نیم چه غم از ناوک دلده
خسود بوندن صکره مسودک دلدوز ناوکندن با که نه غم چون محبوب کمان ابروی
خود پیوستم چونکه کند و مکن کمان ابر و محبوبه و اصل اولدم در اد چونکه وصول الی الله
حاصل اولدی با که شیطانک اغوا سندن نه غم و یکدر نبوسه در برج عقیق تو حاشا
در اسنک و ناکی او یکت با که حلال در که با قسوس و جفا عهد و وفا **ششم** طین
و شخرو جفا لیه وفا عهد فی صادم در اد کلام ربانی نکت اسرار نه مطمع اولمک خطا فکنم

در این شعر
شبه صاحب
لطف لطافت من سزانی
اولمق فلک در
مویه
محبوب ز بستم
بیمار در
نفس

در این شعر
شبه صاحب

دارد در دیگر صحنی شکریم غارت دل کرد و بر رفت بر عسکری محبوب بنم گوگلی
 اینجا ایلدی و کندی آه اگر عاطفت شاه نگیرد دستم آه اگر شکایت ترخمی بنم المی طوبی
 یعنی معاونت اتمیه رتبت دانش حافظ بفلک بر شد بود حافظک علی مرتک
 فلکدن عالی اولمش ایدی کرد و بخواری تمثا و بلندت پستم سنگ بلند قامتک
 محبتی بنی بست و حقیر ایلدی مراد عشق آلی ایلد کبر و انانیت جمع اولماز دیگر خط
 خدایه در وله ایضا در دم از یار است و در مان نیز هم در دم یار دن در و در مان
 دخی هم دل فدای او شد و جان نیز هم دل که فدا اولدی و جان دخی هم یار دن و
 خدای تعالی در این که میگویند آن بهتر حسن بونی که دیر آن حسن دن بیکدر
 یار ما این دارد و آن نیز هم بزم یار موزونی طور و آنی دخی هم آن اول لطافت و جاذ
 معناسنه در که انی بلز کم اوله آن ثانی اسماء اشارت اندر لیکن آن ایها مستند
 خالی دکلدر نرد و عالم یکت و دغ روی است مرا یکی عالم اول الکلیک دانستک
 بر شعله سیدر گفتت پیدا و پنهان نیز هم سا که پیدا دیدم و پنهان دخی دیرم
 مراد ایکی عالم تجلیات الهمیه دن بر تجلی نک اثری اید و کین بیاندر داستان
 در پرده می گویم ولی عشق داستان می مستور سولیم اما گفته خواهد شد بدستان
 نیز هم آشکاره دخی سولیم که کرد در داستان حکایت معناسنه در که بونده
 آشکارا در خون ما آن ز کس مستانه زحمت بزم خونری اول مستانه چشم
 دو کدی و آن سر زلف پریشان نیز هم داول پریشان زلفک اوچی دخی هم مراد
 وجود فانی بسنگ فنا پذیرا و لمسی ثانی ذرات دن و اسرار الهمیه دن اید و کین
 بیاندر اعتمادی نیست بر کار جهان جهانک کار نه براعتا و یوقدر بلکه بر کرد
 کرد آن نیز هم بلکه دور اید بجی فلک از زره دخی هم یاد بادا که بقصد خون ما کله
 اولکله اول بزم فانی قصده قصده را شکست و پنهان نیز هم قندی جدی و بیایه
 دخی هم مراد نفس در چون سر آمد دولت شبهای وصل چونکه وصل کچه رنگ
 دولتی نه بولدی بگذرد ایام بجران نیز هم ایام فراق دخی بجر هم نقش عاشق
 خون چشمه بار تا آنک خالک نقش نبی کریم چشمک فانی آشکار زحمت
 و پنهان نیز هم آشکارا دکلدی و پنهان دخی هم مراد از ذرات طهوری با که فان

این نیز هم مستند
 این نیز هم مستند

این نیز هم مستند

این نیز هم مستند

غلندی دیگر عاشق از قاضی ترسد می بیار عاشق قاضی دن خوف انز
 شراب کتور بلکه از یز قوی سلطان نیز هم بلکه سلطانک یسا غندن دخی
 هم یز غن بونده یساق معناسنه در محتب داند که حافظ عاشقت محتب
 بیلور که حافظ عاشق در آصف ملک سلیمان نیز هم سلیمان ملکک وزیر
 دخی هم ملک سلیمان دن مراد بوند شیراز در وله ایضا در نهان خانه عشرت
 صحنی خوش دارم عشرت نهان خانه سنده بر لطیف دلبر طوزم کز سر زلف
 و رخس نعل در آتش دارم که آنک سر زلفندن و رخندن آتش نعل طوزم
 مراد دلنده عشق آلی نک وجودی اثبات و زجارت و شوق و زیاده محبت
 حاصل اولسون ایچون نعل بعضی نه با زوب آتش قورر سر زلفنی و رخنی
 آتش تشبیه آتش تشبیه محسوس بالمحسوس طریقی از زره عاشق و رندم و
 میخواره با و از بلند عاشق و رند و آشکاره شراب نوش اید بجی نیم دین هم از آن
 خور پری دوش دارم دبود و کلی منصبی اول پری دوش حوری دن طوزم مراد و جلال
 لطف خدا اید و کین بیاندر کز کوزین دست مرابی سر و سامان داری و کرسن بی
 بونک کبی دن عقلت را اعتبار سز طوطه سن یعنی سنگ فتکده حور و حقیر اولم
 من باه سحر زلف مشوش دارم بن سحر آهی اید سنگ زلفکی پریشان طوزم
 مراد بودر که عاشق اگر چه صورتا حقیر اما مستجاب الدعوه در کربکات نه رندان
 قدمی خواهی زد اگر رند ارشانه سنده بر قدم او رقی استر سنگ نعل شعر شکرین
 دخی بی عشق دارم شکر کی لذت شعری و صافی شراب طوزم مراد می دن
 عشق در چنین چهره کتید خط زنگاری دوست اگر دوستک زنگاری خطی
 بویله یوز کوستره یعنی بویله طوبی نه من رخ زرد و خونا به نقش دارم بن صارو
 یکا غنی خونا به اید نقش طوزم یعنی قائلو یا شاعلم مراد محبوب حقیقینک و ج
 احسن اید تجلی سی عاشقه قان اغلدر دیگر رنا و کت عمره بیار و زره زلف که
 من عمره ناو کنی و زلف زره منی کتور زیرا بن چنگها بادل مجروح و بلاکش دارم
 بلاکش مجروح کو کلام اید چنگل طوزم مراد محبت ماسوی تیغی اید مجروح اولمش کوکلی
 طالب عشق آنک ایچون رومر حافی و سر زبانی طلب ایدرم دیگر حافظا چون

این نیز هم مستند

این نیز هم مستند

این نیز هم مستند

عم و شادی جهان بر کند رست ای حافظ چون جهانک عم و سروری بخت
اوزره در بهتر است که من خاطر خود خوش دارم بگرک بن کند و خاطری
خوش طوتم وله ایضا دیدار شد میسر و بوس و کنار هم دیدار میسر اولدی
و بوس و کنار هم از بخت شکر دارم و از روزگار هم طالع دن شکر طوتم
و زمانه دن هم ماد قرب الی و مشایخ جمال حاصل اولد و غندن اظهار شکر
زاهد بر که طالع اگر طالع مست یوری ای زاید که طالع اگر بنم طالع ایسه جام
بدست باشد و زلف نگار هم بنم المده جام اولور و نگارک زلفی هم ماعیب
کس برندی دستی می کنیم زندگن و مستگن ایله بر کستی تعیب اتمز
نعل بیان خوشست و می خوشکوار هم محبوب بگرک بتی خوش در و همضم او می شرا
هم بیان دن ماد مرشد در ای دل بشاری و همست محنت نماید ای دل ساک
بر بشارت دیرین محبت قالمدی از می جهان برست و بت میکسار هم شراب دن
جهان بر در و شراب نوش اید می محبوب دن هم ماد عشق و مرشد کثرتن بیان
ان شد که چشم به بکران بود از زمین اول کند ی که بر مرکز رسیدن نظر اید می
خضم از میان برفت و سر شک از کنار هم خضم او را دن کند ی و کوز یاشی کنار دن
هم ماد متاع عشق اولد و غندن مست اخباری در خاطر بدست تفرقه دادن
نه بر بکست خاطری بر اکنده لک الله و بر مکثیر کلک و کلدر مجموعه بخواه و مرا می
بیار هم بر مجموعه است و مرا می کتور هم ماد دنیا به اشتغال بر بشارت سبب اید و بکر
بیان بر خاکیان عشق نشان جوئے لبش انک لبی جوئے سنی عشق خاکیری اوزره
صاج تا خاک لعل کون شود و مشکبار هم تا خاک لعل رنگو اولد و مشک باغدی
هم ماد خاک کبی خور اولن عشق سببی اید لعل مشک لطافتن بولور و دیگر چون
کاینات جمله بوی نوزند اند چونکه جمله کاینات سنک بوکین اید و بر بیدر ای
آفتاب سایه زما و مدار هم ای آفتاب سایه کی هم بزدن در بیدر طوتم آفتاب دن
ماد باری تعالی در که ذرات کاینات انک نوری اید ظهور بولمش در چون
آب روی لاله و کل فیض حسن است چون لاله و کلک لطافتی سنک حسنک فیض
ای ابر لطف بر من خاکی بیا هم ای لطف سبحانی بن خاکی اوزره داغی یا غدر

ای زاهد بنم

نقد آینه

نقد آینه

نقد آینه

بر لطف دن ماد باری تعالی در اهل نظر اسیر شود از خدا بر سر اهل نظر سنک
اسیرک اولدی اندون قورق و از انصاف اصف جم اقدار هم و جم قدر تلو و زیرک
انصاف دن هم خطاب مجازی محبوبه در بوند فکرة ابیات اصفک و صنفی در
بر بیان ملک و دین که ز دست و زار نشن ملک و دینک بر ثانی و رکه انک و زار
اندن آیام کان یمن شد و در یابار هم آیام معدن قدر تلو اولدی و در یانغان
یعنی وزیرک زمانده خلق قدر تلو و فنی اولد بیدر ماد و زیری تمام سخا و مکه مدح در
بر بیان دلیل عقلی در که وزیر ی بوکه تشبیه اتمشد عالمک نظام و صلاح سبب
اولد غندن اوتری یمن بوند قدرت معناسنه در یابار بوند فنا معناسنه
بر یابرای انوار و آسمان بهج آسمان انک انوری رانی نک بادی اوزره مباحده
جان میکند فدا و کواکب شار هم جانی فدا و کواکبی هم شار ایدر کواکب شار اولدی
نابید و لمسی در کوی زمین ر بود و چون عدل است بر طوبی سنک عدلک چو کواکب
آفتابش در وین بر کشیده کشید یلی حصار هم و بولند چو بیت رنگو حصار قبه سنی هم
ماد آسمان و زمین سنک حلقه در و بولند وزیرک مدحند مبالغه ایدر غم سنک
عنان نودر گردش اورد سنک سبک عنان غمک گردش و حرکت کتور ر این پایدار
در کز و عالی مدار هم بوی پایدار مرکزی و بوعالی مداری در کز پایدار زمین در عالی مدار
آسمان در عنان دیزک ماد و زیری عظمت و شوکت مدح در تا از میجه فلک
و طور دور اوست مادام که فلکک و انک دوری طور ی نک نتیجه سندن ر یعنی
سبب در تبدیل سال و ماه و خزان و بهار هم سال و ماهک تبدیلی و خزان و بهار هم
یعنی قیامت و کین خالی مباد کاخ جلالت ز سروران سنک جلالت قهری سرور راون
نالی اولسون و ز ساقیان سر و قد کلفدار هم و کل یکا قلو سر و بویوساتی دن هم
حافظ که در تنای تو چندین گرفتند حافظ که سنک ثنا که یو قدر کوز شار ایلدی
بیش گفت بود فجل و شرمسار هم سنک گفت گفتند فجل و هم شرمسار اولور فجل
بوند متخیر معناسنه در وله ایضا روزگاری شد که در میخانه خدمت میکنم
بر زمان اولدی که میخانه ده خدمت ایدرم در لباس فوق کار اهل دولت میکنم فقر
لباسنده اهل دولت ایشنی ایدرم ماد صورت فقره عشق الکی یسعی اند و کین یسعی

سوی بخت بخت

بخت بخت بخت

بخت بخت

بخت بخت

واعظ مابوی حق شنید و بشنوا این سخن بزم واعظ حق رایحه سنی طویدی بوسوزی
استماع ایله در حضورش نیز میگویم نه غیبت میکنم آنک حضورند دخی دریم
غیبت ایلمیم تاکی اندر دام وصل ارم نه روی خوش خرام بر خوش خوام
شکلن عجب چن وصل امنه کتورم یعنی بر امید ایله در کینم انتظار وقت زمت
میکنم کین ده ایم و فرصت وقتن قلمورم مراد وصول الهی حصولی ایچون خلوت
و غزلت اختیار تمشم دیکدر چون صبا اقان و خیزان میروم در کوی دوست
صبا کبی اقان و خیزان دوست محذ سنه دکن کیدرم در رفیقان ره آمدا
خدمت میکنم دیول رفیقان ندن همت طلب ایدرم زلف دلیبر دام راه دگر
اش بیر بلاست دیکر زلفی دام راه و آنک غمزه سیه تیر بلا در یاد داری دل که
چند بیت نصیحت میکنم خاطر کن طوت ای دل که سا که بو قدر نصیحت ایدرم
دلیبر دن مراد مجازی محبوب در خاک کویت زمت مابرتا بدیش ازین
سنگ کویت خاکی بزم زهمزه بوندن زیاده طاقت کتورم ز لطفها کردی بتا
محفیف خدمت میکنم لطفلا ایدک ای محبوب زحمتی تخفیف ایده لم مراد
محبوب مجازی دن فراغت آنکه تنیه در دین بدین بپوشان ای کریم عیب
پوش ای عیب سترایدی کریم عیب کور بچینک چشمی اورت رین دلیبر با که
من در کج خلوت میکنم بو ادب سرنگ لردن که بن خلوت بو جا غنده ایدرم
مراد ستار العیوب دن تنها سنه واقع اولن خطا رسیه عفو طلبی ایچون
عیب بینک چشمی ستر آنک طریق اوله بدین دن مراد عیب بین اولن گسته
بیت پس برده بیند علهای بده همچو پرده چند علهای بد شد بالای خود
حاش نه که حساب روز چشمه باک نیست حاش نه که قیامت کونک حساب نه
باک باک بو قدر یعنی قیامت اعتقاد وار در قال فردا میزعم احد و زعشرت میکنم
یارکنت خالین او ررم بو کون مشرت و ذوق ایدرم یعنی بو کون کنه ایدرم
قیامت اندر کیدر دیرم از بین عرش آمین میکند روح الامین عرش
صاغ جانبند حضرت جبریل آمین ایلمر چون دعای پادشاه ملک و ملت
میکنم چونکه ملک و ملت پادشاهند دعا ایدم حسد و ابد اوج جا دارم

در این مقام

در این مقام

زین قبیل ای پادشاه منصب اعلی امیدی طویرم بوسبب دن آستان
بوسنی حضرت میکنم حضرتک آستان ای او بکنت تمناسنی ایدرم یعنی آستانک او بکنت
با که منصب اعلا در حافظم در محفل در روی کسم در مجلسی بر محفل ده حافظم بر مجلس
شراب نوش ایدرم بیکر این شوخی که چون با خلق صفت میکنم بو خندگی کور که
خلقه بجه ظرافت ایدرم مراد شریعت و حقیقت جانبی رعایت ایدرم دیکدر وضا
تقریض اولن احتمال در بو و جواز نه شوخی ادب سرنگ معناسنه اولور و لا ینف
ز دست کوه خود ریز بارم کند و قصه المدن یوک آتندیم یعنی اضطرابین که از
بالا بلند ان شرمارم زیرا بالا بلند لردن شرمارم مراد سلوک ده اولن قصه
اعتراف در بالا بلند لردن مراد طریقک عالی مقامی در مکر زنجیر موی کیرم دست
مکر زنجیر مویو بنم الوی طوته و کز سر بسیدی بر ارم یوخسه دیوانه اولورم مراد
غیب هویت و اسرار الهیه به وصول بولش بر حشا سترم که طریقت مشکاتی
بندن دفع ایله دیکدر ز چشم من بپرس او صاع کردون فلک او ضامنی بنم
چشمه دن صور که شب تار و ز اخر می شمارم زیرا کج صبا دکن بلذ صایرم
یعنی او یوزم مراد عشق الهی ایله احیای لیل ایدمراد ضاع فلکی و احوال عالمی بلور
دیکدر بدین شکرانه می بوسم لب جام بو شکرانه او پریم جامک لبی که کرد که زرا
روزگارم که زانک زار ندن بنی آگاه ایلدی مراد عشق سبب زمو زاید و کین
بایندر من از باروی خود دارم بسی شکرین کند و باز و دن جوق شکر طویرم
نه زور مردم آزاری ندارم که مردم آزارلق قوتنی طویرم و مصراع ثانی کاستاندر
که قتم دعای می فروشان اگر می فروشده دعا دیدم ایسه چه باشد حق نعمت
می گذارم نه اولور یعنی نه تفادیت ایدر نعمت حقنی ادا ایدم لم مراد مراد مراد دعا
اند و کین اشعار در که اندردن مستفیض اولمشد و توار حکم خواهی بر گرفت
سن بنی خاک کن رفع انیس سن بجای اشک اگر کوهر بیارم وضا اشک بر نه
اگر کوهر بیارم خطاب نفس اولن روشن در زیرا ذاتند اصلا ترقم و انصاف
قونمش در مکر عیسم کون خواری درین دست بو صحراده بنی خون خوارلق ایله قیوب
ایلمه که کار آموزا هوتارم زیرا تشار آهوسنه ایش او کردی بزم مراد ریاست

در این مقام

در این مقام

در این مقام

سری ده اولی و دوم
و سیم و چهارم

و عشقه خونین دل اولمقدن اهوئی تار دن زیاده ایم دیگر سری دارم خو حافظت
لیکن حافظ کی مست بر سطر طو ترم اما بملطف آن سری امید دارم اکل اول بر سر ک
لطفه امید لویم مصراع ثانی ده اولن سر اولو معنا سته در که مرشد م ادر بر سر اولو
معنا سته بو ستا بویشده واقع اولمشدر **ربیت** سر آمد بناید ملک از سران
نهادند سر بر خطش سروران سران جمع سر در که اولو معنا سته در **ولله ایضا** در خوا
معان کر گذر افتد بازیم اگر مغر خرابانه کرد با که گذر واقع اوله حاصل خرقه و سجاده
روان در بازیم خرقه و سجاده حاصلنی فوری ادینا یم مراد عشق الهی حصولی ایچون زهد تقوی
فراغت ایدرم اندر دیگر حلقه توبه جز ما در کام و ز نزم زاهد لری اگر بوکون توبه عکس
اورم خازن میکند خدا کند در بازیم میخانه خازنی یارن با که قبوا جهز م او بود که در
زاهد لری مگر عشق اولما زیم زیر ابو حال اید مرشد کامل یعنی قبول اتمز در جو پر دانه ده
دست فراغ بانی اگر با که بر فراغ بال یعنی حضور قلب میست اوله پروانه کی جز بران عار
خمنی بود پروازم اول شمع کی روشن عارضت غیری اوزره با که پرواز اولما زه
بال بوئن قلب معنا سته قناد معنا سته ایها میسید مراد اگر فراغ دل میست اوله
محبوب حقیقی نیک جمالی مشاهد شدن غیری به طالب اولما زیم دیگر جو پر دانه معر
مانی به معرفت اولمق روشن در همچو چنگم کینا ر ا و دیده کام دلم چنگ کی کینا ر
کتور کو کلمه دادنی دیر یا چوئی یک نفسی از لب خود بوارم بانی کی بر نفس کند و لیکدن
اوخته مراد مرشدون قرب و فیض طلبی و صحبت حور نوا هم که بود عین قصور حرکت
مصاحبتی استنرم زیر عین قصور اولور با خیال نو اگر با دگری بر دارم سنگ خیالک
ایدا که بر غیری اید مصاحبت ایدم یعنی خیالک میست ایکن که اید اختلاط بود قدر
عین قصور اولن با دگری پروازم در که حور دخی اند و داخل در خطاب خدا به در داد
بود که جمال صانع قویوب جمال مصنوعه میل انک ذره بی آفتاب دن ترجیح
ایمکه **ربیت** من و فکر توبه بینم حال دکران هم خیال تو ما به زوصال دکران با جرای
دل توان کشته گویم با کس خون او لش دلت حالنی کسیه دینرم زانکه بر شیخ
یست کسی مسامر زیر اسنک غمت تیغندن غیری با که مصاحب و همفکری کند
خطاب خدا به سر سودنی تو در سینه بماندی پنهان سنگ سودا گن سری سینه

و سیم و چهارم

و سیم و چهارم

و سیم و چهارم

پنهان قاور دی چشم تر دامن اگر فاش نکردی رازم تر دامن چشم اگر بنم رازی
فاش اتمیدی تر دامن سفل و فاسق معنا سته استعمال اولور رازی فاش
اتم و کچون چشمی سفل به تشبیه اتمشدر و بو تشبیه چشم که بانه غایت تر و لطیف
واقع اولمشدر تر دامن سفل معنا سته بو ستانک بویتنج واقع اولمشدر **ربیت**
بر آمد خروش از هوا دار جنت که تر دامن ان را بود عهد ست مرغ سان از نفس
خاک هوایی کستم خاک نفسندن مرغ کی هوایی اولدم بهوایی که مکر صید کند شهبان
بر آرزو اید که مکر شهبازی صید این مراد وصال طمان امیدی اید وجود و نایبیتی
یک اتم و کین اشعار در کر بهر موی سری بر تن حافظ باشد اگر حافظک جسمنده اتم
موی قدر باش همچو زلفت همه را در قدمت اندازم سنگ زلفک کی جیغی سنگ
قدمکه ایدم دیگر خطاب خدا به در **ولله ایضا** زلف بر باد من تانده بر بادم
زلفکی اده ویرمه تاننی با ده دیر میسن ناز بنیاد مینه ناکینه بنیادم نازه شروع اتم
تا بنیادی خواب اتمی سن روحک نفس خطابنی در بند طسریقی اید که ای نفس
هوا بهر ست اوله و طول امل فکر نی اید که نی درگاه خدا دن دور اید رسن زلفنی
یید ویر کی طول آمدن کنایت در نازه بنیاد ایملک طاعت حق سعی اتمکدن کن
رخ برا خور که فارغ کنی از برکت کلم یوز کی نور لند در عبادت که نی کلک مجتندن فارغ
ایده سن قدر اواز که از سر و کنی آرام عشق الهی اید قدر عالی حاصل اید که نی سرودن
آزاد اید سن خطاب به نفس در مراد عشق الهی و طاعت جالش که نبی مصنوعه اتمک
مجتندن خلاص اید سن دیگر برک میل و محبت معنا سته در سروده آزاد خوب
واقع اولمشدر **شهره** شهر مشو تا نهم سر در کوه شهرک مشهوری اوله تا طافه باش
قومیم ناز شیرین منما تا کنی فریادم شیرین نازنی کو سترمه تا بنی فریاد اتمی سن
مراد **شهره** آفة مسیحه شهرت ضرر در زیر خلق ایله کثرت اختلاط دن عجب و ریا
حاصل اولور روح اندن ضرر دارد بر بند روح طرندن نفس خطاب در می خور
با دکران ناخو رم خون جگر غیر لوله شراب ایچمه تا جگر فانی میم یاد هر قوم مکن تا زوی
از یادم هر قومی یاد اید تا یاد مکن کیم سن مراد نفس غیر لری یاد اید یک محبت
اتم دن دور اولور دیگر بر بند روحک خطابنی در نفس زلف را حلقه مکن تا کنی در بندم

و سیم و چهارم

شهباز دن مراد عشق الهی
و مرشد اولمق جازز الی
مسلمه

و سیم و چهارم

و سیم و چهارم

زلفکی حلقه ایله تابانی بنده ایلمیه سن چهره را آب مده تانده ای بر بادوم یوزکی تریزین
ایلمه تابانی بیده ویریه سن داد روح نفسی حید و ریادون منع اند و کین بیاند ر بار
بیگانه مشو تابانی از خویشم بیگانه یه بار اوله تابانی کند و کین کسیمه سن غم اغیار خو
تا کننی ناسادام اغیارک غنی یه تابانی غلکین ایلمیه سن خطاب کنه نقشه در اغیارون
داد شیطا طین و حقدن غیرسی اولق ممکن در جمع هر مجلس مشو در نه بسوزی مار
هر جمعک شمع اوله یوخسه بزی یا قرسن سرکش تانکشد سر بفلک فریادم بش
چکمه تانم نسر یادم فلکه باش چکمه خطاب یه نقشه در داد خدا تانک اعدن اعراض
اتمه تا آهم فلکه ایرشمیه دیکدر رحم کن بر من مسکین و بغیر یادم رس بن مسکینه
رحم ایله فریادم ایرشش نایاک در آصف نرسد فریادم تا بنم فریادم وزیرک قیوسی
خاکنه ایرشمیه یه روحک نفسن شکایتی در داد وزیری مدح در چون فلک جور ممکن
تا کنکشی حافظ را فلک کی جور ایله تا حافظی دلیلمه سن رام شو تا بد طالع فرخ دادم رام اول
تا مبارک طالع با که داد ویره داد نفسک طاعة انقیادی روحک عو و سعادت سبب
ایه و کین بیاند اوله ایضا صنما با غم عشق تو چه نمیر کنم ای صنم سنک عشقک غم نه
ایدم تا یکی در غم تو ناله شبگیر کنم محب چینه دین سنک غمک ناله شبگیر ایدم ناله شبگیر
صباحه دین اولن ناله معناسنه در بوند خطاب خدایه در دل دیوانه ازان شد که
چدی در در مان دیوانه دل اول حربه دن کندی یعنی کدی که در مان قبول ایده یعنی
علاج قابل دکلدر مکرش هم ز سر زلف تو زنجیر کنم مکرهم سنک سر زلفکدن که زنجیر
ایدم خطاب خدایه در داد محبت ماسوی ایله خراب و بیاب اولمش دل اسرار آیدین
در مان اولدوغین بیاند ر با سر زلف تو مجموع پریشانی دل سنک سر زلفک ایله
اولن قلبک مجموع پریشانی کوفجانی که سر اسرارهم تو فر کنم قنی بر مجال که جمیعنی باشد
باشدن باشد تو فرایلم داد اسرار آتیه دل عاشق محبت ماسوی دن خلاصانده
بیاند ر خدایه صنم اطلاتی که محبوب معناسنه استعمال اولور حافظک بو بیتدن
ایله هر در بیت حافظک تار و ز آخر شکر این نعمت گذار کان صنم کز روز اول شو
و همان ماست و حبیب اکریم ایچون جامی بو بیتند کتور مشدر بیت روحی فدای
ای صنم اطلاتی لقب شوب ترک و شور غم فتنه عرب آنچه در مدت احوال کشیدم جهات

نسخه

سینه

سینه

آنی که سنک ذراتک زمانده چکدم بهیهات در یکی نامه محالست که تحریر کنم محال که
بر نامه ده تحریر ایدم داد عالم فیضه کوردکی لی نهایت المنی بیاند ر آن زمان کارزد
دیدن جامع باشد اول زمان که با که جان کورمک آرزوی اوله در نقشین ح خوب
تو تصویر کنم سنک خوب رفعت نقشین نظرمده تصویر ایدم داد محبوب حقیقی نک خیالک
تقویری حیات محض ایه و کین بیاند ر که بد اتم که وصال تو بدین دست ده اگر نم که
سنک و صالک بو نک ایله میسر اولور دین و دنیا همه در بازم و تو فر کنم دین و دنیا
دو کلی تو کیچون فدا ایدم و تو فر ایدم یعنی و افغانک حاصل ایدم داد وصال الهی تیه
طلب در جمیع سنه دن فراغت انمک ایله دور شو از برم ای و اعظ و بهوده مگوی
ای و اعظ بنم قتمدن اراق اول و عبث سویله من اتم که در کوش بنم و بر کنم بن اول
دکلم که کرد و ز در استماع ایدم بوند و افظ دن داد متاع عشق الهی در نیست امید
صلاحی زلف و حافظ حافظک فاندن بر صلاح امید یوقدر چونکه نقشه بر
چینست چه نمیر کنم چونکه تقدیر الهی بولید در نه تدبیر ایدم داد تقدیر الهی تغییر اولما ز دیکله
بعض نسخ نیست امید خلاصی نقشش ای حافظ واقع اولمشدر و ایضا کردت
رسد در سر زلفین تو بازم اگر سنک ایکی زلفک او جهه بنم ایرشه چون کوی چه
سر با چوکان تو بازم طوب کی سنک چوکانکه نه باشد او بینام یعنی فدا ایدم سر
زلفین دن داد اسرار آتیه و غیب هویت در خطاب خدایه در زلف تو اتم
در راست ولی نیست سنک زلفک بنم در از غم در آتایه تو قدر در دست سر موی
ازین عمر در ازم بو عمر در اردن المین بر قیل اوجی بروانه راحت بده ای شمع که
امشب بر راحت تمسکینی ویرای شمع زیر بوکیچه از آتش دل پیش تو چون شمع گذار
سنک قشک کواکل آتشدن شمع کی ایرم خطاب خدایه در آن دم که بیک خنده
دهم جان چو صراحی اولم که بر خنده ایله صراحی کی جان ویرم مستان تو خواهم که گذار
من نمازم استرم که بنم نمازی سنک عاشقک ادا این خطاب خدایه در مستان دن
داد چشم را اولق جائز که عین الله ناظره حسبچه خدا دن نظر رحمت طلب این چون
نیست نماز من آلوده نمازی چونکه بن آلوده نک نمازی بر نماز دکلدر در میکده زان
نشود سوز و کدازم میخانه ده اول سبب دن سوز و کدازم اکسیر داد سلو که واقع

نسخه

سینه

سینه

اولن قصور نه اعتراف در بعض نسخ مصرع اول بولیه واقع اولور چون هست
وجود من آلوده نمازی چونکه بن عصیان آلوده اولمشک وجودی پاک دکلدر سجاد
پاک معناسنه استعمال در مسجد و میخانه خیالت اگر اید مسجد و میخانه ده اگر سنگ
خیالک کله محراب و کما یچ زوایر وی تو سارتم سنگ ایکی ابرو دکن محراب و کما یچ
دوزرم مراد مبه شریعت و مبه حقیقت تو بقی خدایه اید و کین بیانر کر خلوت
ماراشبی از رخ بودزی اگر بر کچه رخ کن بزم خلوتی ر دشن اید سن چون رخ
در آفاق جهان سر بوزم صبح کبی جهانک اطرافند باش یو جلد رم بعینه رفیع القدر
اولورم مراد تجلی جماله منظر دوسرشم قدر عالی به وصول بولورم دیکدر محمود بود
عاقبت کار درین راه بویولن ایشک صوکی محمود اولور کر سر برود در سیر
سودای ایازم اگر باشم ایازک سودای هوسنده کیده مراد عشق الی الیه اولن
که سعادت بولور دیکدر محمود و ایاز ذکر نغ لطافت وار در حافظ عم دل که
بلویم که درین دورای حافظ کوکل غمی کیده دیم که بود و رده جو جام نشاید که بود
محرم رازم جانن غیر لایق دکلدر که بنم رازم محرم اوله جام دن مراد بونده
مرشد در **وله ایضا** سلطانی روی مذهب رندان کردم نیچه بیلر عشاق ندیده
تعبیت ایدم تا بفتوی خود حص بزندان کردم تا عقل فتوا سیه ایدل حرمی ندان
ایلم مراد حصدن خلاص اولیا الکلمک مصاحبتی اید میترا اولور دیکدر
من بسر منزل عشقانه بخود برم راه بن عشقانت سر منزل کندم ایدل بول التدم
قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم بومر حله تیغ سیمانه قطع ایدم مراد جناب
قدسه وصول مرشد اید میترا اوله و غین بیانر نقش ستوری دستی نه پست
من دولت مستر لکک و مستلکک نقش بنم المده و سنگ الکن دکلدر آنچه
سلطان ازل کعت کین آن کردم انی که سلطان ازل ایدل دیدی آنی ایدم
دارم از لطف ازل جنت و دوس طع لطف ازل دن فردوس جنتی امتیازم
کر چه در بانی میخانه راوان کردم اگر چه میخی یکت قبوچی لغنی جوق ایدم یعنی جا
خانقا به عشق و طاعنه جوق سعی ایدم مراد عقل طاعنه اعتماد و تقیوب جنتی
لطف حقن امید طوم و غین اشعار در این که پیرانه سرم محبت یوسف بنوالت

نیز در بعضی نسخ
وجود من آلوده

ای حافظ غمزه
در این نسخه

در بعضی نسخ

بوکه بر لک دقنی یوسف مصاحبتی با که میترا اولدی اجر صبر است که در کلبه اخوان
کردم شول صبرک اجری در که کلبه اخوان ایدم مراد سلوکن عشق الی رقتدینه
صبر جمیل اولد و غندن وصال جانانه وصول بولوب جلالی مشاهد ایدم دیکدر
سایه بر دل ریشم کلن ای کیج مراد ای مراد کچی مجروح دلم از زره بر سایه براق
که من این خانه بسودای تو ویران کردم زیرا بوخانه بی سنگ سوداکن ایدل ویران
ایلم خطاب خدایه در توبه کردم که بنوسم لب ساقی و کنون توبه ایدم که ساقی نک
بسی اوبیم و شندی میگز لب که چرا گوش بنادان کردم اضطرابدن و شبانه غم
بسی بهر رم که بنچون نادانک سوزنی استماع ایدم مراد منکر عشق ایکن طالب عشق اولد
اشعار در از خفاف آمد عادت بطلب کام که من عادتک خدای کلکدن طلب ایدل
مرادی زیر این کسب جمعیت از ان زلف پریشان کردم اول زلف پریشان کسب
ایلم مراد ترک العاده عبادت حسبیه طبیعت حربه سندن کذا تمیغه سعادت ابدیه حاصل
اولماز دیکدر **میت** سعادت خواهی از عادت کذر کن که ترک عادتست اصل سعادت
صبح خیزی و سلامت طلبی چون حافظ صبح خیزی و سده مت طلب ایدم لکی حافظ لکی سر چه
ردم مراد دولت دان کردم مرنه که ایدم جمعیتی قرآن دولت ایدم صبح خیز لک
و سلامت طلب ایدل ایسک حافظ لکی بود و دقنی جائز در که مصرع ثانی بیان اوله بود جاووز
طلبی فعل مضارع اولور کر بدیوان غزل صدر نشینم چه **مجب** اگر غزل دیوانده صدر نشینم
نه **مجب** سلطانه کی صاحب دیوان کردم نیچه بیل صاحب دیوانه فو لنق ایدم صاحب
دیوان دن مراد بوند وزیر اعظم اولق روشن در **وله ایضا** سرم خوشست
و بایک بلند میگویم باشم خوش در بلند آواز ایدل مر که من نسیم حیات از پاله
به جویم که بن حیات رایحه سنی عشقن استرم زبر عشق الی سبب حیات در عبوس
بوجه حمار نشیند ز به عبوسی خمار کن یوزنه او تور مزه زید خرقه در دی کتن خوش جویم
لطیف خویلو عاشقک خرقه سنگ مریدی یم یعنی عشاق طائفه سنده محبت ایدم
مراد ایل عشق دایم باشست و سرورده و ایل ز به عبوس و غرورده اولور دیکدر
کرم به بر معان در بروی بکشد اگر مرشد کامل بنم یوزمه قیو ایدم کلام در بر کرم
از کجا جویم فتنی قیولی قلم جاریه قدن استیم مراد وصال جانان مرشد کن ارشادی ایدل

در بعضی نسخ
وجود من آلوده

در بعضی نسخ
وجود من آلوده

در بعضی نسخ
وجود من آلوده

حاصل اولدوغین اشعار و در مکن درین چنین سز زشش خود و روی بوجین ده پاک
 خود و روی ایله طعن ایله چمن دن مراد بو عالم در چنانکه بر در شسم میدهند میر ویم انجلین که
 پاکه پرورش و پرورش بریم مراد جمیع عالمک مرتبسی رب العالمین اید و کین اشعار در
 نو خانقاه و خرابات در میان مبین سن او زاده خانقاه و میخانه یه یا فخر خدا گواست
 که هر جا که هست با ایدم خدا شاد در سر بر که دارد آنک ایله یم یعنی خدا ایله یم غبار راه
 طلب کیمیای بهر و زیست طلب یونکت غباری سعادت کیمیایه در غلام دولت
 این خاک عزیزین بوم بو عزیزین رایج لو خاکک دولتی توایم مراد من طلب شیئا و جد
 و جد سبب طلب حصول مراده و سید اولور و یکدر زرق و زکس مست بلند بالایی بر بلند
 قامت محبوبک مست جشی شوقدن جولاله با قبح افتاده بر لب جوم لاله کیم قبح ایله
 ارماق کن رنه دو ششم مراد وصالی ری ایچون عشق و توحید سعی ایدرم دیکدر
 شدم قنانه بر کشنگی کیسوی دوست سر کشته لک ایله مشهور اولدم و دوستک
 کیسوی کشید در هم چوکان خویش چون کویم بنی طوبی کسی کندی چوکانی خنده چکدی
 مراد عقل معاشقه عشق آبی جمع اولدوغین بیان در بیت کسی را درین بزم غ
 دهند که داروی بی هوشیش در دهند بیار می که لغتوی حافظ از دل پاک
 شراب کتور که حافظک فتوا سی ایله پاک دلن غبار زرق بقیض قح حر زوم
 ری غبار سی قح فیض ایله بوم مراد عشق آبی ایله ریادن خلاص میسر اید و کین
 بیان در وله ایضا صوفی بیا که خرقه سوس بر کشیم ای صوفی کل که ری خرقه سنی
 چقار لم وین نقش زرق را خط بطلان بر کشیم بور یا نقشک باشی وزره بطلان
 خطی بکلم نذر و فتوح صومعه در وجهی نیم صومعه تک نذر و فتوحی شراب خولفه
 قویلم دلوق ریایاب خرابات در کشیم ریاد لغتی خرابات آینه چکلم یعنی آب عشقه
 تن خرقه سنی ریالوشدن پاک این لم بیرون بهیم سر خوش و از بزم مدی سر خوش
 شمره چقالم و مدقینک بزمندن عارت کیم باده و شاد بهر کشیم شرابیه بیغا
 ایدم لم و محبوبی شمره بکلم مراد عشق آبی دن بی بهره اولندی اسرار عشق دن و جنت
 خدا لافندن اند ورم دیکدر سر خدا که در عشق عیب منز و لبست خدا تک ستر که
 قیب پرده سنده مستور در مستانه اش نقاب زخ بر کشیم مستانه انک یوزدن

زلف و مستانه
 انک یوزدن

زلف و مستانه

نقابی رفع این لم مراد عشق آبی ایله اسرار اطلاع میسر اید و کین بیان در عشق بونده
 پرده معنا سنده در جهنک معنا سنده دخی کلور کاری کیم در زنجالت بر آورد بر عقل
 ایدم لم یوشه خجالت کنور ر روزی که رخت جان بخت جهان بر کشیم بر کون جان خشی
 بر غیر جهان چکرز یعنی قیامتده بیت بشهر قیامت در تنک دست که دهنی نذر دخت
 نشست و خدا اگر نه روضه رضوان بجا دهند یارن اگر جنت باغی سنی بزه ویر میر عثمان
 ز غرقه حور ز جنت بهر کشیم عثمان غرقه دن حوری جنت دن طشهره چکرز یعنی چقار ز
 غرقه بونن چار حاق معنا سنده در بعضی محله بجزه معنا سنده دخی کلور کر عشوه زار روی او
 تا چو ماه نو آنک ابر و سندن قنی بر عشوه که نامه نوکی کوی سپهر در هم چوکان ز کشیم فلک
 طوبی التون چوکانک خمنه چکلم مراد قرب آبی ایله نفرت عالم میسر دکل اید و کین بیان در حافظ
 نه حد است چنین لافزاردن ای حافظ بویل لاف او در مق بزم حد فز دکلر پای از کشیم
 چرا پیشتر کشیم بچون ای غری کند و کلیم دن زیاده رک وله ایف غم است تا من در طلب هر
 روز کالی می زرم بر عمر در که بن طلبک مر کون بر آدم اورم دست شفاعت هر زمان در
 نینامی زرم هر زمان بر نیک نامه شفاعت آبی اورم یعنی مق به بین در که در شد طلب ایدم
 ای ماه مهر افروز خود تا کند زرم روز خود کند و مجتله ما هم نه کند و کونی کچوریم داعی برای می
 دخی بدای می زرم بر یونکت بر دام قورم بر دامه بر مرغ اورم یعنی قورم مراد قرب آبی صوفی
 ایچون سر طشهره بقله عشقه سعی ایدرم دیکدر تا بو که باجم آبی زن سایه سر دسنی تا او که اول
 سر دسنی کت سایه سنده اکاه لق بولم کلبا نک عشق از هر طرف بر خوش خوامی می زرم مراد
 بر خوش خوام اوزره عشق کلبا کنی اورم مراد خدا دن خبر دار اولمقدن اوتری سر شد صوت
 اولن ایله اسرار عشق دن معاصبت ایدرم دیکدر سر دسنی دن مراد باری تعالی در خوش
 خوام دن مراد مرشد در دام سرار و غصه راز کنین برار و غصه را بلورم قصه سینه باشت
 اورم قصه بی زکین یوقار و کتور این آه خوش افشان که من هر صبح زشت می زرم
 بو خوش افشان آه که بن هر صبح و سر بر افشام اورم یعنی آه دسوز غدن خدا صبر است
 اورنک کلچر کو نقش وفا و مهر کو اورنک قنی کلچر قنی وفا و مهر نقش قنی خالی من اندر
 عاشق داو تمامی میزیم شندی بن عاشق خلق ده تماملق داوئی اورم داو دعوی معاشقه
 اورنک بر عاشق کلچر بر معشوقه نک اسمی در مهر وفا دخی انجلین شکم داو لفظی که قنیه

زلف و مستانه
 انک یوزدن

زلف و مستانه
 انک یوزدن

زلف و مستانه
 انک یوزدن

زلف و مستانه
 انک یوزدن

زلف و مستانه
 انک یوزدن

سرچندگان آرام دل اند که خشنده کام دل سرند کلو که اول آرام دل بیورم که کوکل مرادی بنظر
 نقش خیالی میکشم فال دوا می میرم بر خیال نقش حکیم بر دوام فالنی اورم در آستین
 خدا نک لطیف امید طوط و فین بیا ندر با آنکه از خود غایبم وز می جو حافظ تا بهم با محسوس که
 کند من فایین و حافظ کی شراب بدن تا بن در مجلس روحانیان که گاه جامی میرم
 روحانیلر مجلسند گاه گاه بر جام اورم در عشق عوام دن سترایدوب و عشاقی بل
 اندن مصاحبت اند و کین بیا ندر وله ایضا روز عید است و من امروز در آن میرم
 روز عید در دن بوکون اول تدبیردهین که دهم حاصل سی روز و سه عکرم که اوتوز
 کو آنک حاصل و یرم و ساغر طوطم در اعتماد اتیوب عشقه سعی اند و کین بیا ندر دوسه روز
 که دورم زمی و ساقی و جام یکی اوج کور که شراب و ساقی و جام دن دورم بس حجات
 که بدید اید ازین تقصیرم چوقی نجالت که بوقصیردن باکهای هر اولورم در عشق و مشدن
 و آنک فیضدن دور اولد و فین دن اظهار خستد در من بجلوت ششیم پس ازین در
 بمثل بن شمد نصکره خلوت و اوتوزم فضا اگر را بد صومعه بر پای اند ز کجیم صومعه نک
 زایدی ایامه ز بخیر قویه و اد ریادن اعراض اند و کین بیا ندر پند پیرانه و ده و اعظ شهر
 شهرک و اعظی که پیرانه نصیحت و یر لیکن من نه آنم که در بند کسی بند یرم بن اول و کلم
 که در کسنگ بندنی قبول آنم و یکدر آنکه برخاک ورمیکده جان داد کجاست اول که
 بخانه قبوسنگ خاکی اوزره جان و یردی قنده در تا نهم بر قدش این سر و پیشش مر
 تا بوسری آنک قدمه قومیم و آنک او کنده اولم در راه عشقه ترک سراید نه تخمین در یکینه
 و سجاده تقوی بردوش شراب نوش ایدرم و تقوی سجاده سی اوزره وای اگر خلق شوند
 اگر این وای اگر خلق نیم بوتز و یردن اگر اولد لبوسوز و ایلره تعریف در خلق کوبند که خط
 سخن پیر نوش خلق و بر که ای حافظ پیرک سوز سینه استماع ایلد س خوره می ام در بار
 یرم براسکی و شراب بوکون با که یوز یردن یکدر می دن در عشق آتیه که ایکی عالم دن
 یکدر میت و زره در دانه عشق به شمه عشق از همه عشاق به وله ایضا عشق باری
 و جوانی و شراب اعلی ام عشق باری و جوانی و قمری شراب مجلس انس و حریف بهدم و شر
 و ایدم ساقی شکر دمان و مطرب شیرین سخن شکر دمان ساقی و شیرین سخن مطرب
 و منشیین نیک کردار و ندم نیک نام ابو فلقو جلب و نیک نام معاصب در ادعند

نشد

نشد

نشد

و طالع بر باد و در لطف و باکی رشک آب زندگی لطافت و پاکک ده آب پاکک رشکی
 یعنی اندن یکت بر شراب که در اد عشقه رد لیری در حسن و خوبی غیرت ماه تمام حسن و خوبند
 ماه تمام یکت غیرت یعنی بد را و دلش آید دن خوب بر دلبر زمکا هی دلش دن چون قصر
 فردس برین یوکک فردوس تهری کی دلش دن بر زم بری کلشنی پیر امنشن چون رفته
 و از اسلام بر کلشن که آنک اطراف جنت با نچه کی صف نشینان نیکو راه و پیشکار
 با ادب صف نشینان یکت خواه و صدر صاحبی ادب ایلد دوست داران صاحب
 اسرار و حریفان دوستکام دوست صاحب اسرار و صف جلد دست مرادی ایلد
 یعنی موافق با ده کلز یکت مخ نیز خوش خوار سبک بینی خوش خوار کسکن ای قمری شراب
 نقش از لعل نگار و نقش از یاقوت جام اول با ده نکت جری نکات رکت لبندن
 و نکات رکت نقلی یعنی سوزی جامک یا قوتندن یعنی می دن که بوند عشق آتیه در دور
 نکات رکت در اد مشد در بودجه دخی جائز در با ده نک نقلی مشدک لبندن و مشدک
 نقلی می دن یعنی عشق سوز زدن بودجه اوزره ایکی دخی نقلی رفتم نوله غمزه ساقی بنفای
 خردا چه غمزه تیغ ساقی نک غمزه سیه عقل نفاست تیغ چکش زلف جانان از سرای
 سید دل کستر دمام جانانک زلفی که کل صیدی ایچون طواری دوشه مش جانان دن
 در اد باری تعالی در زلف دن در اد اسرار آتیه در که اول بزم ده سولنوردی نکته دانی
 بذله کوچون حافظ شیرین سخن شیرین سوز لو حافظ کی لطیفه سولبیج بر نکته دان بخشش
 سوزی جهان اوزر چون حاجی قوام حاجی قوام کی جهانک مشهوری خلقه بخشش
 او که دخی بر کس یعنی حافظ و حاجی قوام اول مجلس ایدی هر که این محبت نخواهد خوش
 دلی بروی تبا بهر کیمکه بوجبتی استم خوش دل کت آنک اوزره باطل و خراب در
 و آنکه این عشرت بخوبی زندگی بروی حرام او که که بوجبتی استم حیات آنک اوزر
 حرام در خوش دل آنک اوزره تبا اولسون و حیات آنک اوزره حرام اولسون معنای
 دخی جائز در زیر باد لفظ نکت مقدرا اعتبار اولنم جائز و در خواجه حافظ بر زمی وصف
 ایدر که اند شینخرو صوفیلر و ایش و اسرار آتیه دن و از مصاحبت واقع اولش
 آنک و سی و حاجی قوام که صاحب دعوت ایش اند حاضر ایش وله ایضا عمر است تیره
 غمش رو نهاده ایم بر عمر در که آنک غمی بولنه بوز قوشن زردی در بای صق بیکس نهاده ایم

نشد

نشد

خلعت روی و ریاستی ترک آتشوز یعنی خلعت التفات و اعتبار نه التفات المیزه
 ناموس چند ساله اجدادینک نام نیک نام اجداد کنه نجه بیلن ناموسنی در راه جام
 و ساقی مهر و نهاده ایم جامک و مهر و ساقی نیک یولنه قومشتر در عشق و مرشدی چون
 جمیع عزت و اعتبار درون فراغت اند و کین بایند بعضی لشج بیت مذکورک مهرع
 اقلی بویله واقع اولمش طاق و روان مدرسه و قال و قیل فصل در سبک طاق
 در واقی و فضلک قال و قیلنی نهاده ایم بار جهان بر دل ضعیف ضعیف دل او زره
 جهان بویک قومش وین کار و بار بسته بکسو نهاده ایم برایشه یافز جهانک احوالی ترک
 آتش کار و بار احوال معناسنه در ترکیب ایش و کوچ معناسنه در مملکت عافیت
 نه بشکر گرفته ایم بز عافیت ملکینه عسکر ایله طومشتر ماکت سلطنت نه ببار و نهاده ایم
 بز سلطنت تختنی باز و یه قومشتر بلکه خدایه حواله آتشتر هم جان بدان دوز کسج جاد و بویله
 هم اول بویکی ساحر چشمه جان تسلیم آتشتر هم دل بدان دوسنبل هند و نهاده ایم
 هم اول ایکی سیاه زلفه دل قومشتر دوز کسج نداد صفت بصرف صفت ارادت در
 دوسنبل هند و دن در اداسر آتیه و غیب هویت در تاسخ چشم یار چه بازی کند
 که یار یارک چشمی محری نه عجب ادبون ایدر بنیاد بر کسجه جاد و نهاده ایم که ایشک
 بنیادی جاد و نیک کرشمه سی او زره قومشتر در تاثیرات ذاته عنان اختیاری تسلیم
 آتشتر و بیکدر که کار لفظ لریک معناسی مصرع ثانیه قید اولندی سهولت معنی ایچون در
 کونه امید چو نطاسکان ماه ماه نوه نظر ایدر بیکدری امید کوشه سنده چشم طلب در آن
 هم ابر و نهاده ایم طلب چشمی اول ابر و نیک غمزه قومشتر در غیب هویت در مویله
 اطلاعات امید طوتار و بیکدر سینه نازر کسج سر سودایی از ملال انک چشمی نرسنه
 سودایی باش ملال نجه همچون بخت بر سر ناه و نهاده ایم بخت کبی دیز باشی او زره
 قومشتر در تجلی حال سز ماتم زده لریک فضاک اوله و غین بایندر حافظ بعیش کوش
 نقد فکل هوش ای حافظ چشمه جالش زیر بر عقل و هوش نقدی از بهر در
 سلسله بکسو نهاده ایم زنجیر کسوی باردن او زری قومشتر یعنی فصل هوشی ترک ایدر
 بوصف و یار اختیار آتشتر در غیب هویت و اسرار آتیه حصولی ایچون عقل معاشی
 ترک اند و کین بایندر بعضی لشج مخلص بتی بویله واقع اولمشد کفنی که حافظ دل کشته

مهر و مهر و مهر

بویکی ساحر چشمه

بویکی ساحر چشمه

بویکی ساحر چشمه

کجاست

کجاست اینک که سنگ سر کشته و لک ای حافظ قنده در در خلقهای ان هم بکسو نهاده
 اول بکسو فمک حلقه لریک قومشتر و ایضا عاشق روی جوانی خوش نو خاسته ام
 نور سیده لطیف بر حوائک یوزنه عاشق و ز خدا نشادی این غم بد عا خواسته ام
 و خدا دن بونگک سر و سینه دعا ایله آتشتر در اد مرشدن چکدری ریاضت مشق لریک
 متاتم اولم و غین اشعار در عاشق در نظر بازم و میگویم فاش عاشق و رند و نظر
 بازم و اشکار ایدرم تا بدلی که بچند من هنر آراسته ام نایله سن که بوقدر هنر ایله زشم
 شرم از خرقه الوده خودی ایدر باک کند و الوده خرقدن شرم کلور که بر دپاره بصد شعبه بیکدر
 زیر بار بی انک او زره یوز حقه باز لریک ایل زینت آتشتر بوسوز در ایلره توفیق اولدی
 روشن در خوش بسوز از غمش ای شمع که ام شب بن بیکدر غمندن خوش بن ای شمع
 بویکجه بن دخی ام بدین کار کمر بسته و بر خاسته ام هم بویک کمر با فمش و فاشتر در
 جبین جبریم از دست بند مرده کار بونجلین جبریم ایشک مرده سیه المدن کنی در شرم
 او زره ام ایچو اردل و جان کاسته ام غم زده زیاده آتشتر ای که دل و جان دن اکشتم
 در عشق الی ایدر مرده جبریم وصول بولوب امور دنیویه دن معطل قالد و غین بایندر
 مرده زیاده معناسنه در اما بونع تصرف و سهولت معناسنه در همچو حافظ بحر ابات رو
 جاد قبا حافظ کی میخانه قفا نم بدق کیدرم بویکدر بر کشدن دلبر نو خاسته ام اوله که بول
 نوه سته دلبرنی سینه به چک در اد طالب عشق اولنه وجود و ناموس ن بچک لازم ایدر کین
 بایندر و ایضا غم زمانه که هیچش کران می بینم زمانه نیک غمی که هیچ انک کنار می کورم
 و داش جوی جوار غوان می بینم انک در ماننی ارغوان کبی شراب دن قیری کورم ترک
 خدمت پیر معان کوا هم گفت مرشدن خدمتی ترک انیسرم چرا که مصلحت خود در آن
 می بینم زیر کند و مصلحتی آن یعنی انک خدمتی ترک کورم در اد مرشدن جان و دل دن
 ارادت کتور دکن اشعار در درین حاکم هر عیله بخت بو خارده بر که بر چک
 با غمزه بین که اهل دلی در جهان می بینم کور که جهانن بر اهل دل کورم ز آفتاب قبح
 ارتفاع عیش بیکدر قبح آفتاب بدن عیش ارتفاعی طوت یعنی حاصل ایله چو که طالع
 وقت انجان می بینم بچون زیرا و قنک طالعینه انجلین کورم تران اهل دلی
 عاشقت با خود در اهل الکبک نشانی عاشق قند کند و ک ایله طوت یعنی فراموشی

شعبه حقیق

بند و حافظ

بویکی ساحر چشمه

بویکی ساحر چشمه

بویکی ساحر چشمه

ارتفاع عیش بیکدر قبح

ارتفاع عیش بیکدر قبح

که در میان شهر این نشان نمی بینم که شهر بخیرین بوستانی کورم نشان موی میانی
 که دل در دستم آنک موی کی میانک نشان می که که کوکل با غلام زمین میسر که خود
 در میان نمی بینم بدن صورده زیر آکند وی او زناده کورم مراد ذات باری کم
 حقیقتن خبر میسر دکل اید و کین اشعار در بدین دو دین کرمان کرمان من هزار
 افسوس بو بنم یکی کرمان چشم بیک حیف که باد آینه رویش عیان نمی بینم که یک
 آینه اید آنک بوزینه عیان کورم دو آینه دن مراد یکی کوزی در مراد هر شی ده جال
 جانان مشاهد آنکه قدا اولمد و غدن اظهار تخت در قد تو باشد از جو یار دیک
 سنگ قدک تا که بنم چشم جو یار ندن کندی بجای سرو خراب روان می بینم سرورینه
 آب رواندن غیری کورم مراد که به تجلی جمال فوسنه ایچون اید و کین اشعار در
 من و سینه حافظ که جز درین دریان حافظک دیوانی یعنی همان بوباکه کانی در
 زیرا بود در یادن غیری در بقا عت سخن دلشان می بینم کوکل مستلی اید بجای سوز
 قماش کورم در یادن مراد کند و نک دیوانی در کند و سی دکل در مراد کند و اشعار
 مدح در وله ایضا فاش میگویم و از گفته خود دشتادم اشکارا دیرم و کند و سوزم دن
 دشتادم بند عشقم و از هر دو جهان آزادم عشقک بند سییم و سر یکی جهانن آزادم
بیت گفت و کوی عقل در خاطر فروماید مراد بند سلطان عشقم تا چه فرماید مراد
 طالب دیدار اید و کین بیاند مراد کلشن قدسم چه دهم شرح فراق کلشن قدس طاری
 فراق شرحی نه دیرم یعنی بنجه بیان ایدم که درین دامه حادثه چون افتادم که بوعالم
 بنجه دوشدم مراد عالم ارواح اولن حالنی یاد در تا سلف طریق اید من ملک بودم
 و فردوس برین جایم بودین ملک ایدم و فردوس برین بنم یرم ایدی آدم آورد در
 در خواب آبادم بو خواب آباد دیره بنی آدم کتوردی مراد عالم ارواحده ایدین ملک
 ملک کی ایدم که عصبانیه اوده دکل ایدم بشریت بنی بوم تبه به ایر شد روی یک
 اگر چه معنای ظاهری آدم سبب اولدی دیکدر سبب طوینیه و دجلوی حور و لب
 حوص طوینی نک سایه سی و حورک لطیف لکی و حوص کوثرکاری بهوای کوی
 نور ساز ایدم سنگ سر کویت محبتی اید خاطر مدن کندی خطاب خدا به در
 کوکب تخت مراد هیچ بنم نشانست بنم بنم کوکب بنی هیچ بنم اکلمدی یارب

کورم در دستم آنک موی کی میانک نشان می که که کوکل با غلام زمین میسر که خود

بنجه دوشدم مراد عالم ارواح اولن حالنی یاد در تا سلف طریق اید من ملک بودم

کوکب تخت مراد هیچ بنم نشانست بنم بنم کوکب بنی هیچ بنم اکلمدی یارب

از مادر کینی بچه طالع را دم یارب بهمان انا سندن نه عجب طالع طو غلام مراد
 امور دنیوی به طالعک تمام ماسد سی اولمد و غدن شکایت در چه عجب
 معناسی اید بله استفهام در تا سدم حلقه بکوش در میخانه عشق تا که عشق میخانه
 قبوسنک حلقه بکوشی اولدم مردم اید می از بوباک بادم مردم یکی دن با که
 برغم مبارک باده کلور مراد عشق الهی ده اولن کثرت غنوی بیاند بیت شراب
 عاشقی تا نوش کردم با سایش غوردم دیکر آبی بعضی که بوبینک معناسنه
 بوجوی تجویز ایدر تا که عاشق اولدم مردم یکی دن برغم با که مبارک باده کلور یعنی
 غلام بدن جدا اولور بو معنی محله ملایم دکلدر مکر غنم دن مراد غم دنیا اوله بخور
 خون دلم مراد مک چشم و سزا است کوزم بنجه کوکل قانیر ولایت قدر که جوادل
 بیکر کوشه مردم دارم که خلقک فرزند نه بنچون کوکل ویردم مراد عشق مجازی نک
 الم و فر رینه بیاند ریمت در لوح دلم جز الف قامت دوست کوکلم لوحنده
 دوستک الف کی طوغری قامتندن غیری یوقدر چکنم حرف در بادند استادم
 انیدم استاد با که غیری حرف تعلیم ایدوب از بر آمدی مراد توحید حقیقی سرن اظهار
 دوست دن مراد خدا در استاد دن مراد شد در پاک کن چهره حافظ بسزلف
 زاشک زلف ادبی اید کوز یا شدن حافظک چهره سنی پاک اید و رز این سیل
 مرادم بهر دنیا دم یوخه بود مرادم سیل نی خواب اید مراد اسرار الهیه مشاهد سنی
 طلب در کریم دن خلاص ایچون وله ایضا فتوی بیرمغان دارم و قولیت قدیم
 در شک فتوا سنی طو رزم و قدیم بر سوز در که حرامست می آنجا که نه یارست و ندیم
 نه شراب اول برده حرام در که یار و مصاحب اولیه مراد خدا دن غیری به عشق حرام
 اید و کین بیاند یار بونع محبوب معناسنه در که مراد خدا در جاکت خواهم زدن این
 دلق ریایی چکنم بور یا اید اولن دلقی یرتمق استرم نیلیم روح راجبت ناجنس غداست
 الیم ناجنسک مصاحبتی روح بر عذاب اید مراد عشق الهی نک حصول مانع قوی
 اید و کین بیاند تا مکر جرمه فتاندلب جانان بر من تا مکر جانانک بی بنم اوزرم
 جرمه صاچه یعنی صاچه دیو ساها ماشده ام بر در میخانه مقیم بنجه بیلگر در تا میخی نه بیک
 اوزره مقیم اولمشم مراد کلام ربانی دن بن چاشنی حصولی ایچون عشق و ریاضت

کورم در دستم آنک موی کی میانک نشان می که که کوکل با غلام زمین میسر که خود

بنجه دوشدم مراد عالم ارواح اولن حالنی یاد در تا سلف طریق اید من ملک بودم

کوکب تخت مراد هیچ بنم نشانست بنم بنم کوکب بنی هیچ بنم اکلمدی یارب

سعی اندوین اشعار در مکرش خدمت درین من ار یاد برنت مکریم قدیم قدیم
 انک یادند کنیدی ای نسیم سحری یاد و دهنش عهد قدیم ای نسیم سحری که عهد قدیمی
 اگر در ادم شد جانبدن تا خیر فیض واقع اولد و غین بیاندر بعد صد سالم اگر بوی
 برخاک رسد یوز بیلدن صکره اگر سنگ بویک بنم هزار مه ایرشته نمر بر آرد ز کلم
 رقص کنان عظم ریمتم جور مش استخوانم رقص ایدر کن قبردن باش قالد رر خطاب
 خدایه در دلبر از ما بصد امید ستاد اول دلبر کو کلی اول بزدن یوز امید ایلدی ظاهرا
 عهد فراموش کند خلق کریم ظاهر خلق کریم یعنی خدا عهدی فراموش ایلزد یکدر رقیقه کو
 تنگدل از کار و بسته مباحش فخریه دی با غلغله شدن تنگدل اولد کردم صبح
 مدیانی و انفاس نسیم زیر اصبحک نفسندن و نسیمک نفسلر ندن مدد بولور سن مراد
 عالم فیض اولنله تسلیم در که عاقبت عالم بسطه وصول بولور سن دیر فکر بهبود خود
 ای دل ز دردی دیگر کن ای دل کند و محنت فکر فیضی غیری باب دن ایلد در دما شوق
 نشود به بد او ای حکیم عاشقک دردی حکیمک علاجی ایلد او اوماز بیت طیب
 از معائن بر یافت کوئی که هیچ امید بهبودی نمائندست کوهر معرفت اندوز با خود
 بری معرفت کوهر به حاصل ایلد کندک ایلد ایلدن سن که نصیب در انست نصیب
 ز رویم زیر از رویم نصیبی غیر بیک نصیبی در ادیوم لایق مع مال و لایقون الامن
 ای الله بقلب سلیم حسبه عالی مرتبه به وصول بولمغه عمل و معرفت کرک مال کرکز دیکدر
 دام سخت مکر بار شود لطف خدا دم شیطان صعب و مشکدر مکر خدا انک لطفیا
 اولد در نه آدم بر دم در شیطان رجیم یوسف آدم شیطان رجیدن زیاده التمز
 یعنی انک مکرندن خلاص بولمکز که بانفس شیطان بر اید بزوز بند پلنگان نباید
 ز مور حاقظ از سیم و زرت نیست چه شدت کر باش ای حاقظ اگر سیم و زرت بوق
 نه اولدی شاگرد اول چه به از دولت لطف سخن و طبع سلیم لطافت سخن و طبع سلیم
 دولتند یک ز در اوله ایضا که چه مابنده گان بار نسیم اگر چه بز پادشاه بنه لری ز
 پادشاهان ملک حکیم حکیم که ملکک پادشاه لری یوز مراد و بالاسیار هم ستمغزون
 حسبه عتاق سحر خیز اید و کین بیاندر کج در استین و کیه نهی استین ده کج
 و کیه بوش جام کیتی نما و خاک رهیم کیتی نما جام و خاک زهر مراد اولیانی تحت

نسیم سحری

عاشقک

دام کوزی

بیت

نسیم سحری

قبای لایع فهم غیری حسبه صورت نفوده غیز و مقبول حق اید کلر اشعار در هوشیار
 عور و دست حضور غور هوشیاری و حضورک مستی ز یعنی غور دن پاکر و قربا آبی ایل
 مستر بحر توحید و غور کنهیم توحید سحری ایز و کنا به غریقه بحر توحید اولسی موقد حقیقی
 اولد قلدر کنا به غریقه اولسی طاعتلر نیکنه مشاب سنده طوطه قلدر بعض نسخه
 هوشیار حضور دست غور واقع اولمشدر معنی که کوره اولور شاه تخت چون
 کرشمه کند تخت محبوبی چونکه کرشمه اید ماش امینه رخ چو بهیم بزمک ماه کی یوز نک آینه سحر
 در و عشق سببی ایلد جمال جانانی مشاب اند و کین بیاندر شاه بید از تخت رام شب
 بید از تخت شا یک مانک بیان اسر و کلیم اسر و کلیم نک حافظی بز در داتقرق عالم
 اولیا الله اید و کین بیاندر کو غیمت شمار همت مادی اکا بزم همتی غیمت صایسون
 که تو در خواب و ما بهید کهیم زیر اسن خواب سن و بز کوزین یوز یعنی سنی حفظ ایلر ز
 شاه منصور واقفت که ما شاه منصور واقف در که بز روی همت بهر کجا بهیم همت
 یوزنی مر قنده که قور ز دشمنان راز خون کفن سازیم دشمنی خونه غرق ایدر یعنی بلان
 ایدر ز دوستان راقیای فتح دیم دو ستره فتح قیامی دیر ز مراد اولیا انک قدرت
 و غرقن بیاندر رنگ زور پیش بود بزم قمر زه زور زکی اوماز شیر سرخیم واقعی
 بهیم قری از سنا ز دفره یلا ز یعنی بزده ریا یوقدر دام حلقه بلوکه بار دهند دی که حافظک
 بوجنی کبر و دیر کرد ده اعتراف و ما کویم اعتراف ایش سن و بز پادشاه دی و عد الکرم
 دین حسبه طراف ایلد پادشاه دن احسان طلبی در اوله ایضا انکه پامال جفا کرد جو خاک رهیم
 اول کسه که بی خاک راه کی جفا ایلد پامال و خواب ایلدی خاک می بوسم و عذر قدس
 بنحو اتم خاک ادرم و انک قدمک عذر سینه دیرم مراد مرشد در که جمیع جفا سینه تحت ایدر
 من نه اتم که بجور از تو بنام حاشا بن اول دکلم که جور سببی ایلد سندن ناله ایدم حاشا چاکر
 معقد و بنده و دلتخواهم معقد خدمتکار و دولتخواه قولم خطاب مرشد در بسته ام
 در خم کبوی نو امید دراز سنک کیسوک خمنه دراز امید با غلغله سن مبادا که کند دست
 جس کو نامم اول اولسون که اجل الی بنم دراز امید می قصه این ذره خاکم و در کوی تو
 دلت خوشست بر ذره خاکم و سنک کو یکدم و قتم خوش در رسم ای دوست که
 بدی بر دنا کا اتم فور قوم ای دوست که ناکاه یادنی سنک کو یکدن ایلن مراد هو سببی اید

نسیم سحری

نسیم سحری

نسیم سحری

جناب قدس دن جدالق خوفی اظهار در بیت من نه ذره ام در هوای تویت
وجود و عدم را احتقارم یکیت صوفی صومعه عالم قدس لیکن عالم قدس
صومعه سنک صوفیسی ام لیکن حالیا در مغانت حوالکامم شمدی سترار
این جک یرم مغلریری در دیر معان دن ماد خانقاه در پیر میخانه سحر جام جهان
بینم داد مرشد کامل سحر و قتی با که جام جهان بین ویردی و اندران آینه از سن
توکر داکامم و اول آینه ده سنک سنکدن بنی اکاه ایلدی خطاب خدایه درم داد
مرشد سحر و قتی عشق فیضی ایلد قلبنی آینه مثال ایدوب اندر جمال جانانی مشاهدت کین
بیاندر با من خاک نشین خیر و سوی میکند آتی قالی بن خاک نشین ایلد میخانه
جانینه کل تا به بینی که در آن حلقه چه صاحب جامم تا کوره سن که اول حلقه ده نه
صاحب جامم داد زمره عشاق در دست بکشد عشق و از حافظت اندیشه نمودست
کجک و حافظدن سا که غم ایلدی یعنی که مقید اولمک آه اگر دامن حسن تو بگیرم
آه اگر بنم آهم سنک سنک دامننی طوطه خطاب مرشد در که عشق آتی ایلد مست در خوش
آه که سحر حسد و خاور میگفت با که خوش کلدی که سحر و قتی آفتاب ایتدی بونده ایدر
معنا سنده دخی جائز در با همه پادشاهی بنده ثورات هم دو کلی پادشا هلمم ایلد
توراتش جک تو لیم داد پادشاهی مد حدر واله ایضا که چه از آتش دل چون خم می در جویم
اگر چه دل تشندن شراب کوئی کی جوشن ایم جوشن ایدرم معنا سنده دخی جائز در که
بود و اوزره در جوشم فعل مضارع اولوب در زالد اولور مهر لب زده خون
میخورم و خاموشم کیم اوزره مهر او رمش قان برم و خاموشم ماد اکام عشق تحق
ایدوب سکوت اتمد کین بیاندر قصد جانش طمع در لب جانان کردن جانان
لبنه طمع ایلمک جانانه قصد در یعنی کند و نکت هلاکنه سعی در تو را بین که درین کار بجان
میگویشم سن بنی کو که بواش جان ایلد جالشدم ماد کلام ربانی نکت حصوا چون
وجود نکت افنا سنده رضی اولد و غین اشعار در من کی ازاد شوم از غم دل چون مرد
بن دل غمندن قیج آزاد اولورم چون مردم همدوی زلف بی حلقه کند در گوشم
بر محبوب سیاه زلفنی قولافه حلقه ایدر در اد عشق مجازی ده غمدن خلاص میسر دکل
ید و کین بیاندر بیت دن داد اسم خدا اولق ممکن در زیر صوفیون اصطفی لایحه

بیت اول

بیت دوم

بنان دن داد اسم و صفات در که مظاہر ذات در خوف پوشنی من از عایت دینداری
نیست بنم خوف پوشنم تمام دیندار لقند دکلدر پرده بر سر صد عیب نهان می پوش
یوز مستور عیبک باشی اوزره بر پرده اوزرم داد غوری دفع ایچون کند و سنی بوجانده
اظهار در من که خواهم که نوشم بجز از راقی غم بن که استرم که شراب دن غیر می نوشنم
چه کنم که سخن پیر معان بنوشم نه ایدم اگر مرشدک سوزینه قبول اتیم یعنی قبول یدرم
زیرا اکاتمام احتیاجم وار در راقی صافی غم نشود که بونن عشق الهی داد در عوام تحریف
ایدوب رواق دیرار حاشه سده که بنم معتقد طاعت دوست حاش سده که خدا نکست عتبه
معتقد دکامم یعنی معتقدم این قدر هست که که قدیمی می نوشم بودر وار در که کاه کاه
بر قیج نوشن ایدرم داد روز حشره اعتقادی اولوب عملنه غور اتمد و کین بیاندر
هست امیدم که علی رغم عدور و زجوا امیدم وار در که دشمنک یعنی شیطانک غم
قیامت کوینه فیض عفویش نهد بار کنه بردوشم انک عفو فیضی کنه یو کنی اموزم
اوزره قومیه یعنی خدادن عفو امیدن طوتم پدرم روضه جنت بدو کندم بغر وخت پدرم
یعنی آدم جنت با غنچه سنی ایکی بغدایه صاعدی ناخلف بهشم اگر من بجوی تو دوشم بن ناخلف
اولورم اگر بر جوه صاتم ناخلف فرزند بد کرا زین دست زند مطرب مجلس ره عشق اگر
مجلس مطربیه عشق پرده سنی بونک کی چاله شو حافظ بید وقت سماع ارهونم حافظک
شعری سماع و قتی بنی هوشن ایلدر یعنی بهوشن ایدر واله ایضا اگر من از سر زتن مدعیان
اندیشم اگر بن مدعیلک طغندن خوف ایدم شیوه رندی دستی زودا ریشم زدنک
دستک شیوه سی بنم قمتد نکتم ماد اعدا نکت طغنی ایلد عشقی ترک اتمم دیکدر زهر زدنک
تو آموخته راهی بهیست تو آموخته زدنک زهدی کوبه منسوب بر یولدر من که بدیم
جهانم چه صلاح اندیشم بن که جهانک بدنامی ام نه صلاح فکر ایدم یعنی فشق هنوز سدوک
انش کسه عشقندن فراغت انک آسان در آما بن که راه عشقه سالک منتهی ام ترک اتمم
شاه شوریدن سران خوان من بی سامان بن عقلند دیوانه لرت شاهای او تو زدنک
در کم خودی از همه عالم بهیست زیرا نقصان عقلده دو کلی مملدن زیاد ایدم در محبت
سوی ترکنده هست و جالاکت اید و کین اشعار در زیر امر نه قدر که عقل معاشق جانی
نقصان بوله جناب قدس ایلد اشتیاقی که کوره زباده اولور ز جبین نقش کن خون دل

بیت اول

بیت دوم

بیت سوم

بیت چهارم

من خالی آنک او زره بنم خون دلمدن خالی نقشی ایله تا باند که زبان تو کا دگیشتم تا بد که
 سن کا فزعلکونک قربانی ام خطاب محبوبه اولق روشن در مرشد اولق دخی احتیاج
 که کا فزیش اولسی ریاضت و مجاهدت ده اصلا ترحم و شفقت اتمه و کندن او تری اوله
 عادت که قربان ایدن کسه قانندن السنه بولشد در اعتقادی بنما و بگذر بهر خدا
 براعتقا و کوستروج استی چون یعنی بجست اتمه تا ندانی که درین خرقه چه تا درویم
 تا بمیسن که بو خرقه ده نه تا درویشیم یعنی درویش اولدوغنی اکلمیه سن را درویش
 عیوب طعن در **قطعه** سر کرا جامه پار ساینی پار سادان و نیک مردان کاره ورنه
 دانی که در نهادش چیست **محتسب** را درون خانه چه کاره شعر خون بار من ای
 باد بر باد بجان ای باد بنم خون بار شعوی یارک قنق اوتی که مژگان سیه
 بر رک جان زدیشتم که اول یار سیاه مژگانندن بنم جانم طری او زره نیش
 اوردی مرا در شده حالی بیاند رفصل آبی و سیده می ایله دامن از رشت
 خون دل من در هم چین بنم خون دلم رشتی سندن دامنکی صاقن که اثر در نور
 چون تحراشی ریشتم زیر اثری سا که ایرشور چونکه بنم جراحی طریلیه سن مرا د
 پریشان دل اولندی رنجید خاطر ایله نمره نصیحت و تهدید در **میت** تا تو ایست
 درون کس محراش کاندین راه خار با باشد من اگر رندم اگر شیخ چه کار بکس
 بن اگر رندم اگر شیخ بنم کسه ایله نه ایشتم دار حافظ را ز خود و عارف وقت خویم
 کند و راز منک حافظی ام و کند و وقتیک عارفی ام مرا دمکن نیک و بدنه مقید
 اولیوب کند و حاله مشغول ولد و غین بیاند **ولایضا** کرا زین منزل غربت
 بسوی خانه روم اگر یو غربت منزلندن خانه جانینه کیدم در آنجا که روم عاقل
 و فرانه روم کروان که کیدم حل قل فرانه کیدم زین سفر کس سلامت بوطن باز
 یوسفدن اگر سلامت کرد و وطنه ایرشتم نذر کردم که هم از راه میخانه روم نذر ایدم
 هم بولدن یعنی فانیه دار بدن خانقا به کیدم نه کم حبیب اگر مک صلم عادی ایدی
 سفر دن کد کده مسجد و اروپ نماز ایدوب اصحابه مصاحبت ایدوب اندنک
 کند و مک شریف و لطیف مقامه کیدر ایدی تا بگویم که چه کشف شد ازین سیر
 و سلوک تا دیم که بوسیر و سلوکدن با که نه کشف اولدی نر و بر میکند بار بوطی

بنام خدا
 محمد

بنام خدا
 محمد

بنام خدا
 محمد

میخانه قبوسنه قبوز و قدح ایله کیدم مرا دیا رب عربین حاصل اولن کشف و حاجت
 بیان ایچون خانقا به کیدم و بیکدر آشنایان ره عشق کرم خون جو زره سرین
 عشق آشنایان اگر بنم قانی ایچر تا کسم کربشکایت بر بیکانه روم تا کسم کربشکایت
 ایله بیکانه قسته کیدم بود و جواز در در کربشکایت کیدم بعد ازین دست من و زلف
 جو زنجیر کار بوندن صکره بنم الم و نگارک زنجیر کیه زلفی چند ازلی کام دل دیوانه
 روم نیچو نیچو دیوانه کو کلک دایره اردیجه کیدم نگار دن مرا د خدا زلف دن مرا د
 اسرار الهیه در کر به بنم خم ابروی چه محرابش باز اگر کو و آنک محراب کی ابر و سنگ
 بو کلکی کوردم سجن شکر کنم و زلفی شکرانه روم سجده شکر ایدم و شکرانه آردیجه کیدم
 مرا د غیب هویت حصول ایچون اظهار شکرانه و کین بیاند خرم آن دم که جو حافظا
 بتولای وزیر خرم و سرور اول وقت که حافظ کی وزیرک نجی ایله سرخوش از میکن با دو
 بکاشانه روم دوست ایله میخانه دن خانه به سرخوش کیدم مرا د وزیرک عنایتی ایله
 عشق آتئی بی باک اشکارا امتسن طلب در دوست دن مرا د مرشد در میکره دن
 مرا د خانقا ده **ولایضا** کرا چه افتاد ز زلفش کرمی در کارم اگر چه آنک زلفندن بنم
 ایشتم بر عقده دوشدی بچن چشم کنا د از کرمش میبارم هنوز آنک کرمست دن
 کن د امیدن طلوترم زلف دن مرا د ظلمت کون اولق روشن در یعنی اگر چه سلوک
 عشق ظلمت کون دن با که بر حجاب و بر صعوبت واقع اولدی لیکس خدا آنک کرمست
 آنک منفیع اولسن امید طلوترم بطرب حمل مکن سرخی به دیم که جو جام یوز منک حرمی
 شوق و سرور به حمل ایله زیر اجام کی خون دل عکس برون می دهد از رخسارم
 خون دل بر لب لادن عکس طشه ویریز پرده مطهرم از دست برون خوا بهر
 مطربک برده سسی بی الدن طشه الدیسر در راه اگر ناکه درین پرده نباشد بادم
 آه اندن که بر پرده ده با که بول و اجازت اولیه پرده اولدن مرا د اهل ساز قنده
 اولن پرده در مرا د بودر که مرشدک سوزندن شوق حاصل اولوب اختیار الدن کست
 که در بوجالی ایله اگر وصول الی است میسر اولیه حالم نیچو اولور با سبایان حرم و شکر
 شب همه شب دو کلی کچه لردل حرمک با سبایان اولشتم تا درین خانه خواجه
 او کذا روم تا بو خانه ده آنک فکندن غیری قویم مرا د محبت ماسوی دن دلی خلیه آنک

بنام خدا
 محمد

بنام خدا
 محمد

بنام خدا
 محمد

اکنون اقدام و اهتمام بیان در دیده بخت یافته او شد و خواب بخت کوزیست
 آنک افسانه سیل و دیوی کوسیمی رعایت که کند بیدارم قتی عنایت دن برستم
 که بنی بیدار این مراد کلمات الهیه مشغول اولوب فیض و قربان محروم اولد و غنای
 او نری اندن خلاص چون حقن عنایت طلب اند و کین بیاند برستم آن
 ساحر که با فوس سخن بنم اول ساحر شاعر که سوز غنیه ایله ازنی کلک اهد کند
 و شکر می بارم قلم نمشدن و و کلی قند و شکر یا غد و رم بهد امید نهادیم درین
 بادیه پای یوز امید ایله بو بیابان ایاق قودق ای دلیل دل کم گشته فرو نگذارم
 ای کم اولمش کو کلک و لیلی بنی ترک ایله مراد سلوک عشق مرشدن فیض
 و همت طلبی در چون منش در کذر باد می بارم دید چون که بن الی ییل و غرا غنده
 کور که قادر اولم با که گویم بگوید سخن با بارم کینه دیم که بارم بر سوز دید مراد
 بر سر عشق کتمان تمام سعی ایدرم دیگر یار دن مراد خدا در دوش میگفت
 که حافظ همه رویت و ریادون کجه ایتدیکه حافظ و و کلی روی و ریادون بخار خاک
 درش با که بگوید در کارم دی آنک قیوسی خاکندن غیر کی یکم ایله ایشد ایم
 درش ده اولن ضمیر غایب خدایه راجع در خطاب مرشد در که تعبیر بالقیض
 اعتباری ایله لطیفه ایدوب دانی دیشدر بعضی نسخ در ت واقع اولور خطاب
 طریقی ایله مرشد مراد اولور وله ایضا من دوستدار روی خوش و موی کهن
بن لطیف و یونک و دلکش مو یک عاشقی ام مد هوش چشم مست و می صاف چشم
مست چشمک و غش سز صافی شراکت مد هوشیم یعنی مرشد و عشقه طالبیم گفتی ز سر
عهد ازل یک سخن بگوی دیک عهد ازل ستمدن بر سوز دی آنکه بگویمت که
دو پیمان در کشم اول وقت دیرم سا که که یکی پیمان حکم مراد شراب عشقه مست
اولم بخر اسرار دن سوز سو یکم میسر دکل اید و کین بیاند در عاشق کز بر نباشد
ز سوز و ساز عاشق سوز و ساز دن چاره اولماز یعنی الهیه یا منق و صبر آنک
لازم در استاده ام چو شمع مترسان ز آتش شمع کی با نمفه طور مشیم بنی آتش دن
فور قتمه مر که که کز اختیار آتش در که کز بخش معناسنه در اول معاذن ذراتک
لازم در من آدم بهشتیم اما درین سفر بن بهشته منسوب آدم آما بوسفوده که مراد

سوز و غنای
 در دیده بخت یافته

در کذر باد می

سوز و غنای

بو عالم ناسوز در حالی اسیر عشق جوانان هوشم شمدی هوش جوانانک عشقه اسیرم
 جوانان هوشن مراد اولیا الهیه در بخت از دهر که کشم رخت سوی دوست بخت
 اگر مدد و بر سر که سبانی دوست جانم حکم کیسوی حور حور که دشت اندر هوشم
 حورک کیسوی نیم مغر شدن غباری سکرم مراد اگر فضل الهی با که معین اولد حشده وصول
 بولوب حور خد متکارم اولور دیگر شیر از معدن لب لعلست و کان حسن شیراز
 قری لیکن معدنی و حسنک کانی در من جوهری مفلس از ان رو مشوشم بن مفلس
 جو مر اول سبب دن مشوشم مراد شیر از ده مرشدک کز نین و طالب قلتنی بیاند از پس
 که چشم مست درین شهر دیدم ام زیاده که بوشمرده مست چشم کور شمش یعنی کور و کد
 حقا که من می خورم اکنون و سر خوشم اند حقیق چون که شمدی شراب انجمن مراد کز نین عشق
 بیاند در شهر سبب بر کز شمه خوبان ز شمش جهت الی طرف دن خوبک کز شمش ایله پر
 بر شهر در چهریم مست ورنه خدیار مر شمش بر شمش بوقه پوخه مر شمش مشتری ام
 مراد بر کز کز نین ارشادن و کند و نک فیض ده زیاده قصورن بیاند حافظ عروس
 طبع مراد جلوه آر دست ای حافظ بنم طبع عروسنه جلوه آر زودر آینه ندرم از ان
 آه می کشم بر آینه طو تما زم اول سبب دن آه حکرم مراد طالب معرفت یوق که مرشد
 انهار ایدم دیگر وله ایضا ما براریم سبی دست و د عالی بکنیم بزرگچال قالد رلم
در دعا ایدم لم غم بچان ترا چاره ز جانی بکنیم سنگ ذراتک غنه بر یردن چاره ایدم
خطاب خدایه در دل بیمار شد ارد دست رفیقان مددی خسته دل الدن کندی
ای رفیق بر مدد ایلکوز تا طیبش بر آریم و درانی بکنیم تا آنک باشنه طیب کتور لم
در علاج ایدم لم مراد نفسی اصلاح اچون مرشد طلب اتسی در آنکه نی جرم برنجید
و به یغم زود رفت اول که که جرم سز با که انجندی و بنی تیغله اوردی و کندی
بزش آریه خدایه که صفای بکنیم اندی اچون آنی کروکتور کز تا بر صفا ایدم لم یعنی صفا و
صلح اوزره اولام بوندن برد دست اولق روشن در برنجید انجندی معناسنه
دخی ممکنه تیغله اوزرق زیاده جفا دن کنایت در نمد از خاطر ندان طلب ای لی
در لی ای دل مددی اولیا اللهک خاطر ندن طلب ایله پوخه کار صعبست مباد که
خطابی بکنیم انیس یعنی راه عشقک سلوکی مشکله را اولیه که بر خطای ایدم و ز در ره نفس

سوز و غنای

در کذر باد می

سوز و غنای

از سینه ما بکن بود نفس بولنده که اول نفس دن بزم سینه فرخنده اولدی
 بزمی بکنیم و غزالی بکنیم برآه تیرینه اچلم یعنی انا لم و برقرار این لم نفسیک اصله
 سعی و اقدام این لم دیگر رختن شدیج طرب راه خرابات کجاست شوق کوکی
 خشک اولدی میخانه یولی قنق در تاداران آب و هوا نشود تمایلی بکنیم تا اول آب
 و هواده بر نشو و نما این لم مراد سایر عبادتن بر حالت و ذوق حاصل اولد غنچه
 عشقه مباشرت اندو کین بیاند سایه طارکم حوصله کاری نکند حوصله سز غنک
 سایه سی برایش ایلمز طلب ایلمون همایی بکنیم بر مبارک همانک سایه سی طلب
 این لم بود و جودخی جائز در بر همانک مبارک سایه سی طلب این لم بود و جود و زره
 میمون همایه مضاف اولور مراد ارشاده قادر بر شیخ طلب این لم دیگر کم حوصله
 بی حوصله معناسنه در که سفله و بی حرقت معناسنه استعمال اولور اما بونع اول مراد
 دلم از پرده بشد حافظ خوش لجه کجاست دلم پرده دن کندی یعنی صبر و قرار قالمدی
 لطیف سوز لو حافظ قنق در تا بقول و غزلش ساز و نوایی بکنیم تا آنک قول و غزلی
 بر ساز و نوای این لم مراد کلمات عشقه جوش و خروش این لم دیگر وله ایضا ما را بار
 چشم یاری داشتیم خود غلط اولدی ای که بر صاندق تادخت دوستی کی بر ویده
 عجب دوستان درختی قح میوه ویرر خالی رفیق و تخمی کاشتم شدی کتک و بر تخم
 آنک مراد دوستان و وفا کور محش اکین کندوسی دوستی ترکت اتمد و کین غلط
 نکته بارت و نکایت کس نکر و نکته واقع اولدی و نکته کایت اتمدی جانب حومت
 فرد کذا شتم حومت جانبی ترک اتمک مراد بر دوستی کند و نک ما بین اولس
 خصوصتی بیاند گفت و گو این درویشان بود گفت و گو دور ویشلرک عادت و کلایه
 ورنه با تو ما جوامد داشتیم یوسف سنک ایله ما جوار طو تر ایدق شیوه چشمت قریب جنگ داشت
 سنک چشمک شیوه سی جنگ قریبی طو تدی یعنی جنگ قصد اتمدی مانده انیم و صلح انکاشیم
 بزم بکنک و صلح ظن اتمک خطاب دوسته اولمق روشن در کلین حسنت نه خوش
 دلم ب سنک حسنت کلینی کندوسی یعنی کند و دن و لفریب و مقبول اولدی مادیم منت
 و بکنیم بکنک اوزره همت و منی حواله اتمک دوسته خطاب ایدوب ایدرس غرقه
 ایشمه بزم دعا از سبب اولمشد رکعت خود دادی بادل حافظ ایتدی ای حافظ

این لم
 در
 بزم

این لم

این لم

این لم

بزم اختیار ک ایله کوکل ویردک ما محصل بر کسی بکنیم بکنک اوزره محصل حواله اتمک وله
 در حیا طار فرخی فرخنده پیام و جیای مبارک ازل و فرخنده خبر لو طار خیر مقدم چه خبر بار کجای
 کدام کلک خبر اولسون نه خبر یار قنق در مراد مرادی یار صادق در بار ب این قافله
 لطف ازل بدر و باد یارب بو قافله به لطف ازل تو لاغر و حافظ اولسون که از و خصم
 بام آمدن معشوقه بکام که دشمن اندن طوزاغه و معشوقه داده کلدی یعنی دشمن گرفتار اولوب
 معشوق مراد نه ایشدی معشوقه دن مراد ایشدی یارب یار صادق در مراد جیای من و معشوق
 در پایان بست بنم و بنم معشوقک ما جراسنه پایان یوقدر مراد آغاز خدای و بند بر بکام
 هر سنه نک که ابتدای یوقدر انتماسی یوقدر معشوق دن مراد خدای در زلف دلدار
 جویز نار می فرماید دلدار ک زلفی چونکه ز تار پیوره بروای خواب که شد بر من ماحرقه حرام
 یوری ای کنشی که بزم تمز اوزره خرقه حرام اولدی مراد صورت ملائمتی قبول اتمد و کین بیاند
 فرخ و دم که همی زد سر سدره صغیر بنم و دم مرغی که سدره باشندن صقلق اور رایدی
 یعنی مکانی اول ایدی عاقبت دانه خال تو کندی در دام عاقبت سنک دانه خالک
 آنی طوزاغه بر اتمدی مراد تجلی ذات سببی ایله عالم ارواحدن بکون و فدا عالمه کلد و کین
 اشعار در خطاب خدایه در سدره دن مراد بونع سدره المنتهی در که جبریک مقامی در
 کل رخد بر دستم ز کم رخ بای کل تنمی جد دن اتمدی یعنی زیاده کبر اتمدی که ممکن یوزک
 کوسر تا فخل اوله سر و می نماز و خوش نیست خدا را بخرام سر و نماز ایدر خوش و کلد
 اندا بکون صالح تا سر و فخل اوله خطاب مرشد در که ای محبوب منزله سنه تنزل اتمد
 چشم خواب را خواب نه در خواب باشد بنم خون یا غدر چی چشمه خواب لایق و کلد یعنی خواب
 من لایق اتمد و نصف کیف ینام بنج و ایدر شول کسه که مشد و متمد مرض ایی هلاک ایدر
 مراد عشق الی ایله خواب جمع اولماز دیگر خور لایق دا و در و نصف مشد و متمد نور قلمنی
 من سکین کفتم سن بن سکینه ترحم اتمرسن دیدم ذاک دعواک دعانت و نک لایام
 سا که بنم دعوا بود در داشته بن و بویام یعنی بعد زمان بود دعواک صحتی ظاهر اولور مراد
 رو حک نفسه خطابی در که سن با که صلات ترحم اتمرسن دیو و بوسوزی راست در
 حافظ از میل بروی تو دار و شاید حافظ اگر سنک بر که میل طو تدی لایق در جای در کوشه
 محراب کندی ایل کلام کلام اتمد ای محراب کوشه سنده بر ایدر لرغم رو دن مراد غیب

این لم
 در
 بزم

این لم

این لم

این لم

این لم

این لم

این لم

هویت و در احدیت در که قاب قوسین مرتبه سندن بر شمع در اول ایضا بانی تمام
 مست دل از دست داده ایم بز شراب عشق ایست اولش غمش ز کوه کلی الدن
 ویر مشن از عشق و هم نفسی جام با دایم عشق الی نکت همرازی و جام با دایم
 هم نفسی نیز بر مایه کمان ملامت کشیده اند بزم او ز مره جوق ملامت بانی
 چکش در تار کار خود نای روی جانان کشیده ایم تا که کند وایشی جانانک ابر و سندن
 اچشند ادا بود در که عشق سببی ایله قرب الیدن و غیب هویتدن بهر مند اولو
 اسرار سولید کنز با چون عوام بزه طعن ایدر رای کل تو دوش جام صبوحی کشیده
 ای کل سن دون کچه صبوحی جامنی چکش سن ما آن شقایقیم که با داغ زاده ایم بز
 اول شقایق که داغ ایله طو غمشند ادا عهد است ده اولن عشقنی بیاندیر پیغمبر
 ز تو به ما که ملول شد پیر معان اگر بزم تو به مژدن ملول اولدی ایست کوباده حاشا
 کن که بعد ز ایستاده ایم پیر معان دی شرابی صاف ایسون که عذره طور مشن ادا
 عشقه رجوع انک ایچون مرشدون صفای خاطر طلبی در کار از تومی رود مددی
 ای دلیل راه ایش سندن حاصل ولورای یول دلیل بر مد و ایله انصاف
 می هم که از ره قیاده ایم انصاف ویر ز که یولدن دو شمشند در ادا قصور
 اعتراف انک طریق ایله مرشدون طلب انسی در چون لاله می مبین و قدح دیبا
 کار ایش اوزر نه سنده یعنی اشکارا لاله کبی شراب و قدح بقدر این داغ بین که بدل
 بر خون نهاده ایم بود اخی کور که بر خون دل اوزر تو مشن ادا عشق الی درونی
 بر حالت اید و کین بیاندیر گفتی که حافظ این همه رنگ و خیال چیست ایندک که
 ای حافظ بود و کلی رنگ و خیال ندر نقش غلط مخوان که مالوح ساده ایم غلط
 نقش ادا قوم ز بر بساده لوح بزده ریا و حیل یوقدر ادا اشعارم ده اولان
 خیالات و لطایف و نکات و معارف دن بزی حیل و خدعه صاحبی ظن انکه
 دیکدر که طعن ایلمره جواب در اول ایضا من بر دل ز نوک غره تیرم غره او جندن
 بنم کو کلمه نیز اورم که پیش چشم بیمار ت بمرم که سنگ بیمار چشمت او جندن اولم
 ادا مرشدک قهری ایله اولن نظری کند و سندن لطفه دفعه نصاب حسن در
 ایست حسن نصابی کماله در زکاتم ده که مسکین و فقیرم با که زکات ویر که

سوزش و آتش

غزل

در غزل

مسکین

مسکین و فقیرم ادا مرشدون فیض و اہمت طلبی در که مرشد نصاب و صد
 واصل ولور من آن مرغم که ہر شام و سحر گاہ بن اول مرغم که ہر شام و سحر گاہ
 ز باہم عرش می آید صفیرم عرش طامندن با کہ صقلی کلوز مراد کند و سنے الحام
 زبانی ایر شد و کین بیاندیر قدح بر کن کہ من در دولت عشق قدحی شرابہ بر الیہ
 زیر این عشق دولتجہ جوان بخت جہانم کر چه پیرم جہانک جوان بختی ایم اگر چه پیرم
 ادا عشق الی ایله حیات ابد حاصل ایدوب وصال جانان دولت و وصول بولدون
 بیاندیر جان بر شد فضای سینہ از دوست سینم صحرا سی دوستدن انجلین پر
 اولدی کہ فکر خویش کم شد در ضمیرم کہ ضمیرم ده کند و فکر کم اولدی ادا قبلندہ
 عشق الی من غیری اولمد و غین بیاندیر تنکم با یزید بطلانی حضرتی بیور مشد
 بیس فی جنتی سوی انکه پس قلبع عشق خداون غیری یوقدر مبادا جرح حساب
 مطرب و می مطرب و می حسابدن غیری اولسون اگر حرفی کشد کلک دیرم کہ بہم
 کا بہک قلمی کہ حرف چکہ دیردن ادا کراناکا تبین در دران غوغا کہ کس کس نہ پیر
 اول غوغا وہ کہ کہہ دن صور من از پیر معان منت پذیرم بن مرشدون
 منت قبول ایدرم منت قبول اید جی ام معناسند دخی جائز در کہ وجہ ثانی یہ کورہ
 منت پذیر وصف ترکیبی ولور ادا قیامتہ مرشدون شفاعت ز جاتہ و کین
 بیاندیر جو طفلان تا کی ای ز اہد فریبی ای ز اہد بنی طفلکہ کی چنہ دکن الدرسین
 بسبب بوستان و شہد و شیرم ایله بر قرار ایشم کہ روز غم بجز ساعہ کیرم کہ غم
 کوئی ساغدن غیری طو نیم ساغدن ادا عشقہ رخوشا آن دم کہ استغایستی
 نہ خوش اول دم کہ مستلک استغناسی فراغت بخشد از شاہ و وزیرم شاہ
 و وزیردن با کہ فراغت با غشلیہ ادا عشق الی ایله استغراق مرتبہ سنے وصول طلبی
 من انکہ بر گرفتہ دل ز حافظ بن اول وقت حافظدن فراغت ایدم کہ ساقی کشت
 یارنا کر بزم کہ ساقی بنم یارنا کر بزم اولدی یارنا کر بزم لا بد اولن یاردر کہ اندن
 مفارقت ممکن اولمہ کر بزم انک عکس رہبت تو ملی کہ در وقت یارنا کر بزم
 بخا و سرچہ رسد از تو دلیز بزم منت فراوان کجہا در سینہ دارم سینہ دہ وافر
 کجہا طو تارم اگر چه مدعی بیند حقیرم اگر چه مدعی بنی حقیر کور ادا معارف و اسرار

غزل

غزل

شیرم و شیرم

مالک اید و کین بیاورد و له ایضا من ترک عشق باری و ساعی کنم بن عشق باری
 و ساعی ترک اتمزم صد بار تو به کردم و دیگر کنی کنم یوز کره تو به ایدم و کروایم
 مراد عشق دن بجه کره فراغت ایدوب عاقبت ثابت قدم اولد و غین بیاورد
یاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور جنت باغی و طوبی سایه سنی و حور قصر با خاک
 کوی دوست برابر میکنم دوست محله سنگ خاکی اید برابر ایلمزم مراد جناب قدسی
 جمیعندن ترجیح اید و کین اشعار در تلقین درس اهل نظر یک اشارت
 اهل نظرک درس تلقینی بر اشارت در کفتم کنی و مکرری کنم بر کنیت دیدم و کرد
 ایلمزم بیت اگر در سرای سعادت گشت رکفتار سعدیش حرفی بست
 شیخ بطیره گفت برو ترک عشق کن شیخ با که غضب اید یوری عشقی ترک اید دیدی
 محتاج جنگ نیست برادر میکنم چنگ احتیاج یوقدرای برادر ترک ایلمزم این نفیوم
 تمام که باشا بدان شهر بو نقوی با که کافی در که شهر محبوبی اید ناز و کرشمه بر سر
 میز میکنم میز او زره ناز و کرشمه ایلمزم مراد و اعظمه طعن در مرکز می شود ز سر خود
 خبر در امر که با که کند و باشند خبر او لما ز تاد در میان میکند سر بر میکنم ما دام که بخانه
 آورده سنده باش قالد رمیم مراد بر مرشدن عشق الهی حاصل تمیخه کند
 وجود مدن خبر دار او لما زرم دیگر رناصح بطن گفت حواست می خوش رناصح طوبی
 ایتدی شراب حوام در ایچمه کفتم چشم گوش بهر خرم میکنم ایتدم چشم یعنی بر سر چشم
 سرخرک سوزینه استماع انیم ناصحی خوه تشبیه ایدی صواب محض اولن عشق الهی دن
 منع اید و کندن اتری بو محله چشم اید گوش آورده سنده و او عطفه یوقدر
 وار در دینه گوش طومه پیرمغان حکایت معقول میکند مرشد کامل معقول حکایت
 اید یعنی عشق سوزینه سولر معذورم از حدیث تو با در میکنم معذورم اگر سنگ
 سوز که اینانیم و التفات انیم خطاب مانع عشق اولن ناصحی در حافظ جناب پیرمغان
 جای دولتست ای حافظ مرشدک جنابی دولت یری در من ترک خاکبوسی
 این در میکنم بن یوقبونک خاک بوسلفنی ترک اتمزم یعنی یوقبونک خدمتی ترک
 ایدوب بر غیر یره کنمزم و له ایضا ما در سر بحر در سر میخانه نهادیم ز بحر در سنی
 میخانه بوسنده قودق یعنی ترک اندک محمول و عادر ره جانانه نهادیم دعا محمول

عشق باری

عشق باری

عشق باری

جانانک بولند قودق یعنی که صرف اندک مراد عشق سببی اید علم باری هر دن فراغت
 اید و کین بیاورد در خرمن صد زاهد عاقل زندگش یوز عاقل زاهدک خرمش
 او در این داع که ما بر دل دیوانه نهادیم بودانی بز دیوانه کوکل او زره قودق سلف
 ازل کج غم عشق بماداد سلطان ازل عشق غمکن کنجی بزه ویردی تاروی درین
 منزل ویرانه نهادیم تاکه بو ویرانه منزله یوز قودق ویرانه منزل دن مراد دنیا در مراد
 عشق الهی کسی کل اید و کین بیاورد در خرمن ایزین بیس منافق توان بود خرقه ده بوند
 زیاده منافق اولمق اولمق بنیادش ایزین شیوه زندان نهادیم انک بنیادین
 بوندانه شیوه دن قودق یعنی نفاق و ریایی ترک ایدوب اخلاصه سعی اندک در دل
 نه هم ره پس ایزین مهربان را بوند فکک کوکله محبوبک مجتهد بول ویرزم مهربان
 بر در این خانه نهادیم انک لبی مهری بو خانه نک قبوسی او زره قودق مراد کلام
 اثری اید قلبی محبوبک مجتهدن خالی اند و کین بیاورد آن بوسه که زاهد ز پیش
 دست بماداد اول بوسه کی که زاهدان دن اوتری بزه آلی ویردی از روی صفای رب
 پیمانه نهادیم صفا یوز زندن پیمانه نک لبی او زره قودق یعنی زاهد بزه الهی او پدر مک
 استدی انک الهی او پدرک صفا و ذوقله پیمانه نک لبی او پدرک الهی بوند پس معنی
 و کلدرا اجل معنا سنده در که علت در المنة مده که چوبابی دل و دین بود منت خدایه
 بز جلیس لبی دل و ملی دین اولدی آنرا که خود پرور و فرزند نهادیم الهی که عاقل
 و فرزند قودق یعنی ویدک مراد منکر عشق اولن جان و دل دن طالب عشق اولدی
 دیگر چون میرود این کشتی سر کشته با فر چونکه بو سر کشته کشت عاقبت کیدر یعنی
 غرق اولور جان در سر آن کو سر کیده نهادهیم جانی اول کیدانه کو سرک سودا سنده
 قودق یعنی فدا اندک مراد عشق خدا یولنده ترک سر اند و کین اشعار در کشتی دن
 مراد وجودی در قانع بخالی ز تو بودیم چو حافظ حافظ کیسه سندن بر خیاله قانع
 اولدی یارب چه کد اهمیت و بیکانه نهادیم نه عجب کد اهمیت و بیکانه طبیعت یوز
 نهاد بوند طبیعت معنا سنده در که اهمیت و بیکانه نهادنا کس و سلف معنی
 مراد شاید جانانه وصول بولیمه تعویض در و له ایضا خیال روی تو در کارگاه
 اید کنسیدم سنگ یوزک خیالی چشم کارگاهنه چکدم بصورت تو نگارندیم و شنیدیم

عشق باری

عشق باری

سنگ صورتگره بر نگار کوردم و ایستادم خطاب خدایه در صورت ذکر تشبیه سبستی
 و الا ذات باری صورتدن منزه در امید خواجیم بود بندگی تو بستم باک افندی که امیدی
 اولدی سنگ تو لغلی استدم هوای سلطنت بود خدمت تو کردیم باک سلطنت
 آرزوی اولدی سنگ خدمتکی اختیار اتم خطاب خدایه در اگر چه در طلبت همعنان
 بادشاهم اگر چه سنگ طلبکده بادشاهک همعنانی ایم بگرد سر و خوامان فامنت رسیدم
 سنگ سر و خوامان بگز قاشنگ توزه ایر شدم در اکثریت فصل آبی ایل ذات باری کند
 حقیقی معلوم اولد و غین بیاند امید در شب زلفت بر روز غم بستم سنگ زلفک
 شبنده عمر کونه امید با غلام طبع بد و در دمانت ز کام دل بهریدم سنگ و نامک دورنده
 کوکل در اذن امید کسدم در ادر اسرار آیه و کلام ربانی حصولند دنیا کت حیات در اذن
 فراغت اتم دیکدر گناه چشم سیاه تو بود کردن و خواه گناه سنگ سیاه چشمک
 و لطیف بوینک ایدی که من چو اهووی و شنی راوی بر میدم که بن و شنی آهوکی آدمی دن
 ادر کدم در خلقدن انقطاع و غلته سبب تاثیرات ذات اولد و غین بیاند گناه
 بونن سبب معناسنه در زرق چشمه نوشت چه نظر ناکه فتم سنگ لذت چشمک
 شوقدن نه نظره که صاچدم ز لعل باده فروشت چه عشوه باک خریدم سنگ باده فروشت
 لبکدن نه عشوه که صاچون الدم چشمه نوش دمان معناسنه در که صفت متکلم ادر
 لعل دن در ادر کلام ربانی در خطاب خدایه در ز غمره بر دل ریشم چه تیر باک کشت دی غمزدن
 مجروح دل نه تیر که اوردک نه فقه بر سر کویت چه باک که کشیدم سنگ سر کویت
 بوکلر بکدم عنسره دن در ادر صفت قهر در زکوی بار بار ای نسیم صبح عیاری ای نسیم
 صبح بارک محله سندن بر غبار کتور که بوی خون دل ریش ازان شراب کشیدم زیرا
 مجروح کوکل قانی نکت رایحه سنی اول شراب دن استدم در ادر فقه رحمانیه دن عالم
 آتشی نکت اثرن طلب در که رایحه اول اول اثر دن ظاهر اولور جو غنچه بر سرم ازوی اولد
 سیمی غنچه کی انکت کویندن بنم باشم اوزره نسیم کچی که برده بر دل مسکین بیوی
 اوجدریدم که مسکین کوکل اوزره پرده بی انکت بوی ایلیر اتم در ادر فقه رحمانیه ایلیر بدو
 اولدم دیکدر بخاکبای تو سوکند و نور دین حافظ اتم سنگ خاکبای که و حافظک
 کونری نور نه در که لی روح تو دروغ از چراغ دین ندیدم که سنگ رخکند کونره در ادر غنندن

جستار

جستار

جستار

جستار

شعد کوردم خطاب خدایه در که خاکبای دن در ادبکی ظهورک اثری در اوله ایضا
 مابین در نه بی شمت و جاه اتم ایم بر بوقیویر شوکت و منصب ایچون کلمش از بد حال
 اینجا به شجاء آمده ایم حادثه خرم من بونن التجایه کلمش در دهر منزل شقیم سر جدم عشق
 منزلت ساکی یوز و عدم سر حدندن تا با قلم وجود این همه راه اتم ایم وجود اقلند کن
 بود و کلی یوکه کلمش در ادر عشق آتشی کند و سنده روز از لدن احسان اولد و غین بیاند
 سبز خط تو بدیدیم درستان بهشت سنگ سبز خطکی کورک و جنت بوستانندن بطلبک
 این مهر کیا اتم ایم بوهر کیا بهک طلبکار غنه کلمش سبز خط دن در ادبک کبر باد که
 ان انکت حصولی ایچون خلق ادر شدر مهر کیا کیه مهر تقدیر دن در که مهر محبت منش
 کیا ده مهر آفتاب معناسنه اولور هم مهر کیا بر شکوفک امید که آفتاب سبز خط
 توبه ایدر سه اول دخی اول طسره توبه ایدر بود و در مهر باخین کچ که شد خازن او
 روح آمین بوخچین کچ ایلر حضرت جبریل انکت خزینه اولدی بکدایی بد رخانه شاه آمده
 شاکت خانه سی قبوسنه کده الفه کلمش کچ دن در ادر معارف اسرار و فضایل و اشعار
 بوند کونر بیت دن در ادر اهل عرفانه و فضلیه تقریف در لکرم حطم تو ای کشتی توفیق کت
 ای توفیق کشتی سی سنگ لکرم حکمت قنده در که درین بحر کرم غرق کنه اتم ایم زیر آب
 کرم بحر کنه همه غرق کلمش یعنی غرق اولمش در ادر خدا دن توفیق طلبی در کنه دن بخت
 چون آب رو میرود ای ابر خطا شوی بیار یوز صولی کیدرای خطای تو بچی سحاب یا قدر
 که بدیوان علن نه سیاه اتم ایم زیرا اهل دیوانه کنه کار کلمش در ادر خدا دن عفو طلبی در
 حافظ این خرقه بشیمه بینداز که تا ای حافظ بوپشیمه خرقه لی آت زیر ابر ازلی قافله اش
 نه اتم ایم قافله نکت آردندن آه آتشی ایلر کلمش در ادر ریادن تخویف در که موجب آتش در
اوله ایضا ما کوییم بد و میل بناحق کیمیم برنا معقول سو بلرز و نامشروع و میل بلرز روی کس
 بر و دلی خود اوزرقی کیمیم کیمیم یوزیله قره و کند و دقمری کوک ایلر زین کیمیم بهتان
 لیدوب کنا همکدر غریب در ویش و توانر کیم ویش بدست در ویش و غنی بی از جوق
 بر تقییب انکت ایدر در کار بد مصلحت انکت که مطلق کیمیم معقول اولد که مطلقا
 ما معقول ایشی تعلیم خوش بر اینم جهان در خطره راه رو این ساکال نظر نزن قالدرق
 خوش سوارز فکر سید درین موق کیمیم سیاه آت و مفرق ایر فکر ایلر در ادر

جستار

جستار

جستار

عشق سنی انک ایله زخارف و نیویه دن فراغت انشیر دیگر رفیق عزیز
 معناسند در رقم مغلطه بر دفتر دانش کشیم علم دفتر اوزره مغلطه
 رقمی چکنز سر حق با ورق شعبین مکتبیم سر حق حق با زلق و در قه الحاق غز
 مراد طاعت حق یا خلط انمز دیگر زاهد از منع من از باده کندان بهتر
 زین عشقن اگر منع این اول بیکر هیچ کارش ز سر صدق و ز رونق نگیرم
 هیچ انک ایشی صدق و رونق او جندن انیسلم شاه اگر جود رندان نه بگرمست
 نوشتند شاه اگر عاشق کج جود سنی حرمت ایله نوش اتمیه التفاتش می صاف
 و مروق نگیرم انک مروق صاف شرابیه التفات انمز اگر بزم در ویش کفره التفات
 اتمیوب حقارت نظر این بزدخی انک پادشاه بلفه اعتبار انمز آسان کشتی ارباب
 هنری شکند آسان ارباب هنر کشتی سنی جز نکیه آن بر که بدین بحر معلق نگیرم
 اول بیک که بو معلق بجه اعتماد انیسلم اذ فکره اعتماد جائز و کلید و کین بیاند
 زیرا بر آن بر قرار دکلر **ریت** بیک ساعت بیک لحظه بیک دم در کون می
 احوال عالم کریدی گفت حسودی و رفیقی رنجید اگر بر حسود برنا معقول سوز سولید
 این رفیق انجندی ایسه گو تو خوش باش که با کوش با حق نگیرم اول رفیق دیکن
 خوش اول بزاحق سوزنی استماع انمز حافظ از حصم خطا گفت نگیرم برو ای
 حافظ اگر دشمن خطا دیدی ایسه انک اوزره طوتمز و زحق گفت جدل با سخن حق
 نگیرم اگر حق سولیدی ایسه حق سوز ایله جدل انمز **ایضا** در عهد است با جانان
 که تا جان در بدن دارم بنم جانان ایله عهدم وار در که مادام که جانم بدنده در
 هواداران کوشش را چو جان خویشتم دارم انک محله سنگ عاشق کفری کند
 جانم کی طوتمز خدا داد و ستد نه جان و دل دن محبت ایدرم دیگر رصفای خلوت
 خاطر از آن شمع چکل بنم خاطر قلوبنک خلوتینک صفاسنی اول چکل شمعند
 کوزم فروغ چشم و نور دل از آن ماه خن دارم چشمک فروغی و کواکب نور
 اول ختن ماهندن طوتمز مادام شد کامل در چکل ختن بر ریشه ک آیدر بکام
 و آرزوی دل جو دارم خلوتی حاصل کوکل مرادی و آرزوی ایله چونکه بر خلوت
 حاصل طوتمز چه فکر از خست به کویان میان انجمن دارم کثرت اوزر اسنده بگویند

نور

نور

خبا نندن نه فکر طوتمز ماد وصال جانان میسر اولد قد نکره دشمنک طعنند
 نه غم دیگر کرم صد لشکر خوبان بقصد دل کین سازند اگر خوبان بوز عکرم
 کوکلم قصد نه بوسی دوزخ یعنی المغه قصد این از محمد الله و الله بتی شکرشکن دارم
 الحمد لله و الله لشکر منزم ایدم بر محبوب طوتمز بوندن مادام شد کامل اولمق روشند
 خدا را ای رقیب امشب زمانی دین بر هم نه الله انجمن ای رقیب بو کجه بر زمان اید
 که من بالفضل خاموشش بهائی صد سخن دارم زیر این انک خاموش ایله نهایی
 یوز سوز طوتمز ماد خدا ایله مناجات طلبی در نفس و شیطانی غافل انک طریقی اید چو
 در کلزار اقبالش خرامانم محمد الله چونکه انک اقبالی کلزار من صابجی ام الحمد لله نه میل لاله
 و سیرین نه برک سیرین دارم نه لاله و سیرین میل نه سیرینه محبت طوتمز ماد چو
 وصال صانع میسر اولدی مصنوعه عاتمه میل و محبت قالمی دیگر برکت بوند محبت
 معناسند در الا ای پیر فرزانه مکن عجب میخانه آگاه اول ای فرزانه پیر سینه میخانه ده
 تعیب ایله که من در ترک پیمانه دل بیان شکم دارم زیر این پیمانه ترکنده عهد
 دل طوتمز یعنی کوکلمی عشق آئی دن منع انکه قادر دکلم بنی میخانه ایله تعیب ایله بود جود
 باز در شراب خوشگوارم هست و یاری خویش نگارم هست **همضمی لطیف شرابم**
 وار در و نکا کبی بر یارم وار در و نکا بونق نقش معناسند در نادر و هیچ کس باری
 جین یاری که من دارم هیچ کس بر دلیر طوتمز بو بخلین بر دلیر که بن طوتمز یار دن ماد
 باری تعالی در یاری اول یرینه باری اولمق جائز در که اول اعتبار اوزره معنی بویل
 اولور حاصل کلام بنم بر دلیرم وار در که کس بویل بر دلیری یوقدر باری بوند حاصل
 کلام معناسند در ماد در خانه سروی هست کاندر سایه قدش خانه ده بنم بر سر دم و در در
 انک قدی سایه سنده فراغ از سرو بستانی و شمشاد چمن دارم بستانک سرو
 و جنگ شمشاد ندن فراغ طوتمز خانه دن مرلو قلبی در سرو دن ماد تجلی ذات باری
 تعالی در سوز در خام لعش زخم لاف سیلانی لایق در که انک لبی خاتمند سلیمان
 فانی اوزم چون اسم اعظم باشد چو پاک از اهرمن دارم چونکه اسم اعظم اولد بوند
 نه غم طوتمز ماد اسم اعظم سبب ایله شیطاندن خلاص میسر اید و کین بیاند بر نمدی شهر
 حافظ پس از چندین ورع کین بو قدر تقوادن صکره حافظ رند لک ایله مشهور اولدی

نور

نور

نور

نور

چونم دارم چو در عالم امین الدین حسن دارم نه غم تو زم چون که عالم ده امین الدین حسن دارم در
داد بوجای دو لکت غنای سیاه سنده کسه دن بک طو غم و دیگر امین الدین
حسن دن داد حاج توام در که حافظ انگ انعام داد نه غم قدر وله ایضا من که بشم
بر آن خاطر عاقل گزرم بن کیم اولم که اول لطیف خاطر عاقل اوزره حضور ایدم لطفها میکنی ای
خاک در تاج سرم لطف اید رسن ای که که سنگ خاک در کت بنم تاج سرم در بوندن داد
بر بزرگوار در که حافظ سلام ارسال ایدوب خاطر سیاه صورتش در دلبر اینه نوازیت که
اموقت بکوی ای دلبر سا که بنده نواز لعلی کم او که تدی دی که من این ظن بر قیابان تو
مرکز بنم که بن مرکز سنگ رقیب که بولفی التزم داد نه لکت اول بزرگوار مصاحبه
شکایت کند دینی دلبره و مصاحبه رقیب که تشبیه امشدر بهتمم بدرقه راه کن ای
طاهر قدس بهتمی بنم بویه قولا غمز اید ای قدس طاری که در از دست ره مقصد و من
نوسقم زیرا مقصد یولی اوزاق در دین نوسقم داد بود در که تراکت اول صاحب
اشعار اید که بنی کند وقت که اوقی ای نسیم سحر بنده کی من برسان ای نسیم سحر بنم قول لغم
ایر شد بویله دیو که فراموش میکن وقت دعای سحر که سحر دعای قتی بنی بنی فراموش
ایله قوم آن روز کزین حمله بر بندم رفت خرم اول کون که بود حمله دن اسبابی
با غلبم و ز سر کوی نور بر سندر فیکان جرم و رفیق بنم خبری سر کو یکدن صوره لرد
اول صاحب دو لکت کتم طلب در ره خلوت که خاتم بنما تاج پس ازین با که خاص
خلوتخانه یولنی کو ستر تا بوند نصیره می خورم با تو و دیگر غم دیا خورم سنگ اید شراب
ایچم کرد دنیا غنی بهم پای نظم بلند است و جهانگیر بکوی نطق پای سی بلند و جهانگیر در
نما کند باد نه بحر دمان بر که تم تاج بحر بادشاهی و نامنی بر کو سرایین داد شعری مدح در
با دشت دن داد احسان طلب اتمک طسری اید حافظ شاید اگر در طلب کو فصل
ای حافظ لایقدر اگر وصل کو سری طلبج دین در یکتم از اشک و در غوطه خورم
کوزی کوز یا شنیدن در یا ایدم و اند طاهر داد وصال آلی چون کثرت بکا لازم اید
بیاندر وله ایضا عرامی بینی و در دم زیادت میکنی در دم بکا نظر اید رسن و فوری
بنم در دم زیاده اید رسن نرمی و مبکم زیادت میشود و مردم سنی کورم و مید
مردم زیاده اولور اولکی در دم فوری معن سنده در ایچنی در دم در معن شیخ اولندی

عاطف لطیف معنی

سوزن بوجای

بجای

سوزن بوجای

و عکس

و عکس دخی جائز در بعضی دو اوند معراج اول میکنی رینه میشود واقع اولمشدر اول وقت
معراج اول ده اولن زیادت و یا و تا خطاب دن مکتب اولوب معنی بویله اولور سینه
کور رسن و فوری بنم در دم سنگ یاد کن کیدر که می شود می رود معن سنده اولور داد
مرشدک زیاده استغناسنی و کند و لکت تمام اگر میل بیاندربس نامم می بری نمیدانم بهر
بنی لطف و خوش خلق اید صور رسن بنم نه هوس طو رسن یعنی فکر کند بر نامم می کوشی
می دانی مکر در دم بنم در مانده سنی انرسن مکر بنم در دم بنم رسن خطاب مرشد در نه رست
این که کیداری داد و کیداری چون با دیول یعنی معقول و کیدر بویله بنی قویه سن و بیل کوی کچه سن
کداری آرد و بازم بر رسن تا خاک رست کردم بر او غره و بنی کرد صور تا که سنگ خاک را بکند
اولم بنم مرشد داد در ندرم دست اردامن مکر در خاک دان دم هم سنگ دام سنگدن
ال چنم مکر قیده و اول وقت هم جو بر خاکم روان کردی بیکر دامت کردم چون بنم قیدم اوزره
بویله سن بنم غبارم سنگ دامکی طو خطاب بنم مرشد در فر رفت از غم عشقت و لم
دم میدی تاکی سنگ عشقت غمندن بنم نفسم آشفه کنده یعنی نفس المغه مجالم قالمی بنم کچن
اندر رسن و مار از رسن بر آوردی می کوی بر آوردم بنی ملک ایلدن دیر رسن که نفس بوفرو
کوز یعنی امان دیر رسن داد مرشدک شتق ریا نشندن شکایت در شبی دل را بتار بیک
ز زلفت بازی جستم بر کچه قه کو لقت کو کلمی سنگ زلفکدن استدم یعنی المغه قصد اتمم حست
می دینم و جامی زلفت بازی خورم سنگ یوزکی کوردم و سنگ لبکدن کرد و بر جبهه نش
اندم داد حبت دنیا غلبه سنده اسرار آهیه دن فراغت ایمن استدم تجلی جمال کردنی اول
اشد ثابت قدم اتدی و دیگر خطاب خدایه در کشیدم در برت ناکاه و شد در تاب
کیسویت سنی ناکاه سینه به چکدم و سنگ کیسوک حرارتلو و مضطرب اولدی نهادم بر
نهادم بر رواجان و دل فد کردم لبی سنگ لبک اوزره تو دم و جان دلی فد اتمم داد
اسرار آهیه لکت حصول دن جان و دل فد انیجه قرب آلی میتر اولمد و غین بیان در
بنم سبزه و محو اچومی کردی روان بی ماسبزه و محو قصد نه بر سبزه چون کیده سن سرشد
سرخ می کرد روان بر چهره زردم بنم صا و یوزم اوزره قائلو کوز یا نشی روان اولور
تو خوش می باش با حافظ بر کو حصم جان می بده سن حافظ یله خوش اوله دشمنه دی بوی
جان دیر جو کرمی از تو می بینم به بانک از حصم دم سردم چونکه سندن صداقت و دوستی کورم

سوزن بوجای

سوزن بوجای

سوزن بوجای

صوت سوز و دهنمندان با که نه غم خطاب مرشد در خصم دن داد نفس و شیطا اولی بر نشاند
اول ایضا من نه آن زندم که ترک نشاید و ساغر کنم بن اول رند دکلکم که محبوب و غری
ترک ایدم مختبب داند که من این کار را کمتر کنم مختبب بیلور که بن بواشی اتمم شایه دن
مرا و خدا و ساغر دن مرا و عشق در بعض نسخ بویله واقع اولمشدر مختبب داند که من
کاری چنین کمتر کنم مختبب بیلور که بن بونجین برایش اتمم من که عیب تو به کاران کرده باش
سالمها بن که بیلور یعنی جوق زمان تارک عشق اولندی تعیب اتمش اولم تو باری
وقت کل دیوانه بهشم که کنم کل وقتی اگر شراب دن تو به ایدم مجنونم یعنی عشق دن ذرافت اتمم
عشق در دانه است و من خواص و دریا میکند عشق و آبی در دانه سی در و بن خواص
و خانقاه در یاد سر و دردم در ایجا تا کجا سر بر کنم بوند طالع دم عجب قند چقارم دلم
بوسلک وصال جانانه و سید اولوری دیو خیزده اولد و غین بیا ندر من که از یاقوت
و در اشک دارم کینجا بن که یاقوت و در ندن کینجا طوتم کی نظر در فیض خورشید
بلند اتمم بلند ستاره لو خورشیدک فیضه فین نظر ایدرم معارفک حصولی آفتاب
عالمک بک تربیه سی ایلد در یاقوت دن مرا و صافی قان در در دن مرا و صافی کوز بایشی در
مرا و عشق ده اولن حالتی بیان در انک سبی ایلد قناعت و استغنا و وصول بولشد
من که دارم در کدای کینج سلطانی بدست بن که کد القدر سلطان کینجی الی طوتم کی طبع
در کدش کردون دون بر و در کنم سفله پرور فلکک کردش فین طبع ایدرم مرا و عشق
قناعت سبی ایلد سلطان وقت اید و کن بیا ندر لاله ساغر کیر در کس مست و بر من نام
فسق لاله ساغر طوتمی و در کس مست و بنم او در من فسق نامی داوری دارم بسی یارب
مرا و ایدرم جوق دعوی و خصوصتم و در عجب کیمی حاکم ایدم که حق او زره حکم اید مرا و اید
اولن فاسقلری منع اتمم کند و سینه فسق اسناد اتمم کلزندن شکایت در کد تو
کی کولی که زاهد شو چشم و سر ولی اگر سن دیر ایدک که زاهد اول علی آراس العین اما
میروم این مشورت باشاید و ساغر کنم کیدم بونی شایه و ساغر ایلد مسورت ایدم
مرا و عشق آتی بی ترک اتمم و کین اشعار در عاشقنا زکدر اتمش می پسند و لطف
دوست دوست لطفی اگر عاشقلری دوزخ اولمغی بکنه تنک چشمم نظر در چشمه
کوز کنم آن کوز لوام یعنی سفله ایم اگر کوز چشمه سینه نظر ایدم مرا و خدا نک قفا سینه جان و دلم

نسخه در مختبب بیلور
 و مختبب بیلور

مختبب بیلور

مختبب بیلور

رضا اظهاری در کج بویله می ترکانه چنین صافی شوم اگر میوه سر سکو دکی ناگاه بویله صافی
 اولم یعنی بنده عشق آتی ایلد بعد ازین از شرم روی کل کجا سر بر کنم بوندن صکره
 کلک یوزی شرمندن قنده باش قالد ررم یعنی صاحب عشق اولن عاشق قنده جبارن
 باش قالد ررم چون صبا مجموع کل را باب لطف شست چون صبا کل مجموعه سن آب
 لطفه بودی یعنی کل تمام اجدی کج دلم خوان کز لطفه بر صفا و شرم کیم بی کج دل و فی اگر کتاب
 یوزنه نظر ایدم مرا و عشق و مکاشفه وقتی علم ظاهر التفات اتمم و یکدر و در چنین بی راه
 خواهد با ما مدعی اگر مدعی بزه بویله یوسن و اولسند و یک استیه خاک راه پادشاه از دست
 بر سر کنم انک اندن پادشاه یک خاک راهی بهشم اوزره ایدرم یعنی باشم طبراق صاحب
 شکایت ایدرم که چه کرد اولد فقرم شرم با د از بهشم اگر چه فقیرم با که بهمت دن شرم و لوسو
 را باب چشمه خورشید و امن ترکم اگر چشمه خورشید ایلد و امنی ترا لیمم مرا و عشق
 غیری به احتیاج عرض اتمم و یکدر رعمه و بیجان فلک رایت جندان اعتبار فلکک عهد
 دیوانه اول قدر اعتبار یوقدر عهد با بیانه بندم شرط ما ساغر کنم بیانه ایلد عهد با غلدم
 ساغر ایلد شرط ایدرم مرا و عشق و در شندون غیری ایلد معامله اتمم و کین بیا ندر باز کش
 کیدم عنان ای ترک شهر آشوب من بر دم عنانکی کرد و یک یعنی کتمه ای بنم شهر آشوب
 بجوم تاراشک و جهره رایت بر رز و کو هر کنم تا اشک و جهره دن سنک بولگی برز
 ردن مرا و یوزی و کو هر دن مرا و کوزی بایشی در خطاب مرشد در شیوه رندی نه
 بن بود و صفی را کون رندکک شیوه سی شمدی بنم و ضمه لایق دکل ایدی چون در اقدام
 اندیشه دیگر کنم چونکه دوشدم بنچون غیری فکر ایدم مرا و عشق لیا قتم بوق ایکس سلوک
 نرم اما ترک اتمم و یکدر دوش می گفتد لعلت قندی بخشه ولی دون کجا ایدم
 سنک لبک قند با غلدا اما تانه بنم و در دمان خود کجا باور کنم مادام که کند و عشق منم
 و در سیم قند اینا نورم مرا و علم الیقین اولن حالی عین الیقین اولمن طلب در لب دن
 مرا و کلام ربانی در گوشه محراب ابروی تو میخو اتمم زخت نخت دن سنک ابر و کت
 محرابک گوشه سنی شرم نادرا نجا صبح و شامی درس عشق از بر کنم تا او را ده صبا و خاتم
 عشق در سنی از بر ایدم خطاب خدایه در من که امر و نرم بهشت نقد حاصل میشود با که
 بالفعل بکون جنت حاصل اولور و مدد فدای حافظ را کجا باور کنم و اعطاک فردا و عین

نسخه در مختبب بیلور

مختبب بیلور

بن چنین ایضا نورم من لفظتک معنای مصراع ثانی به قید اولدی سولست معنی ایچون من
علام شاه منصورم نباشد و اگر بن شاه منصور کت قولیم عجب اولماز اگر از سر
نکین تقاضا برشته خاور کنم قدرت او جندن آفتاب او زره تقاضا ایدم دوش لعلت
عشوه می دار حافظ را ولی دون کچه سنک لبت حافظ بر عشوه ویردی اما من نه
انگم کز وی این است انصافا بدر کنم بن اول دکلم که اندن بوا فسانه لره اعتقاد ایدم اول
محبوب مجازی اولمق روشن در بعضی سخن مخلص مبتی بویه واقع اولمشد بر
زهد وقت کل چه سودا است حافظ هوش دار کل وقتی زهد نه سودا در ای حافظ
عقل کنی جمع ایله تا اغوی خوانم و اندیشه دیگر کنم تا براغوی او قیم و بر غیری فکر ایدم
وله ایضا حظه وصل تو کوکب سیر جان بر خیزم سنک و صکت فزوده سی قینه که
جان هوسندن قالم طار قدسم و از باغ جهان بر خیزم طار قدسم و جهان
باغندن قالم خطاب باری تعالی به در بولای تو که کربند خویشم خوانی سنک
مجنبتک حقیقون که اگر سینه کند و غلامک او قیسن از سر خواجگی کون و مکان بر خیزم
کون و مکان افندیکنک هوسندن فراغت ایدم خطاب خدایه در بولای ده
اولن یا قسم مصراع ثانی به مصروف در یارب از ابر هدایت برسان بار سینه
یا سینه هدایت سجا بندن بر باران ایرشد بر بیشتر زانکه جو کردی زمین بر خیزم
اندن او کدن رکت که بر غبار کبی او رتادن قالم بر سر روت من و مطرب مشین
بنم دارم باشی او زره می و مطرب سزا و توره تا بوییت ز خدر قص کنان بر خیزم
تا سنک بو یکت ایله قبردن رقص ایدر رکت قالم خطاب مرشد در که قبری او زره
کلمات عشقه سماع اند و کین اشعار ایدر دیکدر که چه بیرم توشی تنک در اغوش
کش اگر چه بیرم سن بنی بر کچه حکم کن که چک تا سحر که زکنا بر تو جوان بر خیزم تا سحر
سنک کن رکتان جوان قالم خطاب مرشد در که اندن زیاده فیض طلب ایدر
جوان اولمی که روحانیت حاصل اولمی در خیر و بلا بنا ای بت شیرین دعا
قالب و قامت کو سترای شیرین حرکات محبوب تا چو حافظ ز سر جان و جهان بر خیزم
تا حافظ کی جان و جهان هوسندن قالم یعنی جمیع سخن حرکت ایدم خطاب مرشد در
اندن رقص و سماع طلب ایدر **وله ایضا** نماز شام غریبان چو کر به افازم غریبان

نکین تقاضا

علام شاه

سیر جان

نماز شام

اختتام نماز شام چونکه کر به به باشیم بویهای غریبانه قصه پر وازم غریبانه مویله قصه
دورم مویله نوحه و آهسته آهسته اغلامق بیار یاد و بار انجان بکیریم زار یار و دیار
یادی ایله انجلین و افراغیم که از جهان ره در رسم سفر اندازم که جهانن سفر کن
راه و رسمنی رفع ایدم مراد و یار غربت زیاده متا لم اولدوغین بیا ندر من از
دیار جیم نه از بلاد غریب بن حبیبک دیار ندیم غریب بلاد دن دکلم بهیمت بر
بر قیطان خود رسان بازم ای همیمن بنی کند و رفیقلمه ایرشد همیمن حافظ
و با صر دیار غربتدن مراد عالم ارواح نسبت دنیا اولمق احتمال در و کند و سهره
نسبت بر فیری شهر اولمق جائز در خدای را مددی ای دلیل ره نامن انجان
بر مدد الیه یول قولاغوزی تا بن بکوی میکده دیگر علم بر افروزم میخانه محذرسنه
لو علم یو جلد رم یعنی خانقاهه وار رم خود ز پیری من کی حساب بردار ده
عقل بنم پیر لکدن قیاس حساب طویر که باز با صنی طفل عشق می بازم که کرد طفل
محبوبه عاشق اولمشم صنم طفل دن مراد نفس اولمق روشن در بخور صبا و شام
نی شناسد کس صبا و شام دن غیری بنی کسه کلز غوز من که بجز باد نیست دمسار
ای بنم عزیزم که باد دن غیری مصاحب و همرازم یوقدر هوای منزل یار آب زنده گان
ست یارک منزله هوای زم آب حیاتم در صبا بیا رسیم رخاک شیرازم ای
صبا شیراز مملکتدن با که بر راجه کتور سر شکم آمد و عجبیم بگفت رو بار وی کوزم بگفت
نکدی و بنم عجبی اشکارا سولیدی شکایت از که کنم خاکبست غارم کیدن شکایت ایدم که
غارم خاکمی در از چنک زمره شنیدم که صبح دم میگفت زمره چنکدن ایشتم که کس
تقی ایدر ایدی خدی حافظ خوش لجه خوش اوزم خوش آواز خوش سخن حافظک مریدی
جی زمره چنکنی چالوب بویله ایدر ایدی مرید محب **وله ایضا** هر چند پیر و سسته دل ناتوان نسیم
هر نه دکلو که پیر و سسته دل و ناتوان اولدم هر که که یاد روی تو کردم جوان شدم هر که که سنک
یونکی یاد ایدم جوان اولدم خطاب خدایه در شکر خدا که مرید طلب کردم از خدا خدا نیکو
رسانه که خداون طلب ایدم بر منتهای اتمت خود کاوان شدم کند و اتمت منتهای
از ره کاوان اولدم مراد سلوک عشق مطلب اعلی و مقصد اقصی اولن وصال عاقلانه
اوصول بولد و غنن اظهار شکر در در شاه راه دولت سر بدین تحت دولت سر بد

نکین تقاضا

علام شاه

سیر جان

شاه را هنده طالع مبارک ملی ایله با جام می بکام دل دوستان شدم شراب جامی بدو
 کوکلی مرادی ایله اولدم ازل اولدر که اولی ولیه ابد اولدر که آخری اولیه سره اولدر که
 ایکی طسری بله جامع اوله ای کلین جوان بر دولت بخور که من ای نازه کل فدایین
 دولت میوه سنی ملی که بن در سایه تو بسل باغ جهان شدم سنگن ساینک جهان
 باغنگ بلبل اولدم خطاب مرشد در بعض بخش جهان رینه جان واقع اولمشد که
 معنی اگر کوره اولور اول زحرف و صوت جهانم خبر بود اول جهانک حرف و صوتدن
 بنم خبرم یوق ایدی در مکتب غم تو چنین گفته وان شدم سنگن غمک مکتبند بویکه کنه وان
 اولدم خطاب خدایه در مراد عشق الهی سببی یله معارف واسر کسب اتد و کین بایندر
 ازان زمان که فتنه اجتمعت بمن رسیده اول زماندن که سنگ چشمک فتنه سی باک ایشدی
 این ز شرف فتنه آفر زمان شدم آفر زمان فتنه سنگن شرفدن این اولدم مراد محبت
 ذات سببی ایله زمانه تک شرف و شورندن خلاص بولدم دیکدر آن روز بر دلم در جبه
 کشته شد معنی قبوسی اول کون کوکلم اوزره آچلمش اولدی کز ساکنان در کبر پرفشان
 که بیرمغان در کاهنگ ساکنلندن اولدم مراد مرشد مرید اولدن معرفت و حکمت
 چشمه می دلدن روان اولدی دیکدر قسمت حوالتم بخوابات میکند قسمت ازلی سین
 میخانه به حواله ایدر یعنی اول جانبه سوق ایدر هر چند گمین چنین زدم وان چنان شدم
 هر نه قدر که بویله اورددم و او یله اولدم یعنی سر نه قدر که ز به سعی ایلدم حاصل اولدی
 عشق الهی حاصل اولدی من بیر سال و ماه نیم یار سینیه وفاتست بن سال و ماه بیر
 دکلم یار و فاسد در بر من چو عمر میگذرد پیر ازان شدم بنم اوزره عمر کیسه بچراندن پیر
 اولدم مراد سلوک در یافت ده مرشدنک عدم التفاتدن شکایت در دوشم توید
 داد فیت که حافظا دون کجه عنایت حق باک مشتاق ویردی ی حافظا باز که من عفو
 کنه هست قسان شدم کر و کل که بن سنگن کنه عفو نه ضامن اولدم مراد عنایت
 باری یاری فیلیج جرم و عصیان عفو اولنور دیکدر **وله ایضا** این چه شورست که
 در در غمی بینم بونه شور و غوغی در که دور نموده کوردم همه آفاق برانز فتنه و شرفی نیم
 دوکلی عالمی فتنه و شرفدن بر کوردم دختر ازاهم جنگست و جدل با مادر دختر کن مادر ای
 ایدر دوکلی جنگ و جدل دار در پسران راهم بدخواه پدری بینم پسرری دوکلی پیران

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

بدخواه کوررم ابلهان راهم شربت زکتاب است و شکر ابله لک و دوکلی شربت
 کتاب و شکر دندر قوت وانا همه از خون جگر می بینم وانا مک غذا سنی دوکلی جگر فاندن
 کوررم مراد جمله سرور و غنم علما محنت و الم ده اید و کین بایندر است تازی شمع
 بخروج بزر پالان عزای آت سمرالندع باغرا و لمش طوق زترین همه در کردن غوغی نیم
 التون طوقی دوکلی حرکت بویمنده کوررم مراد نادان رعایت و غنم و دانا الم و دانه
 اولدم و غنم اشعار در بند حافظ بشنو خواجه بردی کلی کن حافظک پند سین قبول ایله
 ای کشی یوری ایکل ایله که من این بند به از کج گری بینم که بن بویندی کو هر فریندن
 یک کوررم زیرا پند سعادت ابدیه به سبب در ایله سعادت اول کسبه که پند قبول
بیت درین دور خود ز سای خوشنواره جمل ازوی عزیزست و هنر خوره خلایق روی
 مردان از معارف و چو طفلان کشته مفتون بر زخارف اگر سحبان بود در زنده دانه
 نینجند نش بوزن باقی خلق و کرباشد غری بر پشت استر کندش جمله با عیسی براره اخیل
 در مضایق کشته مسجون غذاشان چون چنین آماده از خون **بیت** هنر عرض ایکن
 شدی جهان جواهر تمغه بکریا به **وله فی حرف التون** الله سلطان کل پیدا شد
 از طرف چین کل سلطانی تک تاجی چین طسرفدن پیدا اولدی مقدس یارب مبارک
 بدر سر و دامن یار سینیه انک مقدس سر دامن اوزره مبارک اولسون خوش بجای
 خویش بود این نشست سر دی بویله شاه جلوس لطیف کند ویرن اولد سیه
 ناشید سر کسی اکنون بجای خویش تا هر که شدی کند ویرن اوتوره مراد بر پادشاه
 سادک تخت جلوسن اشعار در نه کم بوندن صکره ذکر اولسان بیتربونی روشن ایدر
 سر دی ده اولن یا نسبت ایچوندر خاتم جم رایت ده بحسن خاتمت جم خاتمه
 حسن خاتمه ایلد رایت ویر که اسم اعظم کرد از کوناه دست اهر من زیرا اسم اعظم
 اندن دیوک النی قصه ایلدی مراد پادشاهی تسلیم در تا اید معمور باد این خانه کر خان
 ارش تا ابدی بو خانه معمور اولسون که قبوسی خاکندن هر نفس بوی رحمان می وزد
 بادین بادین هر نفس رحمت رایحه سی ایله اسر مراد بود که بادهی شرع شرفی رعایت
 اتد و کندن و خلقه عدل اوزره اولوب طالب عشق اولد و غنم دلی به تشبیه تشد
 مراد و بس قرنی در شوکت پور بشنگ و تیغ عالم گیر او بشنگ و غنم شوکتی و انک

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

این بیت را در
 کتاب دیوانه
 در باب اول
 در صفحه ۱۰۰
 در خط ۱۰۰

عالم گیر یعنی پهلوانی در همه شهرها باشد داستان این دو کلی شهرها کرده
 خلقک مشهوری اولدی پور پشنگ افراسیاب در کهانی رستم زال دن غیر کسی
 زبون اتمشدر عاقبت کینه دانه هلاک اولمشدر بوندن دایه پادشاهی مد
 که گویا پادشاه اول نسله در بوندن دایه شد اولحق احتمال بعد در جنگ جوکالی
 چوخت رام شد در زیرین چوخت جوکا نه منسوب جنگی سنگ ایرک التده رام اولد
 شهسوار چون میدان آمدی گوی بزنی ای شهسوار چونکه میدان کلدن بر طوب اور داد
 پادشاهی خیره دلالت در جو یار ملک راکب روان شمشیرت ملک جو یار ملک
 آب روانی سنگ شمشیرک در تو درخت عدل یسان بیج به خوانان بکن سن عدل
 درختی دیک دشمنک کوکبی قازماد پادشاهی عدله دلالت در بعد ازین شکست
 اگر با کلمت خلق خوش بوندن صکره عجب دکلر اگر سنگ لطیف خلقک را چه بیست
 غیر دایه حوای ابرج نافه سک ختن ابرج حواسدن سک ختن نامی حاصل اولد
 دایه پادشاهی اخلاق حمیده ایلر مد حدر گوشه گیران انتظار جلوه خوش میکند گوشه گیر
 لطیف جلوه به منتظر در برشکن طرف کلاه و برقع از رخ بر فکن کلاهک کناری نور
 و یوزکن برقی رفع ایلر خطاب پادشاه در مشورت با عقل کردم گفت حافظ
 باده نوش عقل ایلر مشورت ایلر ایدی ای حافظ شراب ابرج ساقی می ده قبول
 المستشار مؤمن ای ساقی شراب و بر المستشار مؤمن قوی ایلر دایه عقل معاد
 طالب عشق اولی عشق آئی جانبته سوق اندو کین اشعار در المستشار مؤمن مشا
 اولمش کسه ضرر و بلا دن امین در که صکره بشیمان اولماز بوسوز حدیث شریف
 ای صبا بر ساقی بزم انابک عرضه در ای صبا انابک بزمک ساقی سینه عرض ایلر
 تا از ان جام زرافان جوی بخشیدمین تا اول زرافان جام دن با که بر جوی
 دایه طرافت ایلر پادشاه دن احسان طلبی رول افشا ای نور چشم من سخن هست
 گوش کن ای بنم کوزم نوری بوسوز وار در استماع ایلر چون ساعت پرست بوشکن
 و نوش کن چونکه سنگ ساغرک بر در ایچور و ایچ بوسوز دن دایه صاحب دوستده
 بند در بران سخن بنجه کویند کفمت پیر بوسوزی بنجه ایلر سوزر مان ای پسر که
 پیر شوی بند گوش کن اکاه اول ای پسر که پیر اولاسن بند استماع ایلر میب

شهرها را در هر دو کلی
 که در هر دو کلی

خلقک مشهوری
 زبون اتمشدر

اگر با کلمت
 خلق خوش

ای حافظ
 باده نوش

طالب عشق
 اولی عشق

کراد و گرفتار مانشتوی مبادا که فدای بشیمان شوی بر هوشمند سلسله نهاد دست
 عشق عشق الی هوشمند او زره بنجر قومی خواهی که زلف یار کشی ترک هوش کن
 استرایک که یارک زلفی چکه سن هوشی ترک ایلر دایه عقل معاش طبقه سنده اولما
 کسه عشق آئی به واصل اولوب اسرار آئیه به مطلع اولماز دیکدر تسبیح و خرقه لذت
 مستی بخشدت تسبیح و خرقه سا که مستک دفن لذتی باغشده همت درین عمل طلب
 از می فروش کن بو علقه یعنی مستک حصوله همتی مرشد دن طلب ایلر دایه مسلک
 و عشق آئی نک حصوله مرشد لازم اید و کین بایندر بادوستان مضایقه در مردمان
 دوستلر ایلر مردمال ده مضایقه بو قدر صد جان فدای یار نصیحت بوش کن نصیحت قبول
 اید بچی یاره یوز جان فدایله در راه عشق و سوسه اهرمن بست عشق آئی بولنده شیطا
 و سوسه سی جودر عشق اید و گوش دل به پیام سروش کن عقلی جمع ایلر و گوش لی سروش
 خبر ایلر دایه ساکت عشق آئی اولنه و سوسه شیطان دن حذر انکه تنیه در برک نوانده شد
 و ساز طرب نماید رفاهیت برکی خواب اولدی و شوق سازی فالمدی ای چنگ ناله برکش
 دایه دوت خوش کن ای چنگ ناله چک دایه دوت خوش ایلر دایه عشق آئی نک طای
 زبده قلیل اید و کین بایندر چنگ و دوت دن دایه مرشد در ساز بوندن فایده و دوزن
 و تدارک معناسنه در برک ازق معناسنه در نوار فاهیت معناسنه در لیکن چنگ
 و دف مناسبی ایلر ساز و نوا خوب واقع اولمشدر معنای تصوف بسندن قطع نظر دایه
 مایه شوق و ذوق و سرور و حضور فالمدی دیکدر ساقی که جامت از می صافی
 نمی مباد ای ساقی که سنگ جامک صافی شراب دن بوش اولسون چشم عنایت
 بمن در دوش کن بن در نوشه بر عنایت نظر ایلر دایه مرشد دن فیض همت طلب
 تمسیر سر مست در قبای زرقان چو بکذری التوله طوفانش قفنان چونکه سر مست
 به سن یک بوسه ز زر حافظ پشمینه پوش کن پشمینه پوش حافظ بوسه نذر ایلر دایه
 ب آئی حاصل اتمش مرشد دن کند و سینه حالت و جذب طلب التمی رول افشا
 بلا بلند عشق کز نقش باز من بنم نقش باز عشوه کر بلند قامت محبوبم کوتاه کرد قصه
 زهد دراز من بنم دراز زهد مک قصه سنی دراز ایلدی دایه نفسک مکر و حیل سندن
 ایش خضری بیان در بوندن دایه مرشد اولحق احتمال در که معنی بنی زهد مر تبه سندن

سنت ایلر

ای ساقی
 جامت از می

خدای ابدی دیگر دیدی دلا که آخر پیری در بدو علم کور دمی ای کوکل که پیرکت وزم
 و علم آخرت بامن چه کرد وین معشوقه باز من بنم معشوقه باز چشم نه ایلدیه
از آب دین بر سر آتش نشسته ام کوز یا شدن آتش اوزره او تو رشم کرفاش
 کرد در همه اتفاق در از من زیر کوزم یا شتی بنم راز می دو کلی عالمه فاش ایلدی کرد
 فعل باطنی اولمق اوزره شرح اولندی اما کرد ادر حاضر اولوب معنی بویله اولمق
 جائز دردی بنم رازم دو کلی عالمه فاش اولسون لیکن اول اولی در روشن در
 کفتم بدلی زرق بوشم نشان عشق ایتدم ریا حرقه سی ایلد عشقک نشاننی سترایم
 غماز بود اشک و غیا ن کرد در از من کوزم یا شتی غماز ایدی بنم راز می فاش ایلدی
 در اد عشق الی ایلد مختفی اولمق و غین اشعار در سستت یار و یاد و یغان می کند
 یار مست در مصاحبه یار ایلد ذکرش بخیر سانی مسکین نواز من اول یارک
 ذکر می خیر اولسون ای بنم مسکین نواز ساقم بود وجه دخی جائز در بنم اول مسکین نواز
 ساقمک ذکر می خیر اولسون در اد شدک فیضدن جدا اولد و غین نمی رسم
از خدای ایمان که می برد ایمان خوا بلغدن تور قزم زیرا ایلد ره محراب ابروی تو
 بمار من سنک ابرو ک محرابی بنم نماز منک حضور بی خطاب نفس در که سر چشمه
 فاد در بن خود چو شمع خنده زمان کریم میکنم کند و مر شمع کی خنده ایده رک کریم
 ایدرم تا با تو سنکدل چه کند سوز و سار من عجب سنکدل بنم سوز و سازم ز ایلد خط
 نفس در که مرکز نصیحت پذیر دکلدر سوز و ساز یا نوب یا قلمق نقشی بر آب منم
 اگر که به حال شدی که به دن آب اوزره بر نقش اورم تا کی شود قوس حقیقت
 مجاز من بنم مجازم عجب قوس حقیقت قوس اولور در اد الکی ز نقطه الحقیقه حسیجه
 بنده اولن عشق مجازی نچن حقیقه به مبدل اولور دیو کریم و تفکرده ایم بنیت
 عاشق کریم سر و کران سرست عاقبت ما را بدان سرر همیست یارب کی آن
 صبا بو ز ذکر نسیم ده عجب اول صبا فن اسر که انوک رایحه سندن کرد و شامه کرش
 کار سار من انک کر می شامه سی بنم کار سازم اولد در اد نفیحه ارمانیه دن کند و سینه
 بر شمه طلب اید و کین بیا در شامه بوند رایحه معناسنه در زاید جواز نماز تو کاری
 نمی رود ای زاید چونک سنک نماز کن برایش حاصل اولماز و زمستی شویانه و سوز کرد

در بدی و معنی
 در اد
 در اد

در اد

در اد و معنی
 در اد

در اد

در اد و معنی
 در اد

و بنم کچه ایلد اولن مست گندن و سوز کرد از دن یعنی بوزم دن دمی نشسته حاصل اولماز
 ایلد معذور اولد در اد عبادت عبادتدن خدا مستغنی اید و کین بیا در حافظ ز غفله
 بمو حالتش ای صبا حافظ غفله دن باندی انک حالنی دی ای صبا بامشاه دوست
 بر و دشمن کد از من بنم دشمن هلاک ایدی دوست رعایت ایدی شاه مراد شد
 فیض طلوعی در دشمن دن در اد نفس دوست دن در اد و حدر وله ایضا چند انکه کفتم
 غم با طیبیان اول قدر که غمی طیبیده دیدم در مان نکردند مسکین غریبان مسکین غریبان
 در مان ایلد یار درج محبت بر مهر خود نیست محبت حقیقه کینه مهری اوزره دکلدر
 یارب مباد اکام رقیبان یارستنی رقیبک مرادی حاصل اولسون در اد مرشد
 جانبندن محبت ده نقصان مشایخ اید و کین اشعار در آن کل که هر دم در دست
 خاریست اول کل که مردم بر خارالند در کوشم بادت از غم لیان دی سا که
 بیلدر دن شرم اولسون یارب امان ده تا با ز بیند یار تی امان ویر تا کیر و کوره
 چشم محبان روی حبیبان محبک چشمی حبیلر یوز سینه مادر دپنهان با یار
 کفتم بزپنهان دردی یاره دیدک نتوان نفیسن در داز طیبیان طیبیلدن
 در دی ستر انک اولماز یار دن در اد شد و خدا اولمق ممکن در ای منم آخر
 بر خوان وصلت ای منم آخر سنک و صلاک خوان اوزره تا چند بهیم از لی نصیبان
 بنجه به دکن نصیب سزاردن اولام خطاب خدایه در حافظ کشتی شنید اکتی حافظ جهانک
 دیوانه سی ولماز ایدی کر می شنیدی پند ادیبان اگر ادیبک پندنی قبول ایدی
 بود و دخی جائز در ای خط عالمک شنید اسی ولماز ایدک اگر ادیبک پندنی قبول
 ایدیدک وله ایضا ای روی ماه منظر تو بویها حسن ای جان سنک ای صورتلو
 و زک حسنک بویاری در خال و خط تو مرکز لطف و مدار حسن سنک خال و خطک
 طیف مرکزی و حسنک مداری در اد حبیب اکرم اولمق روشن در بیت کز نیست
 در جهان که ز حسن عجب نماده ای در کمال حسن عجبتر ز هر عجب در چشم بر خارتو
 پنهان فسون حجه سنک بر خا چشمکد محسوسنی پنهان دره در زلف لی سزار تو
 بیدار حسن سنک بی قرار زلفکد حسنک قواری ظاهر در بیت تا زلف تو
 انست و رخت افتاب حاشا و التلیل و التفیض است مراد در روز و شب

در اد

در اد و معنی
 در اد

ماهی تنافت همچو تراز برج نیکوئی حسن بر جندن سنجلیں بر آری یلد رآمدی مادی نوت
 بر جندن سا که مانند عظیم اتشان بر سینه کلدی دیگر خطاب حبیب اگر چه در سروی
 نخواست چون قدرت از جو بیار سن حسن ارمانی کنارندن سنک قدک کی بر سر و
 حاصل اولدی مادی حبيب اگر مک علوقدرن بیاند رحم شد ار ملاحت تو عهد
 دیگر سنک ملاحتکدن دلیرک زمانی قوم اولدی فرخ شد از لطافت تور و زکار سن
 مبارک اولدی سنک لطافتکدن حسن روزکاری مادی حبيب اگر مک زمان سالی
 بیاند که آنوک منور جهانی اید عالم کفر ظلمتدن خلاص اولوب ایمان نوری اید روشن
 اولمشدر از دام زلف و دانه خال تو در جهان سنک زلفک دامندن و خاک
 دانه سندن جهانک یک مرغ دل نمائند گشته شکار حسن حسن شکاری اولمش
 بر کوکل مرغی قالمدی مادی و ما ارسلناک الا کافه للناس بشیرا و نذیرا حسب جمیع
 عالمه پیغمبر اولدی دیگر زلف ذکر اسرار آئینه به تمام وصول بولمسی در خال
 ذکر منظر ذات اولمسی در بیت هر کس نیافت جرعه از جام وصل تو زین بکا
تشنه جگر رفت و خشک لب مگر دلبت بنفشه از آن تازه و ترست سنک لبک
اخرافند بنفشه اول سبدن تازه و تر در کاب حیات می خور و از چشمه سار حسن
زیر احسن چشمه سازند بن آب حیات انچه مادی امور شریفه و احوالی طریقت و اسرار
حقیقت قیامت و کس ثابت اید و کین اشعار در دایم لطیف دایم طبع از میان
جان دایم لطف اید طبع دایمی جان او تماشاندن می برورد و بنا ز ترادر کنار حسن
ناز اید سنی حسن تو جا غنچه بلر خطاب حبیب اگر چه در حافظ طبع برید که میند
نظیر تو حافظ امید بی قطع اندی که سنک نظیر کی کوره یعنی نظیر کن یوقدر دیار نیست
جز رحمت اندر دیار حسن حسن دیار سنک بخکدن غیری فردیوقدر مادی حبيب
اگر مک خاتم البیتین دستید المرسلین اولد و غین بیاند وله ایضا بهار و گل
طرب اکنیز گشت و توبه شکن بهار و گل طرب اکنیز و توبه شکن اولدی بشادی رخ
گل رخ عم ز دل بر کن کلک یوزی شوقه غنم کوکن کوکلدن تو بر مادی وقت مکاشفه
مرشدک یوزی شوقه غنقه سنی اید دیگر رسید باد صبا عجب در هوا داری باد صبا
ایرشی غنچه هوا دار افند رخ خود برون شد و بر خود درید پیراهن کند و سندن

حسنه
 سنک
 ملاحت

در کس نیافت
 جرعه از جام
 وصل تو

در دایم
 لطیف
 دایم

در دایم
 لطف
 اید

طشده کدی و کند و از ره پیرهنی یرتدی یعنی بنکی ترک اید و ب جوشه کلدی
 دیگر طریق صدق بیاموز از آب صافی دل صافی دل آبدن صدق طریق
 او کن که انچه نه نشنیده یوق مرده دار سه او ستند در راستی طلب از ادکی
 جو سر و چین چین سروی کی ازاده کلی راست لکدن طلب ایلد عروس غنچه بدین
 زیور و تبسم خوش غنچه کلنی یوزمنت و بولطیف تبسم ایلد بعینه دل و دین
 می بر دو جو حسن عروس کی وجه حسن ایلد دل و دین ایلد در مادی غنچه تبسم عروسه
 تشبیه اند و کین اشعار در صفیر بلبل شورید و فغان مزار دیوانه بلبلک
مقتضی و هنر ارک فغانی برای وصل کل مد برون بیت حزن کلک و صالی
ایچون بیت حزن دن طشده کلدی یعنی بلبل و مزار کلک و صالی ایچون
فغان و مال به باشکدی لر مادی عشاق وصال جانان شوقه جوش و خودنه
کلک لیر دیگر در دست برد صبا کرد کل کلامه نکر صباک دست بردندن
کلک اطرافند اولان پر چه نظر ایلد شکج کیسوی سنبل به بین بروی
سمن سنک سنبلک کیسو سنده بو کلینه کور یعنی سنبل ده شکج اولد و فی
همی سنک یوزند و فی وار مادی صنع خدایی استغواب در که جاک و سید سی اید ظهور
بولمشدر دست برد بهادر لقی و غلبه و جرات اما بونع تر دست لکدن و استاد لکدن
نهایت در حدیث نقشه دوران ز جام جو حافظ دوران قصه سنک سوزنی جام دن
سته ای حافظ بقول مطرب و فتوی پیر صاحب فن مطربک تولی و صاحب فن
بیرک قواسمی ایلد مادی دنیا کمال احوالی عشق الاهی ایلد زیاده روشن اولور دیگر وله ایضا
جو کل مردم بهو بیت جامه بر تن کل کی مردم سنک بوکیت ایلد نظم از ره جامه سینه
کم جاک از کر بیان ماید امن کر بیاندن دامنه دک یر تارم خطاب خدایه در بوی دن
و ادغچه ارجمانه در تحت رادید کل کوی که در باغ دیر سن که کل سنک تنکی کوردی باغ
جوستان جامه راید در تن مست لک کی او ستند اولن جامه سنی یرتدی مادی
وان من شئی الا سبح بحمد حبیبه مرشی ده بر حالت دار اید و کین بیاندن من از
دست تحت مشکل برم جام بن سنک نمک النذن جانی مشکل ایلد رم دلی دل را
تو آسان بردی از من اما سن بدن دلی آسان ایتدک خطاب خدایه در بقول شمعان

حسنه
 سنک
 ملاحت

در کس نیافت
 جرعه از جام
 وصل تو

در دایم
 لطیف
 دایم

بر گشتی از دوست دشمن سوزی ایله دوست دن دوندک نکرده هیچ کس
 با دوست دشمن هیچ کس دوست ایله دشمن اولماز خطاب نفسه اولموج
 روشن در خطاب عام اولموج احتمال در دوست دن مراد خدا در دشمن دن
 مراد شیاطین در ممکن که سینه ام آه جگر سوز مخالفت ایلمه که سیندن جگر سوز
 بر آید همچو دود از راه روزن یوقاری کلور روزن بولندن توتن یوقاری
 کلد وکی یکی مراد عقل نفسی نامشروع دن منع اند و کین اشعار در زنت در عباد
 چون در جام باده تنک جامه ده شراب کی در که جامه دن تنک کور نور دلت
 در سینه چون در سیم آهن سنک قلبک سینه ده سیم ده آهن کی در نفس خطاب
 اولموج جاز در و خدا کین تمام لطافت ظهورن وصف استغنا سن بیان اولموج
 ممکن در بار ای شمع اشک از دیدن چون من ای شمع بخلین کوز کوز بخت
 یا غدر که شد سوز دلت بر خلق روشن زیر اسنک سوز دلت خلقه روشن
 اولدی دلم را مشکن و در پامینداز کوکلی صمه وایغده آتمه که داند در سر زلف نو
 مسکن زیر اسنک سر زلفک مسکن طومار خطاب خدایه اولموج روشن در اگر
 دل بست در زلف تو حافظ اگر حافظ سنک زلفک کوکل غلغله ایسه بدین سانه
 کار او در پامینک کین ایشتی بو وجهه ایافه براقه خطاب خدایه اولموج روشن
 و له ایغده چون شوم خاک رخش دامن بیفتاندر من چونکه آنک خاک را می
 اولم بدن دامن سکر یعنی اعراض ایدر و بر بگویم دل بگردان رو بگرداندر من
 اگر کوکل دوندیم بدن یوزن دوندیم مراد نفسک اند وکی مخالفتی بیاند
 روی ز کین را بهر کس می نماید همچو کل ز کین یوزینه کل کی هر کس به کوسر
 و بر بگویم باز پوشان باز پوشاندر من اگر کرد اورت دیم بدن کرد اورت
 مراد نفس عقده سر فردا تم و کین بیاند که خوشم عشق پیش میرم بر هم خندد
 جو صبح اگر شمع کی آنک او کنده اولم بنم غمز صبح کی کور یعنی نمی تخراید و بر جسم
 خاطر نازک بر بختاندر من اگر بنجم نازک خاطر سینه بدن انجید مراد عقل معانی نفس
 آتاره انده تمام زبون اید و کین بیاند دیدن را کفتم که اخلاک نظر سیرش بیان
 چشمه بدم آفرین طوبی گفت میخوای مکر با جوی خون راندن من ابتد

در زنت در عباد

باز بگویم

اولم بدن

چشمه بدم

مکر استرسن تابندن قان ار ماغنی اقیده مراد نفس متابعت ضرر محض اید و کین
 بیاندرا و بگویم نشنه و من بالمشن نابون شود او بنم قائمه صوسن و بن آنک لبه
 صوسنم عجب نیجه اولور کام بستانم از و یاد بستانم من اندن مراد الم یاندن
 داد الیه یعنی باین نفسی اصلاحه کتورم یا اونی هلاک اید وستان جان دادم ایدر
 دمانش بگرید آنک دمانندن اوری ای دوستلر جان ویر ورم کور کوز کو بختی
 مختصر چون باز می ماند من که او بر مختصر نشنه ایله بدن نیجه کیر و قالور مراد نفک
 اطاعتندن او تر و عقل تسلیم کلی به رضا کوسر دکن بیاند که چو فرمادم بختی جان
 بر آید باک نیست اگر فرمادگی بنم جامت مخلوق ایله چقه باک دکلدر بس حکایتهای شیرین
 باز می ماند من بدن چوق شیرین حکایت کرد و قالور مراد عشق ایلمک ایله مشهور
 اولمغه سبب اید و کین بیاند رختم کین حافظ که زین کونه خوانی درس عشق سونکی
 ختم ایله ای حافظ اگر عشق درستی بو نک کی دن اوقیه سن عشق در هر گوشه افسانه
 خواند من عشق هر بر گوشه ده بدن برافانه او نور یعنی عشق ایله زیاده شمع تم اولور
 و له ایغده خدا را کم نشین با خرقه پوشان ایله ایچون خرقه پوشلر ایله او نور مرده روح
 از زندان بی سامان مپوشان سامان ستر ندر دن یوزکی او رتبه یعنی المردن
 اعراض ایلمه درین خرقه بسی اوده کی هست بو خرقه ده جوق آلوده کت وار در خوشیا
 اکت قیای باده پوشان نه خوش در باده نوشکرک قیاسی و فی مراد ایدری قیج و غشا
 به صدر نوازک طبعی و طاقت نداری سن نازک طبع سن و طاقت طومر سن
 را اینهای مستی و لقی پوشان بر بولک دلق پوشکرک نقلتارینه درین صوفی و شان در
 ندیدم بو صوفی و شلرده بر در کور دم که صافی با دیش در و پوشان که عاشقکرک عیشی
 صافی اولسون مراد دنیا پرست صوفیلر ده عشق الکی اولمده غنیم بیاندربیا و غنیم این
 سالوسیان بین کل و بودا بیکرک غنیم و حیل سندن کور مرانی خون دل و بر بط خردش
 مرانی خون دل و بر بط فغان ایدنجی در یعنی در شلر دخی و ایدلر دن بی حضور در جو مستم کرده
 ستور منشین چونکه بی مست ایلمش سن ستور او تور مرده جو مستم داده ز مرع منوشان چونکه
 باک نوش ویرمش سن باک ز مرع بکور خطاب خدایه در مراد عالم ارواح اولم و لطف و دنیاده
 اولم محنتی تذکر در کب میگون و چشم مست بخت ترومی لکی دست چشکی آج که آرتوق

باز بگویم

ای حافظ نشنه

باز بگویم

باز بگویم

می خامست و جوشان زیر اسنک شو فکدن شراب خام در یعنی اتش کور نمشد
 و نوش این یکی در زول کر می حافظ بر حذر باش حافظک حدت و نیز کنند حذر
 او زره اول که دارد سینه چون دیک جوشان زیر جوش این یکی چو لک کبی بر سینه می
 دارد در مراد قلبنده اولن حوالت عشقی بیان در وله ایضا خوشتر از فکر من و جام چه
 خواهد بودن شراب و جام فکرندن خوشتر از اوله کرک تا به بینم که سر انجام چه خواهد
 بودن تا کورم که عاقبت نه اوله کرک می و جام دن مراد عشق و مرشد در غم ایام
 خور یار که ایام خواهد ماند ایام غمی یه ای یار زیرا ایام قالمه کرک باده خور خوش
 غم ایام چه خواهد بودن خوش باده ایام غمی اوله کرک باده خور غم خور و پسند
 مفکد مشن شراب بچ غم غم و مفکدک بندنی استماع اتمه اعتبار سخن عام چه خواهد
 بودن عام سوزنک اعتباری نه اوله کرک مراد عشق آلی سبی ایله دنیا غمی یه و ما
 سوزنی استماع اتمه دیکد رمع کم حوصله را کو غم خود خور که بر و قورق مرغ دی کند و
 غمی یه زیرا انک او زره رحم انکس که نه رام چه خواهد بودن اوله لستک رگی
 طو زاق قور نه نه اوله کرک یعنی فلک که صیاد جهان در کسبه ترحم اتمه مراد کند و
 موت دن خوشی اولد و غین اشعار در دست رنج تو همان به که شود صرف بکام
 همان اول یکت که سنک کسک مراد که حرف اوله دانی آخر که شکام چه خواهد بودن
 بلور سن آخر که بالقروری نه اوله کرک پیر میخانه می خواند معجالی دوش مرشد کمال
 دن کچه بر ممتا اوقدی از خط جام که فرجام چه خواهد بودن جامک خطندن که عاقبت
 نه اوله کرک مراد مرشد جهانک فناسن بیاند بر دم از ره دل حافظ بدق جنگ
 و غزل حافظک کو کفنی دفت و جنگ و غزل اید یولدن ایتمدم تا جوی من بدنا
 چه خواهد بودن عجب بد نامک جواسیه نه اوله کرک مراد مرشدن ارشادی بله
 طریق عشقه سالک اولد و غین بیاند وله ایضا دانی که چیست دولت دیدار
 یار دیدن بلور میسن که دولت نه در یارک دیدارنی کو مکدر در کوی او کدانی
 می سر دی کریدن انک محله سنده کدانی پادشا هلق او زره اختیار ایل مکدر
 دولت بولدر در یار دن مراد باری تعالی در چیست دولت سوال در باقیسی
 جواب در از جان طبع بریدن آسان بود و لیکن جان دن امید کسک آسان در

استماع غمی یه
 مفکد مشن شراب

عجب بد نامک

اما از دوستان خانی مشک توان بریدن صادق دوستردن کسک مشکدر
 لولا مفارقة الاحباب ما وحدت ید المنا یا الی ارواحنا شبله خواهم شد همستان
 چون عجز بادل تنک بسنه کنک استرم غنچه کی تنک دل ایله واجی به نیک نامی
 پیرا می در بدن و اند نیک ناملق ایلد بر پیرا می یر تمق یعنی بر زمان صلح با سنده
 عمل انک استرم که چون نسیم باکل راز نهفته گفتن کا می باد نسیم کی کله مخفی راز دیک
 که تر عشق بازی از بلبلان شنیدن کا می عشق زلق سترینه بلبلردن این تنک مراد
 اهل مکاشفه ایلد اسرار عشق دن مصاحبت طلب اند و کین اشعار در بوسیدن لب
یار اول در دست کند از اول یارک لبی او یکی الدن قومه کا خرم لوک کردی از دست
 و لب کریدن زیرا عاقبت دست و لب اصر مقدن ملول اولور سن یعنی پیشان
 اولوب دست و لبکی اصر رسن لب یار دن مراد کلام ربانی و ذکر آلی در فرصت شمار
 صحبت کرین دوراه منزل مصاحبتی فرصت صای زیر ابوا کی منزل بونکو منزلدن
 چو بگذریم دیگر نتوان بهم رسیدن چونکه کچه یوز کروری بر میزه ایر شکم ممکن اولماز
 مراد دنیا نیک فناسنی بیاند رگوئی برقت حافظ از پادشاه منصور دیر سن که حافظ
 شاه منصورک یادندن کندی یارب بیادش آورد در ویش بروریدن یارنی
 در ویش بیکلی انوک خاطر نه کتور مراد شاه منصور دن رعایت و احسان طلبی در
وله ایضا زور در آو شبستان مامور کن قیودن انچو کل و بزم شبستان می منور
 یلر هوای مجلس روحانیان معطر کن روحانیدر مجلسک هوسنی معطر ایلد خطا فتنه
 اولق روشن در که بو بیت دن مراد تجلی جلال طلبی له چشم و ابروی جانان برقرار
 دل و جان دل و جانی جانانک چشم و ابرو سنده تسلیم چشم بیابا و تماشای
 طاق و منظر کن کل کل و طاق و منظر تماشا ایلد طاق بوندن کر معناسنه در که ابرو در
 منظر بوندن پنجه معناسنه در که چشم مراد در مراد غیب و هویت و تاثیر ذاته وصول
 بولد و غین بیاند بو بیت ده صنعت لف و نشر غیر مرتب دارد در ز خاک مجلس
 ای نسیم باغ بهشت بزم مجلسه خاکندن ای جنت باغ انک نسیمی بهر شامه بغد و عود بزم
 ز دوسه رایحه ایلت و جنت بزم عود ایلد مراد عشق آلی حاصل اولن محله جنتدن لطیف
 اید و کین اشعار در بیت آسان بچن بر ویش ز منی که در دیکد و کس کند و نفس بهر ذرات

جوشان زیر جوش
 اسنک کور نمشد

عجب بد نامک

عجب بد نامک

عجب بد نامک

بعضی نسخ بوبیت دخی واقع اولمشد که بخون حاکم این مجلس جنت خازنه
دی که بوجلسک خاکنی تخته بر سوی فردوس و عود مجمر کن تخته ایلد فردوس جانبته ایلست
و مجمره عود حجاب و دین ادراک شد شعاع جمال ادراک چشمه حجاب اولدی جمالک شفا
بیا و خورکه و خورکه خور سید را منور کن کل و خورشید کن خورکا هنی منور ایلد مرا دتجلی جمال طلبی در
سناره شب هجران نمی فشانند نور هجران شبک سناره سی نور صابجر پیام نور بر او
چراغ مه بر کن قمرک طامنه کل و ماه جوانی رفع ایلد یعنی سن کلک ایلد که احتیاج قائم
مرا د عالم فیضدن خلاص ایچون نور سبحانی طلبی در جوش بدان چمن زبر بار حسن تواند خورکه
چمن شادری سکن حسک بوکی التند یعنی حسک مغلوبی در کرشمه بر سمن و ناز بر سمن
کن سمن اوزره کرشمه و سمنور اوزره ناز ایلد مرا د حسن صانع حسن مصنوعه نسبت
ناجزر اید و کین بایند فصول نفس حکایت بسی کند ساقی فصول نفس چوق حکایت اید
ای ساقی تو کار خود دین از دست و می با عین سن کند وایشکی الدن ویرمه و ساقی
شراب ایلد بر ایلد مرا د نفسک سوزنه افتاد اتمیوب چالش و یکدر طمع بقصد وصال نومه
ما بود سنگ و صلاکت نقد نه امید بزم حذر و کلدر حوالیم بدان عمل بچو شکر کن بزی
اول شکرگی لب حواله ایلد مرا د وصال جانانی کند و سینه لایق کور میوب کلامی ایلد قناعت نه کین
بیاندر لب پیاله بوس انگشت بستان ده پیاله نک لبی اوب و اند لکمه آنی مستر
بدین لطیفه دماغ فرد معجز کن بولطفه و بوزاکت ایلد عفتک دماغنی معجز ایلد مرا د
فیض طلبی در دماغنی تفتیح انکس ایچون اگر فقیه میبخت کند که عشق مبارز اگر فقیه نصیحت
اید رسکه عشقه سی اتمه پیاله بدش کور دماغ را ترک کن که بر پیاله ویروب و دماغنی ترا ایلد
مرا د طالبی عشق آتشی منع ایدن عالمه شراب عشقه صومکه دماغنه اولان احتلا لی منفع اولد
دیگر رازین مزجه و خرقه نیک در تنکم بو مزجه و خرقه دن زیاده مضطربم بیک کرشمه
صوفی و شمع قلندر کن بر صوفیانه کرشمه ایلد بی قلندر ایلد مرا د شد دن جذب طلبی در رسوم
عادات دن خلاص ایچون کرشمه گوشه چشم ایلد نظر در پس از ملازمت عیش و عشق هر دی
عیش و مهر و درک عشقه ملازمتدن صکر زکار تا که کنی شعر حافظ از بر کن ایند دن که
ابر سن حافظک شعری از بر ایلد مرا د عشق آتشی و اسما و صفات شغلدن صکره شمع
از بر ایلد دیگر ماه رور دن مرا د اسما و صفات در ولله ایضا شراب لعل کش روی جبین

ایضا

نور

در

نور

دزدی شراب چک وای التورک یوزنه نظریه خلف مذهب آنان جمال ایان بین
نکرت مذهبک خلاقی بوزکند حاله نظریه مه جبین دن مرا د اولیا اید در آنان دن مرا د
ایان دن مرا د عشق در بریز دلق رفع کنند و دارند دلق التند کند لوطی مار در در
دستی این کونه استینان بین بو قصه یکلو کرک ال اوز و لمغن کور مرا د صوفیانه لباس کوب
ضال و معقل اولن مرا د شیخری دم در که حق تعالی دن نور فخر و خلق دن اوقاف
زمانه ده اولن مرا د یکری مخزن دو جهان سر دومی آرند ایکی جهان خرمه باش اگر
دماغ و کبر که یان و خوشه جینان بین که ارک و خوشه چین کرک دماغ کبریه کور مرا د عشق
آتشی خرمه دن خوشه چین اولان عشاقی مد در که حق تعالی دن غیر نکت قبول سینه و از
بیت نبرد خوشه چین خرمه عشق همه عالم نمی ارزد بکاهی بهای نیم کرشمه هزار جان
طلبند جز دی التفات بهاسی بیک جان طلب ایدر ر نیاز ایل و ناز نازینان بین
ایک لک نیاز سینه و ناز نینکرک ناز سینه کور ایلدن مرا د طالب در ناز نین دن مرا د
شد در حدیث عهد محبت زکس می شوم محبت عهد نک سوزینه مکس دن ایشتم
و فای صحبت یاران و همنشینان بین یار کرک و مصاحب کرک مصاحبتی و فای سینه کور
مرا د زمانه دوستلر نک و فای نرغدن شکایت در بیت یا وفا خود نبود در عالم
مکرکس درین زمانه نکرد اسیر عشق شدن چاره خلاص منست عشقه اسیر و لوق بنم خلاص
ماره در ضمیر عاقبت اندیش میش بنیان بین پیش بینکرک عاقبت فکر ایدگی ضمیر
مرا د عشق کر قنار و لوق نفس و هواد و محبت ما سواد و خلاصه سبب اید و کین
باید رخسار خاطر حافظ بیز صیقل عشق صیقلی حافظک خاطر نک غبار سینه التدی
مقای آینه پاک پاک بین پاک دینلورک پاک آینه سنک صفتی کور که قلبدن
عشق خدادن غیر بر سینه بو قدر ولله ایضا نکته و لکش بگویم خال آن مهر و بین لکش
و مقبول بر نکته دیرم اول مهر و نکت خالنی کور عقل جان را بسته زنجیر آن کیسو ببین
عقل و جانی اول کیسو زنجیرنه با غلغله کور عیب دل کردم که وحشی وضع و صحابی مبارک
و کلی تعیب اندم که وحشی صحابی و لکه گفت چشم شیر کیر و غنچ آن آهو بین آتشی انک شیر
زبون آتشی و اول هو نکت ناز سینه کور بوند واقع اولان خال دن ذرات بار و کیسودن
مرا د اسرار و لوق ممکن در حلقه زلفش تماشا خانه باد صباست انک زلفی حده سی

نور

نور

که با صاحبک تماشا خانه سید رجان صد صاحب دل بجای بسته که مو بهین سر مو بهین یوز
 صاحب دلت جانی با غلغله کور زلف دن ماد اسرار آتیه در که اندک پنج بیک جان
 گرفتار در عابدان آفتاب از دلبر ما غافلند آفتاب پرستلرم بزم دلبرم زدن غافلند در
 ای ملامت کو خدا را در و بین و رو بین ای ملامت کو بنم یوزم با قله انک یوزم با ق
 یعنی انک حقیقتی بند معلوم اولما ز بود و دخی جائز در نظام یوزم با قله باطن یوزم با ق
 دلبر دن ماد باری تعالی در وجه اوله کوره و جهانی یه کوره د شد اولمق روشن در
 زلف دل دزدش صبا بند در کردن نهاد انک دل دزد زلفی صبا انک بوینه بند قودی
 با هواداران ر سر و حیلند و بین ر سر و عاشقانه هند و نک جیکسی کور زلف دن
 ماد بوند ظلمت کون در که پنج بیک ساکی سلوک کن منع اتمش در آنکه من در جست
 دجودی او از خود یکسو شدم اول که که بن انک طلبند کندم دن بر جانب اولدم یعنی کندی
 چقدم کس ندید است و نه بیند منکش از سر سو بین انک منشی که کور ممشدر و کور
 هر جانب دن نقشه الیه ماد خدا در حافظ از در گوشه محراب می تالدر و است حافظ
 اگر محراب گوشه سنده نالایع ر وادر ای ملامت کو خدا را آن خم ابر و بین ای
 اندا چون اول قاش بو کلینه کور خم ابر و دن ماد غیب هویت و قرب احدیت در که
 انک وصوله ناله لازم در از ماد شاه ای فلک سر بر تاب شاه منصور کن ماد دن
 ای فلک باش جویرم تیزی شمشیر بکوفت باز و بین شمشیر نک تیز لکن بق باز و سنگ
 قوتنی کور **ول** ای شاه شمشاد قدان خسر و شیرین دهان شمشاد قدان شاه
 شیرین دهنک خسر وی که بمرکان شکند قلب همه صف شکنان که دو کلی صف شکنان
 قلبی مگر کانی ایله هر صف شکنان دن ماد سایه ممشدر و شاه شمشاد قدان دن ماد
 کند و نک ممشدی اولمق روشن در که رموز آتیه ایله جمیع غلبه اتمشدر و مکران دن
 ماد رموز آتیه در دست بگذشت و نظر بر من در ویش انداخت مست او غادی
 وین در ویشه التفات اتدی گفت کای چشم و چراغ همه شیرین سخنان ایتدی که
 ای دو کلی شیرین سخندر چشم و چراغی تاکی از سیم و زرت کیسه تی خواهد بود قهقهه کن
 سنگ کسک سیم و زردن بوش اوله گرت بنده من شود و بر خور ز همه سیم تنان بنم
 غلام اول و دو کلی سیم تن ردن بیش می ماد بود که نیجه یه دکن عشق و حال دن خالی دو

در دزدان
 در دزدان

در دزدان
 در دزدان

در دزدان
 در دزدان

بکا وید اول که عشق اتی دن و اسما و صفات دن بهره مند الیم کمتر از دونه است شو
 مهر بود در ذره آتیه اوله محبت جانش تا بخلو که خورشید ری صبح زمان تا جیح او رارق نشین
 خانه سنده ابر شمس یعنی عشق ایتام ایله که عالی قدر اوله سن بر جهان کیه ممکن در قدیمی
 داری چسانه اعتماد ایله اگر بر قیج شراب طو ترایک شادی زمره جبینان خور و نازک
 بدنان زمره جبینان و نازک بدین شوقه ایچ داد عشق دن نصیبک واریه اوله آتیه
 ایله مصاحبت ایله دیکدر پیر بیایه کس من که ر دانش خوش باش بنم عشق سنی ایچ
 در شدم که روانی خوش اوسون گفت بر همین کن از محبت پیمان شکنان عهد صبیح کن
 مصاحبت دن بر همین ایله دیدی پیمان شکنان دن ماد هوا و هو سه مایل اولن دنیا پر
 با صبا در چین لاله سحر می گفت لاله جینه سحر و قی صبا ایتم که شهیدان که اندان هم
 خوین گفتان که بود و کلی خوین گفتن که یکم شهید ری در گفت حافظ من و تو محرم این
 راز نه ایم ایتدی ای حافظ بن و سن بورازک محرومی دکل از می لعل حکایت کن شیرین
 دهان عشق اتی دن و شیرین دهنل دن و اوله آتیه دن و اسما و صفات دن حکایت
 ماد قضا و قدر دن مصاحبت جائز دکل ایله و کین بایندر دامن دوست بدست
 از و دشمن بکسل دوستک دامن ایله کتور و دشمن کن کسل مردم میدان شود این
 کذا از امر منان اتد دوستی اول و شیاطین دن ایمن کج دوست دن ماد خدا
 دشمن دن ماد نفس و شیاطین در **ول** ایضا کلک راز سنبل مشکین نقاب کن
 کل پیر افند مشکین سنبل دن نقاب ایله یعنی که رخ پوش و چهار خواب کن یعنی که یوزی
 درت و جهانی خراب ایله خطاب در شدم در که انک تحتی اولسی مبدل و خلقه ضرر محض در
 بفشان عرق زهره و اطراف باغ رایوز کدن عرق صیاح و بانگ اطرافنی چون شیشه ای
 ایله مابر کلاب کن بزم کوزم شیشه ری کی بر کلاب ایله خطاب در شدم در که آثار عشق
 سخات رحمانیه ایله عالمی لطیف ایله یکشایه شبیه زکس بر خواب مست راست بر خواب
 بشکی شبیه ایله آج و ز رشک چشم زکس ر فنا خواب کن در شکن زکس چشمی
 خوب و ماه ایله یعنی زکسی شرمند ایله چشمک مست اولسی شراب عشق ظاهر اولسی در
 خطاب در شدم در ایام کل جو عمر بر فتن شتاب کن کل زمان عمر کی کنگه استیال اتدی سانی
 در واده کلگون شتاب کن ای ساقی با ده کلگون و در نه شتاب ایله بوی بخت بشنو و رخ

در دزدان
 در دزدان

در دزدان
 در دزدان

در دزدان
 در دزدان

بنفشه کن رایج سنی ایش و کارکن زلفی طوت بگر برکت لاله و عزم شرب کن لاله کن
 رکنه باقی و شراب قصد ایلد ماد بونک کی لطیف زمانه اسرار آتیه به عشقه سنی ایلد دیکن
 خطاب عام در همچون حباب دیده بروی قدح کشای حباب کی کوزکی قدح یوزن آج وین
 قیاس اساس از حباب کن بوخاننک اسنی حباب دن قیاس ایلد ماد دنیا کن بیادلا
 حباب کی فی ثباب بولوس عشقه سنی ایلد دیکدر زانجا که رسم و عادت عاشق کنی نشن
 اول بر دن که سنک عاشق کشکک رسم و عادت در بادیکران قدح کش و با عتاب کن
 غیر ایلد قدح چک و بزه عتاب ایلد ماد اشد الناس بلاه الانبیا ثم الاولیا ثم الامثل
 فالامثل سبج ایل هواد نیاده فنا و راحت ده و ایل دل فنا و محنت ده اولد و فین بیا
 خطاب خدایه در حافظ وصال میطلبه از ره دعا حافظ وصال طلب ایلد دعا بولندن
 یارب دعا سنی دلان سبج کن یارینه خسته دلکد دعا سنی سبج با ایلد **والله**
 صحبت ساقی قدحی بر شراب کن صبا حدای ساقی بر قدحی بر شراب ایلد دور فلک کن
 ندار دشتاب کن فلک دوری اککنک طومار شتاب ایلد و فرصتی غنیمت بلوب مرشد
 فیض طلب اند و کین اشعار در زبان بیشتر که عالم فانی شود خراب اندن او کدز که
 عالم فانی خراب اولد مارا باب باده کلکون خراب کن بزی باده کلکون آبی ایلد خراب
 ماد موت دن اول بزی عشق الی ایلد مست و خراب ایلد دیکدر خورشید می روشن
 ساغر طلوع کردی آفتابی ساغر مشرق دن طلوع ایلدی کر برک عیش میطلبی ترک خواب کن
 اگر عیش استعداد و قدرت طلب ایلد رایسک خوابی ترک ایلد ماد کثرت خواب ایلد عشق الی
 حاصل دلماز دیکدر روزی که جرج از کل کوز ما کند شول کون که فلک بزم کلزون بر دن
 ایلد زنهار کاسه سر بر شراب کن زنهار بزم باشم کاسه سنی بر شراب ایلد ماد وزه و
 و طامات سبیم بزهد و توبه و طامات اری دکلز مارا ز جام باده و ساقی خطاب کن
 بزه شرب جامدن و ساقی دن خطاب ایلد ماد بزه عشق و مرشد دن سوبله دیکدر
 کار صواب باده پرستیت حافظا معقول ایش عاشق در ای حافظ بر خیز و روی
 عزم بکار صواب کن قانع و صواب ایش قصد یوزن ایلد ماد عشقه سنی صواب محض
 ایلد و کین اشعار در **والله** فاشا فاشا جو آمدی بر سر خسته جوان چونکه کلکد بر خسته کن
 باشی وزره بر فاشا اونی لب بکن که میدد لعل لب بمده جان لیکه آج کسک لعلک

سنی سبج

سبج سبج

سبج سبج

مرده به جان ویر مرد بود که خواب حافظ بر زمانه خسته اولوب بر غریز کن عیادت
 کلش اندن فاشا طلب ایش آبی بیان ایلد ایلد پیرش آمد و فاشا را میکنم از پیش روان
 دی اکابر نفس صبر بوسون که جانی کنک اردن روان ایلد کوم حفر در ای که طیب
 خسته روی زبان من بین ای که که خسته لقی طیبی سن بنم زبانک یوزنی کور کین دم
 و دو دسینه ام بار دست بر زبان که بر نفس و بوسینه کن فو تنی لسان او زره کوکل
 یوکی در ماد در دن در مان طلبی رک چه بت استخوان من کرد ز مهر کرم و رفت اگر چه هست
 بنم استخوانی آفتاب دن کرم ایلدی و کندی بهجو بنم می رود آتش مهر از استخوان محبت نشی
 ستمه کی بنم استخواندن کتمه یعنی بت کیدر آتش مهر کتمه مصرع اول ده اولن مهر آفتاب
 معناسنه اولمق روشن در مصرع نانی ده اولن مهر محبت معناسنه در خالی دلم جو خال
 تو هست بر آتش وطن بنم دلمک حالی سنک خالک کی کنک وطنی آتش وزره و زهره
 از آن جو بستم تو خفته شدت و مانوان جسم اول سبدن سنک چشمک کی خسته و ضعیف
 اولمشدر ماد مرض بت ایلد و کین بیاندن باز نشان جوارم زاب و دودین و بیدن ایکی
 کوزک یا شدن حرارتی شکین ایلد و کور نهض را که میدد هیچ ز زندگی نشان بنم یعنی
 کور که هیچ حیات دن و صحت دن نشان و بر دی ماد مرضک شدتن بیاندن ایلد ماد
 شیشه ام از فی عیش داده است اول کسه که دایم با که شیشه بی عیش دن او تری و بر شد
 شیشه دن ماد بوند قدح در که که نسبت ماد خوب واقع اولمشدر شیشه ام از چه می برده
 بیش طیب مر زمان بنم شیشه می مر زمان طیب او کنه ندن ایلد ماد مصالحه ده و شیشه
 معاونتس بیاندن شیشه دن ماد بوند قار و ره در حافظ از آب زندگی شعور داد شمرتم
 ای حافظ سنک شوک با آب حیات دن شربت و بر دی ترک طیب کن بیانشه شربت
 جوان طیبی ترک ایلد کل بنم شربت شیشه سنی اونی شیشه شربت دن ماد شعری در **والله**
 منم که شمه شدم بعشق و زیدن بنم که شمرک مشهوری ام عشقه سنی اتمک ایلد منم که
 دین نیالوده ام بید دیدن بنم که چشمی آلوده اتمشم را و نظر ایلد ماد شهوت پرست
 اولد و فین بیاندن و فاکینم و طامات کسیم و خوش بستم دن ایلد و طامات چکر و خوش بستم
 که در شریعت ماکافز است رنجیدن زیرا ایلد بنم شمر بزم شمر بزم کافز لکدر ماد عشقه
 جمع باره تحمل لازم ایلد و کین بیاندن بر پیر میکنم کفتم که چیست راه نجات مرشد ایلد که

مرد و سبج سبج

سبج سبج

سبج سبج

نجات بولی نذر خواست جام می گفت عیب پوشیدن جام استدی و عیب ستر
 ایدر دیدی مراد سبب نجات عیب بین اولیوب عشق الی یسعی انک اید و کین
 بیاید ر جائز در که بانک کسری ایله نخواست بوند بخاستن معناسنه مصدر و هم
 اولوب معنی بویله اول جام می استمک و عیب او ترک و دیدی یعنی عشق الی طلب انک
 و عیب ستر انک مراد از تماشا ی باغ عالم چیست عالم باغ انک تماشا سندن
 بزم مراد نذر بدست مردم چشم از رخ توکل چیدن کوز بیکنک الی ایله سنک فکدن
 کل ویرک خطاب خدایه در مراد مصنوع دن جلال صانعی مشایع اند و کین
 بی پرستی از ان نقش خود برابر زدم می برست کت ایله اول سبب دن کند
 نقسی آب اوزره او روم یعنی عشقه محکم یا پشدم که تا خواب کنم نقش خود پرستید
 تا کندی طایبق نقشی خواب ایدم مراد خود بین لکدن و خود پرست لکدن خاص
 عشق الی ایله میسر اولور دیکدر بر محبت سز لطف تو و انقم و رقی سنک سز لطف
 رحمت و انقم بوضه کشتن چو بود از ان سوچه سود کوشیدن اول جانب دن چو که
 جذبه اولیه سبی ایلمک نه فائده ایدر خطاب خدایه در مراد جذبه من جذبات لکن
 نوازی علل الثقلین حسب حق دن جذبه و عنایت و لیکن کوشش و عبادت موجب
 قرب و رحمت اولماز دیکدر خط یار بیاموز مهر بارخ خوب خوب رخ
 محبتی بارک خطدن او کرن که در عارض خوابان خوشست کردیدن زیرا
 خوبک عارضی طه افنه طولمنق خوشد مراد خدایه محبت انک لطیف
 اید و کین بیاند ر عنان بمیکد خواهم نافت زین مجلس بو مجلس دن عنانی
 میخانه چور مک استر ز که و غظلی عمان واجبست شنیدن زیرا عمل سز لک
 و غظنی نهیمک واجب در مبوس جز لب معشوق و جام می حافظ معشوق
 و جام میک لب دن غیر او بپای حافظ که دست زهد فروشان خطاست
 بوسیدن زیرا مراد بیکرک الن او بیکرک خطا در **والله یفانی فکن بر صف**
رمان نظری جتر ازین زنده در صفه بوندن بیکرک بر نظره براق بر در میک
 میکن کد ری جتر ازین میخانه قبوسنه بوندن بیکرک بر کند رایله مراد شدن
 عاشقانه زیاده فیض و التفات طلب اند و کین بیاند ر در حق من کبت این لطف که

وای غم و غم
 وای غم و غم

وای غم و غم

می فرماید بنم حقیق سنک لبک بولطفی که پیور بس لطیفست و لیکن قدری جتر ازین
 زیاده لطیف در و لیکن بوندن بیکرک بر مقدار مراد شدن زیاده فیض طبعی در
 انکه فکرش کرده از کار جهان بکشاید اول کس که انک فکری جهانک ایشنه عقده هر
 کدورین نکته بعتر نظری بهتر ازین دی بونکته ده بوندن بیکرک بر نظر پیور سن مراد
 سلوک خصوصه مد شدن همت طلب التمس در دل بدان رود کرامی چکنم کردند هم
 اگر حوصله و غمیز رود دل ویریم نیلیم مادر دمر تراید پسری جتر ازین زمانه
 اناسی بوندن بیکرک بر بس طوغر و رود بوندن محبوب پس معناسنه در که مراد شدن در
 محبوب منزله سنده تنزیل تمشدر حاصل معنی بود که زمانه ده اندن ایوم شد بوقد که
 اک مرید اولم ایله بو که مرید اولورم تا صبح گفت که جو غم چه هنر دار عشق ناصح با که دیکر
 غم عشق دن غیر بر هنر طومناز کفتم ای خواج عاقل هنری بهتر ازین ایتدم ای عاقل
 خواج بوندن بیکرک بر هنری وار در یعنی بوقد **بیت** حاصل عشق همی بس که سر غم
 دل بمانی نهند میل بجای نکنده من چو گویم قدح کبر و لب فی بوس بن چون دیم که قیج
 موت و ساقی مک بنی ادب بشنوی جان که نکوید دگری بهتر ازین استماع ایله جان
 زیرا بر فیری بوندن بیکرک دیز کلک حافظ شکرین میوه بنایت بچین حافظک
 نهمی شکر میولو بر نبات در دکتور یعنی انک سوزنی از برله کدورین باغ نیابی بر پی
 بهتر ازین زیرا بو باغ بوندن بیکرک بر میوه بولما رسن باغ دن مراد عالم اولحق رود
 و احتمال در شعری باغ تشبیه تمش اوله **والله یفانی** سوزم از ذرات روی از جفا
 بگردان سنک فرا فکدن یا نرم جفا دن یوز و دندریم بحران بلای ماستد یارب
 با بگردان بحران بزه بلای اولدی یار سینه بلای دندر نه جلوه می نماید بر سز خنک
 ردون قلک سز خنکی اوزره ماه جلوه کوستر نما و بس در آید بر خنک بگردان
 تا اول شنی اشغه کله رخس اوزره ایانکی دندر یعنی جولان ایله مراد شدن عمو
 قدر سینه بیاند ر خنک بوزآت و کوک آت رخس الاجه بوز و رستک اتی نهی
 عقل درین رابرون خوام سرست عقل درین یغاسنه طشه به سرست صانع
 بر سر کلاه بشکن در بر قبا بگردان باشک اوزره کلاهی قوبر اوزر کک قبا دندر
 یعنی کند و کی زینت ایله خطاب مرده در محبوب منزله سنده تنزیل اولمشدر

وای غم و غم

وای غم و غم
 وای غم و غم

وای غم و غم

بقای عقل درین دن داد غلبات عشق ایله میدنی دادی غیرته ایر شد ردگی دره
 شکم شیخ عطار حضرتیه بومعنا منطلق الطیر ده مشهور بیت کتور شد رک
 اول بیت بود **بیت** کفر کا فر را و دین دیندار را و ذره در دت دل عطار را
 مرغول را بر افشان یعنی بر غم سبیل مرغول پریشان ایله یعنی سبیلک رخنه کرد
 بخور عطر کرد صاحبگردان عطر بخوری تویینه داد کند و نک مرشد خطابی در که
 نجات رحمانیه ایله بر جلوه ایله که خوشبو اولن صبا به سندن رایحه طیبه اثری ارشد
 مرغول اورمش صاحب درای نور چشمستان در عین انتظارم ای سر مستان
 کوزی نوری عین انتظار ده ایم چنگی حوین و جامی سوار پاکردان بر آهسته چنگ
 چال یار جام دوند خطاب مرشد در که شوق و یزبکی سوز لردن یا عشق آهین
 سوله دیو دوران جوئی **توبه** بر عارضت خطی خوش دوران چونکه سنگ عاشق
 اوزره بر لطیف خط یاز یارب نوشته بد از یار پاکردان یارب یاز
 یازدی بزم یاز گردن دوند در داد بلایه فی چون مرشد حقند دعا تاد و کین اشعار
 حافظ ز خوب رویان تخت جز این قدر نیست ای حافظ خوب رویا درین سنگ
 بخشک بومقداد غیر دکلر گریست رضایی حکم قضا بکردان اگر سنگ رضا
 یوق ایسه قضا حکمی دوند در داد قضایه رضا اظهاری در بکردان او حاضر در که
 بونن تعجیز ایچون در **وله** ایضا گوشه کن و بازار ساحوی بشکن بر کرشمه ایله ساحوی
 بازارنی می بزمه رونق ناموس ساحوی بشکن غمزه ایله ساحوی یک رونق می
 داد مرشدک مدح التفاتی اندن نامعقول فکر کیدر در دیکدر خطاب مرشد در
 ببادیه سرود ستار عالمی یعنی عالم خلقک سرود ستارینه سیده ویر یعنی نگاه
 گوشه بایم دبری بشکن کلاهک کوششی دلبرک آینه ایله می داد مرشدک
 کرامت اظهار سینه طلبدر خلق عالم انک میدی اولسون ایچون بزللف کوی
 امین سرکشی بکدر زلفک دی سرکشک عادتنی قوسون بغزه کوه سپاه ستمک
 بشکن غمزه دی ظالم خلق عسکرینه صسون یعنی میداره لطف و ملایمت ایله بدون
 خرام و ببر کوی خویسته از همه کس طشده صال و دو کلی که دن خوب خلق طوبی الت
 سزای حور بد رونق پر بشکن حورک لایقنی ویر بدینک رونقنی می داد انسان کلاه

ای حافظ خطی خوش دوران

ای حافظ خطی خوش دوران

قدری

قدری حور و بزی دن زیاده اید و کین بایندر خطاب مرشد در با جوان لفظ شتری
 آنی بکیر نظر آهوری اید شتریک توستنی می داد مرشد عشق آینه و غیب هویت سبی ایله
 صاحب تقرت اولد و فین بایندر آنی یک برچی اسد شتریک برچی قوس دره
 جو عطر سای شود زلف سبیل از دم باد چونکه سنگ سبیلک زلفی با دکن نفسندن عطر
 یعنی خوشبوی اولد تویمش بس زلف غیری بشکن غمزه منسوب سر زلف ایکن
 انک قیمتی می داد مرشد اولن نجات آئینه رایحه طیبه دن اطلب اید و کین
 بایندر خطاب مرشد در جو عذلب فصاحت فروشد ای حافظ چونکه عذلب
 فصاحت صاته ای حافظ تو قدر او سخن گفتن دری بشکن سن انک قدری
 فارسی دری سوزینه سولمک ایله می فارسی دری بوفارسی در **وله** ایضا مرغ دم
 یاز بیت قدسی و عرش آشیان کوکلم مرغی قدسه منسوب بر قوش در و آشیانی
 عرش در آرقش تن ملول شیر شده از جهان تن نفسندن ملول جهان کن بر
 و لمش یعنی بگرفت از سر این حکدان چون بر در مرغ جان بو عالم دن چونکه جان
 دشی پرواز این باز نشین کند بر در آن استان که و اول استان قیوسی اوزره
 مکان ایله یعنی جناب قدسه ایر شور چون بر در مرغ دل سدره بود جای او چونکه
 دکل مرغی پرواز این انک یری سدق المنتهی در تکیه که باز ما کنکره عرش
 از آن بزم طوفانز تکیه کاهنی عرش بدین بیل باز دن داد در و حد مراد عشاق
 زیاده عالی قدر اید و کین بایندر سایه دولت قد برس عالم همه دو کلی عالم
 بشی اوزره دولت سایه سی دوشگر بگشدر مرغ مابال و پری در جهان
 بزم مرغز جهان بر پرواز این داد اولیا الهک وجودی عالمه دولت
 سعادت اید و کین بایندر در دو جهانش مکان نیست بخور فوق چرخ یک
 عالمه که فلک او سندن یو قدر جسم وی از معدنست جان وی از لامکان
 انک جسمی معدن در انک جانی لامکان دندر لامکان دن داد جناب قدس در
 عالم عنوی بود جلوه که مرغ با بزم مرغک جلوه کاهمی عالم علوی در انکور اد بود گلشن
 بیخ جان باغ جان کلشنی انک صوادی در شادم وحدت زدی حافظ شوریده
 حال تا که وحدت دمنی اوردک ای شویین حال حافظ خامه توحید کش بر و زنی

چه عطر

در آغوش

جان در دین

و جان

در قیام انس و جان و رقی او زره توحید قلنی چک یعنی خدادن غیر سنی ترک **ایضا**
یارب آن ایهوی مشکین بختن باز رسان یاز قی اول مشکین آیهوی خسته کرد و ایر
 و آن سسی سرور و آن ران بختن باز رسان و اول سسی سرور وانی چمنه کرد و ایر شد
 در ادیر یار عزیز ک قد و من طلب در بخت بزم ده مارا سیمی بوز از بزم صومش
 بختی بر نسیم ایل او خسته یعنی آن جان رمن رفته بش باز رسان یعنی اول شدن
 گمش جان تنه کیر و ایر شد ماه و خورشید منزل جو بزم تور سنده ماه و خورشید منزل جو که
 سنگ امرک ایل ایر شور لر یار مده روی داینز بین باز رسان بنم ای یوز لو یار می خنی
 کیر و با که ایر شد و دید ما در طلب لعل یمانی خون شد لعل یمانی طلبین چشم خون
 اولدی یارب آن کولک رختان بزم باز رسان یار سینه اول کولک رختان
 کیر و بینه ایر شد در اول یار عزیز کند و وطنه وصول طلب در سخن است
 که مانی تو بخوام حیات سوز بود که بز سمنز حیات استمز بشتوای پیک خبر
 کیر و سخن باز رسان اشت ای پیک خبر طوت و سوزی کیر و ایر شد ویدی ای
 طایر مسمون که همای از ردند کور و کی ای مبارک مرغ که همایی انجند میر پیش غنای
 زاغ و زغن باز رسان غنقا او کنه زاغ و زغن سوزینه کرد و ایر شد در ادعوا م
 بحضور اولوب اول عزیزه عرض حال اندوکیس بیان در آنکه بودی وطنش دید
 حافظ یارب اول کس که آنک وطنی حافظ چشی ایدی یار سینه بمرادش
 ر غریبی بوطن باز رسان در ادی ایل آئی غریب قدن وطنه ایر شد **و ایضا**
 در بدخشان لعل اگر از سنگ می آید برون بدخشان ده لعل اگر طاشدن حقار
 آب رکنی چون شکر از تنک می آید برون رکن باد صوبی شکر کی تنکدن چقار
 تنک بونن صعب دره معناسنه در دراد شیر ازک آینی مدح در درون شهر
 شیر از در در خان شهر شیر ازک ایچنده مبر خانه تنک قبوسندن دلبری رعنا یونکی
 شنگ می آید برون مقبول شوخ رعنا بر دلبر چقر دراد شیرازی مدح در کثرت میایی
 بوندن در اولیا اندا و ملق احتمال در از سرای قاضی و مفتی و شیخ و محتسب قاضی
 و مفتی و شیخ و محتسب سرایندن باد مای بی شمس کلزنگ می آید برون قزموزی
 و صفای شهر بقر چقار و اد طالب عشق کثرتن بیاندر بر سر منبر بوقت و جد و زانی

در قیام انس و جان

ایضا

در بدخشان لعل اگر از سنگ می آید برون بدخشان ده لعل اگر طاشدن حقار

منبر باشی او زره و جد و حاکم ریاسی و قنق از سر دستار و اعظ بنک می آید
 برون و اعظک دستاری او جندن بنک چقار دراد شیر ازده ایل ریاقت
 بولمانه دیکدر در درون باغها آواز مطرب صبح و شام باغها ایچنده مطربک
 آوازی صباغ و اخشام دای بلبل ناوای چنگ می آید برون بلبلک فریادی چنگ
 آوازی ایل چقار در چنین شهری بدر دیار و اندوه فراق بوخلین بر شهرده
 یارک دردی و فراقی غصه سی ایل حافظ از خانه ازان دلشک می آید برون حافظ
 خانه دن اول سبیدن دلشک چقار **وله فی حرف الوادای قبا ی پادشاهی**
 راست بر بالای تو ای پادشاه که پادشاه لق قفتانی سنگ قامتکه راست در
 سماج شاهی مد فروغ از کوهر والای تو شاکت تاجک فروغی سنگ بلند ذاکندن در
 دراد پادشاهی مد حدر آفتاب فتح ربه دم طلوعی مید بد فتح آفتابنه مردم بر طلوع
 دیر از کلاه سردی رخسار مد سیمای تو پادشاهی کلامندن سنگ آیه کبر
 رخسارک در آینه پادشاهی مد حدر گرچه خورشید فلک چشم و چراغ عالمست اگر چه
 خورشید فلک عالمک چشم و چراغی در که عالم آنک نوری ایل روشن در روشنائی
 بخش چشم او است خاک پای تو سنگ خاک پای آنک چشمه روشنالتی غشلیجی در
 بلوه طلوع اقبال کرد در هر کجا دولت و سعادت مرغی نک جلوه کا بهی اولوز هر قنده
 سایه اندازد همای چتر کردون سای تو سنگ فلک رفعت چترک همای سایه آینه
 را و پادشاه یک چترندن سعادت جدا اولماز دیکدر چتری همایه تشبیه امتدر
 درون سای فلکی انشدن رچی معناسنه در لیکن استعال بو اختیار اولان معنی در
 سوم شرع و حکمت با هزاران احکام شرع و حکمت رسالندن هزاران احکام
 یله نکته اهر کز نشد فوت از دل دانای تو سنگ دانای لکدن هر کز نکته فوت اولدی
 آب جویانش زمینقار بلافت میچکد آنک بلاغتی منقارندن آب حیات طاهر
 طوطی خوش اوج یعنی کلک شکر خای تو لطیف سوز لو طوطی یعنی سنگ شکر خای کلک
 بنده اسکندر طلب کرد و ندادش روزگار ای که اسکندر طلب ایلدی و روزگار که
 بر مدی جوعه بود از زلال جام جهان آوازی تو سنگ زوچ افزا و حیات بخش
 جامیک زلالندن بر جوی ایدی بوغلندن دراد پادشاه در خطاب که در عرض حاجت

در قیام انس و جان

ایضا

در بدخشان لعل اگر از سنگ می آید برون بدخشان ده لعل اگر طاشدن حقار

آب رکنی چون شکر از تنک می آید برون رکن باد صوبی شکر کی تنکدن چقار

در حرم حضرت محتاج نیست سنگ حضور که برینده حاجت عرض آنکه احتیاج بود
 راز کس مخفی نماند با فروغ برای تو سنگ را یک فروغی ایلمک سنگ رازی مخفی او نماز
سید و ابیر از سر حافظ جوانی میکند ای پادشاه حافظ پیر لک و قنی جوانی ایلر ایلر
 عفو جان بخش کن بخشای تو سنگ کنه با شلیج جان بخش عفوک امید اوزره
وله ایضا ای خون بهای نازا چین خاک راه تو ای کسه که سنگ خاک را همک چین
 نافه سنگ خون بهاسیدر خورشید سایه پر و طرف کلاه تو آفتاب سنگ کلاه یک
 گوشه سنگ سایه پروری در خطاب مرشد در زکس کرشمی برد از حد برودن فرام
 زکس کرشمه و شیوه بی حدون زیاده ایلر صالین بود و جود فی جائز در زکس شیوه بی
 حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ
 سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک
 جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا
 هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که
 سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر
 لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک
 آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم
 و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام
 عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره
 ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی
 حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در
 یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد
 ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در
 سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا
 اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا
 عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر
 مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر وله ایضا ای آفتاب آینه دار

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

ای که که آفتاب سنگ جالکک آینه داری در مشک سیاه مجره کردان جان تو مشک
 سیاه سنگ خالکک مجره کردانی در خطاب خدایه در که آفتاب اندن بر ذره در مشک
 برشته در مراد جمیع اشیا صانکک صنعتن بر اثر اید و کین بیاندرخالان مراد ذرات
 تکم جامی دیوان اولنده کتور مشدر بیت ظلمت کو غم غرض باشد زلف نقطه
 دائم مراد آمد ز خال سخن سرای دیدم بشستم ولی چه سود کوز سرایکک صحنی بودم اما نه
 فائز کین گوشه است در خور خیل خیال تو زیرا بو گوشه سنگ خیالکک عکس نه لایق کله
 خطاب خدایه در مراد دنیا ده چشم سر ایلر مشاهد جمال باری میبستد و لما زدیکدر
 این نقطه سیاه که آمد مدار نور بو سیاه نقطه که نورک مداری و اصل کلدی
عکسیت در حدیقه بینش ز خال تو کوز با غیچ سنده سنگ خالککدن بر عکس
 خطاب خدایه در مراد مرشده واجب الوجود کت ذاتندن وجود بولد و غین بیاند
 تاپیش تخت باز روم تنیت کنان تاجت او کنه تنیت ایدر گک کیدرم تنیت
 مبارک اولسون معنا سنده در کورده زم مقدم عید وصال تو سنگ وصالک
 عیدی مقدم صندن قنی بر بشارت مراد مقصود عاشق همان وصال جانان اید و کین
 اشعار در تا آسمان ز حلقه بکوشان ماشود تا آسمان بزم حلقه بکوشد مراد
 اوله کو عیشه زار و ی همچون هلال تو سنگ هلال کی ابر و کدن قنی بر عیشه مراد
 عشق سببی ایلر قرب الکی کسب ایدن صاحب حکم اولور دیکدر بیت تو هم کردن
 از حکم داور هیچ که کردن نه بچیز حکم تو هیچ در اوج ناز و دلمتی ای آفتاب حسن
 ناز و دلمتک او جنده سن ای حسن آفتابی یارب مباد تا بقیامت زوال تو خداون
 درم که قیامت دکت سا که زوال اولسون خطاب مرشد در که آنک دوام دولته و عالم
 در چین زلفش ای دل مسکین چگونه آنک زلفی بو کلندن ای مسکین کو کل فچه سین
 ی شفته گفت باد صبا شرح حال تو که باد صبا سنگ خالکک شرحی بریشان دیدی مطبوع
 زلف تو پیرایه است سنگ خالککدن مقبولک بر پیرایه کتور مدی طغر انویس ابروی
 مشکین مثال تو سنگ مشکین مثال ابر و کک طغر انویسی خطاب مرشد در طغر انویس
 نشانی معنا سنده در که بوند خدام او در بر خاست بوی کل ز در آتشی در آت کل رایحه
 نقدی یعنی بهار ایشدی صلح قبوسندن ابر و کل ای نوهار مارخ رفته حال تو

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

سایه پروری در خطاب مرشد در زکس شیوه بی حدون ایلر مرشد صالین ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو ای کسه که جان سنگ سیاه چشمک شیوه سنده فدا اولسون خطاب مرشد در که آنک بر نظری بیک جان از زان در خونم بخور که هیچ ملک با چنین حال قانی ایچ یعنی هلاک ایلر زیرا هیچ ملک بو جلین حسن ایلر از دل نیایدش که نوبت ندکناه تو آنک کو کلندن کو که سنگ کنایه یاز خطاب مرشد در که داضت و عشق ایلر در یک نفسی هلاک ایلر لیکن معناده احیا ایلر بی در آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی جهان خلقک آرام و خواب سبب سنن زان شد کنار دین و دل یک کاه تو اول سبب دن چشم و دل کناری سنگ نیکه کاهک اولدی خطاب مرشد در مراد اولیا است نظام عالم سبب اید و کین بیاندربا هر ستاره سر و کار است مرشم هر کجه بر ستاره ایلر نجم سر و کارم وار در از حضرت فروغ رخ همچو ماه تو سنگ ماه کی رخک فروغی حسرتندن مراد بوند مرشد کن منور جمالی مشاهد سنده اشتیاق اظهاری در یاران هم نشین همه از هم جدا شدند صاحب بار و دکل بری برندن جدا اولد ماییم و استاز دولت پناه تو بز و سنگ دولت پناه آستانک خطاب مرشد در سایر مریدر سنگ آستانکدن فراغت اندیر آما بن فراغت اتقدم دیو محبت و دنا اظهار ایلر حافظ طبع مبرز عنایت که عاقبت ای حافظ عنایت دن امید کسمه زیرا عاقبت آتش زنده کز من غم دود آه تو سنگ آهک خرمی غم تو خنده آتش او ر مراد عاشقک آه و انینی وصاله و سید اولور دیکدر

ای که که بزم سنگ فرخته فال رخسار خطاب مرده در پیش خواب عرص
 که امین جفاکم آفندی او کنده جفاکم قفنی عرض ایدم شرح نیاز مندی خود باطل
 کند دنیا رنمدم یا سنگ ملاکت شرمنی حافظ درین کند سر سرگشتان بست ای عا
 بوکنده جوق سرکشک باشی وار در سودای کج میر که نباشد محال تو اگر سودا
 بشور که سنگ جی لکت اولما ز مراد سلوک عشقه نیچه قویله زبون اولد و غین
ولایه ایضا بجان پیر خوابات و حق نعمت او مرشدک بقای حقیقون و انک لغتک حقون
 که بست در سرمن جو هوای خدمت او که بنم باشند انک خدمتی هوا سندن غیری یق
 انک نعمت او تقدیرند در یعنی با قسم بو که دخی مصروف در بهشت اگر چه نه جای
 کنه کار است جنت اگر چه کنه کار لریری دکله ر ببار باده که مستظلم بر حمت او
 سرانی کنور که انک رحمت مستظلم مراد کثرت کنه سبی ایل حضرت حقن مایوس اولمازم
 دیگر چو صاعقه آن سحاب روشن باد اول سحابک صاعقه سی چراغی روشن اولسون
 که ز دامن مالتش محبت او اول اللهمک محبتی آتشی بزم فرخنده او روی بعضی شعله
 مصرع اول بویه واقع اولمش در صد آفرین خدا بر بلای آن طوفان اول طوفان بیا
 او زره خدا انک بوز تحسینی اولسون مراد انانیته از لاله ایدن جرم و بلا که قرب خدایه سبب
 اوله تحسینه لایق اولور دیگر بیت جوی که رخت ما بحریم فنا کشد بهتر ز طاعتی که روی
 در یاکند ببار باده که دو ششم سروش عالم غیب شراب کتور که دون کچه با که عالم غیبک
 فرشته سی نوید داد که عامست فیض رحمت او بنارت ویردی که انک رحمتی فیضی تمام در
 بر آستانه میخانه که سری بینی میخانه نک آستانه اذره اگر بر باش کوره سن زن بای
 معلوم بست بیت او ای انک ایله او زه زیرا انک نیتی معلوم دکله مراد بود که هر
 فاسق لباسنده اولنی مرد و دحق ظن اتمه احتمال در که اولیالی تحت قبایلی مایوسم
 غیر حسی مقبول در کاه اول بیت کسی را که نزدیک طقت نداشت نه دوست چه دانی که ص
 ولایت خود دوست کن چشم مقارنت نگاه در من است بن سته حقارت چشمی
 نظر ایل که بست معصیت و زهدی مشیت او زیرا معصیت و زهد خدا انک اراد نشود
 نمی کند دل مایل زهد و توبه ولی بزم کوکله زهد توبه به میل ایلر انا بام خوابه بگو شیم و زهد
 خوابک نامنه و انک دولتی قرنه سنی این الم مراد میج بر طریق ایل سنی دن فراغت جائز

باز می خواند

باز می خواند

باز می خواند

ایده کین اشعار در دلا طبع مبر از لطف بی نهایت دوست ای دل دوستک نهایی
 لطفدن امید کسم که میرسد همه لطفی نهایت او زیرا انک نهایی لطفی جمیع
 دوست دن داد باری تعالی در مدام خود حافظ باده در کرد دست حافظک فرقه سی
 دایم شراب به رهن در مکر ز خاک خوابات کند طینت او دار ایل انک طینتی میخانه خاکندن
 اولدی فرقه دن مراد وجودی در باده دن مراد عشق در طینت دن مراد خلقی در بیت
 تاب بخت مید پرد طره مشکای تو سنگ مسک رایحه لوطه که بنفشه به حرارت و نظار
 ویر برده غنچه میدرخنده دلگشای تو سنگ خنده دلگشای غنچه نک بر دهی بر تار
 یعنی رسوای ایدر مراد سنگ طره که بنفشه دن و خندک غنچه دن خوب و مرغوب در
 دیگر خطاب خدایه در طره دن مراد اسرار آتیه در خند دن مراد تجلی در ای کل
 خوش نسیم من بلبل خویش را سوزای بنم لطیف رایحه لوکم کند و بلبلکی با تیر کز سر صدق
 میکند شب همه شب دعای تو زیر اصد او جندن و دکل کجی سکا دعا ایدر خطاب مرده و لقا
 روشن در دولت عشق بین که چون از سر خود اختتام عشقک دولتی کور که غمزد خشم
 او جندن نیچه گوشه تاج سلطنت می شکند برای تو سنگ ایچون سلطنت تاجک کوزنی
 من که ملول گشتی از نفس دشمنان بن که فرشته رکن سوزندن ملول اولدم ایدی قال عا
 عامی می کشم از برای تو سندن او تر و عالم خلقک قال و مقالس جکر مراد عشق الی
 سخن و ملامت سزا اولد و غین بیا ندر خطاب خدایه در عشق تو سر نوشت من خاک درت
بیت من سنگ عشقک بنم سر نوشتم در سنگ خاک در کن بنم بهشت در هر رخت سرشت
 من راحت من رضای تو سنگ یوزن محبتی بنم سر نوشتم در بنم راحت سنگ رضا کن در
 سرشت خلقت و طبیعت معناسنه در خرقه زهد و جام می که چه ندر کور ندر زهد خرقه سی
 و شراب جامی اگر چه بری بری ایل لایق دکله ر این همه نفس می زخم از بهمت و فای تو ساک
 افادون اوتری بود و کلی نقشی او در دم مراد صورت ملائمه ده عشقی ستر اند و کین بیا ندر
 خطاب خدایه در دل کدای عشق را کج بود در استین عشق کدایه خرقه سنگ بکنده
 خج وار در در سلطنت رسد مر که بود کدای تو نیز سلطنته ایر شور هر که سنگ کدای اول
 خطاب خدایه در شاه نشین چشم من تیکه که خیال است بنم چشم شاه نشینی سنگ خیالک
 که کاهی در جای دعا ست شاه من بی تو مباد جای تو دعایری در ای بنم شاه سنگ یک

باز می خواند

باز می خواند

باز می خواند

سینه اولسون خطاب خدایه در شور شراب عشق توان تقسم رود در سر سنگ شنگ
شرابک کیفیت اول نفس هم باشند کید رگین سر بر هوس شود خاک در سرای تو که بو
بر هوس سر سنگ سرایت قبوسنگ خاک اوله خوشن نیست عارضت خاضه که در بهارین
سنگ عارضت بر خوشن چمن در خصوصه که حسن بجا رند حافظ خوش کلام شد مرغ سخن
سرای تو کلامی لطیف حافظ سنگ سخن سرای بلیک اولدی خطاب خدایه در اولیفا
خط خدایار یار که بکرت ماه از یارک عذار بک خطی که ماه اندن منقبض اولدی خوش خلقه
ایست بک بدرست راه از بر لطیف خلقه در آماندن خلاصه یول یوقدر ابروی
دوست کوثره محراب دوستک ابروی دوست محرابک کوشه سی در انجا بال
چهره حاجت خواه از یوزکی اول یره سور و حاجتی اندن استه داد غیب هویت حصول
ایله وصال جانان میسر اولور دیکدر ای جرمه خوش مجلس چمن سینه پاک دار ای جسم
مجلسک جرمه خوشی سینه کی پاک طوت کاینده ایست جام جهان بین که آه از وزیر اول
جام جهان بین بر آینه در که آه اندن دراد پادشاهک عشقه صافی و پاک اولمش کلینی
جام جهان بین تشبیه اند و کین اشعار در کردار اهل صومعه ام کردی پرست اهل
علی نبی می پرست ایلدی این دو دین که نامه من شد سیاه از و بو توخی کور که نیم دفتر
اعالم اندن سیاه اولدی در اهل ریادن بی حضور اولوب طالب عشق آتئی اولدم
دیکدر شیطان غم هر آنچه تواند بگوین غم شیطانی مرنیه قادر ایستون دی من
برده ام باده خوشان پناه از وین باده خوشله اندن پناه ایلمش یعنی شد
النجاشتم سالی جوع می بره آفتاب دار ای ساقی می چراغنی افتابک یولنه طوبک
کوبر فردر شعله محکاه از و دی صیاح وقتک شعله سنی اندن شعله ندر سن مراد
عشق آتئی شمع شعله آفتاب دن روشن رک اید و کین اشعار در آتئی بروز نامه
اعمال بافتن بزم اعمال روز نامه سنده بر آب صیاح بتوان مکرر وجودت کنه از
مکرناه حرفلری اندن محو ایست ممکن اوله خطاب خدایه در آید وین خیال که
دارد کدای شهر مجا بو خیال که شهر کدای طو تر روزی بود که یاد کند پادشاه از
بر کون اولور می که پادشاه اندن یاد این مراد کدای عشق خداون رحمت رجاء اند کین
بیاندر حافظ که ساز مجلس عشق راست کرد حافظ که عشق مجلسک سازنی راست

سینه اولسون خطاب خدایه

جانان محراب دوستک

جام جهان بین تشبیه اند و کین

عشق آتئی شمع شعله آفتاب دن

خالی مباد غنچه بین بر مکاه از و یوز مکاه عرصه سی اندن خالی اولسون اولیفا
کلین عیش می دم ساقی کلندر کو عیش کلینی بتر کلندر ساقی قنی باد بهاری و در
باده خوشکوار از و بهار علی سر خوشکوار باده قنی کلین کل فدائی هر کل نوز کلینی
یاد می دهد دلی هر کل نو بر کل رخدن یاد ویرر اما کوش سخن شوق یادید اعتبار
سوز ایشید بی قولی قنده عبرت آور کوز قینه داد عالم باشند باشد بند و بهر
اید و کین بیاندر بیت مرقد می فرق ملک راده سرور قنی چهره آزاد به مجلس بزم
عیش را غالبه دراد نیست عیش بزمی مجلسک داد غالبه سی یوقدر ای نفس خوش
صبا بکنت زلف یار کو ای صبا بک لطیف نفسی یعنی ای لطیف نعلو یارک زلفی
رایحه سی قنی یار دن دراد خدایر حسن فردنی کلم نیست سخن ای صبا کلک حسن خوشه
نختم یوقدر ای صبا دست زدم بخون دل بهر خدایکار کو بلکه قصه اتم الله چون
دلیبر قنی نگار دن دراد خدایر شمع بحر زینگی لاف ز عارض تو زد شمع بحر فیه بکندن
سنگ عارضکدن لاف او روی قصم زبان دراز شد خنجر آبدار تو فضاک زبانی
در از اولدی خنجر آبدار قنی خنده بون لوج معناسنه دوشن در بعض شمع بخیر کدای
ولور خطاب مرشد در گفت مکر ز لعل من بوسه نداری آرزو ایتدی مکر هم لیدن
بوسه آرزو طوقاز سن مردم ازین بوس اولی قدرت و اختیار کو بو هوسن اولدم
اما قدرت و اختیار قنی مراد بود که مرشد حافظ خطاب ایدوب ایدر که جذبه آرزوی
غوتماز سن کدر یا شنه اهتمام ایدر سن حافظ اگر چه در سخن خازن کنج حکمت
حافظ اگر چه سوزده کنج حکمت خزینه داری در از غم روزگار دون طبع سخن کداز کو
دی روزگار ک غمندن سوزاد اید بچی طبع قنی اولیفا مرا چشمیت خون افشان
ز دست آن کمان ابر و اول کمان ابر و نک اندن نیم خون افشان بر چشم دار در
جهان بر فتنه خواهد شد از ان چشم و از ان ابر و جهان بر فتنه اولی سر در اول چشم
و اول ابر و دن چشم دن مراد ذات و ابر و دن مراد صفت حجاب در غلام چشم
آن ترکم که در خواب خوش مستی اول محبوبک چشمک قولیم که مستلک لطیف و خوش
نگارین گلشن رویست و مشکین سیاه ابر و انوک یوزی نگارین گلشن
و ابر و سی مشکین سیاه در مراد مرشد در که محبوب منزله سینه تنزیل و نمشد

سینه اولسون خطاب خدایه

سینه اولسون خطاب خدایه
جانان محراب دوستک
جام جهان بین تشبیه اند و کین

عشق آتئی شمع شعله آفتاب دن

عشق آتئی شمع شعله آفتاب دن

بلالی شدیم زمین غم که باطلوای شکینش نم بوغدن بر بلال ولدی که انک مشکین طوای
 که مراد ابروسی در که باشد به که بناید ز طاق آسان ابرو ماه کیدر که آسان جابر طاق
 ابرو کو ستره بنه مرشد مراد در توکا فردل نمی بندی نقاب زلف می ترسم من ترسم
 زلف نقابی با فکر سن و قور قورم که محرابم کرد اندیم آن دستان ابرو که اول دستان
 ابرو نک نمی بنم محرابی دونه دره خطاب بوند محبو به اولمق روشن و دونه و ان کو شکیر
 بهیش طرفه کلزار است گوشه کبرک جانک انک الی بر عجب کلزار در که بر طرف چین
 زارش می کرد جهان ابرو که انک چین زاری کنایه ابرو ابروسی مانند صابنی در
 جبین دن مراد نورانی نک ظهوری در سمن زار دن مراد عالم کشف و استغراق در
 ابرو دن مراد ابرو دن رموز آیه در بعضی محله صفت حجاب مراد اولور شکم
 حضرت جامی شیخ ابوسعید نه نک بو بیتی نفحات السنده شرح ایدوب اینشد که
 چشم دن مراد ذات در ابرو دن مراد صفت حجاب در نماز و شب و دن مراد
 صفت و استغنا و کبر در بیت چشم اگر اینست و ابرو این نماز و شب و دن
 انواع ای زهد و تقوی الغرائی عقل و دین همیشه چشم مست را کما حسن در
 دوره باد سنک مست چشمک حسن کانی دایم گوش ده یعنی نورش اولسون
 که از شست تو تیرا کشد بر ده کمان ابرو که سنک شستنگدن انک تیری آی
 اوزره قاش یا بینی چکر خطاب در شد در که حکم معنوی صاحبی در رقیبان غافل
 و مارا از ان چشم و جبین هر دم رقیب غافل در و بزه اول چشم و جبین دن مراد
 مرار ان گونه پیغامست و حاجب در میان اید و مرار ان گونه پیغام وار در و ابر
 اورتاده حاجب در چشم دن مراد ذات در جبین دن مراد نورانی نک ظهوری
 ابرو دن مراد صفت حجاب در رقیبان دن مراد عوام در مادن مراد عشاقی در
 و کو حور و پری را کس نکوید با جبین حسنی بو نک کی بر حسن ایلکه کر و مک حور و پری
 ایچون دیکر که از این جبین چشمست و این را آچنان ابرو که انک بو بختلین شمی
 و بو نک انجلین ابروسی وار در بود و دخی جائز در بو بختلین بر حسن ایلکه سنده
 وار در کر و مک حور و پری و صف ایلر زیرا انک سنجلین بر چشمی می وار در و بو
 انجلین ابروسی می وار در یعنی بو قدر مراد صافک حسنی قنده مصنوعک حسنی

نورانی

حاجب در میان

لاشی

لاشی ایدو کین بیاند اگر چرم برکت بود حافظ در هوا داری اگر حافظ عاشقند
 زیرک مرغ ایدی بتر غمره صیدش کرد چشم از کمان ابرو غمره تیری ایل اول کمان
 ابرو نک چشمی آبی صید ایلدی بیت ای پیک راستان ما خبر سر و ما بگو ای رستگار
 یکی بزم سر و نک خبرن دی احوال کل به بیل خوش سر ایلو تریم اید بچی بلب کلک حوا
 ما محراب خلوت السیم غم محراب زالنس خلوت نک محرابی یوز غم میه با یار آشت سخن
 آشتا بو آشتا نک سوزنی آشتا یاره دی با این فقیر قنده آن محترم خوان
 بو فقیر اول محترم قنده سنی او تو یا این که احکایت آن پادشاه بو بو که اید
 اول پادشاه نک حکایتی دی مراد مرشد دن جناب قدس احوال بیان در
 دگر مراد طره چو بر خاک می نشاند کو کلری طره دامن چو که خاک صاحب
 بان عریب تا چه گذشت از هوا بکو بزم اول غمزه هوا دن نه کجی دی یعنی
 نه حال اولدی بیان ایل مراد اسرار آیه دن جدا اولمش دنک عالمی استغراق
 کر دیگر بدن در دولت گذر بود اگر کیر و سا که اول دولت قیوسنه او غمق اول
 بعد از ادای خدمت و عرض دعا بکو خدمت ادا سندن دعا عرضندن صکره دی
 در راه عشق و غنی و فقیر نیست عشق یولنده غنی و فقیرک فریته یو قدر ای پادشاه
 حسن سخن با کد ایلو ای حسن پادشاهی کد اید سوز سوله مقول قول بو بیت در که
 ذکر اولدی خطاب در شد در هر کس که خاک در دوست تو نیست هر کس که
 دوست قیوسنک خاکنی تو تیار دیدی کو این سخن معاینه در چشم ما بکو دی بو سوز
 اشکارا بزم یوز غمره سولسون دوست دن مراد خدا در صوفی که منع ز ما خرابات
 میکند صوفی که بزنی خرابات دن منع ایدر کو در حضور پیر من این ما بکو دی بو ما بکو
 بزم پیرم حضور دن سولسون آن می که در سبودل صوفی ز دست بر اول شرب
 سستی ده ایکن صوفی نک کو کلن الدن التدی کی در قند کر شکر کند ساقیا بکو قنده
 بن کر شکر ایدر ای ساقی دی مراد مرشد ده اولن عشق حالتی فین اشکارا اولور که
 ایدر انک کیفیت ایل اوله کر دیکر بعضی شخص که یرنه که واقع اولور اول وقت
 معنی بو یله اولور اکر اول شرب قدح پیدا اوله ای ساقی دی که اول صوفی نک حالی
 بخور اولور بر هم جو میزد آن سهر زلفین مشکبار چو که اول مشک یا غدر چی ایکی زلفا و جی

سید

نورانی

حاجب در میان

بر ایشان ایلمدی بیا بهر چه داشت بیا ای صبا کجایم بر هوش طوطی کلای صبا دی
 مرغ چین ز ناله من دوش می گریست چمن مرغی دون کجی بنم نامدن اغلادی آخر تو
 واقعی که چه رفت ای صبا کجایم آخر سن واقف من که نه واقع اولدی ای صبا دی
 جان پرورست نه از باب معرفت از باب معرفت تقه سی جان پرور در روی
 بر و بر سر وحدتی بیا کجایم یوری بر ز صور و کل بر سوز سوله ماد اسرار عشق در مصفا
 آنکه همت طلب اند و کین اشعار در حافظ کت بحال در راه میدهد ای حافظ
 اگر آنک مجلسه سا که یول ویره رمی نوش و ترک رزق ز بهر خدا بگو عشقه سعی ایروانده
 ایچون ریایی ترک ایلمد بکون بکن معناسنه در ترک ایلمد استعمال اولند و غدن و غن
 فرغ سبز فلک دیدم و دایم منو فلک باشل فرغی و یکی آی او را غنی کوردم بادم
 از کشته خویش آمد و حکام در و کند و ایکنم و بچم و قندن بنم خاطر مکدی ماد بود که اندین
 فرزه الاخرة سبزه بو عالم اند و کم علی و اول عالم ده اولن جزایی یاد ایلمدم کفتم ای محبت
 خسیدی و خورشید میداید ای بخت او بود مک و آفتاب طلوع اندی یعنی علی نیک
 و عمر آخره ایر شدی گفت باین همه از سابقه نومید مشو ایتدی بود و کلی ایلمد یعنی عمل
 انتمش ایکن محنت لطفندن نومید اولم زیرا زیاده کریم در روی پاک و مجر و جویا
 بفلک اگر حضرت عیسی علیه السلام کی فلک پاک و مجر و کیده سن از جبرایع تو بخور شدید
 صد بر تو سنگ چو انگدن خورشیده یوز بر تو ایر شور و او بود که عشق الهی سببی ایلمد
 آفتاب دن روشن و بلند اولور سن کجی بر اختر شب و زدن مکن کین عیار ماهی ایلمد
 ایلمد زیرا بو عیار تاج کادوس بر دگر کجی و کادوسک ناجی و کجی و کجی التدی
 یعنی الدی ماد دنیا به اعتماد جائز دکل ایلمد و کین بیاند زیر اینچه پادشاه دن قائمه
 اختر شب و دزدن ماد ماه اولمق زیاده روشن در آفتاب و ملق احتمال بعید در کادوس
 و کجی و بر پادشاه یک استمید که پنجه زمان حکیم و حکومت او زره اولوب عاقبت
 بوقائی سرای دن رحلت اندلر ایلمد دنیا به محبت آنک نام معقول ایلمد و کین بیاند
 پس لازم اولن خواب فغلت دن بیدار اولوب آخرت تدارکن آنک کرک نظم
 نه بر باد رفتی سحرگاه و شام بر سر سلیمان علیه السلام با خوندیدی که سر باد رفت فلک
 آنکه باد انش و او رفت آسمان کو مفروش این غفلت کند عشق آسمانه دی بوقائی

واقعی که چه رفت

صبا کجایم

صبا کجایم

صامتسون زیر عشق خرم من و بخوی خوش پرورین بد و جوامه فرمنی بر جوه در بر وین خوشی
 ایکی جوه در در عشق اتی قند جیح موجودات با چیز اید و کین بیاند کوشور زر و کل
 از چه کران دار کوش زر و لعل کوی پسی اگر چه قولنی اغر طو تر یعنی صا غایر که نصیحت استماع
 اولور در دوشینه کدر است نصیحت بشنو خوبلق کجی در نصیحت قبول ایلمد مال و جوار
 مغر اولن غافلده نصیحت در چشم بد دور ز خال تو که در غصه حسن سنگ خاکدن
 چشم بد دور اولسون که حسن میدانده بیدی رانده که برد از مه و خورشید کرد بر بیدق
 سوردی که ماه و خورشید دن سبقت الندی خطاب مر شده در که عشق سببی ایلمد ماه
 و آفتاب دن قدری رفیع در آتش زهر یا خرم دین خواهد سوخت ریایلد اولن
 زهر آتشی دین خرمی یا قیس در حافظ این خرقه پشیمه بیند از و پروای حافظا
 بو یوک خرقه آت دیوری یعنی ریایی ترک ایلمد که سعادت بوله سن ماد ریایلد اولن
 طاعت آتش سبب اولور و یکدر و در آفتاب گفتا بر و ن شدمی بتماشای ماه نو
 ماه نو تماشا سنده طشه کندک دیدی از طاق ابروان منت شرم باد و بنم ابروان
 طاقدن سا که شرم اولسون یوری طاق بوند کمر و محراب معناسنه روشن در
 بعضی نسخ طاق یرنه ماه واقع اولمشد که ماه نوماد و در ابروی اکا تشبیه انمشد
 گفتا نک فاعلی خدا در خطاب لک مبتدی به در که جمال صانعی قویوب جمال مصنوع
 میل ایلمد غریب باز دلم زاسیران زلف تست بر عمر در که کوکلم سنگ زلفک
 اسیر لندندر محافل حفظ جانب یاران خود مشو کند و یار آنک جانبی حفظدن
 غافل اولم خطاب مر شد در یاران دن ماد میدر در مفروش عطر عقل هندو
 زلف یار یارک سیاه زلفه عقل عطریه صاتم کاجا نزار نافه مشکین بینم جو
 ریوانع بیک نافه مشکین یارم ار پیر در ماد عقل معاش اسرار آتیه به نسبت
 ناشی اید و کین بیاند یار دن ماد خدا در بو بیت عقل معاشی عطر تشبیه
 تخم دقا و مهر درین کهنه کشت زار و فاد مهر نخی بواسکی مرعه ده که ماد دنیا در
 آنکه شود میان که رسد موسم دیر و اول وقت عیان اولور که حصا و قتی ایر شه
 ماد دنیا در اولن عشق و طاعت غره سیه آخوند ظاهر اولور دیکدر سانی
 بیا ر باد که رمی بگویمت ای سواتی شراب کتور که سا که بر فرودیم از تر اختر

صامتسون

صامتسون

صامتسون

کهن و سیر ما تو اسکی بیدرت ستریدن و ماه نوک سیریدن مراد بونکرک سر برسی قائم
 ایچون خلق اولند و فین اشعار در شکم قرآن عظیم واقع اولمش در سینه نوک من
 الا جمله قل می موافقت للناس و ایچ شکر بلال سر سره میدهند ن بلال شکر می
 باشد به نشان و بر از افسر سیامک و ترک کلاه و سیامک تا جندن و ترک
 کلاه ترکندن سیامک کیورث نام بر پادشاه یک او فلی در که ای دیو بلاک اتش در
 نوز آه فارسی یک فتح سید بر پادشاه یک اسیدر حافظ جناب پیر معان کاس
 و فاست ای حافظ شدک جنابی مامن و فادر درس حدیث عشق بر و خوان و ترک
 عشق حدیثک در سنی اندن تعلم ایل و اندن استماع ایل وله حرف الهی ای که با
 زلف در آید ای کسی که زلف در از زنجیری ایل کلمش سن فرصت باد که دیوانه
 نوار آمد سا که فرصت اولسون که دیوانی اصلاح ایل بجی کلمش سن خطاب در مشق
 محبت ماسو اسود اسید مجنون اولوب درگاه خدادن دور اولمش کسیه ریاضت
 و عشقه علاج ایدوب خلاص ایل ساعتی ناز مغرای و بگردان عادت برسان
 ناز بورمه و عادت یکی ترک ایل چون پیر سیدن ارباب نیاز آمد چونکه ارباب نیازی
 صور مغش کلمش سن خطاب در مشق در که اندن میدار ایچون رفت و ملائمت طلبت
 پیش بالای تو میرم چه بصلح و چه بجنگ سنگ قدک او کنن اولیم نه صلح ایل و نه
 جنگد یعنی بوا یکی حاله بله که بهر حال بر از نفع ناز آمد زیرا سر حاله ناز به برنجی
 کلمش سن یعنی ریاضت کلمش سن مشق خطاب ایدوب ایدر هرگز سدن رفت
 اتمز آب و آتش بهم آمیخته از لب لعل قرمز لبکن آب و آتشی بری برینه حلق
 اتمش سن چشم بدو که خوش شعبه باز آمد بر امر کوز اراق اولسون که حقیقت
 کلمش سن مراد مرشدن گاهی جمال دن و گاهی جلال دن کلمات اند و کین بیاند حقیقت
 لغدن مراد ایشاد و دانه کمال و بسی در آفرین بر دل نرم نو که از بهر نواب
 آفرین سنگ ملائم قلب که ثواب دن اوتری گشته افروزه خود را بنماز آمد کند و غرض
 مقتولک نماز کلمش سن مراد مشق ریاضت نفسی هلاک ایدوب رفق و متانت
 ایل تربیت وارث داند و کین بیاند خطاب مشق در زهد من با توجه مسجد که بنحای
 بنم زهدم سا که بنجه مقابل اولور که کولم بنفاسه مست و آشفته بنم نو که راز آمده

ای حافظ بنیاد
 ای حافظ بنیاد

ای حافظ بنیاد
 ای حافظ بنیاد

راز خلوت کهنه مست و آشفته کلمش سن خطاب در مشق حافظ در کت خرقه شراب
 آلودست ایتدی ای حافظ کرد سنگ خرقه شراب بولمش در کمر از مذهب این طائفه
 باز آمد و ارباب بو طائفه نکند هبندن رجوع ایلش سن مراد صوفیون مذ هبندن
 فراغت ایدوب طالب عشق اولد و فین بیاند ریت سود کرا ایل مذ هب رانبر از شراب
 زندان بگرداند مدیه با موزند مشوه وله ایضا از خون دل نوشتم ترک دوست
 نامه خون دل دن دوست فتنه نامه باز دوم یعنی یازوب کوندر دم اتی رایت دهر اس بحر
 القیامه تحقیق بن سنگ فرانکدن و بهر قیامت کور دم خطاب نفس در که انک عشق
 خدادن مفارقتی بلای عظیمه دارم من از آتش در دیدم صد علامت بن انک
 فرافندن کوزده یوز علامت طورم کیست و موع عینی هذا ان العلامة بزه علامت کوز
 یا شری دکلر هر چند که آرمودم از دی بود سودم سر نه قدر که حنادم اندن با که فای
 اولمدی من جرب المحرب حلت به اندامه شول که که جرب اولمشی جرب به ایدو که اندام
 حلول ایل یعنی ندامت ایشور مراد نفس که هرگز ایلک جانبی مایل و لماز حلت باب
 اول دندر که انک مصدری حلول در پیر سیدم از طبیعی احوال دوست گفتا بر طیب دن
 دوستک حالنی صور دم ایتدی فی قریب عذاب فی بعدا السلامه انک فرینده عذاب
 دار در انک بعدنده سلامت دار در دوست دن مراد بونش نفس و لقی زیاده شند
 که که متابعت انک عذاب در واکه مخالفت انک سلامت در فی قریب و فی بعدا
 ولن ثانیست ضمیری نفس را بعد که مؤثنت غیر حقیقی در باد صبار ما هم ناکه نقاب
 رداشت باد صبار ناکه بنم ما همدن نقابی رفع ایلدی کالشمس فی الضحا تطلع من
 لغامه آفتاب کبی قبا قوشلق ده سحاب دن طلوع ایدر ماه دن مراد نفس در که فضل اتی
 بود او هوس نقابی رفع ایدر یک آفتاب کبی رخشان اولور کفتم ملامت آرد کرد
 دست کردم ایتدم ملامت کنور اگر سنگ کو یک اطرافنه طولانم و ایتدم مار یا حیات بلا ملامت
 نفس ایتدی و ایتدم ملامت منزه محبت کور مدک خطاب نفس در که متابعت انک
 سبب ملامت در بو بیتل دن مراد نفس ایدو که روشن در او ستادون مسوع در
 که چه بر غیر یثاویل دخی ممکن در حافظ چو طالب آید جامی بجای شیرین حافظ چو طالب
 کلدی یعنی چونکه طالب در جان شیرینک حقیقون بر جام و بر حتی یزوق منکاس من الکرامه

ای حافظ بنیاد
 ای حافظ بنیاد

ای حافظ بنیاد
 ای حافظ بنیاد

ای حافظ بنیاد
 ای حافظ بنیاد

حتی اول جام کرامت دن بر کاس طاقه خطاب مرشد در که اندن فیض طالب ایدر
 سروری افندی مصراع اولک معنای بویله شرح ایلدی لیکن جو لفظی جوابه قالور
 حافظ چون جام شیرینی ایلد بر جامه طالب کلدی والله ایضا از من جدا مشو که توام نور
 دیده بدن جدا اولد زیرا سن بزم کوزنک نوری سن آرام جان و مونس قلبید
 جانک آرامی در مین قلبک مونس سن خطاب مرشد در از چشم زخم خلق مبادت کند
 از آنکه خلق فرود چشمندن ساکه فرود مونس زیر که در دهری بغایت غولی رسیده
 دلبر لکده خوبک نهایت ایشمش سن خطاب مرشد در که طریقت و حقیقت ده عشق
 در ریاضت سببی ایلد زیاده علقه قدره واصل اولمش در از دامن تو دست ندارند عاشقا
 عاشق سکن دامنکدن ال بکیر بر پیراهن صوری ایشان درین انک صبر بر پیراهنی
 بر تمش سن خطاب مرشد در که جذبه ایلد عشاقی می صبر بشد در دل بد مدار مان که روی هم
 بر و زو وصل قلبکی بخضر طوطی اکاه اول که هم و وصل کوند ایشد رسن سبها چو زمر
 جانان چشیده کچو لچو که جانانک فرقی ز سرین طامش سن مراد عشق و ریاضت مشقت
 صبر بد نه وصال جانان میتد اولور دیکدر منع کنی ز عشق دی ای غنی زمان ی غنی
 بی انک فتقدن منع اید رسن معذور دارمست که تو اوران دیده سنی معذور طوتم
 زیرا سن آتی کور تمش سن خطاب مرشد در که عشقندن می بهره اولی سببی ایلد جمال
 جانانکدن خافل در این سز نشد که در ترا دوست حافظا بو طعنی که ساکه دوست
 ایلدی ای حافظ بیش از کلیم خویش مکر با کشید و ارایه کند و کلیمکدن ایانی
 از تمش سن دوست دن مراد مرشد در که حدندن تجاوز اند و کندن او ترسی
 حافظ طعن اتمشد والله ایضا ای از فروغ رویت روشن چراغ دید ای کسک
 یوزک فرو فندن کوزم چراغی روشن در مانند چشم مست چشم جهان ندیده سکن
 مست چشمک کی جهان خلقک کوزی کور مرشد خطاب مرشد در همچون توانا زبانی
 سزا با لطافت باشند ایافه لطافت سجدین بر نازنین کیتی نشان نداده
 از دنیا فرید جهان نشان ویر مرشد را الله تعالی خلق اتمشد خطاب مرشد در
 بر قصد جوان عشاقی ابرو چشم مست عشاقک هلاقی قصد نه سکن ابرو ک مست
 چشمک گاه این کسین کت ده گاه آن کمان کشیده گاه بو بوسی جشدر گاه اولی کسین

در این دو بیت
 در این دو بیت

در این دو بیت
 در این دو بیت

در این دو بیت
 در این دو بیت

مراد مرشد که مراد اولن التفات و نظر سینه بیا ندر این دن مراد چشم در
 آن دن مراد ابرو در تا کی کوز دل چون مرغ دل سسل فچنه دکن کوکل کبوتری تمام
 بوغز نمش مرغ کی باشد ز تیر هجرت در خاک و خون طبعین سکن هجرت تیرندن
 خاک و خون ده طبعش و مضطرب اولد خطاب خدایه در که فراسی زیاده مولم در درو
 سینه مردم دوم بسبر بر آید سینه حار تندن مردم توتن باشم جگر چون خود چند بس
 در آتش ارمین خود کی بنجه بر آتشند در ایدم کز آنکه رام کرد و بخت رمیده با سن
 اگر اندن اور کشن بخت با که رام بولم هم زن دهن بر آرام کام دل رمیده رمیده کلک
 مرادنی هم اول دمان دن حاصل ایدرم مراد توفیق باری باری قلور س کلام
 ربانی به و صول بولورم دیکدر میل اگر ندر د با عارض نو ابرو اگر سکن قاشک
 عارض که بر میل طوتم ایست پیوسته از چه باشد چون قدمن حمید ابرو نه دن دایم
 بنم قدم کی بو کلشدر مراد غیب هویت ذات دن جدا اولماز دیکدر ز بر لبم بهی
 باجم حیات بانی اگر لیک لیم اوزره قویه سن باقی حیات بولورم آن دم که جان شیرین
 باشد لب رسیده اول دم که جان شیرین لب ایشمش اولد مراد حالت زرع اگر کلمه
 شهادت میسر اولد حیات باقی بولورم دیکدر ننه کم حبیب اگر کم حضرت بیور مرشد
 من کان آخر کلامه لا اله الا الله فقد دخل الجنة بیت اگر افسون اجل غلظ ایسه دهم
 جان و بر رکن لبک دکای اولد هر سخن تا کی فرو گذاری چون زلف خود دم را فچنه دکن کند
 زلفک که بنم کو کلکی شفه قورسن کرسنه و پریشان ای نور هر دو دین متخیر و پریشان
 ای سرانگی کوزمک نوری خطاب خدایه در در پای خایر احوان افتاده در کش
 کوکم مضطرب ای با فتنه جوان خاری و زکشن و صالت هرگز کلی نجیب سکن و صلت
 کلشندن هرگز بر کل بر تمش مراد لبک بد حال لغدن شکایت در خطاب خدایه در
 مار ایضا عت اینست کرد در مذاقت افتد بزم متاعز بود اگر سکن مذاقت دوشه
 یعنی ذوق ایدر سکن در نای شعر حافظ بنویس در جریح حافظک شوی در رین
 دفته باز خطاب عام در در مذاقت افتد ده ذوقه دایر ایهام وار در کرد دست من
 بگری با خواج باز کویم اگر بنم الومی طوتمیه سن افندیه کیر دیرم کر عاشقان مشکین
 اول برده بدین که دین ایلد مسکین عاشق در دن دل اتمش سن مراد محبوب مجازی دن

در این دو بیت
 در این دو بیت

در این دو بیت
 در این دو بیت

در این دو بیت
 در این دو بیت

در این دو بیت
 در این دو بیت

شکایت در اول ایضا شک نیست معجز شانه و خواه بخت کو کل استیجی غیر رایجی لوسیم
که در هوای تو بر خاست بامداد بگاه که سنگ هوا که صبح ایرکن اسدی خطاب
خدا به درم او جناب قدس در این نشانی مدحی که عشاق شک شوق و بیای
دلیل راه شوای طایفه لقا یول تو لا غوزی اول ای مبارک صورت لوطی
که دیده آب شد از شوق خاک ان درگاه که اول درگاه خاک شوقند چشم آب
اولدی داد جناب قدس شوقند اولن کثرت بکاسن اشعار در طایر دن داد
در شد در که که خطاب ایدر بیا شخص نزارم که عرق خون دست بنم لاغر جسم بدن که
خون دل عرق در پهل را زکنا راقی کنند نگاه افق کن رندن پالاکه نظر ایدر در افق
آلی ایلد بوجا که رفتار اولد و فین بیا در ز شوق روی تو روزی که از جهان بردم
سنگ یوزک شوقند شول کون که جهان کن کیدم ز تریم بر سر سج کل بجای کباب هم
قبردن اوت یرنه قومی کل بزم ادا تجلی ذات دن حاصل اولن اثر عشق محو و بکشد
بیا در خطاب خدا به در منم که بی تو نفس میزم زهی غیبت بنم کسینه نفس در رم ز غیبت
مکر تو عفو کنی ورنه چیست عذر گناه مکر سن عفو این سن بخش کنه عذری ندر رفت
خدا به در زردستان تو اموخت در طریقت مهر سنگ دوست کردن او کردند محبت
طریقند سپیده دم که هوا چاک ز دشوار سیاه طاک یری آغردنی وقت که هوا سیاه
شعاریه چاک اندی شعرا بچند اولن ثوب در دثار او ستند اولن ثوب در
مده بخاطر نازک ملالت از من راه نازک خاطر که بدن ملالت یول ویرمه که حافظ
تو خود این خطه گفت بسم الله که سنگ حافظک بوحظه بسم الله دیدی اول ایضا در
سرای معان رفته بود آب زده خانقا بهک قبوسی سپورمش و صوره نمش ایدی
نشسته پیر و صلابی بیخ و شاب زده پیر او ترمش و پیر و جوانه بر صلا و ترمش داد
در شدک مشی و شاب قند اولن قیض و ارشاد دن بیا در سبکشان همه در بندش
بسته کمر سبک شد و کلی نوک قولفند کمر با غلش ولی ز ترک کلاه جبر بر سحاب زده
ولی کلاه ترکندن سحاب او زره چتر او ترمش داد در شدک علقه درن بیا در پیر و
داد در شدک در سبکشان دن داد عاشق در قروح جام و قدح نور ماه پوشیده
جام و قدحک فروغی بهک نور سینه او ترمش یعنی که غالب اولمش عذر بچکان را

اول ایضا

اول ایضا

اول ایضا

آفتاب زده بچکرک عذاری آفتاب بولن او ترمش یعنی اندن زیاده اولمش بچکرک
داد در بداد که مقام تجرید و صول بولمش در زنا ز عریان شادان شیرین کار شیرین
شاد بکرک ناز و فوغا سندن نگر شکسته و کل زحمت رباب زده شکر صمنش و کل و کلش
رباب او ترمش داد عشاق شک عشق و توحید مجلسی بزم ظاهر فی محو نمش ایدی و بکشد
عروس تخت دران با نزاران ناز تخت کلنی اولن مجله ده بچکرک نازاید شکسته کشته
و بر بکرک کل کلاب زده شکسته اولمش و عذاره کلاب او ترمش جلد کردک خانه بکرک
کلدن داد عذار در گرفته سافر عشرت فرشته رحمت رحمت فرشته سی عشرت ساغنی
طوتمش ز جود بر رخ حور و پری کلاب زده جود دن حور و پری نک یوزنه کلاب
داد عشاق بزمند اولن نفحات رحمانه دن حور و پری به ایرشن اثری بیا در سلام
کردم و با من بروی خندان گفت مرشد سلام ویردم و با که کلر یوزاید ایدی که ای
خاکش مفس شراب زده که شراب او ترمش مفس خاکش یعنی ای شراب عشقه
مست اولوب عالم فیض ایرشش که این کند که تو کردی بصعف همت و رای
بونی کیم ایدر که سن ایدر که همت و رای ضعیفی ایدر که کج خانه شد خیمه در خواب زده
کج خانه دن کتمش خواب چادر ترمش داد عشق آلی ایدر وجودی افنا ایش و بکشد
سلام کردم دن صکره واقع اولن جیتد مرشد اغزند در حافظ خطاب طریقی ایدر وصال
دولت بیدار رحمت ندمت تو رقم سا که دولت بیدار وصال ویرمه که رفته
تو در غوش خواب زده زیرا سن خوابناک بختک قوجا غند او یومش سن داد بخت
دنیا به مغرور اولد وصال آلی میتر اولما زدیگر فلک جنبه کش شاه نصره اله بخت
فلک وینک ناصری اولن شاهک جنبه کشی در جنبه یکن بیا بین ملکست
بر کلاب زده کل کور ملک انک رکابنه ال او ترمش یعنی رکابی طوتمش داد پادشاه
عادلک علقه حسیه بیا در جود ملهم عیبت بهر کسب شرف عقل که غیب اعلام
بیرنجی در شرف کسندن او توری زبام عرش بوسه بر جناب زده عرش طامندن
کنت جانبی یوز بوسه او ترمش داد پادشاهی مدح در عقل دن داد عقل کامل اولن
ایش در بیا بیکر حافظ بر تو عرض کنم کل میخانه به ای حافظ که سا که عرض ایدم
نزار صف زو عای سبج زده مقبول و لمش و عال دن یوز صف داد ارباب طریقت

اول ایضا

اول ایضا

اول ایضا

اول ایضا

سحاب الدعوة اید و گین اشعار در وله ایضا دوش رفتم بدر میگرد خواب آلوده
دو کجی بنیانه قبوسنه خواب آلوده کدم حرقه تر دامن سجاده شراب آلوده خرقه تر دامن
و سجاده شراب بولشش را د محبت دنیا اید آلوده اکین عشق آتی حصوله خانقا به کدم دیگر
خرقه نک دامن تر بود و جی جاز در آمد افسوس کنان بچله باده فروش باده فروش
میفیچ تمسخر اید رک کلدی گفت بیدار شوای ره رو خواب آلوده ایدی بیدار اول ای
خواب بولشش ساکت را د خانقا در بر صوفیه کند و سینه تمسخر طریقی اید پند اید و گین
بیاندر شست دشوی کن و انکه محرابات خرام کند و کی پاک اید و اند نصیحه خانقا
صالح تا نکر دوز تو این دهر خواب آلوده تا بو خواب دیر سندن آلوده و نا پاک اولیه
دیر دن را د دنیا در بظهارت گذران منزل پیری و مکن پیرک منزه پیرک پاکک اید
بکر خلعت شیب چو شریف شباب آلوده پیرک خلعتی جو املق خلعتی کی آلوده اید
را د پیرک وقتی عشق و طاعت سعی اید دیگر و مکن کلمه سنگ معنایه معراج ثانی به
قید اولندی سهولت معنی ایچون شریف بوند خلعت معنایه در در هوا می
لب شیرین بران چند کنی شیرین بر سر رک لبی از زو سنده جو هر روح بیا قوت
آلوده جان جوهری شراب نیچو بر آلوده اید رسن را د نیچو به دکن نفک تابع اولوب
محایب اید شراب نوش اید رسن دیگر چند کنی نک معنایه معراج ثانی یقید
اولندی سهولت معنی ایچون استنایان ره عشق درین بحر عمیق راه عشقک نشان
بو عمیق بکرده که را د دنیا در خرقه کشنده بکشد باب آلوده فرق اولدیلر و آب اید آلوده
اولدیلر را د بحر توحیده فرق اولدیلر و دنیا به میل تدیلر دیگر را آشنا لفظی بحر نسبت
تمام بر نند در پاک و صافی شوار جاه طبیعت بر برای پاک و صافی اول و طبیعت قبوسنه
طشده کل که صفائی نه پد آب شراب آلوده زیرا خاک اید آلوده اولن آب بر صفاد بر
را د مادام که عادت بشریت ثابت در عشق آتی نک حصولی میست اولماز دیگر
گفتم ای جان و جهان دفتر کل عیبی نیست ایدم ای جهانک جانی کل فرینه بر عیب و کله
کر شود فصل بهار از می باب آلوده اگر فصل بهار صافی شراب دن آلوده اوله معنی
لحاری اوزره را د جو املق عالیه شراب ایچک عیب و کله دیگر معنای تصوف
اوزره جو املق زمانه عشق سعی انک عیب و کله گفت حافظ لغز و نکته بایران مود

بسیار از این
نوع است

بسیار از این
نوع است

بسیار از این
نوع است

ایندی ای حافظ یارانه لغز و نکته صافه آه ازین لفظ با انواع عتاب آلوده آه بونوع
عتاب آلوده اولمش لفظ دن لغز انواعه مضاف اولمق روشن در در ادا ساکت
مبتدی ساکت منتی قند اسرار و معارف دن سوکمت معقول و کل اید و گین بیا
وله ایضا دامن کشان ری شد در شراب زر کشیده زر کشیده شراب ده صالزق
کید را ایدی صدامه روز زر کشش جنب قصب درین یوزای یوزی انک رشکدن
قصصک قبه سنی بر تمش ایدی شراب زر کشیده شب معنایه در قصب بوند انچه
کشان بزی معنایه در که اندن جامه اید را د محبوب مجازی و ملق روشن در
از تاب آتش می بر کرد عارضش خوی شراب آتشک عار شدن انک عارضه
اوزره عرق چون نظری شبنم بر برکت گل چکید برکت اوزره طامش شبنم قطره ری
لفظی صبیح و شیرین قدی بلند و چاکت شیرین و فصیح بر لفظی دار موزون بلند قدی
روی لطیف و دلکش چشمی خوش کشیده و دلکش لطیف بر یوزی و ار کشیده خوش چشمی
دار یعنی نوا و صافه موصوف بر دلبر در چشم کشیده دل چشم در که طار اولوب کافی
مسح کی اوله که قصد که کوزینه آهمن ناز اید و ب کوزینه سوزب نظر اید را اول کش
بویله یازیلور ک انیس العشاق نام ک بدع مسطور در یا قوت جان فوایش از آب
لطف زاده انک جان فوالبی آب لطفدن طوغش شمت و خوش خرامش ناز بر در
انک خوش خرام قامتی نازده بلشش ان عمل دلکشش بین و آن خند دل آشوب
انک خوش اول دلکشش لبی و اول کوکله اضطراب بر اغی خند سنی کور و ان رفتن خوش
بین و آن کام آرمیده و انک لطیف رفتارن و اول آرمیده کامی کور کام آرمیده
کیدر کن ناز و شیهه سندن گاه گاه توقف اید و کی در آن آهوی سایه چشم از دام
باردن شد اول سید چشم آهوزم طوز اغمز دن خلاص بولدی یا ران چه جاره سارم
باین دل ر میع ای یار را بود و کشش کوکله نه جاره تدارک ایدم زهار تا توانی
ایل نظر میازار مادام که قادر سن اهل نظری رنجید اتمه دنیا وفا ندارد ای یار
بر کرین ای کرین یار دنیا وفا طوماز تا کی کشم عتاب زان چشم و لغوبت سنگ
دل و لغوب چشمکدن فینه دکت سنگ عتاب کی حکم روزی کرشمه کن ای نور هر دو دین
بر کون بر کرشمه ایلای هر اکی کوزمک نوری خطاب اول محبوب در که خاطر شریف رنجید

بسیار از این
نوع است

بسیار از این
نوع است

وصال الی میسر او نماز دیگر در دوازده روز است بپایانی دوستی و دوستی بی دورنده
نیم بر عهدم دارد که بر زبان نبرم جو حدیث پیاپی که عشق سوزنند فی سبیلیم حدیث
مدرس و خانقاه ملکوی که باز مدرس و خانقاه سوزن سوزیده زیر آتش و در سر حافظه او
میخانه حافظت باشد میخانه محبتی دوشده میخانه دن مراد شد که آستانه سی در
بیت شمعیم کوشه میخانه بی درم فلک کاشن باغ جانن با که یکدر و نظم و **ولایضا** چشم
مدامست از لعل و خواه مقبول لب دن عیشم دمام در کارم بجا مست الحمد لله ایشم
ایده در الحمد لله ای بخت سرکش تنکش بیکش ای سرکش بخت ای محکم سینه به بخت
که جام زرکش که لعل و خواه کاهی التون قد حله شراب چک کاه و خواه لب دن متمتع اول
ظواهر اگر چه خطاب بخت در آما حقیقت کند و سنده در مارا بستی آفا که گردن بزی مستکن
مشهور ایدیلر پیران جاہل شیخان کمره جاہل پیر کمره شیخان مراد عشق الی پی سلی اندک
ایچون بزی تعیب ایدر دیکدر از قول زاهد کردیم توبه زاهدک سوزنن توبه ایدرک
وز فعل عابد استغفر الله و عابدک فعلند استغفر الله مراد عشق الی دن اعراض ایدرک
قول و فعلند اعراض اند و کین بیاندر جاننا چکومیم شرح و اوقت ای جان سنک فراتک
شرحی ندیم یعنی بنجه بیان ایدم بود و دخی جائز در سا که فراق شرحی نه ندیم چشمی صدیم
جانی و صداه بر چشم و یوزنم بر جان و یوز آه مراد فراق سبیلیم چشمی پر آب و جانی بر آه
دتاب اولد و غین بیاندر کافرمین داین هم که دیدست کافر کور مسون بوغمی که کور شد
از قامت سر و از عارضت ماه سنک قامتکدن سر و سنک عارضکدن ماه مراد
مصنوعک صانع قاتن قدری اولد و غین اشعار در خطاب خدا یه در از صبر عاشق
خوشر نباشد عاشقک صبرندن خوشتر اولماز یا صبردن عاشق خوشتر اولماز یکین
بود و اوزره صبر لفظی مضاف اولماز صبر از خدا خواه صبر از خدا خواه صبری خداون است
صبری خداون است و لعل ملتح زنا را مست ملتح دلق یول زنا ری در زیر ایدن
عاری و کلد ر صوبه بیند از این رسم داین راه ای صوبه بو عادی بو طریقه ترک اید
دلق ملتح کونا کون پاره لایله اولن خرقه در که سلوک عشق مانع قوی در وقتی بر دین
خوش بود و قتم بروقت آنک یوزی اید و قتم خوش ایدی از و صبر جانان صد لوشند
جانانک و صاندن یوز لوشند یعنی وصال جانان یوز تخمین خوش تخمین معنی

کسی که میگوید

نزدیک او

سبیلیم

رخ رخ نام از راه خدمت خدمت یولندن یوز جور دم سر و نازم از خاک درگاه درگاه
خاکندن باش قالد ر خم یعنی طاعت حقدن فراغت اتمم شوق رخت بردار یاد حافظ
سنک رخت شوقی حافظک یادندن التدی و در شبانه درس سحرگاه کجوه منسوب
اولن و در دنی سحر و قنک در سنی مراد بختی ذات سبیلیم اید مر تبه استغفر الله وصول بولد و غین
بیاندر **ولایضا** کربیع بار و در کوی آن اگر اول ملک محله سنده تیغ یا غم کردن نهادیم کلم
مراد حقدن کلن قضایه رضا اظهاری در ماه دن مراد عدد آیین تقوی مایزدانیم تقوی
آیینی بز دخی بلور لیکن چه چاره با بخت کمره آما کمره یعنی برادر بخت نه چاره یعنی چاره یوقدر
شیخ و واقف کمتر شمسیم بر شیخ و واقف کمتر اکثر یعنی اکثر یا جام باده یا قصبه کوتاه یا ستر
جامنی و یا قصبه سینه قصه اید من رند و عاشق و انگاه توبه بن عاشق رند و اندن مسکوه توبه
استغفر الله استغفر الله حاشا که بن بوی ایدم عکس ز رویت بر اینقاد سنک
یوز کدن بزه بر عکس و شدی آینه رو یا آه از دولت آه ای آینه یوز لو آه سنک فلککدن
آه رو حک نفس خطائی در که سلوک عشق ده اصلا بزه متابعت اندک دیو و خدایه خطاب
اولن احتمال در که خدا نکت صفت استغناسن بیاندر و در مشع دخی اولن جائز در الصبر
و العرفانی صبر آبی در و عرفانی در یا لیت شوی حاتم القاه نه اولیدی بنم شعورم اولیدی
نه وقت بن که ملاقی اولورم حتی ما القاه دن مخفف در مراد جانان از لدن و صل وصال
طلب اند و کی در حافظ چنانی که وصل خواهی ای حافظ نه ناله اید رسن اگر وصال انتر ایک
خون بایدت خور در درگاه و بیکاه سا که دایم قان یکم کرک مراد وصال جانان مشقت نر
حاصل اولماز دیکدر **ولایضا** عیدست و موسم کل ساقی بیار باده بیرام و کل زمانی در
ای ساقی شراب کور هنگام کل که دین می قیج نهاده کل دخی کیم کور شد شرابستر یعنی
بوش قدح قومش زین زهد و پارسیایی بکرفت خاطر من یوز زهد و پارسلقدن بنم خاطر
منقبض اولدی ساقی بده تشرابی تادل شود کشته ای ساقی بر شراب ویر تادل کشته اولد
مراد یادن اعراض اید و ب عشق الی طلب اند و کین بیاندر صوفی که دی فصاحت می کرد
عاشق از صوفی که دون عاشق را نصیحت ایدر ایدی اوز دیدمش مت تقوی باده ده
بو کون الی تقوی مستی یله ویر مش مست کور دم مراد عشق طعن ایده فی عشق مبتدا
اولمش کور دم دیکدر **این یکت** دور زده و یکر کل را غیبتی دان بو بر ایکی کون ملک کلم

نزدیک او

نزدیک او

نزدیک او

نزدیک او

نزدیک او

خانه از غیر برداخته یعنی چه خانه بی غیردن تخلیه کشش سن یعنی نیکو یار و دین دار و باری شکار
 مراد خانه دل کرد ما سوادن پاک و ملق کرک که جانان اند نزل این دیگر یعنی چه ده
 بو معنی دخی جائز در یعنی نه استرسن و لا یفنا وصال در عمر جادوان به انک وصالی
 عمر جادوان دن یکدر خدا و خدا و امان ده ان به ای خداوند پاک ای دیر زیر اول یکدر
 وصال دن صکره واقع اولن ضمیر غایب خدایه را جعدر بشمشیرم زد و پاکس گفتیم بنی
 شمشیر اید اوردی و کسبه دیدم که راز دوست از دشمن نهان به زیرادوستن رازنی
 دشمن دن نهان یکدر مراد حق دن کلن قضا به رضا اظهاری در دوستان دن مراد خدا
ولا دایم کدای کوی او با ش ای کوکل دایم انک محله سنک کدای اول حکم انکه دوست جادوان
 اول سبب اید که دولت ابدی یکدر مراد خدا در محکم دعوت زاهد مغوا ای زاهد بنی جسته
 دعوت بیورم که این سبب نوح نازن بوستان به زیر بوسیب زرقن اول بوستان دن
 یکدر مراد حال جانان دن تلذذاتک جنت دن مقبول اید و کلن اشعار در بیت سبب
 ز نخلان ترابه ز به یافت ولم متواضع به بداع بندگی مردن درین در بو قوده بند لک دخی
 اید و لک بجای او که ار ملک جهان به انک بقای حقیق چون که جهان ملکدن یکدر در دن
 مراد درگاه خدا در جان بونن بقا معنسه در اکا متصل اولن با قسم ایچوندر و اندن صکره
 واقع اولن ضمیر غایب خدایه را جعدر بود خاکش ز خون ارغوان به انک خاکی ارغوان
 قانندن یکدر مراد عشق آلی الیه با مال اولن عاشق دنیا نکت پادشاه عالی قدر نندن قدری
 عالی اولور دیگر مراد باری تعالی اولق روشن در بو محل ده کل و ملق کاف
 فارسی نکت ختمه سید تمام محله ملایم که سر و دارغوان که قرینه در خدا را از طیب من بهر سید
 الله ایچون بنم طیبیم دن سوال ایچون که آخری شود این نا توان به که آخر بو ضعیف قش ایو اولور
 طیب دن مراد مرشد در که یاران طسریقه اید که اندن صور کوز بنم نفس محبت ماسوادن
 قش خدا ص بولور جوانا سر مشاب از بند پیران ای جوان بیرک پندندن باش جور یعنی قبول
 اید که رای پیر از بخت جوان به زیر بیرک رانی جوان بخت دن یکدر جوان بختک صفتی اولق
 روشن در بخت جوان ایو دقوی بخت معنسه در نه کم جوان بخت دیر بود و دخی جائز در
 بیرک بندی جوانک نختدن ایو بود و دهره جوان بختک صفتی اولما ز شبی میگفت ختم
 مراد بدست بوجی ایدی کسک جشی کورمش در زمر دار یکدوشم در جهان به بنم فو لن

در مراد خدا

نکته

نکته

اولن ایچون یکدر سخن اندر دهان دوست کوه و دستک دما تنه سوز کوه در بو
 مراد تمام لطافت وار در و لیکن گفته حافظ ازان به اما حافظک سوزی اندن یکدر
 میگفت کله سنک فاعلی دوست در که مخلص بیتنه اولن دوست انی مفتدر در
و لا یفنا حرف الیا ای دل یکوی دوست گذاری میکنی ای دل عشق محله سنه یکدر
 ایچون سن اسباب جمع داری و کاری میکنی اسباب جمع طور سن یعنی اسبابک همیا در
 برایش ایچون سن بود و دخی جائز در جمعیت خاطر اسبابی طور سن و برایش ایچون سن و برایش
 اوزره اسباب جموع مضاف اولور مراد بود که محبت بدن و فراغ دل و عله قوت و اید
 لیکن عشق و طاعت سنی ایچون سن چوکان کام در کف و کولی می زنی مراد چوکانی الکه و در طوب
 اور فرسن بازی چنین بدست و شکاری میکنی الکه و بونجلیس بر طوغان وار در بر شکار
 ایچون سن مراد عبادت قدرت و اما سنی ایچون سن دیگر بازی یا اید طوغان معنسه
 عزلی در یا ستر فارسی در بونن خانی مراد در که یا وحدت ایچوندر این خون که موج میزند اندر
 جگر زابو خون که سنک جگر کن موج اور در کار رنگ روی نگاری میکنی بر نگارک
 یوزی رنگینک ایشنه حرف ایچون سن مراد سنده استعداد عشق و اراکین انک ظهوری ایچون
 بر مرشد طلب ایچون سن مشکین ازان نشد دم خلقت که چون صبا سنک خلقت نفسی اول
 اول سبب دن مشکین اولمدی که صبا یکی برخاک کوی دوست گذاری میکنی دوستک
 محله سنک خاکی اوزره بر کدر ایچون سن مراد عشق و ریاضت اید مادام که جناب قدس
 وصول بولی سن اخلاق حمید به مالک اولچون سن دیگر دوست دن مراد خدا در
 رسم کرین چمن نهی استین کل قور قورم بوچمن دن کلن کنی یعنی یکی کل طولدر رب التیمین
 ز گلشنش تحمل خاری میکنی زیرا انک گلشن دن برخاره تحمل ایچون سن چمن دن مراد
 دنیا در گلشن دن مراد جناب قدس در مراد عشق و ریاضت مشقت صبر اتدک قور قورم
 که آخرت بر سعادت بوچون سن دیگر بیت همیست بندت اگر بشنوی که کر خاکی
 سن ندر دی ساغر لطیف و پرمی وی اکلنی خاک ساغر لطیف و پرمی در آنی خاک که
 بر اغور سن اندیشه از بلای خاری میکنی بر خار بلا سندن فکر ایچون سن بود و دخی
 جائز در خاره منسوب اولن بلا دن خوف ایچون سن بود و دهره خاری ده اولن یا
 نسبت ایچوندر مراد صفای خاطرک و عشقه قدر تک و اراکین دنیا به مغرور اولوب

نکته

نکته

نکته

مرغری بود و هوسه صرف ایلسن و آخرت تدارکندن غافل سن دیگر
در استین جان تو صد نامه در جنت سنگ جانک بکنده یوزنا فدرج اولمشدر
 و از فدای طسره یاری میکنی وانی بر یک طره سنده فدای ایلسن مادی سنده وصول
 الی الله استعدادی و طبقات عالییه یار شک قدرتی وار در ذاکده مندرج اولان
 نفحات الهیه سببی اید لیکن سنی ایدوب بر مشد که کتوروب انی وجوده کتور مکسعی ایلسن
 دیگر حافظ بر ده که بنده کی بارگاه دوست ای حافظ یوری که دوست بارگاهت
 قولغی دوست دن مرا و خدا در کرمه میکنند تو باری میکنی اگر جمله اید و حیف سن ایلسن
 مرا و نفس تو بیج و باری بون حیف معناسنه در دله ایلسن ای دل دن دم که خواجه
از می کلگون باشی ای کوکل اولدم که عشق آتین خراب اوله سن بی زرو کونج بصد
حسنت قارون باشی زرو کونج یوز قارون غطتی ایله اولور سن در مقامی که صدرا
بفقیران بخشند بر مقام ده که صدرا بی فقیرا بافتل در چشم دارم که بجای از همه فزون
باشی امید طوتم که عزت و منصب ده دو کلن زیاده اوله سن در ره منزل لیلی که
حظر ناست روان لیلی نیک منزلیه یولنده که اندر خطروار در شرط اول قدم است
که بجنون باشی اول قدمک شرطی اولدر که بجنون اوله سن مرا و عشق آتین طالبنه عقل
معاشدن فراغت لازم اید و کین بیاندر نقطه عشق نمودم جو مان سهو ممکن
ساکه عشق نقطه سنی کو ستر دم آگاه اول سهو ایلمه در نه چون یگیری از داین بیرون
باشی بوخ چون نظرایه سن دانه دن طسره اولور سن مرا و عشق آتین بی بی
اولن کسه قرب آتین اژه سندن خارج اید و کین بیاندر کاروان رفت و نور خواجه
و بیابان در پیش کاروان کندی و سن خواب ده سن و بیابان او کله در کی روی
ره ز که بری چکنی چون باشی کید رسن یولی کیدن صور رسن نیل رسن نیجه اولور سن
مرا و آخرت تدارکندن غافل اولدره نصیحت در بیت فرود کوفت طبل شتر ساران
بنزل رسید اول کاروان قدحی نوش کن و جود بر افلاک افشان بر قدح نوش اید
و جود بی افلاک از ره صاج چند چند از غم ایام جگر خون باشی نیجه نیجه ایام غمندن
جگر خون اوله سن مرا و عشق آتین مشغول اولوب دنیا فنی ترک اید دیگر رتاج شکر
طبعی کو سر ذاتی بنمای شا هلق تا جنی طلب اید رسک ذاته منسوب کو سر کو ستر

در استین جان تو صد نامه در جنت سنگ جانک بکنده یوزنا فدرج اولمشدر

عشق آتین خراب اوله سن بی زرو کونج بصد

در نه چون یگیری از داین بیرون

در خود از کو سر بخشید و فریدون باشی اگر خود بخشید و فریدون اصلندن اوله سن
 یعنی اعتبار هنر و علمه در حسب و نسب و کله ریت هنر بنمای اگر داری ز کو هر کل از
 خاست و ابراهیم از آزره حافظ از نور ممکن نامه که کرسه است ای حافظ فزون نامه
 ایلمه زیرا اگر شو بویاسه که سن دیش سن هیچ عاقل پسند که مخزون باشی هیچ عاقل
 بکنز که سن مخزون اوله سن بیت رضینا قسمة الجبار فیناهن علم و لاعدا مال فان لکمال
یعنی عن قریب مو علم است باقی لازال دله ایلسن احمد الله علی معدله السلطان الله تعالی
حمد ایدرم سلطانک عدلی از ره یعنی عادل اوله و غدن اتری احمد شیخ اویس
حسن ایلمانی اول سلطان حسن ایلمانی او غلی شیخ اویس شیخ اویس او غلی احمد در
معدلت عدل معناسنه در سلطانی ده اولن یا اشباع اچوندر ایلمانی فرمان ده
و سر دار معناسنه در خان بن خان شهنشاه شهنشاه زاد خان او غلی خان
دشمنشاه اصلکو شهنشاه در آنکه می زید اگر جان جهانش خوانی اول پادشاه
بر شور اگرانی جهانک جانی اوقیه سن مرا و نظام عالمه سبب اولن احمد نام عادل پادشاه
مد حدر دیدن نادین با قیان تو ایمان آورد کو رمش کسه کو رمش کسه سنگ اقباله
ایمان کتوردی یعنی اقوار ایدوب قبول ایلمدی و جدا اوله کوره مرود دیده و مرود دیده و مرود
و جستانی به کوره دیده ذکر جز دارد کل قبیلندن در زیر ایمان کتورن دید
دکله ر هم احمد نسبت ایمان خوب واقع اولمشدر مر جبا ای بچنین لطف خدا
ارزانی مر جبا ای خدا نکت بو بچنین لطفه لایق اولن پادشاه ماه اگرانی تو بر آید بدو
بشمس بزنده ماه اگر سمنه طلوع ایلمه ای یکی باره ایلسر دولت احمدی و معجزه سبحانی
احمد منسوب اولن دولت و سبحانه منسوب اولن معجزه مراد پادشاه صاحب حکم و قدر
اید و کین بیاندر جلوه بخت نمودل میرد از شاه و کله اسنک نکت جلوه سی شاه و کله اولن
دل ایلمه در چشم بد دور که هم جانی و هم جانی براف کو زاراق اولسون زیرا هم جان و هم جانان
مراد پادشاهی مد حدر بر شگن کاکل ترکانه که در طالع تست ترکانه کاکلی بریشان اید
زیر اسنک طالعکده دارد در بخشش و کوشش خاقانی و جنگیز خانی خاقانه منسوب بخشش
و جنگیز خانه منسوب کوشش کاکل ترکانه زکله منسوب اولن کاکل معناسنه در سپاهیان
کاکل معناسنه دکله جنگیز خان بریت برست پادشاهک اسمی در بوبیت دن مراد

در استین جان تو صد نامه در جنت سنگ جانک بکنده یوزنا فدرج اولمشدر

عشق آتین خراب اوله سن بی زرو کونج بصد

در نه چون یگیری از داین بیرون

در نه چون یگیری از داین بیرون

عالمی کند که مطیع ایملکه اقدام اید و یکدیگر که در دویم باید تو قدح می گیریم اگر چه اراغ نسنگ
یادک ایله قدح طوتا ز بعد منزل بود در سفر و جانی روحانی سفره منزل اوزا قلعی او ماز
مراد باد شاه اراقدن محبت عرض اندو کین بیاندرد از کل پارسیم پنجه عیشی شکفت پار
منسوب اولن کلدن پاکه بر عیش پنجه سی چلیدی یعنی پارس حاکمتد بر ذوق و سرور
میتراولمدی جنداد جلد بعد ادوی روحانی نه لطیف بغدادک و جایی و انک ریحانی
شرافی مراد کند و شهر بدن نفرت اندو کین اشعار در می روحانی بر نوع شراکت اسمی در
سرماتش که در خاک معشوق بود عاشقک باشی که معشوقک قبوسی طبری اولمیه کی خدا
بود از محنت سرگردانی سرگردانی مختدن که قجان خلاص اولور ای نسیم سحری خاک
در یار یار ای نسیم سحری یارک قبوسی خاک کی کتور تا کند حافظ از دیده دل نورانی
تا حافظ اندن کوکل کوزن نورانی اید مراد سحره منسوب اولن فضل آبی دن اثر قرب طلب
اندو کین بیاندرد ولایضا ای پادشاه خوابان داد از غم تنهایی ای خوبک پادشاهی
تنهایی غمندن داد دل می نوجان آمد و فتنه که باز می کوکل سنز زاده مضطرب و کینه
وقتی در که کبر و کله سن خطاب خدایه در که اندن تجلی جلال طلب ایدر مشتاقی و مجوری
دور از تو چنانم کرد و خنایلق و مجوری سندن اراق بنی انجلیس ایلدی کز دست خواه
شد با باب شکایتی که الدن کنه که کرد صبر طایفه ای در دوام درمان در پستگاه
ای جانان رسن مراد سترلق پسترنه سنک در دکت بنم در مانم در دی یا دوام مونس
در کوشه تنهایی وای جانان که تنهایی کوششند سنک یادک بنم مونس در خطاب
خدایه در در دایره فرمان مانقظ تسلیم فرمان دایره سنده بزلت تسلیم نقطه سی یوزده
لطف ایچک تواندیشی حکم ایچک تو فرمانی کطف اولدر که سن کلرای رسن حکم اولدر رسن
بیور رسن خطاب خدایه فکر خود و رای خود در عالم زندگی هست عاشق خلق عالمند
کند و فکری و کند و رای بیوقدر کفرست درین مذهب خود بینی و خود رای بوند و بد
خود بینک و خود رایک کفرست ولاعنان اراوت بدست دوست سپار
درین مقام که کاری باختیار تو نیست یار بیکه شاید گفت این نکته که در عالم
عجای بونکته کی کیم دیکم نمکدر که عالم رخساره بکس نمودن شاه هر جایی اول
هر جایی محبوب کسبه یوز کوسه می شاه هر جایی دن مراد باری تعالی در که

باز بگویند

باب غایت سحر

باز بگویند

و اند معکم اینما گنتم حسبه هر رده حاضر در لیکن اشکارا جانی کسبه عرض تمسدا
دی شب کله زلفت با باد صبا گفتم دون کیمه سنک زلفک شکایتی باد صبا یا ایدم
گفتا غلطی بگذر زین فکرست سودایی باد صبا ایدی غلط و خطا ایدرسن بسودایی
فکردن کج یعنی حاصل اولما ز فکر دن فراغت ایدر باد صبا اینجا با سلسله می رهند
یوز باد صبا بوند زنجیر ایدر رقص ایدر ایست حریف ای دل ناپاد و پهبانی حریف
بودر ای کوکل صاقن بل اولجیه سن یعنی طالب محال اولیه سن صدا بوند سکون
عشق قوی و جری اولن کسره در که اندر دخی اسرار آیه حصولن مقید و متحیر در
ساقی چمن و گل رانی روی تو رنگی نیست ای ساقی سنک یوز کسره چمن و گلک برنگی
یوقدر شمشاد خوان کن تا باغ بیارانی شمشادی خوانان ایدر یعنی باغ گل باغی بزه سن
شمشاد دن مراد قاضی در ساقی دن مراد مرشد در دایم کل این بستان شاداب
نمی ماند بستانک کلی دایم تازه قلمز در باب ضعیفان را در وقت تو ایامی ضعیف
ابرش توانایق و قند زین دایره مینا خونین جگر می ده بونکتن دن جگر خون آید
شراب دیر تا حل کنم این شکل در ساغ مینایی ناصر چه ساغده بو شکل حل ایدم مراد عشق
آبی ایدر آلام فلکدن خلاص طلب اندو کین بیاندرد حافظ شب بچران شد بوی خوش
آید ای حافظ بچران کیمه سی کدی یارک لطیف رایحه سی کدی شادیت مبارک باد
ای عاشق شنید ای سرور سا که مبارک اولسون ای شیدایی عاشق مراد ظلمت قبض
و ستار کیدوب لغز را جانید ایدر شد و کین بیاندرد ولایضا انت رواج رند محمی
وزاد عوامی قورینک و قتی و عودا غایتک رایحه لری کلدی و بنم عشق و محبت زاده اولدی
من المبلغ عنی الی سعاد سلامی بدن بنم سلامی سواده کیم ایدر شد رچی در رواج جمع
رایحه در رند فتح رایله دمنی و عودا غایتی در حقی قوری در که اندر غایت کسکه و شکار
انکه قور عرک عادتی در که کند و محبوب سنک منزله جمی به تشبیه ایدر و تشبیه
نکته دن خالی دکلدر خواج حافظ دخی اول سمت سلوک اتمدر که مرشدک منزله جمی به تشبیه
تشبیه اتمدر غرام محبت معنا سنده در من که استفهام در تجر ایچون اولمق روشند
انکاری اولمق دن روایچدن مراد نفیست در که مرشد جانبدن ابر شمشاد سعاد دن
مراد بوند مرشد در تشبیه طبعی اوزره پیام دوست شنیدن سعادست و سلامت

باز بگویند

مراد مرشد

باز بگویند

دوستک خبرن ایشک سعادت و سلامت در قدای خاک در دوست باد جان کنی
محترم جان دوستک قبوسی خاک فدا اولسون دوست دن وادم شد در بیاتم
غریبان و آب دیده مابین کل غریبک شامه و بزم کوز میاشنی کورسان باده صافی
در اینه شامی شامی صرجه ده صافی شراب کی دان رغبت بحد و صرت ناقص همه اگر
بن جسته میل ایدم و عهد صبحی اولم فیا تطیب نومی و اما استطاب منامی بنم نومی لطیف
اولسون و بنم او یونجی یرم اولسون و اما طالب دیدارم و دیگر جزا واقع اولن
فعلک اولنده مانا فیه اولوب اول فعلک موقع دعا و واقع اولن و روشن در اوتن
عن ذی الادرک طایر خیر چن مسواک اخای اولن یرک خیر قوشی اوتسه فلان قوشی رو
این حامی سعادتک با فیه لادن کور جین رک نالسی ظاهرا و باطنی و نک تصور
حالندن تحزن و خست اظهاری در زمان جاهلیته عربک عادی ایدی طبرک بعضی
نظیر و بعضی سندن تفأل ایدر ایدی نظیر اندک لری قوز فون و قرقه ایدی فلان قشرد
اصلنده تنقذ ایدی یعنی تفعل بندن تفعل بندن و کلد ر روض دن در اد جابر شد
بسی نمائند که روز فراق مابین اید جوق قالمی که بزم فراق کولی باشه کله رایت عن مضای
الهمی قیام خیامی مضایات جمع مضایه در خیام جمع خیمه در انک آخرت اولن یا یای اید
مراد مرشدک قدومک علامتندن مشامه جمال امید طودن فین بایندر خوشا و کی که
درائی و گویت سلامت نه خوش شول دم که کله سن و سکا سلامک سببی ایدیم قدم
خیر قدم نزلت خیر مقامی کلدک خیر کلک ایدر تو نذک مقامک ایوسنه خطاب مرشد
امید هست که رویت به نکت نیک به بینم امید وار در که سنگ یوزکی ایو طالع اید
کورم نوشا و کشته بفرمان روی و من بغلامی سن فرمان ره ملک اید شاد اولر سن
و بن غلاملق اید شاد اولم خطاب مرشد در من ارچه هیچ ندارم سترای صحبت جانان
بن اگر چه شاد صحنه لایق هیچ سنده طومارم ز بهر کار خواهم قبول کن بغلامی ثواب
ایشدن اوتری غلاملق قبول ایدر خطاب مرشد در بعدت منک و قد صرت و انبا کلد
سندن اراق اولدم و تحقیق مال کی از کی اولدم اگر چه روی جو طاعت ندیدم ام بتامی که
سنگ آبی کی یوزکی با تمام کور مشتم خطاب مرشد در جو سنگ در خوشاست نظر پاک نو
حافظ نازک و لطیف و زیبکی کی در سنگ پاک نظک ای حافظند وی لطف سببی

نیت غفران

نیت غفران

نیت غفران

نیت غفران

می برد نظم نظای لطف یوزندن نظای نک نظندن سبق ایدر و لایق ای دل کز این
چاه زرخندان ای کولک اگر اول چاه زرخندان دن چقه سن مر جا که روی زود پشیمان بدر کتی
هر ره که کید رسن تیز پشیمان چقه سن شاید که بانی فلک دست نکرده لایق در که فلک
سکا بر اجم صویر می کشنده لب از چشمه جوان بر رانی آب حیات چشمه سندن صویر چینه
مراد عمر غیری هواد و هر صرف اید و ب عشق الی به ساعی اولینه تر قهر انمک ستر اید و کین
اشعار در هوش دار که که سوره نفس کنی کوش نقول و فیه اید اگر نفسک و سوره سنی سماع
ایده سن آدم صفت از روضه رضوان بر رانی آدم کی جنت با فیه سندن چهره سن مراد
نفس آثاره نک معلوفی اولور ایسک جناب کبریا دن دور اولور سن دیگر جان میبدیم
از حسرت دیدار تو چون صبح سنگ دیدارک حسرتندن صبح کی جان ویر ورم باشد که
جو خورشید درختان بر رانی اول که آفتاب رخشان کی چقه سن مراد حقندن مشاهد جمال
طلبی در چندان جو صبار تو کارم دم بهمت سنگ اوزر که صبا کی اولق در همت نفسی جوال
ایدم که غنچه جو کل خرم و خندان بر رانی که غنچه دن کل کی خرم و خندان چقه سن مراد کثرت
و عاصی اید تجلی جمال طلب اند و کین بایندر غنچه کله معروف و در تیره شب بحر تو جام
لب آمد سنگ فراقک تیره شبنده جانم لیم کلدی و قنست که همچون مهتابان بدر کتی
دقی در که ماته تابان کی طلوع اید سن خطاب خدایه در بر خاک درت بسته ام از دین
و صد جوی سنگ خاک درک اورر چشم دن ایکی یوز اراق جمع ایلمشتم تا بو که تو چون
سرو خوانان بر رانی تا اول که سن سر و خوانان کی چقه سن در خانه غم چند نشینی سلامت
غم و سلامت خانه سنده نیچه بر او نور رسن وقتست که از دولت سلطان بدر ایت
دقی در که سلطانک دولتندن یعنی سلطانک دولتی سببی اید طشره کله سن خطاب کلد
حافظ مکن اندیشه که آن یوسف مر روی ای حافظ غصه لیمه زیرا اول ای یو یو یوسف
باز اید و از کلبه اخزان بدر آئی که و کلد و کلبه اخزان دن طشره کلدور سن مراد عاقبت
وصال میترا اولور دیگر یوسف مر روی دن مراد بونق خدایه و لایق ای غایب
خط رسوی نامه نوشتی اول غایب خط اگر بزم جانمزه نامه ارسال ایدی کرد و فلک
هستی مادر نوشتی فلک بزم وجودم زور قنی دور مرزی مراد بر یار صادقک فراقندن
زیاده متاظم اولد و غنیم بایندر مر چند که بجان مر و صل رار دمر نه کلو که بجان وصال غم

نیت غفران

نیت غفران

کوز

و هفتان جهان کاج که این خم گشتی جهانک دهقانی کاشکی یونمی یکسیدی و هفتان جهانک
 مراد خدا در خلقت که مراد زبان شکرش سنگ فلک که انک شکرکی لذت زبانی
 و و کلسون یعنی چور و مسون مهر از نویدار نه جوانی نوشتی سندن محبت کورده
 یو خسته بر جواب یا زردی دوسته خطاب ایدوب ایدر که نه چون با که بر مکتوب ارسال
 ایلمدک و لطیف ایدر که فلک یا ز مغه میلی دار ایدی اما سندن التفات کورده
 معمار وجود از نزدی نقش تو بر عشق وجود معاری اگر سنگ نقشکی عشق او ز راه در سوز
 داستان محبت کل دم بهر شستی محبت الی آدمک کلنی یو غمزدی معمار وجود دن
 مراد باری تعالی در که گشت کثره مخفیاً حسب ايجاد عالمه سبب اولمش در زاهد مکن
 از نسبه حکایت که بنقدم ای زاهد نسبه دن حکایت ایلمه زیراشدی بنم یارست جو جوری
 و سرایی جو جوری جو دی کی بر محبوبم و جنت کی بر سرایم و ارایدی یار دن مراد خدا در
 سرای دن مراد قلبی که عشق سببی ایلمه هشت کی لطیف اولمش در بعضی شمع بویت
 بویه واقع اولمش در آفرینش تقدست کسی را که در اینجا بالفعل مقفونی وار در شول سنگ که
 بونق یارست جو جوری و سرایی جو جوری بونک معنای شمع اولمش در مغفوش سیاه
 و خوت شد اوارم با فنه و شد ادک کبر نه صاعده یک شیشه می و نوش بی و لب گشتی بر شیشه
 شربلی و بر شیرین می و براکن کن ری باغ ارم شد اوجنت نامنه بنا اند و کی باغچه در
 بنهرون مراد عشق و مرشد و مقام کشف و طاعت در جهل من و علم تو فلک را چه تفاوت
 بنم جهانک و سنگ علمک فلک نه تفاوتی وار در از که بهر هست چه خونی و چه زشتی
 انک ز جشی یو قدر خوبک نه در زشتک نه در یعنی انک قند برابر در مراد بی بهر
 اولنر عالمی و جاهلی فرق ایلمر و یکدر زمانه ده اولن بهرست ستر کی تنها نه منم کعبه دل
 یکدر رده دل کوبه سن بخانه یمنش با کوز بن دکلم در هر قدی صومعه هست و شستی
 سر بر قد بر صومعه و بر گشت وار در یعنی روی زمین با شیشه عبادت خانه در
 نباتی بعضی منظر جمال و بعضی منظر جلال در در صومعه عشق نعمت توان کرد عشق مجله
 نعمت ایلمک و نماز چون با شش ز رست بسازیم خشتی چونکه التون یصدق یوقد
 بر کعبه ایقن است ایدر مراد عشق ذوق و نعمت او نماز و یکدر تا کی عم می دینی ای
 دل دانا فتنه دکن دینی دنیا غمی ای دانا کوکل نیست ز خونی که غور بایان شستی جیف در غور دن

جهان کاج که این خم گشتی جهانک

مراد باری تعالی

بنم جهانک و سنگ علمک

اولنر عالمی و جاهلی

بنم ایلمک و نماز

رشتنه مایل و نه زشت دن مراد دنیا خوب دن مراد ان در الودی حرقه حراست
 جهانست خرقه کت آلوده لکی جهان خرابی در کوراه روایل دلی پاک سرشتی قنی بر پاک
 سرشت بر ایل دل سالک از دست جوامست سر زلف تو حفظ حافظ چون سنگ
 زلفک او جنی الدن تودی تقدیر چنین بود چه کردی که شستی تقدیر بویه ایدی که نیلیدی که
 تو میدی **ولایضا** ای که بجوری عشق رو امیدادی ای کسه که عشق نک مجبور لغین
 رو اطور سن بنده کار از بر خویش جدا میداری بند لکی کند و فکدن جدا طور سن
 خطاب مرشد در رشتنه بادیه راهم بر لالی دریاب بادیه صومعه هم بر زلال ایلمه ارش
 پمیدی که درین ره بخدا میداری بر امید جیف چون که بویولن خدایه طور سن خطاب مرشد
 دل ربودی و جل کردمت ای جان لیکن دلی قیادت سا که حلال ایلمد ای جان آناه ازین
 دار کاهش که مراد امیدادی دلمه بوندن کیت رعایت ایلمه با که ایلمر سن خطاب مرشد در
 که اندن التفات طلب ایدر ساغما که حریفان و کرمی نوشند بزم ساغرمی که غیری جو غلر
 نوش ایدر را محمل کیم از نور و امیداری بر تحمل این زر اگر سن رو اطور ایسک خطاب
 مرشد در که کند و سنده اولن رعایتی غیر پره اند و کند و تری رنجیده خاطر اولمش در ای مکس
 حضرت سیمع نه جولا که هست ای مکس سیمع حضور سنگ جولا که مکس ری و کلد و عرض
 خودی بزی و جنت امیداری کند و عرضک ایدر سن و بزه رحمت طور سن یعنی درین
 مراد حد دن تجاوز ایدمره نصیحت در کند و سنده خطاب طریقی ایلمه سیمع دن مراد باری تعالی
 مکس دن مراد کوکل در تو بتقصیر خود افا دی ازین در محروم سن کند و نصیحت ایلمه بوقبول
 محروم دوشدن از که کی نالی و فریاد جوامی داری کیمدن ایلمر سن و بنجور فریاد طور سن
 خطاب کند و سنده اولن روشن در حافظ از پادشاهان پایه تخت دست طلبند ای حافظ پادشاهان
 از بهی خدمت ایلمه طلب ایدر را کار ناکرده چه امید عطا میداری ایش ایلمش لیکن نه عطا ایلمد
 طور سن **ولایضا** ای که دایم بخویش مغفوری ای کسه که دایم کند و که مغفور سن که ترا
 عشق نیست مغفوری اگر سنگ عشقک یوق ایسه مغفور سن زیرا غور ایلمه عشق آلی جمع
 دلمانر کرد و بواکان عشق مکر عشق دیوانه لکن اطرافه طولند که بعقل عقیده مشهوری
 ز بر شریف عقله مشهور سن مراد عقل معاش ده قالن عشق آلی محروم اولور و یکدر
 مستی عشق نیست در سر تو سنگ باشکد عشق مستکی یوقد رو کشت شراب انگوری

رشتنه مایل و نه زشت دن

مراد باری تعالی

بنم جهانک و سنگ علمک

اولنر عالمی و جاهلی

یوری که اوزم شراب مست سن روی زردست واه در دالود صاری یوز در
 و در دلو آه در عاشقانه دوی رنجوری عاشقانه رنجور لاق دواسی در عاشق بویکی نشانی
 وصول الی الله حاصل ایدر بود باغ خلد را رونق جنت باغ نک لطافتی اولمازنی می آید
 و لب حوری صافی شراب زود بوسه نمان ماه بایت در رید سا که اول با یک
 محبت سغی ای یک کرک که چون آفتاب مشهوری اگر چه آفتاب کمی مشهور سن ماه دن
 مراد خدا در مراد عشق الی دن استغنا میسر دکل اید و کین بیاند ر بگذر از نام
 و نیک خود حافظ کند و نام و نیکدن کج ای حافظ ساغری طلب که مخجوری ساغری
 می طلب اید زیر انجور سن مراد عالم قبض دن خلاصه عشق الی سبب اولور و یکدر
 و لا ایضا ای که در کوی خوابات مقامی داری ای کسه که خوابات محبت سنده بر مقام
 طور سن جم وقت خودی از دست بجای داری کند و وقتنگ جی سن اگر بر جا مقرر
 طور ای یک کوی خوابات دن مراد خانقاه در جام دن مراد عشق در ای که بازلف
 و رخ یار گذاری شب در و ز ای کسه که شب در و ز یارک رخ و زلفی ای یک کوی
 فرصت باد که خوش صبحی و شامی داری سکا فرصت اولسون که لطیف بر صبح
 و بر شام طور سن زلف دن مراد اسرار آئینه در رخ دن مراد تجلی ذات در بار دن
 مراد خدا در ای که با وصل دلا رام گزیدی خلوت ای کسه که دلا رامک و صافی اید
 خلوت اختیار ایدک بعینت سمر این خطه که کامی داری غنیمت صای بو خطه است که
 بر مراد طور سن دلا رام دن مراد محبوب حقیقی در ای صبا سوختگان بر سر مراد منتظر
 ای صبا عشق آتشی اید یا منتظر بول باشند منتظر در گرازان یار سفر کرده
 بیامی داری اگر اول سفر ایش یار دن بر خبر طور ای یک کوی به شکام وفا که چه ثبات
 دی وفا و قنده اگر چه سنگ نیا یک اولماز می گنم شکر که در جو رد دای داری شکر
 اید رم که جو رده بر دوام طور سن مراد جانانک جفا سنی وفا عده اند و کین بیاند
 خال سر سبز تو خوش دانه عیش و لی سنگ سر سبز خاکک لطیف عیش و آید
 اما بر کن رچینش ده که چه دای داری انک چینی کناری اوزره واه که نه عجب دام
 طور سن خال دن مراد ذات در سر سبز اولسی دایم اندن آتار ظهوره کلمه
 چمن دن مراد بونف روی در دام دن مراد بونف زلف در که ظلمت کون مراد در که

ای که در کوی خوابات

مقامی داری ای کسه که خوابات محبت سنده بر مقام

صبا سوختگان

دایم اندن آتار ظهوره کلمه

عجب دام در که عاقل بر بلیه اندن خلاص بود یوری جان از لب جان بخش صبح می شوم
 قدحک جان بخش بلندن جان رایحه سنی ایش درم بشنوی خواب اگر زانکه شامی داری
 ایش ای کشی اگر اندن که بر شام طور ای یک یعنی عشق الی دن طو کیت و ارایه مراد
 عشق آئیدن رایحه حیات ظاهر اولور و یکدر لطیف اری طلب از تو غریبی چه شود بر غریب
 اگر سندن بر لطف طلب اید ز اولور نوی اید و درین شهر که نامی داری سینه بویکون
 بو شهر ده که بر نام طور سن غریب دن مراد اید اولوب خطاب مرشد اولمق روشن در
 بس دعای سحر مونس جان خواهد شد جوق دعای سنگ جانکه مونس اولیسه در
 نو که چون حافظ شب خیز غلامی داری سن که شب خیز حافظ کی بر غلام طور سن خطاب
 مرشد در و لا ایضا ای که بر ماه از خط مشکین نقاب انداختی ای کسه که ماه اوزره
 مشکین خط دن نقاب اندک لطف کردی سایه بر آفتاب اندختی لطف ایدک
 آفتاب اوزره سایه اندک مراد تشریح حال در خطاب خدا اید در تاج خواهد کرد با باب
 رنگ و عارضت سنگ عارضه کک آب و رنگی عجب بزه نیک کر کرد حال نیز یک
 نقش خود بر آب انداختی حایا کند و نقشک نیز کنی آب اوزره اندک مراد مصنوع
 برده سندن تجلی انک اید بزی بویله آشفته و شیدا ایدک اگر بالذات عرض حال
 ایدر ای یک عالم نجه اولور و یکدر کوی خولی و بردی از خوبان عالم تداش عالم
 خوبان دن خوبان طوبین اندک جام کج و طلب کافرا سیاب انداختی کج و جان
 غلب اید که از سیابی هلاک اندک جام کج و دن مراد عشق الی دلا سیاب دن
 مراد نفس آماره در که بونک هلاک اید عشق الی نک حصولی میسر اولور بونف خطاب
 عام اولمق روشن در کج عشق خود نهادی در دل ویران ماکند و عشقک کجی بزم
 ویران کوی کلزده قودک سایه رحمت بدین کج خواب انداختی بو خواب بوجن اوزره حجت
 سایه سنی اندک خطاب خدا اید در که لطف ازل ده لطف دن عشق کجی طلسم خاکده
 افن انک اید کنت کنز آفرینه سینه الی مخزن ایدی هر کسی با شمع رخسارت بویهی
 عشق با حجت مر بر کسه سنگ شمع رخسار که بر وجه عشق اوینادی زان میان پروانه
 در اضطراب انداختی اول اوزراده پروانه بی اضطراب اندک خطاب خدا اید طاعت من
 که چه از مستی خواهم رتو مکن اگر چه بن مستک دن خواهم نم طاعتی رتو اید که اندرین

عجب دام در که عاقل بر بلیه اندن

صبا سوختگان

دایم اندن آتار ظهوره کلمه

باید تو اب انداختی زیرا بوسه بدی تو اب امید ایله اندک و ادواتی گناه مناسبت
 طوطی و فین بیان برده از رخ برنگندی یک نظر در جلوه گاه جلوه گاه ده بر نظر
 یوزکن پرده بی رفع ایله کن در جاحور و پری را در حجاب انداختی حیا دن جور و پری
 بجایه اندک در ادجالی جمال دن جور و پری خجل اولدیردیکدر خواب بیداران بستی انگلی
 بازلف و خال بیدار کن خوابی با غلک و اندک زلف و خال ایله تمی بر شب
 روان خیل خواب انداختی خواب عسکر کن شب رداری اوزره تمت اندک یعنی بوجالی
 اثره اسناد ایله کن خطاب خدایه در زلف دن در اداسرار آتیه در خال دن در ادوات
 از فریب زکس مخور و فعل می پرست مخمور چشمک می پرست لبک فریب دن حافظ
 خلوت نشین را در شراب انداختی خلوت نشین حافظی شراب اندک در ادوات اثرات و کلام
 ربانی ایله عاشق ایله کن دیکدر در برای صیدل در کردم زنجیر زلف و دلی صید انگ
 ایچون بویمه زلف زنجیر می چون کند حسه و مالک رقاب انداختی مالک رقاب
 خسرو کن کند کی اندک خطاب خدایه در نصرة الدین شاه یحیی ایله خصم ملک را دیک
 ناصری شاه یحیی را اول که ملک دشمنی از نف شمشیر چون آتش در آب انداختی شمشیر
 در آتدن آتش کی به آتدی در آتش آب ایچنه و دشب هلاک اولدوغی کی انگ
 دشمنی دخی انگ شمشیر ایدار ندن هلاک اولدی دیکدر نصرت بوند ناصر معناسند
 داور دارا شکوه ای ایله تاج آفتاب دارا شکوه پادشاه در ای اول که که آفتاب
 حاجی از سر تقطیر بر خاک جناب انداختی تقطیر اوچندن جنابی خاک اوزره آتدی
 در اد پادشاهی مدح در بواکی انداختی ده اولن یا خطاب ایچون دکلدر باده نوش
 از جام بخشد که بر او رنگ جم بخشد و جامندن شراب ایچ که جم تختی اوزره شاه
 مقصود از رخ نقاب انداختی مقصود شاه بدت یوزندن نقابی رفع ایله کن
 بو خطاب پادشاه در زنها از آب شمشیرت که شیرین را از ان امان سنگ شمشیر
 آبدن که شیر لری اندن نشنه لب کشی نهنگان را در آب انداختی صومر هلاک ایله کن
 نهنگ لری آبه اندک در اد پادشاه ظاهری مدح در و ایضا ای در رخ توانوار پادشاه
 ای پادشاه که سنگ یوزکن پادشاه بق نور لری ظاهر در در فکر توبه نهان صد
 حکمت ای سنگ فکر کن یوز حکمت آبی نهان در در اد پادشاهی علم و حکمت ایله مدح

مناسبت
 در اد پادشاهی

در اد پادشاهی

در اد پادشاهی

ملک تو بار کن اند بر ملک و دین کتاده حسین سنگ فلک که ملک و دین اوزره
 بخش در صد چشمه آب جوان از قطره سیاهی بر مرکب قطره سندن یوز آب حیات چشمه
 در اد پادشاه ملک و دین نفع کنیری اولدوغین بیاند بر اهر من شایه انوار اسم
 اسم اعظم نور لری دیوا اوزره میدراده ملک آن است و خاتم فرمای سر چه خواهی
 ملک و خاتم سنگد بر پور هر نه استرایک در حشمت سلیمان هر کس که شک نماید
 سلیمان پیغمبر علیه السلام شک شک و عظمت هر کس که شک کو ستره یعنی شک ایله
 بر عقل و دانش او خفته در مع دماهی انگ عقل و علمی اوزره دماهی کدر یعنی تمیز اید
 باز رچه گاه گاهی بر سر نهنگ گاهی طغان اگر چه گاه گاه باسی اوزره بر کلاه تور مرغان
 داند این پادشاهی قاف مرغی بیلور پادشاه بق آیینی در اد هر پادشاه پادشاه بق
 عادت می بلز و حقندن کلز دیکدر تبغی که آسمانش از فیض خود دهد آب بر تیغ که آسمان
 اگر کند و فیضدن آب ویره یعنی بر کسیه که حق معین اولد تنها جهان بکیردی منت سپاهی
 بر عکس منت زباله گوز جهانی طوتر آسمانه اسناد مجاز در کلک تو خوش نویسد در شان
 یار و افیار یار و افیار حقه سنگ فلک لطیف یازر تعویذ جان فرای افسون مهر
 کاهی جان یعنی حیات زیاده اید بچی لک حایلنی عمر نقصان اید بچی لک افسونی بری ریست
 جانبی در که یار در بری سیاحت جانبی در که افیار در خطاب پادشاه در ای غفر تو
 مخلوق از کبر بای عزت ای پادشاه که سنگ ذانک عزت کبر یا سندن خلق اولمشدر
 دی دولت تو ایمن از خدمت نیاهی وای پادشاه که سنگ دولنگ ایمن در خرابی
 شدندن یعنی دولنگه زوال یوقدر کبر بای عزت دن مخلوق اولمشی ظل الله اولمشی
 خطاب پادشاه در کر بر توی زیغت بر کان معدن افتد اگر سنگ تیغدن کان و معدن
 بر پر تو دوشه یا قوت سرخ را بخشند رنگ گاهی سرخ رو با قوت صمان رنگین با غشدر
 یعنی خوف دن بکزی صاری اولور بخشندک فاعلی کان و معدن در اد پادشاه یک
 شوکت و عظمت بیاند ر عمر بیست پادشاه کز می هیبت جامم بر عمر در ای پادشاه که
 جام شراب دن بوش در اینک زینده دعوی و زنجب کوایی اشته بنده دن
 دعوی و محتب دن شهادت در اد پادشاه دن ظرافت ایله احسان طبع در اد مدت
 بخش بر بحر شب نشینان بلورم عاشق کز عجز سنگ قلبک ترخم ایدر کرحال من بری

مناسبت
 در اد پادشاهی

در اد پادشاهی

در اد پادشاهی

از باد صبحگاهی اگر بر صبح وقت نک یلیدن بنم عالمی صوره سن مراد باد شاه عالمی خوش
 ساقی مبارکی از پشته خوابات ای ساقی خوابات چشمه سندن بر آب گنور تا خفته بشویم
 از حجب خانقاهی تا خانقاهه منسوب اولن عجب دن خرقه لری بویالم مراد عشق سببی الیه
 محب در یادن خلاص طلبی در درودمان آدم تا وضع سلطنت هست آدم سندن
 مادام که باد شاهنق وضعی وار در مثل تو کس ندانست این علم را کماهی بو علم کس سندن
 حقیقتی بلدی مراد باد شاه مدحدر مبالغه طریق الیه جور از فلک نیاید با تو ملک
 صفاتی سن ملک صفاته فلک دن جور کلمه ظلم از جهان بر من شد توجهاں پناه
 همان دن با که ظلم اولدی حال بو که سن باد شاه سن مراد باد شاه همان دن شکایت
 اظهاری در جانی که برق عصیان بر آدم صلی زد بر برده که عصیان بر قی آدم صلی اوز
 او روی یعنی حضرت آدم دن عصیان خاطر اولدی مارا چگونه زبید دعوی بی کنای
 بزه گناه سرتق دعویسی بنجه بر شور یعنی لایق دکلر حافظ جو باد شاهت که گاه می بر
 نام ای حافظ جو که باد شاه که گاه سنگ نامکی یاد اید ز بخش زخت منما با ز بعد خواهی
 بخندن ای بخت کوستره عذر خواهی اید کر و کل یا ملجی البرایا یا واهب العطا یا
 ای مخلوقا کت مایه ای حسنه با غشلی عطفای مقل حلت به الذواهی ترحم اید
 ترحم انک بو فقیره که اکا عظیم بلا حلول ابدی عطفامصدر در که فعلی اعطف در
 میل ترحم اید معنا سنه دواهی جمع داهیه در که عظیم بلا عقوبت و شدت
 معنا سنه در مقل فقیر معنا سنه در **وله ایضا** ای قصه بهشت زکویت حکایتی
 ای خدا که جنت قصه سی سنگ کوکیدن بر حکایت در شرح جمال حور ز ر ویت
 روایتی حور کت جمالی شرح سنگ یوز کدن روایت در خطاب خدایه در مراد ظاهر در
 القاس عیسی از لب لعل لطیفه عیسی کت نفدی سنگ قرمز لبکدن لطیفه
 و آب خضر نوش دثانت کنایه و آب حیات سنگ لذت لبت دن بر کنایت در
 نوش لعلی دانه مضامین اعتبار اولنور سه معنی بویله دلور و آب حیات سنگ
 و نامک نوشندن بر کنایت در خطاب خدایه در مراد جمیع اشیاءات باری دن
 ملودر بولد و غنیم اشعار در مر باره از اول من و از قصه قصه بنم کو کلدن هر باره
 و غنیم دن بر قصه هر سطر از خصال تو در رحمت ایتی سنگ خوب کدن هر سطر

خانقاهه منسوب اولن عجب دن خرقه لری بویالم مراد عشق سببی الیه

می بر زبید دعوی بی کنای

عطفای مقل حلت به الذواهی ترحم اید

و رحمت دن برایت یعنی دلدن هر باره غنیم دن بر قصه در و سنگ خصا کلدن هر
 بر سطر رحمت دن برایت در مصراع اول دن مراد غنیم سنگ کثر تن بیاند مصراع
 ثانی دن مراد خدا کت بی پایان رحمت و کرم بیاند خطاب خدایه در کی عطر ساقی مجلس
 روحانیان شدی فتن روحانیه مجلسک عطر ساقی اولور ایدی کل را اگر نه بوی تو کردی
 رعایتی کله اگر سنگ بو کت بر رعایت اتمیدی خطاب خدایه در در آرزوی خاک رده
 بسو حقیتم یارک خاک را می آرزو سنده باندق یاد او را ی صبا که نکردی حمایتی اکای
 صبا که بر حمایت ایلدک یار دن مراد خدا در صبا دن مراد فضل الکی در خاک دن مراد از
 قرب در دانش از خیال خوش دست می دهد آتش که اگر یارک خیالی رفی میسترا و له
 ساقی بیا که بزد و بیخ شکایتی ای ساقی کل دوزخ دن بر یعنی صلا شکایت یوقدر بوی ل
 کتاب من افقار کت بنم کباب اولمش دلمک رایحه سی عالمی طوتدی این سوز اندر
 بکند هم سرایتی بو سوز اندرون هم بر سرایت اید مراد انا عشق مستور او مار و مکدر
 ای دل بهرزه دانش و عمرت ز دست شد ای دل سنگ علم و عمرت عبت یره الدن کندی
 صد مایه داشتی ذکر دی کفایتی یوز مایه طوتدک و بر کفایت ایلدک یعنی عشق و طاعت
 قدر نک و ار ایدی اما سا که کفایت اید بر بر سنیه سعی و اهتمام انکد دانی مراد حافظ
 ازین درس غنیم چیست بو قصه در سندن حافظک مرادی ندر بلور سبس از تو کرک
 در خسر و عنایتی سندن بر کرشمه و پاشادن بر عنایت خطاب مرشد در **وله ایضا**
 بن خرقه من دارم در رهن شراب اونی بو خرقه که بن طورم شراب رهنش اولی در وین
 دفتر یعنی غرق می ناب اولی بوی معنی دفتر صافی شراب غرق اولی در مراد وجود و علم ظاهرن
 فراغت اید و ب عشق الکی سعی انک اولی اید و کین بیاند چون عمر به کردم چند انکه
 که کردم چون عمری تباه ایلدم اول قدر که نظر ایلدم در کج خواباتی افتاده خواب اولی
 بر خوابات بو جا غنده خوابه دو شمش اولی در مراد جمیع خصوص ده عشق الکی سعی انک
 اولی اید و کین بیاند چون مصلحت اندیشی دورست ز در دیشی چون که مصلحت اندیشک
 در دیشکدن دور در در هم سینه بر آتش به هم دین بر آب اولی هم سینه بر آتش کیدر
 هم چشم بر آب اولی در مراد حالات عشق مال جاه دن مقبول اید و کین بیاند مر من حال
 دل زاهد با خلق خواهی گفت بن زاهد ک کو کلی حالتی خلقه دیکت استمزم این قصه اگر کویم

در آرزوی خاک رده

صلا شکایت یوقدر بوی ل

عطفای مقل حلت به الذواهی ترحم اید

باشد که وصال هوایی و آری ای حافظ باید که خاک در که اهل نظر شوی گرت که
 اهل نظر گرت در کاهی خالی اول سن یعنی بر مینماید مرید اول سن وله ایضا با مدلی مگو بید
 اسرار عشق و مستی مدعی به عشق و مستلک سرایسته دیکو ز تانی جبر بمیرد در در خود بری
 تا خود پرستلک در دین بی خبر اول بود و جی جائز در تانی خبر خود پرستلک در دین اول
 تا ضعف و ناتوانی بهیچون نسیم خوش باش ضعف و ناتوانی ایله باد نسیم کی خوش اول
 بیماری اندرین ره خوشتر زن درستی بویولده بهیاریق تن در مستلک دن خوشتر
بیت کجا خود شکر این نعمت کد ارم که زور مردم آزاری ند ارم در گوشه سلامت
 مستور چون توان بود سلامت گوشه سنده مستور اولمق نیجه ممکن در تانز کس و
 با مگوید روزی مستی مادام که سنگ چشمک بزه مستلک رخسار سینه سولیم ادا تا نیز آید
 ظهوری البته عاشق مست ایدر دیکدر عاشق شواره روزی کار جهان سر آید
 عاشق اول یوخسه بر کون جهان باشد کلور تا خواندن نقش مقصود از کارگاه
 هستی و از لوق کارخانه سندن مقصود نقشی او قومش ایکن واد عشق و طاعه
 سعی ایله یوخسه ناکاه بر کون اجل ایشور دیکدر در آستان جانان از آسمان
 میندیش جانانک آستانده آسمان دن فکر ایله کز اوج سر بلندی افتی بجاک
 پستی زیر سر بلندک او جندن اچخلق خاکنه دوش سر سن واد جناب قدسه وصول
 بولنه ماسوی فکر نیدن بچک لازم اید و کین بایندر خار از چه جان بکا هر کل عذران
 بخواهد خار اگر چه جان الم ویر کل ایکن عذریه دیر سهامت تلخی من در جنب
 ذوق مستی مست لکن ذوقی یاننده شرابک اجیلنی سهمل در مراد بود در که وصال
 جانان امیدی ایدر ریاضت و عشق مشقندری آسان در صوفی پیاله پیاه قوط
 ورا به پر دانه صوفی پیاله ایله شراب خوش ایدجی حافظ دستی ایله شراب نوش اینگی
 ای کونه استینان تکی در اردستی ای قصه بکلور در از دستلک قنچه دکت مراد
 عشقندن بی بهره اولن صوفیه کسوت مد عیله طعن در وله ایضا ای دل مباش خال
 یکدم ز عشق و مستی ای دل عشق و مستلکدن بر دم خالی اولم زانکه برو که رستی
 از رستی و مستی اندن مکره یوری که یوقلق دن و دار لعدن قور تلک کت گرفته
 پوش بینی مشغول کار خویشش اگر خرقه پوش کوره سن کند وایشو که مشغول اول

باز منظر حافظ

باز منظر حافظ

باز منظر حافظ

مرقبه که باشد بهتر ز خود پرستی هر بر قبده که دارد در خود پرست گیدن بگرت در یعنی خود
 پرست گیدن قبیح نسبه یوقدر در مدد هب طریقت خامی تن کورست طریقت مذ هبند
 خاملق کفر نشانی در آری طریق زندی چالا کیت و بستی بی عاشق لک طریقی چالا لک
 و جت لکدر تا عقل و فضل یعنی بی معرفت نشینی مادام که فضل و عقل نظر در اعتبار
 ایدر سن معرفت و عشقند او تور رسن یک نکته ات بگویم خود را مبین که رستی سا که
 بزکته دیم کند وکی کورمه که قور تلک کت آن روز دین ام بود این فتنها که بر خاست اول
 کون کورمش ایدم بوفتنه لری که ظاهر اولدی کز سر کشی زمانی با مانشینی سر کش گیدن بر
 زمان بز مده او تور بدکت خطاب خدایه در که کمال استغناسنی بیاندر سلطان من خدا
 زلفت شکست مارا ای بنم سلطانم الله ایچون سنک زلفت بزی صدی تکی کند پی
 چندین در از رستی بر سپاه قنچه دکت یوقدر در از دستلک این خطاب خدایه در که
 ظلمت کون دن شکایت ایدر خدا را بوند ذانک ایچون معناسنه مأول در دوش
 آن صنم چه خوش گفت در مجلس مغایم دون کچه اول صنم مغر مجلسنده با که لطیف
 دیدی با کافران چه کارست کربت نمی پرستی کافرا ایله سنک نه ایشک دارد اگر
 بته طیمز ایسک دادم شدک کند دسنه عتاب اند و کین اشعار در اخلاق ذیمید سندن
 اوتری صنم دن مراد شد در کافران دن مراد اخلاق ذیمید در که وصال جانانه
 مر بر بسی مانع قوی در کفر کیه از راه دین حافظ تا دید زلف پست کوز یولدن
 تا که حافظ سنک پست زلفکی کوردی با جمله سر بلندی شد پایال پستی جمله سر بلندی
 ایله پست لکن پایمالی اولدی زلف دن مراد بوند ظلمت کون در که اگر محبت ایدن
 پست اولور وله ایضا بشنوا این نکته که خود را زغم ازاده کنی بونکنه بی ایشک گزند و ک
 غدن خلاص اید سن خون خوری کر طلب روزی نهاده کنی اگر قسمت اول نمیش
 رزق طلب ایدر ایسک تان بر سن یعنی بلا چکر سن اخوالام کل کوزه کران خولای
 اخوالام بر داقبیلرک با چینی اولسه کرک حایا فکر سبوکن که بر از باده کنی شمدی دستی
 فکر بی ایله که باده دن بر ایدر سن یعنی شمدی دستی بی شراب ایله بر ایملک فکر بی ایله
 مراد اولم دن اول عشق و طاعه سعی ایله دیکدر کر از ان اد میانی که بهشت هست
 اگر اول آدمیلر دن ایسک که سنک هوسک جنت عیش با اوجی چند پری زاده کنی

باز منظر حافظ

باز منظر حافظ

بر قاج بری زاده آدمی اید عیش اید سن مراد طالب جنت اوله عشاق اید مصاحبت
 لازم اید و کین بیاندر تکیه بر جای بزرگان توان زد بکذا ف کراف اید اولور بر نه اولور
 ممکن دکلدر مکر دو کلی اولوق اسبابی متبایده سن خاطرت کی رفتم فیض پذیر و
 سنک خاطرت چن فیض رفتم قبول ایدر مکر از نقش پراکنده ورق ساده کنی مکر
 پراکنده نقشدن و رقیه ساده اید سن مراد دل محبت ماسوی نقشدن پاک اولمخه
 فیض آتی اثری انده منتقل اولماز دیکدر اجرا بایده ای سر و شیرین دهقان ای
 شیرین دهنلر خسروی سا که اجر اولور گزنگاهی سوی فرما دل فتاده کنی اگر دل
 افتاده فرما جاننه بر نظر اید سن خسرو دن مراد مرشد فرما ددن مراد طالب عشق
 کار خود بگرم باز گذاری حافظ کند و ایشکی اگر حق تعالی نک کر من تقویض اید سن ای نظر
 ای بسا عیش که با بخت خدا داده کنی ای چون عیش که خدا داده اید اید رس مراد فرما
 کرم حق کرک طاعت کرکز دیکدر ای صابنده کی خواجده جلال الدین کن ای صبا خواجده
 جلال الدینک قولفن اید تاجهان بر سن و سوسن ازاده کنی تاجهان سن و سوسن
 ازاده اید بر ایله سن مراد بوزر کی مدح در بصوت بلبل و قمری اگر نوشی می اگر بلبل
 و قمری صوبه اید شراب اجمیه سن علاج کی گنمت آفراده اید الکی سکا داغ علاجی اید مر
 زیرا آخر الدوا الکی که دو انک آخری داغ در دیشدر مراد مرشد سوزی اید اگر عشق
 و طاعت سنی انیه سن سا که علاج ایچ دوزخ اولور دیکدر علاج لفظی کی نقطه مضاف
 مضاف اولمق جائز دکلدر چو کل نقاب پراکنده دوزخ زده هو هو چون کل نقابی رفع آتی
 و مرغ هو هو اوردی یعنی او تمکه باشدی منه ز دست پیاله چه میگینه ای پیاله بی الدن
 قومه نیر سن اتمه مراد غنچه تحریض در هی اتمه اتمه معناسنه شرح اولندی و کسر
 ایچون دخی کلور معنی بویه اولور پیاله بی الدن قومه تحتر اید رس یعنی عشقه سنی اید عمر
 گذشته ایچون تحتر می چه هست آب حیات بدست سنه میجر چو کیه الکه آب حیات
 وار در صور اوله فلانمت ومن الماء کل شئی حی اوله حال بو که هر شئی آب حیات دن
 دیری در آب حیات دن مراد عشق و طاعت که حیات ابدیه به سبب در زخیره بنه ازین
 و بوی فصل بهار فصل بهارک رنگ و بویدن بر زخیره قو که می رسند نهی ره زمان
 بهمن و دی زیرا فصل بهارک اردن بهمن و دی ره زلمری ایرشور مراد محبت دن

در این کتاب

در این کتاب

در این کتاب

در این کتاب

و قدرت عشق و طاعت موجود ایکن آخرت تدارکن اید دیکدر دخی قیشتن بهمن او قیشتن
 زمانه هیچ بخش که باز نستاند زمانه هیچ نستاند با غنله که کرد و المیه مجور سفله مرآت که شست
 ناشی سفله دن مرآت استمد زیر انده سنه سی یعنی اسالی لاشی در شکوه سلطنت و حکم
 کی تباری داشت سلطنت و حکم عظمی چن بر نبات طوتدی ز تخت جم غنی مانع است و فیکر
 چن تختدن و کیست تاجندن بر سوز قالمشدر کی بر باد شاهک اسکی در خزینه داری
 میراث خوارگان کفوست میراث یجیلرک خزینه دار یعنی کفورد بقول مطرب و ساقی بفتوی
 دن و دی مطرب و ساقی نک قوی اید و دف و نیک فتوای اید نوشته اند بر ایوان جنت
 المادی جنت المادی نک ایوانی اوزره یا مرشد در که مرکه عشوه دخی خربد وای بوی
 که هر کیم دنیا نک عشوه سنی صانون آلدی یعنی مکر نه آلدندی دای اکا سنی نماد سخن طی گنم شراب
 ایست سخا قالمدی سوزی طی این لم شراب قند در بدن بت دی روح روان حاتم طی
 حاتم طیک روح و روانی شاد و غنچه و بر بعضی شوقه ویر بیت نماد حاتم طایی و لیکن نابا
 بهمان نام بلندش به نیکوئی مشهور بخیل بوی خدا نشود بیا حافظ بخیل حق راجحه سنی ایشتر
 کلای حافظ پیاله کیر و کرم و زر و القمان علی پیاله طوت و کرمه جالش و صمان نیم اوزر مر
 یعنی عشقه سنی اید و کیریم اول بن ضامن که سن رحمت و اصل ولور سن بیت جوانمرداگر
 راست خواهی ولیست کرم بیشتر شاه مردان علیست وله ایضا بیت گرفت کار هست
 چون عشق من کجالی سنک حسنک الیشی نیم عشقم کیه بر کمال طوتدی خوش باش زانکه بودین
 حسن راز وانی خوش اول زیرا که بوجسته بر زوال اولماز خطاب مرشد در که حسن معنوی
 نبات و کمال اوزره در در و هم می بخند کاندن تصور عقل و همه صغیر که عقل تصور ند آید
 بهیج معنی زین خوبتر منالی هیچ معنی اید بوندن خوبرت مثال که مراد خدا نک مثلی اوله و غین
 اشعار در آن دم که بانو باشم یکسال هست روزی اول دم که سنک اید اولم بر سیل
 بر کوندن و آن دم می تو باشم یک لحظه هست سالی و اول دم که سنسز اولم بر خطه بر سیل
 مراد زمان کثیره اولن تجلی و فیض زمان قلیل کلور و زمان قلیل ده اولن فراق و فیض
 زمان کثیر کلور دیکدر خطاب خدا به در شد خط عمر حاصل کر زانکه با تو مارا عمر خطی حاصل
 اولور ایدی اگر اندن که سنک اید بزه هر کز بزم روزی روزی شود و صالی شویله که بر کون
 بر وصال نصیب اولا خطاب خدا به در که انک بر دم و صالی عمر غریز در چون من خیال و

در این کتاب

در این کتاب

در این کتاب

جانبا خواب چشم ای جان بن سنک یوزک خیالی دوشده نیچو کورم که خواب می بیند
 چشم بخواب خیالی که خواب دن بنم چشم بر خیال دن غیر کور و خطاب خدایه دره
 رحم آر بر دل من که مهر روی خوبت بنم کوکله رحم کور زیرا سنک خوب یوزک مجتهدن
 شد شخص نا توانم بار یک چون هلالی بنم ضعیف جسم بر هلال کی اینجه اولدی مراد
 واد خداون کند و سنه تر قم طلبی در حافظ مکن شکایت کروصلی را خواهی ای حافظ
 شکایت ایله اگر یارکت وصالن استرایک زین بیشتر باید بر بخت احتیاج
 سا که فراقه بوندن زیاده رک بر تحمل کرک **وله ایضا** بسمل ز شاخ سرو کلبا کت
 پهلو ی بلبل سر و پا خندن پهلو ی صد ایله می خواند دوش در سب مقامات معنوی
 در سنی او قودی مراد علوقدر صاحبی اولن مرشد اصطلاحات طریقت او زره عشق الهی دن
 نکته لربیان ایله دی دیگر پهلو ی مشهور برسان در یعنی بیا که آتش موسی نمود یعنی کل که
 کل موسی آتشی کو ستردی تا از درخت نکته توحید بشنوی تا درخت دن توحید نکته سنی ایشیده
 نکم طور طاغنه بر درخت دن اتی انا الله صداسی کلمه در مراد هر شینگ ظهوری واجب
 الوجود ک وجود و وحدانیت بر شا هاید و کین بیاندر بیت **برک** درختان سبز و نظیر
 هو شیاره هر دورتی و فقر است معرفت کرد کاره دهقان باغ قافیه سنجند و بذل که باغ غلای
 قافیه پیدا ایله بچیلر در و لطیفه سوبیلچیلر در ناخواهی خور و بفرهای پهلو ی تاکشی و فلک
 شراب اینجه زبان پهلو ی صعوبت او زره اولد و غندن اصطلاحات مشایخ اگر تشبیه
 اتمه رمی دن عشق در خوش وقت بور با و کدایی و خواب امن بور یا کت و کد الک
 و امن ایله اولن خوابت وقتی خوش در کین عیش نیست در خور و رنگ حسه وی
 که بو عیش باد شاه نمشته لایق و کلمه یعنی باد شاه بو حضور بو قدر **بیت** نخسند
 خوش روستایی و خفت و بذوقی که سلطان در ایوان خفت جمشید جز حکایت جا
 از جهان نبرد جمشید جهانن جام حکایتدن غیر التدی زنجار دل میند بر اسباب
 دنیوی صاق دنیوی اسبابه کو کل غلمه دهقان ساخورده چه خوش گفت با پسر
 یا شدو دهقان پسر نه نه لطیف دیدی کای نور چشم من بجز از کشته ندوری که ای تم
 کوزم نوری اکد و کادن غیر بنجر سن مراد وان لیس لایان انا ماسی حسنه کس
 دنیا ده نه ملل تدی ایسه آخوند اکث جز اسن کورر دیگر رجیمت بغزه خانه آدم سیه

سنک چشمک غمزه ایله خلک خانه سنی سیاه ایله دی محموریت مباد که خوش مست میروی
 سا که محمور لایق اولسون که خوش مست کید رسن خطاب مرشد در این قصه عجیب
 از بخت و از کون منعکس و از بخت دن بو قصه سینه ایشیت یعنی برادر بنجم سببی ایله
 با که واقع اولان غریب حکایتی استماع ایله مارا بکشت یار با نفاس عبسوی عیسیه منسوب
 اولن قصه ایله یار بزی دجلدی یازون مراد مرشد در که عیسی نفس اکین ریاضت ایله
 مرید رک نفسی هلاک ایدر اما حقیقت احباب ایدر ساقی مکر و طیفه حافظ زیاده واد ساقی
 حافظک و طیفه سن مکر زیاده ویردی کاشفته کشت طره دستار مولوی که مولوی دست رک
 طره سی پریشان اولدی مراد غلبات عشق ایله در تبه استغراقه وصول بولد و غین اشعار در
وله ایضا بیا با ما مور ز این کینه داری کل بر مله بو کینه دار لغه چالشمه که حق صحبت در بند و الا
 زیر قدیمی صحبت حق طو تر سن بعضی شخص بیا برینه بنا واقع اولمش در نصیحت کوش کن
 کین در بسی به نصیحت استماع ایله زیرا بودر جوق یکدر از ان کور که در کجینه داری اول
 کور هر دن که خزینه ده طو تر سن در دن مراد نصیحتی در بغیر و چهار مصلحان رسن مفید
 خاری فریاد نه ایرش خدا اگر می دوشینه داری اندی چون اگر دون کچه کت شراب
 طو تر ایکن خطاب بر صاحب دوله در ولیکن کی نمایی رخ برندان اما رند لره فجن یوز
 کو ستر سن توکز خورشید و مه آینه داری سن که خورشید و مه دن آینه طو تر سن
 مراد اول صاحب دولتک قدر و رفعتن بیاندر بر رندان مگوای شیخ و عشق دار
 رند لکن عیسی سوبله ای شیخ واکله که با هر خدایی کینه داری که خدایه منسوب محبت یعنی خدا
 دوستدنه کین و عداوت طو تر سن مراد منکر عشق اولنه نصیحت در نمی رسی زاه
 آتشیم بنم آتشین آهمن خوف اتم سن تودانه خرقه پشمینه داری سن بلور سن
 یوک خرقه طو تر سن که آتش اصلا تحلی یو قدر مراد عشق کت آه و بد دعا سندن
 خذر اتمک تنبیه در نمی ترسی قور قزمی سن معناسنه دخی جائز در ندیدم خوشتر از شو
 حافظ سنک شو کدن خوشتر کوردم ای حافظ بغرائی که اندر سینه داری شول قن
 حقیقون که سینه ده طو تر سن **وله ایضا** بنجم که ده ام ابروی ماه سیمانی بر ماه یوز
 قاشنی کوزده ایشیم یعنی که محبت اتمشم خیال سبز خطی نقش ستمه ام جانی بر پرده
 بر سبز خطک خیالی نقش اتمشم مراد قرب الهی به دار شده وصول بولمش بر شده

سنک چشمک غمزه ایله خلک خانه سنی سیاه ایله دی محموریت مباد که خوش مست میروی

زیر قدیمی صحبت حق طو تر سن بعضی شخص بیا برینه بنا واقع اولمش در نصیحت کوش کن

خذر اتمک تنبیه در نمی ترسی قور قزمی سن معناسنه دخی جائز در ندیدم خوشتر از شو

مرید اولشم دیکدر امید هست که مشور عشق بازی من امید وار در که بنم عشق با هم
 برای ازان کجا بنده ابر و در سد بطغالی اول کجا بنده ابر و در بر طغالی ابر و در بر طغالی ابر و در
 کند و سی فنی صاحب ارشاد اولمن تو قدر سرم در دست شد و چشم از انتظار
 بسوخت باشم الدن کدی چشم انتظار دن یاندی و راز روی سر و چشم مجلس آری
 بر مجلس ارانک سر و چشمی رز و سنده مرادینه مرشد در مکنه دست دل تشن بخور خوریم
 کوکل مکنه در پریشان در خرقه یا آتش و رنق استرم بیایا که گری میکنند تماشا شای
 کل کل که بر تماشا به ذکر گری دنگ معناسنه در تنگم حضرت جامی بیور مشدر بیت
 جامی چو نیست کار تو غیر از جفا کشی باری جفای انکه کشیدن گری کند در ان مقام که
 خوبان بفرزه سچ زنند اول مقام ده که خوبان غمزه ایله تیغ اور در لعل عجب مدار سری افتاده
 در پای برای باغ بر باشد و شمش اولور عجب طوقه دراکه از رخ او ماه در شبستان است انکه
 رخندن که بنم شبستان ماه وار در کجا بود بفرغ ستاره به پروانی ستاره نک خورنده
 قنده بر پروا اولور یعنی خلوتن که ماه کبی دله اوله ستاره به بکر مجبو به فتن میل ایدرم
 مراد خدا در بود و دخی جائز در انک رخندن که ماه بنم شبستان در با که ستاره نک
 فروغنه فتن پروا اولور بود و چه اوزره مرانک معناسی معنی هستند پروایه مهر و فدا اولور
 زمام دل بکسی داده ام من در ویش بن در ویش زمام دل بر کسیه و بر شمش که شمش
 بکس از ناج و تحت پروانی که کس ایله تاج و تختن پروایه یو قدر کسی دن مراد خدا اولور
 زیاده روشن در پروا طاقت و فراقت و قیور من و آسان و هوس و میل معناسنه
 اما بون معنای اخیر مراد در فراق و وصل چه باشد رضای دوست طلب فراق و وصل
 نه اولور دوستک رضاسنی طلب ایله که حیف باشد از و غیره و تمنا بی زیرا حیف در ان
 غیره بخت مراد دوست دن مراد باری تعالی در روز واقعه تا بوقت من سر و کینه
 واقعه گویند به بنم تا بوقت سر و دن الیگوز که می ویم بداع بلند بالایی زیرا بر بلند قامتک
 داغی ایله کید ز مراد شهید عشق اولنک رعایت استحقاقی دار اید و کین بایندر بیت
 گر کند قامتش هلاک مراد بر سر وی کند خاک مراد در ز رشوق بر آرنده با به با به با به
 شو قدن در خاره ایچو کتور را اگر سقیفه حافظ رسد بر یابی اگر حافظک سقیفه سی
 بر در بایه ایش سقیفه بونق دفتر معناسنه در که مراد کند و نک و بانی در و لایف

مجلس ارانک سر و چشمی رز و سنده مرادینه مرشد در مکنه دست دل تشن بخور خوریم

بکس از ناج و تحت پروانی که کس ایله تاج و تختن پروایه یو قدر کسی دن مراد خدا اولور

بجان او که گرم دست رس بجان بودی انک بقاسی جقچون که اگر جانده ال ایر شک اولیدی
 کینه پیشکش بند کاشش آن بودی انک بند نه کینه پیشکش اول اولور ایدی یعنی جانی بنده
 پیشکش چکر مراد مرشد در اگر دلم شدی پای بند طره او اگر کوکلم آنوک طره سینه پای بند
 اولیدی کیم در درین تیره خاکدان بودی بو تیره خاکدان ده با که فتن قرار اولور ایدی غیر غیب
 مرشد راجع در درآمدی ز درم کاشکی چوله نور کاشکی قبدن ایچو کلیدی نور لمعه سی کی
 که بر دو دین من حکم اور دان بودی که انک حکمی بنم ایکی کوزمه روان اولیدی مرادینه مرشد
 بر چو مهر فلک بی نظیر افاقت رخ ایله فلک آفتابی کی عالمک بی نظیری در رخ ده بود
 دخی جائز در بدل در رخ که یکت دزه مهربان بودی کوکل ایله حیف که بر دزه مهربان اولیدی
 مراد اول مرشد کمال استغناسنی بایندر خواب نیز نمی بینمش چه جای وصال آتی دوشده
 دخی کور غم نه وصال یری در جوان بود و نه بدیم باری آن بودی چونکه بو اولیدی و کور مرک
 باری اول اولیدی یعنی چون وصال اولیدی باری خواب کور مکن اولیدی به بنده کی قدش
 سر و معرف کشتی انک قنک بنده کنگه سر و معرف اولور ایدی اگر چه سوسن از ده اش زبان
 بودی اگر سوسن از ده کی اول سر دکت زبانی اولیدی مراد مرشدک علقه قدر بایندر ز پرده
 ناله حافظ بر دن کی افتادی حافظک ناله سی فتن پرده دن طشه دو شردی اگر همدم مراد
 صبح جوان بودی اگر صبح خوان مراد همدم اولمیدی مراد سحر خیز عشق ایله مصاحب
 اولد و غندن ناله ایله مکنه در لایف چه بودی از دل آن یار مهربان بودی نویدی اگر اول
 یارک کوکلی مهربان اولیدی که حال نه چنین بودی از جهان بودی زیرا برزم حالمز بویله و لمان
 ایدی اگر آنجلین مراد اگر مرشدک زه نظری اولیدی حالمز بویله مکنه را و لمان
 ایدی دیکدر گرم زمانه سرافاز داشتی و عزیز اگر زمانه بنی سرافاز و غور طویدی سر و غم
 آن خاک استان بودی بنم غم سیری اول استانک خاکی اولور ایدی مراد مرشدک
 استانی خاکنده اولمغی سر عزت بلد و کین بایندر یکفتمی که بهاجیت خاک پایش را
 زیرا ایدم که انک خاک پینک بهاسی ندر اگر حیات کرانمایه جاودان بودی اگر آغوها لوجا
 جاودان اولیدی مراد انک خاک پینک بهاسی باقی حیات اید و کین اشعار در یکفتمی که چه
 زرد سیم طره دوست زیرا ایدم که دوستک طره سی رایحه سی نه ذکر گرم بهر سر سوخته هزار
 بن بودی اگر هر بر مویم باشند بیک جانم اولیدی یعنی بنم یوز بیک جان ذکر مراد غیب

بکس از ناج و تحت پروانی که کس ایله تاج و تختن پروایه یو قدر کسی دن مراد خدا اولور

مرادینه مرشد
 بنم غم سیری

و نفی رحمتیه بهما میسر و کلید دکن بماند برات خوشدلی ما چه کم شدی یارب کرش
نشان امان از بد زمان بودی اگر بزم خوش و لک براتمه زمانه نک ضرر ندان امان
اولیدی عجب نه اکسور دی داد جناب قدس دن جمعیت خاطر طلبی در بویکت معانده
صعوبت اولد و غندن اوتری بود جمله شرح اولندی اگر نه دانه عشق راه برستی اگر عشق
دایره سی یول بغلیدی چو نقطه حافظ مسکین در آن میان بودی نقطه کی مسکین حافظ
اول اور تاده اولور ایدی داد بود اولوق جائز در که هر که دانه عشق دن ایچو کر مکافه
عشق وصول بیلغه قادر اولماز زیرا مانع قوی دار در دانه عشق الهی محبت ماسو ادن خلاص
سبب اولور دیکدر بود وجه دخی جائز اول اولور تاده اولور می ایدی یعنی عشق ایرشد کند
عشق محبت ماسوایه ایرشکه مانع اولور **وله ایضا** تو مکر بر لب آبی بهوس نشینی سون
بهوس اید بر صوکنار نه اوتور میسن **ورنه** هر فتنه که بینی همدا خود بینی هر فتنه که کور سن
و دکل کند و کدن کور رسن یعنی بو مقدار هر که صوکنار ندن اوتور مقدار فتنه به سبب
بود وجه دخی جائز در سن مکر دنیا دن فراغت ایدوب بهوس اید بر آب کن رند اوتور سن
که جهانک فتنه سندن خلاص بول سن بوخره عالمده هر فتنه که کور رسن جمیع سن کند کن
کور رسن بود و به اوزره لب آب دن داد تو حید اولور وجه اوله نسبت معراج اولد اید
فعل منفی در وجه ثانی به نسبت در تخیالی که قوی بنده بزمین او اول خدا خست چون که انک
مقبول و مختار بنده می سن که برین چاکر دیرینه کسی گزینی که بو قدیم چاکر اوزره بر کسی
اختیار تیه سن خطاب م شده در بعد ازین ما و کده ای که بس منزل عشق بودند صکره
بز و کده ای که بر عشق سر منزلنده ر هر و از اید بود چاره بجز مسکینی سا کله مسکین لکدن
غیری چای اولماز ادب و شرم را خسر و هر و یان کرد ادب و شرم سنی هر درک شای
ایلدی آفرین بر تو که شایسته صد جیدی تحسین سا که یوز بو قدره لایق سین خطاب شد
اگر امانت سلامت برم باکی نیست اگر امانتی سلامت ایلد ایلدم بر باکت بو قدر می دلی سسل
که نبود می دینی دلی لک سسل را کرمی دین لک اولیه یعنی راه عشق سلوک آسان دره
اما سلوکی تمام نه ایتمه ایرشد ر مک لازم اما مشکله ر **مهر جو ر رقیب چکنم** کرکنم سنک
جو رنه اگر صبر نیم نیم بلیم عاشق را بود چاره بجز مسکینی عاشقده مسکین لکدن غیری چاره
اولماز تخم بی غرض از بنده محقق نشو بنده دن غرض سز سوز استماع ایلد ای که نظور بزرگان

بیت می

بیت می

بیت می

بیت می

حقیقت بیستی ای کسه که حقیقت بین اولور لکن محبوبی سن خطاب م شده در سخن بین
غرض دن داد بو بیت در نماز بینی چو تو پاکیزه دل و پاک نهاد سبخلین پاک دل و پاک
خلقت بر نماز زمین **بهره گشت** با مردم بد نشینی بیکر اولدر که یارم کسه اید اوتور میسن
مردم جمع و مفود استعمال اولور خطاب م شده در مردم بدن داد دنیا پرستد خیم اید که
خوامی بنماشای چمن با که حیف کلور چمن تماشا سنده حاله سن یعنی کیده سن کر تو خوشتر
رک و تازره تر از سرینی زیرا سن کلدن خوشتر و سندن دن تازره رک سن خطاب
م شده در که انی محبوب منزله سنده تنزیل اتمد ر **عجب** از لطف تو ای کل که نشینی با خار
عجب در سنک لطف کن ای کل که خار اید اوتور رسن **ظاهر صحت وقت** درین می بینم
ظاهرا وقت مصلحتی بوند کور رسن خطاب م شده در که عوام اید صاحب تده و کندن
عجب اید نشیننه بازی سر شکم نگری از چپ و راست سر شکم شیشه باز غنی کور رسن
چپ و راست دن کر بدین نظر بنشش نفس نشینی اگر بو چشم قمر نه بر نفس اوتور رسن
خطاب م شده در که اکا کر یسن عرض اید ر چپ صول راست صانع نبیل این اشک
روان صبر دل حافظ برد بواشک روان سیلی حافظک کوکلی صبریه ایلندی بلع الحاقه
لا مقله عینی بینی طاقت نهایت بولدی ای بنم کو زمک مقله سی اراق اول بلغ فعل می
نهایت بولدی معنا سنده الطاقه انک فاعلی در مقله بوند کو زک توامی و حقور سی
معنا سنده در که منصوب در منادی مضاف اولد و غندن بینی بینی کبی ام حاضر مفرد
مواثقت حاضر در بان بین دن که مصدری بین در که بوند اراق اولوق معنا سنده در
باب ثانی دن مانع بیع کی تو بدین نازکی و خوشدلی ای شمع چکل سن بو نماز کلک
و خوش دل لک ایلد ای شمع چکل لایق بزمیکه **خواجہ جلال الدین** خواجہ جلال الدین بزمیکه
لایق سن دینی ده اولن یا خطاب ایچو ندر **وله ایضا** خوش کردی دوری فلک روز
دوری فلک که خصومت و جنگ کوندن خوش معاونت ایلدی تا شکر چون کنی دجه شکر
اوتوری عجب بجه شکرانه اید رسن و شکرانه کتور رسن خطاب باو شاهه در که عدد سنده
غالب اولمشدر در گوی عشق شوکت شایمی نمی خوند عشق محله سنده پادشاه بلق
شوکتی صا تو ن الماز یعنی اعتبار اتمد را آوار بنده کی کن و دعوی چاکری بنده لک اوارن
و چاکر لک دعوی سن ایلد خطاب پادشاهه در که خدا به طاعت ایلد دیو نصیحت اید ر

بیت می

بیت می

بیت می

بیت می

انگس که افتاد و خدایش گرفت دست اول که که دوشدی و خدا نکستنی طوتدی
کویر باد تا غم افتاد کان خوری دی سنگ اور که اولسون تاد شمنک غمی بیسن سانی
بجز و کانی عیش از درم و رای ای سانی عیش مشغلی ایله قبولدن ایچو کل تا یکدم از درم
غم دینی بدر بری تاروم دلمدن دنیا غمی طشره ایله سن سانی دن ماد شد در در
راه چاه و بزرگی خطر بست منصب و اولوق شاه راهنده خطر چو قدر آن به کرین
کریوه سبکبار بگذری اول بیک که بولک دن سبکبار کچه سن یعنی منصب و دنیا به
مفتون اولیه سن سلطان و فکر و سودای کج و باج پادشکر فکری و کج و باج سودا
در ویش امن خاطر و کج فکر دری در ویش امن خاطر و قلندر لک بوجا غی نیل مراد
بر حسب فکر و تمیست مراده ایرشک فکر و همت حسبی و نره در از شاه ندر خیر و نره
یاوری شاه دن خیر ندر و توفیق دن یعنی خدا دن معاونت مراد پادشاهی خیره دلالت
اتد و کین بیا ندر یک حرف صوفیانه بگویم اجازت صوفیانه بر سوز دیم اجازت
واری در یعنی وار سه اول سوز بود ای نور دید صلح به از جنگ و داوری ای کوز
نوری صلح جنگ و خصومت دن یک در مراد پادشاهی صلح و خیر فیض در حافظ غبار فقر
وقعت زرخ مشوی ای حافظ فقر و قناعت غبار سینه یوز کردن یوم کین خاک
بهتر از غل کیمیا کری زیرا بو خاک کیمیا کر لک عملندن کیکر که زیر کیمیا کر لک دنیا غنا
سبب در فقر و قناعت آخرت غنا سبب در اوله ایضا و یاز بزرگ و از
پاده کهن دومی یکی زبرک یار و اسکی شراب دن برایکی بتم فراغتی و کت بی و گوشه چینی
بر فراغت و برکت ب و بر چس کوشه سی کتاب دن مراد قرآن عظیم اولوق روشن
کوشه چمن دن مراد فیض و طاعت بری در من این مقام بدینی و آخرت ندهم بن
بو مقامی دنیا و آخرت و بر مزم اگر چه در پیم اند هر دم انجمنی اگر چه هر دم بر وافر خلق بنم آرد
دوشه لر یعنی طالب اوله لر نه انکه کج قناعت کج دنیا و اول که که قناعت بوجنی
دنیا بکنه و بری و وقت یوسف مصری بکنن یعنی یوسف مصری بی برانق بهایه صانع
یعنی همان بو که بزرگ کج کاف عربیک فتمه سی ایله بوجق معنا سنده در که که کوره شج اولنده
و کج اولمندن جائز در کاف فارسی نک فتمه سی ایله معنی که کوره اولور بیکه فتمت این
کار خانه کم شود کل بو کار خانه نک و معنی اکسیر بزره بهیج توبی یا بهیج منی بر سنجین زهری ایله

در ای ای ای

در ای ای ای

در ای ای ای

در ای ای ای

در ای ای ای

یا بر سنجین قستی ایله مراد مادام که اراده ائمه متعلق اولیه طاعت و قس سببی ایله بو عالم متغیر
اولماز و یکدر بکوشه بشین خوش ای تماشا کن بر کوشه ده او نور و تماشا ایله که کس
بیا و ندر چنین عجب زمینی که که بونجلین بر عجب زمانی یا دنی طوتر مراد احوال عالمک
تغیرندن عجب اند و کین اشعار در برور واقعه غم با شرب باید گفت واقعه کوننده غمی شده به
دیگر کرک که افتاد بکس بست در چنین زمینی زیرا بولک کی زمان کسبه افتاد بود قدر مراد و شد
فیری دنیا غمی رفع و یکدر بکار خویش بدست کسان نمی بینم کند و کار می کساننده کورم
چنین شناخت فلک حق خدمت جومنی بر سنجین خدمتی حقی فلک بویه اکلدی مراد فلک دن
شکایت اتد و کین بیا ندر بهر کوش نوای دل که حقا را نکند سن صبره چالش ای دل که حق نور
چنان غم بکنی بدست اهر منی انجلین بر غریز اهر منک اند مراد بود که حق تعالی خضر سینه
سلطنت خاتمی انجلین بر دیوصفت دشمنک انده قوم و کونک و کونک تسلیمت ایدرتند باد
حوادث نمی توان دیدن حوادث حکم یلندن کور منک ممکن و کله درین چمن که کلی بوده است
یاسینی بوجمند بر کل یار یاسمن اولمشد ریت درین باغ سر دی نیامد بنده که با داجیل
بخش ازین مکنده ازین محوم که بر طرب بوستان بکشدشت بو سموم دن که بوستان طرفه
او فرادی عجب رنگ کلی مانع است یاسمنی عجب که بر کلک و یار یاسمنک رنگی قالمش مراد
بو پادشاه اولن محببت دن قاتمه سرور قالمدی دیکدر ر سمن و یاسمن هر رسی باشقه
بر رشکوف نکستی در فرج دهر بر نه شد درین بلا حافظ بو بناده و هرک فراچی خراب اولدی ای
حافظ کجاست فکر عیسی و رای بر منی قنده در بر کلک فکری و بر بر منک رای مراد نظام عالمک
یرشدی دیو مبالغه ایله بر من همد حکیمه دیر اوله ایضا در همه دیر مغان بست جوم بشید
و کلی دیر مغان ده بونجلین بر شید ایو قدر خرقه جایی کوباده و در فرجایی خرقه بریده و کتاب
بریده شراب بر من شید القدر مراد عقل معاش طبقه سندن دور اولمسی در دیر مغان دن
مراد بون مرتبه حقیقت اولوق روسن در مصراع ثانی دن مراد مراتب سلوک در که بعضی سنده
وجود دن کچمن بعضی سنده علم ظاهر قیدندن خلاص بولمشد خرقه دن مراد وجود در
دل که اینده شایسته غباری دار د دل که شاهه منسوب بر آینه در بر غبار طوز از خدائی غم
محبت روشن رای خدادن بر روشن رایک مصاحبتی طلب ایدرم شاهد مراد خدا در
کا متصل اولن یا نسبت ایچوندر غبار دن مراد محبت ماسودان پیدا اولن که درت در که

در ای ای ای

در ای ای ای

بجای جانانه مانع در روشن رای دن مراد شد که اول غبار انک مصاحبت
 زایل و لماز جو بهای بسته ام از دیده بامن که مگر چشم دن و امنده از باطل غلظت که مگر
 در کنارم بنشیند سنی لایلی بنم کناره دیک بر سر و قاتمی جو بهای دن مراد یکی غیشدن جویا
 ایدن اشک در که قرب الهی و وصال شاهینک حصوله انی وسیله و سبب ایشد ریتام
 مراد ایم و مندن جویان اتسی در نشانک فاعلی مراد اولی و زاده روشن در سنی
 بالادون مراد باری تعالی در کنارم بنشیند دن مراد مشایخ جمال در حاصل معنی تعالی
 جانان شوقدن حد دن زیاده اولن کر یه سنی اشعار در کشتی باده بیاور که مرابی رخ
 دوست شراب کشتی سنی کتور که دو سنگ یوزن سنی کشته هر گوشه چشم از غم دل بر جای
 چشمک سر گوشه سی کوکل غنندن بر دریا اولمشد کشتی باده دن مراد عشق الهی در دهن
 مراد خدا در رخن مراد ذات باری در که بوند مشایخ جمال مراد در غم دن مراد
 عالم فیض و استنار در سر گوشه چشم کند و معناسی و زرد در دریا ذکر می مبالغه بگوید
 و بکر به دن سبب مشایخ دن دور اولمشد در کشتی نک باده اوصافتی اضافت
 بیانیة اولمشد روشن در کرده ام توبه بدست صنی باده فروش بر باده فروش محبوبک
 اند یعنی انک سببی ایل توبه بایشم صنی باده فروش دن مراد شدن خلیفه سی اولمشد
 روشن در که در می خورم می رخ بزم الی که بزم آراکت یوزن سنی و شراب
 ابجیم بزم آرا دن مراد شد در می دن مراد عشق الهی و که در شد سنی انک حصولی است
 هم بوند اشارت دارد در که عشق الهی تقلید ایل حاصل و لماز زیر تقلید سبب ضلالت در
 ستر این نکته مکرر جمع بر آرد و بزبان بونکه نک ستر ستر مکرر جمع سولیه در نه پروانه در روشن
 بر دلی یوخه پروانه سوز بر طاقت طوتر ستر این نکته دن مراد عشق الهی نک ستری
 شمع دن مراد شد کامل که دایم عشق آتشی ایل یا منقده در که تمام مشاهد به ایرتشد
 پروانه دن مراد وصول الی الله حاصل تبیین عاشق در که هنوز عشق الهی ستر دن مراد خبر
 سخن غیر مکرر بامن معشوق پرست بن معشوق پرست غیر سوز سولیه کزوی و جام میمیت
 کس بر دلی زیارندن و جام می دن با که ایل پروانه قدر مقصود دن مراد معشوق
 معنی در یگانگی ایچون دکلر غیر دن مراد خدا دن غیری در معشوق پرست اولمشد عشق
 الهی در که وصال جانانه وسیله در نکس از لاف زده از شیوه چشم تو میخ در کس اگر

سر جانانه و روشن رای دن مراد شد که اول غبار انک مصاحبت زایل و لماز جو بهای بسته ام از دیده بامن که مگر چشم دن و امنده از باطل غلظت که مگر در کنارم بنشیند سنی لایلی بنم کناره دیک بر سر و قاتمی جو بهای دن مراد یکی غیشدن جویا ایدن اشک در که قرب الهی و وصال شاهینک حصوله انی وسیله و سبب ایشد ریتام

جانان شوقدن حد دن زیاده اولن کر یه سنی اشعار در کشتی باده بیاور که مرابی رخ

ستر این نکته مکرر جمع بر آرد و بزبان بونکه نک ستر ستر مکرر جمع سولیه در نه پروانه در روشن

سخن غیر مکرر بامن معشوق پرست بن معشوق پرست غیر سوز سولیه کزوی و جام میمیت

کس بر دلی زیارندن و جام می دن با که ایل پروانه قدر مقصود دن مراد معشوق

سنگ چشمک شیوه سندن لاف آوردی ایسه ایچنه ترد و ایل نظر آتشی نایبنا سنی
 ایل نظر اولمشد اعلی نک آردیچنه کتور یعنی سوزنه مقید اولوب بجنور اولماز زکس نوری
 چشم مناسبتی ایل در یوخه مراد مصنوعه صانع اولن حالت بند دخی وار در دبولت
 اور سه سوزی مقبول و لماز دیکدر زیر زکس اعلی اولد دخی کی اول دخی اعلی در انو کیچون
 بویله دبسنک ایل در ایل نظر خود بونک کی سوزی استماع اتیز دیکدر خطاب خدا ایل و توبه
 چشم دن مراد ذات اولمشد روشن در میخ دن مراد بوند انک خطا سنی التفایله دبسنک
 کج دیکدر این حدیث چه خوش آمد که سحر که میگفت بوسوز با که نه خوش کلدی که سحر و سنی
 ایتی دایر ایدی معناسنه دخی جائز در بر در میگفت بادت ولی ترسانی بر میخانه
 قبوسی و زره دفت و نای ایل بر ترسا میگفت دن مراد شد کامل آستانه سی در دفت
 ولی دن مراد اعلان و اظهار در سحر که دن مراد زمان کشف اولمشد روشن در و کند و معناسنه
 دخی اولمشد جائز در ترسان مراد عالم تجرید و حصول بولمش عاشق در تنگم کلشن رازده
 ترسان قدن مراد نه اید و کی بیان اولمشد بیت ترسانی غرض تجرید دیدیم خلاص
 از ربقه تقلید دیدیم هر آن کس کو مجرود چون ملک شده چور و ج و اند بر چارم فلک شده
 مقول قول بوز کرا و نایب بیت در کرمسلمان از انست که حافظ دارد اگر مسلمان اول
 ایسه که حافظ دارد آه اگر ازل ای مراد بود فردایی آه اگر بویکون ایچون بر فرد یعنی قیامت
 پیدا اولد ایل بوند اجل معناسنه شرح اولندی لیکن پس معناسنه دخی جائز در مراد
 مراد دنیا در فرداد مراد قیامت در مراد بود که بر صاحب تجرید حافظه تنبیه و طعن طریقی
 کتمش اگر مسلمانلق بوا یسه قیامت حالک نیجه اولور و ایل ایضا دیدیم جواب دوش
 که مای بر آمدی دون کیچه و دشمن کور دم که برای طوغدی کز عکس روی او شب ایچون
 سر آمدی که انک یوزی عکسندن فراق کیچه سی باشه کلدی تعبیر چیست یا سفر کرده میر
 تعبیر سفر ایش یا ریشور ایچ هر چه رود مراد در آمدی ای کاشکی هر نه کلو تیزرک
 ایسه قبولن ایچر و کلیدی مراد بر بار غریز نک سفردن قد دخی اشعار در که اول یا عسرنیز
 شیخ ایش و زیاده اشتیاقدن انک زیاده تیز کلشنی طلب ایل در ذکرش بخیر سانی
 خنده قال من ای بنم سانی فرخنده فالم انک ذکر ی خیر ایل اولسون کز در مام با قبح
 ساع آمدی که قبولن دایم قدح و ساغ ایل کلو روی ذکرش بخیر یا و تقدیر دن درای سانی

ستر این نکته مکرر جمع بر آرد و بزبان بونکه نک ستر ستر مکرر جمع سولیه در نه پروانه در روشن

سخن غیر مکرر بامن معشوق پرست بن معشوق پرست غیر سوز سولیه کزوی و جام میمیت

کس بر دلی زیارندن و جام می دن با که ایل پروانه قدر مقصود دن مراد معشوق

جانان شوقدن حد دن زیاده اولن کر یه سنی اشعار در کشتی باده بیاور که مرابی رخ

در خنده قال من تقدیر من در ذکرده اولن ضمیر غایب اول سفری عزیزه راجع در خوش
بودی از خواب بیدری و بار خوش لطیف اولورایدی که اگر کند و داری دوشند
کوریدی تا یاد صحبتش سوی مار هیرامی تا اکا مصاحبت یادی بزم جانمزه رهبر کلیدی
یعنی بوجانب کلک سبب اولیدی انکو ترا بسنگ دلی گشت رهنمون اولی که اول
سکاسنگ دل که دلیل دلیدی ای کاشکی که باشن سنگی در آمدی ای کاشکی که انوک ایغی
طاشه طوقیدی یعنی دپسی اوزره کلیدی در اول یار عزیزک کلک سبب اولنه بد عادر
فیض ازل بزور و زآمدی بدست فیض ازل اگر قوت والتون ایلد که کلیدی آب خنجر
نصیب اسکندر آمدی آب حیات اسکندرک نصیبی کلورایدی یعنی اکا نصیب کلورایدی
زیرا انک نور و زری وارایدی **بیت** شنیده که سندر رفت تا طلعات بچند محنت
و خوراک خور آب حیات جاننش نثار کردی ان دنواز اگر جانی اکا نثار ایدم اول
دنواز اگر چون روح محض جلوه کنان در بر آمدی روح محض کی جلوه ایده رک سینه یک کلیدی
آن عهد یاد باد از بام و درم اول عهد یاد اولسون که طام دن و قیودن بکا دایم پیام و در
و خط دلبر آمدی دایم یارک خبری و دلبرک خطی کلورایدی کی بافتی رقیب تو چندین مجال ظلم
سنگ رقیبک ظلمه فچن مجال بولورودی بود و دخی جائز در سنگ رقیبک ظلمه فچن بود و در
مجال بولورودی مظلومی از شب بدر و اور آمدی بر مظلوم بر کجبه اگر حالکنت قبوسنه کلیدی
حاکم دن در اد خدا در مظلومک دعاسی جناب کبریا ده مقبول اید و کین بیا در خامان
ره رفته چه داند قدر عشق سلوک آتش خامدر عشق قدر سینه نه بلور در در یادلی بخوی
و دلبری سر آمدی بر در یادل و در دلبر سر آمده است که قابل ارشاد اول خطاب اول یار عزیز
حالم تر بیند اشتغال کو ستر مشد و در دیگری بشیوه حافظ زدی رقم اگر بر غیر حافظ
شیوه سی ایلد رقم اوریدی مقبول طبع شاه هنر بر و ر آمدی هنر پرورش یک طبعه
مقبول کلورایدی یعنی اگر بر غیر شاعر حافظ کی لطیف شود دیدی شاه یک مقبول اولوب
رعایت کو رایدی **دله** رضا روزگار است که مار انکوان میداری بر روزگار در که
بزی منتظر طوار سن بنن کا زانه بوقع و کران میداری بنده کرک غیر بلا سلوبی ایلد
طونما ز سن خطاب خدایه در گوشه چشم رضایی بمنت باز نشد سنگ با که بر رضا
چشمک کوشه سی آجلیبیدی انچنین قوت صاحب نظران می داری صاحب نظرانه

کاشکی که باشن سنگی در آمدی ای کاشکی که انوک ایغی

طاشه طوقیدی یعنی دپسی اوزره کلیدی در اول یار عزیزک کلک سبب اولنه بد عادر

آن عهد یاد باد از بام و درم اول عهد یاد اولسون که طام دن و قیودن بکا دایم پیام و در

حالم تر بیند اشتغال کو ستر مشد و در دیگری بشیوه حافظ زدی رقم اگر بر غیر حافظ

عزنی بولیدی طوتر سن خطاب خدایه در مراد عشق ده دینا ده رعایت اولما نه دیکدر نه بر ادنی کنت
عز و مالندن بی بهره در در کل از داغ غمت رست نه بلبل از باغ سنگ غمت داغده باغ
نه کل نه بلبل قوتلیدی همه راجع در ان لغزه زنان می داری دو کلی سنی جامه بر بختی غصه
اور می طوتر سن جامه در ان کل در لغزه زنان بلبل در مراد جمیع غمت عشق الهی دن
بر حالت واراید و کین بیا در مصرع ثانی ده تقسیم آحادالی الا حاد قاعده سی اردر
سعدان به که بنویسی چو نواز بهر کار اول یک که ساعدکی اور تمیه سن چونکه سن خاندن
اوتری دست در خون دل بر هیزان میداری بر هیزرک کو کلی قانده ال طوتر سن
نکار بوند ختام معناسنه اولمق زیاده روشن در بدر بجه آخر تونی ای دل زچه روه
آخر سن تجربه با بایسی سن ای کو کلن سبب دن طمع مهر و دما زین پسران می داری
بو پسر دن مهر و وفا یه امید طوتر سن چو تجربه سی اولنه بدر تجربه دیر رکب سیم در
پاک بیا بدر اوقت سیم و زر کیه سنی تمام خالی انمک کرک زین طمعها که تو ارسیم بران
می داری بو امید کردن که سن سیم بر دردن طوتر سن دل و دین رقت ولی راست
نیارم گفتن دل و دین کنیدی اما سو یککه قادر دکلم که من سوخته دل را تو بران میداری
که بن سوخته دل سن انک اوزره طوتر سن خطاب خدایه در که چه رندی و خواهی کنه مات
همه اگر چه دو کلی زندگت و خوا بلق بزم کن مهر و دخی جائز در اگر چه زندگت و خوا بلق
دو کلی بزم کنه مهر و عاشقی گفت که تو بنده بران میداری بر عاشق دیدی که بنده می سن
انک اوزره طوتر سن عاشق دن مراد موسی علیه السلام اولمق روشن در که ان ای آنا
فتنک دیشدر ای که در دلن ملتح طلبی ذوق و حضور ای کسه که مرقع دلن ده حضور و ذوق
طلب ایدر سن چشم تری عجب ازلی جبران میداری تلی خبر کردن عجب بر سر امیدن طوتر
مراد دلن مرقع ده عشق اولما ز دیکدر زیر اکثری در ایلد در خصوص بزم زمانمزه اولان
شیخ در زکس باغ نظر چون تومی ای چشم و چراغ چونکه نظر با غمت زکسی سنش زای
چشم و چراغ سر چار بر من دختنه کران میداری بن خسته به پنچون باشک اگر ای ایدر سن
التفات اتمرسن خطاب مرشد در که جهانک قطبی در تا صاحب بر کل و بلبل ورق حسن
تو خواند تا که صبا کل و بلبل سنگ حسن و رقی او قدی همه را شیفه حال و نکران میداری
جمیعنی پریشان حال و منتظر طو تا رسن خطاب خدایه در مراد جمیع اشتباهه از عشق

کاشکی که باشن سنگی در آمدی ای کاشکی که انوک ایغی

طاشه طوقیدی یعنی دپسی اوزره کلیدی در اول یار عزیزک کلک سبب اولنه بد عادر

ثابت اید و کین بیا ند که هر جام جم از کان جهان در است جام جگت جوهری بر غیری جهان
معدن در تو تن ز کل کوزه گران میداری سن بر دانی جگت کلندن امید طو رس
مرا دار باب ریاده عشق اتی اولماز دیکدر مکران روز سلامت بملا حافظ سلامت
کونی ملا متد کجور مه ای حافظ چه توقع ز جهان کدران میداری خانی جهان دن نه ای
طو رس **وله ایضا** ر قتم بیاغ صبحی تا چشم کلی بر صباغ وقتی باغ کتم تبار کل درم
آمد کوش ناکم و از بلبل ناکاه بنم قولغیر بر بلبل وازی کلدی جنم اصلند جنم در که
وزن ایچون یا حذف اولمش در یونک کی چو قدر مسکین چو من بعشق کلی کشته مبتلا
مسکین بخلین بر کلک عشقنه مبتلا اولمش و اندر چمن فکند ز فریاد غلغلی و چمنه
فریادون بر غلغل بر اقمش میکشم اندران چمن و باغ دمیدم متصل اول چمنده و اول
باغدن طولاندم و سیر ایدم میکردم اندران کل و بلبل ناملی اول کل و بلبل ده بر اقل
ایدم کل یار خار کشته و بلبل قرین عشق کل خار یار اولمش و بلبل عشق قرین اولمش
این را تغیری نه و آن را تبدلی بو که بر تغیر یوق واکه بر تبدل یوق یعنی قیامت و کین بو حات
ثابت در بیت بلبل ز شوق نوره زنان در حریم باغ کل هر زمان بجلین نامحرمی دکر
چون کرد در دلم از او از عند لب چونکه عند لبیک آوازی کو کلمه اثر ایددی کشتم چنانکه
هیچ نادم نمی انگلیس اولدم که هیچ بر ختم قالمدی بس کل شکفته میشو داین باغ را وسیله
بو باغک چون کلی آچلمش اولور اما کسی بلای خار بچیدست از و کلی کسه بلای خار
اندن بر کل دهمش در دوزخ دنیا بلا سزا اولماز دیکدر حافظ مرا میدرخ زین در
کون ای حافظ بوجها کج جو زدن سرور امید طو تمه دارد هزار عیب و ندارد و تفضل
بیک عیب طو تر و بر هنر و تفضل طو تر **وله ایضا** زین خوش رقم که بر کل رخ میکند
کل و کلزار صحیفه سی اوزره خط جگر سن یعنی یوزار سن خطاب خدایه در که خوبک لطیف
عذاری اوزره غبار خط یازر مراد صنع خدایی استغراب در اشک حرم نشین نهان
مرا بنم نهان خانه مک حرم نشینی اولن اشکم زان سوی هفت پرده بازار میکشی اول
یدی پرده جانبدن بازاره جگر سن مراد کوزم یا شنی روان اتمک ایله بنم ستری
فاش ایدر سن دیکدر خطاب خدایه در هفت پرده دن مراد چشم اولن یدی طبقه
کامل روی جو باد صبار بهوی زلف باد صباکی بر جاکت زلف رایحه سی ایله مردم

کلیه

نور

نور

نور

مردم بقید سلسله در کار میکشی مردم زنجیر قیدی ایله ایشه چکر سن یعنی باد صباکی
چاکلری اسرار اثری ایله بند ایدوب خدمت طو تر سن کامل نژد وصف ز کبیر در که
تعبیر بالنقیض در سروری افندی اگر بو بیتک معناسنی بود جمله شمع اتمشدر لیکن
حق ادا بودر کامل رو کند و معناسنده اولوب و مراد بویه اوله باد صباکی بر کامل
روی اسرار کت اثری ایله بند ایدوب مردم ایشه چکر سن یعنی ایشده اکاشوق ویر سن
اتمک سبیلی ایله چاکت ولور زیر اصبانک آهسته اسمی وار در که بونع مراد و در تنم
ینه بود یوانده واقع اولمشدر **بیت** دل ضعیفم از ان میکشد بطرف چمن که جان زدن
بر بیماری صبا برده بر بیماری صبا بونع با هستکی اصبا معناسنده در تنم ز کبیر وار در
صبا جان بخش اولوب مردم اسرار آهسته آهسته حاصل معنی بودر که طاقه شوق ویر سن
اولینه اسرار کت ایله شوق و سرعت ویر سن که طاقه جان و دلدن سعی ایدر
مردم بیاد آن لب میگون و چشم ست مردم اول قردی لبیک و اول مست چشمک
یادی ایله از خلوتیم بخانه حمار میکشی خلوتدن بنی می فرو شک خانه سینه چکر سن خطاب
باری تعالی یه در کفنی سر تو بسته افراک ما سزا ایدک سنک باشک بزم فتر انکه
باغشلمش و ملق لایقدر سهلت اگر تو زحمت این بار میکشی اسان در کار سن
بو یوک زحمتی جگر ایک خطاب خدایه در با چشم دایره تدیر دل کتم سنک چشم
و ابرو کت ایله نه تدیر ایدم ده زین کمان که بر دل بیمار میکشی واه بو کاندن که بیمار
کو کل اوزره جگر سن چشم دن مراد ذات و ابرودن مراد غیب هویت در که بونع
هجوی بالقرو ری قلبک الذن عنان اختیاری الور باز که چشم بد زحمت رفع میکنم
کو کل که سنک یوز کدن چشم بدی رفع ایدم ای تازه کل که بو حاد من ایزین خار
میکشی ای تازه کل که بو خار دن دامکی جگر سن خطاب مرشد در حافظ و در چه
میطلبی از نعیم و مر ای حافظ نعیم دهر دن کو نه طلب ایدر سن می میجشی و طوره
دلدار میکشی شراب نوش ایدر سن و دلدار ک طوره سنی جگر سن می دن مراد عشق
طوره دن مراد اسرار آهسته در **وله ایضا** ز دلبرم که رساند نوازش قلمی دلبر دن با که
نم بر مکتوب ایر شد در ز کجاست پیک صبا که می کند کرمی پیک صبا فنده در اگر
بر کرم ایدر سه دلبر دن مراد خدای تعالی در صبا دن مراد فضل اتی در نوازش قلمن مراد

کلیه

نور

نور

نور

مکتوب در که اندن آشنایان را در نمی گنم کلاه لیکن ابر رحمت دوست بر شکایت ابرام
 اما دوستک رحمتی سجای بگشت زار جگر شکان ندارد نمی جگر تشنه لک ز غرضه بر غم و در
 مراد عالم قبض دن شکایت در قیاس کردم و تدبیر عقل در ره عشق قیاس ایدم و عقل
 تدبیر بی عشق بولند چو شب نیست که بزجر میگردم بر شبنم کی در که در یا اوزر بر
 رقم جگر یعنی اصلا تاثیر یوقدر بیا که خود من کچه وقف میکند ماست کل که اگر چه غم فرم
 میخانه زره وقف در زمال وقف نه بینی بنام من در می وقف مالند بنم نامم بر دم
 کور فرس مراد مال و تفکک قیاحتی بیاند چو ایک فی قدش من خود انکس چون آتی بر
 شکر تشنه صاوتن المار که در عهد شکر افغانی ازنی قلمی اول کسه که بر قلم تشنه یوزگر
 افغان تلق ایلدی مراد رعایت مظهر دو شمد و کندن اظهار شکایت در انکس لفظتک معنای
 مصراع غلانی به قید اولدی سهولت معنی ابجون دلم گرفت رسالوس و طبل زیر کلم کو کلم
 منقبض اولدی سالوس دن و کلیم التند اولن طبلدن یعنی محقق اولن عشق باری لفظن
 بیا که بر در میخانه بر کلم علمی کل که میخانه قبوسی اوزر بر علم قالد رم یعنی عشق فانی
 طبیب راه نشین تر عشق نش سدر راه نشین طبیب عشق ستر سینه اکلم بر دپست
 کن ای مرده دل سحج دی یوری ای مرده دل بر عیسی نفس یعنی بر مرشد که کتور
 مرده دلدن مراد قلبنده عشق آتی و لیکن کسه در حدیث چون و چو در سرده
 ای دل چون و چو اسوزی صداع ویر ای دل بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی
 بیا له طوت و بر دم کند و عمر کدن و کلن بیا که وقت شناسان و کون بغوشند
 کل که وقت شناسان را یکی عالمی صا تر بیک بیا له می صاف و صحبت صمنی بر قیج
 صافی شراب و بر صمنک صحبت بیا له دن مراد عشق در صمدن مراد مرشد در که حال
 جانانه انکس صحبتی وسیله در دوام حبش و تقیم نه شیوه عشقت عیش و تقیم
 دوامی عشق شیوه می دکلدر اگر معاش یابی بنوشش نیش غمی اگر بزم معاش بیا که
 بر غم زهر سینه نوش ایلد مراد عشق آتی ناز و نعمت ایلد حاصل اولما زدی بیکد ز شری
 قدر نوشا تا بدست حافظ نیست ای شاه حافظک الله سنگ قدر که
 لایق یوقدر جز از نیاز ششی و دعای صمدی کیچه به منسوب اولن نیاز دن و
 صباغ وقت منسوب اولن دعای غیر و الله انشا زگوی یار می آید نسیم با نور و زری

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

یارک

یارک محمد سندن نوروز منسوب اولن یارک رایحه سی کور نسیم بولند رایحه معانی
 ازین باد مراد خواهی چراغ دل بر افروزی بوباددن اگر مدد استرایک کوکلن چراغی
 شعله ندر رسن باددن مراد خدا در نسیم دن مراد نفی ارجمانیه در چوکلن کر خوده داری
 خدا را حرف عشرت کن کل کی اگر برالتون خوده سنی طو ترایک الله ابجون عشره حرف الیه
 که قارون را غلظها داد سودای زرا اندوزی زیر قارون غلظط و یردی زرا اندوزی
 سودا سی می دارم چو جان صافی و صوفی میکند حبش جان کی صافی بر شرام
 وار در و صوفی انی تعیب ایدر خدا یا هیچ عاقل را مباد اجبت بد روزی ای خدا
 هیچ عاقله بد روزی بختی اولسون طریق کام جستن چیست ترک کام خود کردن
 مراد طلب آتمک طریقی ندر کد و مراد ترک ترک اتمکد رکلاه سروری انت کر این
 ترک بد روزی سرور لک کلامی اولد که اولد که بو ترکدن دیکه سن یعنی وصول
 الی الله حصولی ابجون مراد اتی ترک ایع سن ترک لغظی کلامه نسبت تمام برنده در ندم
 نوحه قمری بطرف جو بیا را چیست ارماق کناری طسرفنده قمری نک نوحه سنی طرم
 نذر مکر او نیز همچون من نمی دارد شبها روزی داریده اولد فی بخدین کیچه لو و کونند لو
 بر غم طو تار مراد ظرافت ایلد کند و اولن غمی اشعار در جدا شد یار شیرینت کون
 تنها نشین ای شمع سنگ یار شیرینک جدا اولدی شمدی تنها او تورا می شمع
 که حکم آسمان اینست اگر سازی و کسوزی آسمانک حکمی بودر اگر صبر اید سن و کرایه
 آسمان ذکری مجاز در زیر حقیقت ده حکم خدا در دیکدر سخن در برده میگویم ز خود
 چون چنجه بیرون آئی سوزی مستور سولیم غنچه کیچه کند و کدن طسره کل یعنی کبر و انکس
 ترک ایلد که بیش از پنج روزی نیست حکم میر نوروزی زیرا میر نوروز منسوب اولن
 حکم بر بیش کوندن زیاده دکلدر یعنی نوروز سلطانی زمان قلیل ده کچن بحجب
 افضل نتوان شد ز اسباب طرب محروم فضل عجب ایلد اسباب طرب دن محروم
 اولن اولما ز نیاسانی که جا بل را همین تر میرسد روزی کل ای صافی که جا بلد زرق
 ابوه رک ایرشور خلاصه کلام فضل فدوری ایلد عشق آتی دن محروم اولن معقول
 دکل اید و لیکن اشعار در زبونی توشن در نندی و ز ترک زرق کن ای دل یوری
 شراب پنج و رند که جالبش و یابی ترک ایلد ای کوکلن کرین بهتر عجب دارم طریقی کر بیا سوزی

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

بیا که کبر و بیا ساز عمر خویش دی

که عجب طورم اگر بوندن ایورک بر طریق او که نه سن مراد عشق در مقبولک طریق
یوق اید و کین بیامد بهستان آئی کن ببل نوای عشق گیری بادستان
کل که ببل دن عشق نوای سنی از برای سن مجلس رو که از حافظ غزل گفتن بیاید
مجلسه یوری که حافظ دن عشق دیکت او که نه سن دل ایضا زان می عشق کز دخت
شود مرخامی اول عشق شرابند که اندن سر بر جام بچنه اولور که چه ماه رمضان
بیاید و رجامی اگر چه رمضان در بر جام کتور زیرا رمضان زمان اعتکاف در
که اول وقت مرید رشیک اعتکاف سببی اید فیض دن محروم در در خطاب مرشد
روز با رفت که دست من مسکین گرفت کونکر کنده که بن مسکینک الی طوتدی
ساق شمشاد قدی ساعد سیم اندامی بر شمشاد قدک ساقی بر سیم اندامک
ساعدی مراد بر زمان مرشدک فیض دن دور اولد و غین بیاند روز هر چند
همان عزیز ست ای دل صوم اگر چه عزیز همان در ای دل رشتش موهبتی دان
و شدن انعامی انک کمتشی بر بخشش و اولسنی بر انعام بیل صومک موهبت
اولسنی مرشدک اعتکاف دن چقوب کند و سینه فیض ایرشد و کی اعتبار را بید
صومک انعام اولسنی اندن ثواب و صفای قلب حاصل اولد و غنی اعتبار را
مرغ زیرک بدر خافقه اکنون پیرد زیرک قوشش شمدی خانقاه قبوسنده او جاز
یعنی حافل اولن که خانقاه و وار مکر نهاده است بهر مجلس و غنی دایمی زیر اهر
و غنظ مجلسنده بر طو زاق قونمشدر مراد ساکت زکی حرای و اعتکاف مجلسنده
او غرام و دیگر کله از راه بد خونگنم رسم اینست بدخوی زا بد دن شکایت
ایلمزم عادت بود که چو صبحی بد در پیش افند شامی زیر چون بر صبح ظاهر اولم
انک اردنجه بر شام واقع اولور کند و سنی صبح و زاهدی که مانع عشق در شام
تشبیه امشد ر بار من چون محرام مد بتماشای چین بنم یارم چون که چین تماشایند
صاله بر سانش ز من ای بیک صبا پیغامی ای بیک صبا بندن اکا بر خبر
یار دن مراد مرشد و چین دن مراد عالم مکاشفه صبا دن مراد فضل آتی در
کو حریفی که شب و روز می صاف کند دی شول حریفی که شب و روز صافی شراب
بود ای که کند یاد در دشت شامی اولور می ای عجب که بر در دشت شام دن باد اید

حریف دن

حریف دن مراد مرشد در که دایم فیض عشق الی اید مستفیض در در دشت شام دن مراد
یوق مرید در که کند و سنی در حافظا کند مراد دولت اکسف عهد ای حافظ اکسف
زمان اگر سنک کو کلک دادنی ویریه کام دشوار بدست آوری از خود کامی خود کامی
مراد صعبوت اید که کتور رسن مراد امنک حصوله اکسف زمانه دن معاونت طلبی در
دل ایضا بحر که ره روی در سر زمینی بحر و قنی بر ساکت بر گوشه ده ای گفت این صفا
با قنی بو معنای بر مصاحبه ایتدی که ای صوفی شراب انکه شود صاف که ای صوفی شراب
اول وقت صافی اولور که در شیشه برار دار یعنی که شیشه ده برار بعین چقاره مراد
عشق آئی نکت قلب ده صاف و ثابت اولسنی ریاضت و خلوت اید اولور دیگر در
نکم جیب اگر م حضرت بیور مشدر من اخلص الله اربعین صبا ظاهر نیایع الحاکمین قلب
علی سانه کراکت سلیمانی نباشد اگر سلیمان بار منی اولیه چه خاصیت دهد نقش نمینی
بر نکتش نه خاصیت ویر مراد اهل طریقت کسوتنده اولنده عشق و کرامت اولور
دیگر در خدا زان خرقه بزار است حد یار خدا اول خورده دن یوز کتیه بزار در که صمدیت باشد
در استینی که انک بر کینه یوزبت اولد مراد یا اید اولن طاعت دن خدا اعراض اید دیگر در
در و نهانیره باشد که از عیب در و نهانیره اولدی اولاکه غیب دن چو ای بر کند خلوت
سینی بر خلوت نشین بر چراغ او یار مراد بر مرشد پیدا اولد دیگر در حرقت که بنام
ای نشانت حرقت که چو نشانت یعنی یوق بنام در نیازی عرضه کن بر نیاز منی بر نیاز من
بر نیاز عرض اید ثوابت باشد ای دارای خرمن سا که ثواب اولور ای خرمن حاکمی اگر
رحمی کنی بر خوشه چینی اگر بر خوشه چینه بر رحم اید سن معنای ظاهری غنی می در ویشک رعایت
خریف در دارای خرمن دن مراد غنی در خوشه چین دن مراد در ویش در معنای تصویری
دارای خرمن دن مراد مرشد و خوشه چین دن مراد مرید در می بینم نشاد و عیش در کس که
نشاد و عیش کور خرم نه در ماه دلی نه در دینی نه بر دل در مانی نه بر دین در دنی مراد نشاد
قادر کسبیه وصول بولم و غین بیاند بعضی شنده بو بیکت مصراع اولی بولم واقع اولد
نه همت را امید سر بلندی نه همت سر بلند لک امیدی وار در بود و وجه دخی جاز در نه همت
بگون بر سر بلند لک امیدی وار در یعنی بر بلند همت یوقدر که حصول مراده و سبیل اولد
در مخانه بنما تا بر رسم میخانه قبوسنی کوستر تا صورم مال خویش را از پیش منی کند و قنی

در شیشه ده برار بعین چقاره

صفا ظاهر نیایع الحاکمین قلب

نشاد و عیش کور خرم نه در ماه دلی نه در دینی نه بر دل در مانی نه بر دین در دنی

مراد صعبوت اید که کتور رسن

در دشت شامی اولور می ای عجب که بر در دشت شام دن باد اید

در دشت شامی اولور می ای عجب که بر در دشت شام دن باد اید

برای نگرین کردن مادم شد طلب آمد و کی در نفسی اصلاح چون اگر چه رسم خوبی تند خوبست
 اگر چه بلفک عادی بد خوب قدر که باشد که باز با عینیت نه اولور اگر بر نگین اید صاحب
 این مادم شد دن فیض طلب آمد و کین اشعار در نه حافظ را حضور درس خلوت نه
 حافظ خلوت در سنگ حضوری دارد در نه دانشمند را علم یقینی نه دانشمند ده
 بر علم یقین دارد در یعنی مرشیک حقیقتی حق تعالی دن غیر کی کسه بلز شکم بوبیت
 آتی بیان اید **ربیت** کس نه نیست کنه یک ذره تمام چند کولی چند پرسی و السلام
وله ایضا سلیمی من ذلالت بالو اقی سلیم یک عرق کلدن بری آلامی من هو اما الای
 بن ملاقی اولورم انک مجتهدن شول نشیه که ملاقی اولورم سلیمی سلیمی مصغری
 سلیمی عرب محبوبه زندن بر محبوبه نک اسیم در صفای نه کلن دوستی اکا تشبیه انشد
 عراقی دن مادم بوند صفای دن در که شیرازه قریب در عراقی ده اولن یا اشباع اچوند
 آلامی فعل مضارع نفس منکلم و حد در هو بوند محبت معناسنه در بعض نشخده
 برینه نواد اقع و لشد که فراق معناسنه در اما بوند اول اولی در روشن در
 آلامی سار بان محکم دست ای دوست محکمک سار بانی اکاه اول ای ربا نکم
 حال اشتیاقی **شک** را کبر که بنم اشتیاقم ازادی یعنی زیاده اولدی ربا نک جمع کبر
 در و نم خون شد از نادیدن **دوست** دوستی کور ممکن در و نم خون اولدی
 الا نعت لایم الفراق اکاه اول اول فراق آلامی اچون نعت اولسون نعت مفعول
 مطلق در ملک معناسنه فراقی ده اولن یا اشباع اچوند در زند رود اندازی
 نوش عقلی زند روده آت و شراب ایچ بکلیانک جوانان عراقی اصفا لوجوانک
 صدای اید زند رود نهر اصفا دن در تو کردن مادم عشاقی در حاصل معنی عقل معاشیه
 ترک اید و ب عشاقه عشقه اید و یکد **ربا** ای مطرب خوش خوان و خوش کوی
 دوزای خوش خوان و خوش کوی مطرب **شعر** برسی صوت عراقی عرقه منسوب
 صوفی فارسی شعریه یعنی مقام عرقه فارسی غزل اوقی مطرب دن مادم شد
 عراق بوند مقامدن بر مقامک ای در جوانی باز می آرد بایدم جوانی کرد
 بنم یاد مکتور سماع چنک و دست افت ن ساقی چنک سماعی و ساقی نک رقص
 نفسی نشان بوند افت ندن معناسنه در می باقی به تمامست و خوش دل باقی نه

خفت غم از غم

عالمی غم از غم

در

ویرتامت و خوش دل بباران بر لشم غم باقی باقی عمری یارانه نثار ایدم بی سالی به
 رطل کر غم کل ای ساقی بکار رطل کران ویر سفاک است من کاس الدماقی است سنی ظلو
 قد حدن صوارسون مشد دن مادم فیض عشق طلی در که انو کچون خدا اکا شراب طهور
 ویرسون دیو دعا ایدر می بانیک خوانان مشفق باش بر دم دوستی اید مشفق
 غنیمت دان امور اتفاقی اتفاق ادر لرن اتفاق بیل ریح العریه مری حاکم عمرک
 لطافتی **شک** تور کن اوقلا غنده در یعنی بزه ذوق و حضور **شک** و صا لکزد در حاکم است
 با عهد التلانی است سنی حفظ ایسون ای وصال زمانی مفت فوض الوصال و ما شعرا
 وصال فرصت لری کجی و بزم بلدک **والی الان فی عین الفراق** تحقیق شمدی بن عین
 فراقده ایم مادم وصول ای اند میستد ایکن سنی اند و کنه خورن و خستد اظهاری در عروس
 بس خوشی ای دختر زری دختر زری زیاده لطیف بر کلین سن دلی که که سزاوار طلامی اما
 کاه کاه طلاقه لایقسن دختر زری شراب در که اندن مادم عشق آتی در که ریا حاصل ولسون اچون
 کاستر لازم در سیحای مجر در برابر از مجر میسی به ابر شور و لایقدر که با خورشید سازیم
 و نامی که خورشید اید هم مجره اوله مادم محبت ماسوی دن پاک اولین عالی قدره ابر فردیکدر
 عیسی و آتی ب دور دخی فلک ده در نهائی **الشب** و وصل العذرا بیر کبیه بنی بکر فزاک
 وصالندن نه ایلدی یعنی با که مانع اولدی بسوی تقبیل و چه واعشائی یوزا و یکدن و معاشیه
 بزی مادم بیر لک ده اولن سلوک و ریاضت قصود دن عالی اولما نه و یکدر و موئی بعد
 لا تحرقوا بنم کوزم یا شلدی که سزدن صکره در یعنی **شک** فراقزدن جریان امتد رانی خور
 کور مکتور فکرم بحر جمع من السواقی زیر اچوق بحر جمع اولند یلر ساقیه اردن سواقی جمع ساقیه
 در که نهر صغیر معناسنه در لا تحرقوا باب نامی دن در نهی حاضر جمع نه کرد و صا و صا و صا
 روزی مایست دوستک و صالی بزم نصیبه زکدر بکو حافظ غزلهای فراقی ای حافظ
 فراقه منسوب اولن غزل اوقی یعنی فراقه مناسب غزلدی زیرا سنک حالکده مناسب
له صا یا بادی می کنم حدیث آرزومندی سحر و قتی باده اشتیاق سوزنی ایدم
 خطاب آمد که و انتی شوبالطاف خداوندی خطاب کلد که خداوندک لطف لینه
 شما اید بکی اول خطاب کلد که خداوندک لطف لینه اعتداید بکی اول علم را آن زمان
 نبود که تر عشق کوید باز فلک اول دلی اولما نه که عشق ستره آشکارا اید و رای حد نور

نیمه صاف
 نیمه صاف
 نیمه صاف

نیمه صاف

در

شرح ارزومندی توفیق خدایان او تدریجاً شریعی یعنی تفریبات شرح اولیای دلیله
لیلی بند و کار از عقل بخون کن دلیلی لیلی زلفه باغده و ایشی مجنونک عقلندن ایلکه که
زبان دارد مقالات مردمندی زیر عاشقه خود منکک سوزری زبان طوتر مرد عشقه سعی ایل
و عقل معاش دن فراغت ایلد دیکدر الا ای یوسف مصری که کردت سلطنت مشغول
اکاه اول ای یوسف مصری که سلطنت سنی مشغول ایلدی پدر را باز پرس آخر کجاست
مرد فرزند پدری که در صور آخر فرزندک محبتی قنح کندی یوسف مصری دن مرد مغرب
دنیا پیشغول اولوب وطن اصلی سنی اولن عالم ارواحی فراموش ایدن که در سحر
عمره فتان دوا بخشی و در دوا کینه فتان غمزه سحری ایلد دوا باغشلیج و در دیدا اید بجای سن
بچین زلف مشک افشان دلا رازی و دلبندی مشک افشان زلف بوکللی ایلد دلا را
و دلبند سن خطاب خدایه در سحر ذکر زیاده قدرت دن کنایت در جهان پیر عشار
ترجم در جلیت نیست قحبه عجز جهانک دانه ترجم یوقد زهر اوج میجوی در و همت
بنوی آنک محبتندن نه اتر سن که نه همت با غلر سن درین بازار اگر سودیست باور
خرسندست بو بازار ده اگر بر فائده و ارایسه قانع در ویش ایلد در خدا یا منم کردان
بدر ویشی و خرسندی ای خدایی در ویشک و قناعت ایلد غنی ایلد منم اسم مغفول
منم علیه تقدیرند در که جار مع المجرورک خدنی ساعی در دعای صبح و آه شب کلب
لیج مقصودست صبح دعای شب آهی مقصود کجینک مفتاحی در بدین راه و در
می رو که بادله بر پیوندی بوره و روش ایلد یوری که دلداره و اصل اول سن دلدار
مرد باری تعالی در بهای چون تو عالی قدر حرص استخوان تالی سنجلین عالی قدر بر
همایه استخوان حرصی چینه دکت در بیغ آن سایه دولت که بر نا اهل انگندی حیف اول
دولت سایه سکه نا اهل اوزره بر قدک مرد دنیا پرست اولن کسیه خطاب در که
حق تعالی اکا ویردوکی دولت و سعادتک قدری بلیموب عمری نه هوا و هوسه صرف
ایلمش زخوان دل به حافظ به بین آن و فایده خوبه کوکل ویرمه ای حافظ اول
و فائز نظری کور که با خوار زمیان کردند ترکان سمرقندی که سمرقند ترکری خوار زملا
ایلمدیر که بویکی حافظ او را سنده بر زمان خصومت واقع اولمشد که خوار زم خلقی
سمرقند قومندن فر کور مشد بعضی نسخ مخلص یعنی بویکه واقع اولمشد بشو حافظ

نیز بوی اصفه

دراست خدایان در

نیز بوی اصفه

می رقصند و می غلطند شیراز حافظنک شوی ایلد رقص ایدر رو و نور سیه چشمان
کشمیری و ترکان سمرقندی کشمیر سیاه چشمداری و سمرقندک محبوبی مردا و کند و شوقی مدد
و ایلد ایضا ساقیا سایه ابرست و بهاد و لب جوی ای ساقی ابر سایه سی در و سار و لب جوی
من نه کویم چه کن از ایلن لی خود تو بکوی بن دیزم نه ایلد اگر ایلن لی ایست سن کندک و حلی
خطاب مرشد در که اندن فیض طلب ایدر بوی یکیزی ازین نقش نمی آید خیر بونقشدن بیکیزی
رایجی کلر قالیق دلق آلوده صوفی می ناب بشوی صوفینک آلوده دلقنی صافی شراب ایلد یوماد
ریایی عشقه از ایلد دیکدر سفله طبعست جهان بر کرش نیکه ممکن جهان سفله طبعدر آنک
کر من اعتماد ایلد ای جهان دین ثبات قدم از سفله جوی ای جهان دین سفله دن ثبات قدم
استمه یعنی سفله کرم دین ثبات قدم اولماز گوش بکتی که لبیل بفرغان میگوید کوشکی آج که
لبیل فغانه دیر حواجره نصیر نفرماکل توفیق بوی ای کشی نصیر بوی ربه توفیق کلنی قوق یعنی عشق
و طاعت سعی ایلد عمر سمنری هوا و هوسه صفت ایلد لبیل دن مرد مرشد اولمق روشن در
و کند و معناسنه اولمق دخی جائزدر که گویا لبیل لسان حاله بویله نصیحت ایلد دو نصیحت
اکنت بشنو و صد کج بیر سا که ایکی نصیحت ایدرم دیوز کج ایلست اول نصیحت مصرع غنائی
از در عیش در آری و بره عیب میبوی عیش قبوسندن ایچر و کل و عیب بویله ایلد مرد مرشد
سعی ایلد و عیب بین اولد دیکدر روی جانان طلبی آینه را قابل ساز جانانک یوز بلی
طلب ایدر ایست آینه بی قابل ایلد آینه دن مرد اولد در و نه هر کز کل و سرین نه هر آینه
روی یوز آینه روی دن هر کز کل و سرین بتمرد جانانک مشاهد سنه طالب اول
کسیه تصفیه قلب لازم اید و کین اشعار در روی اماله ایلد توج معناسنه در گفت حافظا
بوی ریای ایدر ایندک بزم حافظ درن ریای رایجی سی کلور آفرین بر فست باد که خوش بردی
بوی سنک نفک که تحسین اولسون که لطیف بوی الکت خطاب مرشد اولمق روشن در
لطیفه ایلد حافظه سنده ریای وار دیش اولد و احتمال در که خطاب کند و سنده دینی دیوب
طعن ایدن اولابودجه اوزره آفرین استمه ایچون اولور زیر آفرین قبیل خدا و دن در
تسین و استمه معناسنه استعمال اولور و ایلد ایضا سهام الله ماکر التیالی اللهک سلامی ادا کم
بکجور در ایدر و جادبت المثالی یاد ایدر که مثالی و مثالت جوا بشور یعنی قیامت دکیں علی وادی
الاراک و من علیها وادی ادراک اوزره و اند اولان اوزره اولسون و دار بالهوی فوق اوزره

نیز بوی اصفه

نیز بوی اصفه

نیز بوی اصفه

نیز بوی اصفه

نیز بوی اصفه

مولوی ده اولن مله اوزره اولن خانه اوزره اولسون مراد بود که خواجہ حافظک بر
 یار عنبریری بیت الله طوافه و حبیب اکرم حضرتک زیارت کنش امیش اکادعا تمک
 مناسبی اید اول حبیب اکرم حضرتک دیار نه و کند و خانه سنه سلام اید و ب اند نشکره
 اول یار عنبریک دعاسنه شروع اتمشد سلام مبتدا و علی وادی الادرک محفل از نو
 انک خبری در ماقویت و مدت ایچوندر کر فعل ماضی الی الی انک فاعلی در که اعرابی تقدیر
 مثالی بوند ایکی قیلکوساز معنا سنه در مثالی اصلنه مثالث در ثانیایه قلب اولنوب
 مثالی اولمشد ر اوج قیلکوساز معنا سنه در ارک مسواک اغاجی ر مال جمع ز مثل در
 آخرن اولن یا اشباع ایچوندر دار خانه معنا سنه در دور اید چی معنا سنه و کلد
 لوی بوند بر مکان معینک سمیدر اگر چه لغته ر مال اوزره اولن یوکسک یر معنا سنه
 دعا کوی غریبان جهانم جهان غریباریک دعا بیسیام و ادعوا بالتواتر و النوالی و دایم
 دعا ایدرم اول یار غریز غریبه کنک اید غریبه دعا ایدرم و میشد که عموم تختن درج
 اتمشد بر بهر منزل که روی آرد خدا را اول یار سر منزله که توجه اید ای خدا انکه دارش
 بلطف لازمی اتی ابدی بر لطف اید حفظ اید مثالی دل که در زنجیر زلفش ناله اید اول
 زیرا انک زلفی زنجیرن اموت صبا به یالیت سوری بن اولورم اشتیاق یونندن
 تولیدی بنم علم اولیدی منی نطق البشیر من الوصال بشیر وصال دن نه زمان سولیز
 مشتیاچی مجتک راحتی فی کل من سنک مجتک بنم راحتم در هر چین ده و ذکرک موسی
 فی کل حاتی و سنک ذکرک بنم مولسم در هر حاله سوادای دل من تا قیامت بنم کوککن
 سوادای قیامت دکن مباد از سر سوادای تو خالی سنک سوادک سترندن خالی اولسون
 سوادای قلب ده اولن قره قاندر مراد مجتک قیامت دکن قلبدن کمتسون و یکدر
 خطاب اول یار غریزه در که زیاده اشتیا قدن اتی مخاطب منزله سنه تنزیل اتمشد
 کجی یا جم وصال چون توت ای سخجین بر شا بهک وصالنی قنده بولم من بد نام ورنه
 و لا ابالی بن بد نام و لا ابالی لوند ز طفت صد جمال دیگر فردوسا که خطودن یوز حسن دخی
 زیاده اولدی که مرمت باد وصال جلالی که سنک عمرک یوز جلالی یلی اولسون جهان
 اولایا نسبت ایچوندر جلال دن مراد جلال الدین ملک شاه سلجوقی در که اندن دخی
 تاریخ اعتبار اتمشد در مراد اول یار غریزک امتداد حیاتنه دعا و بیان نقاش قند را فرین

دعا کوی غریبان

زیرا انک زلفی زنجیرن

سوادای قیامت دکن

اول قدرت نقاشنه تحسین اولسون که در مرشد خط هائی که مایک اطرافنه
 هائیکه بجز خط چکر ماه دن مراد عذار در که اطرافنه اولن خطی مال تشبیه ایدرم مراد
 صنع خدایی استغراب در یو بیتلردن روشن و ظاهر اولور که اول یار غریزی چو کندن
 اصلا یوزن خط دن اثر اولیه کعبه شریف دن رجوع اتمد که خطی کلمش اوله تومی بیک
 باشی در نه سه سست کرک که سن اولاسن یعنی سنک حیاتک کرکدر یوخسه سهیل
 زبان مایه جاهی و مالی جاه و مال منسوب اولن سرمایہ نک زبانی مراد اول یار عنبریک
 حیاتی منصب و مال دن مقبول اید و کین اشعار در خداوند که حافظ را غرض چیست
 خدا بلور که حافظک غرضی ندر و عدم الله حسبی من سوالی و اللهک علمی بنم سوالم دن
 بکه کافی در یعنی حصول مراده علم حق کافی در سواله احتیاج یوقدر اوله ایضا سلامی چوبول
خوش آشنایی آشنا لک لطیف راجحه سی کبی بر سلام بدان مردم دیده روشنی
 اول بد شتالی چشمک مردم مراد شد در مردم بوند کوز یکی معنا سنه در
 درودی چو نور دل پارسایان پارسا رک کوکلی نوری کبی بر دور در بدن شمع خود
 پارسایی اول پارسای خلوت کاهنک شمع شمع دن مراد شد در غمی بینم از همد
 هیچ جای مصاحبه دن هیچ برستی برن کورم دلم خون شد ارقطه سانی کبی بی دلم غم
 خون اولدی ای ساقی قنده سن مراد ارباب طریقت مرشد دن برانده اولد قلندن
 اظهار تحزن در ساقی دن مراد شد در می موتی افکن و روشن کبی صوفی بقیع شریک
 قنده صائر که در تاجم از دست زهر ریانی که بایه منسوب اولن زهر اندن مراد شد و اضر ایدرم
 رفیقان چنان عهد محبت شکستند رفیق مرصاحت عهدنی انجلیں صدیگر که کوی نبوت
 خود آشنایی که در رسن خود آشنای اولمشد مراد صوفی رک و فی ستر لغدن شکایت در
 زکوی معان رخ مکر دان که اینجا مغر مجله سندن پوز چورمه زیرا نده قروشدن مفتاح مشکل
 کشایی مشکل کشای مفتاح صائر عروس جهان که در حد حسن جهان عروسی اگر چه حد
 حسن ده در و لیک زهد می برد مشهوره کبی وقایع آما و فاسق شیده سنی حد دن اید یعنی
 حد دن زیاده می وفاد در دل خسته من کرش چمتی هست اگر اول بنم خسته کوککن بر چمتی
 خواهر سنکین دلاں مومبایی سنکین دلدن مومیا استمر مراد صاحب همت اولان
 دانی دن مراد طلب ایلمز و یکدر بیاموزت کیمبای سعادت سکا سعادت کیمبایس اوکروند

دعا کوی غریبان

زیرا انک زلفی زنجیرن

سوادای قیامت دکن

زهر سمیت بد جدایی برادر صاحب دین اراقلق در اراقلق در امر تو بگذاری ای نفس طاعت
 بسی پادشاهی کنم در کدانی که لایق و جوق پادشاهی ایدرم مکن حافظ از جور دوران شکایت
 ای حافظ دوران جور ندان شکایت ایله چه دانی تو ای بند کار خدایی ای بند حسن خداوند
 ایشنی نه بیلورسن مراد جمیع خصوصه قضا به رضا لازم اید و کین بیان در **بیش** **سحر** **مقام**
 میخانه بد دولت خواهی سحر وقتی میخانه نکست مانفی دولت خواهی ایله که گفت بازی کردی
 این در گاهی ایتی که وکل که بود کاکچک قدیمی سن **بجویم** **جوعه** **ماکش** که ز سر ملکوت
 جمعی بزم جوعه می چک که ملکوت ستردن بر تو جام جهان و بدت آگاهی جهان بین جنگ
 بر توی سا که آگاهی دیره مراد شراب عشق نوش ایدن اسلحه مطلق اولور دیکدر بر در
 میکره رندان قلندر باشند میخانه قبوسی اوزره قلندر رندان اولور که ستانند
 و دهند افسر شایسته ای که پادشاه لایق تاجی اولور و بر رندان قلندر دن مراد
 اولیا است در که تصرف عالمه قادر در درخت زیر سر و بر تارک هفت اختر بای باشی
 آتشد که هیچ و با قاری یدی یلدرک و پسی اوزره در دست قدرت نکرد منصب صاحب
 جاهی قدرت الی و صاحب جاهی منصبی کور مراد اولیا **اللهک** **جناب** **کبر** **یاده** **اولیا**
 عز و جاهن بیانر جابه بوند عزت معناسند در سر و در میخانه که طرف با من بزم بشیر
 و میخانه نکست قبوسی که نکست طامک کناری بفلاک بر شد دیوار بدین کوتاهی فلک دوز
 کنش در دیواری بواجق خلق ده مراد خانقا هک عشق الی ایله اول رفعت بیانر **باکد** **ایان**
 در میکند ای سالک راه میخانه قبوسنک کداری ایله ای سالک راه بود دخی جائز در
 میخانه قبوسنک کدالنه بادب باش **کاز** **سر** **خدا** **آگاهی** **ادب** **ایله** **اول** **اگر** **سر** **خدا** **اگاه** **ایک**
 زیرا **الم** **مقبولان** **در** **گاه** **کبر** **یاد** **اگر** **ت** **سلطنت** **فقر** **بخشنه** **ای** **دل** **ای** **دل** **اگر** **سا** **کفر** **سلطنتی**
باغ **غلبه** **ار** **کمترین** **ملک** **توا** **ز** **ماه** **بود** **تا** **ماهی** **سنگ** **کمترین** **ملک** **ماه** **دن** **ماهی** **یه** **دن** **اولور**
 قطع این مراد بی سمره ای فقر مکن فقر بود اشغلت بوم حله بی قطع ایله ظلمات نرس
 از فقر کراهی ظلمات کراهی خلق خط سندان قورق مراد شد سز عشقه سلوک اتمه دیکدر
 زیر ضلالت سبب در نور فقر ندانی زدن از دست میده سن فقر کقبوسنی قفنی
 بزم سن الدن و یرمه یعنی سن فقر کفنی ادا اتمکه قادر اولما ز سن ترک ایله سز فوجی
 و مجلس تورات ای افتد بکست مسندن و تورات شاه معسوب اولن مجلسی خطاب و در بر

مکن بی محاسبه

سخت و جانانه

بزم کاظمی

ای که در این عالم

حافظ خام طبع شری ازین قصه بداری خام طبع حافظ بوقصه دن بر شرم طوت محکمت
 چیست که فردش دو جهان میجو ای سنگ عکس نه در که اکا فردی جهان استرس مراد
 فقر فخری حبسجه فقره ایر شکست ایکی عالم سلطنته وصول بولم کی اید و کین بیانر **رو** **ایضا**
 سینه مال مال در دست ای در بیام می سینه در دایله مال مال در ای در بیام مراد
 رهنمایی بجان آمد خدا یا همدی دل تنها لادن زیاده مضطرب اولدی ای خدا بر همدی
 همدی دن مراد مرشد اولم روشن در چشم آسایش که دارد از سپهر نیز که دسر عقیده
 دوران ای بچی فلک دن کم آسایش امید طومار سابق حامی بیا و زنا بیا سیم دی ای سیم
 بر جام کتوز تا بر دم و کلیم خیر تا خاطر بدان ترک سمر قندی دهم قانی تا اول سمر قندی محبوب عشق
 اولام کرشمش بوی جوی مولیان آید ای که انگست سیمدن مولیان **ار** **مانگ** **رایج** **سی** **کلور**
 جوی مولیان برار مانگ ایدر ترک دن مراد مرشد در که اندن توحید و عشق رایج سی کلور
 زیرگی را کفتم این احوال بین خندید و گفت بر زیر که ایندم بواجالی کور کندی و ابیتدی
 صعب روزی بواجب کاری بریشان عالمی بر مشکل کوند بواجب برایش در بریشان
 عالم در مراد احوال عشق زیاده صعوبت اوزره اید و کین بیانر **سو** **ختم** **در** **چاه** **صبر** **زهر** **ک**
شمع **چکل** **صبر** **چا** **هنده** **اول** **شمع** **چکل** **دن** **اوتری** **یاند** **م** **شاه** **ترکان** **غافلست** **از** **حال**
 کور سیمی شاه ترکان بزم حالمدن غافل در قنی بر رستم شمع چکلن مراد نفس اولم روشنند
 شاه ترکان افراسیاب در که بونده عقل معاش مراد در رستمدن مراد مرشد کامل در که
 غشک اصلاحی ایچون آنی طلب ایدر بوسوز حکایت مبتنی در که شهنشاه ده مفصل
 ذکر اولور بوحکده اجمال طریقی ایله بیان ایدم بیز نام بر پهلوان افراسیابک
 دختر نه محبت ایدوب الکتوردی بعد زمان افراسیاب یکس بیل طوتوب جس ایدی
 عاقبت رستم کلوب آنی خلاص ایدی حافظ کند سنی اول مجوس پهلوانه و فنی اول خنجر
 تشبیه نمشد در طریق عشق باری امن و آسایش بلاست عشق باری طریق بقدر امن
 آسایش بلا در رئیس باد آن دل که یاد در تو خواهد همی مجروح اولسون اول دل که
 سنگ در که بر مرهم استیه خطاب خدایه **در** **میت** **نیافت** **لذت** **ار** **باب** **ذوق** **نیافت**
 که قدر در دندانت و فکر در مان کرده ای کام و ناز را در کوی رندی راه نیست مراد
 دانه عاشقانی محترمه بول یوقدر زره روی باید جهان سوزی نه خامی سینه عی

باز این عالم

بیش و سحر

خندیدی و در

سیمی و در

باز این عالم

سوزی را

سالک جهان ترک اید بجای که کرک خالق عسرتی که گزید و ادعای شرف و ادسترنه
 و غم تحت لازم اید و کین بایند آدمی در عالم حاکی نمی آید بدست عالم حاکی ده آدمی
 که کرک عالمی دیگر بایند ساخت و ز تو آدمی بر غیر عالم و یکدن بر آدم خلق اینک کرک
 مراد اید و کرک کم یا بلندن شکایت در بر کرک یا قطعه سجده پیش استغاثی عشق
 حافظت کرک بی عشق استغاثی قش نه طار تری یعنی نه تاثیر اولی و کاندین
 طوفان نماید هفت در یا شنبی که بو طوفان یدی در یا شنبی کورینور و ادعای
 علو و استغاثی بایند **و لا یفنا سانی** بیا که شد قدح لاله بر زمی ای سانی کل که
 لاله نمک قدحی شرابدن بر اولدی طامات تا بچند و خرافات تا بجای طامات نیجه بدک
 خرافات فحشه دکن بکند ز کبر و ناز که دیدست روزگار کبر و نازدن کج زرار و کار
 کور شد چن قبی قیصر و ترک کلاه کی قیصر کفتالی بو کلینی و کیک کلاه کی ترکی یعنی
 روزگار نیجه بو نمک کبیلدن قالمش در هشیار شو که مرغ چمن مست گشت ثمان
 هشیار او که مرغ چمن مست اولدی اکاه اول بیدار شو که خواب عدم در بیست کی
 بیدار او که خواب عدم ارد در می یعنی غافل و لکه مراد عالم بی بقا اید و کین اشعار
 خوش نازکانه می چنی ای سر و نو بهار لطیف نازکانه صالورسن ای نو بهار سروری
 کاشفکی مبادت از آسیب باد دنی که سا که قبش یلنک ضررندن پریش نلق اولسون
 خطاب مرشد در بر هر چو و شیوه او اعتماد نیست چرخک محبتی و انک شیهه ای دوز
 اعتماد یو قدر ای دای بر کسی که شد ایمن ز مکر و ای دای شول کسیه که انک کزیدن
 ایمن اولدی و در شراب کوز و حور از برای ماست یارن کوز شرابی و حور زرم ایچون
 امر و نیز سانی مهر و جام می بوگون دخی ماه روی سانی و شراب جامی سانی دن
 مراد مرشد و می دن مراد عشق و سانی دن خدا اولق ممکن در باد صبار عهد صبا
 دمید به باد صبا صلیق زمانندن یاد ویر جان دار و بی که غم بهر دوزده ای صبی شول
 جان علما چنی کم غم کید ویر ای او غلام بخ صبی مراد مرشد در که انی لطافت و بکند
 و کناه دن معصوم اولمقد صبی به تشبیه ایدر جان دار و دن مراد عشق و بعضی شخه
 آن دار و دنی واقع اولش انک معناسی زیاده روشن در حشمت مبین و سلطنت
 کل که می برد کلک سلطنت و عظمته باقمه زیرا ایدر فراتش باد هر و قش را بر بر بیل آت

ساخت بوی سانی
 و کین بایند
 و کین بایند
 و کین بایند

چمن مست

چمن مست

سبک مراد صلیق

انک سرور فنی ایز یعنی ایاق الله مراد دنیا نیک سلطنتی کل کی سریع الزوال اید و کین
 اشعار در در ده بیا و حاتم طی یک منی حاتم طلیک شوقه بر بتمن جام ویر تانامه سیاه
 بخیلان کینم طی تا تخیلدک سیاه نامرستی طی ایدم آن می که داد حسن و لطافت بر غون
 اول شراب که ارغوانه حسن و لطافت ویردی بیرون بکند لطف مزاج از حش بجوی
 مراد انک لطافتی یوزندن انی عرق اید طشره بر اقدی مراد لطافت طبعیدن انی عشق
 یوزندن طامراید و کین بایند مرشد باغ بر که نمک دست چوبند کان تختی باغه ایلست که
 خدمت بند لکی استاده است سر و کمر بسته است فی سر و ایاق اوزره طور مشد
 دنی قوشاق با غلشدر کو با سا که مشظارد دنی بوند قشش معناسه در بشو که مطربان
 چمن راست کرده اند است که چمن مطرب لری راست ایلشدر در آواز چنک و بر ربط
 و طنبور و نال و نی چنک و قیور و طنبور و دودک و نی آوازی مراد و آن من شی آلا سیج
 بجمع حسنج جمع اشیا ذکر و تسبیح اید و کین اشعار در حافظ حدیث سحر فرب نو خوش
 رسید ای حافظ سنک لطیف سحر فرب سوزنک ایر شدی سحر فرب سحر غلبه ایدگی
 معناسه تا حد مهر و چین و با طراف روم وری مهر و چین حد نه دکن و روم وری
 اطرافه دکن ری مشهور شهر در **و لا یفنا شهیدست** بر ظریفان و زهر طرف نکاری
 نظر ایلد بر بر شهید هر طرفدن بر نکار در یاران صدای عشقت کر می کنید کاری ای
 یاران عشق صلاسی در اگر رایش ایدر سکوز شهید دن مراد شیراز در ظریفان دن مراد
 عشاق در نکار دن مراد مرشد در چشم جهان نه بیند زین تازه رجوانی جهانک یعنی
 جهان خلقنک کوزی بوندن تازه رکت بر جوان کور مراد دست کس نیفته زین خوشتر
 نکاری کمسنک انه بوندن جو برک بر نکار کر مراد یعنی دشمن جوان و نکار دن مراد مرشد در
 جسمی که دین باشد از روح آفرین روح دن خلق اولمش بر جسم کیم کور مرشد زین خاکی
 مباد ابر و انمش عبارتی بو خاکیلدن انک دامن اوزره بر غبار اولسون مراد
 مرشد در که خام صوفیلدن اکا انقباض و کدورت ایر شمسون دیو دعا ایدر بعضی شخه
 بو بیت بویه واقع اولشدر ای روی خوبت از کل صد بار نازنین ز ای که کسک
 خوب یوزنک کلدن بر کزه یعنی یوزم تبه نازنین رکدر زین رهگذر مباد ابر دامن تو
 خاری بو رهگذر دن سنک دامنک اوزره بر خارا اولسون خطاب مرشد در

بوی سانی

چمن مست

سبک مراد صلیق

ر بکند اردن را در طریقت اولی روشن در چون من شکسته را از پیش خود چه دانی
بجلیس بر شکسته بی کند و حضور کردن نه سوز رسن کم غایت توقع بوسیت با کناری
زیرا بنم امیدمک غایتی بر بوس یا بر کنار در یعنی مادم بر فیض و قرب حاصل آنکه در
منتهی اولی دکلدر که سنده با استعداد بود و یونی ردایده سن که غایت توقع نقد
خطاب مرشد در می بی غشت بشتاب و دخی خوشست و در باب شراب صافیه در
ایو بر لطیف وقت در فهم و تدارک ایله سالی در که دار دامتد تو بجا رقی بر بیلدنی کیم
بر نو بهار امیدن طور در عشق و طاعت سعی ایله فرصتی فوت ایله دیکدر در بوستان
حریفان مانند لاله و گل بوستانه حریفان لاله و گل کی هر یک گرفته جای بر باد روی یار
بر یارک یوزی شوقه هر بر لبی بر جام طوتمش در حریفان دن مادمیدر در یار دن مادم
مرشد در یار بون مجبوس معناسنه در بوستاندن مادم دنیا اولی رسن در
کی این که کشیم دین را ز چون نمایم بو عقد بی فتن حل ایدم و بورازی بنجه فاش ایدم
در دی و سخت در دی کاری و صعب کاری بر در در و مشکل بر در در برایش و صعب
برایش در مادم عشق الهی نک حصولی زیاده ادر شیر اید و کین بیا ندر هر تاره موی
حافظ در دست زلف شوقی حافظک هر بر موی بر شوخک زلفی الله در مشکل بود
شستن در این چنین دیاری بونک کبی بر دیارده او تور مق مشکل در مادم مجبوی زیاده
جوق اولن مملکه صیویت او زره اولور دیکدر **ولایضا** صبا تو نکمت آن زلف
مشکبوداری ای صبا سن اول مسکت تو قلو زلفک رایجه سنی طومار سن بیا دکار بانی
که بوی اوداری یاد کار ایله فاله سن زیر آنک بونی طومار سن بیا دکار نمائی جوق زمان
فاله سن معناسنه در تحفه به بزر سن معناسنه دکلدر دلم که کو هر اسرار حسن و عشق در
کو کلم حسن و عشق سر آنک کو بهری اند در توان بدست تو دادن کرش نکوداری الی سا
تسیم ایلمک ممکن در اگر آئی ایو طو ترا سکت خطاب مرشد در قبا ی حسن فروشی ترا کرد
و بس حسن فرو شلق قفائی ایجی سا که را شور که بهیو کل همه آیین زکمت و بوداری
زیر اکل کی دو کلو زکمت و بو آیینی طومار سن خطاب مرشد در که اخلاق حمید ایله زین
دم از ماکت حوی جوانف زدن خویلق مملکت نندن آفتاب کبی دم اور مق ترا سکر
فلا مان ماه روداری سا که لایقدر زیر ماه رو غلام طومار سن خطاب مرشد در که

بسیار از این سخن

در این سخن

در این سخن

در این سخن

منتهی و کامل مبداری وار در در آن شمایل مطبوع هیچ توان گفت اول مقبول
شمایل هیچ سویمک یعنی عیب وار دیمک ممکن دکلدر جز این قدر که رقیبان تذ
خوداری بود در دن غیر کی بدخوی رقیب طو تر سن یعنی وار در خطاب مرشد در
رقیب در دن مادم خافا به کلن طابینی استعداد کوز بود قدر دیو منع و ردایدن خام
میدر در نوای بلبلت ای کل کی پسند افتد بلبلت نوای کل سا که مقبول فنده دوش
که کوشی و هوشی بر غایت هر زره کودادی که عقل کوشنی سر زره کوی مغله طو تر سن مادم معقول
ایله معصاحت ایدن سعادت بولماز دیکدر خطاب عام در اگر چه ظاهره کلامه خطاب ایدر
بجمله تو سرم مست کشت نوشت باو سنک جو ملک ایله بنم باشم مست اولدی رکانوش
اولسون خود از که ام مست این که در سهو داری بو شری کی دستنی ده طو تر سن عجب
قننی کو بدن در خطاب مرشد در که انده اولان حالات عشقی تعجب ایدر که کند و سیه
اندر بر حالت ایله مست اولمش در بر کشتی خود ای سر و جو بیار مناز ای جو بیار سر و
کند و سر کشت لک ایله تفاخر ایله که با ورسی از شرم سر و داری زیر اگر که ابر شرس شردن
باشکی آشفته کور سن بو وجه دخی جائز در باشکی آشفته طو تر سن بود جاد و زره دال مفتوح در
مادم مرشد در که آئی سرودن ترجیح ایدر و عاش کردم و خندان بر لب میکفت اکاد عاتدم
دنمائی کوارک امتیدی که گیتی تو دبا من چه گفت و کوداری که سن کیمسن و بنم ایله نه محبت
طو تر سن مادم مرشد در که لطیف ایله حافظ بن سنی بلزم دبش کیمج صومعه حافظ بجوی کو عشق
ای حافظ صومعه بو جفته عشق کوهری استمه قدم برودن نه اگر میل جست و بوداری اگر عشق
ایچون جست و جو میلنی طو ترا سکت صومعه بو جافتدن ایفا فی طشره تو زیر ارای صوفیلده
عشق اولماز **ولایضا** طفیل هستی عشقند آدمی و پری عشق دار لفتک طفیل رادی بری
ارادنی بنما سعادت بیبری بر ارادت کو ستر بار سعادت ایله سن مصراع اول دن مادم
بجاد عالمه عشق سبب اولمد و غین بیا ندر مصراع ثانی دن مادم بر مرشد در ایدر و غین
عشق الهی نک حصولی میسر اولمد و غین بیا ندر طفیل و بوندی و تابع معناسنه در
جو استعداد نظریستی وصال بجوی چون استعداد نظر دکل سن یعنی استعداد نظرک بود در
وصال استمه که جام جم کند سود و وقت بی بصری زیر ابر ستر لوق دخی جام جم فایده ایلمز
مادم استعداد عشق الهی حاصل اولماز دیکدر می صبح و شکر خواب صبح دم تا جسد

بسیار از این سخن

در این سخن

در این سخن

صبح شرابی و صبح و فتنک لذت و یقوسی بچید دکن بعد از نیم شبی گوش و کرد به سحر نیم شب
 عذر نه و سحر که به سینه چالش که وصاله بوند و سید اولور بیا و سلطنت از ما بجز عاید حسن
 کل بزدن حسن سرای سی ایله سلطنت صاوتون آل و زین معامله غافل مشکو که جیف خوری
 بو معامله دن غافل اوله که حیف بر سن بکوش خواجه و از عشق بی نصیب مباحث سسی ایله
 کشی و عشق آتین نصیب سزا اوله که بنده را بخرد کس بعیب بی هنری زیرا هنر نرنگ
 صیبی ایله کس بند صاوتون الماراد عشق آتین دن بی بهره اولن مقبول اولماز دیگر
 جو هر هنر که تو داری دری بجز داشت چون سر هنر که سن طور سن جبره
 بر قبو طودی ازین بس من دستی و وضع بی خبری بوندن صکره بن و ستنک
 و بی خبر لک وضعی مراد هنر عشق دن غیر جمیع هنر سبب حرمان اید و کین بایند
 زیرا وصاله و سیدل همان هنر عشق در تو خود چه لعبتی ای نازنین شعبده باز سن خود
 نه یعنی سن ای حقه باز نازنین نه در برابر چشمی نه غایب از نظری نه چشم را برآورد
 نه نظردن غایب سن غایب دن مراد باری تعالی در که برابر چشم ده دکلده و حقیقت
 نظردن غایب دکلده یعنی صورت باز معنا سنه در یا انسی ایله و یا خطاب اولن
 جائز در که لعبت محبوب معنا سنه استعمال اولور که بونده حق تعالی حضرت مراد در
 تشبیه طریقی ایله بعضی شعله بو بیتک مصرع اولی بویه واقع اولمش در و وصل
 و بجز تو در حیرتم چه چاره کنم سنک و صالکدن و خرافکدن حیرتم یم نه چاره ایدم
 خطاب ینه خدایه در هزار جان مقدس بسوخت زین غیرت بو غیرتدن بیک جان
 مقدس یاندی که مرصاج و مسامع خلوت و کوی که مرصاج و مراخاشام بر غیر
 خلوتک شمع سن خطاب خدایه در که کاهی اکا و کاهی بو که تجلی ده در دعای شیشه
 بلا بگرداند کوشه نشین لک دعاسی بلایی رقا ایدر چرا بکوشنه چشمی بانه می نگر می بچون
 بنده بر کوزا دخی ایله نظر ایلمر سن خطاب آصف زمانه در زمن بجزرت آصف
 که میرد پیغام بندن آصف حضرت نه کیم خبرم ایدر بویه دیو که یاد گیر دو مصرع زمن بجز
 دری که دری ایله بندن یکی مصرع یاد طوت لفظ دری فارسی دری در که بر شهن
 فارسی در اول یکی مصرع بو بیت در بیا که وضع جهان را چنانکه می بینم کل که جهانک
 وضعی انجیلین که کورم کرامتخان بکینی می خوری و غم خوری اگر بخیر این سن شریک بچون

نسخه حافظه

دری که شریک بچون

بیشتر ده نظری ده در دنیا

دری که شریک بچون

دری که شریک بچون

و غم یز سن کلاه سرویت کج مباد بر سر حسن حسن باغی او زره سنک سرور لک کلاه می
 آری اولمسون که زیب بخت و سزاوار بخت و باج زری زیرا تنگ زبانی و اتون بکند
 لایقی سن طریق عشق طریقی بجز خطا کست عشق طریقی بجز خطا کست طریقی در نفوذ
 با نده اگر راه بمانی نبری نفوذ با نده اگر بر نامه بول التیمه سن یعنی بر مرشد و صول بویه
 بوی زلف و رخت می روند وی آیند سنک زلفک و رخت امید ایله کیدر رو کولور
 صبا بغایه سایی و کلن بکله کوی ای صبا غایه سایلده و کلن بکله کوی ای صبا غایه سایلده
 حقیقی در که صبا ده اولن راجه انک اسرار ندن بر شمه در و کل ده اولن نمایش انک خرافه
 بر اثر در بوی بونده امید معنا سنه اولن روشن در زیرا رخ فلفلی اتی بیان ایدر زمین بخت
 حافظ امید هست که باز حافظک اتمی بخت امید دار در که کوراری اس مریدای لیل لک
 معشوقم ایله ای اید و کی کجی سی مصاحبت ایدم کورم لیل دن مراد معشوق حقیقی در که وصال
 طلب ایدر محبت ماسودن قلبی روشن انک سببی ایله **والله ایضا** ای با غم تو مار پیوند لایق
 ای خدا که سنک غمک ایله بزه ابدی اتصال دارد در قد ضاع فی هواک عمری و لا ابالی تحقیق
 بنم عمر سنک محبتک ضایع اولدی یعنی محبتک صرف ایدم و قبورم زیر حقیقت ده اضعاف
 اضعاف دکلده خطاب محبوب حقیقی به در غیش مکان کویت برنی خبر چه داند سنک
 کوک سکرتیک عیشی هر سینه خبر نه بلور یا لیت لی مجالانی ذلک الخوالی یا رقی اول احواله
 بکا مجال اولیدی مراد خدا دن قرب طلبی در یا رقی لیت تقدیر بند در که منادی محذوف در
 از آب دین یاران شد رازم آشکارای یاران کوزیا شنیدن رازم آشکارا اولدی ارحم
 علی دموعی یا من علمت حالی بنم کوزم با شریه رتقم ایله ای شول کسه که سن بنم عالمی ملک
 می دن مراد باری تعالی در خوابان وفاته دارد ای جمع پاک یاران ای پاک یار را جاشسته
 فو برون فاطمه لار ترقبوا و فاه من صاحب اجمال حسن صاحبندن وفا او محکوم مراد
 مجازی محبوب مرده وفا اولمده و عین بیاند رجمانی ده اولن یا اشباع ابجوند رمانشده لب
 که شستیم بر آب زندگانی بز آب حیات او زره صور کچک یا ساقیا اغثنی من شره الاله
 ای ساتی زلال شربتدن با که مدد ایله ساقیا منادای منکر اوله و غندن منصوب در
 افش او حاضر در شربت زلال شربت لیدر معنا سنه در اند اولن یا اشباع ابجوند
 من ترک دین و دنیا کردم زار و روت بن سنک آرزو کن دین و دنیا ترک ایدم

دری که شریک بچون

دری که شریک بچون

دری که شریک بچون

جاوزت فی ہوا کم عن حب جاہ و مالی سزک مجتکزدہ بن جاہ و مال مجتہدن کچم خطا
 خدایہ در کہ عشق الہی سببی ایلہ دنیا کم مغرب و مالندن فراغت اند و کین بیان در
 ہوا بونہ محبت معناسنہ در مالی دہ اولن یا اشباع ایچوندر حافظ اگر ہمیشہ در خاک
 استانت اگر حافظ سنک استا خاکی اوزرہ اولہ قد صار ذاحیات کانت بلا زوایا
 تحقیق زوایا یوق حیات صاحبی اولور صار جواد واقع اولد و غندن مضارع معنی
 ایلہ شرح اولمشدر والہ ایضا ای ز شرم عارضت کل عرق خوی ای جانان سنک
 عارضتک سرمندن کل عرقہ فرق در بر عرق پیش حقیقت جام فی سنک لبک
 اوکنده شراب جامی بر عرق در خطاب خدایہ در مد اوکل حسن دہ جمال باری ن
 خجل و شراب کیفیت کلام ربانی دن منفعل اید و کین بیاندر ترا لہ بر لالت
یا بر کل کلاب لالہ اوزرہ زالہ می در یا کل اوزرہ کلاب می در یا بر آتش آب
یا بر روت خوی یا آتش اوزرہ آب میدر یا سنک یوزک اوزرہ عرق می در
 خطاب مجازی محبوبہ در روت روت تقدیر ندر خوی و اورسی ایلہ عرق معناسنہ
 بوکہ صنعت تجاہل العارف دیر امد اصنع حقی استغراب در می شد از چشم آن کان ابد
 و دل اول کان ابر و کوزدن کندی و کوکل از پیش می رفت و کم نمی کردی انک
 اردندن کندی و ایزسی ضایع ایلدی مادمثا ہدہ جانان دن دورا و ملق سبب حیرت
 اید و کین بیاندر امشب از زلفش خواہم داشت دست بوکچہ انک زلفندن ال
 چکمیسرم و مودن بانک می دن کوز می یوری ای مودن بانک اور می دن یعنی اذان
 ویر کہ انک ایلہ غفلت دہ اولندری او یار کہ بزم اکا احتیاجہ یوقدر مادم اسرار التیہ ایلہ
 احیای لیل اند و کین اشعار در جنگ را در دست مطرب نہ دی جنگی بر نفس مطرب
الہ ویر کوش بخراش و بخروشش نالی مطربہ دی الی چالسن دانک اردنچہ ترغم ایلہ
مطرب دن مادم شد در کہ اسرار عشقندن سولر عود بر آتش نہ و منقل بسوز عودی
آتش اوزرہ قود و منقلی باقی غم مدام از شمع سوزا و دی قیش برودنک شدتند
غم میہ بانوزین بس کر فلک خواری کند بوند فکراہ کر فلک ساکہ خوار فی ایلہ بانوز
در حضرت واری رنی پادشا ہنک حضور نہہ یعنی فلک دن اکہ شکایت ایلہ مادم
خوارت ایلہ رنی پادشہن ان طلبی در رنی شہری موقوف در خدمہ وفاق بخش اگر

مکمل بنامہ

نسخہ بنامہ

نسخہ بنامہ

افاق بخش پادشاہ درای پادشاہ کہ سخاوند نامہ خام و نامش کرد علی خانک نامہ سنی
 و انک نامہ فی ایلدی یعنی بو پادشاہ جو دو کرم دہ اکا غلبہ ایلدی انکہ بر جرحہ جان فی بہ
 اول کہ کہ بر جرحہ دن اوزی جان ویر جان بستان و جامی دہ بوی انک جاننی
 ال واکا بر جام ویر ادر شوق و حالتدن اوزی ارادت کلنہ کتور سنی قبول ایلد و یکدم
 جام می پیش آرچون حافظ حوشر شراب جامنی اوکلہ کتور و حافظ کی غنمہ غم کہ کی کی
 بودہ و کاوس کی کی کی جان اولمشدر و کاوس قیاس اولمشدر مادم عشقہ سعی ایلد و احوال
 عالمی فراموش ایلد و یکدم غم لفظنک معناسی مضارع اولد قید اولندی سہولت معنی ایچون
والہ ایضا بیار بادہ و بازم رمان زخموری شراب کتور و کتور دینی مخمور لقدن خلاص ایلد
 کہ ہم بیادہ توان کرد رفع رنجوری کہ ہم شراب ایلد ممکنہ رنجور لغی رفع ایلک مخمور لقدن
 مادم عالم قبض در کہ اگر علاج فیض حقدہ رنجور و جہتہ جہتہ مجلس انس هیچ و جہتہ بیدارم نش
 مجلسک جہتہ مکر بردی مکار و شراب انکوری مکر نکارک بوزی و شراب انکوری ایلدی یعنی
 در شد و عشق ایلد و اب الہی نک حصولی مغرورہ رنجورہ فتان هیچ غمہ مباشرت دن غمہ سوز
 هیچ مغرور اولدہ کہ از مودم و سودی نداشت مغروری زبر ارضادم و مغرور بق بر فایدہ ویر
 مادم غرورک شامتس بیاندر ادب چند نصیحت کنی عشق مبارزای ادب نیچہ نصیحت
 کہ عشقہ سعی ایلد کہ هیچ مست ادب این سخن بدستوری زبر ابو سوز هیچ بر فناوندہ ادب
 و معقول و کلدر مادم مشاع عشق اولنک قیاحتنی اشعار در دستور بونق قانون و قاعدہ
 معناسنہ روشن در دفتر معناسنہ اولمقدن عشق زین بود جان مرد صاحب دل
صاحب دل در دکن جانی عشقہ ویری اولور اگر تو عشق نداری برو کہ معذوری اگر سن عشق
طوتمز ایسک یوری کہ معذور سن بیک فریب مادم صلاح خویش از دست برزب ایلد
کند و صلاحی لدن ویردم در بیغ آن ہم زہد و صلاح و ستوری حیف اولد و کلی زہد و صلاح
دستور لغہ مادم بر جہتہ ایلد مجذوب اولد و غین بیاندر رسید دولت و صل و کدنت محنت
اجر وصال دولتی ایرشدی و ذراق محنتی کجی نہاد کشور دل با مکتوری دل کشوری کرو
معمور لغہ توجہ اندی بہر کسی نتوان گفت در دوا حافظ مکر بر کسیہ انک در دن و یکم ممکن و معقول
اکلہ رای حافظ بگو بدانکہ کشیدست محنت دوری دی اول کسیہ ذراق محنتی چکند و روانہ
ای پادشہم بار داری ای پاد یارک را یک سنی طور سنن زان لغہ مشکبار داری اول سبیل

در افاق

نسخہ بنامہ

نسخہ بنامہ

نسخہ بنامہ

مشکبار نفی طو تر سن یار دن مراد خدا در زنهار مکن در از دست زنهار در از دست
ایله با طره او چه کار داری آنک طره سی ایله نه ایش طو تر سن خطاب باده در که بونده
افشای راز ایدن کس مراد در ای کل تو بجا و روی زیبایش ای کل سن قنده و آنک
زیبا یوزی قنده یعنی اصلا مناسب بود قدر او مشک و تو بار خا و داری اول مشک
طو تر و سن خار یو کس طو تر سن مراد خدا آنک نظیری اولمد و غیس اشعار در در حاکم تو
بجا و خط سبزیش ای ریحان سن قنده و آنک سبز خطی قنده و اقاماره و تو غبار داری اول
نمازه در و سن غبار طو تر سن خط سبز دن مراد اثر ذات آنک ظهوری در دوام اوز که
بر آن منقطع اولماز نر کس تو بجا و چشم مستش ای نر کس سن قنده و آنک مست چشمی قنده
او سر خوش و تو غبار داری اول سر خوش و سن غبار طو تر سن مراد جھک صفت بصره
هیچ بر بصرک مشابهتی اولماز و یکدر ای سر و تو با قد بلندش ای سر و سن آنک بلند
قدی ایله در باغ چه اعتبار داری باغ نه اعتبار طو تر سن مراد مصنوعک صانع
هیچ مشابهتی یوق و یکدر قد بلند دن مراد ذات آنک علوی در ای عقل تو با وجود عشق
ای عقل سن آنک عشقی وجودی ایله در دست چه اختیار داری الوده نه اختیار طو تر سن
مراد عشق قنده عقله قدر و اعتبار اولماز و یکدر روزی برسی بوصول حافظ بر کون
و صالایر خور سن ای حافظ کز طاقت انتظار داری اگر انتظاره طاقت طو تر ایست
و ایضا بید آمد رسوم بی وفایی و فاشی رسلی ظاهر اولدی بنماند با کس نشان
آشنایی کسه ای آشنایی ثانی قالمدی بر نه از فاقه زود سر خیمی فودن یعنی نفی
اولد قلرندن بر خیسک اوک ایله در کون اهل هنر دست کدانی شدی اهل هنر
که الحق و احتیاج الی کسی کو فاضلت او در و در دهر بر کسه که او بو کون زمانه ده ضلالت
نمی بیند زخم بیدم ربانی غم دن بردم خلاصی کور مر و لیکن جلست اندر تنعم اما جاہل
تنعم در متاع او جو هست این دم بهیای آنوک متاعی چونکه بودم بهالو و مقبول در
اگر شاعر بگوید شو خوش آب اگر شاعر آب کی لطیف شعریه که دل داران زن فرایند
که قلبه اندن روشنائی زیاده اولد بخشید یک جوش از نخل و امساک دن نخل
وامساکدن که که بر ایله حسان ایلمز اگر خودی المثل باشد سنایی فضا اگر خود
سنایی اولد سنایی بر مشهور شاعر در فرد و کوش هوشم دی همی گفت خود دن

بنم هوشم قولف دیدی برو مبری بکن در بی توانی یوری حقیر لقمه بر صبر ایله بونده فرد عقل
معنا سنه و هوش اوص معنا سنه اولمق روشن در خود بصیرت هوش عقل
معنا سنه اولمق قناعت رابضاعت ساز و می سوز قناعتی بضاعت ایله و بیان
درین در و عنای چون بی توانی بود در و عنای چون قدرت سز سن بیا حافظ بجان این
بند بشنو کل ای حافظ بپندی جائله استماع ایله که راز با درافتی با سربلی که فضا اگر باشک بر غنیم
بیا که اندن فضا بولور سن و ایضا بر دزدان بامیدی که داری که سنجیدن امید ای رانی
طو تر یعنی سنک امیدک جنان بنم امیدم جانان در بود و دنی جائز و در که بامیدی بی لایق
بود چه اوزره قسم اولماز یوری ای زاهد شول امید که طو تر سن یعنی امیدک حصوله سعی ایله
بنی تو که بنم دخی بر امیدم دار در که سن امیدکن اول و بن امیدم ده اولین بیت زاهدک
فکر نعت جنت عاشقک دیدار یار و هر کشیک لاجرم باشند بر سودایی واد بوی ساغر چه دار و لاله
در دست لاله الوده ساغردن غیری نه طو تر بیا سالی بیا و رتاج داری کل ای ساقی نکت و ار
کتور مراد در رشته دیوانگان کش بنی دیوانه در صفت جیک که سستی خوشتر ست از هوشیاری
زیر استلک هوشیار لقند خوشتر در زیر استلک قرب الی در رشته فتح رایله صفت
معنا سنه در بر همیز از من ای صوفی بر همیز صق بدن ای صوفی صق یعنی بدن فراغت ایله
که کردم تو بهانه بر همیز کاری زیر پر همیز کار لقند تو به ایلمدم صوفی دن مراد مانع عشق اولاند
بیادل در خم کیسوی او بند کل دلی آنوک کیسوی بو کلمه باغله اگر خواهی خلاص و رستگاری
اگر خلاص و رستگاری استر ایستک رستگاری خلاص معنا سنه در بد و کل خدا را بود
بشکن کل دور زنده استه ایچون توبه بی صی که عهد کل ندارد استواری زیر اکل زمانی محکم
طو تر مراد دخی فوت ایله عشق سعی ایله و یکدر غریزان تو بهار عمر بگذشت ای غریز عمر تو بهار
کجی جو از طرف چمن باد بهاری چمن طس فدن تلی کجی بیا حافظ شراب لعل کون تو
ای حافظ قدمی شراب نوش ایله چراغ عمرت بغفلت میگذاری بنچون عمر کی غفلت ایله کچور سن
مراد غیره غلبه در خطاب طریقی ایله و ایضا تر که هر چه مرادست در جهان داری سنک که
جهانند هر نه مرادک و اریسه طو تر سن یعنی وصول بولش سن چه غم ز حال ضعیفان فلان
داری ناتوان ضعیفک حاندن نه غم طو تر سن بجواه جان و دل از بنده و روان بستان
بنده دن جان و دل استه و فوری آل که حکم بر سر آرا ده کمان رو و داری زیر آرا ده رک

در ای که در این شعر
در ای که در این شعر
در ای که در این شعر

در ای که در این شعر

در ای که در این شعر

باشی اوزره حکمی روان طور سن یعنی حکمت کبر خطاب خدایه در میان نداری و دارم چ
 که هر ساعت میان طور سن و عجب طورم که هر ساعت میان مجمع خوابان کنی میان نداری
 خواب مجمع اور تا سنده میان دارلق ابر سن خطاب خدایه در که میاندن منزله ایکن جمیع
 خواب درون اعلا در میان دار لک صدر نشین لک معناسنده در بیاض روی ترانیت نقشی
 در خواب زانک سنگ یوزک بیاضه نقش لایق دکلر اول سبب دن که سواد ی از خط مشکین
 در ارفوان داری ارفوان اوزره خط مشکین دن بر سواد طور سن بوش می که سبک روی
 ای ظریف مدام شراب ایچ که مدام سبک روح سن ای ظریف علی الخصوص در ان دم که هر
 داری خصوصاً اول دم ده که مست اولاسن که قلبکده محبت حقن غیر قالمیه دل زمانه
 زیاده سبک روح اولور سن بود و دخی جائز در خصوصاً اول دم ده که عالم قبض ده اولور سن
 که طاعت انکه کسل عارض اوله ممکن عتاب ازین بیش و طون ممکن دل من بوندن زیاده
 عتاب اتمه و بنم کوکلی خون ایله کین هر آنچه توانی که جای آن داری ایله مر اول سنیه که قدر
 زیرا که لایق سن مراد حکم خدایه رضا اظهاری در با اختیار اگر صد هزار تیر جفاست سنگ
 اختیارک ایله اگر یوزیک جفا تیری و ارایه بقصد جان من خسته در کمان داری بن خسته کین
 جانی یعنی ملاکی قصد نه کمان ده طور سن خطاب خدایه اولمق روشن در یکیش جفای رقیبان
 و خوش دل باش رقیبک جفا سنی چکت و خوش دل اول که سهل باشد اگر بار مهربان داری
 بو حال آسان در اگر شفق تو یار طور سبک بوصل دوست گرت دست میرسد یکدم
 دوستک وصاله اگر بر دم الکت ایر شه برو که هر چه دادرست در جهان داری یوری که جفا
 نه مراد و ارایه طور سن دوست دن مراد خدا در بیت یکدمه دیدار دوست مراد و جفا
 بهاست اول صحبت خیز کا خود نیا فناست چو ذکر لعل لبش میکنی و میشنوی چون انک
قرنی لبی ذکر ابد رسن و انک سوزنی استماع اید رسن حدیث با شکر است ایچ در دقان
داری شکر سوز در که آنر کند طور سن مراد کلام ربانی دن مصاحبت وانی استماع انک
شکر کی لذت اید و کین بایند رجو کل بدامن ازین باج میری حافظ چونکه بو با فدن انک ایله
کل اندرسن ای حافظ چه غم ز ناله و فریاد باغبان داری باغبانک ناله و فریادندن نه غم
طور سن مراد چونکه کشف و مشاهد حاصل اولدی ابلیسک اغوا سندن نه غم چکر سن
دیکدر و ایضا جو سر و اگر خرامی دمی بکوزاری سر و کی اگر بروم بر کلزاره صالنه سن

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

خورد و غیرت روی تو هر کلی خاری سنگ یوزک غیرتدن هر بر کل بر خار بر می کل سنگ
 یوزکدن منفعل اولد و غندن تمام مضطرب و سنگر اولور خطاب خدایه در ز کوزلف تو
 هر حلقه و استوخی سنگ سیاه زلفکدن سر بر حلقه در فتنه و غوغا ایله بر در زحمت چشم نوم
 گوشه بیاری سنگ سحرک جیشندن سر بر گوشه و بر خسته یعنی سر گوشه ده بر خسته دار و زلفن
 مراد خلعت کون در که فتنه و غوغا ایله بر در چشم دن مراد ذات در سحر دن مراد ذانک تاثیر در
 آتمه نیجه عاشق آشفته خسته اولمشدر مراد و خلعت من ای چشم مست یار خواب ای بارک
 مست جیشی نیم چشم کی خوابه کتمه که در بیت زهر گوشه آه بیداری زیر امر گوشه دن بر بیدارک
 آهی آرد که در خطاب مرشد در زنی خاک رست نقد جان من مرید نیم جانم نقدی سنگ
 خاک راهکده شار اولسون مرده و کلوی یعنی اگر چه گیت نقد روان را بر تو مقداری که سنگ
 فتنه چاره نقد نک بر قدری و اعتباری یوقدر روان بوند جان معناسنده در خطاب
 مرشد و در لامیت من لاف زلف و لبندان ای کوکل دایما مجبورک زلفی لافنی او مر
 چو تیره رای خدی کی کتایدت کاری چونکه تیره رای اولدک قچ برایش فتح اولور مراد
 مجبور به محبت انک قیامت محض اید و کین بایند سرم برفت و زمانی بسر زلفت این کار
 ایشم کنی و بر زمان بواش باش کنی دلم برفت و نبودت غم گرفتاری کوکم کنی
 و ساک بر گرفتاری اولدی خطاب خدایه در که انک کمال استغناسن بایند رجو نقطه
 گفتش اندر میان دائره ای اکا ایتدم نقطه کی دائره اور تا سنده کل نخت گفت که حافظین
 چه بر کاری خنده اید ایتدی که ای حافظ بوند سرگردانلق و نه سر اسیم لکدر خطاب خدایه در که انک
 قرب طلب ایلر حالاکه آندن بر آن جدا اولماز نتمک بو آیت کریمه که و الله معکم اینما کنتم و بآیت
کریمه که و نحن اقرب الیه من جبل الوریة آیتی روشن ایلر بیت دوست نزدیکتر از من بمشت
فمن عجب تر که من از وی دورم چکنم با که توان گفت که او در کنار من و من مجورم بر کاری
بوندن خیر و سرگردانلق معناسنده در که ایضا جان فدای تو که هم جانی و هم جانانی جان ساک
فدا اولسون که هم جان سن و هم جانان سن سر فدای تو در که من و سرگردانی سر سکا
فدا اولسون یوخسه من و سرگردانلق مراد و ایدام که عاشق باشی معشوق بوند فدا انیمه اگر سرگردانی
خلاص میسر اولماز و یکدر خطاب خدایه در سر سری از سر گوی تو خواهم بر خاست سنگ سر
کوکیدن قولاینه فاللق استم کار و شوار گیرند بدین آسیانی مشکل ایشتی اسانلق ایلر طور مراد

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

خطاب خدا را در حق روشن در مرشد اولمقدن مراد جناب قدسی ترک انرم دیگر خام را
 طاقت پروانه بر سوخته است خامه قنادی بانش بر دانه طاقتی یوقدر نمازگار از سر شد
 جان افتائی جان نثار اید بکلی لکت ایشی بر شمر یعنی بر شمر مراد نماز و شمر معناد اولمش کسر
 عشق و ریاضت مشقته طاقت کنور مراد دیگر **بیت** نایز پر در دستم نه در راه بدوست
 عاشقی شیوه زندان بلاکش باشد بی تو آرام گرفتن بود از ناکامی سست آرام طومق ضروری
 با تو گستاخ شستن بود از جیرانی سنک ایله گستاخ و تورق جیرانلق و ندر مجذوبی که اندرون
 نامقبول و نامشروع کلمات صادر اولور که اندرون غیر سنک کفر لازم اولور اما اندرون لا بائس
 فاش کردن در قیاب تو سر دل من سنک رقیب لک بهم کوکلم سترنی فاش ایلدیر جند پوشیده
 نماز سخن بنهانی مخفی سوزنچه بر ستور قالور خطاب خدایه در رقیبان دن مراد و عوام در
 تابماند تر و شاداب نهال قد تو تا سنک فدک نهالی تر و تازه قاله یعنی فالسون ایچون
 واجب است که چشم منشن منشنی واجب اولد که انی بنم چشم از زره و دیکه سن مراد
 کثرت بکاسبی ایلد تجلی ذات طلوع در خرم زلف تو دیدم دل خود را از روی بر کون کند و
 کوکلی سنک زلفک بوکلمن کوردم غمتش جونی و چون می زنی ای زندانی که ایتدیم
 و نچه دیور سن ای محبوس گفت آری چکنی کر نبری رشک بمن کوکلم ایتدی رشک
 کنور رسن نیر سن اگر باکر رشک التیمه سن بنم بو حاله رشک اید رسن هر کدار بود
 مرتبه سلطانی سر کدایه سلطانق مرتبه سی اولما مراد اسرار و اصل و اما حق حقیقت ده
 سلطان اید و کین باید بر بوبیک اولد اولن آری فعل مضارع مخاطب در
 بلی معناسنه و کلد راستی حد تو حافظ بود صحبت ما محقق بزم صحبت سنک خدک
 و کلد رای حافظ یعنی مصاحبه لایق و کل سن نس کر بر سر بس کوی کنی سکبائی کفایت
 ایدر اگر و سر کوبین سکبائی ایلد سن مراد وصال جانان سرک حدی و کل اید و کین باید
 و **بیت** چو در جهان خونی امروز کار می چونکه خولق جهان بکوکل کار و کامر آن
 شاید که عاشقا ز کامی ز لب بازی لایق در که لکدن عاشق کثرت بر مرادنی حاصل اید
 خطاب مرشد در با عاشقان بی دل تا جند نماز و شیوه بی دل عاشقنه نچه به نماز و
 بر بیدلان مسکین تاکی جفا و خواری مسکین عاشقنه چنه دکت جفا و خواری و کلام
 مرشد در تا جند همچو چشم در عین ناتوانی نچه به دکت سنک چشمک کتی نام ناتواندن

کائنات نام
 کائنات نام

کائنات نام
 کائنات نام

کائنات نام
 کائنات نام

تا جند همچو زلفت در تاب بی قرار بی نچه به دکت سنک زلفک کبی قرار شریق تابنده تاب
 بوند حرارت و اضطراب معناسنه لطیف در خطاب مرشد در دوری که از تو دارم
 جوری که از تو بینم شول دوری که سندن طوتم شول جوری که سندن کوررم کرشمه اید است
 داکم که رحمت آری اگر بر شتم سنی بیدرسن بیلورم که رحمت کنور رسن خطاب مرشد در
 اسباب عاشقی را بسیار باید عاشق خلق اسبابه جی سر بایه کرک دلخای همچو آتش چشمان
 رود باری آتش کبی کوکلن باره کره اید بکی چشم لرود بار بار ماق یا غدر جی معناسنه در
 لیکن مراد کثرت بکار در بجهانم بودم با دصبار رسانید ذوق ده قالمش ایدم با صبا اید
 ایدر شد روی از بوستان وصلت بوی امیدواری سنک وصالک بوستاندن
 امید وارلق رایحه سنی کرچه بوی وصلت در شمر زنده کردم اگر چه وصالک بوی ایدی متد
 دیری اولورم سر بر یارم از خاک از روی شرمساری شرمساری بوی بوژندن خاک دن
 باش قالدر خرم خطاب خدایه در از باد و وصلت کر جود بو شتم سنک وصالک
 باده سندن اگر بر جود نوش ایدم تا زدن ام نور زم این هوشتیاری ما ایدم که دیری
 هوشتیاری عادت جانشنم ما بند ایدم عاجز نو حاکمی و قادر بر بنده ایز و عاجز سن
 حاکم سن و قادر سن کر میکشی بزورم و میکشی بزاری اگر بنی زور ایلد حکم سن و کنی
 زار بلی ایلد بلیه سن خطاب خدایه در آخر زخمی کن بر حال زار حافظ حافظک زار
 حالی از زره بر تر خیم اید تا جند نا امید می تا جند خاک آری نچه به دکت محروم نچه بدک
 خوارلق مراد خدادن تر حسم طلبی در **بیت** ایضا ساقی اگر هواست با می ای ساقی اگر سنک
 شراب هو سنک دار ایدم جز باده بیار پیش ما می صقن بزم او کمره سر ایدن غیر کنور
 سجاده و خرقه در خوابات سجاده بی و خرقه سینه میخانه ده بفروش و بیار جود عامی صیات
 و شراب جود سنی کنور مراد رسوم زهدی و وجود عشق تبدیل اید دیگر کر زدن دلی شنو
 رستان اگر زدن دل ایسن مستلردن اشت و بکشن جان ندای یامی جان
 کلشنند با می ندای مراد عشاقی با می اسمنه مشغول اید و کین بیاندر اود حدی جانم
 تام کتابند اولیا الله قند اسم اعظم با می یا قیوم در دیو بیان ایلد مراد در
 سوی درمان در دایله درمان جانینه کل کونین نکر بعشق لاشی عشق ایلد اکی عالمی لاشی
 مراد عشق آلی به نسبت ما سوی نا چیز اید و کین اشعار در اسرار و کست در ره عشق

کائنات نام
 کائنات نام

کائنات نام
 کائنات نام

کائنات نام
 کائنات نام

عشق بولنده دل سرری دارد در اواز سماع دنا لانی سماع اوازی دلی نالاسی بیک مقلس
پاک در ره عشق بر پاک مقلس عشق بولنده بهتر ز سزار حاتم طی بیک حاتم طی دن بیک
سلطان صفت آن پست بری رو سلطان کی اول بری یوزلو محبوب می بد خلق
شهر در دلی کلور و شهر خلقی آرد بجه مادم شدن بو حال ایله اولان جلوه سن بیان در
مردم نگران بروی خویش خلق آنک خوب یوزنه نظر ایندی و ز شرم گرفته عارض
خوی و شرم دن آنک عارضی تریش مادم شدن در حافظه زغم تو چند ناله حافظه سنگ
نمکدن بجه بر ناله ایدر بودجه دخی جائز در بجه بر ناله ایدر آخودل من شکسته تاکی آخویم
کو کلمه فیه دکن شکسته اولور بودجه دخی جائز در فیه دکن شکسته اوله وله ایضا خوشتر
از کوی خوابات نباشد جانی میخانه محبت سندن خوشتر بریر اولماز که بر پیرانه سرم دست
و پدما وایی اگر پیر لک و فتنه با که بر مکان میسترا دله یعنی ممکن اولور سه اندن فیری برده
اولیم مادم حصول عشق ایچون خانقاده قرار و مقام طلب اند و کین اشعار در آرزوست
بکنم از توجه پنهان دارم بر آوازا ایدرم سندن نه پنهان طویم شیشه باده و جانی
تره و زیبائی بر شیشه شراب و بر خرم بر و بر زیبا خطاب خدایه در که اندن عشق لطیف
مقام و مرشد طلب ایدر بوند زیبا دن مادم شدن در جای من دیر مغفالت مودع دلی
نعم برم مغفالدیری در که راحت و بر جی بر وطن در ای من رای نباشت مبارک رایی
نعم رایم مبارک بر رای در که خوب رایی در بیان دن مادم اولیا اعد و اسما و صفات
اولق روشن در چه گنی نوش که در دیر چو من شید ایست نه نوش ایدرسن یعنی نالاف
ادر رسن که دیرده بخلیش شید اوقدر نیست این جز سخن بوالهوس رعنائی بوبر بوالهوس
در رعنائت سوزندن غیری دکلدر رعنائیه معناسنه در مادم در ویشک لاف دعوی ایست
اولماز دیکدر باده باش که کسی تواند گفتن ادب ایله اول زیرا هر که دیکه قادر اولماز
سخن بیکر بر بهمنی یارائی شدن سوزینه مکر بر بهمن یا بر رای بر بهمن چند حکیمی در
بوند میرم مادم رای هند پادشاهی در که بوند ساکت منتهی مادم مادم احوال عشق دن
هر کس خبر دار دکل اید و کین اشعار در معنا غیر نور خاطر ماکلی کجده ای محبوب بزم خاطر مادم
سندن فیری فیه منکر مادم است بغیر از تو کس بر وایی زیرا با که سندن فیری کس ایله
بر و اوقدر یعنی بزم خطاب خدایه در که آنک عاشقی نک قلبند بر غیر سندن اولماز

عشق بولنده

چو سقراط
میرد
ز بهر مملکت
و طغیان

ز بهر مملکت

رحم کن بر دل مجروح و خواب حافظ حافظ مجروح و خواب کو کلمه زخم ایله زانکه هست
انظری امر و یقین فردایی زیرا بو کوند فکرة شکسته بر یارن وار در مادم حصول ثواب
ایچون خلیق تر قه ترغیب در وله ایضا صحبت زانکه میچکد از ابر بهمنی صبا ح در و بهمنی منسوب
اولان ایدر دن تراله طله برک صبح ساز و بزم جام بکینی صبا ح شرابک تدارکن ایله و بر بکینی
خلوق ح و بر خون بیاله خور که حلاست خون او بیاله نک قاننی ایچ زیرا آنک قاننی حلال
در کار باده باش که کار نیست کردنی شراب ایستنده اول زیرا استی لازم برایش در
مادم عشق در که اندن مهم بر سندن یوقدر که صبحدم عار ترادر دسرده اگر صبا ح وقتی خار سا که
صبا ح دیره پیشانی خار همان به بکینی همان اول کیت که خارک الننی صیه سن سانی
بدست باش که غم در کین ماست ای سانی نیز اول که غم بزم کین خنده در مطرب کاه در
همین ره که میردی ای مطرب حفظ ایله بو مقامی که چارسن یعنی بو پرده دن و از کلمه
مادم شدن تنیه در فیه دن فراغت اتمه دیومی ده که سر بکوش من آور دچنگ و گفت
شراب ویرک چنگ باشی بنم قولای غم توردی وایتدی خوش بکذران و بشنوا زین بیه سخی
خوش کچن یعنی دنیا ایچون غم بید و بو نو کلمش پیردن اشت مادم شدن کلمات عشق
استماع ایله و بر سندن دن اوازی غم بید دیکدر بکذران بوند کچور معناسنه ممکن دکلدر
حافظ بنی نیازی مادم که می بخور ای عشاق استغناسی چیچون که شراب ایچو تابشوی
ز صوت مغنی هو الغنی تا مغنی نک صوتندن هو الغنی ایستد سن مادم عشق و اصل اولور
میشی دن توحید حق استماع ایدرسن دیکدر وله ایضا عمر بکشد شت به بجا صلیه و بوالهوس
عمر حاصل سلق و بوالهوس لک ایله کجده ای پسر جام میمده که به پیری برستی که ای پسر
با که شراب جامی دیر که پیر که ایشرسن مادم عشق طلبی در لمع البرق من الطور و است به
طور دن برق یلدرادی بنانی کوردم قلعلی لک آت بشهاب قبس اوله که بن سا که
انورجی اولم بر شعله لوقبسی مادم تجلی جانندن بهر مند اولد و فیه بیاندر لمع فعل ضی
البرق آنک فاعلی در است افعال با بندن فعل مضی نفس منکرم و حد در که بونده
ابهرت معناسنه در آت اسم فاعله راتی یائی دن که با ایله نقد به اتمشدر شهاب
بوند شعله معناسنه در قبس اولو کسی معناسنه در قبسی ده اولن یا اشاع بکوند
بر شکر ماست درین شکر که قانع شند اند نه شکر در در که بو شکرده قانع اولمشدر در

رحم کن

چو سقراط
میرد
ز بهر مملکت
و طغیان

ز بهر مملکت

کسی در این باب
اولی برین در وقت
بچون ملاحظه

شاهبازان طریقت بمقام کسی طریقت شاهبازی مکس لک مقامه داد
بود که مدت مدیده عشقه اقدام در یافته اهتمام امتش کسر لذت جسمانی به
مفتون اولوب عوام طبقه سنده قائل شد در شکر دادن و اول لذت دنیوی در شهر
مراد شیراز اولوق روشن در دوش در خیل علما در شش میر قسم دون کچه ایکن
قبو سی غلامانک بلو کنه کدم گفت کای بی کس بیار نو باری چه کسی ایندی کای بیار
کی کس سن باری نکسه سن و اد جناب کبریا نک تمام علو و استغنا سن بیاند ر علما
مراد اولیا است در تاجو بحر نفسی امن جانان کیرم تاجر کچه بر نفس جانانک و امنی
طو تم دل نهادیم بر آتش زنی خوش نفسی خوش نفس لکدن اوتری آتش اوزره
کوکل قودق یعنی یا تمغه راضی اولوق داد قوب الی حصولی ایچون بلار صبر اند و کین
اشعار در بادل خون شن چون نافه خوشش باید بود اول کسیه خون اولمش دل
ایله نافه کی خوش اولوق کرک هر که مشهور جهان کشت بمشکین نفسی سر کیمکه مشکین نفس
ایله جهانک مشهوری اولدی مراد مقبول درگاه اولوقه طالب اولوقه جوق زحمه تحمل لازم
اید و کین بیاند ر کاروان رفت و نو در خواب و بیابان در پیش کاروان کندی
وسن خواب ده سن و بیابان او کلد در ده که بس بی خبر از این همه باک جسته
واه که بود و کلی جرس بانگدن زیاده بی خبر سن یعنی خواب غفلت ده سن بانگشای
و صغیر از بحر طوسین زن قناد آج و طوسین اغا جندن صغیر اور یعنی اورا پر دازاید
حیف باشد چو تودعی که اسیر نفسی حیف اوله سنجلین بر مرغ که نفس اسیری اوله سن
نفسی ده اولن یا خطاب ایچون اولوق روشن در وحدیت ایچون اولوقه جائز در که
معنی بویل اولور حیف در سنجلین بر مرغ که بر نفس اسیری اوله خطاب دنیا پرسته در
چند بید بهوای تو بهر سو حافظ نیچه بر یلر سنک مجتنبک ایله هر جانبده حافظ بستر اند طریقا
لک یا ملتسمی اندک که بر طریق میت ایسون ای بنم مطلوب یعنی بی سا که ایرشد رسون
خطاب خدایه در که اندن انک و صالنی طلب ایدر و له ایضا کتبت قصه شونی و مدعی
باکی شوقم قصه سنی یا زدم حال بو که بنم چشم که به ایدجی ایدی بیا که سینه تو بجان امدم
ز غمناکی کل که سنز غمناک لکدن زیاده مضطرب اولدم مراد مشاهد حال ایچون
کمال اشتیاق اظهاری در مد مع میکت فتحی اید چشم معنا سنده در باکی اسم فاعله

سنگین

بسیار از این نوع
در این باب

در این باب

سبب و سبب

باب ثانی دن آیات زل سلی این سماکی ای سلی یک منزله ای سلی کور قنده در مراد
جمال جانان مشه بن سندن محروم اولد و غندن اوتری تحزن و تحشر اظهاری در سلی دن
مراد بونده باری تعالی در تشبیه طریقی اید عجیب و اقعده و غریب حادثه است بر عیب و اقعده
و بر غریب حادثه در بو معراج ثانی مکث مضمونی اما اضطرت قیلا و قائلی شکی بن صبر ایدم
مقتول اولد و غم جالده و حال بو که بی قتل ایدی شکایت ایدجی در مراد مرشد در که ریاضت
و عشق اید نفسی قتل پاک اتمکده تمام حق اثبات اتمش در که امتنان است لایق در زیر
حقیقت احیا اتمش در که مقبول درگاه اولمش ر قیلا حال در که بوند مقبول معنا سنده در
و قاعلی ده اولان و او حالیه در قاتل و شکی اسم فاعله در که رسد که کند عیب و امن پاکت
کیمه ایر شور یعنی یکیک جدی در که سنک پاکت و امنکی نقیب ایلد که بهیچ فطره که بر برگ
کل چکد باکی زیر کل بیانی اوزره اولن قطره کی پاک سن خطاب مرشد در ز خاک
بای تو داد آب روی لاله و کل لاله و کاه لطافتی سنک خاک پاکدن و یردی بود و جوفی
جائز در لاله و کل یوزنه لطافتی سنک خاک پاکدن و یردی چو کلک صنع رقم زد در آتیه
و خاکی چو کلک صنع قلمی آید و خاک منشوب اولن اوزره رقم اوردی یعنی حق تعالی حضرت
بوتری خلق ایدی خطاب مرشد در که ان کامل در صبا عبیر فن کشت ساقی بر خیز
صبا عبیر فن اولدی ای سانی قانع و مات شم کرم مطیب زاک و پاک و مطیب کرم
شمه سنی کور که مراد شراب در که بوند عشق الی مراد در مات اسماء افعال دندر شمشه
لفظی نصب اتمش در مطیب اسم مفعول در زاک اسم فاعله در وقع الکاسل نفهم
فقد جوی مثل سکاسی ترک ایلد غنیمت بوله تحقیق مثل جاری اولمش در یعنی بو معراج ثانی
ضرب مثل در که زار راه روان حسیت و چالاک کی سلوک ایدجی رک زادی جست
و چالاک لکدر مراد حصول عشقه زیاده سعی و اهتمام لازم اید و کین بیاند ر اثر نماز من
لی ملت آری سنک شما یکت سز بندن اثر قالمدی بلی آری ما ترجمای من محیا کی
حیاتک اثر لرین سنک یوز کدن کور رم خطاب مرشد در که عشق الی سببی ایلد
اندن حیات دل حاصل ایدم خطاب خدایه اولوق دخی جائز در ماثر بوند مطلقا
اثر لر معنا سنده در محیات حیات معنا سنده در محیا یوز معنا سنده در آخر دن اولان
کاف خطاب با و اشباع دن اوتری مکسور اولمش در وصف حسن تو حافظ بگونه نطق زید

بسیار از این نوع
در این باب

حافظ سنگ حسک و صفندن بجه سوبه که چون صفات الهی و رای ادراکی که صفات الهی
 یکی ادراک اوست سنده سن یعنی ادراک سنگ و صفکی احاطه آنکه قادر و امان خطاب
 مرشد اولمق روسن در ادراکی ده اولن خطاب ایچوندر و لایضا که بر دهنده شان
 ز من کدایابی بن کد اودن شا بهر قسته کیم بر خبر ایلدر اول خبر بود که بکوی می فروشان
 دو هزار چم بجای که می فروشان حمله سنده ایکی بیک چم بر جامه در بیت بنزد خوشه چین
 خرمن عشق همه عالم می ارزو یکا می شد ام خواب و بدنام و هنوز امیدوارم خراب
 و بدنام اولشم و هنوز امید بگویم که بهمت غریبان برسم به نیک نامی که عزیز لک بتمی
 نیک نام ملقه ایرشم نو که کیمیا فروشی نظری بقلب مکن سن که کیمیا فروش سن نرم
 قابله بر نظر اید که بضاعتی نداریم و فکند ایم دایمی که بر بضاعت طوتماز و بر طوزق
 بر اتمش خطاب مرشد در مراد سلوک عشق اولن قصورینه بیان در زهر هم میگوین
ای شیخ بدانهای تسبیح ای شیخ بنی تسبیح وانه لری ایلد بولدن چقرمه یعنی اضلال آنکه
 قصد آنکه که جو مرغ زیرک افتد نفع هیچ دایمی زیر اوج که مرغ زیرک واقع اولد هیچ بردارد
 و دشمن خطاب دایمی شیخ در که ظاهری تسبیح و طاعت آراسته و باطنی خست و قیاحه
 پیراسته در بر وید پارسایان که برفت پارسایی یوریکوزای پارسا که پارسای
 کندی یعنی بن اندن فراغت ایلدم بنی ترک ایلکوز قیاب در کشیدیم و برفت نیک
 و دایمی صافی شراب نوش اندک و نیک ناملق کندی مراد عشقه و مصل سببی ایلد زهدن
 خلاص بولدیم و یکدر تعجب از وفای جانان که تفقدی نفوذ و عجب در جانانک و فانی
 که تفقد بیوردی تفقد بوند تفقد معناسنه در جانان در مرشد در نه بخانه سدا
 نه بشانه بیامی نه بر خامه ایلد بر سلام و نه بر نامه ایلد بر پیام سر خدمت تو دارم بجزم بملطف
 و مفروش سنگ خدمتک موسنی طوتم بنی لطف ایلد صا تون و صاتم که چونند کتر
 افتد مبارکی غلامی زیر بندگی مبارک کلک ده بر غلام ازرق و دوشر خطاب مرشد در که
 اگر زیاده عبودیت اظهاری در بکارم شکایت بکه گویم این حکایت شکایتی فقه ایلد
 بو حکایتی کیمه دیم که لبست حیات ما بود و نداشتی و دایمی که سنگ لبک نرم حیاتم ایدی
 و بردوام طوتمدی خطاب مرشد در که فیضی تقلیل اندو کندن شکایت ایلد اگر
 این شراب خامست و کراین حریف بجه اگر بو شراب خام در و کر بو حریف بجه در

در بیان غایت

بود و دخی جاز در اگر بو شراب خام ایس و کر بو حریف بجه ایس هزار بار بهتر نرم
 بجه خامی بیک که بیک بجه دن بر خام بیک که خامدن مراد بوند آتش کور مش
 شراب در که بوند عشق الهی مراد در حریف بجه دن مراد سالک منتهی در یعنی عشق الهی
 عشق قدن بیک بیت ذره در دانه ای فانی به شمه عشق از همه عشاق به بیک
 تیر دکان و بر زخون حافظ دکان تیر سینه آج و حافظک خوشینه دکان که جان کشنده
 نکند کس انتقامی زیرا بجلین بر قاتل کس بر انتقام اتم مراد مرشد دن نفسک بلامی
 طلب در غایت و عشق ایلد که بونکت قاتل قصاص اولماز و لایضا گفتند غلامی که بولی بود
 ثانی غلامی ایلد بیک که یوسف ثانی سنس جو بیک به یدم حقیقت به ازانی چونکه امعان نظر
 اندم حقیقت ده اندن بیک سن قبول را زانی بشکر خنده که گویند شکر خنده ایلدن شیرین
 که در ای حسد و خوبان که تو شیرین زمانی ای خوبک حسدی که سن زمانک شیرین سن
 حبیب اکرم حضرت صلمم در در خوبان در و انبیاء در علیهم السلام تشبیه دانت نتوان کرد
 بجه سنگ دناکی غنچه به تشبیه ایلد اولماز هرگز نبرد غنچه بدین تنک دناکی هرگز غنچه بونکت
 بود دناک ایلد اولماز به حبیب اکرم حضرت مراد در بیت لعل لبست چون شکران
 کند کشور جان را شکرستان کند که سر و جان از قد و رقا بر تو بر جای کسر و اگر سنگ رقا
 برنده قالدی ایس یعنی رقا رقاد اولدی ایس بخوام که باز و سر و کشتی بروایس
 صان که رقا رور و رور سر و کشتی بیکدک به حبیب اکرم مراد در بیت طوسینه ز قامت
 نوینار که دم زنده زمین فقه بکدرم که سخن میشود بوند و صد بار بکفینه که دهم برین دهنتم کام
 یوز که ویدک که بود و من دن سنگ مراد کی دیره یم چون سوسن ازاده جراحده زبانی
 سوسن ازاده کیسے نیچون جلد دل سن گفتی به هم کامت و حانت بسانم ایتدک که سنگ
 داد کی ویرم و جانکی آلورم ترسم نه می کامم و جانم بستانی قور قورم دایمی ویرمیر سن
 و نیم جاننی الر سن مراد خدا نک کمال استغناسن بیا در چشم تو خدا نک از سر جان
 سزاند سنگ چشمک خدکی جان سپردن بچورر بیمار که دیدست بدین سخت کمانی بولید
 حکم بای چکر خسته کیم کور مشدر چشم دن مراد ذات در که تا نیری حد دن زیاده در چون
 سنگ بیند ازیش اردیده مردم کوزایشی کی فی خلقک چشمندن اتر سن یعنی روادید سن
 را که دی از نظر خویش برانی الی که بر دم کند و نظر کندن سور سن خطاب خدا به دره

در بیان غایت

در بیان غایت

در بیان غایت

در بیان غایت

در راه تو حافظ بگویم که در سر بسنگ یو لکده حافظ فکرم می باشد این ایلی یعنی خدایه
جان و دل در سنی اید چون چرا یکدش از لطف خوانی نامه کی انی لطفکدن بخون بروم
و قود حسن خطاب خدایه در بعضی نسخ بوبیت بویله واقع اولمشد راز پیش مران
حافظ فکرم دین خود را کند و غم کورمش غافلکی او کلدن سورمه در عشق رخت داد دل و دین
و جوانی دل و دینی و جوانی سنک یوزک عشقه و ویدی خطاب خدایه در اوله ایضا
لبش می بوسم دمی کشم می آنک لبی او پریم و شراب چکریم باب زنده کانی برده ام می
آب حیات ایز ایتمشیم یعنی وصول بولشیم در عشق الکی نکت و کلام ربانی نکت حصول
وصول بولد و غین بیاند لبش ده اولن ضمیر غایب خدایه را جعد در نه رازش می توانم
گفت باکس نه آنک رازنی کسبه دیکه قادرم نه کس را می توانم دید باوی نه کسبه می
او کله کورمه قادرم مراد خدایه کمال محبت اظهار می بوسم و خون می خورد
جام جام آنک لبی او پر و قان بر رخس می بیند و کل می کند خوی کل آنک رختی کورر
و خجالتدن تراد حسن مصنوع حسن صانع قنده محو دایاب اولور دیکدر کل از
خلوت بیایع اور دمسند کل تختی خلوت دن باغ کور دی یعنی آجلدی بساط زهد را چون
غیبه کن طلی زهد بساطی غیبه کی طلی یعنی ترک ایلد به جام می و از جم مکرر یاد شراب
جامنی ویر و جم دن باد ایلد که می داند که جم کی کیم بیور که جم و کی تچن ایدی مراد
عشق سنی ایدوب احوال عالمی فراموش ایلد دیکدر بزین در چنک چنک ای ماه طره
چنک ال اورای ماه مطرب رکش بخاش باختره شسم از دی انی چال که اندن جوش
و خودش ایدم سماع اولن مطرب خطاب ایدر که مرشد بر حالت ویر که باک اندن
بر شوق حاصل اوله جو جنت مست را محمور مکنار مستی سنک چشمک کی محمور قود
بیاد و خلش ای سانی به می انی ایی یاد نه ای سانی شراب ویر مراد عالم فیض اولن
میدی فیض عشقه اندن خلاص ایلد دیکدر بخوبه جان از ان قالب جدایی جان
اول بسعدن جدایی استمر که باشد خون جامش در رک و بی که آنک طسره
و سکر دن جامک قانی اوله مراد عشقه حیات بولن کسبه موت میت را دمازدیکا
جو مرغ صبح می گوید که هو هو چونکه صبح مرغی هو هو دیر نه از دست جام با ده می ای
ز نهار ز نهار شراب جامنی الدن قود مراد چونکه مرغ لسان حاله توحیده باشد می

بیت از این شعر

بیت در این شعر

سن دخی عشقه سنی ایلد دیکدر زبانیت در کس ای حافظ زمانی ای حافظ بزبان سکوت ایلد
زبان بی زبان بشنوا زنی بیت بشنوا زنی چون حکایت میکند از جدایه شکایت میکند
اوله ایضا محمور جام عشق سانی به شرابی جام عشق محمور ای سانی بر شراب ویر بر کن
که می می مجلس ندارد ای قدیمی بر ایلد زیر اثر استر مجلس بر لطافت طو تر آب بون لطافت معنیه
عشق رنج جو محش در پرده راست نماید آنک ای کی رختک عشقی برده ده راست کلمه یعنی ستور
اولماز مطرب حزن نوایی سانی به شرابی ای مطرب بر نوادری سانی بر شراب ویر مراد عشق الکی
ستری میتد و کل اید و کین بیاند رسته حلقه قاسم من تا بعد ازین رقیبت بنم قائم حلقه و ک
تا شد نصکره رقیبت زین در در زانده مارا هیچ بانی بوفودن کروزی هیچ بر وجه سورمه
خطاب خدایه در رقیب دن مراد شیطاندر در انتظار رویت مارا امید داری
سنک یوزک انتظار دن بزه امید لوکک واردر در عشوه و صالت ما و خیال خوانی
سنک و صالک عشوه سنده بز و بر خواب خیالی مراد خواب ده مشاهد جمال طلبی در
خطاب خدایه در محمور آن چشم آخر کم از سوالی اول ایکی چشمک محموری بم آخر سوالدن
کم میم بیمار آن دو علم آخر کم از سوالی اول ایکی لبک خسته سانی ام آخر جواب دن کم میم
مراد هم سوال و هم جواب و کم میم و لایق دیکدر حافظ چه می نمی تودل در وفای خوابان
ای حافظ خوبک و فاسنه نه کوکل قورسن کی نشسته سیر کرد از لکده سانی صورتر بر
تچن قریب یعنی قافله مراد محبوبه محبت ایدوب اندردن وفا امیدن طو تمق نشسته سرب دن
قانع کی اید و کین بیاند ریحال در اوله ایضا می خواه و کل افشان کن از دهر چه میجو ستیه
شراب اسنه و کل صیاح دهر دن نه استرس این گفت سحر که کل طبل توجه میگویند
سودگنی کل بویندیدی ای بلبل سن نه دیرسن مسند بکستان برنا شاهد و سانی
تختی کستانه ابلت تا محبوب و سانی نکت لب گیری و رخ بوسی می نونی و کل بوتی سلینه
طو نه سن یعنی ایوه سن و بوزینه او په سن شراب ایچه سن و کل قود سن شاید دن
مراد خدا در سانی دن مراد مرشد در تا غیبه خندانیت دولت بکه خواهد داد سنک غیبه
خندانیت عجب دولتی کیم ویر سر کرک ای شایع کل رعنا از بهر که می رویند ای رخا کل
بدایه کیدن اوتری بترسن خطاب مرشد در که یرو که کی خلیفه ایدر سن دیو تمشاد
خرامان کن و اینک کستان کن شمش دی خرامان ایلد و کستان قصد فی ایلد و کستان

بیت از این شعر

بیت از این شعر

بیت از این شعر

بیت از این شعر

از قد تو دوستی تا سر دستک قد کن موز و ملق او که نشسته در او قدی در خطاب
 مر شده در امر و زبازارت بر جوش خیزد راست بوگون که سنگ بازارک مشتیک جوش
 ایل بر در در یاب بنه زادی از مایه نیکوستی فهم اید و خوبلق سر مایه سندن بر از قی قو
 یعنی صقله مراد جوانلق زماننده عسکر کی عشق و طاعت مرث ایدوب اخوت تدار کن
 ایلر دیکدر بعضی شنج بو بیت بویلر واقع اولمشدر چون شمع کوروی در ره کذری
 بادست چونکه خوبلق شمع یول او غرا غننده در یعنی سوینور طری هنری بر بند از مایه نیکون
 خوبلق سر مایه سندن بر مقدار هنر حاصل ایلر آن طره که هر جعدش صد نافه چین از زده
 اول طره که انک هر قور جفی یوز چین نافه سندن دکر خوش بودی اگر بودی بو پیش خوش
 خویسته لطیف اولور دی اگر خوش خوبلقدن انک بر رایحه سی اولیدی مراد صوریه
 خوب اولنک سیرینه دخی خوب اولیدی غایت ایلر لطیف اولور دی دیکدر
 هر دوع بدستانی در کلشن شاه اید هر مرغ بر ترتم ایلر شاک کلشنه کلور بلبل
 بزل خوانی حافظ بدعا کویسته بلبل غزل خوانلق حافظ دعا کویلق ایلر مراد پادشاه
 محبت و خدمت عرض اند و کین بایزدر شاه دن مراد خدا اولور سه معنی بویلر اولور
 درگاه عالی استعداد نه لایق عمل ایلر کلور بیت نو بهارست در آن گوش که خوش
 دل باشی نو بهار در اگر چالش که خوش دل اولر سن مراد موت ایر شمر دن اول
 عشق و طاعت سعی ایلر دیکدر بیت بسی تیر دخی ماه دار دبهشت به بایده که خاکه
 با شیم دشت چنک در برده همین مید هت بند ولی چنک پرده ده سکا همین
 بو پندی ویرر اما بوجه دخی جائز در چنک سا که مخفی و آجماز دن همین بو پندی
 ویرر اما و غفلت انکه کند سود که قابل ناشی و غطس که اول وقت قائم ایدر که قابل
 اولر سن چنکه نسبت پرده غایت خوب واقع اولمشدر معنای ایهامی سی
 اعتباری ایلر لیکن سرکه بو پرده دن خبر دار دکلدر من نه گویم که کنون با کین
 وجه خوش بن دیزم که شمیدی یکمک ایلر ادور و نه نوش ایلر که تو خود دانی اگر زیر کن
 و عاقل ناشی زیر اسن کندک بیلور سن اگر زیر کن و عاقل اولاسن مراد ارباب
 طریقت و اصحاب حقیقت ایلر مختلط اولوب عشقه سعی ایلر دیکدر در چین هر دخی
 دفتر حالی در کست چمنده هر بر ورق بر غیری حالک دفتری در حیف باشد که ز حال

بیت
 ایلر دیکدر

عاقل ناشی حیف اولور که دو کلی حال دن عاقل اولر سن مراد عاقل ایا اولی الایقار سجه
 سر شیده عبرت ایتمک لازم اید و کین بایزدر بیت برکت درختن سبز در نظر
 هو شیار مراد در قی دفتر بست معرفت کرد کار کز چه راهست پر از بیم زمانه بر دوست
 اگر چه بز دن دوست قننه دکن یول خوف دن بر در رفتن آسان بود از واقف
 منزل باشی گتمک اسان اولور اگر منزله واقف اولر سن مراد طریقت عشق دشنه
 زیاده مشکل خطرناک اید و کین بایزدر نقد عمرت بهر عقد دینی بکذاق دنیا فتنه
 سنگ عمرت نقدی عبث یر ایلر در کتب و روز درین قصه مشکل ناشی اگر شرب روز
 بو قصه ده اولاسن حافظ که در از بخت بلندت باشد ای حافظ اگر بلند بخت دن سا که
 مدد اولر صیدان شاهد بطوع شایان ناشی اول خلق مقبول شایان صیدی اولور سن
 شایان مراد محبوب حقیقی در که اکا گرفتار اولمق دو کلی غمدن خدایه سبب در صید اولمق دن
 مراد ماسو ادن فراغت ایدوب اکا عاشق اولمق قدر و لایف نسیم صبح سعادت بدان
 نشان که تودانی ای سعادت صبحک نسیم اول نشان ایلر که سن بیلور سن کذر بکوی فدا
 کن در آن زمان که تودانی فلاکت محله سندن کذر ایلر اول زمانه که سن بیلور سن بود دخی
 جائز در فلان محله که کذر ایلر معنی ده برابر در نسیم دن مراد فضل الهی در که انی واسطه اتحذات
 تو بیک خلوت رازی و دین در راهست سن راز خلوتنک بیکی سن و کوزم یول دن
 یعنی سا که منتظم بر مردی نه بفرمان چنان بر آن که تودانی مردم کت و لطف قدرمان و حکم
 کل تجلین سور که سن بیلور سن خطاب نسیم در که جمیع رضایی اکا تسلیم اتمشدر بکو که جان
 صغیر دست رفت خدا را دی که جان ضعیف الدن کندی اندی بچون ز عمل روح فرشت
 بخش از آن که تودانی حیات زیاده اید بچی لب دن اکا یعنی حافظ با غننه اندن که بیلور سن
 خطاب به نسیم سحری به در که انی بیک منزله سندن تزیل ایدوب اکا اسرار تسلیم اتمشدر
 نسیم خطاب بکو اعتباری ایلر در پوخه بونف واقع اولان تودانی خدایه کوره در نسیم کوره
 دکلدر من این حروف نوشتم چنانکه غیر تذات بن بوجود سیف یاز دم انجلین که کشیدی
 تو هم زوی کرامت چنان بخوان که تودانی سن دخی کرامت و لطافت ایلر انجلین دی که
 سن بیلور سن یعنی کسبه فاش اتمه مراد خدا دن سر نک سترن طلب اتمه و کین اشعار
 خطاب خدایه در امید در کمر زر گشت چگونه نه بدم سنگ زر کشم که نه امید با غنیم

بیت
 عاقل ناشی

بیت
 عاقل ناشی

بیت
 عاقل ناشی

دقیقه است بکار آرد آن میان که بوداری ای نگار اول میانه ده بر دقیقه وار در گرسن
 بیلورسن مراد کمر آنک میانده واصل اولد و غندن کند و دخی و صولده امید طوطه و غیس
 بیاند خطاب خدایه در که اندن وصال آرزو ایدر میان دگر ذکر می مجوب تشبیه اعتباری ایلد
 یوخسه ذات باری جمیعندن عاری در خیال تیغ تور ما حدیث تشنه و آبست سنگ
 خیالک بزه تشنه ایلد آب سوزی در یعنی تشنه آب دن آبی اولمیوب بلکه مشتاق اولدوغی
 کبی بز دخی سنگ تیغدن ابی دکلر بلکه تیغک آینه تشنه یوز اسیر خویش کرفتی بخش چنان که
 تودانی کند واسیر کی طودنک دبله بخلین که سن بیلورسن مراد تمام سرور له قضایه رضا انفا
 اتمد و کین بیاند خطاب خدایه در در بیت قد ملکک القلب ملکک دایما خواهی اکنون
 عدل کن خواهی ستم بکیمت ترکی و تازی درین معامله حافظ بو معامله ده ترکی و عینیه
 بر در ای حافظ حدیث عشق بیان کن بهر زبان که تودانی عشق سوزی بیان ایلد مر زبان
 ایلد که سن بیلورسن یعنی عشق الکی نکت احوالی و دقایق اسرار سینه عیان ایلد مر نه لسان
 اولور سه اولسون زیرا اعتبار حاله در قالد دکلر وله ایضا نوش کن جام شرب کیمی
 بر برتن مقداری شراب الور قدح نوش ایلد تا بدان پنج غم از دل بر کنی تا آنک ایلد دن
 غم کو کونی تو پر سن مراد عشقه سلوک و سسی ایلد ماسوی تشویشندن تمام خلأ بولسن دیکله
 دکلر داده در چون جام شراب شراب جامی کی تشکیک کشته ده طوت سر گرفته چند چون
 حوتم دنی دنی کوب کی ملک نیجه بر سر گرفته یعنی منقبض سن مراد عشق الکی ایلد تشنه
 او زره اول یعنی دنیا غمی ایلد منقبض اولد و دیکله رخمه نسبت دنی و سر گرفته زیاده
 خوب واقع اولمشد لیکن مردنی و هر سر گرفته بونی ادراک آنکه قادر دکلر
 چون زخمی خودی رطلی کشی چونکه سینه خود کک کو پندن بر رطل چکه سن کم نه دنی
 از خویشن لاف منی کند کن بنکک لافنی آرزو رسن یعنی او زخم سن سنگ
 سان شودر قدمی همچو آب ایاق ده طاش کبی اول آب کبی اولد جمله رنگ آمیز
 و ترد امنی جمله رنگ آمیز کک و ترد امنکک که بوا یکی حالت آب ده وار در سنگ
 بو قدر مراد جو رو جفایه تحمل آنکه سنک کبی ثابت قدم اول حیلده کار و سفده
 و ناپاکت اولد دیکله ردل بی در بند تا حدانه وار شراب کو کلن غله تا حد در کبی کردن
 سالوس و تقوی بشکنی سالوس و تقوی کک بو یعنی صیه سن مراد عشق الکی ایلد

سنت ایضاً

در این فقره

بنا بر این

ریادن خلاص میسر اولور دیکله هر چیز دهمی کن حواظ نامکر فویش را در پای معشوق
 افکنی کند و کی معشوقک ایافنه براغه سن مراد محبوب حقیقی به وصول عشق و طاعت
 زیاده اقدام و تمام احتمال حاصل اولور دیکله وله ایضا وقت را غنیمت دان آن قدر
 که توانی وقتی غنیمت بیل اول قدر که قادر سن حاصل از حیات ای جان این دست
 تمامانی حیات دن حاصل ای جان بر دم در تا بله سن کام بخشش کردن عمر در عوض دارد
 قلمکک کام بخشش عمری عوض ده طور یعنی بر مراد حاصل است آنک عوضی عمر اولور هر کس
 که از دولت کام عیش بستانی چه ایلد که دولت دن عیشک مرادنی آله سن یعنی چونکه
 عمرک بقای بو قدر باری عشق الکی به مرمت ایلد بند عاشقان بشنود ز در طرب بازی
 عاشقک پندنی ایش و شوق قبوسندن کروکل کین همه می ارزد و شغل عالم قی
 زیرا بود و کلی دولت و عزت عالم فانی نکت شغلنه دگر مراد دنیا نکت دولتی تشنه و غرق
 ذلتنه دگر دیکله بر پیش زاهد از زندگی دم فزن که توان گفت زاهد او کنده عاشقندن
 دم او مره زیرا دیکک اولماز با طیبیان نامحرم حال در دینانی نامحرم طیبیده بنیان
 در دکن حالی مراد اسرار عشقی عوامه سولیده دیکله باغبان جو من زینجا بکده زم مراد است
 بادای باغبان چونکه بن بوندن کچم یعنی اولم سا که حرام اولسون کر نجاک من سر روی
 بغیر دوست بستانی اگر بنم قبرم دوست دن غیری بر سر و دکه سن مراد قبری او زره
 توحید باری دن غیری تشنه طلب اتمد و کین اشعار در خم شکن نمی دانند این قدر که
 صوفی خم شکن یعنی محتسب بلز بو قدر که صوفی نکت جنس خانگی باشد همچو لعل رحمانی
 خانه ده پیدا ایش لعل رمانی کی شرا سینه وار در یعنی اهل شرع نظی هر ارقص و سماعی توجیه
 منع آنکه قادر اولور لیکن قلب ده اولن عشقی ازاله آنکه قادر اولماز بو وجه دخی جائز
 محبت شراب انگوری منع آنکه قادر اولور اما دلد اولن عشقی منع آنکه قادر اولماز
 میروی و مرگانست خون خلق میریزد کیدرسن و سنگ فزکانک خلقت قانی دو کره
 نیز میروی جانان سمت فرومانی نیز کیدرسن ای جان نور قرم سن یور لور قالور سن
 مراد مغرور حسن اولانده خطاب در مغرور اولد که حسن دن نیز جدا اولور سن بادعی شب
 خیزن ای شکر دمان سبزه شب خیز لک و عاسی ایلد فناد اتمه ای شکر دمان انرک
 عاسن آل در پناه بکست سمت خاتم سلیمانی بر اسمک بناهنده در خاتم سلیمانی

سنت

در این فقره

بنا بر این

یعنی آنکه پادشاه بفرمان سعادت اخذ و طلب ایدر ایست خدا و مستند رعایت
 ایدر دیگر دول زنا و کجاست کوشش داشتیم لیکن دلی سنگ چشمک تا و کندن حفظ
 ایدم اما ابروی کمان دارست می بر دیر پیشانی سنگ کمان دار ابرو کت آبی پیشانی
 ایدر کوشش بود حفظ معنای پش پیشانی پش معنای استعمال اول نورالن و پش
 و مقابل و عیارلق و حیدر بود ثانی و ایکی اخیر کی ممکن در مهر و شتر تیغ بویکی معنای
 واقع اولش در بیت به پیشانی سر آمد بهجواب کرده گری پیوسته او را عادت و خود
 و سلیمانک بودیتند واقع اولش در بیت غمزه و چشم تو شوخند ولی آمد اندر ابروان
 تو به پیشانی از ایشان بر سر و حافظک بودند کور بیتند و خطاب محبوب مجازی به
 یا نفس اولی روشن در زیر بونکرک مکرندن خلاص زیاده مشکل در یوسف عزیز
 رفت ای برادران رحیمی غم عزیز پیوستم کنای ای برادر بر رحم ایلیکوز کوشش غم
 حال پیر کنای زیر کفانه منسوب پیرک حالنی آنک غمندن عجب کور رم ماد بریار
 عزیزک فراقندن زیاده متالم اولد و غین بیاند زاهد پیشانما ز ذوق باده خواست
 بشیمان زاهدی شراکت ذوقی و پلیم در عاقلما ممکن کاری کا و در پیشانما
 ای عاقل برایش ایلیک که پیشانما کتوره ماد تارک عشق الهی اولان پیشان اولور
 دیگر از درم در آرزوی تازش دی رزم دست بر کون قبومدن و بجز و کل سرور
 ال ادرم یعنی ال قارحم روشنی بمن پیوست راستی مهمانی با که استقامت حصونی
 روشنگر اولاشدی یعنی راستک سبب سرور اولور مراع اول دن ماد و صانع
 عزیز طلبی در مراع ثانی دن ماد استقامت سبب روشن دل لک اید و کین بیاند
 جمع کن بجای حافظ بریش زار برشان حافظی بر احسان ایدر جمع ایدر ای شکر کیسوت
 جمع بریشانی ای جان که سنگ کیسوک بولکلی بریش تلفک مجسمی در وزیره نظم صورت
 عرض حال ایدوب اندن بر احسان طلبی همچون کند و سندن بر مخاطب پیدا ایدر
 کوفارعی از من ای کار سنگین دل ای مستغنی و بی رحم نکار اگر رسن بدن فارغ
 ایست یعنی با که التفات اندیسن حال خود نخواهم گفت پیش آصف ثانی نکا و کند
 کند و حامی دیسم کرک یعنی سندن و زبره شکایت ایدرم بوفظاب دخی اول خطاب
 اسودنی اوزره در نفسا خواهم توام جان و مبداءم که مبدائی سنگ محکم ای جان

سنگ محکم ای جان

نفسا خواهم توام جان

سنگ محکم ای جان

نفسا خواهم توام جان

و بیورم که بیورسن که هم نادیده می بینی و هم نوشته می خوانی که هم کورمشی کور رسن و هم
 یا زلمشی و قورسن خطاب خدایه در که بوحال اک مخصوص در ملک در سجد آدم زمین
 بوس تو نیست کرد ملک آدم سجد اندکن سنگ او کنگ بر او یک نیست ایدر که از حسن
 تو چیزی یافت بیش از حد آن فی زبیرا اننا منسوب اولن حدون یعنی حقیقت انسان
 زیاده آدم ده سنگ حسنک دن بر نسبه بولدی خطاب خدایه در که بوزینه آدم ده پنهان
 ایدوب ملک ره اکا سجده انکه ام ایدر شیطان غرور و کبر سببی ایدر ملک ایدر آدم سجده اندکن
 لیکن ملک درون بریسی اول سری مشاهد اندی که ابلیس مشاهد اندی زیر سجده ده
 و کل ایدی منطق الطیر ده بولید مسطور در مجموعه بنامیز و کنون مجموعه دلی ست سنگ
 زلفک بولکله تحسین شمیدی کو کله مجموع سیدر از ان باد امینی بادت ایدر و بریشانی
 اول بادون سا که امین لک اولسون که بریش تلقی قور بر یعنی سا که بریش تلقی و بر
 خطاب مرشد در که آنک طریقت و حقیقت جهنندن اولان انتظام و جمعیته سخن
 در باره دایم اندن فیض ابرشور امید از تحت میدارم که بکشتایم کمر بندن بختن امید
 ای رزم که آنک قوشا غنی جو رزم خدایه ای ملک بامن که بکشت ریشانی اندر چون ای
 ملک با که بکشت کوستر معنای ترکیبی آنکدن که بی کیدر دیگر در ادقرب الهی
 حصولدن اوتری فلک دن مساعد طلب اید و کین بیاند ریشانی زلف
 و صوفی را ببارزی در قص آور زلفکی سنگ و صوفی بی بازی به و رقصه کتور که از مرقه
 و نقش مزاران بت ریشانی که آنک و لفتک سر میسند و پنجه بیک بت سلکسن
 خطاب خدایه در زلف دن ماد اسرار الیه در ماد بودر که دای به اسرار کدن
 بر حالت ویر که ریا اید اولن قبا قدری اندن زایل اوله جرایع ایدر و چشم مالیم زلف
 خوب است بزم چشمه جوافنی نور لندرجی خوبکرت زلفی نسیمی در مباد این جمع را یارب
 عم از یاد پریشانی یا ریشانی بوجوه بریش تلقی یندن غم اولسون خوبان دن ماد اولیا
 اندر اولی روشن در که کوکل کوزنه انکرک جمالندن عشق الهی نوری ابرشور و خوبان
 اسما و صفات دخی ماد اولتی ممکن در که ماد بولید اولور که انکرک نفی بزودن و اولسون
 ملامت کوچه در یابد زار عاشق و معشوق عاشق ایدر معشوقک رازندن ملامت کو
 نه فهم ایدر نه بیند چشم ما بینا خصوصا اسرار پنهانی الهی نک چشمی کورم خصوصا مخفی سرای

سنگ محکم ای جان

نفسا خواهم توام جان

سنگ محکم ای جان

حالات عشق در ادق اید عشق اوریت سنده اول اسرار می غوام فهم الیز و یکدیگر معلول را برهن
 بودن طسریق کار دانی نیست بولدا شلردن معلول اولی کار دانی طسریق و کله ریش
 دشواری منزل بیا و عهد آسانی اسانک زبانی شوقه منزلت زحمت و صعوبتی چک
 مراد قرب و وصال رحمان شوقه عشق و ریاضت مشق کله تحمل لازم در تحمل اید و یکدیگر
 در بیغ آن عین شبگیری که در خواب محو کند شست جف اول صبا و دکت اولاجی عیش
 سحر و یقوسنده کجی یعنی عشق و طاعت اید احیای لیل اولدی بدانی قدر وقت ای
 دل ولی وقت که در بانی وقت قدر بیلورسن ای دل اما شول وقت که عاجز قار
 مراد لطیف و قتی که هو و هو سه مرت اندک قیامت بیلورسن و یکدیگر خیال عزیز
 زلفش فریب می دهد حافظ آنک زلفی چشمت خیالی سا که فریب و بر رای حافظ یعنی
 سنی الدار نکر تا حلقه اقبال ممکن بچنانی نظم اید تا حاصل ولمان دولت حلقه
 در تمیسه سن یعنی محال سعی اتمیه سن مراد نفسک صورت صلاحه اولد و غنه فریب
 اولوب مغرور اولد که سر کفش کسبه رام اولمانه و یکدیگر زلف دن مراد ظلمت کون
 دخی اولی ممکن در بومهرای ثانی انور یکدیگر ولا یفقا سزار جمده بگردم که بار بایسته
 بیکت جهایلدم که بنم یارم اولسن مراد بخش دل بی قرار من باشی بنم فرار سز کو کلمه
 باغشلیجی اولد دی بکله احران عاشقان ای بر دم عاشق کت کلمه اخوانه کلمه
 شبی اینس دل سو کو ار من باشی بر کجی با سکو کو کلمه انبسی اولسن مراد تجلی
 ذات طلب اید و کین بایدر چراغ دیدن شب نومه دار من کردی بنم کجی ای
 اید بکی یعنی کجی اید او یونجی چشمک چراغی اولسن اینس خاطر امید دار من بایسته
 بنم امید لو خاطر مک انبسی اولسن مراد استیناس حب الی طلب اید و کین
 اشعار در من این مراد به بنم جواب بنم شبی بن بومادی بنیم شب او یقوسنده کو کلمه
 بجای اشک روان در کنار من باشی اشک روان بر نه بنم کنار مده اولسن مراد بوا
 مشاهده جمال چون اشک را میت را اولدی باری دوشد اولیدی دیو بخون انظار
 ایدر از ان عقیق که خونین دم رخشوه دار اول عقیق دن که آنک عشوه سندن خونین دم
 اگر کنم کله دراز دار من باشی اگر بر شکایت ایدم بنم راز دارم اولسن یعنی بکا شکایت ایدم
 غیره اتمیم بو حلقه کلمه خطاب خدایه در جو سر روان ملاحت به بندگان نازند چون که ملاحت

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

خرد و لری بنده لری اید تغا فرایده لری و در میانه خداوند کار من باشی سن اورتا و
 بنم سیدم اولاسن یعنی بنی بنده لکه قبول اید سن خرد و اندن مراد اولیا است در
 شود غزاله خورشید صید لا غرض غزاله خورشید بنم لا غرضیدم اولور که آهونی چو نویدم
 شکار من باشی اگر سنجلیں بر آهوی مردم بنم شکارم آله سن بواکی محله خطا بر شده
 و بو محله مرشدنی محبوب منزله سنده تنزیل تمک ایدله هو به تشبیه اتمشدر غزاله دیشی
 یکت خورشیدی غزاله به تشبیه اتمشدر زیرا خورشید مونت غیر حقیقی در شبیه این
 غزاله مونت حقیقی در مراد مرشدک فیضی اید عالی قدر اولد و غین بایدر غزاله دیشی یکت
 و آفتاب و آفتابک ارتفاعی اما اول اولی در سه پوسه کرد دولت کرده و طیفه من ایکی لیکت
 با که اوج پوسه و طیفه الیمش سن اگر ادا کنی قرض دار من باشی اگر ادا اتمیه سن بنم دیو من
 او نور سن خطاب مرشد در که کند و سنده فیض و ارشاده و عدل اتمشدر و در ان چمن
 که تان دست عاشقا گیرند اول چمنده که خوبر عاشق کت الی طوته لری یعنی لطف و احسان
 ایدر لرت ز دست بر اید بکار من باشی اگر سنگن الکن کور سه بنم نکارم اولسن
 خطاب مرشد در که تان دن فراد مرشد در مراد مرشد کند و سنی مرید لکه قبول اتمش
 استعدا در من ار چه حافظ شهرم جوی می ارزدین اگر چه شهرک حافظی ام بر جوه و کمر من
 مکر تواز کرم خویش یار من باشی مکر سن کند و کرمکدن بنم یارم اولسن خطاب مرشد در
 اعتذار ایدوب ایدر اگر چه سا که مرید اولمغه بنم استحقاقم بوقدر اما سن کر مکدن قبول اید
ولا یفقا یا مینسا بجاکی در جامن اللالی ای لولور دن یعنی لولور اید بر اولمش حقه پشابه
 اولان دمان یارب چه در خود اند کردت خطا مال سنک اطراف که لمانه بجزر خطا عجب
 خوب ولایق اولدی یعنی زیاده خوب یار شدی مبسم فتح میم و کسر سینده مجلس کجی
 بونع دمان معناسنه در و محله کوره اوک دیش معناسنه فنی کلمه بحاکی مفاعله
 بایندن فعل مضارع مفرد مذکر غایب در یشابه معناسنه در جام منصوب در آنک
 مفعولی اولی اید بحاکی مک فاعلی مبسمه راجع اولان ضمیر در که کند و نک تحت سنده
 مستر در یارب بونع عجب و در خود لایق معناسنه در لمانی ده اولان یا نسبت بخود
 عالی خیال و صلت خوش میدهد فریم شمدی سنک و صالک خیالی با که لطیف فریب
 در بر یعنی بی الدار تا خود چه نقش باز داین صورت خیالی اول خیال منصوب اولان

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

سانی و ادوات با صبر
 و بیخود و بیخ

صورت خود عجب نقش ظهور کتور رواندن نه حاصل اولور وصال جانا نکت خیالی
 مقنورنده اولد و غین اشعار در دل رفت و دین خون شدن خست و جان زبون
 دل کندی چشم خون اولدی تن باره لندی و جان زبون اولدی فی العشق معجبات یقین
 بالو الی عشق ده عجب کتور جیلر دار در یعنی عجب نسبه دار در بری بری اردنجه کلور رزم
 عشق صعب تبری بیاند که نهایتی بودر معجب اسم فاعله ربایتین فعل مضارع جمع
 مؤنث غایبه در فاعلی ضمیر باز در که معجبه را جعد رسول خون شدم ز دستش و زنا
 چشم مستش انک الذن وانک مست چشمک نازندن دلم خون اولدی اودیت
 باز زایا للهوی دمالی بن مصیبت لایله اید اولدم ندر محبت ایچون و بنم ایچون یعنی محبت
 نه عجب حاکم گرفتار اولدم اودیت فعل مضارع مجهول نفس متکلم و حد در افعال
 بایندن که مصدری اید در زایا مصیبت معنایست در ما استفهامیه در تعجب معنی ایلم
 هو محبت معنایست در مراد عشق الی من غریب حالات پیدا اولد و غین بیان در
 خوی تو کز کرد و هرگز کز کرد و سنگ خویک کرد و دینیه هرگز کرد و طو لیمیه عاشق درین جواب
 عارف درین خوالی عاشق بوجانبلره عارف بوطر طرره خطاب خدایه در که کمال
 استغناسن بیاند یار کز تیری عن موثقی و نادی ای را کبیر بنم عهد مدن و بنم خشن
 بری اولور سن ان تلقی اهل بجد کلم بحسب حالی اگر بجد خلقه ملاقاتی اولور ایسک
 بنم حسب حالی انمره سوله تیری فعل مضارع مفرد مذکر مخاطب در که اصلی تیری ایدی
 بر تا حذف اولوب یا الف قلب اولدی موثقی عهد معنایست در نادی اسم فاعله
 بودند در شد مراد در آن حرف شرط در تلقی فعل شرط در ان ایله بجد دم در تختد بستر
 اولن ضمیر فاعلی در کلم ام حاضر در مراد بودر که ای اهل طریقتدن ایکن ناقض عهد اولور
 مرشددن اعراض اید یچی بزم دیار مراد ملاقاتی اولور ایسک بنم حسب حالی سلوک
 اولن ثابتی انمره سوله بجد دیار عرب بر قید نک اسمیدر که کند و شهرتی اکه تشبیه
 و احتمال در که بجددن مراد مدینه منوره اولد یار کز کتور مراد اول جانبه اشتیاق عرفان
 ایدن اولد نه کم حضرت جانی بجد ذکرندن بشرب مراد اتمشد بشرب مدینه منوره در
 اول تشبیه بونمرده واقع اولمشدر و اول بیت بر قصید ده واقع اولمشدر که
 اول بیت بودر بیت محل رحلت به بندای ساربان کز شوق یاز می کشد هر دم بر دم

در تعجب

در محبت

قطرهای چون قطار اول بستر دن ایکی بیت کتور دم بیت وایه آن دارم که بیت بجد مراد
 خویش که نیایم وایه خود داری من صد بار وای بیت بجد میگویم و زان قصدم زمین
 بیزیت مکاتب خود و غور شنید کرم را مفر بیت وایه عشق بازی خودم حلال دانست وایه
 عشق باز لقمه نیم قانی حلال بلدی فتوی شرح چو نیست ای زمره موالی ای موالی بلوکی
 شرح فتوای نیجه در دلدردن مراد و محبوب حقیقی در که عاشقن پاک اید و ب مشابه جان
 دیت ویر العین ماتناست شوقا لایل بجد اهل بجد اولن شوق ایچون کوزم او بودی
 و القلب ذات وجدی ذاتها العفالی و قلب وجد صابی در و حال بوکه انک ذات شده
 شدت دارد در و القلب مبتدا در ماتناست انک خبری در شوقا مفعول له در ذات
 انک خبری در که وجد مضاف در وجد بودند غفقه معنایست در عضالی فتم عین
 شدت معنایست در اولکی بجد ده ذکر اولن ایکی وجد بودند دخی جائز در شدت ذات
 رمل کان الحبيب فیها اتمد ایچون ذات رمل وید کلهی موضع که حبیب اند اولدی
 طار العقول طرا من نظره الخوالی فرا لک بر نظرنندن عقله جمیعاً او جدی یعنی انک
 نظرنندن عاشق اولوب بی عقل اولدی طرا جمیعاً معنایست در غزال کیک یوری در
 محبوبی اکا تشبیه اتمشد آخر دن اولن یا اشباع ایچون در ذات رمل بر موضعک
 اسمیدر که عافی و زیرک از چار چیز مکرر دورت نشندن کجه اگر عاقل زیرک
 ایسک امن و شراب عیش معشوق جانی خالی امن و صافی شراب معشوق و خالی
 معشوق دن مراد باری تعالی در می ده که گرچه شتم تمامه سیاه عالم شراب ویر که اگر چه
 عالمک تمامه سیاه ای اولدم نومید کی توان بود از فضل لایزالی اللکم فضل دن
 نچ نومید اولمق اولور یعنی امید قطع اتمزد بیت الی الی خطا ده کرده ایم تو را مکیر
 کرده ایم ساتی بیار جامی در خلوت برون کن ای ساتی بر جام کتور وینی خلوتی طرره
 تادر بدر بکرم قلاش و لا ابالی تارند و لا ابالی در بدر کرم مراد مراد عشق الی ایله سکوت
 منامیه ده اولسن طلب در ریادن خلاص بولمقدن اتری چون مست نقش دور
 بر هیچ حال ثابت چونکه دور انک نفسی هیچ بر حال اوزر نه ثابت و کله حافظ
 مکن شکایت تا میخوریم حالی ای حافظ شکایت ایله تاشدی شدی شراب را حکیم
 صافیت جام خاطر در دور آصفنک دور نندن قم فاستفی رجفا اصغی من الزلالی

چون بجد

در محبت

در محبت

در محبت

قائل که زلال دن صافی رک حقیق انجور حقیق جنت شریسته در زلالی ده اولان یار
 اشباع ایچوندر مراد شدن شراب عشق طلب اندوکی در که حقیق اصغی والدن در
 یوایکی بیت که ذکر اولن کر که در آصفک صفیته در الملک قدیباهی من و جد
 و جد مملکت یعنی مملکته اولن خلق انک شوق و حالند و تخت و اقبالند
 تحقیق تفاخر ایدر یارب که جادوان بادین قدر و این معالی یارب یعنی ای هم
 رتم سندن استرم که بو قدر و بو معالی ابدی اولسون و جد بونده شوق و حال
 معناسنه در جد بوند بخت معناسنه در معالی شرف و رفعت معناسنه در که
 مفردی علا و معلا اولمق جائز در یعنی ایکنک بیل جمعی معالی کلور مسند فرورد
 کان شکوه و هیبت دولت تختی شعله ندر جی یعنی عدل ایل سلطنتی لطیف
 ایزجی شکوه و هیبت معدیه بر مان ملک و ملت بو نصیر بو المعالی ملک و ملک
 بر ثانی یعنی مصلحی بو المعالی او غلی بو نصیر در بر مان دلیل عقلی در که یکی قسم در بری
 یکی بری اتی در که بری اثر دن مؤثره و بری مؤثر دن اثره استدلال در وله ایضا
سبت سلمی صدغیا فوادی سلمی ایکی زلفی ایلیم کوکلی سیر ایلدی و روحی کلن بوم لی بنادی
و بنم روم بکام کون ندا ایدر یعنی روح قلبیک فراقندن ناله و فریاد ایدر سبت فعلی
مفرد مؤنث فایده در مصدری سبی در اسیر اتمک معناسنه سلمی فعلی کوک فاعلی
صدغ زلف معناسنه در صدغین ایکی زلف معناسنه در که نایه مضاف اولمق
نون ساقط اولوب صدغیا اولمق فوادی قلب معناسنه در که بای متکلمه مضاف اولمق
مراد بودر که معشوق حقیقی اسرار الهیه و غیب هویت ایلدی سیر ایلدی روح تحیر ندن ندا
ایر که عجب دکت عالی نیجه اولدی سلمی دن مراد بوند معشوق حقیقی در که بونده ثانیته جانبی
ملفوظ دکلر خدا یا بر من بیدل جنتی ای خدا این عاشقه ترخم ایلد و اصلنی علی رغم الاعادی
و منی کند و اصل ایلد دشمنک رخنه مراد خدا دن ترخم وصال طلبی در اعدای دن مراد
شیاطین در و اصل بونده ام حاضر در رغم بورسیه اوزره دگمکر ترکی ده کورکت دیر
بعض نسخ خدا دیر اول وقت دخی خطاب خدایه اولور که خدا را ذکات ایچون معناسنه
امن انگری عن عشق سلمی ای شول کسه که ایلی نک عشقندن بکه انکار ایلدک تراؤل روی
 لولی بوادی سن اول دن بر محبوبک بوز سیه کورمک کرک ایدک یعنی عاشق اولوب

معناسنه در

معناسنه در

احوال عشقندن خبر دار اولدک بکه منکر اولر ایک تراؤل تو تراؤل معناسنه در روی لولی
 روی یکی لولی معناسنه در لولی محبوب بوادی بیاید معناسنه در روی دیدی معناسنه در
 همزه حرف ندا در که منادی اقرب ایچوندر من موصول ایچوندر انگری فعلی مفرد مذکر
 مخاطب در افعال با بدن تا محلا رفوع فاعلی در یا محلا منصوب مفعولی در نون نون
 وقایه در که همچون منت بیوتن دل و این که بنجلین سنک کوکلیت کیدیدی و متخیر اولدک
عزیز العشق فی بحر الودادی محبت در یا سنده عشق غریبی کی که همچون من که همچون من ترا
معناسنه در بیوتن دل برفتی دل معناسنه در این متخیر شدی معناسنه در این لفظک
معناسی مصرع ثانی به معروف و در عزیز کفریق تقدیر نده در مراد ای بکه منکر اولن کسه
جمال جانان مشاهده می ایلد متخیر اولدک بنم عالمی بیلور ایدک دیکدر به نلی ما جانان
بسریمین ایا غله بزجانی عوض طیش رز عزت یک وی روشنی از امدادی اگر بزدن بر
اوسنک کورک ایلدی بای معناسنه در جان معلوم در ما بزم معناسنه در عزت
جزا و عوض معناسنه در بسپریمین بسپریم معناسنه در اعزت اگر تو معناسنه در یک
معلوم در روی روشنی فی ادنی معناسنه در از ما از ما معناسنه در روی دیدی معناسنه
مراد عشق ترک ادب زیاده قباحست اید و کین بایندر غم یارت بواتن خور و ناچار
البته ساکه یارک غمی یک کرک و غره و ابینی اچخت نشادی و کرک و کور رسن اول
نسنه کی که سن که قادر اولما رسن غم یارت معلوم در بواتن بیاید معناسنه در
خور و خوردن معناسنه در ناچار با فقر و ری معناسنه و غره و کرک معناسنه در
و ابینی و ابینی معناسنه در برتریکه کر و کور رسن آنخت ایچمه تو معناسنه در نشادی
کس نونله نتوانی معناسنه در مراد حق تعالی کلن ببالره صبر و تحمل لازم اید و کین
بایندر زیر اصبر تیمچک اولور سه درگاه عالی دور اولمق لازم کلور نکار ادرشم
سودای عشقت ای نکار سنک عشقت سودایه غم غم توکلنا علی رب العباد
رب العباد توکل اندک نکار دن مراد بوند نفس تمام اولمق زیاده روشن
یعنی ای نفس سنک اصلاحی خدایه تقویض اندک دل حافظ شد اندر چین
رفعت حافظک کوکلی سنک زلفک بو کلمه کندی بلسیل مظلم و الله ما دی
بلسیل مظلمه و الله ما دی در خطاب نفس در چین زلف دن مراد نفسک مواسی

معناسنه در

معناسنه در

معناسنه در

معناسنه در

لیل مظلم در داد دنیا در بیل ده اولن باقی معنا سنه در که شد لفظه طرف تاسیه
واقع اولمش در اندادی در و یکدن در اد شو حاله اند دن کو کلمه هایت امید
طو تر م دیکدر خمش حافظ که دست غیب ناگاه خاموش اول ای حافظ که غیبانی
ناگاه چنان ساز که خواهی که روز شادی انجلین ایلر که سرور کونی اسر سن در ادی دن
کلن بیا دن شرکایت انکه که خدای تعالی سنی بر در ده ایر شده که اند نضکره بر حاله کرفار
اوله سن که اولکی حاله مختله اوله سن دیکدر اکثر سنخده مخلص مینی بویه واقع اولمش در
دل حافظ شد اندر چین زلفت بیل مظلم و اندادی المقطعات دل منه بر دین
و اسباب او دنیا به و انک اسبابه محبت انکه زانکه از وی کس فاداری ندید زیرا اندن
که وفاداری کور مدی کس غل بی بیش ازین دکان خور دگر که بود کاندن بیش سز
عسل بدی کس رطب فی خار ازین بستان بچید که بو بوستاندن خار مز رطب دیر مدی
در اد دنیا نکت ذوق و صفای محبت و با سز او نماز دیکدر هر با یای جراحی بر فروخت هر بر
ایام ده بر چراغ شعله ندر دی چون تمام افروخت بادش در و مید چون تمام شعله سندی
انی سویند روی بی تکلف هر که دل بروی نهاد تکلف سز یعنی فاقبتی فکر اتمیدن هر کم اکا
محبت ایلدی چون بدیدی خصم خودی بر درید اولی که چون امعان نظر ایلدی معلوم
امدی که کند دشمنی بسر دی شاه غازی سه و کیتی سنان غازی شاه جهان البی ایشا
انکه از شمشیر و خون بچکید اول پادشاه که آنوک تیغندن قان طرایدی که بیک حمله سپاهی
می شکست گاه بر حمله ایل بر عسکری منظم اندی که بوی قلب کاهی می درید گاه بر هوای ایل قلب
کایر ترایدی سروران را بی سبب می کرد جس سرور لاری سبب جس ایدر ایدی کرد فغان
انی کنه سری برید متکبر ترک و عالی قدر لکن کنه سز باشن کس دی از سببش بچید می افکند
شیر انک خوفندن ارسلان بچید سن برا غور ایدی در بیابان نام او چون می شنید چون بیابان
انک یعنی ایشیدیدی عاقبت شیر از و شیر و عراق عاقبت شیرازی و تبریر و عراقی چون
سحر کرد و نقش در رسید چون سحر ایلدی و انک وقتی ایر شدی انکه روشن بد جهان
بینش بر و اول که که پادشاه یک جهان کورچی کوزی انک ایلد روشن ایدی میل
در چشم جهان بینش کشید انک جهان کورچی کوزنه میل کچدی یعنی او غلی انک کوزنه میل
چکدی بو سوزدن معلوم اولور که بو وصف اولن پادشاه زیاده بی رحم و خون ریز پیش

منه خافه

در سبب غلبه

در سبب غلبه

بوسببت من لایرم لایرم سبب کند و سنه دخی ترخم و شفقت اولما مش وله ایف
ساقیا باده که کسیر حیات بیکرای ساقی شراب که حیات کیمیا سیدر کتور تان خاکی من عین
بقا کردانی تا بنم خاکه منسوب جسمی من بقا اید سن یعنی عین حیات ویر سن در اد شد دن
عشق الهی نکت حصولی ایلد حیات ابدیه طلب اند و کین اشعار در چشم بر دور قدح دارم و جان
بر کف دست چشمتی قدح دوری اوزره و جانی کف دست اوزره طو تر م بسر خواج که تان
ندهی ثانی خواج نکت باشی جیچون مادام که انی ویر میر سن انرس خواج دن در اد جیب اکرم
صلی الله علیه وسلم اولمق روشن در مراد شد کاملن غیره ارادت کور مرم بچو کل در چین
از باد میفتان دامن کلن چمن ده باد دن دامن سکمد کی کبی دامنکی سکمد زانکه در پای تو
دارم سر جان افشانی زبر اسنک ابانکه جان نثار ایلکت هوسنی طو تارم یعنی بدن اعراف
انکه که عمری سنک خد منکده بچو رنک استرم خطاب مرشد در بر منانی و منالک بواز
ای مطرب ایکی قیللو داوج قیللو سزا اوزره چالوب از که ای مطرب و وصف آن ماه که
در حسن ندارد تانی اول ماهک و صفیه که حسن ده نانی طو تر یعنی نظیری یوقدر مراد سماعده
مطرب دن او صاف حق ترخم و صد ایلد طلب اند و کین بیاند وله ایف بکوش هوش زهی
منه ندارد داد بنده نکت عقلی قولافه بر منتهی یعنی پاتف برند او بر دی ز حضرت احد لاله الا
الله لاله الا الله صفیه ایلد متصف اولان احد حضرت دن یعنی اول منتهی حق طرفدن خبر ویدی
بو یو دیو که ای عزیز کسی را که خوار است نصیب که ای عزیز بر کسک نصیبی خور اقد حقیقت
انکه نیاید بزور منصب و جبهه محققه را اول که قوت ایلد منصب و عرت بولماز باب
ز مرم و کوثر سفید نتوان کرد ز مرم و کوثر صوتیه ایلد بیاض ایلکت ممکن اولماز کلیم محبت
کسی را که بافتنه سیاه بر کسک بختی کلیمنی سیاه دو قودیلر در دوز از لن اگر سعادت
اگر شقاوت مرته قسمت او نندی ایسه اندن غیری اولماز دیکدر وله ایف اول منبای
در دگر در نحای عمر و زید ای غافل که عمر و زید یک سخا سنه کو کل با غله کس نمی داند که کا
از کجا خواهد کشید که بمنزله انک ایشی قدن آجله کر که ر بیت مکن سعد یادید بیت
من که بخشنده برورد کار است و بس رو تو کل کن می دانی که نوک کلک من یوری تو کل
بد که بمنزله سن بنم قلم اوجی نقش هر صورت که زو رنگ در کیردن قناد هر صورت
انقش که اور دی بر غیری رنگ طشده دوشدی یعنی عکسی اولدی شاه هر موزم نیر

منه خافه

در سبب غلبه

منه خافه

قهر یا که تا نه صفتی موقوف
اول حضرت دن بود و در
احد موقوف ان بود و در
رحم دوز بود و در
موج بود و در

منه خافه

ولی سخن صد لطف کرد مرد شهزاد شاهی بی کوریدی و سوز سوز یعنی مد سوز بوز لطف
ایلدی اهل سر در و او سوز بوند و اوله یازلدی و زن ایچون شاد و یزد دم دید و
لغتم و بیچم نداد یزد شهزاد شاهی بی کوریدی و اک مدح دیدم و بکا هیچ نسنه و یردی
کارش مان ایچنین باشد تو ای حافظ مرچ شاه رک ایشی بو بختین اولور ای حافظ
ایچینه داور و وزی رسن توفیق دمان رزق ارشد رچی حاکم انکه توفیق و نصرت
و یرسون **وله ایضا** روح القدس آن سروش فرخ جبریل اول مبارک ملک بر قبه طاهر
ر بر جدر بر جدر نک فلک قبه سی اوزره میکفت سحر کهان که یارب سحر وقتلنده
ایندی که یارب در دولت و شمت مملکت ابدی دولت و عظمتده بر سنده خروی
دما نادر پادشاهن تختی اوزره قالمسون منصور مظفر محمد محمد اوغلی مظفر مظفر اوغلی
منصور بومعنی منصوره مضاف اولد و غنه کوره در مضاف اعتبار اولمنده معنی
بویلا اولور محمد اوغلی مظفر منصور قالمسون حافظ بوا یکی پادشاهی دخی مدح اتمشدر
وله ایضا بعد سلطنت شاه شیخ ابواسحاق شیخ ابواسحاق ساهنک سلطنتی مانند
به پنج شخص عجب ملک فارس بود آباد بش که ایلد فارس ملکی عجب معبر ایدی
تخت پادشاهی ایچو اولایت بخش اول بش کسکک لولی شیخ ابواسحاق کبی لایت
بخش بر پادشاه در که جان خویش بر وروداد عیش بداد که کند و جانی بسدی
و عیش دادینه و یردی یعنی اهل ذوق و عادل ایدی ذکر دینی اسلام شیخ محمد الدین
بری دخی اسدانی ترتیب ایچکی شیخ محمد الدین در قاضی به از و آسمان ندارد داده
که اندن یک بر قاضی آسمان یاد طومر یعنی کلیمش در بقیه ابدال شیخ امین الدین
بری دخی بقیه ابدال اولن شیخ امین الدین در که بمن همت او کارهای بسته کتاد
که انک همتک یعنی با فلتمش ایشری آجیدی ذکر شهشته دانش عهد که در
تصنیف بنای کار مواقف بنام شاه نهاد شایمک نامنه مواقف ایشی بناسی
قودی یعنی مواقف نام کتابی شایمک نامنه تالیف ایلدی مؤلفاتندن بری متن
مواقف در که ابواسحاق نامنه در نه کم دیباچه سنده مصرح بیان اولمنشدر محرز
ممالک الکاسره بالارث و الاستحقاق جمال الدنیا و الدین شیخ ابواسحاق در کریم
بوجا بی قوام در یاد دل بری دخی در یاد دل جانی قوام کور یاد دل بری دخی در یاد دل

نسخه

نسخه

نسخه

نسخه

جایی کریم

کریم در که نام نیک بر داور جهان به بخشش داد او که بخشش داد ایلد جهان نام الندی
نظر خویش کند استند و بکشد شند کند نظیرن قومد یلر و بکشد یلر جدای عزوجل حدیث ایلر
خدای عزوجل حدیثی یار لغسون و داد دنیا ده اولور ذکر باخیز کد نور و وفاتلنده نصکره
خیر و اولور در دیوب ایو که ز فیب در **وله ایضا** که اگر کمر پاک داشتی در اصل کد از اصله
پاک ذات طوبیته براب نقطه شمس مدار بایستی حیا نقطه سنگ عرض اوزره که
زار کرک ایدی یعنی دلمک کرک ایدی در آفتاب نکر دی قوس جام زرش اگر آفتاب
نسخه ایلیدی انک التون قدیمی چاشنی نرم خوشکوار بایستی ایچون خوشکوار شراب دن بوش
کرک ایدی پس معلوم اولد که آفتاب خلقی نسخه ایدر انو ایچون بوش قدح کو ستر اگر ستری
جهان یا سرخرانی بست اگر جهان سرائیک خراب اولمق موسی بوقی ایسه بهای اولین
استوار بایستی بوندن یک حکم کرک ایدی یعنی بوقه رتبه لات و تخرات کرک ایدی
زمانه اگر نه هر قلب داشتی کارش زمانه اگر قلب یعنی قلوبی موسی طوبیته ای انک ایشی
بدست اصطف صاحب عیار بایستی صاحب عیار وزیرک انده کرک ایدی پس مانک
ایشی صاحب تدبیر انده اولمق جهانک خراب اولمنه نشاند رچو رکار جز این یک
کریم پیش داشت چونکه زمانه بوبر کریدن هیزی اریق طوبیته یی بمر مصلتی از رکار
بایستی رز کار کردن عمره بر مصلت کرک ایدی یعنی بوندن زیاده کرک ایدی **وله ایضا**
بسمع خواهر رسان ای ندیم وقت شناس خواجک سمعته ایشدر ای وقت شناس
صاحب تکلیف که در واجبی صبا باشد بر خلوت که صبا اند اجنبی اوله صبا دخی اولیه
دیگر نقدیری بولیه در صبا در واجبی باشد سروری اخذی اند صبا اوله صبا دن فوری
و نمیدیش محل تأمل در اقدام اولنه لطیفه بمیان آر و خوش بخندانش از تابه بر لطیفه
نور و آتی خوشش کلدر بنکته و نش رادمان رضا باشد بر نکته ایلد که انک کو کلک
نده رضاسی اوله پس انکشن در کرم این قدر بلطف بر پس صکره اول وقت اگر کلک
بو قدر لطیفه صور که اگر وظیفه تقاضا کنم و ابا باشد که اگر وظیفه تقاضا ایدم و او دور
را دظرافت ایلد وظیفه طلبی در **وله ایضا** تو نیک و بد خود هم از خود بر پس سن کند و نیک
و بد کی یعنی ابوعللی و یرامر علکی هم کند و کدن صور چرا دگیری بایست محتب ایچون بر غیری
که محتب کرک و من بین استه بجهل که بشو کی که استدن خوف ایده انده که خرج یلر

نسخه

نسخه

نسخه

و بر رزق من حیث لا یجتنب و اگر رزق و بر صامت دعای بردن **وله ایضا** بر تو خواهم
زد فخر اخلاق اخلاق و قدرند سکه او قوی بین آیتی در وفا و در بخشش و فاد
و بخشش ده بر آیت هر که بخراشد جگر حق هر یک که جفا ایله سنگ جگر کی طریقه
همچو کان کریم در بخشش کریم معدیه کی التون باغشده کم مباحش از درخت
سایه فلک و در سایه فلک درخت دن کم اوله سرکه سنگت زند **وله ایضا** بخشش سر یکم
سکه فاشش او ره میش باغشده از صدف با دگر نکته حکم حکم نکته سبب صدق
یا دطوت آنکه بر دست کمر بخشش اول کس که سنگ باشی کس باغشده بواج و هر صفت
بخشش کن تقدیرنده **وله ایضا** سرای مدرسه دخت علم و طاق و سواق سرای
و مدرسه د علم خنجر و کمر و چار طاق چه شود چون دل و انا و چشم مینا نیست نه فائده
چون لیلی کوکل و کور و بی کوزه یو قدر سرای قاضی یزداد چه مسج فضلت یزد قاضی
سنگ سرای اگر چه فضل منبعی در خلاف نیست که علم نظر در آنجا نیست خلاف
یو قدر که انده علم نظر یو قدر در ادراک است ایله یزد قاضی سنگ چشمه و خل آنه و کین
بیاندر **وله ایضا** حدود و خواها مارا بگو که بد میسند بزم خواجه ذک حسودنه دی که برام
بگفته یعنی نامعقول سولیم و کرده دور زمان جز بدست جراتند هر یو خسته دور زمان
سکایر از دن غیر ی جز او بر مکن سستیزه که سرگز بعقل و فکر فضول عناد و انده زیر
هرگز فضول عقل و فکر ایله فلک تمام تصرف بدست ماند هر فلک تصرف یو کس
بزم الحزه و بر ممان که در نقشه جم جهان بماند هر جام جهان نما کوزی شکر و بر م
جم دن مراد سلیمان دور دنیا چون عشق آتش نمک ترک ایلمزد یکدیگر بنفوذ بماند اگر
تیر از آسمان بارد نفوذ بماند اگر آسمان تیر باغ که بار در حرم کبریا می ماند هر که اول
بزم بزمه حرم کبریا به یول و اجازت و بر میه یعنی قدسک و صولنه مانع اوله بار بوند
یول و اجازت معناسند در حرم کبریا دن مراد جناب قدس حق مدتی نعمت
جایی توام ما که قدر بزم جایی توام مرکز نعمتی چیست چون که قدر دن زهر مصلحت
خود بدین رضاند هر کند و آنچون اقر و یکدیگر **وله ایضا** شایسته پیشری زبشتم
رسیده است ای شاه جنتدن با که بر پیشد ابر شمشیر رضوان سریر
سور و حور و نس و سبیل موی رضوان سلطنتلو و خورکی و سبیل مویلو

بخشش کن

سکایر از دن

تیر از آسمان

سور و حور و نس

خوش لفظ و پاک معنی و موزون و دلپذیر بر خوش لفظ و پاک معنی بود و دل پذیر صاحب جمال
و نازک و بکر و لطیف کوی صاحب حسن و نازک و بکر و لطیف کوی در بواج معنی شکر
مبشردن مراد قلبی در کفتم بدین سراچه زهر چامدی بوسری جگر زندن او تری کلدن
دیدم گفتا زهر مجلس شاه فرشته خوی فرشته خویو شا هک مجلسی بچون کلدن دیدی اکنون
ز صحبت من مفلس بجان رسید شمدی بن مفلسک مصاحبندن زیاده مضطرب
اولدی نزدیک خویش خوانش و کام دلش بجوی ای کند و تکه اوقی و انک کو کله
مراد سینه است یعنی مرادی ناید و کین صوب حاصل ایله بواج صافه موصوف اولان
کند و نک قلبی حاصل معنی کند و سی زیاده پریشان دل و پراننده خاطر اولد و غندن
پادشاه دن رعایت و احسان طلبی **وله ایضا** بدین ظلمت سرانگی بوی دوست
بنشینم بظلمت سرای ده فتنه و ک دوست امید ایله او تو رم کی انگشت در دندان
کی سر بر سر زانو کاهی تحیر دن بار مق دیشد کاهی پیشم دیز باشی او زره مراد بواج عالم طامانی
وصال جانان دن محروم عالم فیض المندن نمکین و مستحیر اولد و غین بیاندر بیای طائر
فرخ بیا و مرزوه دولت کلای مبارک طائر دولت مرزوه سنی کور عسی لایام ان چین
نوما کالندی کانوا قریب اولدی ایام که یعنی امید وارد کرد قوم اولگی کی بری بری ایله صلح
یده مراد قرب الی نک حصول طلب در بوشیل نمک ایله **وله ایضا** سابقا پیمان برکن
زانکه صاحب مجلس ای ساقی پیمان بی بر ایله زیرا سنگ صاحب مجلسک آرزوی بخش
و اسرار می دارد نگاه سنگ آرزوی باغشده و اسرار کی صافه مراد شد فیض طلبی در
و اهل مجلسک موافقتی و گتم سرانده کلرین بیاندر جنت نقد است اینجا عیش و عشرت
نارنگه ک بوار حاضر جنت در عیش و عشرتی تان ایله زانکه در جنت خدا بر بنده نوبه
زیرا جنت ده خدا بند او زره که یازم لطیف و قتی فرصت بیلوب عشق و طاعت
سعی ایله و یکدیگر ساز جنگ آهنگ عشرت صحن مجلس جای امن جنگ سازی عشرت
هنکی مجلس صحنی امن بری بود فی وجه در جنگ سازی عشرت آهنگی در مجلس صحنی امن
ری در حال جانان دانده دل زلف ساقی دام راه جانانک یکی کو کلدن انده سی ساقی نک
نشی بول طوز اغنی خال جانان دن مراد بوند و تجلی ذات در ساقی دن مراد مرشد و
دور ازین خوشتر نگردد سابقا عشرت کرین دور بوند خوشترک و تو مزای ساقی

بجوی حافظه

مجلس و در دنیا را خاک است
مناجی و خیر و شر را خاک است

نگاه فقط موعظه در

سنت حافظه

عشرت اختیار اید حال ازین خوشتر نباشد حافظا سر بخوابه حال بوندن خوشتر
اولمازای حافظا خواسته وله ایضا پادشاه و مالشکرتوفیق همراه تواند ای پادشاه
توفیق لشکری سکا همراه کرد در خیز اگر بر غم نشخیر جهان ره میکنی قالیق اگر جهان
نشخیری قصد نکید رایک با چنین اوج جلال از پیشگاه مکت بونجلیں
اوج جلال اید و عظمت اید الکی و خدمت دلکهای اگر میکنی مکت صدر ندن
اکاه سن و اکاه کو کلک خدمت ایلرسن داد پادشاه یک ارباب طریقه
اولان رعایت و احسان اشعار در از پیشگاه مکت ترکیبک معنی
بومصرع ثانی به قید اولندی با فریب رنگ این نیلی هم رنگار قام بوزنکار رنگلو
نیلی نمک فریبی اید کار بر وفق مراد صیغه استم میکنی ای شی صیغه استم مراد نه موفیق
ایدرسن مراد فلک جید و مکرمه فریفته اولوب زخارف و نقوش دنیوی به مقید
اولمازسن بکه عمل و عبادتی توفیق باری به موافق ایدرسین دیکر رنگ بوند حید
معنا سنه در نیلی ده اولن یا نسبت ایچوندر خم کوب معنا سنه در که بونده فلک مراد در
خطاب پادشاه به در آنکه ده با هفت و نیم آور دس سودی نکرد اول که اولی
یدی بوجق اید کنوردی بوجق فائز اتمدی خدمت با واکه هفت و نیم باده میکنی سا که خدمت
اولسون که یدی بوجق اولن ایکی ایدرسن هفت و نیم دن مراد هفت و نیم یعنی سن جمیع
عمری اللهمک طاعت صرف ایلرسن ده دن مراد من جا با لحظه فدی عشره امثالها سبزه
اون ثواب در شیراز دن هند سفر اختیار ایدن کسنگ اکثر زمانه اون آچمی
یدی بوجق فائز ایدر ایش آنکه ده با هفت و نیم آور دس بوشش بو که کوره در وله ایضا
ای معرا اصل عالی جوهرت از حقه و حرص ای که که سنگ عالی ذاتک اصل حقه و حرص
معرا و مراد روی مبرادات میمون آخرت از زرق و دیوای که که سنگ مبارک
ستاره لو ذاتک ریاضه دن مبراد پاک در از بزرگی کی روا باشد که شریفات را
اولو اقدن فچن روا اولور که شریفات از فرشته باز گیری و انگیختی بدیو فرشته دن
اولرسن و اندن فکر دیو با غشای سن بوقطعه دن معلوم اولور که پادشاه برینک خورین
شریفات اولوب بر بد خوبه و بر مشدر وله ایضا حسن نظم این نظم از بیان مستغنی است
بونظمت حسن بیان مستغنی در بر فروغ خورشید دلیل افتابک ضیاسه بر که دلیل استری

باز بیاور

فصل

مراد کند و نک نظمی مدح در آردین بر کلک نقاشی که داد آفرین اول نقاشک قلمه که ویردی
بکر معنی راجعین حسن جیل معنی بکر نه بونجلیں حسن جیل عقل در حسن می باید بدل عقل حسن
انک بدنی بولماز طبع در لطیفش می بیند بدیل طبع و لطافت انک نظیر به کور مرز مجرست
این نظم با بحر حلال بونظم مجر می در با بحر حلال میدر با ف اور دین سخن یا جیر مل پوسوزی
با تف می یا جیر نیلی کنوردی کس نماند گفت رفی زین مکتوبه بواسلوب دن بر رفزدیک
بلخر یعنی دیکه قادر اولماز کس نیار دست در زین قبیل که بونک کبیدن برایتی دیکه قادر
اولماز وله ایضا حسد داد او اگر کجاستیر دلا ای پادشاه ای عادل ای سخی ای جمیع ای جلال تو باد
انواع هنر از زانی ای پادشاه سنگ جلالک انواع هنره ارزانی در یعنی لایق در مراد پادشاهانه
و صاف اید پادشاهی مدح در همه افتخار گرفت و همه طرف کشاد و و کلی آفاقی طوته دیو کلی
اطراف آچمی صیت مسعودی و اواز سلطانی مسعودی صداسی و نه سلطانق آوازه سی
مراد پادشاه که کورک کمال شهرتی بیاند ر گفته باشد مکت ملهم غیب احوال غیب ملهم مکت
احوالی سا که دیش اوله این که شد روز میزم چو شب ظلمانی بونی که نیم دشمن کونم شب
ظلمانی بونی اولدی بو ذکر اولان کند و احوالک بیانی در که انی تمام ظرافت اید بیان ایدر در
سال ایچو جید و ختم از شاه و وزیر اوج بیله انی که شاه و وزیر دن فرزند هم بر بود بیکدم
فلک چو کانی چو کان باز فلک دو کلی سنی بر دمه قاپدی مکر مال و اسبابی نهی غارت
اولمش ایش اتفاقا قری پادشاه اخورنه وارمش ظرافت ایدانی طلب ایچون بونجی
دیش دوش در خواب چنین دید خیالم که سحر دون کچه دوشده بنم خیالم بونجلیں کوردی
که سحر کذا افتاد بر اصطبل شهم بهانی شایک اخورنه با که بهان گذر دوشدی بسته در آخر
او استر من جو سحر در نیم قاترم انک اخورنه با غلشش جو رایدی واقع اولان حایه
واقع ده کوردم دیو مرز اید پادشاه بیان ایدر اصطبل عربی آخو فارسی آخو زرک
تیره افشان بمن گفت مر امیدانی با که توره سلکدی ایدی غنی بیلور میسن یعنی با که
اشنالی ایدی هیچ تعبیری دانش این خواب که چیست هیچ بود و شک تعبیری بلخرم که
تو بومای که در فهم نداری ثانی سن بوز که فهم ده ثانی طوتر سن مراد بود که قری با که اشنالی
ایدوب بنم اید و کین بلدر دی بونک تعبیری بن بلخرم سنگ فهم و ادراک ده نظیر ک
بو قدر بونک تعبیری خوب بیلور سن یعنی بود و شک تعبیری با که ویر مکر که ختم در

نظم

مکتوبه

نظم

بیت قوت شاعر من ز سر طلال بنده اولن قوت شاعر کثرت ملال اوچندن
 مشغول شده از بنده کز زبان می رفت بنده دن مشغول اولمش کز زبان کنده چون می
 گفتش ای مولس درین من چونکه اکا ایتدم ای بنم قدیم مولس سخت می گفت و دل
 از رده و کریان می رفت قتی سوبیدی و کوکلی انجمنش و کریان کنده نقش خوار زم
 و خیال لب جیون می بست خوار زم نقشش و جیون کناری خیالنی باغلی با هزاران
 کله از ملک سلیمان می رفت نیجه بیک شکایت ایل سلیمان ملکندن کنده می
 آنکس که جز او جان سخن کس نشناخت کنده اول کس که سوزک روحنی اندن غیر به
 که اکلمدی من همی دیدم و از کالیدم جان می رفت بن کوردم و جسمدن جان کنده
 گفتن اکنون سخن خوش که گوید با من ایتدم شمدی لطیف سوزی با که کیم سولر کان شکر
 لجه خوش کوی سخن دان می رفت که اول سوز بلجی لطیف سولجی شکر سوز لوکتدی
 لایه بسیار نمودم که مرد سودناشت چوق یلوار دم که کتمه فائده طومدی زانکه کار از نظر
 رحمت سلطان می رفت زیر اسطفاکت رحمتی نظر ندن ایش کنده یعنی سلطان
 رعایت و احسان کورمز آنک انجمن قیامداش تا ز سر لطف و کرم بارش خوان ای
 پادشاه لطف و کرم اوچندن کرد او قتی چکنه سوخته کز رعایت حرمان می رفت نیسون
 سوخته که غایت محو و مفلندن کنده مراد کند و نک کماله رغبت اولنمیب ترک دایر
 آنک استنک حکایت ایوب و پادشاه قدر شناساق تلقین اند و کین
 باید **وله ایضا** ف و جرج نه بیند و نشوند همی چرخک فسادنی کور مر و پستور
 که چشمها همه کورست و گوشها همه کز زباده و کلی کوز لور کور و دو کلی قولعده ساغور
 مراد عالم کون و فسادک فی بقایه و کین تمام نهم اتمیوب که محبت ایدر لباسک که
 مهر و ماه باشندش بالین ای جوق کسر که ماه و آفتاب آنک بالینی در یعنی آبی و کون
 کی صر النون بصدق یصد نور بعاقت ز کل و خشت کرد دوش پسر عاقبت
 با چقدن و کز بچدن که دوشک اولور چه فائده ز زره باکت و تیر قضا قضا تیر نک
 کشان ز زره دن نه فائده چه منفعت ز سپر با نفا و حکم قدر قدر ک نفوز نه
 سپردن نه نفع وار در یعنی قضا تیر نه زره و حکم قدر سپر مانع اولماز مراد
 قضا و قدری منع آنکه هرگز جاره اولماز دیکه **بیت** جو زومی نکر و دزدنک قضا

نسخه فاعله

نسخه جیون و جیون

نسخه جیون و جیون

نسخه جیون و جیون

نسخه جیون و جیون

سپر نیست سر بنده راجز رضا اگر زامن و پولاد نقشه حسن کنی اگر قوش آهن و پولاد
 قلعه بنا اید من حواله چون برسد ز و داجل بگوید و چون که تقدیر آتی ایر شده اجل نوری قیو قیو
 در می که بر توکت نید در هوا مکتی بر قیو بی که سنک او ز که آچر هوا که اجه ره می که با تو ناید
 در هوس سپر بر بول که سا که کوستره مر هوس کتمه مراد عمر و ددکی و مال و قدر تکی هوا و هوس
 صرف ایلمه دیکه ر قبار جرج به بین و نهاد و در زنگر چرخک غبار سینه کور دورک طبعه نظار
 بساط حص نور و لباس از بد چرخک بساطنی دور و طلعک با سنی یرت یعنی بونری ترک
 غبار بونن ضرر معنا سنه و **وله ایضا** این پیام فرستاد دوستی دی روز و ددکی کون با که
 بر دوست خبر کوند ری بویله دیو که ای نیجه کلکت سواد بنیاطی که ای کسه که سنک طلعک
 نتیجه سی نظرک سواد یعنی چشمت نوری در پس از دوسا که تحت بخانه باز آورد
 یکی ییلدن صکره که تحت کور سنی خانه به کوردی جواز خانه خواجه بدر نمی آتی بچون وزیرک
 خانه سندن جقار سن جواب دادم و کتمه بدار معذ و رم اول دوسته جواب دیر دم
 و ایتدم بنی معذ و رطوت که این طریقه نه خود کا میست و خود ریلی زیر ابوطریقه خود کا ملک
 و خود رایتی دکلدر یعنی بوایش اختیاری و کلدر وکیل قاضیم اندر کز کین کردست
 قاضی نک وکیل با که یولده پسواتشدر یکلف قبلا دعوی جویار شنیدانی انده دعوی
 حجتی شنیدانی بار کبی که اصل میل و ترجم ایلمه و کسل قاضی ن مراد بونن مخدر که کز بر دن
 نهم از استان خواجه قدم اگر وزیرک استانندن طشه ایاق قویم بکیر دم سوی زندان
 بر و بر سوایی طوز سنینه سوا یلق ایلر زندان جانبنه ایلدر جناب خواجه حصار مست اگر انی
 وزیرک جنابی بنم حصارم در که اگر اند کسی نفس زندان زحمت تقاضیانی برکت تقاضا
 رقتندن نفس او زره یعنی تقاضا ایدوب بکا زحمت ویره بچون قوت بازوی بنده کا
 وزیرک وزیرک بنده رینک باز و سی قوتنک معاونتی ایلمه بسلیش شکام دماغ سودایی
 نک سودایی دماغنی سده ایلمه بار رم یعنی بینشی جقار رم چه جای این که ز پیوند کاف
 دنون مارانه بونک یری که کاف دنونک اتقانندن یعنی عالم وجوده کللندن بزه محسن
 ملازمش نیست غلت غائی آنک ملازمندن غیر غلت غائی یوقدر یعنی اصل
 مقصود آنک ملازمتمی در همیشه بادکده درش بکام و ز مهر دایم آنک قیوسی مراد
 او زره آجلش ولسون کر به بند کیش سنه جرج مینابی و محبت دن جرج مینا سینه

نسخه جیون و جیون

نسخه جیون و جیون

نسخه جیون و جیون

اولا ایضا **بها** الخ والذین طاب ثوابها الخ والذین که انک مکانی لطیف
 اولسون یعنی اندانی جنة قوسون امام سنت و شیخ جماعت سنک امامی و جماعت
 شیخی در که رفت از جهان این بیت بر خواند چونکه جهان کندی بویتی او قودی
 بر اهل فضل و ارباب براحت اهل فضل و ارباب براعت بطاعت قرب از دی توان
 یافت طاعت قرب حق بولقی ممکن در قدم در پیکرت هست استطاعت سعی
 اگر قدر تک و ارسه بدین دستور تاریخ وفاتش بواستلوب ایله انک فانی فانی
 برون از حروف قرب طاعت قرب و طاعت حروف خلدن چقار حل صعب
 حسابی اوزره یدی یوز سکن یکی اولور **اولا ایضا** مجد دین سرور سالار قضا
 اسمعیل دین اولوسی قاضی کت سرور و سالاری اسمعیل که زدی کلک زبان
 اورش از شرع نطق کم انک زبان اور قلمی شمه عدن نطق اور دی تاریخ هفت
 به و از ماه رجب رفته دور و ز هفت نکت وسطی ایدی و رجب آیندن یکی کون
 کتمش ایدی که برون رفت ازین منزل فی ضبط و نسق که بوضبط سوز و اسلوب
 منزلدن طشده کندی کنف رحمت حق منزل وی دان و انکه حق رحمتی حوسنی
 انک منزلی بیل داند نفکره سال تاریخ وفاتش طلب از رحمت حق انک
 وفاتی تاریخ انک یعنی رحمت حق طلب ایله رحمت حق جمل صغیر حسابی اوزره
 یدی یوز الکی آلتی اولور **اولا ایضا** اعظم قوام دولت و دین انکه بر درش دولت
 و دینک اعظم قوامی اول که انک قبوس اوزره از بهر خاکبوس نمودی فلک
 سجود او کنده بر او بکدن اوتری فلک سجده ایدر ایدی با آن جلال و آن عظمت
 ریز خاک شد اول جلال و اول عظمت ایله قبره کیدی در نصف ماه ذی القعدة
 از عرصه وجود ذی القعدة اینک نصفه وجود میدانندن تا کس امید خود را
 ذکر کس تا کس کرد که دن جود امید طوبی آمد حروف سال وفاتش امید جود
 انک وفاتی سالک حرفی امید جود کدی جود دن داد بوند سخا در که حساب
 انو کله راست اولور امید سخا حرفی یدی یوز اون آلتی اولور **اولا ایضا** آیام بهار
 کل و لاله و شربین بهار زمانی در و کل و لاله و شربین از خاک بر آیند تو در خاک
 چرایی خاکدن چقار رسن چون خاک سن چون ابر بهار ان بر دم زار بکرم

بیت

از ماه رجب

بیت

بیت

کیده بم

کیده بم بهار بودی کی و از غلیم برخاک تو چند ان که از خاک برای سنک بک اوزره
 اول قدر که سن خاکدن جقه سن داد بر طر صادق و فاشن تخت اظهار برای
اولا ایضا آن کیست تا بحضرت سلطان او کند اول کیده که سلطان حضرت ادا ایده
 کز جور دور کشت شتر که بهانک که دور کز جور کز کز بهار پید اولدی شتر که
 تا هموار معناسند در آه بوند دادند ایدوکی بویت درون معلوم در زدی شسته
 بر سر سجاده قضا بر رند قضا سجاده سی اوزره او نور مش یعنی بر لوند قاضی اولمش
 جنری که بمرتب سروری رسید بر چیز دخی سرور کز مرتبه سینه اید شدی آن رند گفت ششم
 و چراغ جهان منم اول رند ایدی جهانک چشم و چراغی بنم و آن چیز گفت لطفه و ایدم
 اول چیز ایدی دار انک لطفه سیام و لانظیرم دار بر پادشاهک اسمید رای اصف زانه
 ز بهر خدا بگو ای زمانیک آصفی اندا چون دی با خردی که دولت او باد بر خیز پادشاه
 که انک دولتی زیاده اولسون شاه را و ایدار که مفعول من اراد ای شاه و ایدم که
 مفعول من اراد کرد بر و کار تو فعال مایه سنک زمانیکه فعال مایه اوله مراد
 کنایت ایله نهی منکر اند و کین اشعار در **اولا ایضا** زان حبه خضر خور کز روی سبک حسی
 اول بشیل حبه دن بی که سبک هضامی یوزندن هر کو بزند یک جو بر سبک سبک
 هر یک که برار به قدر به ایدوز تا و غی شیشه اور بر یعنی اکا و افرط عام بدور زان لقمه که
 صوفیه را در معرفت اندازد اول لقمه دن که صوفی معرفت از یک ذره و صد مستی یک
 دانه و صد سیمغ بر ذره و یوز مستک بردانه و یوز سیمغ یعنی بر ذره که یوز مستک قدر
 وار در و بردانه سی یوز سیمغ دانه اولور حبه خضر دن داد اسرار ده اولن حبه در که
 زیاده اشتها کتوب تمام کثرت اکله باعث اولور و اندن بر مقدار بین خیالات
 دوشوب لاف و کذات اور بر سیمغ اول سی و مرغدن مرکب در و سیمغ خانی مؤذر
 سال و فال و فال مال و صل و نسل و نخت و نخت بادت اندر شهر یاری بر قرار و بر
 دوام بو سکن سینه پادشاه لقمه سا که قرار و دوام اوزره اولسون سال خرم فال
 نیو خال سالم مال پر بود و روی بود و رت و صفه اولسون اصل ثابت نسل باقی
 نخت عالی نخت رام بود و روی دخی بود و رت و صفه اولسون **الزبانی** سرور اهل
 غایم شمع بزم انجمن اهل عایمک سروری کثرت و خلقت بزمند شمع صاحب طبع

بیت

بیت

بیت

حاجی قوام الدین حسن صاحب قرآنک حاجی قوام الدین حسن عظیم عثمانیک
 جمعی در ادا اهل فضل و اهل طهر بختک اولوسی دیکدر بوبیت دن معلوم و کور
 بر باد شک و زیری اولوب نامی حسن اوله هفتصد و بیست و چهار از بجز
 خبر البسته غیر البشک بجزتدن یدی نوزالتی دورت ایدی هر را جزا مکان و ماه را
 خوشه وطن افتیک مکانی جوزا برجی ایدی و ماهیک وطنی سنبله برجی ایدی سادس
 ماه ربيع الاخر اندر نیم روز ربيع الاخر آنیک النجی کونی اولیه زمانده روزا و دینه
 حکم کرد کار و الملقن جمعه کوی نعلک صاحبی الکلیک حکمی ایلد مرغ و خوش کو
 بهای آسمان قدس بود آنک روحی مرغی که اقدس آسمانی نکت هماسیه در
 شد سوی باغ بهشت از دم این دارالحقن بودارالحقن طوزاغندن جنت باغی جانینه
 کندی محن محنتک جمعی در دارالحقن دن داد دنیا در **وله ایضا** کوفرضتی که خدمت
 بیر معاف کنم قنی بر فرصت که بیر معاف خدمت ایدم وز بند پیر دولت خود را
 جوان کنم و پیرک پندندن کند و دولتی جوان ایدم پیردن داد مرشد دره من
 سالها مجاور میخانه بوده ام بنیچه بیلکرمیخانه مجاوری اولمشم باقی عمر خدمت
 آن استان کنم عین باقیسنی اول استان خدمتی ایدم دی شیشه دید با من
 و بختک محنتک محنتک دون بنله شیشه کوردی و جدی می بعد ازین بریر
 مرقع نهان کنم بوند نصکره شرابی مرقع فغان التند نهان ایلیم یعنی شد نصکره
 هرگز عوامه کلمات عشق در مصاحبت انیم **وله ایضا** من حاصل عمر خود ندارم جویم
 بن کند و عمر حاصل غمدن غیر طومرزم در عشق زینک و بدند ارم جویم عشقه
 نیک و بدون غمدن غیر سنه طومرزم یک همدم دمساز ندارم نفسی بیهوافتی
 مصاحب طومرزم یک مونس و نامزد ندارم جویم غمدن غیر بر مونس و بر معین
 طومرزم **وله ایضا** مودی زکند در خیر بر سر اولکی خیر قیوسنی قوبرجی دن صور
 مرا حضرت علی در و اسرار کرم رفوا بوج قبر بر سر و کرم اسرار سینه قبرک افدینه
 صور کرشنه فیض حق بصدق حافظ اگر صد قلده فیض حقه تشنه ایست ای حافظ
 سرچشمه آن ز ساقی کوز بر سر آنک سرچشمه سنی کوز ساقی سندن صور
وله ایضا کر بچو من افتاده این دام شوی اگر بخجلین بر دامه و دشمنش اوله سن

سر کاشف غم
 سر کاشف غم

سر کاشف غم
 سر کاشف غم

سر کاشف غم
 سر کاشف غم

ای بس که خراب باده و جام شوی ای چوق که باده و جامک خراسته اولور سن
 ماست و خراب و درند عالم سوزیم بزمست و خراب و عالمی ترک ایدی رنزد
 یا مانشین و گردن بدنام شوی بزمده او تورمه یوشه بدنام اولور سن **وله ایضا**
 در سنبش او بختم از روی نیاز نیاز یوزندن آنک زلفنه اصلدم کفتم من
 سودا زده را چاره بک از ایدم بن سودا زده آلوده به چاره ایلد گفتا که لیم کیم زلفم
 بکذا ایتدی لیمی طوت و زلفی تو در عیش خوش ویزنه در عمر در از لطیف عیش
 نعلق ایلد در از عمره نعلق ایلد **وله ایضا** چون فخر کل قزابه پیرد از شود چون که کل فخر
 قزابه بوشلیدی اوله ترکس بهوای می قبح ساز شود ترکس شراب مجتبی ایتدی دوزخی
 اوله فارغ دل کسی که مانند حباب فارغ در اول برکسک کوکلی که حباب کبی بود و
 دخی جائز در فارغ دل را اول برکسک لیکن بود و او زره دل مضاف اولما زره
 هم بر سر میخانه برانداز شود هم شراب هوسی و زره خانه خراب ایدی کبی اوله تیغه
 عشق آتی هوسی ایلد وجود سینه افنا ایلد قزابه قزاق لوق دید کلری دستی در **وله ایضا**
 زان باده دیرینه دهقان پرورد اول دهقانک پرورد سسی و لن سکی شرابین
 در ده که طراز عمر تو اهام کرد ویر که عزت انی کبی آنک استرم مستم کن ولی خبر احوال
 جهان جهانک احوالندن بنی مست ولی خبر ایلد تا سر جهان بگویمت ای شرم ده
 تا سکا جهانک سرتی دیم ای ابو کشی داد اسرار اطلع عشق آتی ایلد حاصل اولور
 دیکدر **وله ایضا** ای آنکه نهند مهر و ماه از عکین ای اول کس که افتاب و ماه
 تغلیم قورار بر خاک جناب تو شب و روز جبین شب و روز سنک جنابک خاکی
 اوزره الن بادست و زبان و دل تنگ منشان بنی طارال و طار دل و طار کوکل
 ایلد قومه بر آتش انتظار و فارغ منشین انتظار آتشی اوزره و فارغ او تورمه
 بر آتش انتظار مصراع اوله مهر و دت در خطاب خدایه در که بنی حضور کردن دور
 تمه دیو تفرغ ایلر **وله ایضا** بادوست نشین و باده جام طلب دوسته او تور
 باده جام استه بوس از لب آن سر و کل اندام طلب اول کل اندام سس و ک
 بندن بوسه استه مجروح جو راحت طلبه مجروح چونکه جو احسنه راحت طلب ایلر
 اواز سرشش بن حجام طلب دی این جهانک نبشتری و جندن استه حجام حیات ایدی

بن کاشف غم
 بن کاشف غم

بن کاشف غم
 بن کاشف غم

بن کاشف غم
 بن کاشف غم

دوست دن مرادم شد و بادا جام دن مراد عشق و مجروح دن مراد روح و قلب
اولمق ممکن در که نفس و شیطان الذن انمره جرات ابر شمشد که مرشدی
ابن حیات تشبیه امتش اوله و ابن حیات جراح زاده بر زیبا دلبر اولمق احتمال دولایضا
ما حکم قضای آسمانی باشد مادام که قضای آسمانی حکمی اوله کار تو همیشه کارانی
باشد سنگ ایشک دایما کار اولمق اولسون باشد بونده صورت مضارع
ام غایب در جامی که دوست دوست نوش کنی بر جامی که دوست الذن نوش
ایر سن سرمای غیش و دانی باشد ابدی عیش سرمای سی و لسون باشد بونده
صورت مضارع ده ام غایب اولمق روشن در بعضی شعله دوست یرینه
نغمه واقع اولمشد که بر زیبا دلبر اسمی که خطاب اول محبوب صاحب اوله
دولایضا فی دولت دینی بستمی ار زود نه دنیا و دینی ظلمه ذکر فی لذت مستی بلم
می ار زود نه انک مستکی لذتی المنة ذکر فی هفت هزار ساله بشادی جهان نیدی
بیک بیلقی جهان سروری این محنت هفت روزه غم می ار زود بوی کی کوئلک
غم محبتنه ذکر دولایضا امشب زلفت میان خون خواهم هفت بوی کجی سنگ ممکن
توان ایچنده یاتسم کرک و ز پست عافیت برون خواهم هفت و عافیت پسترن
طشده یاتسم کرک باور کنی خیال خود را بفرست اعتقاد اتمز ایسک کن بدو
خیالکی کوئلر تاد کرک و کی تو چون خواهم هفت تا نظر ایده سن که سننر نجی بستم
کرک خطاب مرشد در دولایضا در آرزوی بوس و کنارت مردم سنگ بوس
و کن کرک آرزو سنده اولدم و ز حسرت لعل آید رت مردم و سنگ آید ار
لک حسرتدن اولدم قصه جگم دراز کوتاه کنم قصه می نه دراز ایدم قصه ایدم
باز ای که باز از انتظارت مردم کرد کل که کرد سنگ انتظار کردن اولدم خطا
مرشد در دولایضا جاننا جوشی با تو بر وز آوردم ای جان چونکه بر کجی بی سنگ
ایله روزه کوردم کنی تو می بر آورم نام مردم اگر سننر بر نفس یوقاری کوردم
نام مردم از مرگ ترسم پس ازین کاب حیات شد فکرمه موت دن خوف
اتمزم زیبا آب حیات از چشمه نوش لب لعل تو خوردم سنگ قمری لبک
لذت چشمه سندن ایچدم خطاب خدایه اولمق روشن در دولایضا تا کی بودی

دولایضا
دولایضا

بور و جفا کردن تو چنه دکن اولور بوسنک جور و جفا ایلمک پیوسته دل غایب
آز تو دایم خلافتک کوکلی ایچتمک بیخت بدست ایلم دل خون الود ایلم دکن الذن
خون آلود بر تیغ دارد که بر نور سد خون تو در کردن تو اگر سا که ابر شه سنگ فکنت
بویکه خطاب ایلم جوره در دولایضا لب یار مکیه یک زمان از لب جام جامک لبند
بر زمان لبکی که و طوتمه تابر داری کام جهان از لب جام تا جهانک مرادی جامک
لبند حاصل ایده سن در جام جهان چون تلخ و شیرین بهمت جهان جامده
چونکه آجی و طاقو بیلد در این از لب یار خواه و آن از لب جام بونی یارک لبند و آن
حاکم لبند استه این دن مراد شیرین و آن دن مراد تلخ در دولایضا کفنی که زانو
مدار اندیشه ایندک که سنگ اولورم غمته طوتمه دل خوش دل خوش کن و بر صبر کار اندیشه
دکی خوشایه و صبر ایله کو صبر و چه دل کابو دشمن میخواند قنی صبر و دل نه که اول سنه که که
دل و قورر یک قطره خولست و هزار اندیشه بر قطره خون و بیک فکر در دولایضا عشق ریا
یار بر من زار مکیه یار بوزی عشق بن زار از زره طوتمه بر سه دلاان خورده بسیار مکیه خسته
دلا از زره جوق طعن و عیب طوتمه صوبه چو نور رسم مر دانی ای صوفی چونکه سن سا کلر
عادت بی یلور سن مردم رند نکته دشوار مکیه رند کسه و زره دشوار نکته طوتمه نکته عیب
معنا سنه در مراد کسبه طعن ایله و مکرر دولایضا فی قصه آن شمع چکل توان گفت فی اول
شمع چکلک قصه سن دیمک ممکن در فی حال ل سوخته دل توان گفت فی سوخته دل دکن
حالی دیمک ممکن در غم در دل تنک من از انشت که نیست بنم تنک دلم غم اول سبیدن که
یوقدر یک دوست که باوی غم دل توان گفت بر دوست که اکا کوکل غم دیمک ممکن اوله
دولایضا خوابان جهان صید توان خود بر ز التون ایلرک میوه سنی جهان خوب برنی التون ایله
صید ایلمک ممکن در خوش خوش برایشان توان خود بر ز التون ایله ایلرک میوه سنی طاقو
طاقو ممکن ممکن در ترکس که کلیدار جهانست به بین ترکس که جهانک کلیداری در کور
نویز جگونه سر بر آورد بر که او دخی التونه نجی باش قالد روی یعنی التفات ایدی مراد ایله
مراد عسیر سیر اولور و یکدر دولایضا مای که قدش بسروماند راست بر ماه که نوک قدی
راست سرده بکر آینه بدست خودی خودی آراست الله آینه کند و بوز سینه بر زایدی
دستار چه پیش کشش کردم گفت که بر باغی پیش کش ایلمد ایدی و علم طبی نهی

310
دولایضا
دولایضا

دولایضا

خیالی که راست بنم و صالم استرسن زهی خیال که سنگ چون در دما و محبوب مجازی به
 شئی قلیل الیه وصول میسر اولماز محبوب حقیقی به قنده میسر اولور و مکرره
 مکر لطفندن کرم این وله ایضا قدام بهشت و دوزخ ان عقد کثای بهشت
 و دوزخ قدامی اول عقد حل ایذی ماریکند ارد که در ایتم زبانی بزی قودی که ایاذن
 کلوز یعنی منزل اوب انچر و کرمه قومان تاکی رود این کرک ربانی بنما چنه دک کسیر
 بوکرک ربانی یعنی قور د قویون قاید غی کی بویولدن آدم قایم سر بچه شیر افکن ای
 مراد خدای آرسدان یقینی سر بچه کونترای اند دوستی مراد بود که شیطان مکرر چله
 ایدوب طریق حقه سلوک ایده فی راه دن منع ایدرای خدادوستی بر جبهه اید نفیس
 و شیطان زبون اتمک همت اید بنماک معناسی مصراع ثانی به قید اولندی سهولت
 معنی ایچون وله ایضا جز نقش تو در نظر نیاید مراد سنگ نقش کن غیری بزم نظر و کلمه
 جز کوی تور هکذا نیاید مراد سنگ کویکدن غیری ر هکذا کلمه یعنی غیری محله به وارز
 خواب ار چه خوش اید همه در عمدت اگر چه سنگ زماکده و دکل به خواب خوش
 حقا که بچشم در نیاید مراد حقیقون بزم چشمه کلمه یعنی هرگز اویوماز خطا خدایه در
وله ایضا چشم که فسون در رنگ می بار د از و سنگ چشمک که اندن فسون و رنگ
 یا فر زنها که تیغ جنگ بار د از و می بار د از و زنها که اندن جنگ تیغی باغرس و د
 ملوک گشتی از منفان مصاحبه کردن زیاده تیز ملول اولدک آه از دل نوک سنگ
 می بار د از و آه سنگ قلبکدن که اندن طاش یا فر خطاب نقشه در که منیع فاد
وله ایضا هر دوست که دم زد از و فاد دشمن شد هر دوست که وفادن دم اوردی
 دشمن اولدی هر پاک روی که بود زد امن شد هر پاک رو که وار ایدیه
 زد امن اولدی کوبند شب ایسن روز است عجب کج کوند ز حامله در در رجب
 چون مردند پدر از که ایسن شد جو که مد کور مدی کدن حامله اولدی عجب لفظی مصراع
 ثانیه معروف در وله ایضا ای باد حدیث من نهانش می کوی ای باد بنم سوز می کافخدی
 سوز دل من بعد ز باننش می کوی بنم سوز دلی اکا یوز بانه دی می کونه بدان سان که
 ملاش کیردی انک کی دیمه که انی ملال طوته می کوی سخن و در میانش می کوی اکا بر سوزدی
 داور تاده یعنی حد دن زیاده وقتی از سولید مراد فیض سحر واسطه سی اید کند و جانی جانانه

این بیت در
 شرح غزل
 است

وله ایضا گفت که لب گفت لبم آب حیات ایدم که سنگ لبک ایدی بنم لبم آب حیات در
 گفت د همت گفت زهی حیات ایدم سنگ د همت ایدی زهی یعنی نه لطیف
 حیات ایدی در گفت سخن تو گفت حافظ گفت ایدم سنگ سوزک حافظک سوزی در
 ایدی شادی همه بلفه کویان صلوات جمیع لطیفه کویر شاد و غنیه صلوات مراد حافظک
 مرشد اید اولان لطیفه سن بیاند وله ایضا ما هم که رخس رود شنی خور برفت بنم ما هم که
 انک یوزی آفتابی روشن کنی طوتدی یعنی آفتاب کی روشن ایدی بود و در فنی جائز در آفتاب
 غلبه ایدی کرد لب او غنیه تر برفت انک بی اطرافنی تازه بنفشه طوتدی دلهامه در چاه
 اداخت کویکدی دکل ذوق چاهنه ایدی وانگاه هر چاه بعین برفت و اندن صکره بمپوشنی
 عین اید صواد مراد محبوب مجازی نک حسنه زوال مقرر اید و کین بیاند وله ایضا
 ماهی که نظیر خود ندارد و بحال بر ماه که جمال ده کند و سینه نظیر طوتر یعنی نظیری یوقدر
 چون جامه زتن بر کشد آن مشکین حال چونکه اول مشکین خال غریبان اولد در سینه دلت
 زنا زکی بیوان دید سینه سنده نازک لکندن افون کویکدی کورمک ممکن در سینه
 سنگ غاره در آب زلال زلال ده سنگ خار کی مراد محبوب مجازی زیاده ملی و فاذلی
 رحم اید و کین بیاند وله ایضا سیلاب گرفت کرد ویرانه عمر ویرانه سنگ اطرافنی
 سیلاب طوتدی و افازیری نهاد بیانه عمر و عمر بیانه سی پرا و لمفه باشدی هشیار
 شوای خواجه که خوشش خوش بشد هشیار اول ای کشی که ظرافت اید آهسته آهسته
 چک حال زمانه رخت از خانه عمر زمانه حال عمر خانه سندن اسبابی مراد عمر سریع الزوال
 اید و کین اشعار در وله ایضا از چرخ هر کونه دار امید فلک دن هر نوع امید طوت
 و ز گردش روزگار می لرز چوبیده و روزگار کد و غنندن سکوت کی دتره یعنی
 جوق نسیمه امید طومق سبب غم در گفتی که پس از سیاه رنگی نبود دیدک که سیاه دن
 سکره بر رنگ اولماز پس موی سیاه من چرا گشت سفید پس بنم سیاه مویم بنچون
 سیاه اولدی وله ایضا چشم تو که سحر با بخت استادش سنگ چشمک که انک
 ستادی بابل سحری در یعنی بابل چاهنده محبوبس اولند دن او کردند یارب که
 سونهار و او از یادش یارب فسونلر انک یادندن کسئون بعضی نسخ مراد
 واقع اولمشدر وان کوش که حلقه کرد در کوش جمال اول قولق که جمال قولقه حلقه کرد

سنگ لبک
 است

این بیت
 در شرح
 غزل
 است

در شرح
 غزل
 است

در شرح
 غزل
 است

یعنی حال آنکه حلقه بکوشی اولدی آویزه دوزن نظم حافظ بادش حافظک نظم کن
 اکا لجنو کو پسی اولسون مراد بود که صاحب حسن اولنگر غوری ترک ایدوب
 نصیحت پدیرا ولسد اولی در **ولایضا** بامی بکنار جوی می باید بود شاید ارمق کن زده
 اولمق کرک وز غصه کناره جوی می باید بود و غصه دن کنار استیجی اولمق کرک این موت
 عمر با چوکل ده روزست بوزم عمر نک مدتی کل کی اون کوند ر یعنی زمان قلیل در
 خندان لب و تان روی می باید بود خندان لب و تان روی اولمق کرک یعنی چونکه
 زمان عمر آزد در عشق الهی یسعی ایدوب بشاشت و سرور ایلد اولمق کرک **ولایضا**
 ای شرم زده غنچه استوار از تو ای کس که مستور غنچه سندن او تانمش در حیران
 و چل ز کس مخور از تو مخور ز کس سندن حیران و شرمسار در کل با تو برابری کجا باز
 کر کل سنگ ایلد برابر که قنده قادر اولور کو نور زده دارد و نور از تو زیر اول نور
 ماه دن طور و ماه نوری سندن طور خطاب باری تعالی به در **ولایضا** اول بوفای
 و صالم در داد اول و فایله بکا وصال شراست ویردی چون مست شدم جام جفا
 بر سر داد چونکه مست اولدم جفا قدح دپسی اوزره یعنی فوری ویردی با آب
 و دیده فتم و التسلل ایکی کوزانی ایلد و دل آتشی ایلد کدم خاک ره او شدم بیاد
 در واد آنک خاک راهی اولدم بنی یلده ویردی **ولایضا** با مردم نیک و بد نمی بود
 ایو ویرا و کس ایلد اولمق کرک در باید بود و دومی باید بود ویرنجی جانور با پیسنده
 اولمق کرک مفتون معاش خود نمی باید بود کند و معاشنه مفتون اولمق کرک معاش
 بعقل خود نمی باید بود کند و عقلنه مغرور اولمق کرک مراد خلقت اختلاطندن حاصل
 اولن شامتی و بد خوینک قباحتی ضرر محض ایدو کین بیاند **ولایضا** ای سایه
 سبکت بمن پرورده ای دیگر که سنگ سبک سایه سی من بلمش یا قوت
 بت در عدن پرورده سنگ یا قوت احر که لبت در عدن بلمش سبکدن
 مراد زلف من دن مراد عذاری در در عدن دن مراد دیشی در همچون لب خود
 مراد جان می پرور کند و لبت کی دایم جان بسنه زان راج که رویت بدن
 پرورده اول شراب دن که کوچه بلمش بر روح در دن کوب معناسنه در اک
 داخل و لن باقی معناسنه در راج بونع شراب معناسنه در **ولایضا** هر روز

در روزی که در آن روز

در روزی که در آن روز

در روزی که در آن روز

اولم پر باری در کست هر کون بنم کو کلم غیری بوک آتنده در دروین من بهر کار
 در کست بنم کوز تم بجدون بر غیری غار وار در من سعی می کنم قضا می گوید بن سعی ایدوب
 قضا ایدوب بیرون ز سعادت تو کاری در کست سنگ سبکدن طشده بر غیره
 ایش دارد در مراد قضا سعی و تدبیر ایلد من دفع اولمانه دیکدر **ولایضا** چون باده
 زخم چه بایدت جو سبیدن شرب کی غم دن سا که نه جوش ایلک کرک یا شکر غم
 می توان کوشیدن غم لشکری ایلد مقابله ایلک ممکن اولمانه سبست لبت ساع
 از و دور مد از سنگ لبت سبز ز نازه خط سببی ایلد ساغی اندن اراق طومه می بر
 لب سبزه خوش بود کوشیدن سبزه کن رند شراب ایلک خوش در حاصل معنی روزگار
 فنک اولد عشق الهی یسعی ایلد دیکدر **ولایضا** ایام شب است و خراب اولیتر یکنک
 زمانی شراب اولی در هم غم زده را مست و خراب اولیتر هم غمینه مست و خراب
 اولمق اولی رکدر عالم همه سر خرابست و بیاب عالم دو کلی باشند باشد خراب
 و بیاب در در جای خراب هم خراب اولیتر خراب یرده هم خراب اولمق اولی رکدر
 مراد دنیا غمندن عشق الهی ایلد خلاص میست اولور دیکدر **ولایضا** باز ای که جانم
 بجالت نکراست کر و کل که جانم سنگ جاکه منتظر باز ای که دل در غم بخت
 بغااست کر و کل که کوکل سنگ فراق غمندن فغانده در باز ای که نری روی تو ای
 عزیز کر و کل که سنگ نوز کسرای عزیز یار سیلاب چشم من مرگشته رواست بن
 متحیرک چشمندن سیلاب روان در خطاب بر یار غزنه در **ولایضا** بر کبر شراب
 انیز و بیاشوق قویرچی شرابی طوت و کل بهمان رزق سبده سبزه و بیادنی رقیب دن
 بهمان عناد اتمه و کل مشنوخن خصم که بنشین و مرود شمنک سوزینه ایشتمه که دنور
 و کتمه بشنوز من ای نکار که بر خیز و بیایشت بدن ای نکار که قانع و کل عقل نقشه
 خطاب ایدوب ایدر که شیطانک اعواسنی استماع اتمه عشق و طاعنه سعی ایلد نکاردن
 مراد نفس در خصم دن مراد شیطان در **ولایضا** بخت که بجان من درویش آمد
 سنگ فراق که بن در ویشک جانه کلدی کوئی نمکی بر جگر ریش آمد کو با مجرد حبس
 اوزره بر طوز کلدی یعنی الم ویردی رسید می کز تو شوم روزی دور تو رقم ایدم که
 کون سندن اراق اولم ویدی که همان روزیدم پیش آمد گوردکی که همان اول بر امان کون

در روزی که در آن روز

در روزی که در آن روز

در روزی که در آن روز

او که کدی خطاب خدایه در **وله ایضا** تغییرین دهنان عهد به پایان برزند شیرین دهنان
 عهدی پایانه التمر صاحب نظران ز عاشقی جان برزند صاحب نظر عاشق قدون
 جان التمر معشوقه چو برادر و زای تو بود معشوقه چونکه سنگ داکت در این اوزره اوله
 نام تو میان عشقبازان نبرد عشقبازان را ورتا سنده سنگ نامکی ذکر التمر زیرا
 شهوت برست سن **وله ایضا** زلفین تو بیچ وغم و تاب از چه گرفت سنگ ایکی
 زلفک بیچ و غم و تاب ندن طودی زان چشم شمارین تو خواب از چه گرفت
 و سنگ اول محمود چشمک خوالی ندن طودی چون هیچ کسی برک کلی بر تو نزد چوکه
 هیچ بر کسی که کل پیراغنی اومدی سرتا قدمت بوی کلاب از چه گرفت سنگ جمیع
 اندامک کلاب رایحه سنی ندن طودی خطاب خدایه در بود وجه دخی جانزد در
 باشند ایغده کلاب رایحه سنی طودی **وله ایضا** راه طلب تو خار غمها و
 دارد سنگ طلب بولک غمها خار سینه طوتر کوراه روی که این قدمها دارد قنی
 بر سالک که بود قدمی طوتر یعنی بولکه تخت ایدر دانی که روشناس عشقت انگو
 بلور می سن که عشقت مشهوری بکدر اول که در که او بر چهره جان چراغ دها
 دارد جان یوزی اوزره نفس جرافنی طوتر بور با عیدن مراد بود که طریق عشقت
 آلامی چو قدر قنی بر سالک بر شوقی که بو آلامه رفا قدمی قویه و عیسی نفس درن دعا
 الملق ایدر هدایت جرافنی باقه **وله ایضا** بر دار دل از مادر دهرای فرزند دهر مادرین
 فراغت ایدر ای فرزند با نصف اخیر شوهرش در پیوند انک شوهر نک نصف
 اخیر نه اولاش بی قلب ندانی این چنین شخص را بونجلین بر شخصی قلب ستر بزمین
 چون حافظ اگر شوی بر ویش خرسند حافظ کی اگر انک یوزنه قانع اولور ایست
 مراد بود که شوهر لفظ نک نصف اخیر هر در و یوزی یعنی نصف اولی شود و نصف
 اخیر قلب و بقی ره اولور پس طالب دنیا اولمقدن مالک راه اولمق اولی در **وله ایضا**
 من بکرم نو در میان کرم دست بن سنگ میا نگده اولن کمره ال ایلدم پنداشت که
 در میان چیزی هست مانند که سنگ میا نگده بر نسنه دارد در پیداست کزان میان
 چه برست مگر ظاهر در که اول میانن قوشق نه حاصل ایلدی یعنی نسنه حاصل امدی
 تا من زکر چه طرف خواهم برست تا بن کردن نه امید و نه فائد حاصل التمر **کرک** **وله ایضا**

بوی جان

بوی جان

مقبول ل خواص و مشهور خواص کو کلک مقبولی و حوامک مشهوری خوش بجه
 موزون حرکت بر تمام خوش سوز و موزون حرکت تمام آی در خطه شیراز نبات
 و نشان شیراز سر خنده نام و نشان ایدر یعنی مشهور در رود آوری حافظ حاجی محمد نام
 بر تر تم ایدر حاجی حافظ نامی حاجی محمد در مراد حاجی محمد نام خوش آواز بر حافظی مدد حافظ
 بوند مخلص دکلر **وله ایضا** آواز بر مرغ طرب می سنوم طرب در غنک قنادی آواز سینه
 ایشدرم باغچه گلزار ارب می سنوم یامر اکلزار نک لطیف رایحه سنی ایشدرم با باد
 مدنی از لبش می گوید با یاد انک لبیدن بر سوز سوز الفقه روایتی عجب می سنوم مخلص
 کلام بر عجب روایت ایشدرم مراد جناب قدس دن آشنای رایحه سنی شام جان ایشدر
 بناشت اظهار اندو کین اشعار در **وله ایضا** باشت بد شوخ و شنگ و با مطرب دنی شوخ
 و شنگ محبوب ایدر مطرب دنی ایدر کنجی و فراغی و یک سینه می بر بوج و بر فراغت و بر شیشه می
 چون کرم شود زباده وارک و دنی چونکه شراب دن بزم طر فرد و سکر مکر اول منت نبرم
 بیک جواز خاتم می خاتم طی دن برابر به منت ایلتم **وله ایضا** در بجز نومن زینع فروریم
 سنگ بجز کرم بن سعدن زیاده اغلرم دایم جوهر اخی اشک کلکون کریم دایم مفاخری
 قانویاش اغلرم چون ساعه باده ام از دل تنکی کو کل طار لغدن شراب غری بی ام
 چون ناله چنک سنوم خون کریم چونکه چنک ناله سنی ایشدم قان اغلرم **وله ایضا**
 عیبت عظیم بر کشیده خود را عظیم عیب در کند و سنی یوقار و چکک یعنی کبر
 نفظم انک و ز جلا خلق بر کریدن خلق را و خلقک جمله سندن کند و سن اختیار انک
 یعنی ایو طوتمق از مردمک دیع باید آموخت کوز بیکندن او کر نک کرک همه
 کس را و ندیدن خود را و کلکی کسه تی کور می و کند و سنی کور می **وله ایضا** بعلمت
 آدمی انسان منطق آدمی علم ایدر انسان منطق در جو علمش نیست شد حیوان منطق
 چونکه انک علمی یوقدر حیوان مطلق اولدی عملی علم باشد چهل مطلق علم ستر عل چهل
 مطلق اولدی بچهل ای جان شاید یافتن حق چهل ایدر ای جان حق بولمق ممکن
 دکلر **وله ایضا** جام بقای انکه او اهل بود جام فدا اولسون که او اهل اوله
 سرتا قدمش اگر نبی سهل بود اگر انک قدمنه باش قویه سن آسان در بود بوند
 است معناسه اولمق روشن در گویم بقیین ترا که دوزخ چیست دیم بغین ایدر

بوی جان

بوی جان

بوی جان

مردن در اینک بودی

عاشق و معشوق

در کتب معتبره

سکا که دوزخ نذر دوزخ جهان صحبت ناهل بود دوزخ جهان ناهلک صاحبی
وله ایضا ستر با سرفاق بهاون سودن باشند باشه عالمی تا و نه از مک نطق فلک
نخون دل ندودن فلک طغوز چار طاقی خون دل ایل صوامق صد سال در اسیر
زندان بودن یوزیل دخی زندانه اسیر اولق به ناکه دی همدم نادان بودن یکدر درم
جابهک مصاحبی و لمقدن وله ایضا در یغا خلعت روز جوانی جفا جوانق کوئی غلقت
کوش بودی طراز جادوانی اگر بقا طرازی اولیدی در یغا حسرتا در دگرین جوی
در یغا حسرتا در داکه بوارما قدن نخواهد رفت آب زندگانی دیرلک صوتی کتبه کرد
همی باید برید از خویش و پیوند خصم و اقربان کسک کرک چنین رفت حکم آسانی
حکم آسانی بویل واقع اولمش در وکل رخ یغا رفته اخوه و هر فرداش فردا شدن
مفارقت ایلر لعل ایک الا الفرقدانی سنک بابا لک بقاسی حسی چون الا فردان دکل
فقدان یکی یلزد در که بری برندن جدا اولما زلر آفرین اولن یا اشباح انجون در
وله ایضا ای باد صبا اگر توانی ای باد صبا اگر قادر ایسک از راه وفاد و مهربانی وفاد
مهربانی بولدن از من ببری خبر بیا رم بدن یا رم خبر ایلده سن بویل دیوکان سوخته
خودر نهانی که سن اول بخشک تنهاده می در از اشتیاق می گفت اولدی و شتیان
ایتدی بوجه دخی جائز در اولور ایدی و اشتیاق قدن ایدر ایدی بعضی نسخ می در
ز اشتیاق و میکفت واقع اولمش در یعنی و او عاطفه اشتیاق قدن صکره معینه اگر کو
اولور کای بی تو حرام زندگانی که ای جانان که سنز دیرلک حرام در یاردن در
خدا در بیت تا کار بکام دل مجروح بود مادام که ایش مجروح کوکل مرادی ایلد اول
تا ملک تمنی ملک روح بود تا بدغم ملکی روح پادشاهن سنز اولد یعنی مادام که حیاته
امید من انت زورگاه خدا خدا نک در کا هندن بنم امیدم اولدر کا بواب
سعادت همه مفتوح بود که ابواب سعادت دوکلی مفتوح اولد وله ایضا ای دوست
دل از جفای دشمن در کش ای دوست دشمنک جفا سندن کوکل جک بارودی
کوثر آب روشن در کش خوب یوز ایلد روشن شراب جک با اهل هنر کوی کربان
جک ای اهل هنر یقه طوبی آج یعنی مصاحبت و اختلاط ایلد و زنا اهلان تمام دکل
در کش و نا اهلکدن تمام دامن جک یعنی اهل ایلد مصاحبت اتمه وله ایضا

ای کج بخت ساز کاری کردی ای کاشکی بخت موافقت ایدیدی یاد و زمانه باری
کردی یاد و زمانه کیر و معاونت ایدیدی از دست جویم که چو بود من جوانم جویم
عنانی الودن قایدی پیری چو رکاب پایداری کردی باری پیرلک رکابی پایداری پیری
وله ایضا عمری زنی مراد ضایع دارم بر عمری مراد دن اوتری ضایع طوتم و ز دور فلک
چیت که نافع دارم و دور فلک دن ندر که نافع طوتم یعنی نه نفع کور درم باهر که بکفتم
ترا دوست شدم هر کیمه ایدم ایسه که سکا دوست اولدم شد دشمن من وه که چه طالع
بیم دشمن اولدی واه که نه عجب طالع طوتم یعنی را در بختم وارد در وله ایضا یاران جویم
دست در غواش کنیدی ای یار چون که بری بریکوز ایلد فوج سنز این کردش جرح در
فراموش کنیدی بو جرح کودشنی فراموش این سنز چون دور من رسد تمام بر جای چویم
دور با که ایرشه بر مده قالمیم که اولمش دلم بر یاد من آن دور بقا نوش کنیدی بنم یاد اول
باقی دوری نوش ایدر سنز بر کنیدی مر حاضر جمع اولق جائز در نوش ایلکوز معناسنه مراد
یاران صفادن دعا خیر طلبی وله ایضا مر در درین زمانه عهد شکن بکون بو عهد شکن
زمانه ده کور دوست که عاقبت نکرد دشمن قبی دوست که عاقبت دشمن اولمیه تنهایی
ازان گرفتیم دامن تنهالک دامن اول سبیدن طوتم تا دوست نه بیندم بکام دشمن
لما دوست بنی دشمن مرادی ایلد کور میه دوست دن مراد خدا در دشمندن و اولی یاد
وله ایضا ای دوست بکام دشمنم کردی ای دوست بنی دشمنم مرادی ایلد کن
بودم جو بهار جو خرام کردی بهار کی ایدم بنی خزان کی ایلدک در کیش تو من راست بدم چویم
تیر سنک بشکده بن تیر کی راست ایدم قربان شومت چو احمکم کردی س که سدرمان
اولاین نجون بنی گمان ایلدک کیش بوند دین و مذهب معناسنه در ترکش ایهایی سید
بیشه نسبت تیر و قربان و گمان خوب واقع اولمش در وله ایضا از عافری و سبیمی
و مسکینی عاقر لقدن لکدن و مسکین لکدن و زکیر و بزرگوار و خود بینی و کبر دن
و غلظت دن و خود بین لکدن براتش اگر نشایم بشیم اودا و زرنه نصیب ایدر سنک
او تور برین براسب اگر نشانت نشینی اگر سنی چشم اوزره نصیب ایدر رسم او تور
بیت اول ده مصراع اول عاشق ساده لک و صغی در و مصراع ثانی محبوب متکبر لک
و صغی در و هر بیتک مصراع ثانیسی مصراع اول جواب کی واقع اولمش در وله ایضا

مردن در اینک بودی

عاشق و معشوق

خافل منتهین از تیزی آه آهک نیز گندن یعنی تاثیر نندن غافل و تورمه کاش رسد
ز آتش آگیزی آه زیرا آهک آتش قوی بر می لغدن سا که آتش بر شور تا در سر کوی
خود نه پنداری سهل صفت کند و محکمت با شدن صانعیه سن شب کردی که به و
خیزی آه که به نک شب کرده گنی و آهک سحر خیز گنی زیرا بونکر تمام تاثیر و دارد
وله ایضا بر دل غم روزگار ز ناک داری چندی دکن کوکل اوزره روزگار غنی طور سن
بگذار جهان و سر چه در وی داری جهانی و سر نه که اند طور سن ترک ایل یاری و شریانی
طلب و پای کلی بر بار و بر شراب و بر کل دینی است در دست کنون که جوده می داری
اکلن شدی که شراب جوده سن طور سن داد شد و عشق ن غیر سن ترک ایل
دیگر وله ایضا نور خدا نمایدت این بجزدی مجرذ کت آینه سنی سکا خدا نوردن کوثر
از در مادر اگر طالب عشق سدی بزم قبو خردن ابرو کل اگر عشق سرده طالب است
باده بدی که دوزخ از نام کنه با بر و شراب ویر که اگر دوزخ بزم کنه مهر کن نامنی ایلده
آب زند بر آتشش معجزه محمدی معجزه محمدی انک آتشی اوزره آب ادر جان
و دل تو حافظ بسته دام آرزوست ای حافظ سنگ جان و دکت آرزو دامن
با غلغله در ای متعلق مجل دم زن از مجرذی ای غل متعلق مجرذ لکن دم او ربه مجرذ
محبت ماسودن عاری و بری اولن که در وله ایضا من جای قم تو در قلب
خویش گنم بن کند و قلبم سنگ نمکه بر ایدرم در دود و ای جگر ریش گنم سنگ
در دکی مجروح جگر دوا ایدرم چند آنکه تو بر دلم جفا پیش کنی اول قدر که سن کوکله
جفایی زیاده ایدرسن من بر سر آنم که وفا پیش گنم بن اول هوس اوزره ایم که
و فایی زیاده ایدم خطاب خدایه در وله ایضا گفتم که چه حالت بدین شیرین
ایتدم که نه حاله ر بوشیرین لک ایلد گفتار تو سلیم و ساده و مسکینی ایتدی
سن سلیم و ساده و مسکین سن در آینه جمال خالی نیست بزم جمال آینه سن
بر حال یوقدر تو دم چشم خود دران می بینی سن کند و کوزک بکینی انده کور سن
وله ایضا اشکم جو رخ نگار من کلکون شد بزم کوزم باشی بزم نگار منک یوزی کی
فرعی اولدی و ز خون دلم خانه آبسم خون شد و کوکلم فاندن بزم چشم خانه سی
خون اولدی محبوب من از ناز چنین گفت مرا بزم محبوبم نازدن با که بویه دیدی

نسخه خطی

نسخه خطی

کای یار عزیز حال چست چون شد که ای یار عزیز سنگ چشمک خالی بجا اولدی داد بود
بر کزه کوزی اغرمش اول حسب حالی حکایت ایدر وله ایضا بمل اندر ناله و کل خنده
خوش می زند بمل ناله و کل لطیف خنده او در چون نوزد دل که دلبر در وی آتش
می زند دل پنجه یا نمون که دلبر آکا آتش او در ناخوش بهادین ام زان زاهد پشمینه پوش
اول پشمینه پوش زاهد ناخوش لقله کورشم من غلام مطهریم کای ریسم خوش می زند
بن مطرکت غلامیم که خوش ابریشم او در یعنی لطیف ساز چار ظاهر از تیر و کاش خد کرد
چه سود ظاهر انوک و کانی تیردن حذر ایلک نه فالتن زخم پناغم یار وی کاش می زند
کاشک ابروی ایلد با که پنهان زخم او در داد قدر دن حذر میستد و کل ایدر و کین بیان دره
وله ایضا در غربت اگر کسی بماند می بر که اگر غربت بر آید قالد کر که بود از و نماند کسی
فرضا اگر طاع اولد اندن بر صمان قالمز یعنی غایت ضعیف اولور بچاره غیب اگر چه ساکن
باشد بچاره غیب اگر چه ساکن و حضور ده اولد جو یاد وطن کند بر آرد آهی چونکه وطنی یاد
اید بر آه کتور رباعی ترکی غربت غریب شادمان بولما ز اینشن هیچ که غریبه مهربان
اولما ز اینشن التون نفس ایچره که فزین کل بیگای بیلکاد بیکانک اشیان بولما ز اینشن
وله ایضا یارب جو بر آرتن حاجات تویی یارب چونکه حاجت حاصل اید بچی سنن هم
قاضی و کانی همتا تویی هم فکات قاضی و کانی سی سنن من سر دل خوش بوی میگویم
بن کند و کوکلم سترن سا که دیرم چون عالم اسرار خفیات تویی چونکه اسرار خفیات عالم سنن
خطاب خدایه در که قاضی حاجات در بعض شخص اسرار و خفیات واقع او میشن و عاقله
معنی کوره اولور المشوقه ت الا ای آهوی و شکی کجانی آگاه اول ای خوشی آهوفند سن
مرا باست بسیار استنای بنم سنگ ایلد چوقی آشنالغم وار در دونه ناز و دوسر کردان
دو کی کسی تنه کید بچی ایکی حیران ایکی نی کسی دودام در کین اربش و از پس او کردن
وار دم دن بر تجیلر بوسیده بیانا حال یکد یکد بایتم کل تبری بری بر نیک حالی بیلد لوم
مرا دهم بچیم از تو اینم بری بر نیک مرادنی استیلم اگر قافا اولور که می بینم که این دست
مشتوش زیر کوررم که بومشتوش صوا چرا کاهی ندارد درم و خوش خرم و خوش چرا کاه
طونم را دنیا جای حضور دکل ایدر و کین بیاند که خواهد شد بگوید ای رفیقان دیک
ای رفیقکم اولسه که در رفیق می کان یار غریبی می کس کن رفیق غریب یار

نسخه خطی

نسخه خطی

نسخه خطی

نسخه خطی

نسخه خطی

مکر خضر مبارک بی در آید مکر مبارک ایزد خضر کله زمین همتش کاری بر آید ایمن نمی بیند
 برایش حاصل اوله مکر وقت و غایب و در ده آمد مکر و غایب مکر و قتی کلدی که فاکم
 لاند رسته فردا آمد که هم فاکم لاند رسته فردا کلدی داد شدک ظهور رسته طلب در که انک
 سبی اید وصال جانان حاصل اولور که روزی ره روی درس بر میستی که بر کون بر ساکن
 بر گوشه ده بطفش گفت رند خوشه چینی بر خوشه چین رند لطفله اکا دیدی
 که ای سالک نه در انبانه داری که سالک طوف جفکه نه طور سن یعنی فلکیده
 مستور اولن فکر کن ندر بیاد ای نه کردانه داری اگر دانه طور ایسک کلن دارم
 قوم اد و صول الی الله ایچون وسیله دار در بیان ایلد و یکدر جوابش اد و گفتا
 دانه دارم سالک رند جواب و بردی و ایتدی دانه طور م یعنی وار در ولی
 سیغ می باید شکارم اما بنم شکارم سیمغ کر که ر سیمغ غدن مراد بوند باری
 تعالی در تشبیه طریقی ایلد بگفتا چون بدست آری نشانش رند عاشق اول
 سالک ایتدی انک نشانی نیجه الی کور رسن که از بابی نشانت اشیا نش
 که انک اشیا بی بز دن نشانت یعنی لامکان در مراد بوند و صول الی الله زیاده
 صعوبت اوزره اید و کین باند ر جوان سرو سی شد کار وانی چونکه اول سرو سی
 کار وانی اولدی یعنی سفره کندی که شاخ سرو میکن دیده باقی سرو بد اغندن
 اگر دین با ملق ایلد یعنی یو کسک زره جقوب انک قدومه منتظر اول سرو سی
 مراد مرشد در که انک مفارقتدن تمام مضطرب اولمش در برقت و طبع خوش
 باشم حزن کرد کدی و بنم سرو و طبعی حزن ایتدی برادر برادر کی چنین کرد برادر
 برادر نه چن بویله ایلدی انما المؤمنون اخوة سبجه مرشد نه برادر دیشدر
 مده جام مل و پای کل از دست شراب جامنی و کل دینی الدن قوم وانی غافل
 مباش از دمر بدست اما بدست دهر دن غافل اوله جام می دن مراد عشق
 و پای کلدن مراد مقام کشف و طاعت در لب سر چشمه و طرف جویی بر سر چشمه
 کناری و بر ارماق طسفی نیم اشکی و با خود گفت و گویت بر کوز یا شنی
 و کندک ایلد بر گفت کوم مراد توحید و طاعتی و کریم و زاری و در دو افکاری ترک ایتد
 و یکدر نیاز من چه وزن آمد درین ساز بنم نیازم بوا سلوب و بوتد ارک ایلد

در آید مکر مبارک

سربین

نه وزن کتور یعنی نه عمل بر ار که خورشید غنی شد کسب پرواز که غنی خورشید کسب
 پرواز اولدی داد خدا انک کمال استغنا سن بیا در بیاد رفکان و دوست دار
 کتور و دوستلر باند نه موافق کرد با ابر بهاران بهار بلود نه موافق اول عینی
 انری یاد ایدوب اغله کرد کافت عجبی نک فتحه سید ام حاضر در چونانان آیدست
 آب روان بیش چونکه آب روان سنک او کله نالان کله بدو بخشش ز آب دیده
 خویش کند و کوزک آبدن که مدد با غشله بخش ام حاضر در نکر دان اهدم دیرین
 مدار اول قدیم مصاحب مدار ایلدی مسلمانان مسلمانان خدا را ای مسلمان ای مسلمان
 الله حقیقون الله ایچون چنان بی رحم زور غم جدایی جدایی زحمتی انجلین ترقم سزاور دنی
 که گوی خود بودست آشنایی که دیرین خود آشنایی اولما مشدر مراد بگفت آب زفت
 از سر آب فرقت بنم باشند کجی بدین عالم مدار نیست در نور بنم بو حاله مدار لایق
 و کلدی بودجه دخی جائز در یعنی بو حال ایلد طوتمه بولایق می در بودجه اوزره دارنی
 حاضر در مراد بار غنیز دن شکایت اظهاری در مکر خضر مبارک بی تواند مکر مبارک
 ایزد خضر قادر اولور که این تنها بدان تنها رساند که بوتنیانی اول تنه ایه ایر شد
 چرا با بخت خود چندین سنیزم کند و نغم ایلد نیچون بو قدر لچ و خصومت ایدم و از طالع
 خود می کریم نیچون کند و طالع مدن نفوت ایدم هم اکنون راه کوی دوست کیرم هم شمی
 دوست محله سنک یولن طوتمه اگر میرم هم اند ز راه میرم اگر اولور سم هم بولده اولم
 غریبانی که حال من نه میند شول غریبه که بنم عالمی کور در زمانی بر سر عالم نشینند بر زمان
 قبرم اوزره اد تور در غریبان را غریبان یاد آرد غریبی غنیه یلری یاد ایدر
 که ایسان یکدر کر یا یاد کارند زیر انز بری بر سینه یاد اید جی رد و مال لغویب سوی لغویب
 انیس خدا یا چاره بچاره کانی ای خدا بچاره کرک چاره بی سن مراد جو چاره
 تودانی با که و بندن غیری به چاره سن بلور سن بیت تودانی ضمیر زبان بشکان
 نور هم نمی بردل خستکان چنان کر شب بر آری روز روشن انجلین که شب دن
 روشن کوینه کتور رسن ازین اند بر آور شادی من بو فقه دن با که سرور
 حاصل ایلد ز بجز انش بسی دارم شکایت انک ذاقدن چوق شکایت طور م نمی کجند
 در اینجا این حکایت بو حکایت بوند صغیر تو کور برین و از خوره بکدر سن کور بری

در آید مکر مبارک

در آید مکر مبارک

در آید مکر مبارک

نسخه
کتابخانه

و فرمودن کج ز طری کایان بگرد و شهر بگذر بزرزدن که اول مشهور اولیه
کج داد طالب عشق الهی اول و فرض و سخته سعی ایله و بدعت و محبت ماسواون
فراغت ایله و بیکدر چومن مایه کلک آرم. تحریر چونکه بن کلک مایه سنی تحریر
کتورم توار نون و القلم می بر سس نقیسه سن نون و القلم دن صور نقیسه می داد
کند و نک تحریری حقیقت قرآن عظیمه موافق اید و کین اشعار در رفیقان قدر یکدر
بدانند ای رفیق بری بر یکوز نک قدر سینه بیکوز چو معلومست شرح از بر بخوانید
چونکه معلوم در شرحی از بر او تو کوز داد دنیا مغرور او لما کوز عشقه سعی ایلکوز و یکدر
مقالات نصیحت گویم نیست نصیحت کو یکت سوزری انجی بودر که حکم انداز حیران
در کینست که حکم انداز بجران پسوده در انداز لفظی بجران لفظنه مضاف اعتبار
اولور سه معنی بویله اولور که بجران حکم اندازی پسوده در حکم انداز زیاده اسناد
تیر انداز معناسنه در که بجرانی اکا تشبیه انمشدر یعنی بجران مقرر در روان را باور
در هم سر ششم روحی عقل ایله بو غر دم و زان غمی که حاصل کشت کشتم و اندن که بر ششم
حاصل ولدی اکدم بیاد در نکست این طیب امید بو طیب امید رایحه سنی کتور مشام
جان معطر ساز جاوید جان دماغی ابدی معطر ایله طیب امید دن داد وصال جانان
امیدی در که انک حصویه عشق ایله میست اولور بو بیتک مصرع اولنده بو و جردنی
جاندر کل و بو طیب امید رایحه سندن بو و جردن او زره بیا ام حاضر اولوب و او عاطفه
و لفظ زیرین معناسنه اولور که این نافه چین حبیب حورست که بو نافه حورک یقه سی
بو کلکندن در نه زان آهوک از مردم نفورند اول آهودن دکلدر که آدمی نفسرت
ای بچی در داد کند و نک عشق آمیز بندار سینه سائر شاعران غرض آمیز سوزارندن
ترجیح اند و کین بیا ندر فرج بخشی درین ترکیب پیدا است بو ترکیب ده فرج بخشی
ظاهر در که نفوذ و مغر جان و اجراست بریر اشوک لطیفی و جان و اعضا نک مغزی و زبانه
ترکیب دن داد کند و نک بوسوزری در که مغر ترکیب تشبیه انمشدر اجودن داد بونم
اعضاد را تا ترکیب نسبت خوب واقع اولمشدر داد کند و نک شویسته مدح در درین
وادی بیا نک سیل شنو بو وادی ده سیل آوازی ایلایش که صد من خون معصوم
یکت جو که معصوم ملک یوزنمن قانی برار پند داد حق تعالی نک کمال مستغاسن بیا ندر

نسخه
کتابخانه

نسخه
کتابخانه

بر جبریل را ایجا بسوزند بوراده جبریلک قنادی یقرا بیدان تا کو دکان آتش فروزند
انک ایله تا طفلک آتش شعله اندر ره مراد اولیا الله در شکم مشویده بو که دلالت
اید بر بیت واقع اولمشدر بیت اولیا اطفال حقه ای پسره غلبی و حاضری بسن باخبر
سخن گفتن کرایارست ایجا بونن سوز سو یکم و اعراض انکه یکم قدر سینه وارد در تعالی الله
چه استغناست ایجا تعالی الله بوراده نه عجب استغنا دارد در داد حق تعالی نک صفت
استغنا سن بیا ندر بر و حافظ درین موضع من دم بوری ای حافظ بو جمله سوز سو یکم
سخن گوناه کن و الله اعلم سوزی قصه ایله و الله اعلم داد قضا و قدر ستر نه نهایت بو قدر
عبث یره بونده سوز سو یکم و یکدر ساقی نامه بیاساقی آن می که حال اورده
کل ای ساقی اول شراب که حال کتور کرگامت فراید کمال اورده کرگامت زیاده ایدر
کمال کتور بر بمن ده که بس می دل افتاده ام با که ویر که زیاده بی دل دو ششم و زین
هر دو و حاصل افتاده ام و بو ایکسندن بلدی حاصل دو ششم مردودن داد کرگامت
و کمال در بده ساقی آن کیمیای فوج و برای ساقی اول فتوح کیمیایی که با کج فارون
و هر عمر فوج که کج فارون ایله عمر فوج ویر بده ساقی آن می کز و جام جم و برای اول
شرابی که اندن جم جامی زند لاف بینایی اندر عدم عدم دن بینا لافن اورده جام
جم دن داد بونده قلب در بده تا برویت کشاید باز ویر تا سنک یوز که کر و اچر
در کما حرائی و عمر دراز کما حرائی و عمر دراز قبوسنی بیاساقی آن آتش تابناک کل ای ساقی
اول تابناک آتشی که زردشت می جویدش زیر خاک که زردشت آتی طلاق آتشد
استر زردشت ابراهیم پیغمبر علیه السلام ملتندن برامانک اسمیر بمن ده که در کیش
رندان مست با که ویر که مست عاشقانه هبنده چه آتش پرست و چه دنیا پرست
آتش پرست نه دنیا پرست نه یعنی یکسی برابر در بیاساقی آن جام جم ده و اکل
ای ساقی با که اول جم جامی ویر تعلل مکن دم بدم ده ما بهانه ایله با که متصل ویر
خطاب مرشد در بیاساقی آن جام من سلسیل کل ای ساقی اول سلسیل
بی جامی که دل را بنفرد و سس باشد دلیل که دل فرود سه دلیل اولور بمن ده و این
نکته بشنوزنی با که ویر دمای دن بو نکته می ایشیت فی دن داد مرشد در که یکت جوعه
می به در بهیم کی بر جرد شراب کیکت تا جندن یکدر زیرا انک باد شاه لغی فایسته در

نسخه
کتابخانه

نسخه
کتابخانه

و بر آنکه از عشق در اول باقی در بیاسائی آن بکسر شود و مست کل ای ساقی اول دستور
و مست بگری کور که اندر خوابات دارد شست که میخانه ده او تو رمق طو تر یعنی میخانه
او تو رزمین ده که بدنام خواهی شدن پاکه دیر که بدنام اولی استرم خواب می و جام
خواهی شدن می و جامت خرابی اولی استرم بیاسائی آن آب اندیش سوز کل ای
ساقی اول فکر دغم از آنکه ای بختی آنی که کر شیر نوشد شود بیست سوز اگر ارسلان آنچه میشد
یا فنی اولور یعنی که دخی تا شیر ایدر بدنه تاروم بر فلک شیر کیر ویر تا ارسلان طو نچی فلک
او زره کیدم فلک شیر کیر اولی اسد بر می اعتبار می ایدر در و جایز در که شیر کیر روم
کلمه سه معروف اول اول وقت معنی بویه اولور تا فلک او زره شیر کیر کیدم بهم برزم
دام این کرک پیر بو قوچه قور دکت طو زاغنی بوزم داد بود در که بنی شراب عشقه مست ایدر
تا که آنک سببی ایدر در جات عالی به وصول بولوب حوادث عالم دن خلاص بولم بیاسائی
ساقی آن می که حور بهشت کل ای ساقی اول شرابی که جنت حوریسی غیر ملائک در آن
می سرشت ملائک غیر بیگانه بو غدی در اد عشق الی ده اخلاقی حمیده مقرر ایدر کن
بیاندر که فرضا اگر اخلاق ذمیه ایدر متصف بر کسبه عشق الی میسر اولور عشق سببی ایدر ملک
خصال اولور بدنه تاجوری در آتش کیم ویر تا آتش کیم ویر تا آتش کیم یعنی دماغ فرد تا اید خوش کیم
عقلک دماغی تا ابدی معطر الیم بیاسائی آن می که عکس ز جام کل ای ساقی اول
شراب که آنک عکس قد حدن کی خسرو و جم فرستد پیام بکشد و وجه خبر کند در بدنه تا بگویم
با و ازنی ویر تانی آواری ایدر دیم که چشیدگی بود و کا و سس کی که چشید فچن و کا و سس فچن ایدر
از اد عشق الی ایدر سراره اقلع میسر اولور دیکدر دم از سیرین دیر دیر به زن بو اسکی دیر
سیرین سوله صدای بشان پیشینه زن بکشد پادشاه بر صلا اور در اد دنیا کیم
نی بقا ایدر و کین بیاندر بیاسائی آن می که شاهی دهد کل ای ساقی اول شراب که شاهی دهد
بپاکی اولور کوا می دهد آنک پاک کند کو کل طانقلی ویر رزمین ده سلطان دل بوده ام
پاکه دیر که دل سلطانی اول ششم کنون دورم از وی که اوده ام شادی اندن دورم زیر آلوده
بمن ده مگر که دم از عجب پاک پاکه ویر اولور که جسدن پاک اولم شوم ایمن از فکر
همونک هولناک و نا معقول فکر کنن ایمن اولم شراب ده و روی دولت به بین پاک
شراب دیر دولت بوزینه کور حرام کن و کج حکمت به بین بنی خواب ایدر و حکمت کج کور

در شربت خاندان

در شربت خاندان

در شربت خاندان

در اد عشق الی سبب دولت و حکمت ایدر و کین بیاندر جو شستد باج روحانیان مستم
چونکه روحانیان باغی بنم سکیم اولدی در اینجا جواخته بندتم بوراده بنچون تن نخند بندیم
یعنی بنچون احوال تن ایدر مقتدا اولوب عالم ملکوت تدارکن انیم من آنم که چون جام
کیرم بدست بن اویم که چون آیدم جام طو تم به بینم در آن آینه هر چه هست هر کج ایدر
اول آینه ده کورم بستی در بار سابی زخم مشکده بار سلق قبوسنی فقوم دوم
خسروی در که ای زخم که القده پادشاه طو تم به بینم در آن آینه هر چه هست هر کج ایدر
سرور که حافظ چونکه مستانه سرور ایدر بر جوشش دهر و دهر و دهر و دهر و دهر و دهر و دهر
ز سره کیمت سازی قبلی در و دیر یعنی مقبول اولور مراد حافظ چونکه شراب عشق ایدر
مست اولوب اسرار الهیه دن سولیه سازنده فلک و لن زهره اکا نقطه نیم و اکرام
ایدر دیکدر بیاسائی ازنی و فانی عمر کل ای ساقی عمرک و فانی لغدن برس و زنی کن
کدانی عمر قورق و شراب دن عمر که الفن ایدر یعنی عشق الی دن حیات و عمر در از طلب ایدر
حاصل معنی بود که چون عمری بقا و سر بیع الزوال در عشق و طاعت سعی ایدر تا که اندن
حیات ابد و عمر سرده وصول بولوب سن که می مرامی بیغ ایدر زیر شراب عمری
زیاده ایدر در می مردم از غیب بکت ایدر مردم غیب دن سا که بر قیو ایدر بیاسائی
از می بن مجلس کل ای ساقی شراب دن بر مجلس قوی یعنی تربیت ایدر که دنیا دار و دنیا باسی
زیر دنیا بر کسبه و فانی طو تم حباب میت داد ازین نکته یاد شراب حبابی بو نکته دن سا
یاد ویردی که چون بر و باد اسر کیه باد که یاد کیه باد کت تاجنی بنجه الهی داد بود در که
حباب که تاج کی در بادانی قبر محو ایدر کویا که سلاطینک تاجنی دخی بویه قاپشدر بیاسائی
از می طلب کام دل کل ای ساقی کو کل مراد سی شراب دن اسنه کنی می ندیدم
من ارام دل زیر شراب سز بن کو کل قرار کن کوردم کرا ز و صحن جان تن صبور کنی
اگر جان وصال دن تن صبور لی ایدر سره دل از تن تواند که دوری کند و قادر
اولور که شراب دن اراقلی یعنی اول ممکن اولم عنی کی بودنی ممکن و کلد ر بیاسائی
آن جام بر کن زنی کل ای ساقی اول جامی شراب دن برایله که گویم ترا حال کسری و کی
که سا که کسری و کیکت حالنی دیم کی بر پادشاه کیمت اسیدر کسری دن داد بونده نو شیر و آن
بیاسائی ایمن چه باشی ز در کل ای ساقی دهر دن نه ایمن اولور سن بر آشت کت حور

در شربت خاندان

در شربت خاندان

در شربت خاندان

در شربت خاندان

بریزد بقره اول فکر او زره در که قهر سنگ قانگی دود که مراد عشقه سعی ایلد زماون غافل
اولمه دیمکدر بیاسانی با ما ممکن سرکشی کل ای ساقی بزه سرکشک ایلد که از خاکی آفرید
از آتشی که آخر خاکدن بس آتشدن دکل بس قحج برکن از می کی خوش بوده قدیمی
شرابدن برایله زیر شراب لطیف در خصوصه صافی و بی عشق بود خصوصه صافی
و چرک سزاده بیاسانی آن راج زحان نسیم کل ای ساقی اول ریجان رایحه لو شراب
من ده که نه زربانده نسیم بکره اول شراب نه زره و نه نسیم بکره ماند بونده نشین
اولمق زیاده روشن در بیاسانی آن باده لعل صاف کل ای ساقی اول صاف قهری
شرابی بن تکی از شید و زور دلافت و بر چنجه دکت کذب و تزویر دلافت دن رنج
و خرقه ملوم تمام تسبیح و خرقه دن تمام ملوم بن رهمن کن سرور و السلام اکیسی بله
شراب رهمن ایلد و السلام بیاسانی آن کج بیرمغان کل ای ساقی موفلدیر نک بو جاعدن
مشو و در کایجاست کج روان اراق اولمه زیر کج روان بوند در ورت کس کویید و
سوی دیر و کرکس که دیر جانیته کتمه دیر جوابش چه کوی بکوشب بخیر اکا جواب نه دیر سن
شب بخیردی یعنی اندن اعراض ایلد شب بخیر شبک خبر ایلد ولسون دیمکدر بیاسانی آن
ارغوانی قحج کل ای ساقی اول ارغوانی قحجی که دل زو طرب یا بد و جان قحج که دل اندن
شوق و جان سرور بولور بن ره که از غم خلاصم دهد با که دیر که غدن با که خلاصم بده نشان
بره بزم خاصم دهد بکا خاص مجلس بونکت نشانی دیر بزم خاص دن مراد مجلس اولیا در بیاسانی
ساقی آن می که جان پرورست کل ای ساقی اول شراب که جان بسیجی در دل خسته را
همچو جان در خورست خسته دل جان کی لایقده بده که جهان جیمه بیرون زرم دیر که غیر جان
طشده اورم سر پرده بالای کردون زرم سر پرده نی فلک دوزره اورم بیاسانی آن جام
چون مهر ماه کل ای ساقی اول مهر ماه کی جامی بده نازم بر فلک بارگاه ویرتا بارگاه
فلک دوزره اورم بو بیتلردن مراد عشق آتشی مدحدر واکتری بری برینه مشاب
اولد و غدن اوتری هر بیتک حقیقت معناسنه تفرض اولندی بیاسانی از بادمای
کنش کل ای ساقی اسکی شرابلردن بجام پیایی مراد مست کن بری بری اردیخ اولان جام
ایلدی مست ایلد جو مست کنی از می بی عشق چونکه نی سنگ شرابکدن مست ایلد
بستی بکوم سرودی خوش مستلکه ساک لطیف سرودیم خطاب مرشد در

تجرباتی که در این
کتاب مذکور است

در این کتاب

است این کتاب

بیاسانی اکنون که شد چون بهشت کل ای ساقی که شمدی جنت کی اولدی ز رودی
تو این بزم غیر سرشت سنگ بوزکدن بو غیر سرشت بزم خداجام لاخس غیر الجناح
قحج طوط یعنی شراب نوش ایلد اندن کنه دن خوف اتمه که در باغ جنت بودی سیاح
زیر جنت باغده شراب مباحدر بیاسانی از می ندارم کز بر کل ای ساقی شراب دن
استغنا و جاره بلوتمزم بیکت جام باقی مرادست کیر کز بر لفظی ندارم لفظی ایلد بلازم اولن
شسته معناسنه در کزیر باکلوز لازم اولمین شسته معناسنه در ناکزیر لازم اولن شسته
معناسنه در کزیر باکلوز لازم اولد معناسنه در که از دور کردون بجان آدم که فلک دوزره
جان کلام روان سوی دیرمغان آدم فوری دیرمغان جانیته کلام دیرمغاندن مراد
بونده خانقاه در بیاسانی آن باده ذوق بخش کل ای ساقی اول ذوق بخش باده بی
که مراد عشقده بده ناسیم بر پشت رخس ویرتا رخس سوار اولالم رخس رستم آتی در
مراد عشق ایلد شمسوار طریقت اولالم دیمکدر نیمین صفت رو بیدان کتم رستم کی میدا کیم
بکام دل آهنگ جولان کتم کوکل مرادی ایلد جولان قصد ایدم بیاسانی آن جام یاوت و
کل ای ساقی اول یاوت کی جامی که بردن کشاید ذوق خوش که کوکل دوزره خوش
وقت یعنی سرور قبوسنی آچر بده تاخر در اقلیم در کتم ویرتا عقده قلم حکم یعنی التفات
ایتم زستی بعالم علم در کتم مستلکدن عالم علم حکم یعنی مستلک ایلد مشهور اولم زجا
دمادم دی دم زغم دمادم جام دن بردم نفس در الم زمی آب براتش هم زیم غم نشی
اوزره می دن آب اوالم که احوال با یکدیگر می خوریم که برکون بری بریمز ایلد شراب یکدیگر
جو فرصت نباشد و کرکی خوریم چونکه فرصت اولمیه که دقین ایلیم که آمان که بزم طرب
ساختند که انکرک طرب بزمی دوزره یعنی هوا و هو سه سی ایلد بزم طرب هم بزم طرب
هم طرب بزم تمام ایلد لیکن عشق آتشی محروم اولد بزم طرب دامکه دیو لاخ معانی
بو چقور اولان شیطانلق دامکا هندن یعنی بودنیادن بر خستد و بردند حسرت بخاک
کند بزم و خاک حسرت ایلد یعنی عشق و طاعت سعی اتمد کزیر پشیمان اولد بزم طرب
فیروز پیر و رکیست بو فیروزه تخت اوزره مظفر کیمدر درین کاخ ده دوزره بهر و رکیست
بو اوون کو فلک کوشکده سعاده ملوکیمدر یعنی کسه فلک غالب اولما مش و مرادی اوزره
دنیا ده طومند در دریا جوانی که بر باد رفت حیف کینک که یکدیگر خنک ایلد بادش

تجرباتی که در این
کتاب مذکور است

در این کتاب

در این کتاب

در این کتاب

و داد وقت سعادت اول کسیه که علم و عدل کندی مصراع ثانی بوستاندن در برده ساقی
 آن می که تادم ریم ویرای ساقی اول شرای که مادام که نفس او در زینتی حیاتیه یز
 قدم بر سر هر دو عالم زیم هر یکی عالمک باشی اوزره ایاق او را لم یعنی عشق سببی ایل
 ایکی عالمدن فراغت ایدم سبک باش و رطل کرانم بده تیز اول و با که رطل کران
 ویرم ا دیوک قد حد در کاشی توان نهام بده و کراشکارا ویرمکت ممکن اولمیه
 با که نهان ویر خطاب مرشد در کسی کوزدی کوس بر پشت بیل بر که اول
 فیل ر قاسی اوزره کوس او ردی زدنش بنا کام کوس رحیل چار و نا چار اکا
 کوچ کوسنی او در بوندن مراد سلطان محمود در که انک کوسی فیل اوزره یو کلنوب
 جانوردی که ای خوش نواغ شیرین نفس کرای شیرین نفس خوش نواغ
 بجناب بر دیال و بشکن نفس پر وبال ملذات و نفسی می زما بهنوا این بند و امور
 کار بزدن بو بندی ایش او کرن یکی نکته بر کردش روزگار روزگار ک
 کردشی اوزره بزنگه که این منزل در دو جای هست که بودنی در منزل و غمیری در
 درین دامک شادمانی گشت بودامکه ده سرور آذر در بدین شادمانیم کرد در دو شتم
 بو که مسرور ز که ذرد و فدن نداریم غم نداریم غم غم طومر زاکر مال و سرور دهم
 بوق ایسه یعنی غم در دوزن عنانک و لمد و غمزه شادمانی گشت جام جم و جسم
 کجاست جام جم قنقی در و جم قنده در سلیمان کجا رفت و خاتم کجاست سلیمان
 قنده کندی و خاتم قنده در که می داند از فیلسوفان حی قبله فیلسوفان ندن یکم بود
 که چشیدگی بود و کا دس کی که چشید قنچ و کا دس قنچ ایدی جو سوی عدم کام
 برداشتند چونکه عدم جاننه آدم قالد در درین بقعه جز نام نکذاشتند بوقعه
 که مراد دنیا در نام دن فیری قوم مدیر چه بندی دل اندر سببی سرای نه کوکل با غلرسن
 بو عاریتی سرای ده که چون بگذری باز نیایی بجای که چون کچه سن کرد ویر که کلمر سن
 در و بسن دل ز دیوانگیست که محبت انک دیوانه لکدن در بد و استنایی
 ز بیکانگیست انک ایلد شنائی بیکانه لکدن در یعنی سر کیمکه دنیا به محبت اید
 حق تعالی دن دور اولور درین دارشش در نیایی بکام بوالتی قبولی خانه ده
 مراد ایلد ابولمر سن محل سرور و مکان مرام سرور محلی و مقصود مکانی دنی دنیا کت

این مصراع
 در برده ساقی

شادمانی در اوستا
 در برده ساقی

این مصراع
 در برده ساقی

شش در

شش در اولی جیات است اعتباری ایلد در بده ساقی آن آب آتش خواصای ساقی
 اول آتش خواص لای ویر کران آب بایم ز آتش خواص که اول آب دن یعنی اول آب
 سببی ایلد آتشدن خلاص بولم که در آتش است این دل رد شتم که پور و دشمن و لم
 آتش ده در که شاید که آبی بر آتش زیم که شاید که آتش اوزره بر آب او رم آتش دن
 مراد محبت دنیا و هوادر آب دن مراد شراب در که بوند عشق آبی مراد در بده ساقی آن آب
 یا قوت رنگ ویرای ساقی اول یا قوت رنگ آبی که بر در آریخ لعل و یا قوت رنگ
 که لعل و یا قوت رنگ بوزندن رنگی التدی روان در ده آن عین آب روان فوری ویر
 اول جان چشمه سنگ آبی نه آب روان کاف آب روان آب روان و کل آب روان در
 برین سقف نه پایه پنج طاق بوشن کر لوطقوز پایه اوسقف اوزره توان زد بیک
 جام می چار طاق بر قنچ شراب ایلد چار طاق ادر مق ممکن در بوندن مراد فلک در
 نه پایه در که بر بام نه قبه بی ستون که ستون من طقوز قبه نک طامی اوزره توان
 شد که از خود توان شد برون کتکت ممکن در اگر کند و دن طشه کتکت ممکن اول
 مراد کبر و انانیتی ترک ایدن قرب اتی به وصول بولور دیکدر تو کر عاقل خیر و دیوانه شو
 سن اگر عاقل ایست قنق و دیوانه اول دین آب خود خاک میخانه شو کند و بوزنک
 صوین دو که میخانه طبرغی اول مراد عشق آبی حصویله ایچون خانقاه ده مرشد خدمتدن
 خاک کی پست اول دیکدر مشوقید این خاک دیر مباد بو خاک دیره مقید اوله
 که ناکه دیر همچو خاکت بیاد اولمیه که ناکه سنی خاکت کی یله دیره دیر خاکی دن مراد
 دنیا در که که محبت ایدن خاکت کی پایمال اولور مباد لفظنک معناسی مصراع ثانی به
 قید اولندی سهولت معنی ایچون بده ساقی آن خسروانی قدح ای ساقی اول خسروانی
 قدحی ویر که دل را بفراید و جان فح که اول دل جان سرور زیاده ایدر مراد از قدح
 بادیه سرمد است قدح دن مراد بادیه سرمدی در یعنی عشق در درین بادیه بن مقصود
 بی خود ست و بوباده دن بزم مقصود منی خود لقد ر جوانی جو برق میانی کدشت
 جوانلق بمن برقی کی کجی جو باد صبا زنده گانی کدشت ویر کتک صبا بی کی کجی
 بر و ترک این دارشش در بکوی بوری بوالتی قبولی اوی ترک ایلد بیاد دست آریخ
 مار نه سر بشوی کل بو طقوز باشلو بلانده ال یو یعنی فراغت ایلد این دار دن مراد دنیا

این مصراع
 در برده ساقی

این مصراع
 در برده ساقی

این مصراع
 در برده ساقی

شش در اول مسجحات است اعتباری ایل در مار نه سرون ماد فلک در سرون
 زرد درین ره روان برشتان سر و زری بو بولده فوری نثار ایل و راز مرد
 روان برشتان اگر راه عشق سالک نردن اسک جان نثار ایل روان شود
 روان سوی دار البقا آخرت جاننه روان اول روان اول بود و جی جانزه
 آخرت طرفه فوری روان اول بر روان فوری معنای اول و فنادان همه
 شی غیر خدا خداون فیری جمیع نسبی قنابل بده سانی آن کو بر روح بخش ویرای
 سانی اول روح بخش کوسری دوی دل ریش و مجروح بخش ریش و مجروح دله
 دوا با غشده که دوران چو جام از کف چم بود که دوران چونکه جامی بکث النذن
 قایدی اگر عالمی باشدش زان چه سود فضا که تمام عالم انک اوله اندن نه فائده
 بده سانی آن آب افسرده را ویرای سانی اول منجمد صوتی که داد قد حد زنی زنده
 ساز این دل مرده را بو مرده دلی شراب ایل دیری ایل که مر باره حشمتی که بر نظر است
 که مر بر کویج پاره سسی که بر حار طاق ده در سر کیقبادی و اسکندر است
 بر کیقبادک و اسکندر ک باشی در یعنی بو دنیا به جوق پادشاه کلمش در
 بیت مر قدمی فرق ملک زاده مر و رسیه جهره از آذوه بخرخون شایان
 درین طشت نیست بو طشت ده پادشاه رک قاتندن غیر ییوقدر
 بخرخاک خوبان درین دشت نیست بو صحرا ده خوبه خکندن غیر ییوقدر
 طشت دن ماد فلک در دشت دن مراد زمین در شنیدم که شور
 می پرست استندم که می پرست بر شورین میخیانه می گفت جامی بدست
 میخیانه ده السنده بر قدح ایدی که گردون گردان که دون پر و رست
 که دور اینجی فلک که سفله پر و در از و شاد تر هر که نادان ترست
 مر که که نادان رکدر اندن شاد رکدر رنده سانی آن بلخ شیرین کوار وای
 سانی اول لطیف همضم او بلخی بلخی ویر که شیرین بود باده از دست یار
 زبر محبوب النذن شراب شیرین اولور مراد عشقی مدحدر که دار که داری
 آفاق بود که دار که عالمک پادشاهی ایدی بداندکی در جهان طاق بود
 پادشاهای ایل جهانده نک یعنی لای نظیر ایدی بدست اجل این فلک در ز بود

دانه منور
مکلا

شکله

نورانی
نورانی

بو فلک اجل الی ایلانی قایدی که بنداری سرگز در بجا بود صناسن که سرگز بونده یعنی
 جهان اولدی بیاسانی از من بر و پیش شاه کلای سانی بند شاه او که کت
 بکوان سخن کای شه جم کلاه دی بو سوزی که ای جم کلاه پادشاه دل لی نوایان مسکین
 بجوی مسکین لی نوارک کوکلی استه پس نگاه جام جهان بین بجوی اندن فکره جام
 جهان بین استه یعنی اول مسکین و بیچاره ره رعایت ایل اندن فکره عیشک ده دله
 عم این جهان را که نفع نیست بو جهان غنی که اندن نفع بو قدر بجی می توان کردن از خوش
 دفع شراب ایلانی کند که دن دفع ایملک ممکن در باقبال دارای و بهیم و تخت تاج
 و تخت حافظنک اقبالی حقیقون بهین میوه سر وانی درخت ایل دار که سر دایه
 درختک ایو میوه سی در یعنی سلاطینک نسلندن کزیده سی در بو مصراع ثانی
 دار انک صفتی در جد بو زمین پادشاه رمان برک اولو پادشاهی زمانک
 شاهی در مبرج دولت شه کامران دولت بر جنگ ماهی کامران شاه دره
 که نمکین او رنگت شاهای از اوست که شاهلیق تخت قدرت اندن دره
 تن آسانی مرغ و ماهی از دست مرغ و ماهی نک آسایش و حضوری اندن
 یعنی نظام عالمه سبب در فروغ دل و دیدن مقبلان مقبلک کوزی و کوکلی نوکی
 دلی نعمت جمله صاحب دلال جماعه صاحب دلکرت و لی نعمتی در جهاد دار و دین
 بر و در نا جور جهان طوختی و دین بلخی و نا جلودر کز و تخت کی کشت بازب و فر
 که گیکت تختی اندن زیب و فر ایل اولدی زیب زینت فرقت چکوم دهم
 شرح انار اونه دیم انک اثر رنگت شرحی دیم که عقلست حیران در اطوار او
 که عقل انک طور رنده حیران در جو قدر وی از حد و صفت بیش چونکه انک
 قدری وصف حدندن زیاده در سر اند ارم از مجز و تسویر بیش مجز و خجالتدن
 باشی او که ارم بر آدم با خلاص دست دعا خلاص ایل دعایه ال قالد ررم کتم
 روی در حضرت کبریا حضرت کبریا به توجاید ررم بو یلکه یاربت بالای و نهی تو
 که یاربت سنک نعم ظاهره کت و قسم باطنک حقیقون با سرار اسمای سنای
 سنک اسمای سنک سرری حقیقون بحق کلامت که آمد قدیم سنک
 کلامک حقیقون که قدیم کلدی یعنی قدیم بحق رسول حلق عظیم رسولک حقیقون

بجوی مسکین

نورانی
نورانی

مقبلان در تکیه و سادو
نورانی

بعضی نخلت بو صرافه خانه واد و حلقه
و نفع او کستد یعنی اگر که دره

رعد و صاعقه و باران
نورانی

و خرقه بازی کتم رقصه کلمه و خرقه بازلق ایدم یعنی عریان اولوب جوشن و سماع ایدم
معنی ز اشعار من بیک غزل ای معنی نیم اشعار من بر غزل با هشت چنگ
 اور اندر عمل چنگ اوازی ایلد عمل کتور معنی دن مراد سماع مجلسه اولان مطرب
 چنگ دن مراد شد در بستی توان در اسرار صفت اسرار در تنی دلمک
 مست لکده ممکن در که در بخودی راز توان سفت زیرانی خود لکده راز ستر
 اتمک ممکن دکلدر زیر اشراب عشقه مست اولوب عقل معاشن ایزه سندن
 دور اولوب دلنه کلن اسراری سولبر اصلا قیور مرز در آای همای هیا یون نظر
 کل ای مبارک نظر لوهای خسته سر و شش مبارک نظر خبر مبارک خبر لوقوتلو
 فرشته معنی ملوکم دو تایی بزن ای معنی ملوکم یکی قبیللو ساز چال بیکایی
 تایی بزن انوکت بر لگی دلی مثل لگی حق چون اوج قبیللو ساز چال مراد احوال مشقندن در نه
 مرتبه سوبله دیکدر معنی بزن چنگ در ارغنون ای معنی ارغنون ال اور بر ایدم
 فکر دنیا ی دون دنی دنیا کت فکر سینه کو کلدن کیدر مکر خاطر م باید اساسی
 مکر نیم خاطر دم آسایش بول جو غم را بود با وی آلا نیسی چونکه نمک آنوکت ایلد بولون
 اوله مراد شد دن اسرار عشق استماع اتمک ایلد خاطر دن نمک دفعنی طلب دره
 که آسمان فزده رحمت که آسمان دن رحمت فزده سی وار در مراد عدو عاقبت
 و رحمت عاقبت دشمن اوزره با که فرصت وار در عدد دن مراد نفس و شیطاندر
 معنی نوایی طرب ساز کن ای معنی طرب نواسنی ساز ایلد بقول و غزل قصه آغاز کن
 قول و غزل ایلد قصه به آغاز ایلد مراد اسرار حقیقت بیان ایلد دیکدر که با اولم
 بر زمین دخت پای که اول عدد و سببی ایلد غم نیم یا غمی بره دلدی بفریب اصولم بر آور
 ز جای اصول فریسته ایلد بنی بر مدن یوقاری کتور مراد توحید و سماع ایلد بنی جوش
 کتور دیکدر معنی بساز این نوایین سرود ای معنی بویکی اسلوبو ایری دوز و تریب
 بکو با حریفان با و از رود اول سرودی حریفله فیل آوازی ایلد ترخم ایلد ز پر و پر
 بار بد یاد کو پر و زدن و بار بد دن یاد ایلد بار بد فسخ ایلد پر و زک مطربک ای
 مراد زمان ماضی ده اولان عشق فی و مرشد لری یاد ایلد دیکدر معنی از ان پرده
 نقشن بیاره ای معنی اول پرده دن بر نقش کتور به بین تا چه گفت از حرم پرده دار

در اسرار صفت

باز اسرار صفت

ای معنی ملوکم

باز اسرار صفت

کورد با پرده دار حرم دن دیدی مراد اسرار الهیه دن و رسول الله دیدی کی اخبار دن
 خبر ویر دیکدر چنان برکش اواز چنگی جینا که لک اواز ان انجلین بلند ایلد
 که ناهید چنگی برقص اوری که چنگی ز سره بی رقصه کتور سن یعنی عشق الهی سوزار کن
 ذوقندن سگان فلک دخی وجد و حالت کسب ایلد معنی دت و چنگ راساز
 ای معنی دف و چنگ ساز ویر بیار ان خوش نغمه اواز و ده خوش نغمه کو پارانه اواز
 ویر یعنی صلا ایلد ساز بونده دوزن معناسد در برهی زن که صوبه بجالت رود
 بر پرده چال که صوفی حالت کیده و حالتش مستی حواله رود انک وصال مستلکه
 حواله کیده یعنی مست اولمغله وصال جانانه وصول بول معنی کجایی که وقت کست
 ای معنی قنده سن که کل وقتی در بر لبیل جهانی بر از غلغله بیلدن تمام جهان
 غلغلدن پر در همان به خوم بخوشش اوری بر دم چنگی فرو شه کتور سن دمی چنگی
 در خوشش اوری بر دم چنگی فرو شه کتور سن معنی بیایعود بر ساز کن ای معنی کل
 عوده دوزن ویر دلم نیز چون خرقه صد باره ساز کو کلمه دخی خرقه کبی یوز باره ایلد
 مراد تیغ عشق ایلد دنک شرحه شرحه اولمسنی طلب در بیت سینه خواهیم شد
 شرحه از فراق تا بگویم شرح درواشتیاق معنی چه باشد که لطیف کنی ای معنی نور که لطف
 ایلد سن زنی انشی در دلم انکشی تی دن کو کلمه بر آتش بر افه سن بر دن آری
 از فکر خود بکدم بر دم بنی کند و فکر مدن خلاص ایلد سن بهم بر زنی خاتمان غم
 غم خاتمانی بری برینه اوره سن مراد عشق سببی ایلد غم ماسو ادن نجات طلبی
 خواهد شدن عالم ازمانی چونکه عالم بزدن تنی و لسه کر که رگدالی بسی بر زنا مشی
 که الق بادش ایلد دن چون یکدر جو غم لکرا اید بیار اصیغ چونکه غم لک کتور سه صغ
 بره بچنگ در باب و بنای دمی چنگ در باب ایلد و نامی دف ایلد مراد عشاق
 ایلد مصاحبت منزل غم ایلد اید و کین بایندر معنی بیار و من کار بند ای معنی کلن
 بیش اکلون ز قول من آیین دانا پسند نیم سوز بدن دانا نمک عادی قبول ایلد
 می دور کن در دولت که غم نیست اگر سنک قبکده بر غم دارانیه شراب ایلد اراق
 ایلد دمی در بی کن در دولت که عالم دمیست برینه بر دم اور که عالم بر دم در مراد
 زمستی فوست اتمیوب عشق و طامعه سعی ایلد دیکدر معنی نوسر مراد محرمی ای معنی سن نیم

خاتمان غم

باز اسرار صفت

باز اسرار صفت

ستر محرم سن زمانی بزنی کن بعدی بر زمان فی جال همدم کت ایلد معنی کجایی
 بزنی بر بطی ای معنی قند سن کل بر قبوز جال بیاسانی از بادیه بر کن بطی کل ای قی
 شراب دن بزنی بر ایلد ماد شدون کثرت فیض طبعی در بطی بونده یا قی معنی
 شراب طولدر ر سر فتنه دارد در روزگار روزگار گرفتار و فتنه هوسنی طور من
 وستی و فتنه چشم یار بن و مستک و یار کن چشمه مفتون اولیق یعنی بونلر ایلد
 روزگار کت فتنه سندن خلاص میسر در مستکدن ماد شراب عشق ایلد عقل
 معاش قیدندن خلاص بولقد یار دن ماد باری تعالی در فتنه چشم دن ماد
 تاثیرات ذات در که اکه مفتون اولن جمیع غمدن آزاد اولور درون خوشن
 عصره استخیز بوفون فشان قیامت میداند که ماد دنیا در قو خون مراخی و سام
 بر بزنی مراخی و ساغک قاننی دوکت یعنی دنیا و عشقه سعی ایلد همی بینم از دور کرد
 شکفت فلکک دورندن عجب کور رم ندانم کرا خاک فواید گرفت بلزم که خاکد کج
 طوتمق استر یعنی کمی هلاک انک استر ماد بود که ایامک فتنه سندن پنجه لیلک
 اوله کک فیب جهان فتنه و شنت جهانک فیبی روشن قصه در شین
 جهانک حیل کار اید وکی هر کس به معلوم در بین تا به زاید شب آبستنت کور
 طوغر کجه یوکلور در ماد عالم حادث ایلد بر اید و کین اشعار در بیاد جهان
 دل منه زنه کار کل زنه ار جهان محبت اتمه که کس بر سر یل ندارد دوار زیرا که
 کویری باشی وزره مشه از طوتمز یعنی دنیا هر در مقدر کلد ر همان منزلت این جهان
 خواب بو خواب جهان همان اول منزل در که دیدست ایوان افراسیاب که افر
 اسیابک ایوانی کور مشه ر همان محلتست این بیابان دور همان محله در بود
 و بعید بیابان که کم شد در و شکر سلم و تور که انده سلم و تورک لشکری نابیدا اولدی
 و تور فرید و نکت فرزند لری در که ابرج نام برادر رسیته هلاک اتمشدر در عاقبت ایرجک
 دقتزدن منو جه نام بر کسه طوغدی که بونری هلاک ایلدی شهنشاه ده بوقصه مبتین در
 بجای ایویران لشکر کشش قنده در اول افراسیابک لشکر کشش پیر زکک رایی کجاشید
 زکک بچو کشش قنده در اول افراسیابک بهلوان ترک شیده سی یعنی جمیع سی
 اولدیر پیران افراسیابک عسکر نک نامی در شیده افراسیابک پسر نک نامی در

شهنشاه

شهنشاه

شهنشاه

شهنشاه ده بولید مسطور در نه تنها شد ایوان قصرش بیاد یا کلوز انک ایوان و قصری بل
 کندی که کس زمره اش هم ندارد و بدید که کسه انک قبری دخی بدنده طوتمز ز کج
 یول اوزره که نورب یلاک اتمشدر بچ خوش کفت جمشید با تیج و کج نه چه حو لطیف
 دیدی تیج و کج ایلد جمشید یعنی بوقدر سلطنت ده ایکن جمشید مضاف اعتبار اولنار
 معنی بولید اولور جمشید نه لطیف دیدی تیج و کج که دنیا بر اید دکر بود و چه اوزره
 تیج و کج مصرع ثانی به معروف در که کت جو نیز زد سراسی سبج که عاریتی سراسی
 یعنی دنیا بر اید به دکر کجی را قلم زن کند روزگار زمانه بر سنی کاتب ایلر کجی را
 دهر تیج در کارزار بر سنی جنکده تیج و بر بعضی نسخده مصرع ثانی بولید واقع اولد
 اما معناده برابر در کجی را کند تیج زن روزگار بر سنی ایش کوی تیج زن ایلر
 یعنی بر سنی بهادر ایلر ماد احوال عالم بری برینه اویمار دیکدر مشتو یات سک
 بر آن آدمی شرف دارد سک اول آدمی اوزره شرف طوتر که دل دوستان
 بیازارد که دو ستلینک کوکلنی اینجه این سخن با حقیقتی باید بوسوزه بر حقیقت
 مرکب تا معانی بدل فرود آید تا معانی دل مقبول کله گادمی با تو دست در مطعوم
 زیرا آدمی سنگ ایلد الی طعاده در یعنی هم سفره سک بر بیرون بر استان محروم
 سک طشده دن آستان اوزره محروم خیف باشد که سک وفادار و حیف
 اوله که سک وفا طونه و آدمی دشمنی را دارد و آدمی دشمنکی را و اطوئه واله ایف
 ایارج القبا طلی کبیب ای باد صبا بنم قلم غصه لو و مکدر در مشامی من بخور کت
بسته یب بنم مشام سنگ بخور کدن معطر اولور ماد فصل آلهی من قلمبده اولن
 اضطر اکبک دفنی طلب در بخور کت فتح باید در ختمه غلط در کزاری کن سحر طوط
 کلزار سحر و قتی کلزار طرفه بر کزار ایلد بسره و کل زما بیغام بگذار سر و کل بزدن خبر
 بخور یعنی ایرشدر تو بار ویش زسن ای کل من لاف ای کل سن انک یوزی ایلد
 حسن دن لاف اورمه که زرد و زری نداند بور یا بافت زیرا حصیری زرد و ورق بلور
 ماد باری تعالی نکت جمال با کماله کلک اصلا مشاهبتی اولد و غین بیاند ر منازای
 سر و بالاش از قد ای سر و انک قاضی ایلد قد دن قفا خرا تمه که با قدش یقین می
 از حد زیرا انک قدی ایلد مقرر حد دن و دشمن سن یعنی بی قدر اولور سن بو مبتلده

شهنشاه

شهنشاه

شهنشاه

شهنشاه

اولن ضمیر غایب خدایه راجع در بیاسائی که ایام بهار است کل ای سائی که بهار
 زمانی در برغم او که او برهنه کار است آنکس رخنه او برهنه کار در یعنی عشق در
 اعراض ایدر شراب ارغوانی باغوانی ارغوانی شراب غنایه غنایه مجبور اید
 همی خور تا توانی می توانی ایچ مادام که قادر سن ماد شوق و برچی لایله عشق کوش
 ایدر دیکدر رغوانی جمع غایه در که ایر لایلی مجبور به عورت تر معناسنه در مده در کوش
 پند ایدیان ایدر پند نه کوش که بول ویرمه چار پند چار از خطیبان پند در خطیب
 او از ندن نه یعنی شکم بونی استماع انرسن انی دخی استماع اتمه ایدیان دن داد
 حالین عشق در منع ایدندر در همین می گویدت در باغ بلبل بلبل غده سا
 همین بو پندی دیر که جام از کف منه در موسم کل که کل زمانه جامی الدن قوم
 یعنی عشقه سعی اید غنمت دان وصال کل غنمت کلک وصالی غنمت بل غنمت
 بجی خور دن مصمم کن غنمت شراب اینکله قصدی مقرر اید مشغول غافل که فرصت
 می شود فوت غافل اوله که فرصت فوت اولور و ماد دم وقت عشرت می شود
 فوت و مبدم عشرت وقتی فوت اولور از حافظ کوش کن این پند یک دم حافظ
 بر دم بو پندی استماع اید همی دن جام می و اند اعلم جام می اور و اند اعلم یعنی عشق
 سعی اید فرصتی فوت اتمه **ولایضا** که آمد در جهان بر زشور هر یک که غوغا و فتور
 بر اولمش جهان کدی قاقبت می باید شش رفتن بکور عاقبت اکا قبره کنک کرک
 یعنی عاقبت اولور در ره عقباست دنیا چون پتی آخرت بولنده دنیا بر کو پری کید
 لی بقا جانی و ویران منزلی بقا سز بریر و ویران بر منزل در دل منه بر این بل بر بر
 و بیم بو خوف و بیم اید بر اولمش کو پری به محبت اتمه **برک** ره ساز و مشوایچه
 معقیم بول راغن دوز و بونده معقیم اوله یعنی طاعت و عبادت اول دنیا مشغول
 اوله نزد اهل معنی این کاخ سبج اهل معنی قنده بو عاریتی چار طاق هست چون
 ویرانه خالی ز کج کج دن خالی بر ویرانه کبی در راستی در حقیقت سفته اند طوغرسی
 حقیقت اینجوسن و مشر در عارفان این خانه را خان گفته اند عارفان و خانیه
 خان و مشر در خان اقامت رات اید در کدشت کار بان سرای اقامه لایق
 و کله رنج این جهان با کس نباید در گذر بوجان کسه به باقی قانع کج دور با پیش

نور جان

نور جان

سورینش بهشت

سورینش بهشت

از دوستی مال جاهه مال منصب مجتهدن اراق اول زانکه مالیت مار و جاهه است جله
 زیر اسنک مالک یلان در و سنک منصبک قیودر بود و دخی جائز در مال سکار در
 و جاهه سکا جاهه در یعنی عاقبت بولندون سکا ضرر ایر شور من گرفت خود بولی بهرام کوره
 بن فرض ادم که بالذات سن بهرام کور سن بو هم وجه در بن فرض ادم که بالذات
 بهرام کور سن خواهی افاد افراندر دام کور آخر قیودر فنه دوشسک کرک کرک کور
 کور می بن گفتت اگر کور دکل ایسک سا که قبری کور دیدم یکت زمان بی کار نشین
 گفتت سا که بر زمان ایش سزا تور در هیچ کس رانست از بن منزل کرک هیچ
 کسید بو منزل در چاره و خلاص یوقدر از کد او شاه وار برنا و پیر کد او شاه دن
 و جوان و پیر دن ای که بر با کد ری دامن کشان ای کسه که بزم او زر غره دامن
 یعنی صالزرق بکر سن بعض نسخه دامن کشان واقع اولمش در حافظ الحادی
 همی خواد بچوان حافظ بر فاخته استرا و قی داد قبره عبور ایدن کد فاخته طلب
 اتمه و کین اشعار در بو قصیده که ذکر اتمه کرک شاه شجاع مد حنده در **قصیده**
 شد عرصه زمین چوب طارم جوان بو میدانی یعنی بر یوزی باغ ارم با طی کبی
 نازه و سبزا ولدی از پر تو سعادت شاه جهان سنان جهان سنان شاهک
 سعادت بد تو ندن فاقان شرق و غرب که در شرق و غرب اوست شرق و غرب و شاهی
 که شرق و غرب ده او در صاحب وان و شد و شاه خدایکان صاحب فران و پادشاه
 و خدایکان شاه خدایکان بزرگ و صاحب دولت معناسنه در خورشید ملک پرور
 و سلطان دادگر ملک بسیلجی آفتاب و عدل اید بچی سلطان در داری دادگر و کسری
 کاشان عالمه عدل اید بچی دارا و کی نشان کسری در کی بر پادشاه در دارا دخی بر پادشاه در عجم
 پادشاه هینک لقبی کسری در اگر چه اکثر مجله و بونده نو شروان داد در سلطان نشاط عرصه اقلیم
 سلطنت سلطان اقلیمی میدانک سلطان لقب اید بچی سیدر بالانشین مسندایان لایق
 لامکان ابوانی تختک بالانشین در مود سلطنت دنیا مالک اولد و دخی کبی جناب قدسی اید
 دخی آشنای حاصل تمش دیکدر اعظم جلال دینی و دین اگر لغتش دنیا و دینک جلال اعظمی
 اول که الکمش رفعتی در دار و همیشه نوسن ایام بریر دان ایام نوسنی دایم اولیغی التده طوز
 ادا و ملک علو قدرن بیان در و داری و مر شاه شجاع آفتاب ملک و هرک دارا سسی شاه شجاع

چون سنان و سن

سنان

ملک آفتابی خاقان کامکار و سهند شاه نو جوان کامکار خاقان و نو جوان سهند شاه در
 ماهی که شد بطلعتش از دخت زمین بر ماه در که زمین آنک طلعی اید فروخته و منور و
 شای که شد بهمتش از دخت زمان بر شاه در که زمان آنک همتی اید بوجیش اولدی
 سیخ و سم را بود قوت عروج و هم سمر غنچه عروج قوتی اولماز انجا که باز همت او سازد
 آشیان اول یرده که آنک همتی طوغانی آشیان دوزه ماد پادشاهک علو همتی بایدر
 خلش روان چو باد با طرافت بر و بحر آنک حکمی باد کی بر و بحر اطراف روان در هر
 نهان جو روح در اعضا انس جان آنک محبتی بخان در جان کی انس و جنک اعضا سنده
 ای صورت تو ملک جمال و جمال ملک ای پادشاه سنک صورتک جمال ملکی و ملک
 جمالی در ملک بوند ملک و سلطنت معناسنه جائز در وی طلعت تو جان جهان
 و جهان جان دای پادشاه سنک طلعتک جهانک جانی و جانک جهانی در تخت تو
 رشک مسند جسد و کعبه سنک تختک جسد و کعبه تختک رشکی در سینه
 سلطنته سن انردن زیاده سن تاج تو عین اسرار دارا واردان سنک تاجک
 دارا واردانک تاجک غنی در یعنی سنک تاجک انکر انسرندن یکدره غین
 غین غین معجز یک فتحی اید اردوان بر پادشاهک اسیدر کرد در خیال چرخ قوت عکس
 تیغ تو اگر سنک تیغک عکسی چرخک خیال دوشه از یکد کرد شود اجزا مقامان جزین
 اجزا اسی بری برندن جدا اولور توانان جزا معناسنه در مراد پادشاهک ز
 شوکتی بایدر توانان بملکی و سر جاکه میروی سن ملک آفتابی سن و سرده
 که کید رسن چون سایه از قفای تو دولت بود دوان دولت سایه کی سنک
 ار دکه بلجی در یعنی دولت سندن جدا اولماز بود بوند است معناسنه
 اولمق روشن در ارکان نیرور دچو تو کو مزیج قرن عنا صریح بر قرن ده بختین
 کو هر بلز کردون نیاورد چو تو اختر بعد دران یوز توانده فلک سنجلین کوکب
 کنور مزی طلعت تو جان نگر اید بکالبد سنک طلعتک سندر جان بدنه میل المیز
 ای نعمت تو مغز نبود در استخوان سنک نعمتک سندر استخوانده ایکلک حاصل اولم
 هر دانشی که در دل دفتر بیا مدست سر بر علم که کن ب ایچنه کامیشن در یعنی کتاب
 یو قدر دار و جواب خامه تو بر سر زبان سنک فلکک آنک جوابی دل و دهنه طرز

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

دست ناز بر که بارد شبیه کرسنک دستکی اید شبیه انکه کیم قادر اولور چون دهنه طره
 این دهر و دهره بره تن چو که بو طره قطره وادیده بره ویر آن دن داد دست
 پادشاه در این دن داد ابر در با پای جلال تو فلکک پامال سنک جلالک پامالی اید
 افلاکک پامالی در و زحر دست جو دور و دور اسیان و سنک جودک الی و مرده در پا
 مشهور در یعنی سنک قدرک افلاکک بلند در و سنک جودک در یادن زیاده در
 بر چرخ علم مری و بر فرق عقل تاج علم فلکی اوزره آفتاب سن و عقل باشی اوزره تاج سن
 چشم فضل نوری و در جسم ملک جان فضل جسدن نور سن و ملک جسمنده جان سن
 یعنی اهل فضیلت زبده سی سن و نظام عالمه سبب سن علم از تو با کرامت و عقل از تو با فروغ
 علم سندن کرامت اید و عقل سندن فروغ اید در شرح از تو در حمایت و دین از تو
 در امان شرح سندن حفظ ده و دین سندن امانده در ای سر و منبع جناب رفیع قدر
 ای قدری رفیع جنابی منبع پادشاه منبع دخی بلند معناسنه استعمال اولور وی داور عید
 مثال عظیم شان دای شانی عظیم مثالی عدیم حاکم ای آفتاب ملک که در جب همت
 ای ملک آفتابی که سنک همتک باند و چون دزه حفر بود کج شایکان حقیر ذره کی در
 کج شایکان پادشاه بلده لایق اولن کج یعنی وافر خزینه کج شایکان دیر در جب
 بحر جود تو از قطره کمرست سنک جودک در یاسی باند قطره دن کمتر در صد کج
 شایکان که بخشی برایکان یوز کج شایکان که رایکان باغشدر سن نعمت نهفته رخ
 سر ابرده ات مقیم نعمت سنک سر ابرده مقیم اولوب یوزینه اورنشد یعنی نعمت
 هرگز سندن جدا اولماز دولت نهاده رخت بقا زیر کند لان دولت بقا اسبابی
 کند لان التنده قومشدر یعنی دولت ابدی سندن منفکت اولماز کردون نوای نیمه
 خورشید فلکک است فلکک سنک خورشید فلکک لوجیمک ایچون از کوه و ابرب خنه نازیر
 و سایبان کوه و ابردن نازیر و سایبان دوزمشدر فلکک بوند چادرک باشند اولان
 مدور تحت معناسنه در وین اطللس منقش تو یوز نگار یوز نقش و طوقوز قات
 منقش طلسمی جز بلند بر سر حرگاه خورشیدن ان کند و خرگاهک باشی اوزره بلند
 جز بیل دادنه فلکک در بعد از کبان بملک سلیمان نیافت کس کی رودن صکره
 سیمان ملکند که بولدی این ساز این خرینه و این لشکران بوی راغی و و فرینه

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

سهند شاه
 کامکار

و بکران یعنی وافر شکری بودی درون کلشن و از بردلان تو کلشن ایچنده ایدک
 و سنک بها در کردن در هند بود غفلت در زنگ بود قفان هند و غفل
 و زنگ ده فریاد و ایدی یعنی سندن زیاده خوف ایدر در دشت روم جیم
 زدی و غریب کوس روم صحرا سنده چادر قور دکت و کوسک غریبی تا دشت هند
 رفت و بیابان سیستان هند صحرا سنده دکت و سیستان بیابان دکت کدی
 مراد شوکتش شهرت بیاند رتا شهر روم تاخته لرزه افقا و تاکه روم شهرت
 جاپیش یعنی گمش سن لرزه دوشدی در قصرهای مصر و خانهای خان قیصرک
 قصر لرزه و خانک خان لرزه تا ختن جاپتی معناسنه آن کیست تا ملک کند با تو
 همسری اول کیدر که ملک ده سنک ایلده همسرک و برابرک ایلده از مهر تابرم
 و زچین تا بقوان مصر دن روم دکت و چین دن قردانه دکت قردان در دونه
 مغرب در سال در ز قیصرت اگرند باج سر کلجک ییل سا که قیصر دن باش تا سینه
 کنور رر تو شکری ز خالق و خلق از تو شکری سن خالق دن شاکر سن و خلق
 سندن شاکر رر تو شادمان بدولت و ملک از تو شادمان سن دولت ایل
 شادمان سن و ملک سندن شادمان در اینک بطرف کلشن دستان همی
 اشته شدی کلشن و دستان طرفه کیدر سن باندگان سندن سعادت بزیر ران
 بنده لک ایل سعادت سندی اویلفک التده ای ملهمی که اریصف کرد بیان
 قدس ای پادشاه بر ملهم سن که قدس کرد و بیلرک صفدن فیضی رسد بخاطر
 پاکت زمان زمان سنک پاک خاطر که دایم بر فیض ایر شور کرد و بیان ملائکه دن
 بر نوعه رای آشکار پیش دولت هر چه کرد کارای پادشاه سنک قلبک او کند
 آشکار در سر که الله تعالی حضرتی دارد همی پیرده غیب اندرون نهان غیب پردی
 ایچنده نهان طور یعنی صاحب کشف سن داده فلک عنوان ارادت بدست تو
 فلک ارادت عناشی سنک الوکه و بر مشد یعنی که من کیم براد خودم بران یعنی که من کیم
 بنی کند و مادک ایل سور ماد صاحب تفرق اید و کین بیاند رر کوششت افتد بر داد
 به تبر اگر سا که بر کوشش دوشه یعنی اگر دشمن ایل جنگ ایدر ایسک انک تیرنه سینه
 و برشم درخششت باید زرداده ام زگان اگر سا که برخشش کرک ایل معدن التون و بر

کلشن

کلشن

کلشن

کلشن

صفت کجاست در کف پای خودش کلشن سنک دشمنک تده درانی کند و ایلک
 التده برانی که ملک وزیر وزیر اید سن یار تو کیست بر سر و چشم منشی کلشن
 سنک یارک کیدر که انی باشم و کوزم اوزره نصب ایلده که اگر عزت و رعایت
 ایدین بنم کام من بخدمت تو کشت مستطمن هم بنم کام سنک خدمتک ایل
 مستطمن اولدی هم نام من بخدمت تو کشت جادوان بنم نام سنک مدحک ایل
 جادوان اولدی بواکی میت ده اولان خطاب پادشاه حافظ جان بنده در
 فلک جانبندن دکلدر بوقصیده علی و علی محمد نام وزیر مدحده در شکرک
 عادی در اکثر با محبوب و صیف ایل قصیده به شروع ایدر لرمد و حنی محبوب منزله
 تنزیل انک ایل مدحی کر که صاحب دولت کرک صاحب طریقت اولسون
 و لا ایضا ز دلبری توان لاف ز دبا سانی آسانک ایل دلبر لکن لاف اوریق
 ممکن دکلدر هزار نکته درین کار هست نادانی بواشته بیک نکته وار در تابیک
 مراد مرشدک زیاده مشکل در عسبر اید و کین بیاند رر بجز شکر دهنی باهاست
 خونی را خوب فلک شکر دانا لکن غیره سر مایه لری وار در خانی توان زد دم سلیمانی
 بر خاتم ایل یعنی خاتم ایل سلیمانق دمنی اوریق ممکن دکلدر مراد بودر که بحر و غلظ
 و معرفت و احوال طریقت سولمک ایل مرشدک اولماز هزار سلطنت دلبر
 بدان زسد بیک دلبرک سلطنتی اکا ایر شمر که دردی بخت خویش را کجایی
 که همز ایل کند و کی بر کوکله صغدره سن مراد اخلاق حمیده تحصیل ایل مقبول عالم
 اولمقدن ابو مرتبه یوق اید و کین بیاند رر بیت ازین نامور ز محلی مجوی که خوانند
 خلقت پسندیده خوی چه کرد که برای کجی ز هستی من نه تو ز که بنم دار لغدن
 تو پر دکت مباد خسته سمندت که تیز میرانی سنک انک خسته اولسون که تیز
 سور رسن مراد بودر که وزیر خطاب ایدوب ایدر سنک فرا فکدن با که
 جوق الم ایر شدی آناه ایلدم که حق تعالی حضرتی سنی بلاردن حفظ ایسون
 هم نشینی زندان سری وود اور عشاق ایل مصاحبت انک بر یاش ایند رر کجاست
 درین بی سری و سامانی زیرا بواش نرلقده و غلظت نرلقده یعنی عشق و فاده غزیه لر
 وار در نیار باوه رنگین که صد حکایت خاص رنگین شراب کتور که یوز خاص حکایت

کلشن

کلشن

کلشن

بگویم و گفتم رخنه در سلطانی دیم و مسلمانان کدک یعنی خراج را میگیرند بای صوبی یک یک
 ایامی طاعتی چون تا بن مست بگوی میگوید استاده ام بدو بانی میخانه محله سنده در بانو
 طور مشتمل هیچ زاهد ظاهر برست نکند شتم هیچ زاهد ظاهر برسته او غرامدم که زیر
 خرقه نه زمار داشت پنهانی که خرقه سی التنده نهانی زتاری اولیه مراد بود در خرقه
 سلوک ایدلن ظاهر برست زاهد ده ریا دار اید و کنه مطمع اولدم بنام طره
 دلبد خویش خبری کن کند و دلبد طره گن نامی چیست چون بر خیر اید که تا خدات
 که دارد از پربانی که تا خداسنی پربانم قدن حفظ ایده خطاب مرسد در میگیر
 چشم عنایت ز حال حافظ باز حافظک حالند عنایت چشمنی کرد و طوطی و گرنه
 حالی بگویم باصف ثانی یوسف آصف ثانی به عالمی دیرم وزیر شاه نشان خواجه
 زمین و زمان شاه نشان وزیر زمین و زمانک خواجی در که خرمست به و حال
 انسی جانی که انس و جنه منسوب اولنک حالی انک ایلد حرم در قوام دولت
 و دینی محمد بن علی که اول آصف ثانی دولت و دنیا کنک قوامی محمد بن علی در
 که می درخشید از چهره فرزندانی که انک چهره سندن خرد دانی یلد رار فرزند
 رونق و قوت معناسند روشنند زهی حمیده خصای که گاه فکر صواب زهی
 حمیده خصال سن که صواب فکری وقتی ترار رسد که گنی دعوی جهان بانی سا که لایق
 جهان بانق دعوا سن ایده سن طراز دولت باقی تراهمی زید باقی دولت
 طرازی سا که یراشور که همتت نبرد نام عالم فانی زیر اسنک همتک عالم فانی کنک
 نامنی التمز یعنی فکده لاشی در اگر نه کج عطای تو دستگیر شود اگر سنک عطا کن
 کجی دستگیر اولیه همه بیست زمین رو نهد بوریانی دو کلی ریوزی ویرانلغ یوز فور
 یعنی ویران اولور یولی که صورت جسم ترا هیولی نیست سندن که سنک جسمک
 صورتنه هیولی یوقدر جوهر ملکی در لباس انسانی انسانه منسوب اولن
 لباس و ملک جوهری کی سن مراد بود که جسمانینک صورتنه جسمه سندن هیولی
 کرکت زیر صورت جسمانیه که عارض اولور اما سنک صورت جسمیک هیولی
 عارض اولماز بلکه سن ماده ملکیه دن مخلوق سن که اگر صورت انسانیه
 عارض اولمشدر خلاصه مراد محمد و علی اولن وزیر مدحدر اخلاق ملکیه ایلد

کلام از ناسن سنک

خدایت و خدایت

سن و جانی و اولن بار

کلام از ناسن سنک

کلام با با تعظیم نصب شاید کرد قتی تعظیم با سن نصب انک لایق در که در مساکت
 فکرست نه بر زارانی که فکر طر بر نظر نده آمدن بر تر دکسن یعنی اذن بلند رک سن
 درون خلوت کرو بیان عالم قدس عالم قدس کرد و بیلرینک خلوتی اچسده صبر رکک
 تو باشد سماع روحانی سنک قلمک صداسی سماع روحانی اولور ترار سزد شکر آمیز
 حواجکی از جود سا که لایق در خواجق شکر آویزی زیر اسنادن که استین بکر میان عالم
 افشانی که عالم که بیلرینک سنک سکر سن یعنی که مده جمیع غلب سن مراد بود که
 قنجان بر کس بر هنرات و بر پهلوانلق کو ستر سه شکر اصدی دیر مراد بودن و زار
 مدد و حلاقی اید و کین اسعار در بعض نسخک بیک آویر خواجکی واقع اولمشدر
 معنی بویله اولور خواجق نفوذی یعنی وزارتند نفوذ دعویسی سکا لایق و مسلم در
 سوابق کرمت را چگونه شرح کنم سنک سوابق کرمتی نیجه شرح ایدم و تبارک
 اندازان کار ساز رحمانی تحسین اول رحمانه منسوب اولان کار ساز دن یعنی
 تحسین سندن صادر اولن که مده که حد بشرد کلد ر بنانی نیجه وصف ایدم
 صواعق سخطت را بیان چگونه کنم سنک سخطک صاعقه ر سینه نیجه بیان ایدم نفوذ
 از ان فتنهای طوفانی نفوذ باشد اول طوفانه منسوب اولن فتنه لرون سخط غضب
 صواعق صاعقه در که بیدرم معناسند در مراد مدد و حنی کمال غضبده وصف در که خلند
 حکم دن یکد رکون که شا بد کل را بجله کاه چمن شندی کل که محبوب سی چمن کردک خانه
 کندی بوهم وجه در چمن کردک خانه سیه یرنه کندی جواز نسیم صبا نیست همد چانه
 نسیم صبا دن خبری جانه منسوب مصاحب یوقدر شقایق ازلی سلطان کل سازد
 باز شقایق کل سلطانندن او تر و کرد و دوزر بدست باد صبا کل های نمان باد صبا
 الی ایل نمانه منسوب پرده ر شقایق لاله نمان دیر نمان بن مندرک نور و سنده
 حاصل اولد و غندن اوری و نمان فتح نوله پروادی نک اسیدر ترجمان اللغه
 بویله مسطور در بدان رسید ر سنی نسیم باد بهار بهارک باد نسیمی سعیدن اگر ایشدی
 که لاف میزند از لطف روح حیوانی که بر حیوان روح لطافتدن لاف اوره مراد
 بهارک حد دن زیاده اولن لطافتن بیاند ر سحر کم چه خوش آمد که لبلی کلانک
 با که نه لطیف کلدی که سحر وقتی بر لبسل یعنی می زد و میگفت در سخن رانی غنچه کلانک

روحانی و اولن بار

کلام از ناسن سنک

کلام از ناسن سنک

اور دی و سون کلام ایچی لکده ایندی کلیمک لفظنک معناسی مصراع نامی بقید
 اولندی سولست معنی ایچون که تنگدل چو نشینی ز پرده بیرون آی که تنگ دل
 نه او تور رسن پرده دن طشه کل که درگست شرابی چو لعل رمانی که کوب ده
 لعل رمانی کی بر شراب دارد در بلبل دن داد طسریقه دعوت ایدن در
 عین دن داد اهل نیا در خم دن داد مرشد در ممکن که می نخوری بر جمال کل یک ماه
 اتمه که کلک جمالی اوزره بر آی شراب اجمیه سن یعنی کل شوقه بر آی شراب
 یاج زیر اگر اجمیه سن که باز ماه در می نخوری پشیمانی زیر بر غیر آی پشیمانی
 بر سن یعنی عشقه سعی اتمز ایسک پشیم اولور سن بشکر تهمت تکفین کرمان
 بر خاست تکفین تهمتی اورتا دن در تفع اولدونی شکرانیه بکوش کر کل مل داد
 عیش بستانی سعی ایله که کل و شراب دن فیش دادنی اله سن کلدن داد کشف
 و ملدن داد عشق آئی در جفانه شیوه دین پروران بود عاشا جفا دین پرورک
 شیوه بی دکلدر عاشا همه کرامت و لطفست شرع یزدانی شرع یزدانی دو کیله
 کرامت و لطف در داد بود که شریعت ده اهل دیل و نلری و توجیه و جبه
 ایدلری تکفیر اتمز بلکه تکرم و تقطعیم ایدر بر سن دن پرور احوال مشایخدن
 خبر دار اولدر اهل تقوه جفا اتمز رموز سترانا الحق چه داندان غافل اول غافل
 انا الحق سترنگ رموزین نه بلور که مجذب شد از جذبه های سبحانی که سبحانه
 منسوب جذبه لردن مجذب اولدی داد عشق آئی دن بی بهره اولدر بوترن
 حقیقتی ادراک اتمکه قادر اولما زردیکه **ر بیت** منصور بر سر دار این نکته
 خوش سراپید از شافی بر سید امثال این مسائل درون پرده کل سچ
 بین که می سازد کل پرده سسی ایچنده غنچه بی کور که دوزر زهر دیده خصم تولعل
 پیکایه سنک دشمنک کوزندن اوتری لعل یکایه خطاب وزیر در
 طرب سرای وزیرست ساقیا مگذار وزیرک طرب سرتی در ایسانی قوم
 که غیر جام می آنجا کند کران جانی که شراب جامدن غیر انده کران جاللق اید
 نو بودی آن دم صبح امید کر سر مهر سن ایک اول امید دم صبحی یعنی امید
 صبحی که محبت او جندن برآمدی و سر آمد شبان ظلماتی ظاهرا و لک و ظلماتی

از ایضا

از ایضا

از ایضا

از ایضا

شیر

شب لر نهایت بولدی یعنی سنک عدل و محبت سببی اید خلق عالم ظلمت ظلم دن
 خلاص بولدی خطاب وزیر در شنیده ام که زمین باد میکنی که گاه اشتب
 که بدن گاه گاه یاد اید رسن ولی مجلس خاص خود می خواهی آتانی کند و خاص
 مجلس که او قوم رسن که بدن معارف ایشیده سن مراد وزیر اید مصاحبت
 طلب اتم و کین بیاند طلب می کنی از من سخن جفا ایست بدن سوز طلب
 طلب اتم رسن جفا بود و کر نه با تو چه بحث است در سخن دانی یوخ
 سخن دانلق ده سنک ایله نه بحث وارد یعنی اگر بدن سوز طلب اتمک
 سخن دانلق نیجه اولور کو ستر ایدم ز حافظان جهان کس چو بنده جمع کرد
 جهان حافظان کس بنده جمع ایدمی لطایف حکمی بانکات قرآنی
 قرآن منسوب اولن نکات اید حکمتله منسوب اولن لطایفی مراد کند و نک
 فضل و کمال بیاند حافظان دن مراد حافظ تخلص ایدن شاعر اولن اولی در حفظ
 قرآن اولمقدن زیر اخلص حافظ درت بش شاعر دارد در بری حافظ شریعت در
 صاحب دیوان حافظ شیرازی دن مشهوری یوقدر هزار سال بقا بخت
 مداح حسن بنم مدحیم سا که بیک ییل تقا باغش چنین متاع نفیسی چون نوار
 بوخلین بر نفیس متاع سخلینه لایق در یعنی بن هر کس مدح اتمم سخن در کشید
 ولی امیدم هست سوزی اوز اتمم اما امیدم دارد در که زیل غفورین ماجر بویک
 که بوجا اوزره عفو دامننی اوزر سن یعنی تطویل کلام ایدوب تصدیع اتم و کلم می
 عفو اید سن همیشه تا بهار ان صبا بصفی باغ همیشه مادام که صبا بهار لرده
 باغک یوزنه هزار نقش نگار در خطری بجایه بیک نقش تصویر اید خطری
 بیاض ملک ز شاخ امل در از ملک باغنده امید شاخندن در از غم اید
 شکفته باد کل دولت باسانی سنک دولت کل آسانلق اید اجلش اولسون
 مراد مدوحی اولن وزیر دعا خیر در **مختصر راز دکانه** در عشق نوای صمن چنانم
 ای صمن سنک عشقکه آجلیکم که هستی خویش در کاتم که کند و دار لغدن که جانم
 یعنی کند بدن خبرم یوقدر هر چند که زار و نا توانم هر نه دکل که زار و ضعیفم گردست
 دهد هزار جانم اگر با که بیک جان میسر اولد در پای مبارکت فشانم سنک

از ایضا

از ایضا

از ایضا

موضوع این کتاب
مقتضی این است
که در این کتاب

مبارک ایام که شایدهم گوشت که از سربازی قتی بخت که بر نیاز او جندن
بر نیاز ایل در حضرت چون بود نوازی سنگ کی بر دل نوازک حضورنده معروض
نهفته رازی بر ستور رازی عرض ایدم بهیات که چون نوازش بهیاری بهیات
که سنگ کی بر شاه بهار تشریف دهد با شیاغم بنم آشیانه تشریف ویره
یعنی مکانه کله آشیان شاه بهار مناسبتی ایلد **در بیت** در منزل چومه نیایند
خود طالع آن کجاست مارا هر چند شکری تراخوست هر نه دکلوه ظالم لق ساک
خوی در کمین بودی که آن نه نکوست پس را بر بغی اکسک ایلد زیرا اول بود کلد
کرناکه دلت نه ز آهن و روست اگر اندن که سنگ قلبک در مردن و توج
دکل ایب آخر سرم گذر کن ای دوست آخر بنم باشم گذر ایلد ای دوست
انکار که خاک استاغم ظن ایلد که آستان خاکی ام گفتیم که چو کشیم زاری ایندم که
چون زاریلق ایلد بنی دلدن زین پس ره محنت سپاری بوندن صکره محنت
یولنه کید رسن بر دل برقم وفاکاری دلدن اوزره و فارغی نقش اید رسن
یعنی وفادار اولور رسن تو خود سر و وصل انداری سن خود بزم وصال مزه هواسنی
طوغم رسن من طالع و محنت خویش می داغم بن کند و طالع می بختی بیلورم بعضی نخده
طالع بخت واقع اولمش در اضافت ایلد اول وقت معنی بویه اولور بن کند و
بختک طالع بیلورم خطاب به نقسه در که اندن ترحم طلب ایدر ای بسته
ز دور و نزدیک ای اراقندن و یقین دن قو شاق با غلش کسه بر هیچ بخون
زک و تاجیک هیچ اوزره یعنی سبب سز زک و لایبی و فارس و لایبی خلقت قافله
هیچ ده ایهام وار و در میان مناسبتی ایلد که موی میان محبوبک میان می هیچ و خیاله
تشبیه ایدر انکم دمانی عدمه تشبیه ایدر که بوبیت بو معنای مشعر **در بیت**
خلیق زو مان نکش در رهگذر عدم نشسته در مسکن اخلص الممالیک
اخلص الممالیک مسکنند اخلص اسم تفضیل در مخلص رک معناسنه ممالیک
جمع مملوک در بنده معناسنه گر خانه محقر است و تار یکت اگر چه خانه حقیر و ذره
بر دین روشن نشاغم سنی روشن کوزم اوزره او تور درم خطاب به نقسه
اصلا کسه نه خجی و بیعتی بود در من از تو بخود و فاجویم بن سندن وفادن غیر استم

بازی و بازی

بازی و بازی

بازی و بازی

بیرون زکل فاجویم وفا کلدن غیر قو قزم بیرون لفظی بونکت کی محکمه غیر معناسنه
استغال اولور آله بنده کی بنویم الا قوللق یولنه بلغم اسرار تو پیش کس بنویم
سنگ اسرار کی کسه او کنده سو بلغم و اوصاف تو پیش کس بخوام و سنگ او صافی
کمه اکلده او قو قزم خطاب بونده ذی نقسه در که عقل بن سا که تابع اولورم دیر
بهرم نه در وفا کشودیم فرض ایدم که وفا قوسنی احمدی نه مهر بخر تو بر فردیم محبت بخت
اوزره او نور مدق نه بود هر آنچه می نمودیم اولدی هر نه که کو ستر دکت یعنی هر نه که
سعی ایلدک حاصل اولدی آخر نه من و تو بار بودیم آخر بن و سن بار دکلیدن
عهد تو شکست و من بهام سنگ عهدک عهدی دین بهام یعنی بنم عهدم صندی
خطاب به نقسه در که سربیری به سبغ تیزدم اگر کسک تیغ ایلد بنم بهیسی کسه سن
از کوی وفات بر بختیم سنگ محله که سندن قانقرم و زرا که کند ریزه ریزم و ک
اندن که بنی ریزه ریزه ایلد رهن مهره مهر تو ریزم بن سنگ محبتک مهره سنی دو کرم
الاکه بریزد استخوانم مکر که استخوانم دو کله یعنی اولوب جو ریم بوندن مرا و محبوب حقیقی
اولوق زیاده روشن در آنها که نشان عشق جویند انکه که عشق نشانی استر لانه و آمان
جائز در جز راه دار من بنویند بنم دارم یولندن غیر یه یلدر یعنی اول طسره کیدر
خاک من زار چون بنویند بن زارک خاکی چونکه قو قله کر نام تو بر سرم بکوبند اگر سنگ
نامکی بنم باشم اوزره دیر لفت بر اید از روانم جانم دن فریاد کلور یعنی فریاد ایدم
کر بکوزم ز پیش خلیه اگر او کمدن بر جماعت کچه ز پیشم تقدیرنده در هر یک
بصفایه از سبیلی سر بری صفاده سبیل یلدر زندن یکت اوله از تو کلمه بغیر سبیل
سندن غیر یه بر سبیل انرم مجنونم اگر بهای لیلی مجنونم اگر لیلی بهکنه ملک عرب
و محبم سناغم عرب و عجم میکنه الم و ادحق تعالی دن غیر یه به سبیل انرم وانی عالمه ویرا
دیگر در کشتم صناد در از و بیت سنگ آرزو کده ای صتم آشفته و تیره دل جو موت
سنگ موکیت کبی آشفته و تیره دل اولدم کشتم لفظنک معناسی مصرع ثانی بنجد
اولدی سربیند معنی رسم بکوبیت مر نه دکلوه سنگ محله که ایر شمیم شب بیت
که اوراق رویت کچه بود که سنگ یوزک فراقندن زاری بفلک تخی سناغم
فغانی فلک ایر مشد ریم مرا د خدا نک فراقندن زیاده متالم اولد غین بیان در

بازی و بازی

فنا دمانی و دمانی
مدرسه

در آنجا

ای وصل تو اصل شادمانی ای که که سنک و صلیک شادمانی اصل در مایه
بشاط جاد وانی ابدی نشاطه قال سن بر حافظ خود چه می فانی کند و حافظت
اوزره نه صبا چه سن یعنی نه اید سن مر حکم که بر سرم برانی هر حکمی که بشم اوزره
سوره سن سبکست از خوشن در اتم آساند رسته کند و کند سوره خطاب
مشتن اولی روشن در **قطعه** چراغ اصل معنی خواهد حافظ که شمع بی و شمع
تجلی جو در خاک مصلی کشت مد فون بختار خشن از خاک مصلی
سنة وقد وقع الفراغ من تأليف هذا الشرح عن يد الشرح
الشمعی فی او اخذی الحجة سنة احدى
و ثمانین و تسعایه

کتاب من اذا حضر لا يعرف واذا غاب لم يذكر وقع الفراغ من تحريره فی او اسطر
شهر ذی الحجة المبارکة سنة سبع عشرة و الف
من الهجرة النبویة
المصطفیة

لم یفل مصطفیة من اواد
اد اذ ثبت قاصد
فی اواد